

Giới thiệu Hệ Thống Nữ Phụ

Tác giả: Muội giấy khâu vị nặng (Em gái yếu đuối khâu vị nặng)

Tên gốc: Tốt nhất nữ xứng

Thể loại: hào môn, nguru lang, bao nuôi, cảm luyện, giới giải trí, khoa huyền, cán bộ cao cấp,...

Editor: Diệp Nhu, Linh Lan, Đinh Đăng, Vân Anh, Từ Tịch, Narcissus

Beta: Linh Lan

Ngữ Kỳ vốn là nữ phụ độc ác, công việc cụ thể chính là xuyên qua từng tiểu thuyết để đóng vai làm nữ phụ.

Nghề này chính là nghề nghiệp phải rèn luyện thường xuyên.

Có câu "ba trăm sáu mươi năm nghề, nghề nào cũng có trạng nguyên". Đạo đức nghề nghiệp và sự chuyên nghiệp đều được Ngữ Kỳ thể hiện vô cùng xuất sắc.

Song song với đó, điểm kỹ năng của cô gần như full, lên được phòng khách xuống được phòng bếp. Vừa là nữ vương cũng có thể bán manh ngốc nghếch, từ Đại tiểu thư lá ngọc cành vàng đến nữ bảo tiêu xù xỉ thô kệch, chẳng có vai nào cô không thể nhập vai.

Nhiệm vụ quan trọng nhất cô bắt buộc phải hoàn thành ở mỗi lần xuyên qua là: Theo đuổi đến khi tóm gọn nhân vật BOSS phản diện!

Thực ra đây là giáo trình dạy bạn làm cách nào theo đuổi được Boss phản diện. Nó còn có tên khác là: “Chỉ nam của bạn gái hoàn mỹ”, “Một trăm chiêu hữu dụng của các mẫu đàn ông khác nhau”, “30 ngày dạy bạn đẩy ngã boss”, “Thủ đoạn theo đuổi nam phụ”...

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Nữ Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 1: Nhân vật phản diện là hoàng tử hai mặt (1)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Ngữ Kỳ là một nữ phụ độc ác.

Công việc cụ thể của cô là lần lượt xuyên qua từng quyển tiểu thuyết để đóng vai nhân vật nữ phụ ác độc có cùng tên.

Có câu thành ngữ “ba trăm sáu mươi nghề, nghề nào cũng có trạng nguyên”. Đạo đức nghề nghiệp và sự chuyên nghiệp của Ngữ Kỳ đều vô cùng nổi trội, được đề cử là nhân viên xuất sắc đứng đầu ngành.

Mỗi lần xuyên qua, cô phải hoàn thành hai nhiệm vụ.

Nhiệm vụ thứ nhất là tác hợp cho nữ chính và nam chính.

Nhiệm vụ này khác một trời một vực so với các đồng nghiệp khác. Việc của các cô ấy là ngược chết nữ chính Tiểu Bạch hoa, mà cô thì phải bảo vệ, che chở cho nữ chính, đến khi cô ấy trở thành bảo bối trong lòng nam chính, ánh trăng sáng chiếu đầu giường.

Không, cái này không có gì phải oán giận. Cho dù sự dịu dàng, lương thiện của nữ chính là giả vờ, cô cũng sẽ cẩn thận, cố gắng hoàn thành công tác.

Lấy tiền của người ta thì phải giúp người loại trừ tai họa. Sau khi hoàn thành nhiệm vụ, Ngữ Kỳ sẽ lấy một bộ phận trên người nữ chính làm thù lao, cho nên từ góc độ khác mà nói, coi như mỗi nữ chính là cổ chủ (1) của cô. Làm một nhân viên ưu tú sẽ không gây rắc rối cho cổ chủ.

(1) người đưa ra ủy thác, người sẽ trả thù lao cho nhiệm vụ.

Nhiệm vụ thứ hai cần hoàn thành là làm cho nhân vật nam phụ phản diện trong sách yêu cô.

Chú ý! Đây không phải phúc lợi công việc mà là vấn đề khó khăn nhất mỗi lần cô xuyên qua.

Đã gọi là nhân vật nam phụ phản diện, ai chẳng là người lòng dạ cứng rắn lạnh lùng, cho dù dùng 100% nhiệt tình chưa chắc có thể hòa tan.

Nhưng may mắn thay, mỗi người đều là diễn viên bẩm sinh. Tuy rằng nói như vậy có hơi tự cao nhưng quả thực Ngữ Kỳ là một người cực kì giỏi diễn trò, giả vờ ôn nhu, sân sóc hay thâm tình cô đều đóng rất đạt.

...

Gần như mỗi lần mở mắt ra đều là ở trên giường, lần này không ngoại lệ.

Căn cứ vào tư liệu được đưa vào trong đầu, nhân vật cần sắm vai lần này là thiên kim tập đoàn Lục thị, Lục Ngữ Kỳ. Vị Lục tiểu thư này là một người ngang ngược hống hách, thuộc loại nữ phụ ác độc hạ đẳng nhất, không có kỹ thuật.

Đồng hồ báo thức tinh xảo ở đầu giường hiển thị thời gian hiện tại là 6h, Ngữ Kỳ nhanh chóng thức dậy, thay quần áo rửa mặt.

Sau khi cởi áo ngủ, cô mặc bộ đồng phục sạch sẽ gọn gàng ở đầu giường. Đúng vậy, thân thể trước mắt này mới mười sáu tuổi, đang học lớp 10.

Đứng trước bồn rửa tay nhà vệ sinh, nhìn chính mình trong gương, trong lòng Ngữ Kỳ không khỏi thầm khen một câu: *Thật xinh đẹp*.

Tính cách Lục Ngữ Kỳ chẳng ra gì, nhưng dung mạo thuộc hàng mỹ nữ, từ hàng lông mày đến đôi mắt, tất cả đẹp như tranh vẽ.

Có một túi da xinh đẹp là chuyện tốt, việc hoàn thành nhiệm vụ thứ hai tương đối dễ dàng hơn, cô rất hài lòng với điều này.

Bữa sáng ở nhà họ Lục thường bắt đầu lúc 6 giờ rưỡi, sau khi chỉnh trang lại quần áo của mình một chút, Ngữ Kỳ mở cửa đi xuống lầu, trong đầu đang sắp xếp lại quan hệ với các nhân vật.

Nữ chính quyền sách này tên là Tống Thiên Thiên, rất phù hợp với vị trí tiểu bạch hoa (2).

(2) Hàm ý tương tự tiểu bạch thỏ, ám chỉ nữ chính hơi ngốc, đơn thuần, ngoan ngoãn.

Từ nhỏ Tống Thiên Thiên lớn lên ở cô nhi viện, khi cô năm tuổi cùng với nam phụ Đoàn Căn Ngôn được vợ chồng Lục thị – dưới gối chỉ có một cô con gái – nhận nuôi.

Nhưng không may, tính tình Lục Ngữ Kỳ kiêu căng và ngang ngược, đương nhiên chướng mắt hai người xuất thân từ cô nhi viện, ngày thường luôn coi họ như người hầu mà sai bảo, thái độ cực kỳ tồi tệ. Tuy vợ chồng Lục thị nhìn thấy tất cả, nhưng không đành lòng trách móc con gái bảo bối của mình nên xem như không thấy.

Một năm sau, vợ chồng Lục thị sinh ra Lục Thiên Lỗi, thế là tập đoàn Lục thị đã có người thừa kế chân chính, địa vị hai đứa bé được nhận nuôi ở nhà họ càng ngày càng hạ thấp.

Nếu muốn dùng một câu chuyện cổ tích để khái quát tất cả thì Tống Thiên Thiên là cô bé lọ lem phải chịu oan ức, chà đạp trăm bề, còn Lục Ngữ Kỳ cùng với Lục Thiên Lỗi chính là em gái và em trai độc ác.

Điểm khác biệt là trong câu chuyện này có thêm một nhân vật tà ác, người ngay từ đầu luôn chịu đau khổ chà đạp cùng với cô bé lọ lem, cuối cùng ngược lại trở thành BOSS lớn nhất Đoàn Căn Ngôn.

Nhiệm vụ chính của Ngữ Kỳ là thúc đẩy Tống Thiên Thiên và Lục Thiên Lỗi đến với nhau, hơn nữa phải làm Đoàn Căn Ngôn yêu chính mình.

Sắp xếp tư tưởng xong thì tới lúc một.

Ngữ Kỳ biết, thông thường những nhà giàu có trong ngôn tình tiểu thuyết này, nơi nữ phụ ác độc sống nhất định là khu nhà cấp cao, những lần xuyên qua trước cô từng ở không ít lần. Nhưng cô không ngờ nơi này lộng lẫy như vậy, khi bước vào phòng ăn, trong chớp mắt gần như cô cho rằng mình đang ở phòng tiếp khách tổ chức yến tiệc của nữ hoàng Anh.

Đèn chùm thủy tinh giả cổ thanh lịch theo phong cách Châu Âu treo trên trần, có một tủ rượu thủy tinh âm tường rất to, dưới ánh đèn màu rượu nguyên chất trong chai sáng sủa càng nổi bật.

Trên bức tường bên tay trái, treo một bức tranh phong cách thời Trung Cổ, khung tranh chạm khắc càng tăng tính nghệ thuật; trước tường là một tủ gỗ tối màu, phía trên bố trí hai cây đèn tạo hình kiêu cổ, trình độ tinh xảo có thể so với tác phẩm nghệ thuật; giữa hai cây đèn là một đồng hồ quả lắc cao nửa mét màu nâu, nhìn qua là biết giá trị xa xỉ.

Quả là gu thẩm mỹ điển hình của nhà giàu mới nổi, nhà giàu có thật sự sẽ không dùng đồ dùng tráng lệ như thế, quý tộc và thực nữ đích thực sẽ biết cái gì gọi là khiêm tốn mà xa hoa.

Ngay chính giữa là chiếc bàn ăn dài tới mười mét, đặt chính tề trên tấm thảm lông trải sàn màu trắng, mười chiếc ghế màu đen khắc hoa văn xếp ngay ngắn xung

quanh bàn, nhưng chỉ có bốn chỗ phía trước bày bộ dao nĩa tinh xảo.

Một ngày sau khi Lục Thiên Lỗi ra đời, Tống Thiên Thiên và Đoạn Cẩn Ngôn không được phép dùng cơm với người nhà họ Lục nữa, chuyện này đương nhiên do nữ phụ độc ác Lục Ngữ Kỳ ban tặng.

Ba Lục và mẹ Lục sớm ngồi ở vị trí của mình. Ngữ Kỳ chào buổi sáng xong, Ba Lục lãnh đạm gật đầu, mẹ Lục dịu dàng cười: *“Hôm nay sao con dậy sớm thế?”*

Câu này tương đương với chào buổi sáng, chứ không có ý hỏi thật, Ngữ Kỳ chỉ cười, kéo ghế ngồi vào chỗ của mình.

Không bao lâu sau, Tống Thiên Thiên đeo cặp sách trên lưng vội vàng đi xuống lầu, khi đi qua bàn ăn thì đầu cúi gằm giống như con dâu bị ức hiếp, gật đầu qua loa với vợ chồng Lục thị, càng không dám nhìn Ngữ Kỳ ngồi ở một bên, tùy tiện cầm hai miếng bánh mì bày trên bàn khắc hoa rồi đi học.

Ngữ Kỳ thản nhiên nhìn cô ấy rời đi, không có ý gây chuyện.

Làm nữ phụ độc ác là công việc của cô, nhưng không có nghĩa cô thật sự ác độc. Trên thực tế bình thường cô là người tốt, cũng có nguyên tắc làm nữ phụ của mình.

Quy tắc thứ nhất làm nữ phụ độc ác, muốn bắt nạt nữ chính thì nhất định phải làm trước mặt nam chính. Bây giờ Lục Thiên Lỗi đi vắng, cô biểu diễn cũng không có người xem.

Bình thường Tống Thiên Thiên đi được một lúc, sau đó Đoạn Cẩn Ngôn mới xuống lầu.

Ngữ Kỳ không yên lòng bôi trét đầy bơ vào bánh mì của mình, lỗ tai luôn theo dõi động tĩnh trên lầu.

Khoảng ba phút sau, trên lầu hai vang lên tiếng đóng cửa nhẹ nhàng, sau đó là tiếng bước chân, nhẹ nhàng mang theo chút lười biếng, có vẻ như không đủ sức —— Đoạn Cẩn Ngôn bị bỏ rơi ở cơ nhi viện vào mùa đông, đứng một ngày một đêm trong đồng tuyết, từ đó về sau thì mang bệnh, thân thể luôn không tốt.

Sau một lúc, một bóng dáng cao gầy xuất hiện trên cầu thang, ánh mắt Ngữ Kỳ liếc qua một cái, cho dù mặc đồng phục rộng thùng thình sản xuất theo số lượng lớn, cũng có thể nhìn ra thân hình hần gầy yếu, nhìn từ xa thấy ngay dáng vẻ ốm yếu bệnh tật.

Khác với Tống Thiên Thiên, tuy rằng bụng dạ Đoạn Cẩn Ngôn đen tối, nhưng bề ngoài hần luôn giả vờ hòa nhã, lễ độ hơn bất cứ ai, trên mặt như đeo một cái mặt nạ tươi cười, nhìn qua vô cùng hiền lành khiêm tốn. Nhưng ẩn giấu dưới diện mạo dịu dàng này là một trái tim đầy dã tâm xấu xí.

Mười năm sau, hần thiết kế âm mưu hại chết vợ chồng Lục thị, cướp đoạt tập đoàn Lục thị từ tay Lục Thiên Lỗi, sau đó chiếm Tống Thiên Thiên, vị hôn thê của Lục Thiên Lỗi, thành của mình.

Hần chính là một người bụng dạ khó lường. Mà một trong những nhiệm vụ chính khi Ngữ Kỳ tới đây là khiến con sói đội lốt cừu này yêu cô.

Hần cười bước qua chào hỏi, ung dung phóng khoáng, nụ cười trên mặt sạch sẽ ấm áp, làm người khác không thể bói móc ra một chút sai lầm.

Nhìn hần cầm hai miếng bánh mì rồi định đi, Ngữ Kỳ mở miệng, *“Chờ một chút.”*

Có lẽ Đoạn Cẩn Ngôn đoán rằng cô lại muốn gây sự với mình, nụ cười trên khóe miệng hơi cứng ngắc một chút. Trong đôi mắt đen hẹp dài chột lóc lên sự chán ghét và âm hiểm, nhưng rất nhanh hần lại nhếch khóe môi, cười càng ôn nhu *“Có chuyện gì sao?”*

“Ừ.” Ngữ Kỳ đáp, hơi cao giọng, *“Vú Trương, cầm thêm một bộ đồ ăn lại đây.”*

Vừa dứt lời, chẳng những Đoạn Cẩn Ngôn không che giấu được kinh ngạc nhìn cô mà cả ba Lục mẹ Lục cũng ngẩng đầu, vẻ mặt nghi hoặc.

Nếu muốn sắm vai Lục Ngữ Kỳ ngang ngược thì phải giữ vẻ cao ngạo như trước đây, nếu không chẳng còn là nữ phụ ác độc chân chính mà biến thành nữ phụ khoác bộ da Bạch Liên Hoa.

“Nhanh ngồi xuống!” Ngữ Kỳ cố ý dùng giọng điệu mát kiêu nhàn nói, *“Chút nữa tôi cần hỏi anh mấy vấn đề.”*

Đoạn Cẩn Ngôn ngẩn người, nhưng vẫn ngồi xuống bên cạnh cô. Hần cầm hai miếng bánh mì, nhìn thoáng qua đĩa bơ phía xa, cực kì thức thời không lên tiếng, chỉ cúi đầu uống một ngụm cà phê trong tay.

Trông thấy động tác của hần, Ngữ Kỳ tinh bơ đầy bơ về phía gần tay hần, sau đó mặt không biểu cảm cúi đầu tiêu diệt đồ ăn của mình.

Một kinh nghiệm cô rút ra sau nhiều lần xuyên qua đó là: Muốn thay đổi tất cả, so với lời ngon tiếng ngọt, một ít chi tiết nhỏ như vậy càng có thể làm cho nhân vật nam phụ phản diện có trái tim đen tối này cảm động.

Song, cần nhớ kỹ không được làm quá lộ, càng làm quá càng có vẻ giả tạo. Ngữ Kỳ biết, bản thân mình cần sắm vai một đại tiểu thư cao ngạo tính tình tồi tệ, cho dù quan tâm cũng chẳng làm được mấy chuyện như dịu dàng, chu đáo.

Đoạn Cẩn Ngôn thấy bơ được đẩy vào trong tay mình thì ngạc nhiên, ngón tay thon dài trắng nõn không ý thức vuốt nhẹ tách cà phê, cuối cùng thận trọng không động tới.

Quả nhiên, tiếp xúc với nhiều nhân vật phản diện, cô sớm biết những người này luôn có sự cảnh giác sâu nặng, đối với chuyện người khác đột nhiên thể hiện ý tốt khó lòng tùy tiện đón nhận, huống chi người kia luôn lấy việc bắt nạt hần làm thú vui.

Ăn sáng xong, Bba Lục và mẹ Lục đi làm, Ngữ Kỳ cầm cặp sách vú Trương để bên cạnh rồi đứng dậy đi ra ngoài, Đoạn Cẩn Ngôn biết điều theo sát phía sau.

Biệt thự Lục gia cách trường học không gần, hai anh em nhà họ đều được tài xế lái xe đưa đón còn Tống Thiên Thiên và Đoạn Cẩn Ngôn thì tự đạp xe đến trường.

Thấy Đoạn Cẩn Ngôn định đi lấy xe đạp, một tay Ngữ Kỳ nắm chặt cổ tay hắn, làm ra vẻ cao ngạo lạnh lùng ban ơn nói, “Tôi nói, tôi có chuyện muốn hỏi anh.”

Nói chuyện với người thông minh nói chuyện đỡ tốn sức, Đoạn Cẩn Ngôn nghe vậy thì dừng bước, chỉ là ánh mắt khẽ lướt qua cổ tay phải đang bị cô nắm, đáy mắt tối đen thâm thúy hiện lên sự phức tạp.

Xúc cảm lạnh lẽo trong tay, nhỏ gầy không giống cổ tay con trai tầm tuổi này, nhất thời Ngữ Kỳ hơi đau lòng. Chuyện này rất bình thường, cô là người có tam quan (3) bình thường, thấy người khác sống vất vả khó khăn thì cảm thấy đồng tình. Thông cảm với đối tượng của nhiệm vụ cũng tốt, nhập vai sẽ giống thật hơn, có đôi khi không lừa được bản thân thì rất khó để lừa người khác.

(3) Tam quan thường dùng để chỉ tầm nhìn, giá trị, quan điểm về cuộc sống.

Có điều đây không phải lúc cô biểu lộ đồng tình, hắn còn ôm hoài nghi và cảnh giác với cô.

Cuối cùng Ngữ Kỳ lạnh nhạt buông tay, mở cửa xe ngồi xuống.

Sau khi lên xe, Đoạn Cẩn Ngôn khẽ hỏi, “Vấn đề gì?”

Ngữ Kỳ liếc hắn một cái, tùy tiện lấy từ trong túi xách ra một quyển vở bài tập, mở ra.

Những thiếu gia tiểu thư ngậm thìa vàng lớn lên luôn lười học tập, đây là chân lý. Thành tích Lục Ngữ Kỳ từ trước đến nay không tốt, nhưng cô không ngờ nó kém đến vậy —— bài tập cần nộp hôm nay, cô mới làm hai, ba đề, còn lại đều bỏ trống.

Nhưng mà từng xuyên qua rất nhiều quyển tiểu thuyết, Ngữ Kỳ nhanh chóng hoàn hồn, mặt không đổi sắc chỉ vào chỗ trống này và chỗ trống kia, nói vô cùng đúng lý hợp tình, “Những chỗ này không biết.”

...

Ngày hôm sau, Ngữ Kỳ vẫn bảo Đoạn Cẩn Ngôn ở lại dùng bữa sáng, sau đó cùng nhau ngồi xe đến trường, ngày thứ ba, ngày thứ tư... cũng như thế.

Mười ngày sau, không cần Ngữ Kỳ mở miệng, điều này trở thành thói quen.

Bản lĩnh thay đổi sắc mặt của Đoạn Cẩn Ngôn rất khá, thời thời khắc khắc đều ôn nhu mỉm cười, nhưng ngẫu nhiên Ngữ Kỳ sẽ nhìn thấy trong mắt hắn cất giấu hoài nghi thật sâu.

Không sao cả, đây chỉ là bắt đầu, cho dù là trái tim lạnh lùng, cứng rắn tiếp tục nghi ngờ, nhưng chung đụng lâu ngày nhất định sẽ nảy sinh tình cảm

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 2: Nhân vật phản diện là hoàng tử hai mặt (2)

Lục Ngữ Kỳ và Đoạn Cẩn Ngôn vừa lên lớp mười, được xếp vào cùng một lớp.

Trong lớp con cháu nhà giàu chiếm đa số, phùng cao thái thấp (1) làm rất thuần thực. Càng không may, Lục Ngữ Kỳ không phải là một thực nữ có giáo dục, không hiểu thế nào là tôn trọng người khác. Ngay ngày khai giảng đầu tiên, cô đã bỏ bộ chuyện Tống Thiên Thiên và Đoạn Cẩn Ngôn xuất thân từ cô nhi viện.

(1) nịnh nọt kẻ có quyền thế bắt nạt kẻ yếu đuối.

Đoạn Cẩn Ngôn còn đỡ, hắn rất biết cách mê hoặc đám con gái, phần lớn nữ sinh cùng lớp đều bênh vực hắn. Nhưng Tống Thiên Thiên thì tương đối thâm trầm. Tuy cô đang học cấp ba, nhưng mấy tin tức kiểu này lan truyền rất nhanh, không bao lâu sau cô bị mọi người cô lập, không có một người bạn nào.

...

Mấy ngày nay, Ngữ Kỳ – vốn dĩ rất chướng mắt Đoạn Cẩn Ngôn – bỗng nhiên đi đi về về với hắn, các bạn cùng lớp cực kỳ ngạc nhiên, bàn tán sôi nổi.

Lục Ngữ Kỳ là thiên kim tập đoàn Lục thị, dung mạo xinh đẹp, đa số nam sinh trong lớp đều niếm nở với cô, song tính khí Lục Ngữ Kỳ cao ngạo, chưa từng coi trọng một ai.

Ban đầu cô nhìn ai cũng chướng mắt thì không sao, trong lòng mọi người vẫn thẳng băng, nhưng bỗng nhiên cô coi trọng Đoạn Cẩn Ngôn, ngay lập tức ai nấy ôm lòng bất mãn. Huống chi trong mắt bọn họ, Đoạn Cẩn Ngôn bước ra từ cô nhi viện, kém xa bản thân, khiến trong lòng họ càng thêm phẫn nộ, từ đó thường xuyên tìm Đoạn Cẩn Ngôn gây phiền toái.

Lúc đầu chỉ là những chuyện nhỏ như giấu sách vở gì đó, Ngữ Kỳ biết nhưng Đoạn Cẩn Ngôn không nói nên cô coi như không biết.

Nghề làm nữ phụ độc ác chuyên nghiệp cần rèn luyện hàng ngày. Dù móc túi móc phôi đối xử tốt với đối tượng chưa chắc đã hoàn thành nhiệm vụ, thậm chí sẽ làm hắn sinh lòng cảnh giác.

Cách làm của người thực sự thông minh chính là nhìn hấn ngày càng bị mọi người xa lánh, bắt nạt. Chờ đến lúc hấn thật sự thảm hại, chỉ cần bỏ ra một chút quan tâm là đủ.

Ví dụ, nếu một cô công chúa từ nhỏ lớn lên ở hoàng cung, cuộc sống xa xỉ, người hầu vây quanh, đi lại đều bằng xe ngựa trắng lẹ. Ngay cả hoàng tử cười ngửa trắng tới đón cô, e rằng cô còn chê bai con ngựa của hoàng tử không đủ cao lớn, uy vũ.

Nhưng nếu công chúa này từ nhỏ đã lưu lạc ở dân gian, làm người hầu, ăn mày, nếm trải hết những cay đắng trong cuộc đời. Một khi hoàng tử cười bạch mã xuất hiện trước mặt cô, cười mời cô lên cười chung thì chắc chắn cô sẽ một lòng một dạ với hoàng tử.

Mục đích của Ngũ Kỳ là đến thời điểm Đoạn Cẩn Ngôn thể thảm nhất thì chia tay về phía hấn.

Nếu bắt cô trăm phượng ngàn kể tính toán mưu hại một người lòng dạ lương thiện, có lẽ cô sẽ mềm lòng do dự. Nhưng Đoạn Cẩn Ngôn thì khác, hấn đã định sẵn là nhân vật phản diện, tâm địa lạnh lùng cứng rắn, ăn hiếp hấn không có nhiều cảm giác áy náy.

Quả thật, Đoạn Cẩn Ngôn không phải người tốt.

Hấn nhạy cảm nhận ra gần đây thái độ Ngũ Kỳ đối với hấn có biến hóa. Mặc dù hấn không biết nguyên nhân sự thay đổi này, nhưng mà không sao, nếu cô bắt đầu có cảm tình với hấn, như vậy... Có lẽ có thể lợi dụng một chút.

Ngày tháng ăn nhờ ở đậu chẳng hay ho gì, nếu có thể làm Lục Ngũ Kỳ yêu hấn say đắm, tất cả sẽ khác. Thật ra, trước kia hấn từng cố gắng làm thế nhưng vị đại tiểu thư này kiêu ngạo đến tận xương tủy, ngay cả liếc hấn một cái cũng lười, đừng nói đến sinh lòng mê luyến.

Mà lúc này cơ hội tới, hấn nhất định phải nắm chắc thật tốt.

Hấn chẳng để trong lòng những trò đùa dai trĩ này, nếu hấn muốn ít nhất có hơn mười phương pháp khiến bọn họ dừng tay nhưng hấn không làm.

Hấn rất hiểu nội tâm con gái. Người cao ngạo như Lục Ngũ Kỳ, nếu không ưu tú hơn cô ta, thì cô ta sẽ không liếc mắt nhìn bạn. Để đối phó với loại con gái này còn một cách, chính là kích thích bản năng làm mẹ và ý muốn bảo vệ của cô ta.

Nói trắng ra, hấn đang diễn khổ nhục kế.

Nhưng hiệu quả không như hấn tưởng tượng, không, phải nói là không có hiệu quả! Lục Ngũ Kỳ giống như không thấy, hấn nén giận rất lâu, mà cô không thèm chú ý tới!

Hay khổ nhục kế không đủ mạnh?

...

Cứ như vậy, hai người – trong lòng cùng có âm mưu quỷ quái – càng mạnh tay, vốn chỉ là trò đùa nhỏ càng ngày càng nghiêm trọng.

Cho đến một ngày, tan học, Ngũ Kỳ chờ mãi không thấy Đoạn Cẩn Ngôn trở về phòng học.

Không phải xảy ra chuyện gì chứ?

Hai tiết cuối là tiết thể dục, nếu là nam sinh khác, cô có thể đoán cậu ta mãi chơi bóng rổ quên mất thời gian. Nhưng Đoạn Cẩn Ngôn sẽ không như vậy, hấn chín chắn hơn nam sinh cùng tuổi, ngoài đã tâm ẩn sâu bên trong, kỳ thật hấn rất đáng tin cậy. Đến thời gian giao hẹn sẽ cùng nhau về nhà mà hấn chưa đến, chỉ có một khả năng là hấn dính vào chuyện phiền phức.

Mặc dù Ngũ Kỳ luôn mong chờ đến ngày này, nhưng khi nó thực sự đến, bỗng nhiên cô lại cảm thấy bất an.

Không giống những nhân vật nam phụ phản diện trước kia, sức khỏe Đoạn Cẩn Ngôn không tốt, trong năm ngày thi ba ngày một trận ốm. Nếu bị mấy cậu thanh niên choai choai dày vò quá mức, e rằng sau này cơ thể càng không tốt.

Ngũ Kỳ vội vàng túm lấy túi sách chạy xuống dưới lầu, vừa chạy vừa lấy điện thoại ra gọi cho Đoạn Cẩn Ngôn, kết quả điện thoại đối phương tắt máy.

Ngũ Kỳ nghĩ một lúc, chuẩn bị đến sân thể dục xem.

Lần cuối cùng nhìn thấy Đoạn Cẩn Ngôn là trên sân thể dục, cho dù hấn bị chặn đường ở đâu, cũng là trên đường từ sân thể dục về lớp học.

Ra khỏi dãy phòng học rẽ vào khúc cua, chưa đi được mấy bước, Ngũ Kỳ ngăn người, ngay cả di động đang nắm chặt trong tay rớt xuống đất cũng không biết.

Đằng sau dãy phòng học có một bãi cỏ xanh biếc, bên cạnh là một con đường hẹp quanh co, mấy học sinh nam sôi nổi nhất trong lớp đang vây xung quanh Đoạn Cẩn Ngôn. Hai người trong đó cầm vòi nước dài cho công nhân tưới cây chia thẳng vào hấn.

“Không ai muốn loại con hoang như mày, được ở Lục gia mày nên thấy may mắn, còn dám mơ ước tới Ngũ Kỳ?”

“Ba mẹ còn không cần mày, Ngũ Kỳ càng không cần mày! Mày không xứng xách giày cho cô ấy!”

“Đã sớm nhìn mày không vừa mắt, cả ngày mang nụ cười đáng ghét, chỉ có đám nữ sinh háo sắc trong lớp mới coi trọng mày!”

Cả người Đoạn Cẩn Ngôn từ trên xuống dưới đều ướt đầm, mái tóc đen nhánh mềm mại ướt sũng, dính vào trán, trông vô cùng chật vật. Không còn nụ cười luôn ung dung bình tĩnh, khuôn mặt hấn trắng bệch, đôi môi mỏng xinh đẹp không hơi cong lên như trước mà ním rất chặt, tím bầm vì lạnh.

Thời tiết cuối hè đầu thu hơi se se lạnh.

Không biết áo khoác của hấn ở đâu, mặc mỗi áo sơ mi trắng bị túm xộc xệch, bị nước dội qua nên trong suốt, ướt đầm dính vào người, ôm sát đường cong nửa thân trên, gây gò làm người ta phải kinh hãi.

Như cảm giác được ánh mắt Ngừ Kỳ, bàn tay hấn che trước mặt từ từ bỏ xuống.

Giây phút ánh mắt hai người chạm nhau, bạc môi Đoạn Cẩn Ngôn tím tái hơi nhếch lên, nhìn cô nở một nụ cười yếu ớt.

Một nụ cười lạnh nhạt, so với độ cong hoàn mỹ cô ý làm trước kia, nụ cười này không đẹp nhưng càng chân thật, như thể hấn đã giãy dụa rất lâu bây giờ được giải thoát, cảm giác như thở phào nhẹ nhõm.

Ngừ Kỳ chạy mấy bước, lạnh giọng quát, *“Dừng tay lại cho tôi!”*

Có gia thế lại có dung mạo, nên Lục Ngừ Kỳ có uy tín rất cao trong lớp. Mấy nam sinh thấy cô chạy tới đây đều đồng loạt dừng sững, lùi về sau hai bước. Trong đó, tên cầm đầu dường như chưa nhận rõ tình huống, tiến lên cười hi hi vớicô, *“Ngừ Kỳ, chúng tôi đang giúp em giáo huấn cái thằng cóc ghè mà đòi ăn thịt thiên nga này.”*

Thấy cô đến, vốn dĩ Đoạn Cẩn Ngôn đang quỳ một chân trên mặt đất lão đảo đứng lên, đôi mắt đen láy trong veo nhìn cô chằm chằm, giống như cả thế giới trừ cô ra không còn người khác.

“Tránh ra cho tôi!” Đây gã kia ra, Ngừ Kỳ tiến lên trước đỡ cánh tay Đoạn Cẩn Ngôn, nhú mồm hỏi *“Anh có khỏe không?”*

Tuy rằng hỏi như vậy, nhưng xúc cảm dưới tay ẩm ướt nói cho cô biết tình huống của hấn chắc chắn không ổn. Quả nhiên giây tiếp theo Đoạn Cẩn Ngôn bắt đầu ho khan, thân thể yếu ớt hứng gió lạnh không nhịn được run nhè nhẹ.

Ngừ Kỳ lo lắng nhìn hấn một cái, không nhiều lời cởi áo khoác trên người mình xuống choàng qua người hấn *“Anh cố chịu một chút, chú Vương chờ ở cổng trường, trên xe có sẵn quần áo.”*

Đoạn Cẩn Ngôn rũ mắt ngăn cản cô, đáy mắt đen nhánh lóe lên tia vui vẻ vì sắp sẵn được con mồi, giọng vẫn rành rọt, ầm ập như trước kia, hơn nữa còn mang một chút áy náy và ngưng ngừng: *“Không cần, áo khoác của cô sẽ bẩn.”*

Mặc dù biết bên trong đối phương đen tối, hiểu rõ đều là hấn sắp xếp, nhưng vì nhiệm vụ thứ hai nên cô đành giả vờ như đã bị hấn lừa gạt.

Ngừ Kỳ trầm mặc phủ thêm áo khoác cho hấn, đỡ hấn đi ra cổng trường.

Mấy học sinh nam bị gạt sang một bên chưa chịu bỏ qua. *“Ngừ Kỳ, không phải là em coi trọng tiểu tử này chứ!”*

Ngừ Kỳ ngừng lại nhưng không quay đầu. Cô nhìn thẳng phía trước, âm thanh lạnh như băng, *“Từ hôm nay trở đi, Đoạn Cẩn Ngôn là người của tôi, các người dám động vào anh ấy thì đừng trách tôi không khách khí.”*

Đoạn Cẩn Ngôn vốn đang thành thoi xem cảnh này, nhưng không ngờ cô sẽ nói ra những lời như vậy, hấn và mấy nam sinh kia đều ngẩn người.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Quyển 1 - Chương 3: Nhân vật phản diện là hoàng tử hai mặt (3)

Về đến biệt thự Lục gia, Ngừ Kỳ không vào phòng mình như trước đây mà theo Đoạn Cẩn Ngôn vào phòng hấn.

So với phòng ngủ Lục Ngừ Kỳ xa hoa tráng lệ, phòng riêng của hấn rất đơn giản, một cái giường, một bàn một ghế và một cái tủ quần áo. Đồ đạc chỉ có hai màu đen trắng, nhưng thoát nhìn khiến người ta thoải mái hơn căn phòng đầy màu sắc rối mắt của Lục Ngừ Kỳ.

Đoạn Cẩn Ngôn ngồi xuống ghế cạnh bàn học, che miệng ho khan hai tiếng rồi nói, *“Tôi muốn tắm rửa, thay quần áo.”*

Ngừ Kỳ nghe vậy lập tức giờ giọng điệu cao ngạo, *“Anh đã như thế còn đi tắm?”* Dứt lời không đợi hấn đáp lại, cô ngồi xồm xuống, giờ tay định vén ống quần chân phải của hấn. Ban nãy khi đi hấn đi, cô nhận ra tư thế hấn đi lại hơi bất tiện, đặc biệt là chân phải.

Thật ra cô biết, dù hấn có bị thương nhưng vết thương không nghiêm trọng, tuyệt đối nằm trong phạm vi hấn không kể. Muốn thành công theo đuổi mục tiêu, cho dù không có cơ hội cũng phải sáng tạo cơ hội, đây là công việc nhân viên xuất sắc bắt buộc luyện tập hàng ngày.

Ống quần nhanh chóng bị kéo lên tận đầu gối, sắc mặt Đoạn Cẩn Ngôn hơi thay đổi, gần như có vài phần hoảng hốt lo sợ. Hấn rụt chân lại, giữ tay cô, *“Không sao.”*

Ngừ Kỳ hiếm khi thấy gương mặt hấn xưa nay luôn bình tĩnh thông dong có biểu cảm khác, không khỏi ngẩn người. Bất đắc dĩ cô nhanh tay nhanh chân, đến khi tay hấn giữ lại, cô đã kéo ống quần lên cao.

Trên đầu gối có một mảng trầy da cực kì bất mắt, nơi xước da thấy cả tơ máu nhưng không quá nghiêm trọng. Cái hấp dẫn sự chú ý của người khác hơn cả là vết

phồng to bằng bàn tay ở bắp chân hần.

Có lẽ hần bị thương lâu rồi, làn da chỗ đó màu hồng nhạt, nhăn nheo, khác hẳn chỗ khác trắng nõn bóng loáng, trông thật xấu xí.

Ngữ Kỳ không nhớ rõ trong tư liệu có nhắc tới việc hần bị phỏng ở nhà họ Lục không, chắc hẳn chuyện này xảy ra ở cô nhi viện hoặc nhà cha mẹ ruột. Bất kể ở đâu, tóm lại đây không phải hồi ức đáng nhớ.

Ngữ Kỳ giả vờ không thấy, dời sự chú ý lên vết trầy trên đầu gối, “*Tôi đi lấy rượu sát trùng.*”

Gặp nhiều nhân vật phản diện nên cô có hiểu biết nhất định về tâm lý bọn họ. Không phải ai muốn che giấu vết thương đều chờ đợi có một người đến dịu dàng an ủi, trên thực tế, trước mặt bạn, nhân vật phản diện không muốn để lộ vết thương vì không muốn bạn nhìn thấy. Thứ nhất, lòng tự trọng của họ cao hơn người bình thường, thứ hai là không hy vọng bị người ta túm lấy nhược điểm. Nếu bạn tự cho là đúng quan tâm hỏi han, nhỏ nhẹ an ủi thì càng phản tác dụng.

“*Không cần, để tôi tự làm.*” Đoạn Cận Ngôn từ chối, có chút mất tự nhiên giật giật chân. Hần hất xì một cái, khẽ bật cười, “*Vết sẹo hơi xấu.*”

Ngữ Kỳ ngừng đầu nhìn hần, cẩn thận quan sát đôi mắt đen láy xinh đẹp một lúc, xác thực câu này hần nói thật lòng chứ không giả vờ che giấu tự ti rồi gật đầu, im lặng đứng lên.

Lúc này việc tuyệt đối không nên làm đó là lỡ mồm nói linh tinh như: *Tôi không thấy xấu*, sau đó tự đại kiên trì bôi thuốc cho hần. Nếu làm vậy không chỉ tự cho là đúng, còn tàn nhẫn, không hề có lợi cho việc tích tụ hảo cảm.

Ngữ Kỳ gật đầu, “*Vậy anh tự bôi thuốc đi, đừng tắm rửa để làm nhiễm trùng.*” Vừa nói xong, có tiếng gõ cửa, thùng thùng thùng ba cái, rất có lễ phép.

Giọng Đoạn Cận Ngôn hơi cao, “*Vào đi, cửa không khóa.*”

Ngoài cửa vang lên tiếng ồ khóa lắc lắc mà không mở ra, khóe mắt Ngữ Kỳ cứng đờ, nhớ ra lúc mình vào tiện tay khóa luôn cửa.

Ngữ Kỳ ra mở, kết quả cửa vừa mở, một thân hình nhỏ nhắn theo quán tính nhào vào lòng cô.

Thân hình cô gái thơm ngát, mềm mại dựa sát trong ngực, hai tay hoảng hốt che trước ngực mình, đôi mắt to tròn đen láy vì lo sợ mà lấp lánh nước, cho dù tư sắc chi thường thường bậc trung, song hiện tại quả thực làm cho người ta xúc động muốn ăn cô.

Ngữ Kỳ thầm may mắn người mở cửa là cô, đối thành Đoạn Cận Ngôn không biết có Liễu Hạ Huệ như mình không, gái đẹp ở trong lòng mà không loạn. (Tất nhiên, chị dâu phải les -_-)

Tổng Thiên Thiên luống cuống tay chân tì vào người cô đứng thẳng dậy, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch dọa người, giống như vừa nhào vào lòng một xác ướp cổ ngàn năm. Hình như cô định xin lỗi, nhưng miệng hé ra rồi ngậm vào, sợ tới mức không nói ra một câu hoàn chỉnh, đôi mắt đỏ ừng.

Hai tay Ngữ Kỳ khoanh trước ngực tựa vào khung cửa, hứng thú quan sát con thỏ nhỏ bị dọa sợ vỡ mật.

Bé thỏ nhất gan thấy cô như thế, càng sợ hãi hơn, hai chân mềm nhũn, mặt trắng bệch quay đầu dùng ánh mắt cầu cứu Đoạn Cận Ngôn ở trong phòng.

Ông quần Đoạn Cận Ngôn chưa vén xuống, Tổng Thiên Thiên ngăn người, vụng trộm liếc Ngữ Kỳ đứng bên cạnh rồi lo lắng nhìn hần, “*Cậu bị thương?*”

Dù trong tình huống nào, để nữ chính và nam phụ phản diện ở bên cạnh nhau không phải hành động đúng đắn.

Ngữ Kỳ đứng thẳng người, ngăn cản ánh mắt Tổng Thiên Thiên, trước khi Đoạn Cận Ngôn mở miệng đã trả lời thay hần, ngữ khí nhẹ nhàng băng quơ, “*Ừ, vết thương nhỏ thôi.*” Nói xong giữ chặt eo Tổng Thiên Thiên, kéo cô ấy ra ngoài, trước khi đóng cửa quay đầu liếc thoáng qua, quả nhiên thấy Đoạn Cận Ngôn đang nhìn, vì thế gật đầu với hần, “*Nghĩ ngợi thật tốt.*” Dứt lời tiện tay khép cửa.

Ngữ Kỳ áp giải Tổng Thiên Thiên đến trước cửa phòng Lục Thiên Lỗi, cô cúi đầu nhìn nữ chính bị dọa choáng váng, cố kìm nén ý cười, vỗ đầu cô ấy, “*Thành tích Thiên Lỗi không tốt, cô giúp nó bỏ tức, trước giờ cơm chiều tôi không hy vọng trông thấy cô ra khỏi căn phòng này.*” Nói xong vận tay nắm cửa, đẩy cô ấy vào.

Có điều Ngữ Kỳ không ngờ, lúc ăn cơm Tổng Thiên Thiên và Lục Thiên Lỗi không xuất hiện, ngay cả Đoạn Cận Ngôn cũng vậy.

Lực hấp dẫn giữa nam chính và nữ chính quả nhiên mạnh mẽ, chẳng qua cô thuận tay đẩy nhẹ một cái, hai người họ tự động dính lấy nhau. Ngày hôm sau mặt Tổng Thiên Thiên đỏ bừng, giống cô vợ nhỏ theo Lục Thiên Lỗi xuống lầu.

Mặt Lục Thiên Lỗi thối hoặc muốn cô ngồi xuống cùng ăn điểm tâm, Tổng Thiên Thiên ngạc nhiên sau đó vụng trộm nhìn về phía Ngữ Kỳ, vẻ mặt hoảng loạn.

“*Thiên Lỗi bảo cô ngồi xuống thì cô ngồi xuống đi.*” Ngữ Kỳ cố ý lạnh lùng nói, giống như có trăm nghìn điều bất mãn với cô ấy.

Đáng tiếc Lục Thiên Lỗi thần kinh thô, không nghe ra, không hề đau lòng nữ chủ, ngược lại cười vỗ bả vai Tổng Thiên Thiên, “*Ngồi đi, chị anh cho em ngồi.*”

“...” Ngữ Kỳ bỗng nhiên nảy sinh vài phần đồng cảm với Tổng Thiên Thiên, cô ho khan một tiếng, “*Tôi ăn xong, các người tự tiện.*”

Hai vợ chồng Lục thị đến công ty từ sớm, Ngữ Kỳ vừa lên lầu vừa nhắn tin cho chủ nhiệm lớp xin nghỉ học.

Sức khỏe Đoạn Cận Ngôn vốn không tốt, cả người ươn ướt, tối qua hết ho khan lại hắt xì, có vẻ tình huống không khả quan. Chiều qua hần không xuống ăn cơm, hôm nay cũng không dậy ăn sáng, không khéo bị sốt rồi.

Lên tầng hai, Ngữ Kỳ gõ cửa phòng hần, “*Có thể vào không?*”

Không ai đáp lại.

Tuy rằng chưa được phép đã vào phòng ngủ người ta là hơi thất lễ, nhưng đóng vai nữ phụ kiêu ngạo xấu tính, Lục Ngữ Kỳ chẳng cần quá lễ phép, cô đợi một lúc rồi không chút do dự đẩy cửa vào.

Đoạn Căn Ngôn nằm trên giường, quay lưng về phía cửa. Từ góc độ của cô chỉ trông thấy mái tóc đen mềm mại ngắn ngủn dán sát vào căn cổ trắng trẻo. Hắn đắp một cái chăn rất dày, kê cả như vậy vẫn nhìn ra thân hình gầy gò.

Tạm dừng ở cửa một lúc, cô bước vào, vòng qua giường đứng trước mặt Đoạn Căn Ngôn, từ trên cao nhìn xuống quan sát hắn.

Khỏe mắt hay nhếch lên nay ứng hồng bất thường, dưới viền mắt có quầng thâm nhàn nhạt. Bạc môi ngày xưa hồng hào giờ tái nhợt và nứt nẻ. Chắc là hấn sốt, hơn nữa sốt khá cao.

Có điều, có phải hắn đang ngủ không thì phải kiểm tra.

Hàng lông mi dài run run, hình như mí mắt hơi giật giật, có lẽ bị ác mộng, có lẽ giả vờ ngủ.

Ngữ Kỳ đứng một lúc, bỗng nhiên hơi khom người, vươn tay đến khi gần chạm vào mắt hắn thì dừng lại.

À, giả vờ ngủ. Nếu ngủ say, hắn sẽ không cảm giác cô bỗng nhiên tiếp cận, giây phút cô tới gần, trong nháy mắt cơ mặt hắn căng cứng, mặc dù lập tức thả lỏng nhưng vẫn bại lộ.

Có điều tại sao hắn giả vờ ngủ? Thử cô? Hay vẫn là khổ nhục kế?

Mặc kệ đáp án nào, đúng lúc tiện cho cô trưng kế tự kế. Đối phương đã cho mình cơ hội thể hiện, nếu không lợi dụng thật tốt, cô sẽ thẹn với danh tiếng nhân viên xuất sắc nhất.

Ngữ Kỳ nhẹ nhàng ngồi xổm xuống trước giường hắn, vươn tay phải dịu dàng sờ hai má hắn, động tác mềm mại như đang sờ món đồ sứ vô cùng trân quý, tràn ngập thương tiếc.

Ngón tay mềm mại trắng nõn từ từ xẹt qua đuôi lông mày, khỏe mắt, cuối cùng nhẹ nhàng trượt xuống cánh môi tái nhợt.

Dừng một chút, cô cúi đầu, khẽ in một nụ hôn lên đôi môi hắn.

Đoạn Căn Ngôn phiên bản thiếu niên chưa đạt đến trình độ ảnh đế như mười năm sau, sau khi bị Ngữ Kỳ hôn, hắn hoảng sợ, cơ mặt cứng ngắc trong chớp mắt. Nhưng dù sao BOSS cũng là BOSS, chỉ mấy giây đã khôi phục, như đang ngủ say.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 4: Nhân vật phản diện là hoàng tử hai mặt (4)

Ngữ Kỳ nhìn chằm chằm hắn hồi lâu, mặc dù cô kiểm chế nhưng khóe miệng vẫn nhếch lên. Vì sợ bản thân cười ra tiếng trước mặt Đoạn Căn Ngôn, cô nhanh chóng ra khỏi phòng, đi xuống dưới lầu.

Sau khi căn dặn vú Trương nấu ít cháo trắng và thức ăn nhẹ, Ngữ Kỳ đi vào phòng bếp rót một ly nước ấm, lại hỏi vú Trương thuốc hạ sốt rồi bung vào phòng Đoạn Căn Ngôn.

BOSS phiên bản thiếu niên vẫn đang khổ sở cố gắng giả vờ ngủ, tay Ngữ Kỳ vòng qua sau lưng khép cửa lại, rồi nhẹ nhàng cầm cốc nước trong tay và hộp thuốc để lên đầu giường hắn. Sau đó cô xoay người kéo rèm cửa sổ ra một chút để ánh sáng bên ngoài chiếu vào.

Làm xong tất cả, cô tìm một cái khăn mặt sạch sẽ trong nhà vệ sinh, thấm ướt rồi đắp lên trán Đoạn Căn Ngôn, thuận tay nhét các góc chăn giúp hắn.

Dường như Đoạn Căn Ngôn còn chưa muốn tỉnh lại, Ngữ Kỳ không tiếng động cười cười, thuận tay chọn một quyển sách trên giá sách của hắn, ngồi bên cạnh xem.

Cũng may quyển sách cô tiện tay lấy không tệ, hoặc có thể nói gu đọc sách Đoạn Căn Ngôn không tồi.

Đó là tập văn xuôi “thiên tài Khalil Gibran trên văn đàn Li-băng” (1). Ngữ Kỳ thuận tay lật hai trang, thấy có một đoạn ý nói:

“Tồn tại chính là nhận thức rõ thánh nhân và tội phạm vốn là huynh đệ sinh đôi, phụ thân họ là ‘Quân vương nhân từ’ của chúng ta. Trong bọn họ có một người ra đời sớm hơn một chút, bởi vậy chúng ta chấp nhận người ra trước lên ngôi hoàng tử.”

(1) Khalil Gibran (tên đầy đủ tiếng Ả Rập Khalil Gibran Gibran) (1883 – 1931) là một nghệ sĩ, nhà thơ và nhà văn Lebanon. Trong thế giới Ả Rập, Gibran được coi là một kẻ nổi loạn trong văn học và chính trị. Phong cách lãng mạn của ông là tâm điểm của sự phục hưng trong văn học tiếng Ả Rập hiện đại, đặc biệt là thơ văn xuôi, tách ra từ trường phái cổ điển. Tại Lebanon, ông được coi như một thiên tài văn học.

“Thiên tài Khalil Gibran trên văn đàn Li-băng” là một báo cáo ngắn của tác giả Y Hoàn đăng trên phụ bản của Nhân Dân Nhật Báo, đăng ngày 12

tháng 11 năm 1993.

Nếu không xem từ đầu đến cuối, luận điệu của một câu này rất lệch lạc, song nó thú vị hơn hẳn mấy bài ca tụng mỹ đức, bài nào y chang bài nấy. Ngừ Kỳ hứng thú xem tiếp, vô tình quên mất thời gian.

Khi cô cảm một mồi, ngứa cổ đau nhức ra thì mới nhìn đồng hồ trên bàn học, biểu thị đã qua nửa tiếng.

Cô ăn điểm tâm nên không có cảm giác gì, nhưng không biết Đoạn Cẩn Ngón hôm qua chưa ăn cơm chiều và bữa sáng nay thì thấy như thế nào.

Đoán đến giờ hán nên “tỉnh lại”, Ngừ Kỳ buông quyển sách trên tay xuống, nhẹ nhàng cảm tay phải hán để ở ngoài chân.

Cái gì gọi là điểm tinh tú nhất khi chăm sóc bệnh nhân?

Chính là khi hán ốm đau một mồi tỉnh lại, trong chớp mắt nở một nụ cười ấm áp sáng ngời dưới ánh mặt trời với hán, ví dụ lúc này tốt nhất thật tự nhiên nắm tay hán.

Tuy rằng BOSS Đoạn giả vờ ngủ nhưng mà hán thật sự ốm đau và một mồi, một chiều này hán là có chút hiệu quả.

Khoảng một phút sau, lông mi Đoạn Cẩn Ngón hơi rung động, Ngừ Kỳ lập tức hiểu đây là khúc dạo đầu của việc hán sắp tỉnh, trong nháy mắt điều chỉnh một chút tư thế ngồi và góc độ.

Trước đây đã nói qua, Ngừ Kỳ là người nổi bật nhất trong các nữ phụ ác độc, kỹ năng biểu diễn của cô tốt đến mức gần như không thể soi mói. Khi một người như vậy tìm đủ mọi cách để làm một người cảm động thì rất ít người may mắn tránh được, càng đừng nói đến thiếu niên lớn lên ở cô nhi viện, từ nhỏ thiếu vắng sự quan tâm và ấm áp.

Vì thế khi Đoạn Cẩn Ngón từ từ mở mắt ra thì nhìn thấy một bức tranh như thế này.

Ánh nắng ấm áp rực rỡ từ bên ngoài cửa sổ thủy tinh trong suốt chiếu vào như tạo nên cho cô gái ngồi cạnh giường một quang sáng êm dịu. Vì ngược sáng nên không thấy rõ khuôn mặt của cô, nhưng đôi mắt đen xinh đẹp đặc biệt nổi bật trong tầm nhìn mờ hồ của hán.

Từ trước đến nay đôi mắt này luôn đầy cao ngạo thế nhưng lúc này lại không có một chút kiêu căng và khinh thường, chỉ chuyên chú nhìn chăm chăm hán, mang theo một tia lo lắng không dễ phát hiện. Tiếp theo, dường như thấy hán tỉnh lại, cô sùng sốt trong chốc lát, đôi mắt đen dần hiện rõ vui sướng.

Hán đã nhìn thấy cô cong khóe miệng, hoặc luôn vênh vào cau có. Nhưng khi cô cười lộ lên, giống như băng chảy tuyết tan, miếng băng mỏng rạn nứt, hoặc giống giây phút hoa lê đầu cành bung nở, tươi đẹp động lòng người. Liếc mắt nhìn một cái, chỉ cảm thấy thời gian lúc này như ngừng lại.

Đoạn Cẩn Ngón ngạc nhiên mấy giây, theo bản năng đáp lại bằng nụ cười mỉm yếu ớt.

“*Anh cảm thấy thế nào?*” Lúc Ngừ Kỳ hỏi những lời này đã thu lại ý cười, khôi phục vẻ mặt lãnh đạm như trước.

Thứ hiếm có mới đáng quý. Chính vì bình thường Lục Ngừ Kỳ không thích cười, cho nên khi cô cười lộ lên thì ai nấy đều kinh ngạc.

Đoạn Cẩn Ngón cố gắng ho khan hai tiếng để thanh thanh cổ họng, nhưng âm thanh mang bệnh vẫn hơi khàn khàn, “*Cô không đi học à?*”

Ngừ Kỳ chăm chú nhìn ánh mắt hán một lát, không cười, cực kỳ nghiêm túc nói, “*Tôi nói rồi anh là người của tôi.*”

“... *Cho nên?*” Đoạn Cẩn Ngón không biết vì sao không muốn nhìn thẳng vào mắt cô, hàng mi dài run rẩy.

Lấy chỉ số thông minh của hán không thể không hiểu ý của cô, hỏi như thế rõ ràng đang giả ngu. Người con gái giả ngu về mặt ngây thơ vì muốn người con trai nói thêm lời ngon tiếng ngọt, Đoạn Cẩn Ngón giả ngu... Chẳng lẽ định từ chối cô?

Kỳ thật căn cứ vào ánh mắt nắm rõ toàn cục và vì đạt được lợi ích nhiều hơn mà không từ thủ đoạn nào của hán, bất kể thế nào cũng không thể cự tuyệt cô – người thừa kế tập đoàn Lục thị, Ngừ Kỳ cũng không lo lắng. Chẳng lẽ hán muốn chơi trò lật mềm buộc chặt, xài chiêu dục nghênh hoàn cự (2)?

(2) *muốn hoan nghênh nhưng lại ra vẻ cự tuyệt.*

Ngừ Kỳ không cho hán có cơ hội này, giận tái mặt lạnh lùng nói, “*Cho nên, tôi không muốn bỏ bạn trai đang bị bệnh đi học một mình.*”

Vốn dĩ Đoạn Cẩn Ngón định chống cánh tay chuẩn bị ngồi dậy, nghe cô nói như vậy cánh tay mềm nhũn trực tiếp ngã lại trên giường, biểu tình trên mặt ngo ngác như bị kích thích rất lớn.

Ngừ Kỳ thấy vẻ mặt hán như vậy, trong lòng không khỏi nổi lên vài phần trêu chọc, nghiêng người quỳ một gối xuống ở mép giường, cúi người xuống, hai tay cố định hai bên đầu hán, giọng đề thấp không hồn giận hỏi, “*Anh không muốn sao?*”

Khuôn mặt Lục Ngừ Kỳ xinh đẹp nhưng có một loại khí thế sắc bén mạnh mẽ, hơn nữa tư thế này vô cùng áp bức, ngay cả Đoạn Cẩn Ngón cũng cảm thấy có chút sợ hãi.

“*Sao?*” Ngừ Kỳ neho mắt nhìn hán, “*Thật sự không muốn?*”

Đoạn Cẩn Ngón hoàn hồn, đôi mắt cúi xuống nhẹ nhàng nói, “*Không có.*”

Mượn ưu thế vị trí lúc này, cô tự nhiên hôn một cái lên trán hán, “*Ngoan.*”

Nhìn hán giống như rơi vào trạng thái đại não dừng hoạt động, Ngừ Kỳ nín cười từ trên giường đứng lên, “*Thuốc và nước đặt ở đầu giường, anh nhớ uống.*”

Thấy cô sắp ra khỏi cửa phòng, Đoạn Cẩn Ngôn đột nhiên mở miệng “*Cô đi đâu vậy?*”

...

Không biết có phải vì lúc này thân thể yếu ớt nên tâm lý yếu ớt theo không? Giọng điệu BOSS Đoạn lúc này rất giống đứa bé không có cảm giác an toàn, chỉ là không biết là giả vờ hay thật sự.

Bước chân Ngừ Kỳ ngừng một lúc, cuối cùng không nói gì. Cô nhẹ nhàng đóng cửa, xuống lầu đi thẳng vào phòng bếp, múc bát cháo hoa nhỏ bê lên.

Đoạn Cẩn Ngôn dường như nghĩ cô đi rồi, thấy cô bụng một chén cháo xuất hiện nên hơi kinh ngạc.

Nhét cháo vào tay hân, Ngừ Kỳ xoay người ngồi bên cạnh, “*Ăn đi, tối hôm qua và sáng nay anh chưa ăn cơm.*”

Kỳ thật cô nhìn thấy bộ dáng hân ốm yếu, lại dùng cổ tay mảnh khảnh bưng cháo làm cô run sợ trong lòng. Nhưng Ngừ Kỳ không định tới dứt cháo, là một đại tiểu thư kiêu ngạo lạnh như băng, hôm nay cô đã ôn nhu rất nhiều, còn làm tiếp có vẻ hơi giả tạo.

Đoạn Cẩn Ngôn chậm rãi dùng thìa khuấy cháo lên, giọng thân thiện: “*Chỗ bị phỏng trên đùi tôi bị lúc vừa đến cô nhi viện.*”

Ngừ Kỳ nghe vậy sững sờ, không nghĩ tới nhanh như vậy hân đã bắt đầu “kể chuyện quá khứ”, vội vàng điều chỉnh vẻ mặt, “*Hà?*”

“*Mấy đứa bé mới tới luôn bị bắt nạt.*” Hân chậm rãi nói, tiếng hơi khàn, nhưng đã bỏ bớt nét ôn hòa giả dối ngày thường, nghe thuận tai hơn, “*Bọn hân bảo tôi vào phòng bếp tìm đồ này nọ, tôi đi, nhưng chưa tìm được thì bọn hân đã đóng cửa lại. Trong phòng bếp tôi đen như mực không nhìn thấy. Tôi xin bọn hân mở cửa ra, bọn hân lại khóa cửa, sau đó đứng ngoài cười cợt...*” Hân nói xong thì cười rộ lên, chỉ là độ cong khóe miệng hơi cứng nhắc, “*Cuối cùng tất cả bỏ đi, bỏ lại tôi một mình.*”

Lúc như thế này không cần nói gì hết, Ngừ Kỳ vòng ra đằng trước ngồi, muốn cầm tay hân, lại thấy trong tay hân bưng cháo, tay giờ lên giữa không trung không biết đặt ở đâu, cuối cùng dừng lại trên mái tóc mềm mại đen bóng, xoa nhẹ đầu mang ý trấn an.

Bị đối đãi như con chó nhỏ Đoạn Cẩn Ngôn sững sờ, vẻ mặt ngẩn ngơ, hơn nữa lu lù hơn ngày thường, cuối cùng không trào dâng nổi cảm giác bi thương, nhặt nhều tiếp tục kể, “*Sau đó tôi không cần thận làm đồ ẩm nước đang đun.*”

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 5-1: Nhân vật phản diện là hoàng tử hai mặt (5)

Ban đầu Đoạn Cẩn Ngôn tưởng có một cô bạn gái tính cách kiêu ngạo, hống hách ngang ngược là việc cực kì vất vả. Dù sao, túp con gái từ nhỏ là trung tâm vũ trụ hoặc ít hoặc nhiều đều không quan tâm đến suy nghĩ của người khác, không hề nương tay giảm đập lên lòng tự trọng người khác. Cái đó gọi là gần vua như gần cọn.

Thế nhưng ngoài dự kiến, mặc dù thoát nhìn từ xa Lục Ngừ Kỳ giống bông hồng kiêu ngạo, xinh đẹp nhưng đầy gai, sau khi cắt hết gai thì phát hiện cô là đoá mẫu đơn, biết thời thế biết cách cư xử, không để người ta phải khó xử.

Trên thực tế, ở bên cạnh cô rất thoải mái, không có cảm giác mỗi một từ tận tâm hồn như những cô gái khác.

Cô không nói nhiều không dính người, không giống một số người một ngày mấy chục cuộc điện thoại, mấy chục tin nhắn, cần vắt óc ra dỗ dành. Hân cho rằng vì tính cô cao ngạo, nhưng khi hân gọi điện hoặc gửi tin nhắn cho cô, lần nào cô đều trả lời nhanh chóng, không có nửa điểm có lệ hay nhún vội vàng.

Nhìn bề ngoài có vẻ cô rất mạnh mẽ, thực ra cô rất tôn trọng người bên cạnh, làm việc đều lo lắng chu toàn, không khiến người khác rơi vào cảnh xấu hổ. Bình thường sắc mặt cô lãnh đạm, nhưng rất dễ dàng bị chọc cười, lúc cô cười rất được.

...

Cuộc đời Đoạn Cẩn Ngôn có vẻ bi thảm. Từ nhỏ đến lớn, phái nữ hân gặp không phải là mấy cô bé lời thối, bạo lực ở cô nhi viện thì là thiên kim nhà giàu điều ngoa trong trường học. Cho nên điều những cô gái – xuất thân từ gia đình có gia giáo một chút – đều có thể làm được thì trong mắt hân, tiểu thư như Ngừ Kỳ thật hiếm có.

Đây chưa phải năng lực thực sự của Ngừ Kỳ, để thành công sắm vai một đại tiểu thư cao ngạo, cô đã hạ thấp tiêu chuẩn của mình xuống hai bậc, nhưng cũng may Đoạn Cẩn Ngôn yêu cầu không cao, vậy là đủ rồi.

Trong nháy mắt, tới tháng mười hai, thời tiết dần trở lạnh, quần áo trên người cũng dày lên.

Khi Đoạn Cẩn Ngôn mở tủ quần áo thì ngẩn người —— áo phao, áo gió, áo lông còn nguyên mác nhét đầy ngăn tủ.

Chỉ có thể là Lục Ngừ Kỳ.

Hôm sau, hân chuẩn bị rất nhiều câu đùa vô dụng, bởi vì căn bản cô không hỏi mấy câu đại loại như: *Có thích quần áo em đưa cho anh không, hoặc quần áo em mua cho anh đẹp không.* Cô nhìn hân thay áo gió màu đen, cười nói thật đẹp trai.

Từ giây phút ấy, đột nhiên Đoạn Cẩn Ngôn cảm thấy không thể tiếp tục dùng ánh mắt của kẻ săn mồi với cô gái này, thậm chí hẳn có phần khâm phục cô. Cô không kể lễ bộ này đẹp không, cũng chẳng nói bộ này của hãng này, tốn bao nhiêu tiền, cô chọn bao lâu, cô chỉ khen một tiếng đẹp trai, dùng giọng điệu thật lòng khen ngợi.

Quả thật Lục Ngữ Kỳ kiêu ngạo nhưng lòng dạ rộng rãi. Có một số người mới trả giá, hy sinh một chút đã lái nhai nửa tháng, nhưng cô không thể. Đoạn Cẩn Ngôn bất chợt cảm thấy may mắn bởi vì có cô bạn gái như thế.

...

Mấy ngày sau là lễ Noel, thời điểm tài xế đánh xe tới đón bọn họ cũng mang theo vẻ mặt tươi cười.

Ngữ Kỳ nhìn hộp quà đóng gói đẹp đẽ ở ghế trước, “*Chủ tặng vợ à?*”

“*Không phải, cho con gái, nó xin tôi đã lâu.*” Lái xe một bên đánh tay lái một bên cười nói.

Ngữ Kỳ thán nhiên cười, “*Chủ là người cha tốt.*” Dứt lời, Đoạn Cẩn Ngôn liếc cô một cái.

Cô không khỏi nhú mày, “*Sao vậy?*”

Đoạn Cẩn Ngôn giờ tay sờ mũi, ngón trỏ thon dài với khớp xương rõ ràng cọ vào sống mũi cao thẳng, mỗi động tác đều đẹp mắt. Hình như hơi xấu hổ, khóe miệng hằn khe nhếch, bật cười, “*Gần đây hình như em hay cười hơn.*”

Trong lòng ‘bộp’ một tiếng, Ngữ Kỳ thầm mắng đạo này mình thả lỏng, vội vàng treo biểu cảm cao quý, lạnh như băng lên, “*Thật không?*”

Có lẽ hiếm khi thấy cô có phản kích động, bực môi Đoạn Cẩn Ngôn sung sướng cong cong, đùa giỡn, “*Em nên cười nhiều hơn, lúc em cười rất được.*”

“...” Ngữ Kỳ nhìn chằm chằm hán một lúc, bật cười, “*Anh cũng thế.*”

Đoạn Cẩn Ngôn rất ít khi bị người trêu chọc, sau vài giây mới nhận ra câu “*Anh cũng thế.*” có ý tứ gì, nhất thời nụ cười nơi khóe miệng trở nên hơi cứng, vội ho một tiếng làm như ngượng ngùng dời tầm mắt.

Bên trong xe tạm thời im lặng, nhưng sự im lặng này rất nhanh bị phá vỡ. Tiếng nhạc chuông chói tai bỗng dưng vang lên, lái xe liếc đi động đặt bên cạnh, không nhận, chắc là bận tâm thời gian làm việc không được nhận điện thoại riêng.

Thị lực Ngữ Kỳ cực kì tốt, liếc qua thấy trên màn hình hiển thị hai chữ “Bà xã”, “*Chủ nghe đi, không sao.*”

Đúng là bà xã chứ ắt gọi, báo rằng trên đường con gái tan học bị tai nạn xe cộ, đang cấp cứu.

Xe phanh kịch một cái, người Ngữ Kỳ và Đoạn Cẩn Ngôn theo quán tính lao về phía trước, hộp quà màu hồng trên bệ xe rơi xuống.

Ngữ Kỳ có chút không đành lòng, mở miệng, “*Chủ tới bệnh viện đi, bọn cháu tự về, dù sao còn một đoạn thời.*”

Lái xe cảm kích liếc nhìn cô một cái, nhưng hiển nhiên còn do dự, nhưng Ngữ Kỳ và Đoạn Cẩn Ngôn đã nhanh chóng xuống xe.

“*Cảm ơn.*” Lái xe nói ra hai chữ rồi đạp mạnh chân ga, tay đánh bánh lái đổi hướng, phi như bay.

Mới sáu giờ trời đã nhá nhem. Con đường trống trải không một bóng xe, xuyên qua tán cây đen thui, loáng thoáng trông thấy mấy căn biệt thự phía trước. Khác với không khí ấm áp mờ điều hòa bên trong xe, không khí bên ngoài lạnh thấm vào xương, thổi ra một hơi có làn sương trắng.

Ngữ Kỳ chà chà chân, tự nhiên khoác cánh tay Đoạn Cẩn Ngôn, “*Chúng ta đi thôi.*”

Buổi tối gió lạnh thổi qua hai má gây đau đốn, độ ẩm trên người tan biến hết. Khí lạnh theo cổ áo, cổ tay áo cố gắng chui vào trong, cả hai người run rẩy. Dưới ngọn đèn đường bóng hai người bị kéo thật dài, quần quýt lấy nhau.

Đi một lúc, bàn tay để bên ngoài lạnh đến độ sắp đông cứng, tay Ngữ Kỳ đang khoác khừ tay hán di chuyển, chui vào túi áo. Tưởng rằng sắp được sưởi ấm, ai ngờ tay hán lạnh y chang tay cô phoi trong gió hồi lâu.

Cô nghiêng đầu nhìn hán, “*Có cần gọi điện về gọi người lái xe đến không?*” Tầm này chắc Lục Thiên Lỗi đã về nhà, bảo lái xe chuyên đưa đón nó đến cũng được.

Đoạn Cẩn Ngôn hít hít mũi, có lẽ mũi bị tắc, giọng hơi buồn, “*Không cần, cũng sắp đến.*”

Ngữ Kỳ bỗng nhiên dừng bước, Đoạn Cẩn Ngôn nghi hoặc dừng lại theo. Hắn quay đầu thấy cô đang tháo khăn quàng trên cổ mình nên mở miệng hỏi, “*Làm sao vậy?*”

Cô không trả lời mà kiễ mũi chân, hai tay choàng qua cổ hán, cẩn thận quàng cho hán chiếc khăn quàng cổ còn mang theo độ ẩm cơ thể. Thật ra hôm nay cô có mang theo mũ len, đội mũ len có thể cản bớt gió lạnh, nhưng cô ranh mãnh không đội. Đúng vậy, cô cố tình, cô muốn làm một khổ nhục kế nhỏ.

Đoạn Cẩn Ngôn nhìn động tác của cô, trong khoảng thời gian ngắn ngáy ngắn cả người, quên nói lời cảm ơn, chỉ ngu ngơ nhìn cô.

Cô mím môi, chớp mũi đông lạnh đỏ bừng, đôi mắt đen kịt dưới bóng đêm rất xinh đẹp. Một cơn gió lạnh bỗng nhiên thổi qua, hình như cô hơi run một chút, vô ý thức rụt cổ song vẫn tiếp tục hoàn thành động tác trên tay.

Đoạn Cẩn Ngôn cảm thấy chỗ tay cô không cẩn thận chạm vào trở nên mềm mại lạ thường, trái tim bỗng nhiên đập nhanh hơn, mềm mại hơn, như sóng gợn từng tầng từng tầng, giống như cơ thể ẩm áp hẳn lên.

Hắn không nhận được cái đầu gọi cô, “*Ngữ Kỳ.*”

Cô định lên tiếng thì bị chặn lại. Đôi môi hắn lạnh lẽo mềm mềm dán lên môi cô, mang theo hơi lạnh.

Bỗng nhiên Đoạn Cẩn Ngôn không còn suy nghĩ muốn báo thù. Chiếm đoạt Lục thị thì sao, giỏi giang hơn Lục Thiên lỗi thì sao, không gì so sánh được với cô ở bên cạnh trong buổi tối mùa đông rét lạnh mình.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: À, đúng vậy, Đoạn Cẩn Ngôn đã thích Ngữ Kỳ cho nên hẳn phải tạm biệt mọi người.

Từ khi hắn sinh ra đến nay, tới tận bây giờ không ai đối xử với hắn tốt như vậy. Cho dù bản thân bị gió thổi run run cũng muốn quàng khăn quàng cổ cho hắn → → Ngữ Kỳ nắm rất chắc, nhắm thẳng vào điểm yếu ớn nhất, bắt gọn Đoạn Cẩn Ngôn trong lòng bàn tay.

Thật ra ở thế giới này, nhân vật phản diện lớn nhất là cô nàng Ngữ Kỳ.[Bà tránh ra.]

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 5-2: Phiên ngoại Đoạn Cẩn Ngôn

Tận khi hai người đã kết hôn, Đoạn Cẩn Ngôn vẫn duy trì mặt nạ ôn hòa tao nhã, chưa từng biểu lộ ra bản tính lạnh lùng, nham hiểm của hắn.

Bởi vì hắn một mực tin rằng, bản thân được Ngữ Kỳ ‘thích’ là vì hắn giả vờ dịu dàng. Nếu có một ngày hắn không cẩn thận để lộ bộ mặt thật của mình thì cô sẽ rời khỏi hắn.

Nhưng mà chuyện đời không chiều lòng người, hắn càng muốn duy trì bộ mặt ôn nhu giả dối này thì càng có người muốn khiêu khích hắn.

Mà gã định gây sự kia chính là trợ lý mới của Ngữ Kỳ – Trương Tuấn.

Trương Tuấn mới du học ở nước ngoài về, có học thức có tướng mạo có phong độ, vừa vào công ty đã cảm tử không ít trái tim đồng nghiệp nữ.

Không biết vì tiền đồ bản thân hay xuất phát từ chân tâm, vị trợ lý này tương đối ân cần, chu đáo với Ngữ Kỳ, gần như theo đuổi quang minh chính đại, giống như không biết cô là gái đã có chồng —— có lẽ anh ta dám làm như vậy vì biết chồng của cô dựa hơi vợ thẳng tiến. Cho nên, vốn tự nhận diện mạo và năng lực đều không thua kém Đoạn Cẩn Ngôn, anh ta dần nảy sinh dã tâm.

Mặc dù ở công ty Đoạn Cẩn Ngôn nổi tiếng là người có tính tình ôn hòa, nhưng nói đến cùng hắn không phải loại người lương thiện thật sự. Có người nghĩ muốn đâm đạp hắn để đi lên thì hắn không thể không phản kích.

Những năm gần đây, hắn bắt động thanh sắc (1) bố trí không ít tâm phúc bên cạnh Ngữ Kỳ, muốn đuổi một trợ lý nhỏ nhoi, không có thế lực, không có hậu thuẫn ra khỏi công ty là chuyện dễ dàng như trở bàn tay. Không quá nửa tháng, vị trợ lý kia bị cả công ty công khai xa lánh rồi cuộc nộp đơn xin từ chức, ôm hộp giấy ra khỏi công ty.

(1) *mặt không thay đổi, tình bơ.*

Loại bỏ một đối thủ dễ dàng như vậy, Đoạn Cẩn Ngôn vô cùng hài lòng, trên mặt nở nụ cười cả ngày.

Ngữ Kỳ không phải kẻ ngốc, những gì hắn làm cô đều nhìn thấy rõ ràng. Đương nhiên, cô không để ý đến mấy chuyện ngầm ngầm này. Chỉ cần khi còn sống, người trong lòng thích là cô, thì hắn sẽ không đến tìm nam nữ chủ gây phiền toái, cái khác cô không quan tâm.

Thế nhưng Đoạn Cẩn Ngôn vui vẻ biểu hiện thật sự quá rõ ràng, cô đành phải buông điều khiển từ xa trong tay, nhích lại gần cái gối đầu sau lưng, làm bộ không biết hỏi, “*Hôm nay có chuyện gì vui à?*”

Hắn vừa tắm rửa xong, đang ngồi ở mép giường lau tóc, nghe vậy quay đầu lại nhìn cô mỉm cười, nụ cười dịu dàng trước sau như một. Đoạn Cẩn Ngôn không hổ là Đoạn Cẩn Ngôn, nói dối mà mặt không đổi sắc: “*Ừ, lâu rồi hôm nay mới ký được một hợp đồng.*”

Ngữ Kỳ đồng dạng là người có kỹ năng biểu diễn cao, nghe nói như thế trên mặt không hề khác thường, chỉ vẫy tay về phía hắn, “*Anh lại đây.*”

“*Hà?*” Đoạn Cẩn Ngôn nhìn cô một cái rồi thuận theo leo lên giường, dịu dàng cười hỏi: “*Làm sao vậy?*”

Ngữ Kỳ nhàu mày không nói, vô cùng tự nhiên đưa tay nhận lấy khăn lông trong tay hắn, động tác thành thạo giúp hắn lau tóc ướt.

Đoạn Cẩn Ngôn sừng sốt, hơi mất tự nhiên nghiêng người sang để cô lau dễ hơn, sau đó bắt động thanh sắc kéo chăn qua che khuất phần bắp chân —— Kết hôn mấy năm nhưng đến giờ hắn vẫn không muốn để cô nhìn thấy chỗ bị phỏng trên chân mình, cũng như hắn không chịu tháo xuống cái mặt nạ giả dối, lấy diện mạo thật

đôi mắt với cô.

Ngữ Kỳ làm bộ như không thấy, chỉ nhẹ nhàng bâng quơ nó, “*Anh không thích Trương Tuấn sao?*”

Đoạn Cẩn Ngôn đã không còn là Đoạn Cẩn Ngôn trước kia, hiện tại hẳn sánh ngang với anh để. Nghe thấy vấn đề này hẳn không chút khản trương, chỉ nghiêng đầu khẽ cười nhìn cô: “*Không có, sao em lại nghĩ như vậy?*”

Ngữ Kỳ liếc hẳn một cái, không nói gì, chỉ tiếp tục động tác trong tay, lau đến gần khô mới dừng lại.

Nhất thời bầu không khí trầm lắng bao trùm lên hai người, tuy nét mặt Đoạn Cẩn Ngôn vẫn như thường, nhưng trong lòng bắt đầu hoảng loạn. Ngữ Kỳ yên lặng nhìn hẳn một lúc, cuối cùng chỉ bất đắc dĩ cười một tiếng, tiến lên trước khẽ tựa đầu trên vai hẳn, khẽ nói: “*Anh là chồng của em, anh không thích ai, đương nhiên có quyền khai trừ người đó.*”

Đoạn Cẩn Ngôn ngẩn người, hơi chần chừ nhìn về phía cô, “*Em... biết?*”

Ngữ Kỳ mỉm cười, ngẩng mặt lên hôn khẽ môi hẳn một cái: “*Anh không muốn để em biết, em vĩnh viễn sẽ không biết.*”

Một lát sau, Đoạn Cẩn Ngôn đưa tay ôm cô vào lòng, cảm tựa vào đỉnh đầu cô, có chút không tin nổi, giọng mang một tia dò xét không dễ phát hiện: “*Em không tức giận?*”

Ngữ Kỳ cười, im lặng, chỉ vờn tay ôm thắt lưng hẳn thay cho câu trả lời.

Yên tĩnh một lúc lâu, cô nghe thấy tiếng hẳn từ đỉnh đầu truyền đến, trầm thấp mà từ tốn, không còn ngây ngô như trước kia, mà trở nên chín chắn hơn qua năm tháng, “*Ngữ Kỳ.*”

“*Hà?*”

“*Cảm ơn.*”

Ngữ Kỳ im lặng trong chốc lát rồi nói khẽ: “*Vợ chồng với nhau không cần nói cảm ơn.*”

(Ý đầy đủ của Đoạn Đoạn là cảm ơn em tiếp nhận mọi mặt của anh — Hẳn vĩnh viễn không biết, Ngữ Kỳ nhìn thấy hẳn từ đầu. Cho nên nói nhân vật phản diện cũng có chỗ ngu ngốc! Cực kỳ dễ gạt!)

Từ khi Ngữ Kỳ ngầm đồng ý chuyện hẳn đuổi Trương Tuấn ra khỏi công ty, hình như hẳn hiểu cô không để ý đến một số thủ đoạn mà hẳn sử dụng, song không quá chắc chắn vì thế hẳn bắt đầu thử dò xét.

Đầu tiên hẳn trắng trợn sắp xếp ‘quân’ của bản thân vào các chức vụ quan trọng, sau đó từ từ loại bỏ các phe đối lập, cả công ty dần biến thành vương quốc của hẳn —những điều này đều nằm trong dự tính của Ngữ Kỳ. Những người phải trải qua tuổi thơ tương đối bi thảm, hoặc trở nên tự ti e dè hoặc là biến thành người dầy dă tâm.

Rõ ràng Đoạn Cẩn Ngôn thuộc loại thứ hai và có biểu hiện giống loại người đó — Bề ngoài bọn họ trông rất mạnh mẽ, thật ra cực kì khuyết thiếu cảm giác an toàn. Trong tiềm thức họ cho rằng chỉ khi nắm địa vị, quyền thế cao hơn người khác, quyền lực tối cao mới bảo đảm bản thân không quay về cảnh bị người ta bắt nạt như trước kia. Mà người đã tâm càng sâu thì ắt sẽ sinh ra một loại tâm lý muốn báo thù, bọn họ muốn nhìn thấy những người từng chà đạp họ quỳ xuống trước mặt họ cầu xin tha thứ.

May mắn thay hiện nay Đoạn Cẩn Ngôn không còn suy nghĩ báo thù người nhà họ Lục. Sở dĩ hẳn nắm chặt quyền hành trong công ty của mình đại khái là sợ có một ngày hẳn rơi xuống tình trạng khó khăn trước đây.

Hiểu rõ những điều này nên Ngữ Kỳ không ngăn cản hẳn. Đối với việc hẳn làm, cô mở một con mắt nhắm một con mắt, làm bộ như không biết.

Thế nhưng Đoạn Cẩn Ngôn không biết cô cố tình không quan tâm, nên thường chìm trong trạng thái mâu thuẫn — hẳn muốn tranh thủ đủ để bảo đảm địa vị quyền thế bản thân, nhưng không muốn cô nhìn thấy bộ mặt thật nham hiểm, xấu xa của mình.

Cho nên mới xuất hiện tình huống như thế này — Thủ đoạn hẳn dùng trong công ty càng ngoan tuyệt thì biểu hiện trước mặt cô càng dịu dàng. Những năm gần đây kỹ năng biểu diễn của hẳn không ngừng nâng cao, dù là Ngữ Kỳ cũng không thể tìm được nửa điểm mất tự nhiên trên khuôn mặt tươi cười vui vẻ, ấm áp của hẳn.

Nhưng dù kỹ năng biểu diễn của hẳn gần như hoàn mỹ cũng không thể che giấu hết mọi thứ, vì suy nghĩ quá độ trong thời gian dài nên hẳn càng gầy yếu. Theo góc độ trung y mà nói, hẳn vốn thể hàn, tâm tư quá nặng sẽ khiến thể lực tiêu hao nhanh hơn. Ví dụ khó đi vào giấc ngủ thậm chí mất ngủ, cùng với một loạt tình trạng tay chân rét run, mặt không có chút máu, dễ mệt mỏi.

Tuy rằng ở trước mặt cô, hẳn che giấu sự mệt mỏi và mất ngủ rất khá, nhưng mà thân thể hẳn ngày càng gầy yếu hơn trước, tay cũng dần lạnh hơn nên không thể lùa được cô, rõ ràng nhất chính là viền mắt hẳn càng ngày càng thâm đen.

Trong một buổi tối trần trọc khó ngủ, Đoạn Cẩn Ngôn đoán Ngữ Kỳ đã ngủ rồi mới dám lật người, mở to mắt ngăn người nhìn trần nhà. Có điều lần này hẳn luôn cảm thấy có gì đó khác thường, như thể có ai đó đang nhìn chằm chằm mình. Hẳn bán tín bán nghi quay đầu thì thấy người vốn nên ngủ say lúc này lại vô cùng tỉnh táo nhìn mình, ánh mắt hiểu rõ như đã nhìn thấu hẳn từ lâu.

Hẳn ngẩn ra nhưng rất nhanh phản ứng lại, như bình thường mỉm cười một cái, âm thanh trầm thấp dịu dàng dễ nghe vang lên trong bóng tối, “*Không ngủ được sao?*”

Ngữ Kỳ cảm thấy lúc này quả thực nên vỗ tay khen ngợi hẳn, một câu vô cùng đơn giản đã quét sạch sẽ nghi vấn của mình, thậm chí còn thể hiện giống như cực kỳ quan tâm. Nhưng cô không muốn để hẳn lừa dối thêm nữa, sớm muộn gì cũng có một ngày vì hẳn giấu mọi thứ trong lòng mà sinh ra tâm lý vận vẹo, hơn nữa trước mặt tình trạng sức khỏe không cho phép hẳn tiếp tục miễn man suy nghĩ.

Cô không nói gì, chỉ giờ tay nhẹ nhàng xoa viên mắt hẳn, cười như không cười nhìn hẳn. Ngón tay cô ấm nóng chạm vào làn da lạnh như băng, cảm xúc ấm áp đặc biệt rõ ràng, theo bản năng hẳn nháy mắt một cái, rồi lại cười dịu dàng, giống như không có việc gì hỏi, “*Làm sao vậy?*”

“*Lời này hẳn là do em hỏi anh.*” Ngữ Kỳ nhủ mảy, bàn tay trước mắt hẳn dừng lại rồi di chuyển xuống, thò tay vào trong chăn, xuôi theo cánh tay đụng đến tay trái hẳn, nhẹ nhàng cầm rồi thờ dài một tiếng, “*Đôi mắt như gấu trúc, tay cũng lạnh như tảng băng.*”

Đoạn Căn Ngôn hơi ngạc nhiên, còn chưa kịp nói gì, một thân thể ấm áp đã tiến vào trong chăn, như một lò sưởi vậy, sau đó vang lên tiếng cô hàm chứa sự trêu chọc ——

“*Công phu sưởi ấm của em như thế nào?*”

Hắn cúi đầu, đón nhận tầm mắt đầy vui vẻ của cô, ngẩn ra một lúc rồi khẽ nói, “*Quay về ngủ đi, anh không sao, em như vậy dễ bị cảm.*” Lúc nói lời này hẳn đã bỏ đi nụ cười dịu dàng mọi khi, bên trong có thêm vài phần chân thành.

Ngữ Kỳ vươn cánh tay vòng qua thắt lưng hẳn, nhủ mảy nhìn hẳn nói, “*Nếu em bị cảm cũng không sao, dù sao qua một tuần rồi sẽ tốt lên, nhưng nếu đổi thành người nào đó chắt qua nửa tháng chưa khỏi hẳn.*”

Cô nói đúng lần trước hẳn không cần thận đề nhiễm lạnh dẫn đến cảm mạo, lặp đi lặp lại qua một tháng mới dứt bệnh, dĩ nhiên hẳn hiểu câu trêu đùa này. Làm một người đàn ông, thể chất còn yếu hơn phụ nữ, cho dù là Đoạn Căn Ngôn cũng không khỏi xấu hổ.

Ngữ Kỳ như vô tình nói, “*Như vậy, ngày mai chúng ta tìm mấy người bảo thủ kia ăn bữa cơm đi.*” Dừng một chút, cô cười, “*Đến lúc nên nhắc nhở bọn họ.*”

Cô nhảy đề tài quá nhanh, Đoạn Căn Ngôn nhất thời sững sờ, “*... Cái gì?*”

Ngữ Kỳ bật cười, nhỏ giọng ghé vào lỗ tai hẳn nói tên vài thành viên hội đồng quản trị, sau đó hơi lùi lại, rồi trực tiếp nói, “*Thông báo cho bọn họ vài câu, sau này bọn họ không dám đối nghịch với anh nữa.*”

Đoạn Căn Ngôn hoàn hồn, theo bản năng lập tức đeo cái mặt nạ dịu dàng ấm áp, mỉm cười dùng giọng điệu vô cùng công bằng chính trực nói hội đồng quản trị lo nghĩ cho công ty Lục thị như vậy rất tốt, kỳ thật hẳn không thêm đề ý. Cô nghe hẳn nói khẩu thị tâm phi cũng không lên tiếng, cười như có như không nhìn hẳn.

Trầm mặc trong chốc lát, Ngữ Kỳ từ từ mở miệng, “*Chúng ta là vợ chồng, giữa vợ chồng với nhau không cần giấu diếm.*”

Hắn im lặng một lát, không khỏi bắt đầu suy đoán có phải cô đã sớm biết tất cả hay không, giọng khàn khàn nói: “*Ngữ Kỳ, em nghe anh giải thích ——*”

Cô đề lại môi hẳn, nhẹ nhàng thờ dài một tiếng, “*Không có gì cần giải thích, em không có ý trách móc anh. Em nói rồi, anh là chồng của em, anh không thích ai đương nhiên có thể khai trừ người đó, bồi dưỡng thể lực của mình cũng không có gì không đúng. Song mấy người thành viên hội đồng quản trị đều là cấp nguyên lão, đã cống hiến cho công ty hơn nửa đời người, động đến bọn họ khó tránh khỏi làm lòng người dao động, cho nên em hy vọng mọi người có thể chung sống hòa bình.*” Dừng một chút, cô còn nói tên vài thân tín của mình, “*Còn mấy người này anh có thể yên tâm dùng.*”

Đoạn Căn Ngôn tựa hồ vẫn có chút không thể tin, cảnh giác cẩn thận hỏi, “*... Bọn họ đều là người của em, cho nên anh không hề động đến bọn họ.*”

Những lời này của hẳn đều là thật, từ trước đến nay hẳn có chừng mực, không đụng tới thủ hạ tâm phúc của cô, từ điểm này có thể thấy hẳn cẩn thận quá mức.

Ngữ Kỳ buồn cười, không đề ý vào thời điểm này mà hẳn còn cẩn thận quá, dù sao sau này hẳn sẽ hiểu lời nói của cô là thật. Cô hí mắt bảo, “*Không cần nghĩ nhiều, yên tâm ngủ đi.*” Dừng một chút, cô hơi bắt nắn ôm thắt lưng của hẳn thật chặt, “*Nếu tiếp tục gầy xuống nữa thì thắt lưng của anh sẽ nhỏ hơn em đó.*”

Đoạn Căn Ngôn ngạc nhiên, cuối cùng từ từ đưa tay ôm lấy cô.

Ước chừng một phút sau, Ngữ Kỳ đang nhắm mắt lại nói, “*Căn Ngôn?*”

Đang suy nghĩ nên hẳn trả lời theo bản năng, quả nhiên khi cô nghe tiếng trả lời, bất đắc dĩ ngẩng đầu lên từ trong ngực hẳn, “*Em nói những lời này vì để anh yên tâm ngủ, mà không phải khiến anh càng thêm khó ngủ.*” Dừng một chút, cô nâng tay vuốt hai má hẳn, “*Rốt cuộc anh muốn thế nào mới chịu ngủ một giấc ngon lành mà không nghĩ đông nghĩ tây?*”

Đoạn Căn Ngôn không biết nên trả lời như thế nào, chỉ theo bản năng dịu dàng cười một cái.

“*... Không muốn cười thì đừng cười.*” Ngữ Kỳ cảm thấy bất đắc dĩ, “*Em là vợ của anh, ở trước mặt em anh không cần mệt mỏi như vậy.*”

Nhưng mà thói quen đã lâu đâu thể thay đổi trong một sớm một chiều, hẳn ngẩn người, lại nở nụ cười ôn hòa theo bản năng.

“*...*” Ngữ Kỳ không biết nên nói cái gì, đành nhận thua đứng lên, “*Thôi, để em đi lấy cho anh một ly sữa nóng.*”

Thực ra ban đầu phiên ngoại về Đoạn Căn Ngôn chỉ có 1 phần. Về sau tác giả chen vào song song với phiên ngoại về nam phụ khác (chính là đoạn sau dấu *** đến hết này), bạn Lan quyết định gộp làm một phần đăng luôn. Cả ta và bạn Nhu đều thấy bị hổng vì hơi cụt, không hiểu tác giả cho Ngữ Kỳ bỏ tay với tính boss Đoạn hay sao nữa. Nhưng hai đứa cố lục tung lên tìm mà không thấy có phần kế tiếp nên tạm thời để vậy, nếu sau này tìm thêm được gì sẽ bổ sung.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 6: Nhân vật phản diện là ‘traí bao’ (1)

Bài hát tiếng Anh không biết tên với giai điệu mềm mại, thanh thoi quanh quẩn bên tai, như tơ lụa màu đen như có như không lướt qua tai. Ngọn đèn mờ ảo khi mờ khi tỏ quán quýt với bầu không khí lãng mạn ái muội, đồng thời có một ma lực khiến người ta không tự chủ bình tĩnh lại. Tuấn nam mỹ nữ đi qua đi lại, mỗi khi có khách nữ để lại mùi hương nồng, mấy phút sau mới tan hết.

Bàn làm bằng gỗ hồ đào châu Mỹ phủ khăn ăn trắng tinh, người pha chế rượu đẹp trai đứng sau quầy bar. Cả nhà hàng chìm đắm trong bầu không khí yên tĩnh, rượu vang đỏ cùng với cách bài trí tô điểm thêm một, hai phần tao nhã, quý khí.

Ngữ Kỳ ngồi ở tầng hai, chăm chú quan sát chỗ ngồi cạnh cửa sổ tầng một. Đó là vị trí cô đặt trước, cô có hẹn với Dung Duệ – nhân vật hàng đầu của METTO, hằng năm chiếm cứ vị trí thứ ba ở thành phố C.

Đúng vậy, Dung Duệ là nhân vật nam phụ phản diện lần này. Điểm khác biệt giữa hắn với những nam phụ trước kia từng tiếp xúc là nghề nghiệp, hắn làm ở METTO.

Trong quyển tiểu thuyết này, METTO vô cùng thần bí. Nó không phải câu lạc bộ đêm, cũng không phải quán trai bao, trụ sở chính của nó đặt ở đâu chỉ có nhân viên biết. Chỉ cần khách hàng nữ liên hệ với METTO, thanh toán thù lao, chọn ra địa điểm thì sẽ có người giúp bạn giảm bớt sự cô đơn.

Ngữ Kỳ không có thành kiến với công việc này. Ở một mức độ nào đó, thậm chí cô cảm thấy nghề nghiệp trên cực kì giống công việc của mình. Giống nhau ở: Cần dung mạo ưa nhìn, diễn xuất hoàn mỹ, cư xử khéo léo và nắm chắc tâm lý đối phương.

Tranh thủ lúc Dung Duệ chưa đến, Ngữ Kỳ bắt đầu sửa sang lại tư liệu trong đầu.

Trong quyển tiểu thuyết này, nữ chủ tên Lâm Huyền Huyền, là một trợ lý nhỏ bình thường, ngày đầu tiên đi làm cô trúng tiếng sét ái tình với luật sư riêng của bà chủ – Thẩm Nhiên. Cô trợ lý lương thiện hơi ngốc nghếch, luật sư đẹp trai dịu dàng mà thông minh, đúng là một đôi trời đất tác hợp.

Không may, một lần Lâm Huyền Huyền tình cờ cứu Dung Duệ.

Nếu mỹ nữ cứu anh hùng, trong tình huống bình thường anh hùng sẽ lấy thân báo đáp, đáng tiếc được cứu chẳng phải anh hùng mà là rắn độc máu lạnh. Sau khi thích nữ chính, Dung Duệ phát hiện cô có người yêu khác, dưới con giận dữ biến thành ma quỷ, nghĩ trăm phương ngàn kế —— Đầu tiên làm nữ chủ hoài nghi luật sư Thẩm Nhiên vụng trộm với người phụ nữ khác. Sau đó, hắn dựa vào quan hệ của bản thân khiến Thẩm Nhiên mất việc, mạnh mẽ chia rẽ đôi tình nhân.

Có thể nói, vận xui của Lâm Huyền Huyền mở ra từ khi cứu Dung Duệ, trình diễn vở bi kịch bác nông dân và con rắn, từ nay về sau số phận cô nhiều nhấp nhô.

Lần này Ngữ Kỳ cần đóng nữ phụ độc ác tên Tần Ngữ Kỳ, nhận được vô số di sản thừa kế từ cha —— cổ phần công ty, quỹ, bất động sản... Số tài sản trên danh nghĩa càng ngày càng tăng giá trị, cho dù không cần làm gì hết, khoản tiền tăng lên mỗi ngày cũng là con số thiên văn. Tất cả công việc do luật sư để ý thay cô, việc duy nhất cô làm là tiêu tiền.

Cô gái giàu có, cô đơn, lại chưa lập gia đình, vì thế METTO thành nơi Tần Ngữ Kỳ thường xuyên liên hệ. Khách hàng lâu dài của Dung Duệ là Tần Ngữ Kỳ, càng trùng hợp hơn, Lâm Huyền Huyền và Thẩm Nhiên làm việc cho cô.

Lúc này vở kịch vừa bắt đầu, Lâm Huyền Huyền vừa mới thích Thẩm Nhiên, chưa cứu người đàn ông tên Dung Duệ. Và đây là lần đầu tiên Tần Ngữ Kỳ đến METTO, lần đầu tiên hẹn gặp Dung Duệ.

Mọi thứ ở điểm xuất phát, có thể thay đổi toàn bộ. Ngữ Kỳ phải khiến Dung Duệ thích mình, đừng phá rối vợ chồng son Lâm Huyền Huyền và Thẩm Nhiên.

Trong nguyên tác, sở dĩ Dung Duệ thích Lâm Huyền Huyền, không phải vì cô xinh đẹp thông minh, mà do cô lương thiện, ngây thơ như ánh mặt trời ngẫu nhiên chiếu sáng chỗ u ám nhất trong lòng hắn, làm hắn động tâm.

Tuy rằng Dung Duệ là nhân viên top đầu của METTO, đa phần khách hàng nữ của hắn đều có thân phận có địa vị, rất nhiều người xinh đẹp hơn Lâm Huyền Huyền, một số còn tao nhã quý khí. Nhưng ánh mắt khách nữ nhìn hắn chẳng ai không mang theo sự khinh thường, ăn trên ngồi trốc, như đang nhìn vết bùn dính trên đôi giày đắt tiền.

Lâm Huyền Huyền hoàn toàn khác. Đôi mắt cô đen trắng rõ ràng, không có thành kiến, sạch sẽ như sau cơn mưa trời lại sáng. Cho nên, Dung Duệ coi trọng cô rất hợp tình hợp lý.

Tuy rằng hiểu rõ dựa vào phương pháp giống Lâm Huyền Huyền nhất định có thể bắt gọn Dung Duệ, nhưng Ngữ Kỳ sẽ không làm như vậy. Công việc của cô là sắm vai Tần Ngữ Kỳ, chỉ có thể lấy thân phận Tần Ngữ Kỳ, phong thái của Tần Ngữ Kỳ bước vào mắt Dung Duệ, đây là đạo đức nghề nghiệp.

Nghĩ đến đây, Ngữ Kỳ cúi đầu xem đồng hồ, cách thời gian hẹn 10 phút là thời điểm tốt nhất quý ông hay đến. Cô ngoái ra cửa, quả nhiên thấy một chàng trai tóc đen được phục vụ dẫn tới vị trí cạnh cửa sổ.

Cho dù nhìn từ tầng hai, cũng trông thấy dáng người hắn cao gầy, đôi chân dài thẳng tắp, vóc dáng có thể so sánh với người mẫu ảnh bìa của tạp chí Mốt.

Hắn không giống đồng nghiệp rạp khuôn mặc âu phục Armani mà mặc áo sơ mi kẻ sọc màu xanh theo phong cách Anh quốc với quần đen dài. Trên cổ tay đeo chiếc đồng hồ kiểu dáng đơn giản, Ngữ Kỳ biết đó là mẫu mới của một nhãn hiệu nổi tiếng vừa bán ra thị trường. Thẩm mỹ của hắn không tệ, không phải loại đeo vàng ròng rêu rao khắp nơi.

Cổ áo somi dựng thẳng, hai cúc áo trên cùng không cài, để lộ xương quai xanh tinh xảo. Cổ hần trống không, không mang dây chuyền đầu lâu đáng sợ hay hoa tai chữ thập.

Cho dù là Ngữ Kỳ, cũng không ngờ tới tình huống này.

Dung Duệ không giống loại người làm nghề này, nhìn bề ngoài hần y hết cao tài sinh (1) mới từ nước Anh trở về, rất có phong độ của người trí thức.

(1) Cao tài sinh chỉ người cố gắng nổi bật ở một phương diện nào đó, đặc biệt là thành tích học tập. Cao tài sinh khác học sinh giỏi ở chỗ: Chưa hẳn các cao tài sinh đã thông minh, có thiên phú nhưng chắc chắn cố gắng hết sức mình để giành được thành tích. Hiện tại, ‘cao tài sinh’ được dùng như một thuật ngữ mạng giễu cợt người tốt nghiệp ở đại học danh tiếng mà không tìm được việc làm. Nguồn: Baiké.

Trên người hần, bạn không nhìn thấy hắc ám và dơ bẩn có ở đa số người. Hần như ánh nắng buổi chiều ôn hòa, như cơn gió nhẹ khẽ lướt qua cầu, tinh xảo thanh nhã —— không hổ là át chủ bài METTO ti mi bồi dưỡng, có khí chất hơn hẳn đám con cháu đời thứ ba nhà quyền thế, giàu có.

Ngữ Kỳ bỗng may mắn mình có nhiều kinh nghiệm, nhìn mặt nhiều người, nếu không thật sự tự thấy xấu hổ trước mặt hần.

Nhưng cô chưa có ý định xuống lầu, khách hàng nữ của Dung Duệ không nhiều cũng không ít. Muốn hần thích bản thân, bước đầu tiên phải khiến mình trở thành người không giống đám khách kia.

Chẳng có gì so với chậm chạp trễ hẹn càng khiến người ta khác sâu ấn tượng. Bạch Cư Dị có câu thơ cổ giải thích trọng vẹn đạo lý này —— chính là ‘Thiên hô vạn hoán thủy xuất lai’ (2), bởi vậy khúc đàn tỳ bà kia mới có giá như thế.

(2) Câu thơ thứ 13 trong bài Tỳ bà hành của Bạch Cư Dị.

Dịch nghĩa: Gọi đến ngàn lần vạn lần mới bước ra. Tương tự ý thứ càng hiếm càng có giá cao. Nguồn: Thivien.net.

10 phút nhanh chóng trôi qua, Dung Duệ ngoắc tay bảo phục vụ lấy tách cà phê.

Thêm 20 phút, tách cà phê kia vui non nửa, Ngữ Kỳ tưởng hần bắt đầu không kiên nhẫn, nhưng không.

Chỉ là trong tư thế thêm vài phần tùy ý, tựa lưng vào ghế ngồi mang theo hương vị lười biếng, hần nghiêng mặt nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, tựa hồ không thèm để ý thời gian trôi qua.

Ngữ Kỳ đứng dậy, bấm vào tay vịn khắc hoa bước xuống lầu. Cầu thang ở sau lưng Dung Duệ, rất gần cửa. Từ góc độ của hần không nhìn ra có người xuống lầu, Ngữ Kỳ quay người lại giả vờ từ cửa bước vào, thiên y vô phù (3).

(3) áo tiên không có đường may, ý nói phối hợp chặt chẽ không sơ hở.

Chắc hẳn Dung Duệ có xem qua ảnh chụp và thông tin về cô, Ngữ Kỳ chưa tới trước bàn hần đã nhận ra. Miệng hần hơi cong lên tạo thành nụ cười, không nhiều chẳng ít, vừa không có vẻ lạnh lùng cũng không quá mức nhiệt tình, vừa đủ xinh đẹp. Sau đó hần đứng dậy, kéo ghế cho cô, giờ tay nhắc chân đều có một cỗ khí chất phong lưu, không lỗ mãng, ngược lại vô cùng nho nhã lịch sự.

Ngữ Kỳ âm thầm thán phục, khẽ nói cảm ơn rồi chậm rãi ngồi xuống. Đợi Dung Duệ về vị trí, cô cười xin lỗi, “Xin lỗi, tôi đến muộn.”

Không hề nghi ngờ, Dung Duệ là chàng trai đẹp trai tuấn tú, càng nhìn gần càng cảm thấy kinh diễm. Làn da hần rất trắng, cơ hồ không có tý vết, dù để cô gái mười tám tuổi cực kỳ hâm mộ; lông mày không quá dày đậm, tia tốt thanh mảnh rất tự nhiên, mũi cao trán rộng, mang vẻ đẹp tựa nam thần Hy Lạp.

Càng hiếm có là đuôi mắt hần mang vài phần lười nhác, giống loài mèo Ba Tư huyết thống quý giá nằm dưới chân nữ hoàng, ung dung thoải mái. Cho dù hần cười kéo ghế cho bạn, cũng làm cho người ta cảm thấy hần không cần bạn. Chính vì thái độ bất cần đó khiến rất nhiều khách hàng nữ mê muội phát điên.

Tại vòng tròn lượn quẩn, chỉ cần có tiền, chẳng thiếu tuấn nam xinh đẹp ngoan ngoãn nịnh nọt, bởi vậy Dung Duệ càng có vẻ không giống người thường. Đường như không phải hần vì tiền của bạn mà lao tới, thậm chí hần lười quan tâm đến bạn —— Song con người rất ‘tiện’, hần càng không quan tâm bạn, bạn càng muốn chinh phục hần.

Dung Duệ là kỳ tích trong vòng lượn quẩn. Khác với các đồng nghiệp tìm mọi cách lấy lòng khách hàng, hần không nhúc nhích ngồi đằng kia đã có rất nhiều khách hàng nữ cam tâm tình nguyện chu cấp cho hần.

Nhiều người sau lưng gọi hần là “Nữ vương”. Bình thường thân từ ân cần đưa châu báu xe hơi đắt tiền, chỉ mong nữ vương bệ hạ nở một nụ cười.

Cho nên rất ít người quá thời gian hẹn hần lâu như thế mới từ từ bước tới. Ánh mắt Dung Duệ tỉ mỉ quan sát cô gái ngồi đối diện. Cô trang điểm rất nhẹ mà tinh tế, mặc chiếc váy đen pha ren kiểu dáng khác biệt, cổ thon dài, eo nhỏ. Thật ra màu đen rất đằm hàng người mặc. Đa số người châu Á không hợp mặc màu này nhưng cô mặc lại rất được, có khí chất thanh lịch.

Dung Duệ cảm thấy hứng thú nhếch khóe môi, nói rất êm tai, “Đến muộn là quyền lợi trời sinh của quý cô xinh đẹp.”

Giọng nói từ tính trầm thấp, nghe vừa vui tai cũng có vẻ hoa lệ đã xâm nhập vào máu thịt.

Ngữ Kỳ mỉm cười, cầm menu phục vụ đưa rồi hỏi hần, “Anh muốn ăn gì?”

Dung Duệ không khách sáo, thoải mái mọi mấy món ngon nhất, cực kỳ lười biếng liếc cô một cái, “Cá hồi chiên mật ong thêm vài giọt chanh ở đây là số một, bánh phở mai trà xanh cũng không tồi, cô có thể thử xem.”

Bữa cơm này rất thoải mái. Cả hai đều khéo ăn khéo nói, kiến thức rộng rãi, điểm tốt khi người thông minh tán gẫu với người thông minh chính là tuyệt đối không rơi

vào cảnh không hiểu đối phương đang nói cái gì, hơn nữa có thể nhanh chóng tiếp nối đề tài đối phương đang nói, lời hay ý đẹp tuôn ra ùn ùn.

Ngữ Kỳ xuyên qua rất nhiều tiểu thuyết, không hề lạ khi cô có năng lực này. Thế nhưng Dung Duệ mới sống chưa tới nửa đời người, tài ăn nói quả thật quá xuất sắc.

Cùng quan sát một sự việc, Ngữ Kỳ bình tĩnh sâu sắc, Dung Duệ lại có khiếu hài hước của người Anh, luôn mang theo sự rụt rè cay nghiệt vừa đủ, lại làm cho người ta không nhận được mỉm cười.

Ngữ Kỳ cảm thấy cho dù không phải vì nhiệm vụ, nói chuyện phiếm với một người như vậy cũng là một việc hưởng thụ. Không hổ là top 3 hằng năm, quả nhiên hẳn có vốn liếng làm cho vô số khách hàng nữ say như điên.

Cô ngoắc phục vụ định thanh toán lại bị Dung Duệ ngăn cản, “Để quý cô trả tiền là sự sĩ nhục với quý ông.”

Trong nguyên tác từng đề cập qua, sở dĩ nhân khí Dung Duệ cao như thế còn có một nguyên nhân, đó là hệ tiêu phí ở bên ngoài, hẳn chưa từng để khách hàng nữ phải bỏ tiền, không keo kiệt cả thể, đưa tiền bo. Cho dù trong lòng mọi người đều biết thả con săn sắt bắt con cá rô, nhưng các khách hàng rất thích.

Ra ngoài hẹn hò đi chơi với đài ông, có cô gái nào tình nguyện trả tiền không? Cho dù không liên quan đến tiền bạc thì đây đưa tới thể diện.

Dung Duệ rất thông minh, hôm nay hẳn thanh toán khoản tiền nho nhỏ, ngày mai có lẽ sẽ thu được quà tặng gấp mấy chục lần. Vòng luẩn quẩn này là như thế, anh cho tôi mặt mũi, tôi cũng nể mặt anh.

...

Lúc hai người sống vai chờ thang máy, Dung Duệ nhìn cô, bỗng nhiên lười biếng bật cười, “Với điều kiện của cô Tần, vì sao tới tìm chúng tôi?”

Ngữ Kỳ nhú mày, cố ý ái muội nói, “Bởi vì cô độc cho nên khát vọng tình yêu.”

Dung Duệ ngắt ra mấy giây rồi khôi phục tư thế cũ. Hắn dời tầm mắt, khẽ nói, “Cô Tần thật hài hước.”

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 7: Nhân vật phản diện là ‘trai bao’ (2)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Quốc có quốc pháp, gia có gia quy, nghề nghiệp nào cũng có luật lệ.

Đa số nhân viên nam quan hệ xã hội không bán thân thể, đây là một quy củ.

Không chiếm được vĩnh viễn là tốt nhất. Việc bán đứng thân thể sẽ làm giảm đi sức hút của bọn họ, ảnh hưởng lớn đến nguồn thu nhập. Bọn họ có thể uống rượu, tán gẫu với bạn, lời ngon tiếng ngọt liên tục rót vào tai nhưng tuyệt đối không bán thân.

Cho nên theo lý thuyết, ăn xong bữa cơm thì ai đi đường nấy. Nhưng nếu lần nào cũng phát triển như thế, hoàn thành nhiệm vụ là điều bất khả thi. Chẳng qua đối với nhân viên luôn rèn luyện công việc hàng ngày và trình độ nghiệp vụ đứng đầu như Ngữ Kỳ, điểm này không khó khăn. Không có cơ hội ở chung thì sáng tạo ra cơ hội —— chẳng sợ không từ thủ đoạn.

Khi bước ra khỏi nhà hàng, sắc trời bên ngoài đã tối, ánh hoàng hôn rực rỡ tạo thành đốm lửa sáng rực sát mép đường chân trời, hắt ánh sáng cho một khoảng trời u ám. Đập vào mặt là gió đêm mát mẻ thổi tới, Ngữ Kỳ hơi run một chút, nâng đôi tay mảnh khảnh ôm lấy hai vai.

Mấy giây sau, trên cánh tay hơi run vì gió mát có một bàn tay ấm áp ôm lấy. Dung Duệ nhẹ nhàng nắm vai cô, nửa người hơi nghiêng giúp cô chắn đi một ít gió. Lúc Ngữ Kỳ không nhận được ngược mắt nhìn, hắn hơi nhếch khóe môi, đôi mắt đen như mực bộc lộ vài phần ý cười hời hợt, “Xin lỗi, tôi chỉ mặc một cái áo sơ mi, không thể cởi áo khoác cho cô.”

Nếu đối thành trước kia được săn sóc ân cần như thế, e rằng Ngữ Kỳ sẽ nghĩ nhiệm vụ đã hoàn thành, nhưng hiển nhiên lần này khác biệt. Anh ta rất giống cô, cũng là ảnh đế đóng vai dịu dàng chăm sóc chu đáo không chê vào đâu được, chẳng qua chắn chút gió, căn bản không nói lên điều gì. Nhưng biết là một chuyện, cô không thể biểu hiện quá mức lạnh lùng, quá mức đương nhiên.

Cô vuốt vuốt tóc, hàng mi dày đậm có chút rung động, “Cảm ơn.”

“Phục vụ quý cô xinh đẹp là vinh hạnh của tôi.” Dung Duệ lười biếng cười, thói quen nhướn khóe mắt phản chiếu ánh chiều tà đỏ ối, có một nét phong lưu kỳ lạ.

Lúc trước nhìn qua, Ngữ Kỳ đã cảm thấy hắn rất cao, nay bị hắn nắm cả bả vai đi về phía bãi đỗ xe, cô càng được nghiệm chứng điều này —— cô cao 1m67 thế nhưng chỉ đứng tới cằm hắn. Lúc bị hắn ôm bả vai cùng sóng bước, gần như cả người cô bị hắn ôm vào lòng, quanh quẩn nơi chóp mũi đều là hơi thở của hắn.

Bãi đỗ xe ở rất gần, Dung Duệ liếc nhìn con Mercedes Benz màu đen của mình, về mặt vốn dĩ biếng nhác lập tức biến mất. Chiếc xe vẫn lẳng lẳng đậu ở đây, song hai lớp xe trước không biết bị vật sắc nhọn gì chọc thủng, để lại lỗ thủng rất to, lớp bị xì phân nửa. Đúng là kiệt tác Ngữ Kỳ sai người làm.

Nhìn thần sắc Dung Duệ thay đổi, người nào đó diễn rất đạt nghi hoặc nhú mày, “Làm sao vậy?”

“Không có gì.” Tuy rằng nói ‘Không có gì’, nhưng trong cặp mắt hoa đào xinh đẹp của Dung Duệ nhanh chóng lóe lên một chút tàn nhẫn, giọng điệu mang theo hàm ý âm trầm, “Có người đâm thủng lốp xe tôi.”

“À.” Cô không chút để ý liếc nhanh qua lốp xe xi hơi, mặt tỉnh bơ nói ra mục đích cuối cùng, “Tôi đưa anh về, nhà anh ở đâu?”

Dung Duệ nhìn chằm chằm xe mình một lúc, rốt cục thờ dài, quay đầu nhìn cô, “Xem ra, cô sắp trở thành quý cô đầu tiên đặt chân vào nhà tôi.”

“Vinh hạnh của tôi, thưa ngài.” Ngữ Kỳ học theo giọng điệu hần, nhếch khóe miệng, tiếp theo vỗ vỗ cánh tay an ủi hần, “Được rồi được rồi, xe cứ để lại đây một đêm không sao, tôi làm lái xe đưa anh về nhà trước.”

Dung Duệ nhìn cô, có lẽ nghe thấy mấy chữ ‘làm lái xe đưa anh’, trong mắt nhiễm mấy phần ý cười, “Tần tiểu thư, cô thật thú vị.” Hần gấp không ít khách hàng nữ hài hước nhưng chẳng ai giống cô, không tự cao tự đại về thân phận mình.

“Chúng ta mới nhận thức một ngày mà thôi, “Ngữ Kỳ vênh môi, mở cửa xe nhanh nhẹn chui vào, cúi đầu tra chìa khóa vào ổ, “Về sau anh sẽ phát hiện tôi vô cùng thú vị.”

“Thật không? Tôi rất chờ mong.”

Đặt hai tay trên bánh lái, Ngữ Kỳ trực tiếp mở miệng, “Dung Duệ, Dung tiên sinh, anh có muốn thử một mối quan hệ ổn định hơn không?”

Có lẽ đối với người khác, việc này cần tiến hành theo chất lượng, nhưng anh chàng này thì ngược lại, tốt nhất ngay từ đầu cô nói rõ ràng, bằng không bỏ công bỏ sức nhiều mà anh ta chỉ cho rằng bạn đang diễn trò thật thật giả giả.

Trong chớp mắt Dung Duệ sững sờ, nhưng rất nhanh hoàn hồn. Hần nhú mày, lặp lại một lần lời cô nói, “Quan hệ ổn định?” Dứt lời chính hần bật cười, “Làm ơn đi, cô Tần, cô chỉ ăn một bữa cơm với tôi đã khẩn cấp muốn thiên trường địa cửu à?”

“Tôi không thích nói đùa, ngài Dung.” Ngữ Kỳ thân nhiên liếc hần một cái, nói đầy nghiêm túc, “Đây là đề nghị của tôi, anh có thể suy nghĩ cẩn thận.”

Dung Duệ chỉ coi như cô nhất thời tâm huyết dâng trào, lười biếng dựa vào lưng ghế, không thèm để ý, “Nếu trường kỳ, giá sẽ vô cùng cao.”

Lúc này với bối cảnh, thân phận, tiền bạc hiện nay, trường kỳ bao dưỡng mười Dung Duệ cũng không thành vấn đề, Ngữ Kỳ không chút do dự, “Giá tùy anh nói.”

“... Tôi suýt nữa nghĩ cô trùng tiếng sét ái tình với tôi, quý cô Tần.” Dung Duệ có chút kinh ngạc nở nụ cười, “Tốc độ của cô quá nhanh, tôi hoài nghi một giờ sau có phải cô sẽ cầu hôn tôi.”

Ngữ Kỳ cười đáp chân ga, “Nếu anh tin là thật.”

Dung Duệ ở trong một căn hộ sa hoa tại khu phố trung tâm. Căn hộ rộng 100 mét vuông, trang trí đơn giản thoải mái, cách sắp xếp thật sự lịch sự tao nhã, không mang theo một hơi thở kiêu kiễm, vô cùng sạch sẽ. Đúng như lời hần, cô là người phụ nữ đầu tiên bước vào nhà hần.

Dung Duệ đưa dép lê cho cô, vừa đi vào bếp vừa hỏi cô, “Uống gì? Cà phê?”

“Ừ, thêm một thìa đường, không thêm sữa.” Ngữ Kỳ thay dép lê, lúc định ngồi xuống ghế sofa thì nghe tiếng Dung Duệ ở trong bếp gọi cô, “Trên bàn trà có một tách cà phê, cô cầm nó vào đây.”

Ngữ Kỳ nhìn thoáng qua bàn trà thủy tinh trước mặt, quả nhiên thấy trong tầm tay cô là một cái tách gốm màu đen, cầm lấy nó cô đi tới phòng bếp, “Là cái này?”

“Trên bàn trà chỉ có một cái tách, không phải nó thì à?” Dung Duệ chẳng hề khách khí, đứng lý hợp tình tiếp tục sai cô, “Đặt bên trên bàn đánh bóng bàn là được.”

Ngữ Kỳ làm theo lời hần, khoanh hai tay tựa vào khung cửa, “Ngài Dung, tôi phát hiện chẳng những ngài coi tôi như lái xe mà còn sai tôi như nữ giúp việc.”

“Không phải cô muốn có quan hệ ổn định trường kỳ với tôi à?” Dung Duệ xé một gói cà phê tan đổ vào cái tách, không thèm ngẩng đầu vẫn trêu cô, “Chút việc ấy đã không chịu nổi?”

Ngữ Kỳ nhìn hần đem đồ nước sôi vào, không khỏi nhú mày, “Anh muốn tôi uống loại cà phê tan này? Cách tiếp đãi khách của nhân vật hàng đầu METTO như thế này?”

“Hiện tại là thời gian tan tằm.” Dung Duệ liếc cô rồi nhắc nhở, “Trên thực tế dọc đường chúng ta hàn huyên, không thu thêm phí tán gẫu đã xem như tôi nể tình quen biết khuyến mại cho cô.”

Ngữ Kỳ không ngờ hần có thể đường đường chính chính lươn lẹo như thế, mắt tròn to, nửa ngày sau mới hồi hồn, bật cười khúc khích, “Trên thực tế tôi làm lái xe cho anh một tiếng, nếu tính toán chi li, chi phí thuê tôi lái xe không thấp đâu.”

Dung Duệ hừ một tiếng, tùy ý lấy một cái thìa hình cây nho nhỏ khuấy khuấy, vừa lòng gật gật đầu, đưa cái tách cho Ngữ Kỳ, “Cà phê của cô, uống hết cô có thể đi rồi.”

Ý định ban đầu của Ngữ Kỳ là tán gẫu với hần thêm mấy câu kéo dài thời gian, sau đó tự nhiên lấy cớ ‘Quá muộn’ để ngủ lại. Ai ngờ hần trực tiếp hạ lệnh đuổi khách, cô có cảm giác uống công tốn thời gian nghĩ kẻ sách.

Nhưng có thâm niên trong nghề bao lâu nay, Ngữ Kỳ sớm thành thói quen có thời điểm mưu kế mất hiệu lực. Sau khi ngạc nhiên, trong nháy mắt cô trấn tĩnh lại, mặt không đổi sắc bắt đầu soạn lời nói dối, “Tôi không biết đường khu này, không tự về được.”

Dung Duệ quay đầu nhìn cô, chậm rãi nheo đôi mắt hoa đào xinh đẹp, mắt hơi nhướn lên, "Cô muốn ở lại không về?"

Bị hấn trực tiếp nói toạc, Ngũ Kỳ càng không cần cố kỵ, cao quý lạnh lùng tựa lưng vào ghế sofa, "Chứa chấp tôi một đêm, chi phí chỗ ngủ không để anh chịu thiệt."

Dung Duệ nhìn chằm chằm cô một lúc, có vẻ cảm thấy khó đuôi người này đi, giọng điệu có phần bất đắc dĩ, "Không sợ tôi làm gì cô à?"

Ngũ Kỳ với đệm sofa mềm mại bên cạnh để lên đùi, tự nhiên cầm điều khiển TV, "Anh sẽ làm gì ư?"

Hình như Dung Duệ không muốn đề tâm thêm đến cô, xoay thân đi vào phòng mình, "Tôi đi tắm rửa, tốt nhất cô ngồi yên ở phòng khách, đừng chạy loạn." Dừng một chút, hấn bỏ thêm một câu, "Thấy được cái không nên thấy, như vậy ——"

"Cái gì?" Ngũ Kỳ bật tivi, "Móc mắt tôi ra hả?"

"Không, tôi lấy mắt cô có tác dụng gì? Nhưng tôi sẽ bắt cô ký giấy tờ, không ít hơn con số này." Dung Duệ bước chân vào phòng ngủ, làm động tác tay vẫy vẫy với cô, năm ngón tay mở ra rõ ràng.

"Năm ngàn?"

"Thêm một số không, năm vạn."

"..."

20 phút sau Dung Duệ ra khỏi phòng

lúc phát sáng, Dung Duệ và Khôi Phương
tắm thì thấy Ngũ Kỳ đang nằm ườn
trên ghế sofa.

Cô đã thay cái váy đen ren ngắn, mặc
áo sơ mi trắng của hần không biết lấy
ở đâu ra. Dáng người Dung Duệ thuộc
kiểu mặc quần áo nhìn cao gầy, khi
thoát y có da có thịt, cho nên số đo
kích cỡ quần áo không nhỏ. Cô mặc
áo sơ mi rộng rộng thùng thình, để lộ
hơn nửa bả vai trắng như ngọc làm
cho cô vô cùng bé nhỏ, như một học
sinh trung học.

Theo bản năng hần đi về phía cô, khi
cách cô chỉ vài bước thì đứng lại, bởi
vì hần phát hiện cô chỉ mặc độc cái áo
sơ mi kia! Không mặc quần!

Dung Duệ nhanh chóng quay về
phòng ngủ, vội vàng cầm quần bò của
mình quăng đến trước mặt cô, "*Mau
mặc vào!*"

Ngũ Kỳ nghe có tiếng nói, theo bản
năng hơi nghiêng đầu, liếc qua. Cô cúi
đầu xem cái quần bò, lắc đầu từ chối,
"*Không, mặc quần ngủ không thoải
mái.*"

Dung Duệ định nói cái gì đó, cuối
cùng thỏa hiệp, bỏ lại một câu, "*Nhà
tôi chỉ có một phòng ngủ, cô muốn ở
lại chỉ có thể ngủ trên sofa.*"

Ngũ Kỳ gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, cũng
không nói gì thêm.

Sau khi Dung Duệ về phòng ngủ thì
khóa chặt cửa, như thế mới an tâm lên
giường.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 8: Nhân vật phản diện là ‘trai bao’ (3)

So với các nhiệm vụ trước kia, lần này điểm khác biệt là ở chỗ Dung Duệ có rất nhiều lựa chọn, bởi vì công việc của hắn thường xuyên tiếp xúc với phụ nữ, không thể bảo đảm ngày nào đó hắn tâm huyết dâng trào đột nhiên thích một người nào đó.

Việc Ngũ Kỳ cần phải làm chính là ngăn cản hắn tiếp xúc với khách hàng nữ và làm cho hắn chỉ thích một mình cô.

Đương nhiên, chuyện nói thẳng câu đại loại như ‘Không được đi tìm các cô gái khác, anh chỉ có thể là của tôi’ là không thể được, làm như vậy vừa ngu xuẩn vừa thô lỗ. Cho dù hồi bắt đầu làm nhiệm vụ cô chưa bao giờ làm chuyện mất hình tượng như vậy.

Kỳ thật biện pháp tốt nhất là lập một hợp đồng dài hạn, một khi hợp đồng dài hạn được lập ra thì quy tắc là không thể tiếp khách hàng khác, phục vụ một người. Đây vốn là sự lựa chọn tốt nhất, cô đã thử thăm dò thái độ của hắn, nhưng hắn không có ý định này, nên cô đành chọn một cách khác triệt để hơn.

Tình huống bình thường, khi nữ khách hàng liên hệ với METTO, sau đó tổng bộ METTO sẽ sắp xếp nhân viên đến. Đa số khách hàng tới đây đều chỉ muốn tìm một tình cảm mãnh liệt nhất thời mà không phải muốn tìm người sớm sớm chiều chiều gì đó. Cho nên khách hàng thường là những người cô đơn tịch mịch muốn đi giải sầu một chút, gặp qua mấy lần chán rồi thì đổi người khác, trừ khi trường hợp vô cùng đặc biệt nếu không sẽ không phát triển quan hệ lâu dài.

Nói cách khác, nếu không có METTO làm môi giới, Dung Duệ sẽ không có khách nữa. Như vậy cô đồng thời đạt được mục đích, hơn nữa càng dứt khoát.

Tuy rằng Dung Duệ rất nổi tiếng, là nhân vật hàng đầu mà METTO tỉ mỉ bồi dưỡng, hàng năm sẽ mang về cho METTO một khoản thu nhập rất lớn. Nhưng chỉ cần đưa ra giá cao, không có gì không làm được.

Ngày thứ hai khi Ngũ Kỳ tỉnh lại trên sofa thì nhận được tin nhắn mọi thứ đã sắp xếp xong. Việc này do Ngô Phong làm, đây là tâm phúc cha Tàn Ngũ Kỳ tự mình bồi dưỡng. Hiệu suất làm việc của người này rất cao, vô cùng đáng tin. Đặc biệt nhất là anh ta không bao giờ hỏi lý do, chỉ cần hạ lệnh anh ta lập tức chấp hành, vừa nghe lời lại trung thành.

Nếu không có gì ngoài ý muốn, buổi chiều Dung Duệ sẽ nhận tin METTO sa thải hắn, nhưng vĩnh viễn hắn không biết được nguyên nhân mà hắn bị đuổi việc, Ngô Phong làm việc luôn không có sơ hở.

Ngũ Kỳ hài lòng xóa tin nhắn đi, sau khi rửa mặt xong thì đến trước phòng ngủ Dung Duệ nghe ngóng một chút, bên trong rất im lặng, chắc hắn chưa thức dậy.

Loại công việc này phần lớn bắt đầu làm từ buổi chiều, có khi còn phải phục vụ khách đến nửa đêm, cho nên cả buổi sáng thường trôi qua ở trên giường, mười một hai giờ mới ngủ dậy là chuyện bình thường.

Nhưng mà... Tại sao cửa khóa trái? Ngũ Kỳ hơi ngạc nhiên nắm chuôi cửa vặn lại lần nữa, sau khi xác định quả thật cửa bị khóa trái thì không nhịn được lắc đầu.

Không có cảm giác an toàn? Đối với người khác luôn mang tâm lý đề phòng?

Thật ra việc hắn thiếu cảm giác an toàn ngược lại rất bình thường, làm công việc này mỗi ngày đều tiếp xúc với những cô gái khác nhau, khách hàng đến rồi lại đi, căn bản không có lý do duy trì lâu dài.

Sau khi nghĩ thông suốt, Ngũ Kỳ định lợi dụng điểm này để tăng độ hào cảm. Người bình thường luôn đặc biệt hướng tới thứ mình không có. Người nghèo muốn có tiền, cô gái mập mạp thì mong ước được thon thả, mọi người đều như thế. Có lẽ Dung Duệ thiếu cảm giác an toàn, như vậy khiến hắn cảm thấy an toàn là sách lược đánh vào tâm lý tốt nhất.

Ngũ Kỳ xoay người đi về phía phòng bếp. Nếu một cô gái muốn để người đàn ông có cảm giác an toàn, cách nhanh nhất chính là nấu cho hắn một bữa cơm, không cần quá tinh xảo, chỉ cần một bữa sáng bình thường là đủ. Trái tim đàn ông có đôi khi cứng rắn đến mức máu lạnh vô tình, đôi khi rất dễ bị làm cảm động, cái này phải xem người đó có sử dụng đúng phương pháp hay không.

Phòng bếp thật sạch sẽ, sạch sẽ đến mức làm người khác vô cùng phần nộ —— trừ các dụng cụ làm bếp cần thiết và một số gia vị thì trống trơn. May mắn cô chỉ định làm bữa sáng, nếu không trong tình cảnh không có một cọng rau, không bột đồ gột nên hồ.

Ngũ Kỳ nhú mày rồi mở cửa tủ lạnh, trừ vài hộp sữa và mấy túi bánh mì thì không còn gì nữa. Cô không cam lòng xem xét thật kỹ, phát hiện trong góc có vài miếng thịt chân giò hun khói.

...

Đại khái lo lắng trong nhà có khách, nên hôm nay Dung Duệ thức dậy sớm hơn bình thường một chút. Hắn vào phòng tắm rửa mặt qua loa, thay quần áo rồi mới đi ra.

Hắn vốn tưởng rằng Tàn Ngũ Kỳ đã đi từ lâu, hoặc còn đang ngủ, nhưng thật không ngờ cô ở trong bếp, còn đeo cái tạp dề màu xanh da trời hắn tự mua nhưng chưa dùng qua mấy lần.

Ngữ Kỳ rất thính tai, sớm nghe thấy tiếng Dung Duệ mở cửa phòng, nhưng những lúc thế này cho dù nghe được đều phải giả vờ như không nghe thấy, tiếp đó thì làm như không có việc gì tiếp tục động tác trong tay.

Cô cúi đầu lấy chảo bỏ hai miếng bánh mì vào, bật lửa nhỏ nướng giòn trong chảo lát rồi bỏ vào đĩa để bên cạnh.

Là một nhân viên xuất sắc đứng đầu ngành, Ngữ Kỳ luôn tin tưởng học nhiều không thiếu, chưa biết chừng kỹ năng ngày nào đó vô tình học được có thể phát huy tác dụng lớn. Đã xuyên qua nhiều lần, kỹ năng nấu nướng cơ bản của cô được nâng cấp cực kỳ hoàn mỹ —— nắm rất chắc độ lửa và thời gian, nhìn bề ngoài bánh mì vàng óng ánh vô cùng đẹp mắt.

Tiếp theo cô luột chiên hai cái trứng ốp lếp, rồi lấy chân giò hun khói tìm được ra chiên lại một chút, kẹp vào giữa hai miếng bánh mì, sau đó lấy dao cắt chéo một đường, làm thành hai cái sandwich đơn giản.

Sữa đun trong nồi nhỏ đã sôi, từ tiếng sôi ừng ực, mùi sữa tràn ngập cả phòng bếp không quá rộng. Ngữ Kỳ tắt bếp, đổ sữa vào hai ly thủy tinh.

Dung Duệ im lặng đứng bên cạnh nhìn xem hồi lâu, khi Ngữ Kỳ xoay người bung chén đĩa và một ly sữa ra thì mới lên tiếng, giọng điệu lười biếng, vừa tình ngữ nên hơi khàn khàn, “Có một phần của tôi không?”

Ngữ Kỳ nhú mày, nói dứt khoát, “Không có.”

Dung Duệ cười khê, có lẽ vì ở nhà nên hẳn ăn mặc tương đối tùy ý, cổ áo somi trắng bẻ ra bên ngoài khoác áo len cashmere (1) màu ghi sáng, có vẻ vô cùng lười biếng nhàn hạ.

(1) Loại len này được lấy từ lớp lông tơ của dê Kashmir (hay còn được gọi là Cashmere) trong đợt thay lông mùa xuân. Để tách được lớp lông này thì người ta phải hoàn toàn làm thủ công bằng tay. Một sợi xơ Cashmere có khả năng cách nhiệt gấp 8 lần so với len thường, giúp nó giữ ấm vào mùa đông. Đây còn là một loại len siêu nhẹ. Len Cashmere có giá thành đắt nhất trong các loại len.

Lúc này hẳn đang khoan tay, tư thế tao nhã tà tà dựa vào cánh cửa, vừa rửa mặt nên trên mặt còn vương một ít nước, khóe miệng cong lên cười như có như không, ánh mắt nhẹ nhàng lướt qua đĩa sandwich trên bàn rồi dừng lại trên mặt cô, “Xem ra mùi vị không tệ.”

“Còn một ly sữa đặt trên bàn, tự anh đi lấy.” Ngữ Kỳ bung chén đĩa và sữa ra ngoài, ngồi vào bàn ăn.

Dung Duệ ra rất nhanh, hẳn để ly sữa lên bàn rồi ngồi xuống, “Đây coi như chi phí cô ngủ lại?”

Ngữ Kỳ bình tĩnh uống một ngụm sữa, “Không đủ? Trên đời này không có mấy người được ăn bữa sáng tự tay tôi làm.”

Dung Duệ chỉ cười, không nói thêm gì nữa.

Dùng xong bữa sáng, Ngữ Kỳ thay lại quần áo hôm qua của bản thân rồi chào tạm biệt.

Dùng lại đúng lúc là một môn học, nếu cứ mặt dày ở lại chỗ này, dùng một bữa sáng đổi lấy không chừng độ hảo cảm lập tức giảm xuống.

Cô gái xinh đẹp ngẫu nhiên chơi xấu có thể gọi là đáng yêu, nhưng mà dùng chiêu này thường xuyên sẽ làm người khác phiền chán. Ngữ Kỳ biết rõ điểm này, hơn nữa cô không định đã biết rõ còn cố vi phạm.

Lái xe về nhà, Ngữ Kỳ nằm trên giường, rồi lấy đĩa phim ra xem.

Xem xong hai bộ phim điện ảnh, điện thoại vang lên, hẳn là Dung Duệ đã biết mình bị sa thải. Từ trước đến nay Ngô Phong làm việc rất ôn hòa, cô không lo bị Dung Duệ biết chân tướng, vì thế bình tĩnh bất máy.

Tiếng nói trầm thấp từ tính như thường ngày vô cùng trực tiếp nói ra câu đầu tiên, “Cô Tần, đề nghị của cô còn hiệu lực không?”

Quá nhanh, Ngữ Kỳ không khỏi cảm khái, cô còn tưởng ít nhất mấy ngày nữa hẳn mới đến tìm mình.

Cô nháy mắt, cực kỳ có kỹ xảo đề thấp giọng trở lại như thường, ra vẻ dịu dàng, “Có, còn giữ lời, chỉ cần anh muốn, khi nào cũng có thể thực hiện.”

Trong khoảng thời gian ngắn hẳn không nói gì, bên kia chỉ truyền đến tiếng gió và tiếng nước, Ngữ Kỳ đứng dậy cầm lấy chìa khóa xe, nhẫn nại hỏi hẳn, “Lúc này anh đang ở nơi đâu? Ven biển?”

Hơn nửa ngày sau, hẳn mới thân nhiên mở miệng, âm thanh rất nhẹ, “Cô đến tìm tôi sao?”

“Ừ, tôi tới tìm anh.” Cô trả lời rất dịu dàng, giọng điệu như đi dụ dỗ trẻ em, đầy nhẫn nại.

Sau khi Dung Duệ mô tả những kiến trúc xung quanh, trầm thấp nói cảm ơn với cô.

Ngữ Kỳ sùng sờ, nhưng rất nhanh cười rộ lên, “Cảm ơn tôi cái gì? Tôi chỉ là không thể chờ đợi được thôi.”

Dung Duệ cười, nhưng trong giọng nói không mang nhiều ý cười, ngược lại khó che dấu sự mệt mỏi, “Cô Tần, cô là cô gái rất chu đáo.”

Ngữ Kỳ thay giày đi ra ngoài, vô cùng tự nhiên nói giỡn với hẳn, “Trừ cái đó ra, chẳng lẽ tôi không có điểm nào làm cho người khác yêu thích?”

Dung Duệ chỉ cười, trước khi cô sắp tắt máy nhẹ nhàng nói, “Tôi chờ cô.”

Quyển 2 - Chương 9: Nhân vật phản diện là ‘trai bao’ (4)

Ngữ Kỳ không quá quen thuộc đường đi lối lại trong thành phố này, phải mất một lúc lâu mới tìm được nơi hắn nói, lái xe dọc theo bờ sông từ từ tìm kiếm, rốt cuộc nhìn thấy bóng lưng quen thuộc ở một đoạn lan can.

Khi ra ngoài hắn là hắn đã thay đổi quần áo, giờ phút này trên người chỉ có một cái áo khoác màu đen dài, quần áo cắt may vừa khít làm tôn lên vòng eo nhỏ bé, bên trong là áo sơ mi kẻ cổ bẻ, trông rất đỉnh đạc.

Bóng đêm yên tĩnh lạnh lùng, ngọn đèn thừa thốt. Trên đường không có nhiều người đi lại, ngẫu nhiên có một con gió lạnh thổi qua cuốn động lá cây khô trên mặt đất bay lên. Dung Duệ một mình tựa vào lan can bên cạnh bờ sông, cúi đầu không biết suy nghĩ điều gì, bóng lưng cao gầy thoạt nhìn có chút cô đơn.

Sau khi tùy tiện tìm một chỗ dừng xe, Ngữ Kỳ quẹo vào một cửa hàng tiện lợi 24 giờ mua hai cốc cà phê nóng rồi thong thả bước đến chỗ hắn.

Chắc hắn đang ngẩn người, Ngữ Kỳ đứng bên cạnh mà hắn cũng không có phản ứng, vẫn lặng lẽ nhìn chăm chú vào mặt nước sông đen như mực trong đêm tối.

Thẳng đến khi nhiệt độ ấm áp từ thành cốc chạm vào mu bàn tay, Dung Duệ mới phục hồi tinh thần lại từ trong suy nghĩ, dờ dẫm một lúc mới tiếp nhận cà phê, “Cô đến rồi.”

“Ừ.” Ngữ Kỳ cũng vịn tay vào lan can nhìn về phía mặt sông, giả vờ không biết gì mở miệng, “Tại sao đột nhiên anh nghĩ thông suốt?”

Cô tưởng hắn sẽ nói ra chuyện đã bị đuổi việc, nhưng ai ngờ Dung Duệ không đi theo lối mòn thông thường.

“Có người đưa chi phiếu cho tôi, tôi nên nhận chứ không phải đẩy đi, huống chi người đưa chi phiếu là một cô gái xinh đẹp.” Lúc hắn nói lời này thì nhìn thẳng vào mắt cô, làm cho người ta có cảm giác đó là tình cảm chân thành.

Ngữ Kỳ nghĩ một lúc thì hiểu rõ dụng ý hắn làm như vậy. Những người đàn ông làm nghề này đều dựa vào mị lực để kiếm tiền, nếu để khách hàng biết tin tức bản thân bị đuổi việc, chưa biết chừng sức hút sẽ giảm mạnh, lúc này đây hắn phải giấu diếm.

Dung Duệ ơi là Dung Duệ, quả nhiên thông minh cơ trí.

Cô cười rộ lên, đón nhận tầm mắt của hắn, “Chẳng nhẽ anh đang khen tôi xinh đẹp?”

“Đây là sự thật.”

“Tướng tá anh cũng tuần tú, phẩm chất không tầm thường.”

“Cảm ơn lời khen.”

Ngữ Kỳ đứng hóng gió với hắn một lúc rồi mở miệng, “Đêm nay anh chuyển đến chỗ tôi đi.”

Dung Duệ ngẩn người, giải thích với cô, “Hợp đồng dài hạn là trong một khoảng thời gian tôi không tiếp xúc với các khách hàng khác, chỉ phục vụ một mình cô, nhưng không bao gồm ——”

“Chuyển qua đây đi.” Ngữ Kỳ ngắt lời hắn, giọng điệu thản nhiên, “Giả anh tự định.”

Dung Duệ im lặng mấy phút, “... Tôi cần thu dọn đồ đạc.”

“Đêm nay cứ chuyển qua trước, ngày mai tôi đi thu dọn với anh.”

Cuối cùng Dung Duệ thỏa hiệp, “Khách hàng là thượng đế.”

“Thượng đế mời anh đến nhà của ngài, anh phải cảm động đến rơi nước mắt chứ.”

Dung Duệ không nhịn được bật cười, hàm ý sâu sắc nói, “Đúng, tôi quả thực cảm động đến rơi nước mắt.”

Ngữ Kỳ lái xe đưa hắn rời khỏi bờ sông, chạy thẳng về phía biệt thự trên núi ngoại ô thành phố. Kỳ thật chỗ này gần nhà trọ ở trung tâm thành phố hơn, nhưng cô luôn cảm thấy chỗ đó nhiều người ồn ào không có lợi cho thế giới của hai người. Còn hoàn cảnh biệt thự trên núi có thể tạo ra bầu không khí cả thế giới chỉ còn lại anh và em, dễ bồi dưỡng tình cảm hơn rất nhiều.

Biệt thự này là nơi Tần Ngữ Kỳ ở khi còn nhỏ, sau đó cả nhà cô chuyển đến trung tâm thành phố sống nhưng bảo mẫu vẫn ở lại. Thỉnh thoảng người của nhà họ Tần sẽ quay về đây nghỉ ngơi, bà bảo mẫu sẽ lo liệu cơm nước.

Cách thời gian trở về lần trước đã hơn một năm, bà bảo mẫu vô cùng vui mừng. Bà cụ tuổi đã cao vẫn đi theo sau Ngữ Kỳ hỏi tiểu thư có cần cần dặn gì không, làm cho người khác không đành lòng.

Bà bảo mẫu không biết thân phận của Dung Duệ, chỉ cho là tiểu thư nhà mình đã thành đôi với một chàng trai tuấn tú, cực kỳ vui mừng, mở miệng ngậm miệng đều gọi cậu chủ, làm cho về mặt Dung Duệ xấu hổ.

Ngữ Kỳ đứng bên cạnh xem náo nhiệt, bỗng nhiên nhớ tới trong nguyên tác biệt thự này còn nuôi một con Samoyed (1) tên là Hoàng tử, không khỏi mở miệng hỏi, “Hoàng tử đâu bà? Sao cháu không thấy nó?”

(1) Samoyed là một giống chó săn có nguồn gốc từ vùng Siberia, đây là giống chó có bộ lông trắng tinh như tuyết và tính cách mang nhiều đặc điểm của chó sói.

Bà bảo mẫu a một tiếng, bà nói một mình ở trong biệt thự quá trống vắng nên dời ổ của Hoàng tử vào phòng mình, ngày thường cũng có bạn, sau khi nói xong còn liên tục xin lỗi, vội vàng không ngừng nói đi mở cửa cho nó, để nó gặp cô chủ nhỏ.

Dung Duệ nghe vậy nhú mày, “Hoàng tử?”

Ngữ Kỳ ngẫm nghĩ một lúc, căn cứ theo tư liệu nói cho hẳn, “Tôi nuôi một con Samoyed đã vài năm, chăm sóc thường xuyên rất phiền phức nên đưa đến đây.”

Dung Duệ gật đầu, nhẹ giọng nói, “Nó nhất định rất nhớ cô.”

“Sao anh biết?”

“Tôi cũng từng nuôi chó, mỗi lần về tới nhà nó đều vui mừng lao về phía tôi.” Dung Duệ cười rộ lên, độ cong khoe miệng rất dịu dàng, “Khi đó cô sẽ có cảm giác cô là cả thế giới của nó.”

Ngữ Kỳ chưa từng nuôi chó, nên không biết cảm giác này, thuận miệng hỏi một câu, “Sau này sao không nuôi nữa?”

Dung Duệ ngần ngừ, nhìn về phía tay mình, “Nó làm bạn với tôi vài năm thì bị bệnh đi rồi... Không phải không nghĩ tới nuôi một con khác, chỉ là không thể quên được nó.”

Ngữ Kỳ nheo mắt lại, cảm thấy tới nơi này thật là quyết định sáng suốt. Chưa biết chừng một con Hoàng tử hơn cả mười tám chi phiếu, càng tăng độ hảo cảm, vừa nghĩ đến đây, thì từ trên cầu thang truyền đến một tiếng vang rung trời lở đất.

Hai người cùng ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy một con chó to lớn trắng như tuyết vô cùng vui vẻ chạy xuống, cả bộ da lông dường như được phủ bằng tuyết sáng bóng, nếu không phải nó quá nóng thì cũng có vài phần cao quý như Hoàng tử.

Hoàng tử giống như một đầu tàu xe lửa nhỏ trắng muốt lao vào lòng Ngữ Kỳ, trực tiếp đè cô ngã xuống trên sofa, bốn móng vuốt đặt lên bụng và trên đùi cô, dùng sức dũi dũi trong lòng cô, nhiệt tình làm người ta khó có thể chống đỡ.

Dưới sự giúp đỡ của Dung Duệ, Ngữ Kỳ rất vất vả mới ngồi thẳng người dậy, bây giờ là mùa Samoyed thay lông, qua một trận cọ xát lẫn qua lẫn lại thì trên áo khoác màu đen của cô toàn là những sợi lông màu trắng.

Dư quang thoáng nhìn về phía Dung Duệ tựa như đang cười, Ngữ Kỳ nhú mày, “Đêm nay anh ngủ bên cạnh phòng tôi.” Dừng một chút lại nói, “Đừng khóa cửa nữa.”

Thấy nét mặt tươi cười của hắn cứng đờ, Ngữ Kỳ nhú mày, giọng nói muốn có bao nhiêu đứng đắn thì có bấy nhiêu đứng đắn, “Không cần nghĩ lung tung, nếu tôi thật sự muốn làm gì anh, tôi sẽ trực tiếp đè anh ngủ trong phòng tôi.” Nói xong Ngữ Kỳ đứng dậy đi lên lầu, trước khi đi không quên bỏ móng vuốt Hoàng tử để vào trong lòng Dung Duệ, cực kỳ xấu xa nói, “Hoàng tử, chào hỏi với ba ba tương lai của con đi.”

Sau khi Ngữ Kỳ lên lầu, Dung Duệ xấu hổ nắm móng vuốt Hoàng tử lông lá, nhìn chăm chú một lúc vào nụ cười vô tâm vô phách của nó, cuối cùng thở dài một cái, “Hi, thằng nhóc này, mày có một chủ nhân làm người ta thật đau đầu.”

Ngày tiếp theo, đúng 6h30 Ngữ Kỳ rời giường. Sau khi rửa mặt, cô mở tủ lấy một bộ quần áo thể thao thay rồi ra khỏi phòng.

Đi chưa được mấy bước, Hoàng tử không biết chui ra từ trong góc nào, đi vòng quanh chân cô.

Ai cũng nói Samoyed có nụ cười đẹp nhất trên thế giới, người ta liếc mắt nhìn một cái trái tim đều tan ra, Ngữ Kỳ hí mắt nhìn chăm chăm nó một lát, cuối cùng thỏa hiệp, để nó đi theo đến trước cửa phòng Dung Duệ, gõ cửa.

Đợi một lúc, không có người đáp lại.

Ngữ Kỳ nhú mày, quyết định không chờ đợi lịch sự nữa, trực tiếp vặn nắm cửa. Dung Duệ nghe lời ngoài dự tính, quả thật cửa không khóa, vặn một cái liền mở.

Ngữ Kỳ và Hoàng tử cùng đi vào, quả nhiên thấy quý ngài Dung vẫn đang ngủ say trên giường, mái tóc đen ngày thường luôn chỉnh tề nay xõa xượi trên gối.

Cô ngồi xổm người xuống vỗ vỗ Hoàng tử, đẩy nó tới giường, “Đi gọi hắn dậy.”

Samoyed vốn hoạt bát hiếu động không sợ người lạ, tối hôm qua lại cùng Dung Duệ náo loạn một hồi. Lúc này nó phe phẩy cái đuôi rồi nhảy lên giường, hai chân sau đạp lên bụng Dung Duệ, chân trước đạp lên vai hắn, liếm loạn lên cằm hắn.

Dung Duệ mơ mơ màng màng mở mắt, không trốn tránh được một cái chân chó ở trước mặt, bất đắc dĩ nhìn về phía cửa, quả nhiên thấy Ngữ Kỳ mặc quần áo thể thao đứng ở trước cửa, khoe miệng mang theo độ cong tựa tiểu phi tiểu nhân nhìn mình.

Nâng tay ôm lấy Hoàng tử để nó đừng lộn xộn, Dung Duệ khàn khàn nói, “Làm sao vậy?”

“Tìm anh cùng ra ngoài chạy bộ buổi sáng.” Ngữ Kỳ nghiêng đầu.

Dung Duệ cảm thấy dường như bản thân nghe lầm, “Chạy bộ buổi sáng á?”

“Cho anh 10 phút, rửa mặt xong rồi xuống lầu tìm tôi.”

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Nữ Phụ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 10: Nhân vật phản diện là ‘traai bao’ (5)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Dung Duệ đành phải rời giường, rửa mặt rồi thay bộ đồ thể thao rộng rãi do bà bảo mẫu đưa tới, sau đó vừa ngáp vừa đi xuống lầu.

Trên thực tế cho tới nay hắn vẫn cảm thấy tất cả chuyện này thật không bình thường, ai lại bỏ ra một số tiền lớn như vậy mà chỉ bảo hắn đến nơi hẻo lánh này, sau đó chạy bộ với cô... Quả thực không thể hiểu được.

Đã lâu chưa ra ngoài Hoàng tử rất phấn khích chui ra khỏi ổ muốn biết bọn họ định đi đâu, nó kích động nhảy loạn xạ trên mặt đất, lần lượt lao vào lòng hai người.

Ngữ Kỳ thật vất vả gắn dây xích vào vòng cổ kéo nó ra, khi ra khỏi cửa thì rất không phúc hậu ném dây xích vào tay Dung Duệ, thoải mái chạy một mình trước.

Hoàng tử vừa thấy chủ nhân chạy thì lập tức đuổi theo, cả người Dung Duệ bị kéo về phía trước, vừa ra khỏi cửa thiếu chút nữa đã ngã nhào. Hắn lắc đầu, bắt đầu đi từ từ chạy theo.

Không khí ở vùng ngoại thành trong lành hơn trung tâm thành phố, mặt cỏ xanh mềm mại như tấm thảm trong biệt thự, ngẫu nhiên có vài bông hoa dại màu tím tô điểm thêm, ngẩng đầu lên là có thể thấy bầu trời xanh thẳm. Thỉnh thoảng còn vang lên tiếng chim hót véo von, càng hiện rõ xung quanh rất yên tĩnh.

Cô gái phía trước cột mái tóc đuôi ngựa thật cao, dao động lên xuống theo từng bước chân, cực kỳ nhịp nhàng lướt qua cỏ trắng như ngọc. Hoàng tử với bộ lông trắng như tuyết đuổi theo sau lưng cô, bộ lông dài mềm mại màu trắng bóng bệnh.

Ngắm nhìn phong cảnh và cô gái xinh đẹp luôn làm cho lòng người ta vui sướng, Dung Duệ nhếch khóe môi, đôi mắt đen nhánh bắt gặp cong lên.

Hắn chạy nhanh vài bước, đuổi theo bước chân Ngữ Kỳ, sóng vai cùng cô chạy về trước, giọng nói buổi sáng có phần lười biếng hơn bình thường, “Sao đột nhiên cô muốn chạy bộ sáng sớm?”

Ngữ Kỳ đánh mắt nhìn về phía Hoàng tử, “Mỗi ngày nó đều phải ra ngoài đi dạo nửa tiếng, không phải anh từng nuôi chó sao?”

“Ừ.” Dung Duệ liếc cô, “Tôi chỉ không ngờ cô là một chủ nhân tốt.”

Mới Ngữ Kỳ hơi nhếch, không rõ cảm xúc quay đầu nhìn hắn, nói đầy thâm ý, “Tôi có phải chủ nhân tốt hay không, sau này anh sẽ biết.”

“...” Dung Duệ chuyển tầm mắt, giao hoạt đổi đề tài, “Trước kia sáng nào tôi cũng dắt Lúa mạch ra ngoài tản bộ, thoáng một cái đã qua vài năm, thời gian thật mau.”

Ngữ Kỳ không nhịn được cười, “Lúa mạch? Anh thật biết đặt tên.”

“Ừ, đó là một con Labrador (1) xinh đẹp, bộ lông sáng bóng, như ánh mặt trời lướt nhẹ qua đồng lúa mạch.”

(1) Labrador Retriever thường được gọi với tên thân thuộc là Lab, một giống chó săn phổ biến ở Mỹ. Tên gọi Labrador có xuất xứ từ chữ “labrador” trong ngôn ngữ Bồ Đào Nha, có nghĩa là người lao động. Trong quá khứ, chó Labrador là giống chó được các thủy thủ, ngư dân Newfoundland và Bồ Đào Nha ưa chuộng nhất. Chúng hiền lành, dễ gần và thích ở gần con người, loài chó săn mồi được coi là một trong những loài chó phổ biến nhất ở Mỹ trong những năm qua.

Ngữ Kỳ lắc lư đuôi ngựa sau đầu cho hắn xem, “Anh nhìn mái tóc tôi có rực rỡ không? Nếu không anh coi tôi là linh chi để nuôi đi?”

Dung Duệ cười đến nỗi gập cả người, Hoàng tử vô giúp vui mặc sức liếm loạn trên mặt hắn.

Sau khi cười xong hắn thận trọng nhìn thẳng vào mắt cô, bình luận, “Cô Tàn, cô thật hài hước.”

“Còn gọi tôi là cô Tàn?”

Hắn cúi đầu nhìn Hoàng tử, híp mắt khẽ gọi tên cô, “Ngữ Kỳ.”

Hai chữ vô cùng đơn giản, nhưng khi hắn dùng giọng nói lười biếng thân nhiên của mình gọi, nhẹ nhàng như con gió, giống như tiếng thì thầm của đôi tình nhân đang hôn nhau đắm đuối.

Cô ừ một tiếng, cúi đầu nhanh chóng hôn một cái lên má phải của hắn, sau đó lùi lại rồi chạy trước. Dưới ánh sáng mặt trời ấm áp, cô nở nụ cười vô cùng rực rỡ.

Dung Duệ sững sờ, một lúc sau lắc đầu cười rộ lên —— có lẽ cô nói đúng, cô là một chủ nhân tốt, vì công việc của hắn vui vẻ gấp trăm lần so với trong tưởng tượng.

...

Trở lại biệt thự quần áo hai người đều ướt đầm mồ hôi, sau khi về phòng tắm rửa sơ qua thì cùng ngồi vào bàn ăn dùng bữa sáng.

Ăn sáng xong Ngũ Kỳ lôi kéo Dung Duệ đi chải lông cho Hoàng tử, đầu tiên là chải một lượt cả bộ lông, rồi dùng dụng cụ chải lông đánh rối, sau đó chải từ trên xuống dưới mấy lần, một lần chải lông cho Samoyed phải mất hơn nửa tiếng.

Dung Duệ không khỏi cảm khái, “Nuôi chó phải là người có tiền rảnh rỗi mới làm được.”

“Anh từng nuôi Lúa Mạch.” Ngũ Kỳ nhắc nhở hần điểm này, cô khoanh chân ngồi trên bãi cỏ sau biệt thự, tóc buông xõa, mềm mại nằm trên vai, lộ ra gương mặt thanh tú xinh đẹp. Khuôn mặt cô xinh đẹp đủ để kiểm com, chứ không phải dùng nhiều tiền tìm người như hần.

Cười cười, Dung Duệ tiếp tục công việc trong tay, bỗng nhiên trên đùi nặng hơn, bởi vì Ngũ Kỳ nằm xuống, đầu gối lên đùi hần, mái tóc đen dày mềm mại tản ra, như lông tơ thiên nga đen cao quý rơi vào quần bò hần vậy.

Hơi thở thiếu nữ ngọt ngào quần quanh chớp mũi, loáng thoáng khi có khi không. Hần không khỏi sùng sốt, gần như không thể chuyên tâm chải lông cho Hoàng tử, ánh mắt luôn không tự chủ liếc nhìn cô.

Cô hôm nay không trang điểm, khuôn mặt mộc trắng nõn, dường như có một vàng sáng tỏa ra, ấm áp như ngọc thạch. Cảm giác có tầm mắt cứ liên tục quét qua mặt mình, Ngũ Kỳ miễn cưỡng nâng mí mắt, giống như con mèo nhỏ nheo mắt lại, “Anh đang nhìn tôi?”

Trong nháy mắt người Dung Duệ cứng đờ, nhưng rất nhanh khôi phục dáng vẻ chuyên chú chải lông cho Hoàng tử như trước.

Định lực thật tốt, không hổ là người đàn ông nổi bật giữa trăm hoa. Ngũ Kỳ âm thầm thờ dài, đành phải không ngừng cố gắng, hơi nghiêng đầu, sườn mặt dán tại bụng hần, hai tay vòng qua sau gống như muốn đo kích thước eo hần.

Tay Dung Duệ nắm lược không nhận được run lên một cái, chọc cho Hoàng tử kêu ô ô, nó chui thẳng vào lòng hần cầu an ủi.

Ánh nắng nóng dần lên, hai người mang Hoàng tử vào nhà, bà bảo mẫu đang bận rộn, nhìn thấy bọn họ đi vào vội vàng mang nước trà và điểm tâm lên, nói com trưa sắp làm xong rồi.

Ngũ Kỳ bảo bà cứ làm từ từ không cần gấp, nói xong thì kéo tay Dung Duệ dẫn hần lên lầu.

Dung Duệ cúi đầu nhìn về phía cổ tay cô đang cầm tay chính mình, thật sự là bàn tay của tiểu thư nhà giàu mới có, khung xương cân xứng, trắng nõn mềm mại, làn da tinh tế như ngọc Dê (2).

(2) dương chi bạch ngọc - tên gọi khác là “bạch ngọc”, “ngọc dê” – tên như ý nghĩa, chỉ loại ngọc trắng như mỡ dê. Đây là loại ngọc có chất lượng tốt nhất, độ bền và sức chịu đựng cao nhất trong các loại ngọc. Dương chi bạch ngọc đặc biệt nhẵn nhụi, sáng trong, sờ vào dễ chịu, không có tỳ vết nào.

Hần cười khế, mang ý tứ trêu chọc thờ ơ nói, “Vị tiểu thư này, đừng động tay động chân.”

Ngũ Kỳ dừng bước, xoay người, đuôi ngựa màu đen xẹt qua thành một độ cong xinh đẹp giữa không trung. Cô đứng cao hơn hần hai ba bậc thang, từ trên cao nhìn xuống, khuôn mặt tinh xảo hàm chứa ý cười, đôi mắt rạng rỡ, “Động tay động chân?”

Trong lòng Dung Duệ dâng lên dự cảm không tốt, quả nhiên giây tiếp theo cô gơ bàn tay hần lên ca ngợi, dâng về lưu

manh lại có chút ngả ngón chạm vào cầm hần, cúi đầu nhẹ nhàng hôn môi hần, hơi hột như chuồn chuồn lướt nước.

"Thế này mới gọi là động tay động chân." Cô bật cười, ngón tay mềm mại vuốt nhẹ nhẹ cầm hần vài cái rồi mới buông ra, sau đó nắm lấy cổ tay hần lần nữa, "Theo tôi lên lầu, cho anh đồ tốt."

Kỳ thật Ngũ Kỳ ngẫu nhiên nhớ đến trong nguyên tác Tần Ngũ Kỳ ngoài tặng các châu báu linh tinh, thì còn tặng một cái chuông gió do tự tay cô làm. Những món châu báu quý giá khác cô không nhớ hết được, nhưng cái Phong Linh này ngược lại làm cô ấn tượng sâu sắc.

Dung Duệ không hiểu gì hết đi theo cô vào phòng, thấy cô lật tung từng ngăn kéo, vất vả mới tìm ra cái hộp màu xanh lục được bọc tinh xảo. Mấy ngày nay, hần đã khắc sâu ấn tượng "Tài đại khí thô" (3) của người nào đó, xem bộ dạng cô cẩn thận, hần còn tưởng trong hộp đựng món đồ rất quan trọng. Không ngờ khi cô mở nắp hộp, bên trong là một cái chuông gió màu xanh lục thô ráp được làm thủ công.

(3) ra tay hào phóng về mặt tiền bạc, vật chất.

Một sợi dây màu xanh lục bao quanh nửa vòng tròn của cái chụp thủy tinh trong suốt, bên ngoài vẽ vài bông hoa nhỏ đơn giản, bên dưới là tấm thẻ hình chữ nhật màu xanh.

Làm một cái chuông gió như thế này cùng lắm mất hai mươi ngàn, còn không đáng giá bằng nửa cái hộp nhưng kia.

Kỳ thật trong nháy mắt khi Ngũ Kỳ mở nắp hộp cũng không muốn cầm lên, không ngờ Tần Ngũ Kỳ làm đồ thủ công tệ như vậy. Sợi dây đai màu xanh xiêu xiêu vẹo vẹo, còn lộ một ít đầu sợi, mà cái chụp thủy tinh kia thậm chí còn vẽ xấu hơn đứa trẻ bốn tuổi chưa đi mẫu giáo, thật là mất mặt muốn quăng đến Seberia luôn. Nhưng mà đồ đã lấy ra, tuyệt đối không thể lấy lại, cô đành mặt dày giả ngu.

Dung Duệ nhướn mày, độ cong khỏe miệng nhìn thế nào cũng thấy đầy ý cười chế nhạo, "Chuông gió?"

"Ừ... Tôi làm khi còn nhỏ đó."

Nhận thấy ánh mắt Đón Dung Duệ hơi ghét bỏ, về mặt Ngũ Kỳ bí hiểm bỏ chuông gió vào tay hắn, mắt nheo lại đe dọa, "Đám vút đi anh chết chắc."

Dung Duệ nhú mày, "Đây có thể coi là tín vật đỉnh ước không?"

"Sao nào, anh muốn lấy thân báo đáp?"

Dung Duệ cầm Phong Linh nhìn nửa ngày, cuối cùng phụt một tiếng bật cười, không ngừng được.

Hắn bỗng nhiên phát hiện thời gian ở cùng cô gái này, số lần bản thân hắn cười thoải mái nhiều hơn tổng số lần những năm trước cộng lại. Nếu bọn họ không gặp nhau bằng cách thức này, chưa biết chừng hắn đã yêu cô từ lâu.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Quyển 2 - Chương 11-1: Nhân vật phản diện là ‘trai bao’ (hoàn)

Buổi chiều Dung Duệ về nhà trọ của hắn thu dọn đồ đạc.

Ngũ Kỳ lái xe đưa hắn đi, trên đường cô gọi điện thoại cho Ngô Phong, bảo hắn ta kêu vài người tới hỗ trợ chuyển đồ.

Không ngờ lúc tới trước cửa nhà trọ Dung Duệ, người đứng chờ ở trước cửa chính là Thẩm Nhiên và Lâm Huyền Huyền.

Ngũ Kỳ chỉ cảm thấy Ngô Phong luôn làm việc đáng tin cậy không còn nữa, việc này xử lý quá tệ. Không nói Thẩm Nhiên ăn mặc quần áo gọn gàng căn bản không giống công nhân khuôn vác, Lâm Huyền Huyền thoát nhìn yếu đuối, điệu bộ hai người này giống như tới làm khách, nhìn kiểu gì cũng không phải lực lượng lao động.

Huống chi chuyện cô không hy vọng nhất đã xảy ra, chính là Dung Duệ gặp Lâm Huyền Huyền, mà nay tâm phúc Ngô Phong khéo tay thúc đẩy chuyện tốt này, trong nháy mắt Ngũ Kỳ có một cảm giác tự lấy đá đập chân mình.

Thấy bọn họ xuống xe, Thẩm Nhiên tiến lên vài bước, vừa mỉm cười thận trọng lễ độ thì bị Ngũ Kỳ cắt ngang.

"Đẫn bạn gái nhỏ của anh quay về đi, chỗ này không cần tới bọn anh." Ngũ Kỳ nói xong mặt không biểu cảm đi về phía nhà trọ, Dung Duệ thì nở nụ cười hoàn mỹ chuyên nghiệp của mình, theo thứ tự lãnh đạm gạt đầu xa cách với hai người rồi đi theo Ngũ Kỳ.

Bị bỏ lại Thẩm Nhiên và Lâm Huyền Huyền ngơ ngàng nhìn nhau, Lâm Huyền Huyền nhìn bóng lưng phía sau của Ngũ Kỳ rồi cẩn thận nói, "Người kia chính là BOSS thần bí đứng phía sau truyền thuyết hả? Cảm giác có vẻ rất đáng sợ."

Thẩm Nhiên bật cười, vươn ngón tay thon dài chọt một cái vào trán cô ấy, "Lời đồn đãi nhầm nhứ." Dứt lời anh thờ dài, "Đi thôi, trở về chuẩn bị nghe mắng đi."

Lâm Huyền Huyền xoay người đuổi theo Thẩm Nhiên, "Cô ấy hình như rất tức giận, chúng ta sẽ không bị đuổi chứ?"

"Không, cô Tần rất ít nhúng tay vào công việc công ty, tất cả đều giao cho người phụ trách xử lý." Dừng một chút, Thẩm Nhiên cố ý trêu chọc cô ấy, "Có điều nếu cô ta thật sự muốn đuổi chúng ta thì chỉ là chuyện nhỏ."

Quả nhiên Lâm Huyền Huyền bắt đầu khẩn trương.

Bên kia, Dung Duệ đi theo Ngũ Kỳ vào thang máy, bấm nút lên tầng rồi quay đầu nhìn cô, "Bọn họ không phải do cô gọi tới sao? Sao cô bảo bọn họ quay về?"

Ngũ Kỳ nhìn thẳng về phía trước, không trả lời hắn mà hỏi ngược lại, "Anh cảm thấy cô gái vừa rồi thế nào?"

Dung Duệ tất nhiên hiểu dụng ý của cô, cẩn thận suy nghĩ rồi sau đó dùng giọng điệu lười biếng mà soi mói bình luận, "Tầm thường." Dừng một chút, nhớ lại cô gái

kia mặc bộ quần áo size lớn, không nhận được bỏ thêm một câu, “Gu thẩm mỹ xấu xí che khuất vóc dáng tạm được.”

Ngữ Kỳ nghe vậy cảm thấy tảng đá lớn trong lòng cuối cùng cũng buông xuống. Đòi người chính là kỳ diệu như thế, một người con gái anh ta vốn rất yêu và khắc sâu trong lòng, nhưng nếu người đó thay đổi cách thức xuất hiện trước mặt anh ta với dáng vẻ khác, thì ngay cả quay đầu lại liếc mắt nhìn anh ta đều lười.

Kỳ thật có lẽ người Dung Duệ yêu không phải bản thân Lâm Huyền Huyền, mà là hy vọng xa vời xuất hiện trong cuộc sống tối tăm của anh ta.

Ngữ Kỳ vô cùng hài lòng, hí mắt nhìn hân, “Vậy anh cảm thấy tôi thế nào?”

“Để tôi nghĩ đã.”

“Nói ngay và luôn, nếu không tôi chỉ nghe được một tràng lời khen.”

Dung Duệ không nhận được bật cười, “Cô rất đẹp, gu quần áo không dung tục, có một khí chất đặc biệt.”

“Sao tôi vẫn nghe thấy một đồng câu ca ngợi thế nhỉ.” Ngữ Kỳ không ngoài dự đoán thờ dài, cửa thang máy vừa mở cô bước ra trước, “Đứng ở chỗ cao quá nhiên cô độc, không nghe được nửa câu nói thật.”

“Những câu tôi nói đều là thật.” Dung Duệ nhú mày đuổi theo, dùng chìa khóa mở cửa, “Có ông trời chứng giám.”

Ngữ Kỳ im lặng, đúng là nói thật, nhưng mà được lựa chọn lấy từ những câu nói thật nghe xuôi tai nhất. Chỗ không tốt của người thông minh chính là điểm ấy, quá khôn khéo, khó mà hiểu được rốt cuộc trong lòng bọn họ suy nghĩ cái gì.

Dung Duệ chỉ lấy một số đồ dùng cần thiết hàng ngày, sau đó bắt đầu thu xếp quần áo. Ngữ Kỳ ngồi ở bên cạnh nhìn một lúc, thật sự không vừa mắt động tác gấp quần áo không thành thạo của hân, tiến lên giúp hân gấp từng bộ quần áo rồi bỏ vào vali, động tác thuần thục lưu loát.

Một tiếng sau, Ngữ Kỳ nhìn đồng hồ trên tường, “Bây giờ chúng ta đi ăn cơm tối.”

Còn phải quay lại thu xếp đồ tiếp, mà chạy xe quay về biệt thự mất hơn một tiếng, thời gian không đủ, Dung Duệ đề nghị đi tới quán ăn bên cạnh, Ngữ Kỳ không có ý kiến. Quán ăn kia thật sự rất gần, chẳng cần đi xe.

Có lẽ trời sắp mưa, sắc trời âm u, mấy tòa nhà xung quanh cũng dần tối đi, không biết từ đâu bay tới một đám mây thấp màu xám, như là một đám bụi than rải đều che kín bầu trời.

Ngữ Kỳ vừa đi theo Dung Duệ đến một ngã tư tương đối yên tĩnh vắng vẻ, đỉnh đầu bị che phủ bởi một mảnh bóng đen, ngẩng đầu thì thấy hai người có khuôn mặt hung tợn, cơ bắp cuộn cuộn chắn đường đi của bọn họ.

Cô sững sờ ngơ ngác một chút mới phản ứng, có lẽ đây chính là tình huống ban đầu trong nguyên tác Lâm Huyền Huyền cứu Dung Duệ —— một nữ khách hàng của Dung Duệ bị chồng thuê thám tử tư theo dõi, chụp được ảnh cô ta và Dung Duệ cùng đi ăn cơm. Người đàn ông kia giận dữ trực tiếp phái hai tên đàn em tới dạy dỗ Dung Duệ – kẻ to gan dám cho hân đội nón xanh.

Đặt ở trong cuộc sống thường ngày có chút không thực tế, nhưng đây là tình tiết trong tiểu thuyết, không cần so bì thật giả, huống chi giờ phút này bản thân cô ở đây, đành phải tự nhận mình xui xẻo. Có điều không phải tất cả đều là chuyện xấu, nếu nắm chắc cơ hội có lẽ có thể trực tiếp hoàn thành nhiệm vụ.

“Cô gái tránh qua một bên đi, không có chuyện của cô.” Một người đàn ông trong đó thô lỗ quát cô một tiếng, đẩy cô sang một bên rồi hung hăng đâm vào bụng Dung Duệ, “Đám độn vào người đàn bà của đại ca, lá gan thẳng nhóc mày không nhỏ.”

Dung Duệ đau đớn kêu lên một tiếng rồi cúi người che chỗ bị đau, thái dương vì đau đớn lộ ra gân xanh.

Trước khi hai tên đàn em tiếp tục xuống tay, Ngữ Kỳ can rằng xông lên trước, một tay kéo cánh tay Dung Duệ, “Chạy!”

Dung Duệ hơi ngỡ ngàng rồi mới đứng lên chạy theo bước chân cô. Hân vốn tưởng rằng trong tình huống này bình thường cô gái đều bỏ chạy, nhưng không ngờ cô không chút do dự vọt tới. Sợi dây cung kéo căng trong lòng đứt phụt, chính vào giây phút cô nắm lấy tay hân.

Không có diễn biến giống như trong phim ảnh, nam nữ vai chính không có vận may chạy được một đoạn đường dài bỏ rơi đám đàn em, khó khăn lắm bọn họ mới chạy vài bước, vừa quẹo vào ngõ hẻm thì bị đuổi kịp.

Một tên đàn em nắm cổ áo Dung Duệ ném hân xuống đất, một tên khác thì nắm tóc Ngữ Kỳ kéo cô vào lòng.

“Buông cô ấy ra!” Dung Duệ ôm bụng đứng lên, cơ thể hơi lung lay, “Việc này không liên quan đến cô ấy.”

Ngữ Kỳ chỉ cảm thấy da đầu bị kéo đến đau buốt, cô nhìn thoáng qua Dung Duệ, bỗng nhiên nhắm mắt lại, sử dụng toàn bộ sức lực hung hăng giẫm vào gáy da của người đàn ông phía sau.

Cô mang giày cao gót gót nhọn, đúng là một hung khí tốt, người đàn ông bị đau a một tiếng buông lỏng tay ra, để cô dễ dàng trốn thoát. Thừa dịp người đàn ông kia bị đau, Ngữ Kỳ tiện tay cầm cục gạch trên mặt đất đập vào ót hân ta.

Cô không phải loại con gái nhu nhược không dám giết gà, lần này không có nửa phần nương tay sợ hãi, sức lực xuống tay hân đứt khoát, một cái thành công sau đó không có nửa phần do dự đánh tiếp cái nữa. Trên ót hân ta lập tức chảy máu, lò mờ một cái rồi ngã đi.

Trong lúc nguy cấp bên phía Dung Duệ hình như cũng bật phát sức lực tiềm tàng, không biết dùng phương pháp gì quật ngã người xuống đất. Chỉ là khi người kia đứng lên dường như nổi tính hung ác, không biết từ chỗ nào rút ra một con dao găm lao tới chỗ Dung Duệ.

Ngữ Kỳ nhìn thấy tình huống này không khỏi thán mắng tác giả bản tiểu thuyết, chỉ do dự mấy giây rồi nhào tới, cả người che trước mặt Dung Duệ.

Dao găm lạnh như băng đâm vào bả vai, “Phốc” một tiếng cắm vào da thịt, máu tươi chảy ra không ngừng. Ngữ Kỳ chỉ cảm thấy đau nhức mãnh liệt từ từ kéo đến, hai chân mềm nhũn, cả người lập tức ngã quỵ.

Trong nháy mắt trước khi mất đi ý thức, cô nghe Dung Duệ gọi tên của cô.

Giống như nhiệm vụ... Đã hoàn thành.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 11-2: Phiên ngoại Dung Duệ

Dung Duệ đã tiếp xúc với rất nhiều người phụ nữ trẻ tuổi, xinh đẹp, giàu có. Nhưng hắn chưa bao giờ thích một ai trong bọn họ.

Bởi vì cho dù khách hàng là người nhà nọ, thỉnh thoảng có lúc không chú ý sẽ vô tình biểu lộ sự kính trọng. Giống như loại thư sinh văn nhã thời xưa, cho dù hắn ta khâm phục dung mạo và tài nghệ một cô hoa khôi, đối xử với cô ta niềm nở, nhưng trong tiềm thức hắn ta vẫn khinh thường loại con gái bán rẻ nhan sắc thế này.

Mà Tần Ngữ Kỳ, mặc dù cô gái này tiến vào cuộc sống của hắn luôn mang về lắng lo không đứng đắn, nhưng hắn có thể cảm nhận được, cô chưa từng xem thường hắn, cô thật sự coi hắn như bạn bè bình thường để đối đãi.

Một cô gái thế này, xinh đẹp, hài hước, có một chút tùy hứng của đại tiểu thư nhưng cực kỳ tôn trọng người khác, lúc cần ngang ngược thì rất ngang ngược, lúc cần dịu dàng cũng rất thủy mị, kỳ thật thích cô là chuyện hiển nhiên.

Cho dù buổi chiều hôm đó không xảy ra chuyện gì, hắn nghĩ một ngày nào đó hắn cũng sẽ yêu cô, tuy hắn biết rõ bản thân mình không xứng, bất kể là thân phận hay địa vị, hắn đều không xứng. Nhưng lý trí là một chuyện, tình cảm lại là chuyện khác, người tình tào lý trí đến mấy nhiều khi vẫn không thể khống chế được tình cảm bản thân, Dung Duệ cũng vậy.

Khi bạn thật sự thích một người, bạn sẽ không tự giác bắt đầu để ý đến suy nghĩ của người đó dành cho mình.

Trước kia, ở trước mặt phụ nữ biểu hiện của hắn luôn thành thạo —— bởi vì hắn rất tự tin với sức hấp dẫn của bản thân, cho nên dù gặp phải khách hàng giàu có nhưng khó tính, thái độ của hắn vẫn luôn lười biếng, không nóng không lạnh, chẳng hề cố gắng lấy lòng, chính vì thế sau lưng nhiều người khách gọi hắn là ‘Nữ vương’.

Nhưng từ khi thích Ngữ Kỳ, hắn phát hiện ở trước mặt cô mình bắt đầu trở nên căng thẳng —— hắn sợ mình không đủ sức hấp dẫn để thu hút cô, hắn sợ sẽ làm sai chuyện gì khiến cô chán ghét, hắn sợ có một ngày cô sẽ cảm thấy hắn dè tiện thấp hèn...

Lúc cuối tháng, khi hắn nhìn khoản tiền với những con số thiên văn chuyển vào tài khoản thì cảm giác này càng rõ ràng.

Rốt cuộc, hắn không thể chịu đựng tâm ý hoảng loạn như vậy nữa, trả lại toàn bộ tiền cho cô.

Ngữ Kỳ hơi thất vọng nhìn tấm chi phiếu bị đưa trả lại trước mặt mình, ngẩng đầu cười với hắn, “Làm sao vậy? Anh muốn bỏ tôi tìm người chủ khác hả?”

Dung Duệ im lặng một lúc rồi làm ra vẻ thoải mái miễn cưỡng cười một tiếng, cố gắng kìm lại sự khấn trương trong lòng, giả bộ không để ý đến ánh mắt của cô, “Tôi còn nhớ, cô nói nếu tôi suy nghĩ về đề nghị của cô, cô sẽ cầu hôn tôi đúng không?”

Nhiệm vụ đã hoàn thành, nên Ngữ Kỳ không nhịn được nổi lên tâm tư muốn trêu chọc hắn, “Thế anh nghĩ sao?”

Nụ cười hoàn mỹ ở khóe miệng Dung Duệ cứng ngắt, thật lâu sau, hắn gật đầu như bị ép phải thừa nhận việc gì si nhục lắm, sau đó trốn tránh quay người đi.

Ngữ Kỳ xì một tiếng bật cười, tiến lên trước ôm lấy cánh tay hắn, “Vậy gả cho em đi, em cưới anh.”

Dung Duệ không biết bản thân nên phản ứng như thế nào, cô nói như vậy hiển nhiên là đồng ý, nhưng cách thức cô biểu đạt làm cho người ta phải nghiêng răng nghiêng lợi.

Thấy hắn vẫn không quay đầu lại, Ngữ Kỳ càng muốn cười, “Chuyện này không có gì phải xấu hổ, cái gọi là tu thành ngọc nhan sắc, bán cho nhà đế vương —— “

Dung Duệ không thể nhịn được nữa, “Tần Ngữ Kỳ!” Hắn có chút thẹn quá hóa giận. Nữ vương đã lâu không tức giận nay bùng nổ, đôi mắt đen xinh đẹp mang theo khí thế sắc bén, Ngữ Kỳ thấy thế vội vàng giơ hai tay tỏ vẻ đầu hàng.

Cô cười híp mắt ân hận nói, “Bệ hạ, nô tì biết sai rồi.”

“...” Dung Duệ nhìn cô một lúc, rốt cuộc buông tha, hơi mệt mỏi dựa lưng vào ghế sofa, vẫy tay về phía cô, “Lại đây.”

Ngữ Kỳ ngẩn người, nghe lời đi qua, còn không quên trêu chọc hắn, “Bệ hạ có gì căn dặn?”

Dung Duệ im lặng, chỉ nhẹ nhàng giữ cầm cô, từ từ cúi đầu xuống hôn.

(2)

Sau khi kết hôn, Ngũ Kỳ càng cảm thấy tính cách Dung Duệ giống loài mèo, đôi khi như quý tộc lãnh đạm cao ngạo, lúc cô đơn thì liên tục quấn lấy cô. Một câu tổng kết khái quát tính cách hẳn là: Khi hẳn không nhớ cô thì ân núp rất xa, khi nhớ cô sẽ chạy đến trước mặt cô cọ xát, muốn làm cái gì thì làm cái đó, tùy hứng không để bản thân chịu thiệt.

Thình thoảng hẳn sẽ ngây ngốc ở trong thư phòng cả ngày, từ sáng đến tối không nói chuyện với ai, nhưng không phải vì tức giận hay mâu thuẫn, cãi nhau với cô — lúc đầu Ngũ Kỳ còn khần trương, nghĩ bản thân mình làm sai cái gì để hẳn mất lòng. Cô cố ý kiểm soát lấy điểm tâm và hoa quả đi ngang qua thư phòng, nhưng phát hiện hẳn nên mỉm cười vẫn mỉm cười, không hề có dấu hiệu tức giận.

Dù sao kỹ năng biểu diễn của Dung Duệ không tồi, lúc đầu cô còn tưởng hẳn đóng kịch quá tốt, che giấu cảm xúc rất kỹ, nhưng về sau cô phát hiện không phải như vậy — bởi vì ngày hôm sau hẳn không còn bộ dáng lười biếng như hôm trước, làm cái gì cũng cười tủm tỉm sán vào người cô — mà quan trọng nhất là, giọng nói và vẻ mặt của hẳn đều có vẻ thật lòng, không hề mất tự nhiên.

Từ sau lần đó cô không để ý đến sự xa lánh đột ngột của hẳn nữa, kỳ thật đây không phải chuyện gì xấu — cho dù là đôi tình nhân thân mật nhất cũng cần có không gian riêng tư của mình, nếu một ngày 24 giờ dính lấy nhau ngược lại rất dễ khiến đối phương nhàm chán.

Đôi lúc, khi cô đang chăm chú làm việc thì hẳn lại chạy tới quấy rầy — y hết con mèo khi thấy ông chủ mình xem báo thì bỗng nhiên nhảy lên, chinh ình choán hết mặt báo nhìn bạn kêu meo meo. Nó che kín trang báo bạn muốn coi, nhưng bạn không thể nổi giận với nó.

Đôi lúc cô cảm thấy Dung Duệ giống như vậy — lúc Ngũ Kỳ có ý tưởng muốn tự tay làm bánh ngọt, bánh trứng điểm tâm các loại thì thường bận rộn tới trưa. Khi đó hình như hẳn cảm thấy mình bị lạnh nhạt, thường sẽ sắp lại gần ôm cô từ đằng sau, hôn từ gáy cô đến vành tai.

Mà một khi hẳn làm thế, cô không thể chuyên tâm làm tiếp, rồi bỏ dở mọi thứ nửa chừng, toàn bộ bị ném vào trong thùng rác — Những lúc thế này, Dung Duệ sẽ bày ra vẻ mặt chân thành xin lỗi, còn tỏ ra đáng tiếc nhìn bản thành phẩm trong thùng rác. Nhưng sau khi tỏ vẻ tiếc hận xong, hẳn nhanh chóng thay đổi thành mặt cười không chút áy náy, giống như đứa nhỏ thích đùa dai, làm người ta vừa yêu vừa hận.

Hết lần này đến lần khác, tới lần thứ ba, cuối cùng Ngũ Kỳ không có hứng thú làm điểm tâm nữa, ngẫu nhiên tranh thủ thời gian làm khi hẳn tự giam mình ở thư phòng.

Về sau cô tìm được một loại giải trí cho dù bị hẳn cắt ngang cũng không chịu ảnh hưởng — chăm sóc hoa. Không tiêu hao tinh thần giống như nuôi thú cưng, lại có thể giết thời gian khi rảnh rỗi — mà quan trọng nhất là, bất kể tưới nước hay tỉa lá cây, có thể bắt đầu và kết thúc tùy ý.

Sáng hôm nay dường như Dung Duệ lại tự nhốt mình trong thư phòng, Ngũ Kỳ thấy thế thì tranh thủ làm bánh trứng đến trưa, bản thân ăn một nửa, nửa còn lại đặt vào khay và một số thức ăn khác giao cho bảo mẫu bưng lên lầu.

Vô cùng buồn chán, cô cầm bình nước bắt đầu tưới hoa, mới tưới xong hai chậu thì bảo mẫu đi xuống.

“Sao lại nhanh như vậy?” Ngũ Kỳ tùy tiện đặt bình nước qua một bên, nhẹ nhàng di chuyển góc độ chậu hoa, để nó có thể hấp thụ nhiều ánh nắng mặt trời, “Đưa thức ăn lên rồi hả?”

“Vâng ạ, nhưng mà hình như cơ thể cậu chủ có chút không thoải mái.”

Cô không ngạc nhiên, chỉ thản nhiên ừ một tiếng. Đã làm nhiều nhiệm vụ, bây giờ cô đã quá quen đó là nhân vật phản diện có lực phá hoại càng lớn thì sức khỏe của cơ thể càng thấp — quả thực cơ thể bọn họ người nào người nấy đều yếu ớt, mặc quần áo cổ đại có thể đóng vai Lâm muội muội.

Nhưng nghĩ gì thì nghĩ, cuối cùng cô không thể mặc kệ. Dù nhiệm vụ đã hoàn thành, khoảng thời gian sống chung mấy năm nay không phải giả vờ, coi như không có tình yêu thì cũng có tình thân.

“Bà tưới hoa giúp cháu, cháu đi xem một chút.” Sau khi dặn dò bảo mẫu xong, cô xoay người lên lầu.

Đứng trước cửa thư phòng, cô gờ tay nhẹ nhàng gõ cửa, “Dung Duệ?”

Im ắng một lúc thì bên trong truyền ra tiếng của hẳn, không trầm thấp trong vắt như ngày xưa mà hơi khàn khàn, “Vú Trần đưa cơm rồi.”

Ngũ Kỳ nhú mày, rất ngạc nhiên khi hẳn không mở cửa để trả lời — trước kia bất luận như thế nào, chỉ cần cô đến gõ cửa, hẳn nhất định sẽ mở, về phần sau khi đi vào lãnh đạm hay nhiệt tình thì phải xem tâm trạng của hẳn.

Nhưng hôm nay thật kỳ lạ, hẳn không mở cửa cho cô. Nếu không có những câu nói kia của vú Trần, có lẽ cô sẽ không kiên trì tiếp. Có điều bây giờ hình như cơ thể hẳn không khỏe, cô không thể mặc kệ quay người đi.

Cách một cái cửa phòng, cô giảm âm lượng nói, “Em biết, nhưng bà ấy nói hình như cơ thể anh không khỏe, bị cảm à?”

Kỳ thật nếu muốn mở cửa, cô chỉ cần bảo vú Trần lấy chìa khóa thư phòng đến là được. Nhưng thứ cơ bản cần phải có giữa vợ chồng với nhau đó là sự tôn trọng, huống chi bề ngoài Dung Duệ luôn ga lăng lịch sự, trên thực tế trong nội tâm hẳn cao ngạo sĩ diện hơn người khác.

Thấy cô không định đi, Dung Duệ đành phải đứng dậy mở cửa. Bởi vì góc độ ngược sáng, cho nên Ngũ Kỳ chỉ có thể thấy vóc dáng hẳn cao gầy mảnh khảnh tựa vào cánh cửa, tư thế lười biếng giống như con mèo ba tư kiêu ngạo.

Đã kết hôn nhiều năm, hẳn không còn là chàng thanh niên hai mươi tuổi, nhưng làn da được bảo dưỡng rất tốt, dù mặc quần áo lịch lãm, áo sơ mi ô vuông quần dài màu đen, nhìn qua giống như sinh viên vừa tốt nghiệp không bao lâu, lịch sự mà tao nhã.

Ngữ Kỳ nhú mày, không nói gì về bộ đồ của hắn, tự nhiên đưa tay lên mở hai cái nút áo trên cổ, “Cơ thể không thoải mái còn muốn đùa giỡn, anh nhìn xem năm nay anh mấy tuổi rồi.”

Dung Duệ khẽ nở nụ cười, duỗi hai tay ra ôm cô vào lòng, trong giọng nói rõ ràng mang theo ý cười, “Chủ nhân ghét bỏ anh già rồi nên giảm nhan sắc hả?”

Lúc tâm tình hắn tốt sẽ nói đùa với cô thế này, động một chút là gọi cô chủ nhân, bệ hạ. Nhưng đôi khi hắn lại lười biếng làm ỗ trên sofa, không chút khách khí sai cô bưng trà rót nước, còn giễu cợt gọi cô nickname ‘Tiểu Tần tử’, giọng điệu như kêu thái giám.

Ngữ Kỳ có chút bất đắc dĩ, xuôi theo hắn nói, “Đúng vậy, nếu thật sự anh bệnh nằm liệt giường, em sẽ tìm chàng trai trẻ tuổi khôi ngô thay thế anh ——” dừng một chút, cô tức giận nói, “Giọng đã khàn như vậy còn không đứng đắn, cổ họng không đau chắc?”

Hắn cười, cúi đầu vùi vào gáy cô, hơn nữa không khách sáo hơn nữa trọng lượng cơ thể đè lên cô, lười biếng nói, “Đau.”

Giọng nói thoải mái, hơi khàn khàn, nghe như đang làm nũng —— mấy năm qua, tuổi của hắn tăng lên từng ngày, tính cách lại giảm xuống mỗi ngày, càng ngày càng trẻ con, ngây thơ tùy hứng.

Cô bất đắc dĩ đứng thẳng người, nâng tay sờ gương mặt của hắn, “Anh rốt cuộc không khỏe ở đâu? Có cần đi bệnh viện không?”

Ngoài dè dặt, hắn né tránh tay cô, quay mặt đi không cho cô đụng đến, khàn giọng nói, “Đừng có đụng, làn da hôm nay hơi ráp.”

Ngữ Kỳ quả thực dở khóc dở cười, “Đâu phải vì da anh mềm mại bóng loáng em mới sờ, em chỉ muốn xem anh có bị sốt không. Hơn nữa một người đàn ông, da thô ráp một chút thì có sao, em không cười mà còn thấy anh đầy nam tính.”

Hắn ừ ừ tựa cằm trên vai cô, quái gở nói, “Anh không tin, người xưa có câu ‘Dĩ sắc thị nhân giả, sắc suy tắc ái trì (*) —— nếu vóc dáng tương tá anh xấu xí, em có gả cho anh không?’”

(*) Dĩ sắc thị nhân giả, sắc suy tắc ái trì: người dùng nhan sắc để phụng sự người, nhan sắc phai nhạt thì sủng ái cũng giảm theo.

Ngữ Kỳ thiếu chút nữa cười ra tiếng, tay cô không có ý tốt cù eo hắn, nhìn hắn né tránh theo bản năng mới tựa tiểu phi tiểu nhú mày, “Không lấy chồng.”

“...” Trong chớp mắt, ánh mắt hắn nhìn cô vô cùng u oán, tựa hồ còn có vài phần tức giận. Ngữ Kỳ có thể khẳng định trong lòng hắn đang rất muốn đẩy chính mình ra ngoài sau đó đóng sập cửa.

Nhưng ngài Dung đại nhân để chỉ im lặng một lúc rồi mỉm cười, phong thái nhẹ nhàng đứng thẳng người, cực kỳ xa cách lạnh nhạt nói, “Anh mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi.” Đường như hắn tin thật, hơn nữa còn bị tổn thương lòng tự ái.

Ngữ Kỳ dùng hết sức cố gắng kìm nén mới không bật cười ngay tại chỗ, cô vội ho một tiếng, nhẫn nại nói, “Đùa anh thôi mà, anh tưởng thật sao.”

Dứt lời kéo hắn đi đến trước bàn đọc sách, để hắn ngồi lên ghế, cúi đầu nhìn hắn, “Nếu em chỉ thích vẻ ngoài của anh, bên ngoài có rất nhiều chàng trai trẻ tuổi khôi ngô lại còn biết nghe lời xếp hàng chờ em gả như vậy, vì sao em gả cho anh?”

Hình như Dung Duệ chưa nguôi giận, nhìn giá sách, đáng vẻ lười biếng không quan tâm đến cô.

Thấy thế Ngữ Kỳ dứt khoát ngồi xuống đùi hắn, mềm nhũn ôm lấy cổ hắn, “... Giận thật hả? Em sai rồi được chưa, Dung Bệ hạ, Dung Điện hạ, Dung chủ nhân, Dung đại nhân, tiểu nhân biết sai rồi.”

Hắn hừ một tiếng rồi cười, “Được rồi đừng gọi nữa, nói không chừng kẻ tiếp chính là Dung ma ma.” Dứt lời hắn đặt tay lên eo cô, tính trả thù nhéo một cái.

... Ngây thơ.

Ngữ Kỳ nhích lại gần, hôn tai hắn một cái, “Bọn họ dù trẻ tuổi đẹp trai đến đâu em cũng không thèm, anh yên tâm.”

Hắn lười biếng liếc cô một cái, tựa hồ không thèm để ý cô nói gì, nhưng khóe miệng vẫn vênh lên, “Em dám đi tìm bọn họ, anh sẽ lập tức đi tìm một người phụ nữ trẻ hơn, hấp dẫn lại có nhiều tiền hơn em.”

... Càng ấu trĩ.

Cô tốt tính cười, gạt đầu lia lịa, “Dạ dạ, bọn họ nhất định sẽ bị Dung đại công tử mê hoặc.”

Hắn – giống như con mèo nhỏ được vuốt lông – vui sướng thỏa mãn híp mắt, nâng cằm vênh mặt sai khiến, “Anh muốn ăn cháo.”

“Được được, em đi bảo vú Trần nấu ngay, còn muốn ăn gì nữa không?”

Hắn khẽ dựa đầu vào người cô, khó chịu nói, “Đau đầu.”

Ngữ Kỳ quả thực sắp bật cười, “Vậy Dung lão gia có muốn nô tỳ xoa bóp một chút không?”

Hắn thỏa mãn ôm cô, như chuột ôm lấy quả dưa, “Ngữ Kỳ —— “

Cô vừa giơ tay xoa huyệt thái dương cho hắn, vừa cười tủm tỉm đáp, “Hả?”

Hắn tựa đầu vào vai cô cọ cọ, như là thuận miệng thờ ơ hỏi, “Vì sao em đồng ý gả cho anh?”

... Còn nhớ chuyện này hả.

Ngữ Kỳ giảm nhẹ lực tay, hồ hững đáp một câu, “Bởi vì em không thích những người khác.”

Sau khi im lặng một lúc, hần cúi đầu bật cười.

... Trấn an thành công.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 3 - Chương 12: Nhân vật phản diện là đại thúc (1)

Vài ngày sau, Ngữ Kỳ xuyên vào một quyển tiểu thuyết mới.

Nữ chính của quyển này tên là Tô Vi Vi, gia cảnh nghèo khó mà rất kiên cường và mạnh mẽ. Cô, mẹ và em gái sống nương tựa vào nhau từ nhỏ. Năm cô 18 tuổi mẹ bị bệnh nặng, để mình và em gái có tiền đi học cũng như chi trả tiền thuốc men không lỗ cho mẹ, cô theo một người đàn ông tên Hàn Thiệu.

Nếu người đàn ông này là nam chính, thì bộ tiểu thuyết này quang minh chính đại xếp vào thể loại cường thủ hào đoạt. Đáng tiếc anh ta chỉ là một nam phụ phản diện, Tô Vi Vi không có tí thiện cảm nào với hần, phần lớn các cô gái vừa tự ti vừa có lòng kiêu ngạo nào cũng thế. Nếu một người đàn ông giảm đáp lên lòng tự trọng của mình thì cho dù người đàn ông đó có nhiều tiền, giúp đỡ cô nhiều đến đâu, cô gái vẫn cảm thấy anh ta đang dùng quyền thế làm nhục mình.

Nam chính Lâm Tiêu là giáo sư đại học của cô – một người đàn ông tri thức, tao nhã, dịu dàng. Tô Vi Vi lần đầu tiên học tiết anh dạy đã yêu anh ta. Vì vậy, chẳng biết từ lúc nào thể loại cường thủ hào đoạt biến thành tình yêu cấm kỵ giữa thầy và trò. Tình tiết ngược nhất là Tô Vi Vi yêu thầy giáo của mình nhưng vì cuộc sống phải ở cùng người đàn ông khác.

Thật ra trong toàn bộ các tiểu thuyết mà Ngữ Kỳ xuyên qua thì Hàn Thiệu ở quyển này được xem là người làm ít chuyện xấu nhất. Điều đáng trách nhất là hần dùng bạo lực để chiếm lấy nữ chính, không làm theo đạo lý “nếu yêu cô ấy thì hãy buông tay để người mình yêu hạnh phúc”, nên bị gán cho danh hiệu nam phụ phản diện.

Lần này Ngữ Kỳ xuyên vào một cô gái tên Tô Ngữ Kỳ, đúng vậy, cô cũng mang họ Tô, chính xác mà nói là em gái từ nhỏ đã sống nương tựa với nữ chính. Do hai chị em thiếu thốn tình thương của cha từ nhỏ nên thích cùng một kiểu đàn ông. Vì thế sau một lần Tô Ngữ Kỳ và chị gái ăn một bữa với nam chủ dịu dàng Lâm Tiêu thì cũng yêu người đàn ông dịu dàng đó, bắt đầu tranh đoạt người đàn ông trong lòng với chị gái, do đó, được coi là nữ phụ độc ác nhất.

Thật ra nhiệm vụ của Ngữ Kỳ lần này là làm cho nam phụ Hàn Thiệu yêu mình, đầu có thời gian xen vào chuyện giữa chị gái Tô Vi Vi và giáo sư Lâm Tiêu, bởi vậy nhiệm vụ trong cuốn tiểu thuyết này cô có thể hoàn thành.

Nhưng Hàn Thiệu không giản dị dễ gần như Lâm Tiêu, Tô Ngữ Kỳ chưa từng gặp hần, cũng không có cơ hội thấy hần. Từ khi Tô Vi Vi đi theo hần, cô chuyển đến biệt thự làm chim sống trong chiếc lồng vàng, mà Tô Ngữ Kỳ vẫn ở nhà cũ, hằng tháng chị gái sẽ mang tiền sinh hoạt phí tới. Đừng nói khiến Hàn Thiệu thích mình đến việc gặp hần một lần cũng khó.

Nhưng mà ngày thứ ba sau khi Ngữ Kỳ xuyên qua thì cơ hội đã đến.

Buổi tối cô nhận được điện thoại của Tô Vi Vi.

Ngữ Kỳ nghe thấy giọng nói nghẹn ngào và thỉnh thoảng nấc thành tiếng của Tô Vi Vi thì biết đối phương đang khóc. Cô ngăn người sau đó nhẹ nhàng gọi một tiếng “chị” rồi hỏi sao thế. Tô Vi Vi không nói lời nào, sau một lúc lâu dùng giọng nghẹn ngào nói với cô: “Kỳ Kỳ, tôi đón chị được không, chị không có nơi nào để đi”.

Ngữ Kỳ biết ngay cô lại cãi nhau với Hàn Thiệu, trực giác nói cho Ngữ Kỳ biết đây là một cơ hội tốt, không thể bỏ qua.

Đột nhiên Tô Vi Vi ý thức rằng giờ không còn sớm, để một cô gái mới học trung học đến đón mình thật sự quá bồng bột. Cho nên cô lấy lại tinh thần cười nói: “Kỳ Kỳ chị nói đùa thôi, chị không sao, không cần tôi đón chị đâu, chị tự về được.”

Ngữ Kỳ vội vàng đáp: “Chị đang ở đâu? Em lập tức tới đón chị”

“Không cần, muộn quá...”

Ngữ Kỳ cắt ngang lời cô, giọng kiên quyết: “Chị đang ở đâu?”

Tô Vi Vi thỏa hiệp, nói ra địa chỉ, Ngữ Kỳ an ủi cô mấy câu rồi cúp máy, thay quần áo chuẩn bị đi, lại nghĩ tới đón chị thì phải hành động cho giống, nên cô lấy một áo măng tô mới của Tô Vi Vi để lại sau đó đóng cửa đi ra ngoài.

Không còn trong một gia đình có gia cảnh tốt như mấy lần trước, Ngữ Kỳ đành phải lấy điện thoại ra xem đường đi, vội vã ngồi xe buýt đến.

Xe buýt càng đi càng thấy sự hẻo lánh, khoảng mười mấy phút sau, Ngữ Kỳ xuống xe, đứng ở trạm xe buýt nhìn xung quanh không một bóng người, trông thấy Tô Vi Vi ngồi trước bậc thềm ngân hàng Công Thương cách đó không xa.

Cô ấy mặc một bộ lễ phục hở lưng đất tiền màu trắng, đi đôi giày cao gót mười phân, cổ đeo dây chuyền đá quý giá trị xa xỉ, nhưng chẳng hề vui vẻ, ngược lại giống

một chú cún đáng thương bị chủ nhân vứt bỏ, đang co ro trong gió rét.

Cô thật sự không thể tin được, trời lạnh thế này mà Tô Vi Vi ăn mặc phong phanh, ngu ngốc đứng ngoài trời gần nửa tiếng!

Tháng cuối năm là lúc thời tiết lạnh nhất ở thành phố này, trong một ngày thời điểm nhiệt độ thấp nhất là từ chập tối. Trên đường lác đác người mặc đồ kín mít vội vã đi qua, dù quần khăn quàng cổ thì gương mặt vẫn đỏ bừng vì lạnh. Mà Tô Vi Vi thậm chí không có một cái áo khoác, lưng để trần một mảng lớn, cứ như thể ngồi trong gió lạnh buốt.

Ngữ Kỳ chạy tới, choàng áo măng tô vắt trên khuỷu tay lên người cô.

Tô Vi Vi hơi run một chút, ngẩng đầu thấy Ngữ Kỳ thì cười chua xót, giọng khàn khàn gọi cô: “Kỳ Kỳ.”

Ngữ Kỳ sờ khuôn mặt lạnh lẽo của chị, lên tiếng, “Chị sao vậy?”

Tô Vi Vi lắc đầu, hai bờ nặng trĩu như có hàng ngàn gánh nặng, khuôn mặt tinh xảo lúc này mang theo sự mệt mỏi, “Chị không muốn ở cạnh hần nữa, mệt mỏi, thật sự quá mệt mỏi.”

Ngữ Kỳ ôm cô vào lòng, dư quang nơi khóe mắt liếc bóng dáng cao gầy mặc cả cây đen chìm trong bóng tối, theo bản năng quay lại nhìn.

Màn đêm đen kịt, mặc dù ngọn đèn của các gia đình đã sáng lên, cũng không thể làm cho đêm đông giá rét trở nên ấm áp. Mà hần đứng yên tĩnh ở nơi tối nhất, mặc bộ âu phục màu đen, bên ngoài khoác áo măng tô cùng màu, dáng người thẳng tắp như lưỡi kiếm, nhìn từ xa không thể thấy rõ khuôn mặt, chỉ cảm thấy quanh người hần một loại khí tức nghiêm túc lạnh lùng, giống như một ngọn núi băng ngự trị trên biển đen, khiến người ta rất áp lực.

Ngữ Kỳ không nhịn được hỏi: “Đó là Hàn Thiệu?” Tô Vi Vi nhìn theo tầm mắt cô, chỉ liếc một cái rồi quay mặt đi, dùng giọng mũi “ừ” một tiếng.

Híp mắt, Ngữ Kỳ ngồi xổm xuống và nhìn thẳng Tô Vi Vi, ánh mắt bình tĩnh: “Chị, tiền trong ngân hàng của chị còn bao nhiêu? Đủ trả mấy ngày tiền thuốc cho mẹ?” Dùng một chút, không đợi Tô Vi Vi trả lời cô nhanh chóng nói: “Còn tiền học phí của em và chị nữa? Không phải chị muốn đi du học à? Những thứ đó cần đến tiền đúng không? Nhưng hiện nay chúng ta không có khả năng kiếm tiền, chúng ta cần anh ta.”

Lông mi Tô Vi Vi run rẩy, sau một lúc mới hạ giọng nói: “Kỳ Kỳ, em không biết, hần rất....” Dùng một chút, giống như cô đang tìm từ thích hợp để miêu tả, giọng có chút ngập ngừng: “Hần là một người tính tình cô quái, quái gở lạnh lùng rất khó chiều, ở cạnh hần, chị mệt mỏi cả về tinh thần và thể xác...”

“Vậy để em đi.” Ngữ Kỳ thần nhiên nói, giọng nói mang theo sự bình tĩnh thần nhiên: “Chị nên nghỉ ngơi, từ nay trở đi để em chăm sóc chị và mẹ, chị có thể theo đuổi người mình thích, làm những việc mà mình muốn.”

Tô Vi Vi ngăn người, sau đó theo bản năng nói: “Không được.”

Ngữ Kỳ không nói gì, đứng dậy ôm lấy nàng, rồi xoay người chạy tới chỗ Hàn Thiệu.

Anh ta không còn ở chỗ cũ mà từ từ đi đến chiếc xe màu đen đậu ven đường, bóng lưng giữa trời đêm vắng lặng, có vẻ rất cô đơn.

Khi anh ta bước chân vào trong xe, đóng cửa lại thì cuối cùng Ngữ Kỳ cũng đuổi kịp. Cô thở hổn hển gõ một cái lên cửa sổ xe, nở nụ cười ngoan ngoãn đặc trưng của Tô Ngữ Kỳ.

Một lúc sau, cửa kính từ từ hạ xuống, dựa theo ánh đèn, Ngữ Kỳ rốt cuộc thấy rõ khuôn mặt của người đàn ông ngồi trong xe.

Trong tác phẩm Hàn Thiệu khoảng ba mươi bảy tuổi, đứng vào độ tuổi đàn ông có sức cuốn hút nhất. Hơn nữa, anh ta thật sự bảo dưỡng quá tốt, năm tháng không để lại nhiều dấu vết trên khuôn mặt, nhưng vẫn tỏa ra khí chất chín chắn mà nội liễm, mang lại cho người khác cảm giác tin cậy và bình tĩnh.

Anh ta giữ gìn rất tốt, nhìn qua cứ ngỡ mới hơn ba mươi, được ánh đèn chiếu sáng khuôn mặt tuấn mỹ lạnh lùng trở nên rõ ràng, mà thứ khiến người khác khó quên nhất là ánh mắt của anh ta.

Đôi mắt phượng hẹp sâu thăm thẳm, giống như tất cả ngôi sao trên bầu trời biến mất chỉ còn màn đêm đen, vô cùng huyền bí.

Gió rét như gào thét bên tai, Ngữ Kỳ nhìn thẳng vào mắt anh: “Hàn tiên sinh, em là Tô Ngữ Kỳ, em gái của Tô Vi Vi.”

Hàn Thiệu gật đầu, ánh mắt lạnh lùng lướt qua mặt cô: “Chào”. Khác hẳn với vẻ ngoài và khí chất lạnh lùng, giọng nói của anh khá ấm áp, rất êm tai, và lại tốc độ nói chậm rãi rõ ràng, khiến người ta cảm thấy anh ta rất dịu dàng, dễ chung sống.

Ngữ Kỳ mỉm cười, đôi tay đặt lên cửa sổ xe: “Như vậy, ngài thấy em thế nào?”

Cơ thể này giống như Lục Ngữ Kỳ trước đây, mới chỉ mười sáu tuổi, dung mạo chưa nảy nở, mang theo sự ngây thơ non nớt, nhưng không có vẻ đẹp bức người của Lục Ngữ Kỳ, chỉ có thể coi là thanh tú.

Chính xác mà nói, Tô Ngữ Kỳ bây giờ chẳng đẹp bằng Tô Vi Vi, thế nhưng cô dám trực tiếp làm tuấn tử từng bước một. Là nhân viên xuất sắc nhất, cô không bao giờ làm việc mà không nắm chắc phần thắng.

Trong nguyên tác từng nhắc tới Hàn Thiệu thích những cô gái nhỏ tuổi, có thể nói anh ta có xu hướng luyến đồng. Khi Tô Vi Vi sống với anh ta 18 tuổi, mà trước đó có hai cô gái theo anh ta, một người 17 tuổi, một người 15 tuổi, đều mềm mại như nụ hoa, khuôn mặt ngây thơ chưa hiểu đời.

Hàn Thiệu quan sát cô, dùng ánh mắt của một quý ông đánh giá một cô gái, sau một lát anh ta ưu nhã nhấc tay, nhẹ nhàng nâng cằm cô lên.

Tay anh ta nhìn rất đẹp, ngón tay thon dài trắng trẻo, có lẽ do nguyên nhân đứng lâu dưới trời lạnh nên ngón tay anh thấm hơi lạnh luôn. Ngữ Kỳ run run vì lạnh,

nhưng ngoan ngoãn không lùi về phía sau mà thuận theo thế đó, hơi ngước mặt lên để anh tiện quan sát, nụ cười dịu dàng nơi khóe miệng không thay đổi.

Qua một lúc, Hàn Thiệu thu tay về, đầu gật nhẹ: “Lên xe.”

Ngữ Kỳ bật cười, nhưng không lập tức lên xe mà nhìn thoáng qua hướng Tô Vi Vi đứng: “Hàn tiên sinh, chị gái em...”

Anh ta lạnh lùng cắt ngang lời cô, nhìn chăm chăm khuôn mặt cô nói: “Tiểu Trương, đưa Tô Vi Vi về nhà.”

Người thanh niên ngồi ở ghế phụ vâng dạ, nhanh chóng xuống xe chạy đến chỗ Tô Vi Vi.

Ngữ Kỳ nói: “Cảm ơn”, mở cửa xe ngồi xuống ghế sau.

Chỗ Hàn Thiệu ngồi gần chính giữa, nên sau khi cô lên xe gần như ngồi sát với anh ta, khoảng cách quá gần, có thể nghĩ thấy hơi thở trong trẻo nhưng lạnh lùng từ anh ta.

Cô không nhát gan trốn qua một bên, không quá nhiệt tình mà tiếp cận anh ta, cô chỉ yên tĩnh ngồi đó, vẫn duy trì sự bình tĩnh cần có, ngoan ngoãn, hiểu chuyện.

Sau một lát, Hàn Thiệu liếc cô, vẻ mặt lạnh lùng nhận xét: “Em thông minh hơn chị mình.”

Ngữ Kỳ quay về phía anh ta hơi miệng mỉm cười thì ngay lập tức nghe câu tiếp theo.

“Nhưng tôi không thích con gái quá mức thông minh, tự cho mình là đúng càng phiền toái.” Anh ta nhìn thẳng về phía trước, không liếc cô thêm một lần, “Làm người phụ nữ của tôi không cần quá thông minh, em chỉ cần trở thành bình hoa xinh đẹp, đây là điều tôi muốn, chỉ có vậy.”

Ngữ Kỳ chỉ trầm mặc trong chốc lát, gật đầu, “Vâng thưa tiên sinh.”

Bỗng nhiên Hàn Thiệu quay đầu nhìn cô, sắc mặt bình thản khiến người ta không đoán ra suy nghĩ, cặp mắt phượng dài hẹp u tối, thấy vậy trong lòng Ngữ Kỳ có chút hồi hộp. Cô bỗng nhiên cảm thấy khản trương, nhưng vẫn nở một nụ cười.

Khoảng thời gian yên tĩnh ngắn ngủi qua đi, anh ta duỗi tay xoa đỉnh đầu cô, nhẹ nhàng vuốt ve hai cái, giống như an ủi thú cưng bị kinh sợ, giọng nói nhẹ nhàng ấm áp, giống như một trường bồi khen ngợi cô, “Cô bé ngoan.”

Lúc trước thì dùng ngôn ngữ sắc bén đã kích cô, sau đó nhẹ nhàng kích lệ khiến cô có chút thụ sủng nhược kinh (1).

(1) được sủng ái mà hoang mang lo sợ.

Mấy phút sau, Ngữ Kỳ mới có phản ứng: Cái này chính là vừa đâm vừa xoa trong truyền thuyết à, người đàn ông này sử dụng thuần thục, không để lộ chút dấu vết.

Thủ đoạn như vậy lại thêm bản thân anh ta có sức hấp dẫn, muốn thu phục bất kỳ cô gái nào là chuyện rất dễ dàng, Ngữ Kỳ bắt đầu cảm thấy khâm phục Tô Vi Vi vì cô ấy có thể kiên trì, không bị dao động.

Xem chừng nhiệm vụ lần này có vẻ không dễ hoàn thành.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 13: Nhân vật phản diện là đại thúc (2)

Hàn Thiệu ung dung quan sát chim hoàng yến mới được bản thân anh ta đưa đến chiếc lồng chim bằng vàng của mình.

Cô đang ở cái độ tuổi đẹp nhất, đôi mắt đen láy trắng đen rõ ràng, làn da trắng nõn, tuy chỉ có sáu phần nhan sắc nhưng nhờ có tuổi thanh xuân tràn trề sức sống nên trở nên cực kì xinh đẹp, giống như một đóa hồng long lanh sương sớm giữa một vườn hoa, cho dù đóa hoa đó chưa nở nhưng vẫn thu hút ánh nhìn của người khác. Những cô gái trẻ luôn như vậy, không cần phấn son mà vẫn có nét đẹp khiến người khác kinh ngạc.

Chẳng qua không biết con chim hoàng yến này có đáng yêu hơn cô chị bướng bỉnh như lửa của mình không.

Hai tay anh ta đan vào nhau đặt trước đầu gối, tùy ý hỏi: “Năm nay em bao nhiêu tuổi?” Thái độ rất tự nhiên, như đang hỏi con gái của một người bạn, rất đúng đắn.

“16 tuổi, lên lớp 10.” Ngữ Kỳ cười đáp, má bên trái hiện ra má lúm đồng tiền nhỏ, thái độ rất thẳng thắn, không xu nịnh cũng không sợ hãi, vô cùng ngoan ngoãn.

Hàn Thiệu thân nhiên “Ừ” một tiếng, mắt phượng dài hẹp chuyển qua chỗ khác không nhìn cô nữa, thái độ càng lạnh nhạt xa cách: “Bài vở thế nào?”

Ngữ Kỳ giả vờ chưa phát hiện ra, giữ nguyên nụ cười trả lời, “Coi như ổn, nhưng không so được với chị gái em.”

Hàn Thiệu gật đầu, không hỏi thêm gì nữa, chỉ là trong lòng hiểu rõ Tô Ngữ Kỳ này hoàn toàn khác với Tô Vi Vi. Cô khéo đưa đẩy không giống những cô gái ở tuổi này, tựa như đã trải qua bao nhiêu năm tháng mài giũa, thái độ không kiêu ngạo không siểm nịnh, không quan tâm thắng thua, nghĩ lại hình như giống với anh lúc còn trẻ, y như ông cụ non.

Nhưng cô như vậy cũng tốt. Cô gái trẻ tuy có vẻ đẹp tự nhiên rực rỡ song tính tình rất kém, hay giận dỗi làm người khác khó chịu.

Nửa tiếng sau, xe chạy vào một khu biệt thự độc lập, dừng lại trước một ngôi nhà. Ngôi nhà này không to lớn như các căn biệt thự khác, hết sức khiêm tốn, càng không có hơi thở kiêu nhà giàu mới nổi khiến người khác khó chịu, Ngũ Kỳ cảm thấy khá may mắn.

Bên trong mở điều hoà âm áp giống như thời tiết tháng ba, Ngũ Kỳ theo sau Hàn Thiệu, bước qua thảm dài bằng lông trên mặt đất vào nhà. Hàn Thiệu đi vào thư phòng, thuận tiện giao Ngũ Kỳ cho Tiểu Chu.

Cô cứ tưởng rằng Tiểu Chu là vị quân gia Anh quốc trong truyền thuyết, nhưng sự thật không như vậy. Đó là trợ lý của Hàn Thiệu, một thanh niên đẹp trai, nhã nhặn. Anh ta phụ trách tất cả các công việc trong ngôi nhà này.

Tiểu Chu dẫn cô đi làm quen với nơi đây, thái độ khách khí nhưng lại lạnh nhạt xa cách. “Phòng khách, phòng ăn, nhà bếp đều ở tầng một, phòng ngủ của tiểu thư, thư phòng và phòng để quần áo ở lầu hai. Tầng ba là phòng ngủ, thư phòng, phòng tiếp khách của tiên sinh. Cô thoải mái đi lại ở tầng một và tầng hai nhưng chỉ khi tiên sinh cho phép cô mới được lên lầu ba.”

Ngũ Kỳ gật đầu chứng tỏ cô đã hiểu.

“Tôi thật vui khi tiểu thư không hỏi vì sao, hầu hết các cô gái đã từng tới đây đều thắc mắc tại sao không thể lên lầu ba.” Tiểu Chu hài hước nói: “Không được chính là không được, cần gì phải hỏi tại sao. Các cô gái ấy cho rằng mình đang đọc tiểu thuyết trinh thám, lầu ba giấu một bộ xương người...” Giống như biết mình quá lời, anh ta không nói tiếp, “Nếu như tiểu thư có gì cần cứ tìm tôi, bữa tối bắt đầu vào nửa tiếng sau, tiểu thư có thể đi tắm trước.”

Ngũ Kỳ nghe theo đề nghị của anh ta, nhanh chóng đi tắm rửa, tùy ý thay một bộ váy liền trong tủ rồi đi xuống lầu.

Là người mới tới, tốt nhất cô không nên để cho chủ nhân phải chờ đợi.

Thức ăn toàn món ngon lại rất tinh xảo, nhưng không khí thì không thoải mái chút nào – Hai người dùng cơm cách nhau cả một cái bàn dài, không nói với nhau nửa câu, bầu không khí hết sức yên lặng.

May mà ngồi đây là Ngũ Kỳ. Đổi thành một cô bé khác, có cảm giác bất an ở một nơi xa lạ mà chủ nhân không hiểu cách chăm sóc, có thể đêm nay cô bé sẽ mất ngủ.

Sau khi ăn xong Hàn Thiệu cầm một quyển sách đi ra phòng khách ngồi đọc, Ngũ Kỳ hỏi Tiểu Chu đang dọn dẹp bàn ăn, “Giờ tôi nên làm gì?”

“Tiểu thư có thể đi nghỉ ngơi sớm.”

Ngũ Kỳ suy nghĩ một lúc, lần này không làm theo đề nghị của anh ta, cô đi về phía phòng khách.

Hàn Thiệu đang ngồi trên ghế sofa nhưng, trong bộ âu phục nhìn rất đẹp trai. Hai chân duỗi thẳng, tay phải đặt trên thành ghế, người hơi ngả ra sau, anh đang cúi đầu đọc quyển tay trên tay trái. Người đàn ông này, cho dù anh ta không nói lời nào vẫn cho bạn cảm giác được sự bình tĩnh uy nghiêm không ai dám đến gần.

Nghe được tiếng bước chân của cô, Hàn Thiệu không ngẩng đầu lên, vẻ mặt vẫn lạnh nhạt như trước đọc quyển sách trong tay, thờ ơ hỏi, “Sao không đi ngủ?” Giọng nói của anh ta dịu dàng như dòng suối nhỏ róc rách trong khe núi hoàn toàn khác biệt với thái độ dửng dưng.

Ngũ Kỳ bước thêm vài bước, đứng cách chiếc ghế sofa không xa nói: “Em có thể ngồi cùng ngài một lúc được không?”

Hàn Thiệu nhíu mày, mí mắt nâng lên nhìn cô, mặt phượng dài hẹp tăm tối, giống như mất đi ánh sáng. Ngũ Kỳ không lùi bước, cũng không tiến lên, mà đứng nguyên tại chỗ, nhìn anh ta khẽ cười.

Một lát sau, Hàn Thiệu từ từ gấp sách lại, tay trái với các khớp xương rõ ràng nhẹ nhàng đặt quyển sách trong tay xuống. Anh khẽ đưa tay phải lên, vẫy cô như gọi một con cún hoặc con mèo ba tư đang an vị dưới chân khách về.

“Qua đây ngồi.” Anh nói, giọng nói âm áp êm tai, khiến người khác nhầm tưởng rằng anh ta là một con người tính tình ôn hòa.

Ngũ Kỳ bước tới, nhưng không thấy chỗ mình có thể ngồi, anh ta đang ngồi trên một chiếc sofa đơn thì làm sao mà còn dư chỗ cho cô nữa. Nhưng cô chẳng hề lúng túng, mà rất tự nhiên ngồi bệt xuống chiếc thảm lông dài bên dưới ghế sofa, điệu bộ rất tự nhiên.

Hàn Thiệu hơi ngẩn người, sau đó khẽ môi nhếch lên tạo thành nụ cười, “Ngồi với tôi một lúc theo ý em là đây sao?”

Ngũ Kỳ nhìn vẻ mặt hiếm khi nở nụ cười của anh thì biết anh ta không chê bai, trong lòng tự nhủ hình như đầu khó lấy lòng anh như Tô Vi Vi nói song trên mặt cô không biểu hiện ra, xin ý kiến: “Hay là em còn chuyển chỗ khác?”

“Không cần.” Anh vươn tay nhẹ nhàng xoa đỉnh đầu cô, ngón tay thon dài thờ ơ vuốt mái tóc đen của cô nói, “Ngồi chỗ này cũng rất tốt.”

Ngũ Kỳ im lặng mặc kệ động tác của anh, một lúc sau anh nói tiếp: “Chất tóc của em rất đẹp.”

Từ lời khen quá mức thông minh trước đó, Ngũ Kỳ đã học được không nên biểu hiện sự vui vẻ khi được anh ta khen. Lúc này cô chỉ hơi ngẩng đầu nhìn anh, chờ đợi câu nói tiếp theo.

Quả nhiên, anh cúi đầu nhìn cô, ánh mắt lạnh lùng nói: “Những cô gái ở lứa tuổi này thường thích buộc tóc đuôi ngựa, quả thật trông gọn gàng nhanh nhẹn thật, nhưng lại thiếu đi mùi vị của thiếu nữ, ai vậy như nữ võ sĩ Nhật vậy, thật đáng sợ.” Giọng điệu hơi hợt, rõ ràng giọng nói dịu dàng, nhưng lời nói ra lại quá ác độc.

Ngũ Kỳ nghe vậy cũng không để lộ vẻ mặt khó chịu, cô không nói lời nào đưa tay tháo dây cột tóc xuống.

Những người đàn ông mạnh mẽ thường thích cô gái nghe lời, dễ thỏa mãn ý muốn nắm giữ mọi thứ trong tay. Ngữ Kỳ không thích anh ta nhưng muốn có được tình yêu của anh ta. Do đó chỉ cần giỏi đưa đây theo ý của anh ta thì không cần lo lắng thứ gì nữa – may mắn đây là kỹ xảo sở trường của cô, đóng vai một thiếu nữ đơn giản nghe lời.

Tay Hàn Thiệu chưa thu về, mái tóc đen bóng mềm mại thả xuống, giống như một tấm lụa cao cấp lạnh lẽo lướt qua bàn tay anh.

Ngữ Kỳ ngẩng đầu nhìn anh, cô có hai lúm đồng tiền, nở nụ cười ngọt ngào nói, “Như vậy có được không?”

Anh không nói gì, cúi đầu giúp cô sửa sang mái tóc, hiếm khi có động tác dịu dàng đến vậy. Chẳng qua nó không giống hành động dịu dàng của con trai đối với con gái, mà tựa như cử chỉ của người lớn đối với một đứa bé, hoặc người sư tử vuốt ve bộ sư tử của mình, không mang theo dục vọng.

Ngón tay thon dài tinh tế của anh chỉ trong chớp lát đã giúp cô sửa lại mái tóc dài, anh lùi xuống giữ một khoảng cách nhìn cô mấy phút, khá hài lòng gật đầu, “Như vậy mới đẹp.” Giọng nói mang theo chút kiêu ngạo, ánh mắt anh như đang nhìn một tác phẩm của mình.

Ngữ Kỳ hơi buồn cười, nhưng cố nhịn, tốt tính nói: “Về sau em sẽ thả tóc.”

Hàn Thiệu gật đầu, lại cầm sách lên đọc, giọng nói vui vẻ, “Cô gái nào trên thế giới cũng ngoan ngoãn như em thì thật tốt.”

Nói xong anh tiếp tục đọc sách, Ngữ Kỳ im lặng ngồi dưới chân anh ta.

Một lúc sau, Hàn Thiệu không ngẩng đầu lên nhưng sai cô: “Bảo Tiểu Chu pha hai tách cà phê.”

Ngữ Kỳ đứng dậy, hơi chần chờ nói: “Buổi tối uống cà phê sẽ mất ngủ.”

Hàn Thiệu nhún mày, gấp sách ngẩng đầu lên nhìn cô, mắt phượng dài hẹp nheo lại: “Tại sao em không sợ tôi?”

“Vì sao phải sợ?” Ngữ Kỳ cười nói, “Hàn tiên sinh vừa khôi ngô vừa phong độ, anh đâu phải mãnh thú hồng thủy (1).”

(1) Con thú dữ và dòng nước lũ, tức là ví như những tai họa ghê gớm, đáng sợ.

Chẳng ai không thích nghe lời nịnh nọt, muốn lấy được cảm tình của một người đàn ông thì phải khen ngợi họ.

Các cô gái trẻ hay thích những chàng trai độc miệng, nhưng con trai chưa chắc thích kiểu con gái đó. Thực tế trời sinh phái mạnh thích được phái nữ khen, bọn họ hưởng thụ cảm giác này.

Chẳng qua Hàn Thiệu không giống với người đàn ông bình thường, anh ta nghe những lời khen ngợi mà khuôn mặt cũng chẳng thấy vui hay hài lòng. Hàn Thiệu nhìn cô, trong mắt không có ý cười, “Chị gái em tránh tôi như tránh rắn độc vậy mà em lại nói tôi có phong độ, nhẹ nhàng?”

Anh ta lạnh nhạt nói: “Em không cần phải hao tâm tổn trí lấy lòng tôi, tôi cho chị gái em thứ gì thì cũng cho em như vậy, không nhiều mà cũng không thiếu.”

Quả nhiên giống như lời Tô Vi Vi nói, người đàn ông này tính tình vừa lập dị lại sớm nắng chiều mưa, mới nói xong liền trở mặt. Trong lòng Ngữ Kỳ cảm thấy rất mệt mỏi, nhưng trên mặt cô vẫn giữ sự bình tĩnh: “Chị gái là một người cứng cỏi, nhưng em không như vậy, ngài đừng lấy chị em ra làm thước đo với em.” Dừng một chút, cô ung dung mỉm cười, “Không phải em đang tìm cách lấy lòng ngài, thường ngày khi thấy một cây hoa đào nở em cũng thật lòng khen nó rất đẹp, đó chỉ là phản ứng từ thói quen không có ý gì khác.”

Sự lạnh lùng trên mặt Hàn Thiệu giảm xuống, nhưng vẫn lạnh nhạt, đôi mắt phượng thâm thúy đen nhánh giống như bầu trời đêm trên biển rộng, chỉ im lặng nhưng luôn mang lại cảm giác áp bức đối với người khác: “Tôi không còn trẻ nữa, mà bên cạnh em lại có rất nhiều chàng trai trẻ, bọn họ cũng giống em, đang tuổi xuân môn.”

Ngữ Kỳ không dám khen anh ta nữa, đành phải hạ thấp người khác, “Mấy thanh niên đó đa số đều là người lỗ mãng không biết chừng mực, gặp chuyện thì hô to gọi nhỏ không dám tự mình chịu trách nhiệm, em chẳng thích.”

Hàn Thiệu cuối cùng không làm mặt lạnh nữa, chỉ là lời nói không hay cho lắm “Tô Ngữ Kỳ, em nhanh mồm nhanh miệng thật đấy, lời nói chẳng buông tha một ai. Có lẽ em từng mắng tôi sau lưng như thế nhỉ?”

Ngữ Kỳ cảm thấy giờ có nói thêm gì nữa thì cũng là cô sai, cho nên trong lời nói không tự chủ được có thêm ngữ điệu xin tha thứ, “Làm gì có chuyện đó, Hàn tiên sinh, em rất kính trọng ngài mà.”

Cuối cùng Hàn Thiệu cũng không gây khó dễ cho cô nữa, đưa tay đỡ trán, trong giọng nói thể hiện sự mệt mỏi và uể oải, “Chị gái em nói không có sai, có phải tôi rất khó phục vụ đúng không?”

Theo bản năng Ngữ Kỳ muốn trả lời không đúng, nhưng khi nghĩ lại cảm thấy anh ta hình như không thích được khen ngợi, nên cô thận trọng nói. “Chỉ một chút thôi, tiên sinh đâu đáng sợ như lời chị gái em nói.”

Cô thấp thỏm chờ đợi, sợ rằng những lời này sẽ khiến từ này về sau mình bị đưa vào lãnh cung, như vậy thì nhiệm vụ của cô không hẹn ngày hoàn thành rồi. Nhưng ngạc nhiên là anh ta lại cười, có vẻ rất sung sướng, “Em thật sự dám nói thẳng thắn.” Dừng lại một chút, anh tùy ý vẫy tay, “Lên ngủ đi, con gái không nên thức khuya nếu không mắt sẽ bị thâm.”

Ngữ Kỳ thở phào nhẹ nhõm, đang định xoay người đi lên tầng thì thấy tay trái anh ta vốn đang cầm quyển sách thì chẳng biết từ lúc nào đã xoa xoa bụng. Người hơi dựa vào ghế, nhìn qua không giống hành động vô ý, mà càng giống như người đang cố gắng chịu đau, y như dáng vẻ của cô khi bị đau bụng kinh. Có vẻ do anh ta đứng lâu trong gió rét, chắc là lạnh quá khiến bị đau dạ dày.

Ngữ Kỳ nhìn chăm chăm anh, sau đó cô xoay người vào bếp, quả nhiên thấy Tiểu Chu đang ở đây. “Có thể đưa tôi túi chườm nóng không?” Cô bước tới, khẽ hỏi.

Tiểu Chu nói “Được”, rồi để cho cô chờ một lúc. Lau tay đi ra ngoài, khi trở lại đưa cho cô một chiếc túi chườm nóng màu xanh nhạt, giọng nói thể hiện sự áy náy, “Điều hòa không đủ ấm hay sao? Đợi một lát tôi sẽ chỉnh lên.”

“Không cần đâu, nhiệt độ rất thích hợp, cảm ơn anh.” Cô gạt đầu với Tiểu Chu, đổ nước nóng vào túi chườm, rồi cầm nó quay trở lại phòng khách.

Hàn Thiệu nghĩ rằng cô đã lên lầu đi ngủ, giờ thấy cô quay lại thì có chút ngạc nhiên. Ngừ Kỳ im lặng ngồi xuống bên cạnh anh, cầm túi chườm nóng nhẹ nhàng đặt vào bụng anh, khẽ nói, “Dùng túi chườm nóng xoa bụng có thể sẽ đỡ đau hơn đây.”

Hàn Thiệu sùng sốt, ngẩng đầu nhìn chăm chăm cô, đôi mắt đen lay lắt ra vẻ dò xét.

Cô hỏi: “Cảm thấy đỡ hơn nhiều chưa? Có cần em xoa một chút không?”

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Nữ Phụ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 14: Nhân vật phản diện là đại thúc (3)

Hàn Thiệu không phải một cậu nhóc chưa dứt sữa vừa cầm tay con gái đã cảm thấy xấu hổ. Chắc anh ta đã trải qua tình huống này nhiều rồi, đến tuổi anh ta sẽ không để ý những chuyện thế này nữa, tất cả chỉ là sự hường thụ.

Anh chẳng có lý do gì để từ chối Ngừ Kỳ, vì vậy anh từ từ bỏ bàn tay đặt ở túi chườm nóng xuống.

Ngừ Kỳ nhìn thấy hành động của anh thì biết rằng anh đã đồng ý. Cô nửa quỳ trên tấm thảm mềm mại ở phía trước, tay trái đặt trên đầu gối của anh, tay phải đặt ở trên túi chườm nóng ấm áp kia, cho đến khi lòng bàn tay ấm lên mới đặt tay xoa nhẹ lên bụng anh.

“Có đau không?” Tay cô xoa liên tục, hơi ngược mắt lên nhìn anh, giọng nói nhẹ nhàng, mềm mòng giống như lực tay cô.

Anh ngơ ngác nhìn khuôn mặt cô, trả lời theo bản năng: “Không, chỉ hơi khó chịu một chút.”

“Có thể là bị lạnh.” Vẻ mặt cô nghiêm túc phán đoán, giống y như một bác sĩ thực thụ với nhiều năm kinh nghiệm.” Thảo nào khi này ngài ăn ít như vậy.”

Hàn Thiệu không nói gì, anh hơi mệt mỏi khẽ nhắm mắt lại, ngả lưng ra phía sau tựa vào ghế sofa.

Trong chốc lát phòng khách vô cùng yên tĩnh, Ngừ Kỳ không lên tiếng làm phiền anh, chỉ im lặng tiếp tục công việc của mình. Kim đồng hồ chậm rãi quay năm mươi vòng, rồi lại tiếp tục thêm năm mươi vòng nữa. Quay tới quay lui mấy lần, sau đó cô đặt túi chườm nóng lên bụng anh rồi mới từ từ đứng lên, hai chân hoàn toàn tê dại.

Có vẻ Hàn Thiệu đã ngủ say, lông mi đen nhánh lẳng lặng che đi đôi mắt, xem ra cũng không quá tệ, khuôn mặt trong trẻo hết sức tuần tú, chẳng qua khóe mắt có một vài vết nhăn đề lộ độ tuổi của anh ta.

Ngừ Kỳ lắc nhẹ cánh tay anh.” Hàn tiên sinh, Hàn tiên sinh?”

Đôi mắt Hàn Thiệu mở ra, hình như chưa tỉnh hẳn, gương mặt anh còn vẻ mơ màng của người mới tỉnh giấc, giọng nói khàn khàn: “Sao vậy?”

Ngừ Kỳ nhìn anh, khẽ nói: “Ngài về phòng ngủ đi, nếu không sẽ bị lạnh.”

Sáng hôm sau khi Ngừ Kỳ dậy, Hàn Thiệu đã đi rồi, Tiểu Chu nói nửa đêm anh nhận được một cuộc điện thoại, mặc âu phục rồi đi luôn. Là thương nhân đều như vậy, việc làm ăn quan trọng hơn tất cả.

Tiểu Chu nhìn thấy trên mặt cô không có vẻ bất mãn thì thở phào, cười tủm tỉm nói, “Tính tình của tiểu thư thật tốt.”

Buổi trưa có người đưa một bó hoa, mười hai đóa hồng trắng, màu trắng phối hợp với màu xanh nhạt của từng lớp giấy gói được thắt bởi dây ruy băng màu lam tinh xảo trông rất lịch sự và tao nhã.

Chỉ là một bó hoa đơn giản không có tấm thiệp. cũng không có những lời tỏ tình cảm động, đây chính là phong cách của Hàn Thiệu.

Qua ngày hôm sau, lại đưa tới dây chuyền, cứ thế kéo dài một tuần, mỗi ngày đều có những gói quà tinh tế với giá trị xa xỉ. Như là vòng tay, nhẫn, túi xách, quần áo, nước hoa, đối với nhiều người như vậy đã là rất tốt.

Nếu là những cô gái khác chắc họ đã mừng rỡ như điên, nhưng đây lại là Ngừ Kỳ, cô hiểu những thứ này không phải đích thân Hàn Thiệu chọn, toàn do trợ lý của anh ta mua, có lẽ mỗi cô gái đi theo Hàn Thiệu đều nhận được đãi ngộ như vậy.

Chẳng có gì vui vẻ cả, thứ cô muốn là tình cảm của anh ta, chứ không phải vàng bạc châu báu. Dĩ nhiên không có nghĩa cô người thanh cao coi tiền như cỏ rác, sự thật cô vô cùng hiểu rõ giá trị của đồng tiền, có tiền có thể làm được rất nhiều việc.

Hàn Thiệu vẫn chưa quay lại, thỉnh thoảng cô có thể thăm dò một số tin tức từ miệng Tiểu Chu, phải hiểu rõ sở thích của Hàn Thiệu mới có thể làm bạn tri kỷ của anh ta, nhưng câu trả lời của Tiểu Chu chẳng có gì để tham khảo. Suy cho cùng đàn ông thường không mấy quan tâm những chi tiết vụn vặt này.

Ngược lại những thông tin Tô Vi Vi cung cấp cho cô lại rất có ích.

Ngày kế tiếp sau khi Hàn Thiệu đi, Tô Vi Vi gọi điện cho cô, giọng nói rất thận trọng, giống như chỉ cần nói sai nửa câu sẽ làm tổn thương em gái đang ở trong hang sói. Nói năm câu lại hỏi sao không về nhà, giống như chỉ cần Ngữ Kỳ ở đó thêm một giây nào nữa thì sẽ nguy hiểm đến tính mạng.

Ngữ Kỳ phải nói vô số lần “Em rất khỏe, em không sao cả.” thì Tô Vi Vi mới bình tĩnh lại.

Sau một lúc im lặng, Ngữ Kỳ hỏi: “Chị, chị có biết Hàn tiên sinh yêu thích gì không?”

Tô Vi Vi ở bên kia ngạc nhiên, “Yêu thích?” Dừng một chút, cô ta cười lạnh: “Thứ anh ta ghét thì rất nhiều, anh ta có gu thẩm mỹ cổ điển, chắc chỉ thích những thiếu nữ xinh đẹp, nhất là những cô gái có mái tóc đen, mặc váy trắng.”

Tô Vi Vi là một cô gái được giáo dục rất tốt, gặp ai cũng mỉm cười, giàu lòng tự trọng và mạnh mẽ kiên cường. Nhưng đụng tới những chuyện liên quan đến Hàn Thiệu thì trở nên chanh chua, từ đó có thể thấy Hàn Thiệu có công lực tạo rất nhiều thù hận.

Ngữ Kỳ cũng không hòa theo, nhưng thầm ghi nhớ rằng Hàn Thiệu thích những cô gái mặc đầm trắng. Suy nghĩ một lúc cô lại hỏi tiếp: “Vậy anh ta ghét thứ gì?”

Tô Vi Vi nghe đến vấn đề này lại bắt đầu oán trách: “Trên đời này có hàng nghìn hàng vạn thứ, nhưng không có thứ gì anh ta không ghét. Cả ngày xụ mặt cau có mắng chửi người, trang điểm quá đậm, quần áo quá sặc sỡ, tóc chải như vậy không được, không được đi giày cao gót, không được ngủ nướng, còn rất nhiều thứ không được... Đến nỗi viết ngoáy cũng không được! Nói cái gì thì sai cái đó, làm gì cũng sai, ngay cả việc em hít thở đối với anh ta cũng là sai!”

Ngữ Kỳ càng nghe cô ta nói càng cảm thấy buồn cười, cô thấy Tô Vi Vi và Hàn Thiệu thật sự là một đôi rất thú vị. Nếu không có vị giáo sư Lâm Tiêu kia và cô, nói không chừng hai người họ ảm ỉm cũng có thể thành một cặp.

Chẳng qua trên đời không có nếu như, nếu cô đã đến đây thì đó là chuyện bất khả thi, Tô Vi Vi và Hàn Thiệu không có bất kì cơ hội nào ở bên cạnh nhau.

Ngày qua ngày không thấy Hàn Thiệu trở về, Ngữ Kỳ vẫn làm theo những tiêu chuẩn nghiêm khắc của anh: hằng ngày đều cẩn thận chăm sóc mái tóc mượt mà, mặc một bộ đầm trắng giản dị, không thoa son, đi ngủ và thức dậy đúng giờ, tất cả mọi thứ đều dựa theo sở thích của Hàn Thiệu, cho dù là đọc sách hay nghỉ ngơi đều ngồi ở chiếc sofa gần cửa sổ, đưa mắt nhìn ra phía ngoài, chỉ sợ lúc anh ta về thì cô không nhìn thấy.

Nếu như có cuộc thi bầu chọn tình nhân tốt của năm, chắc chắn Ngữ Kỳ sẽ giành hạng nhất.

Nhưng mà cô không ngờ lúc Hàn Thiệu trở về lại vào hai giờ đêm, cô đã ngủ từ lâu, mái tóc dài suôn mượt do ngủ mà trở nên rối bời, bộ váy trắng đã thay bằng bộ đồ ngủ bằng vải bông bình thường, may thay nó cũng là màu trắng.

Hàn Thiệu bất chấp cái lạnh đi vào nhà, Tiểu Chu đã đứng đợi ở một bên từ lâu, vừa giúp anh ta cởi áo khoác ngoài vừa than thở: “Mấy hôm nay Tô tiểu thư đều mong ngài trở về, ngày nào cũng nhìn ra ngoài cửa sổ mấy chục lần. Cuối cùng thì ngài cũng trở về, nhưng Tô tiểu thư đã đi ngủ từ lâu, sáng mai cô ấy dậy không biết sẽ thất vọng như thế nào đây.”

Ở bên ngoài xã giao, không tránh được phải uống chút rượu nên thần trí (1) Hàn Thiệu hơi mơ màng, nghe Tô tiểu thư anh ta lại cho rằng đó là Tô Vi Vi, nên kinh ngạc hỏi: “Tô Vi Vi, cái con lừa cứng đầu kia? Từ khi nào mà cô ta thông suốt vậy?”

(1) Thần trí: trí tuệ và tinh thần.

Tiểu Chu dờ khóc dờ cười: “Không phải, Tô tiểu thư là Tô Ngữ Kỳ, ngài vừa đưa về được hơn một tuần, ngài không nhớ sao?”

Hàn Thiệu vỗ trán, anh cố gắng tìm thông tin trong bộ não do rượu làm lộn xộn, thì thầm nói, “Tô Ngữ Kỳ?”

Chẳng hiểu tại sao trước mắt anh lại xuất hiện một khuôn mặt tươi cười với má mún đồng tiền, ngoài ra còn có một buổi tối anh bị đau dạ dày cô dịu dàng xoa bụng cho anh.

Cuối cùng anh ta đã nhớ ra, từ từ ngẩng đầu nhìn Tiểu Chu, đôi mắt do tác động của nồng độ cồn mà trở nên mờ mịt, “Cô ấy đang ở đâu?”

“Tô tiểu thư đã ngủ rồi, ngài muốn gọi cô ấy dậy không?”

Hàn Thiệu nhú mày, anh ta suy nghĩ rất lâu giống như đang chuẩn bị đưa ra một quyết định quan trọng, rồi nghiêm túc phun ra hai chữ, “Không cần.”

Tiểu Chu im lặng một chút, rồi đi đến điu anh ta, “Ngài đã say rồi.”

“Tôi không say.” Lần này anh ta trả lời rất nhanh chóng.

Từ trong góc phòng truyền đến một tiếng cười khê, tiếng cười đó chính là của Ngữ Kỳ, cô thức dậy vì muốn xem xét tình hình.

May mắn cô luôn ngủ không sâu, khi ngủ cũng không đóng cửa phòng, nên mới có thể nghe thấy giọng nói của anh ta khi trở về, nếu không cô thật sự đã bỏ lỡ cơ hội tuyệt vời để anh ta gia tăng tình cảm với mình.

Ngữ Kỳ bước nhanh về phía trước, cánh tay nhỏ bé đỡ lấy Hàn Thiệu, khẽ nói với Tiểu Chu: “Anh đi nghỉ ngơi đi, Hàn tiên sinh cứ để tôi lo.”

Nếu lời này đổi lại là Tô Vi Vi nói thì chắc chắn Tiểu Chu sẽ không đồng ý, nhưng mà lúc này anh ta chỉ do dự trong phút chốc rồi gật đầu đồng ý: “Vất vả cho tiểu thư.”

Sau khi Tiểu Chu đi, Hàn Thiệu hất tay cô ra, đôi mắt phượng dài hẹp híp lại nhìn cô, gần từng chữ: “Tô Ngữ Kỳ?”

“Phải, là em” Ngử Kỳ bình tĩnh mỉm cười nói: “Em đỡ ngài về phòng nghỉ ngơi.”

Hàn Thiệu cẩn thận nhìn cô trong chốc lát, vẻ mặt tương đối nghiêm túc: “Tiểu Chu nói cô ngủ rồi.”

“Đúng vậy, vừa rồi nghe thấy tiếng động nên tỉnh giấc.”

“Cô đang ám chỉ tôi đánh thức cô?” So với lúc tỉnh thì Hàn Thiệu lúc này có vẻ khó phục vụ hơn.

Ngử Kỳ không còn cách nào đành tiếp tục đỡ anh ta đi đến cầu thang, một mặt nhẩn nại nói, “Em không có ý này, Hàn tiên sinh.”

“Nhất định trong lòng cô đang nghĩ tôi tính tình quái gở khó hầu hạ đúng không?” Anh ta dừng một chút, lại gật đầu nói: “Đúng vậy, tôi biết mà.”

Ngử Kỳ quả thực cảm thấy thời điểm này không thể nói đạo lý với anh ta được, chỉ nhặt nhẻo đáp, “Em không nghĩ như vậy mà Hàn tiên sinh.”

Hàn Thiệu bình tĩnh nhìn cô một lúc, khi cô cho là anh ta lại muốn nói lời châm chọc người khác thì anh ta nhẹ nhàng nói một câu: “Tôi cảm thấy buồn nôn.”

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 3 - Chương 15: Nhân vật phản diện là đại thúc (4)

Ngử Kỳ lập tức bỏ ý định đỡ Hàn Thiệu lên lầu, trực tiếp dẫn anh vào nhà vệ sinh ở lầu một.

Cô vốn định đi theo vào, anh lại không chút lưu tình nhốt cô ngoài cửa.

Quyết tâm muốn đóng vai cô gái nhu thuận ngoan ngoãn, cho nên giờ phút này không thể ngênh ngang xông vào như hai lần trước, Ngử Kỳ đành phải im lặng chờ ở bên ngoài.

Mười lăm phút sau, bên trong vẫn không truyền ra bất kỳ âm thanh gì, quá yên tĩnh không giống ngày thường làm cho người ta cảm thấy bất an. Ngử Kỳ do dự một lúc rồi gõ cửa nhà vệ sinh, “Hàn tiên sinh, ngài vẫn khỏe chứ?”

Không ai trả lời, bên trong chỉ truyền ra tiếng nước nhỏ giọt tí tách tách. Ngử Kỳ không định đợi tiếp, cô quyết định rất nhanh: mở cửa đi vào. Vốn tưởng rằng cô sẽ thấy cảnh nhân vật mục tiêu té xỉu ngã trên đất, kỳ thật trong lòng cô hơi căng thẳng, nhưng sau khi thấy tình huống thật sự bên trong, trên mặt cô chỉ còn sự dờ dờ cười không biết làm sao.

Hàn Thiệu ngồi trên sàn nhà bằng gạch men sứ trắng tinh, tron bóng trong nhà vệ sinh, lưng dựa vào vách tường, đôi chân thon dài thoải mái cong lại, hai bàn tay khoát lên trên đầu gối. Cho dù tư thế thiếu lễ độ do anh làm ra vẫn mang vài phần tùy ý tao nhã. Anh ngẩn ngơ nhìn một chỗ, lông mi dài rủ xuống, đôi mắt xéch hẹp dài mở mồm.

Ngử Kỳ đi qua, ngồi xổm xuống trước mặt anh, theo bản năng mở miệng nói một câu, “Hàn tiên sinh, ngài còn muốn ói nữa không?”

Hàn Thiệu chớp chớp mắt, đôi mắt mờ mịt dần tụ lại một điểm. Anh bình tĩnh lạnh nhạt từ từ chuyển tầm mắt qua người cô, như là nhận dạng, chốc lát sau mới nói một câu lảng vảng, “Đừng gọi tôi là Hàn tiên sinh.” Dừng một chút, anh hơi hờn giận trầm giọng nói, “Ai nấy đều gọi như vậy, các người đã thương lượng với nhau đúng không?”

Ngử Kỳ thực sự không biết phải nói gì, mặt bắt đầu đỏ lên. Sau khi ngẩn ra một chút, cô không cần chuẩn bị tâm lý, tự nhiên gọi một tiếng A Thiệu. Giọng nói nhẹ nhàng mà du dương, nhẹ nhàng vô cùng thân thiết, khiến Hàn Thiệu vừa nói ra câu oán giận trong nháy mắt phải ngán người.

“Em đỡ ngài trở về phòng nhé?” Cô nhân cơ hội hỏi một câu, hơn nữa không đợi anh trả lời đã tiến lên muốn đỡ anh dậy, lại bị Hàn Thiệu dễ dàng tránh thoát. Anh xoa nhẹ cái trán, khuôn mặt lộ rõ vẻ mệt mỏi, “Tôi khó chịu.” Giọng anh hơi khàn khàn, như âm sắc tiếng đàn cello nổi tiếng, tao nhã trầm thấp.

Lúc như thế này có thể tăng độ hào cảm lên cao nhất, Ngử Kỳ không hề mất kiên nhẫn, thái độ hiền lành giống như nhân viên bán hàng, “Khó chịu ở đâu?”

Lần này Hàn Thiệu lại không nói gì, chỉ đưa tay đề lên trán, mí mắt nhú chặt.

Ngử Kỳ im lặng ngồi bên cạnh anh, như chú chó trung thành làm bạn bên người chủ nhân. Sau một lúc, cô lặng lẽ giờ tay giúp anh ấn huyết thái dương, xoa nhẹ không lâu thì cổ tay cô bị anh nắm lấy.

Ngón tay mảnh dẻ thon dài nhẹ nhàng đặt lên cổ tay cô, Hàn Thiệu từ từ ngẩng đầu nhìn cô. Lúc đầu Ngử Kỳ dựa vào quá gần, vốn dĩ anh cúi đầu thì không sao, giờ phút này anh vừa nhấc đầu lên khoảng cách giữa hai người gần như là chóp mũi đối chóp mũi, gần đủ để lông mi chạm nhau.

Ngử Kỳ không lui ra phía sau, mà lẳng lẳng đối mặt với anh.

Trong đôi mắt xéch đen kịt vốn chỉ là một mảnh tĩnh mịch, sau khi nhìn cô chăm chú một chút lại nổi lên ý cười. Hàn Thiệu tao nhã giờ tay nâng cằm cô, đôi mắt đen nhánh hẹp dài kia chớp chớp, nhỏ giọng ra lệnh, “Hát cho tôi nghe.”

“Cái gì?” Theo bản năng Ngử Kỳ không khỏi lên tiếng hỏi lại, dưới loại tình huống này cho dù anh mệnh lệnh bảo cô hôn anh, cũng coi như là chuyện bình thường,

nhưng mà —— hát?

Hàn Thiệu say rượu đặc biệt khó đối phó, anh không nói gì, cũng không thức giục, cứ yên lặng nhìn cô như vậy.

Ngữ Kỳ nhận thua, sau khi xoay người đóng cửa nhà vệ sinh thì đơn giản hát cho anh bài hát ru con. Bản thân là một nhân viên ưu tú, gần như có thể coi Ngữ Kỳ là nhân tài toàn năng, cho dù là hát nghe qua cũng có vài phần hương vị, mềm mại êm ái vô cùng dễ nghe.

Hát xong một bài, rốt cuộc Hàn Thiệu đồng ý trở về phòng với cô, nhưng mới vừa đi đến lầu hai anh đã ngừng lại, không chịu bước lên trên.

Ngữ Kỳ đã biết rõ khi Hàn lão gia say rượu có thể gây vò người khác đến thế nào, cực kỳ bình tĩnh đứng một bên chờ anh nói ra yêu cầu tiếp theo.

Quả nhiên, Hàn Thiệu không vui cau mày, “Tôi muốn uống nước.”

Ngữ Kỳ vẫn tốt tính như cũ đáp ứng, chạy chậm xuống nhà bếp dưới lầu rót cốc nước ấm rồi bùng lên cho anh, trực tiếp đưa tới miệng anh.

Hàn Thiệu lại mơ mơ màng màng đẩy cốc nước ra, lạnh nhạt tò mò quan sát cô, “Cô là ai? Sao lại nghe lời như vậy?”

“...” Cô có thể chấp nhận tất cả, nhưng không thể chấp nhận bản thân hầu hạ anh nửa ngày, anh lại không nhớ rõ cô là ai —— tư vị làm không công thật không tốt. Ai ngờ cô vừa định mở miệng mạnh mẽ, đồng dạng nói ra tên bản thân, Hàn Thiệu đã lui lại, tay vịn vào cầu thang nhìn cô mỉm cười, “Tôi đoán em là Tô Ngữ Kỳ.”

Sau khi sững sờ một lúc, Ngữ Kỳ cơ hồ thụ sủng nhược kinh (được sủng ái mà lo sợ). Cô chưa kịp nói gì, thì lại vang lên tiếng Hàn Thiệu trầm thấp dịu dàng mà rành mạch, mang theo một loại từ tính kỳ lạ, giọng điệu như đang cảm khái, “Chỉ có Ngữ Kỳ mới ngoan như thế.” Khi anh nói xong câu đó thì dường như không còn chút sức lực nào, cơ thể vốn đang vịn trên lan can từ từ trượt xuống. Ngữ Kỳ thở dài đỡ lấy anh.

Anh tựa hồ đã ngủ thiếp đi, gần như dòn hơn nửa trọng lượng cơ thể đè lên người Ngữ Kỳ, cũng may gần đây cô thường xuyên rèn luyện tập thể thao, lão đảo nghiêng ngã đỡ anh lên lầu ba.

Thật vất vả diu anh lên giường, Ngữ Kỳ mệt đến nổi đầu đầy mồ hôi, cam chịu số phận giúp anh cởi nút áo thay đồ. Vừa giúp anh cởi áo vest, chưa cởi bỏ hết cúc áo áo sơ mi, cổ tay đã bị anh giữ chặt kéo một cái. Ngữ Kỳ không phòng bị, bị anh lôi kéo trực tiếp ngã lên giường, vừa vặn áp vào trước ngực anh.

Cô không giãy dụa mà lẳng lặng nhìn anh. Áo sơ mi của Hàn Thiệu đã mở hai cái cúc áo, lộ ra xương quai xanh tinh tế, cổ áo mở rộng càng làm tôn lên cái cổ thon dài.

Anh tùy ý duỗi cánh tay ôm cả người cô vào trong lòng. Cả khuôn mặt Ngữ Kỳ cơ hồ chôn vào da thịt ấm áp trước ngực anh, chớp mũi hơi lạnh bị anh bao phủ hoàn toàn. Nhưng mà hình như Hàn Thiệu không muốn làm gì cả, ngón tay anh thon dài hơi lạnh vuốt dọc theo mái tóc đen của cô, như đang ôm một sừng vật hình người vậy.

Ngữ Kỳ nhu thuận nằm trong lòng anh mặc anh động tay động chân, không có ý định giãy dụa.

Không biết qua bao lâu, Hàn Thiệu bỗng nhiên đẩy cô ra, nhanh chóng ôm chặt bụng, lông mi nhú lại thật sâu.

Ngữ Kỳ vội vàng đứng lên, đỡ lấy cánh tay anh, “Làm sao vậy? Đau bao tử hả?”

Anh không nói, nhưng mà sắc mặt tái xanh, cái trán vốn trơn bóng đã toát ra một tầng mồ hôi lạnh mỏng, đôi mắt gắt gao đóng lại, như chịu đựng rất nhiều đau đớn.

Bình thường đau bao tử sẽ không đau dữ dội như vậy —— cả người anh gần như co quắp, hai tay ép chặt lên bụng.

Ngữ Kỳ sợ tới mức nhảy dựng lên, muốn giúp anh xoa một chút nhưng tay không chen vào được, chỉ có thể vuốt dọc theo lưng anh, cố gắng giúp anh giảm bớt đau đớn, “Gọi bác sĩ đi, hay là đi bệnh viện khám một chút?”

Sau một hồi đau đớn kịch liệt, Hàn Thiệu dần tỉnh rượu. Cả người anh run nhẹ, nghe thấy lời của cô chỉ khó khăn lắc đầu, tiếng nói như nặn từ kẽ răng, “Không cần.”

“Có thể là co rút dạ dày, em đi lấy túi chườm nóng.” Vội vàng bỏ lại một câu, Ngữ Kỳ chân trần xuống giường định chạy xuống dưới lầu, lại bị Hàn Thiệu gọi lại.

“Không cần.” Giọng anh khàn khàn khô khốc, “Giúp tôi lấy ít thuốc là được, ở túi ngoài áo khoác.”

Vội vàng xuống dưới, Ngữ Kỳ không kịp suy nghĩ, chạy như bay xuống lầu, ở cái giá áo cạnh cửa tìm được áo khoác ngoài của anh, từ túi áo bên phải lấy ra một bình thuốc.

Theo bản năng cô liếc mắt nhìn tên thuốc —— Ginsen oside Rh2.

Động tác chạy lên lầu lập tức ngừng lại, Ngữ Kỳ hoàn toàn sững sờ tại chỗ.

Ginsen oside Rh2, tên gọi khác là thuốc giữ mệnh. Rất lâu trước kia cô từng tiếp xúc với một nhân vật phản diện mắc bệnh ung thư phổi giai đoạn đầu, loại thuốc này có công hiệu chống khối u.

Nếu vậy, Hàn Thiệu thì sao?

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 16: Nhân vật phản diện là đại thúc (5)

Khi Hàn Thiệu trở về bình thường thì sắc trời đã tờ mờ sáng, cả hai người đều một đêm không ngủ, quần áo xốc xếch, tóc tai lộn xộn, nhếch nhác không chịu nổi.

Sớm đã tỉnh rượu, nhưng toàn bộ việc đã làm khi say rượu vẫn rõ ràng trước mắt, Hàn Thiệu cảm thấy danh dự của cả đời mình đã bị phá hủy trong chốc lát, tạm thời đầu anh thực sự to như cái đầu. (1)

(1): Một dụng cụ đo ngày xưa.

Đây không phải lần đầu tiên anh say rượu, hiển nhiên Hàn Thiệu biết nhân phẩm khi say rượu của mình rất tệ, nhưng những cấp dưới của anh đều biết chuyện này. Mọi người đã luyện thành kỹ năng mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, khi đưa anh về nhà đều là đánh nhanh thắng nhanh, đưa anh lên giường thì cấp tốc lùi lại, tất cả bình an vô sự.

Ai ngờ lần này anh hồ đồ vì say rượu, cô cũng thuận theo sự hồ đồ của anh, Hàn Thiệu chỉ cảm thấy đỡ khốc đỡ cười.

Nhưng Ngữ Kỳ khoan suy nghĩ đến điều này, trong đầu cô đang nhớ lại toàn bộ tên lọ thuốc, đó là Ginsen oside Rh2.

Nghề nghiệp của cô đúng là làm nữ phụ ác độc, nhưng nó cũng không thể hiện rằng cô đã đoạn tuyệt với thất tình lục dục, sống tách biệt như thần tiên, con người không phải là cây cỏ, ai có thể đảm bảo mình vô tình. Cô cũng là người, không thể vì nhiệm vụ mà tạo ra một cỗ máy có hình người.

Giữa người và người khi sống cùng nhau tự nhiên sẽ nảy sinh tình cảm, trong những nhiệm vụ trước, cô đã sớm coi những nam phụ này là bạn tri kỉ. Để làm rung động trái tim của một người chỉ dựa vào kỹ xảo và vận may thì không đủ, chẳng có ai ngu ngốc, chỉ có thể dùng chân tình mới đổi lấy chân tình.

Thành công của cô đều là do cô có nhiều kinh nghiệm hơn những người khác, cô có thể kiểm soát cảm xúc của mình tốt hơn, ở một trình độ nào đó có thể giả bộ một cách tự nhiên nhất. Mặc dù vậy, sau mỗi lần hoàn thành nhiệm vụ cô vẫn muốn nghỉ ngơi và dưỡng sức vài ngày, để điều chỉnh lại toàn bộ tình cảm của mình rồi mới tiếp tục thực hiện nhiệm vụ tiếp theo.

Mà lúc này, cô thật lòng cảm thấy đau lòng cho Hàn Thiệu.

Mặc dù tính tình anh ta hơi lập dị khó hiểu, nhưng vẫn có thể coi là quân tử. Mỗi người đều có thói xấu không tiện rêu rao, chẳng qua anh ta thích thiếu nữ trẻ tuổi. Thích chính là thích, anh ta chưa bao giờ cố gắng che giấu việc này, cũng chưa bao giờ hà khắc với những thiếu nữ theo anh ta, càng chưa bao giờ keo kiệt về việc tặng hoa tươi và quà, chưa bao giờ mở miệng nói “Có thích không? Có tốt không? Vậy làm thế nào để đáp cho tôi?”, cho là cho, không hề đòi hỏi nhận được thứ gì.

Tình hình thực tế của Tô Vi Vi như thế nào thì cô không biết, nhưng ở cùng anh ta hơn một tuần, anh ta cũng không giống những người đàn ông dung tục bao nuôi những thiếu nữ khác hờ hững một tí là động tay động chân, lời nói xem thường. Anh ta có phong thái của mình, hiểu được cái gì là tôn trọng, không để người khác cảm thấy khó chịu, chẳng qua thỉnh thoảng sẽ giống như bậc cha chú nhắc nhở vài câu, giống ngày trước anh ta muốn cô để tóc đen, nhưng trước đó anh ta đã trả thù lao nên anh ta có quyền thay đổi vẻ ngoài món đồ đã mua theo sở thích của mình.

Ngữ Kỳ khẽ thở dài, trực tiếp hỏi: “Là giai đoạn đầu, giai đoạn giữa, hay là giai đoạn cuối?” Cô hỏi thẳng, vì vấn đề này dù có hỏi một cách khéo léo đi nữa thì kết quả vẫn như nhau, không vì thay đổi câu hỏi mà có điểm khác nhau.

Hàn Thiệu ngạc nhiên một lúc, anh ta cho là cô gái nhỏ này chẳng qua chỉ là một nữ sinh trung học bình thường, dù thấy lọ thuốc đó cũng không đoán ra nó là cái gì, không ngờ anh lại khinh thường cô. Nhưng mà biết chính là biết, đầu phải là chuyện giết người phóng hỏa, không có gì mà phải giấu giếm, cả đời ai mà không trải qua vài lần tai họa nghiêm trọng, chỉ là anh gặp tai họa sớm hơn họ mà thôi.

Anh nhìn đôi mắt trắng đen rõ ràng của cô, giọng nói đặc biệt dịu dàng và bình tĩnh, thờ ơ giống như đang nói đến bệnh của người khác, “Ung thư dạ dày giai đoạn giữa.”

Tỉ lệ chữa khỏi không cao như ở giai đoạn đầu, Ngữ Kỳ hơi ngần ra, ngay sau đó liền cúi đầu cầm lấy tay anh, nhẹ nhàng nói: “Em sẽ ở cùng anh.”

Lời hứa nghiêm túc được nói ra từ miệng của một cô bé lớp mười, khiến Hàn Thiệu không nhịn được cười, đôi mắt phượng bình thường tinh mịch có chút lạnh lùng lóe lên tia vui vẻ hừng hực, “Đây là em đang đồng tình với tôi?” Người này, cho dù anh ta có cười lộ rõ thì cũng như hoàng hôn mùa đông, khóe miệng vẫn lướt qua sự lạnh lẽo, “Nhưng mà tôi không cần.”

Dứt lời, anh ta đưa tay đặt lên mái tóc mềm mại của cô, nhẹ nhàng vuốt ve trong phút chốc, giọng nói nhẹ nhàng và trầm thấp, “Nhưng mà vẫn cảm ơn em, tiểu Ngữ Kỳ, em là một cô gái ngoan.” Thái độ tùy ý trấn an, giống như người bề trên khen ngợi thành tích tốt của con cháu.

Ngữ Kỳ im lặng, coi như anh ta một người kiêu ngạo không muốn nhận sự đồng tình của người khác, nhưng sau đó cô mới thực sự hiểu được, anh ta không phải là người kiêu ngạo, mà thực sự cảm thấy bản thân không cần sự đồng tình. Rất ít người có năng lực đứng trước cái chết mà thông suốt giống như anh ta, cảm thấy cuộc đời không có điểm nào thiếu sót, rồi đi sớm một chút cũng không sao. Đa số mọi người dù có nhận được nhiều hơn nữa thì họ vẫn không thấy thỏa mãn, mỗi ngày không ngừng oán hận cuộc đời không như ý, có sống đến trăm tuổi cũng sống mà không hề thấy vui vẻ.

“Tốt rồi, em đi làm việc của mình đi.” Cuối cùng anh ta xoa nhẹ mái tóc đen mềm mại của cô, lạnh nhạt nhưng không cho người khác từ chối, hạ lệnh đuổi người, “Tôi mệt, muốn nghỉ ngơi.”

Ngữ Kỳ do dự trong giây lát, vẫn nghe lời anh ta đi ra khỏi phòng, không quên nhẹ nhàng đóng cửa giúp anh ta.

Cô đi xuống lầu tìm Tiểu Chu, nghe ngóng được tin hóa ra Hàn Thiệu đã sớm biết mình bị ung thư dạ dày, cách đây một tháng để làm giảm đau đớn nên đã làm phẫu

thuật cắt bỏ dạ dày, việc hồi phục sau phẫu thuật khá tốt, mỗi bữa chỉ có thể ăn nửa chén cơm, tình trạng cơ thể vẫn bình thường, tuổi thọ có thể kéo dài từ ba đến năm năm là việc khả quan.

Ngữ Kỳ không tránh được râu rĩ, cô có thể dễ dàng ăn hết một bát cơm trắng. Trong khi đó một người đàn ông trưởng thành cao 1m85, một bữa cơm chỉ có thể ăn nửa bát nhưng tình trạng cơ thể vẫn bình thường, với lại chi hy vọng sống thêm từ ba đến năm năm nữa.

Đến bữa tối Hàn Thiệu xuống lầu, giống như lời Tiểu Chu nói, chỉ thể ăn nửa bát liền dừng đũa không dùng thêm nữa, lại giống như trước kia cầm một quyển sách đi đến phòng khách đọc.

Ngữ Kỳ vừa định bước theo, thì nhận được điện thoại của Tô Vi Vi. Mới nhắc máy, đầu bên kia dồn dập hỏi Hàn Thiệu có ức hiếp cô hay không, khi hỏi mới biết tiền chữa bệnh cho mẹ trong tài khoản nhiều như con số thiên văn, nhiều đến mức thái quá, chừng đó đủ cho ba mẹ con nhà cô ăn đến hai, ba đời. Do đó Tô Vi Vi cho là Hàn Thiệu làm ra chuyện gì quá đáng với cô cho nên mới dùng tiền bồi thường.

Ngữ Kỳ nhớ anh ta từng nói, cho Tô Vi Vi bao nhiêu, thì sẽ cho cô bấy nhiêu, một phần cũng không hơn, một phần cũng không thiếu, ai mà biết được nháy mắt anh ta đã vi phạm lời nói của mình, hơn nữa lúc ăn cơm cũng không nói ra nửa câu – Có thể anh ta đã quên mất việc này.

Đây mới là chuyên gia thực sự, tặng quà cho người ta nhiều hơn nữa mà như thể đang gọt tay một cái, sau khi làm xong đem toàn bộ chuyện đó ném ra sau đầu, căn bản không hề có suy nghĩ muốn người khác mang ơn.

Im lặng trong phút chốc, Ngữ Kỳ không tiếp tục thảo luận vấn đề này, mà giống như thần xui quỷ khiến hỏi: “Khi nào thì Hàn Thiệu bắt đầu cảm thấy đau dạ dày?” Tiểu Chu chỉ nói Hàn Thiệu bị ung thư dạ dày từ rất sớm, nhưng cụ thể là lúc nào thì anh ta không biết.

Đầu bên kia Tô Vi Vi hết sức ngạc nhiên: “Anh ta bị đau dạ dày? Sao chị lại không biết?” Chị ta căn bản không biết việc này.

Ngữ Kỳ hơi sững sốt một chút, không dám tin: “Hơn một tháng trước anh ta làm phẫu thuật, chị không biết?”

“Phẫu thuật cái gì? Viêm ruột thừa?” Tô Vi Vi không hề để ý: “Không sao đâu, con người như anh ta gặp thần sát thần gặp phật giết phật, phẫu thuật xong đoán chừng đến buổi chiều là anh ta được ra viện, không ai làm khó được anh ta.”

“... Em còn có việc, hôm khác chúng ta tiếp tục nói chuyện.” Ngữ Kỳ cảm thấy chính mình coi Hàn Thiệu là kẻ yếu để bênh vực, thậm chí có cảm giác giận cá chém thớt với Tô Vi Vi.

Chẳng qua sau khi lấy lại bình tĩnh lý trí của cô mới khôi phục, đây không phải là lỗi của Tô Vi Vi, một tháng chưa chắc cô ta đã gặp Hàn Thiệu một lần, mà tình cảm của cô ta đều đặt trên người Lâm Tiêu, thì làm sao phát hiện ra được?

Một người không quan tâm đến người khác đang bị gãy chân, đoán chừng người đó cũng không vì người kia bị cắt một ngón tay mà cảm thấy đau lòng, đòi người cứ vô tình như vậy, cô đã sớm nhận ra.

Chẳng qua giống như Hàn Thiệu thật đáng thương, anh mang lại cho người khác cảm giác rất an toàn, hơn nữa khi gặp chuyện anh ta vẫn chững ra bộ mặt lạnh lùng để đối mặt, giống như trời có sập xuống cũng không hề chết anh ta, bất kể là cấp dưới hay người tình, tất cả đều nghĩ toàn thân anh ta là kim cương không thể phá hỏng, trải qua gian khổ cũng không cảm thấy đau đớn.

Ngữ Kỳ thờ dài, thật ra rất nhiều người đã quên một việc, đó là có vài người dù mạnh mẽ như thế nào đi nữa thì đó vẫn là người, họ không phải là thần, khi họ bị thương họ cũng cảm thấy đau đớn. Sự khác biệt duy nhất đó là họ chịu đựng tốt hơn người khác, bởi vì không có ai quan tâm, chăm sóc, cũng sẽ không có ai ân cần hỏi han họ.

Nhưng mà như vậy cũng tốt, chính vì không có ai dành cho họ sự quan tâm, thì mới thể hiện việc đưa than sưởi ấm ngày đông là điều quý giá.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 17: Nhân vật phản diện là đại thúc (6)

Từ đó khi Hàn Thiệu trở về cũng không vội vàng lên lầu ba, nhưng phần lớn thời gian anh ta đều ở thư phòng, chỉ khi khoảng thời gian ăn ba bữa cơm và sau khi dùng cơm trưa thì anh mới ở lầu một.

Không phải cô không nghĩ tới việc lên lầu ba để có thêm cơ hội tiếp xúc, nhưng Tiểu Chu luôn nhấn mạnh không được lên lầu ba, tôn trọng đời sống riêng tư của người khác là đạo đức cơ bản nhất, Ngữ Kỳ đành phải từ bỏ ý định này.

Thời gian có thể gặp mặt chỉ có ba bữa ăn và lúc sớm tối nên cô vô cùng quý trọng. Làm người ta buồn rầu chính là ba bữa trong ngày giữa họ đều bị ngăn cách bằng một cái bàn rất dài, nói chuyện cứ phải kêu to, cực kỳ bất lợi cho việc trao đổi tình cảm —— Ngữ Kỳ quyết tâm thay đổi tình trạng này.

Tuy rằng làm như vậy có thể đắc tội Hàn lão gia, nhưng cô vẫn bảo Tiểu Chu đổi bàn dài thành bàn gỗ lim vuông vắn. Bàn này do cô tự mình chọn, thiết kế trang nhã được chế tác tinh xảo, dùng nguyên liệu thượng đẳng, nhưng rất là nhỏ, nhỏ đến độ khuỷu tay hai người ngồi chung bàn có thể chạm vào nhau, cự ly vốn có vẻ xa cách lập tức bị kéo gần lại.

Lần đầu tiên Hàn Thiệu nhìn thấy cái bàn này thì ngẩn ra một lúc, ngay sau đó không chút do dự nhìn về phía Ngữ Kỳ đứng ở bên cạnh. Rõ ràng ánh mắt anh thân nhiên, nhưng có một loại khí thế sắc bén như nhìn xuyên thấu lòng người, trong nháy mắt cô có chút chột dạ. Nhưng cuối cùng anh ta không nói gì, kéo ghế ngồi

xuống.

Ngữ Kỳ nhẹ nhàng thờ ra, kỳ thật cô vô cùng lo lắng làm như vậy sẽ khiến Hàn Thiệu – người luôn muốn khống chế người khác trong tay tức giận, xem ra cô đã quá lo lắng, anh không phải người hẹp hòi như vậy. Có một câu nói không sai, người đàn ông càng có bản lĩnh càng khó nổi giận, bọn họ biết tự kiềm chế rất tốt, nếu không chạm đến điểm mấu chốt, tuyệt đối không so đo với phụ nữ.

Ngữ Kỳ ngồi xuống đối diện anh, đưa đôi đũa, chuyển cả phê trong tầm tay anh về phía cô, lại đổi ly nước ấm bên chỗ cô sang phía anh. Cô cố ý lên Internet tra một chút tài liệu về ung thư dạ dày, còn ghi lại để đọc thuộc, khắc thật sâu vào trong đầu. Trong đó có nói cả phê là đồ uống có tính kích thích, người bệnh ung thư dạ dày chỉ nên uống ít.

Tuy rằng trong tâm tư cô hy vọng Hàn Thiệu có thể khỏi hẳn bệnh, nhưng làm thế này đích thực là cô đã cố ý, nếu không phải vì hoàn thành nhiệm vụ, ngày thường chỉ cần săn sóc nhiều hơn một chút là đủ rồi, không cần phải tốn nhiều tâm sức như vậy.

Hàn Thiệu ngồi đối diện liếc mắt nhìn động tác của cô nhưng không lên tiếng, chỉ lạnh nhạt nhìn một bản thức ăn. Com mọi khi bị đổi thành cháo hạt kê, tất cả món ăn đều thanh thanh đạm đạm không chứa nhiều dầu mỡ, nhìn qua nhìn lại cũng chỉ thấy một màu xanh. Đó là do trong tài liệu Ngữ Kỳ tra được có nhắc tới: ăn nhiều rau xanh có ích cho bệnh nhân ung thư, bổ sung vitamin A, C, E dễ tiêu hóa; mà cháo nóng thì thích hợp nhất để trị bệnh dạ dày, hơn nữa dễ nuốt.

(1) Cháo hạt kê là một loại cháo rất dinh dưỡng, nấu bằng hạt kê xay vỡ có cho thêm táo, đậu đỏ, khoai lang, hạt sen, hoa huệ tây khô.

Hàn Thiệu hồ hững nhìn lướt qua cháo và đồ ăn, cuối cùng tầm mắt anh yên lặng rơi vào người Ngữ Kỳ, đôi mắt đen hẹp dài hơi nhướng lên, như đang yêu cầu một lời giải thích.

Nếu đổi thành người khác, cô sẽ tận tình khuyên bảo nói cả phê có hại với dạ dày ra sao, rau dưa và cháo thì có ích cho thân thể thế nào, ca một bài thật thấm thía, dùng cách thức biểu đạt sự quan tâm như một người mẹ hết lòng để cảm hóa đối phương.

Nhưng đối phương là Hàn Thiệu, cho nên khi anh ta buông đôi đũa xuống, đối đầu với tầm mắt anh, cô cười nhu thuận lấy lòng, “Gần đây em muốn ăn nhẹ một chút, cho nên đã tự chủ trương.” Dừng một chút, cô cười càng ngọt, “Nhưng mà hương vị không tệ lắm đâu, ngài nếm thử đi?”

Hàn Thiệu là người như vậy, nếu cô quá ân cần hỏi han anh ta, sẽ chỉ chạm vào một vách tường lạnh như băng, đây cũng là vì sao đại đa số mọi người đều nghĩ anh không cần quan tâm gì hết. Nhưng nếu cô đối phương pháp khác thì tất cả sẽ khác biệt. Người thông minh tự nhiên sẽ hiểu được dụng ý thật sự của cô là vì muốn tốt cho anh ta, đồng thời cũng hiểu cô biểu đạt quanh co như vậy là do để ý thế diện của anh ta.

Có lẽ vĩnh viễn anh sẽ không nói cảm ơn, nhưng anh ghi nhớ ở trong lòng —— đó cũng là mục đích cuối cùng của cô.

Quả nhiên sắc mặt Hàn Thiệu dần dần bình thường trở lại, làn môi vốn dĩ đang mím cũng thả lỏng, trên nét mặt lạnh lùng lộ ra vài tia bất đắc dĩ. Anh nhìn chăm chú vào Ngữ Kỳ một lúc, khẽ môi hơi nhếch lên, đôi mắt hẹp dài tĩnh mịch lại lạnh nhạt, giọng nói vẫn dịu dàng như trước đây, “Tôi đã sớm nói, em rất thông minh.”

Ngữ Kỳ chỉ cười, im lặng.

Tiểu Chu đứng một bên không hiểu sự ăn ý ngầm giữa hai người, không nhịn được nói chen vào, “Ngài đừng trách tiểu thư tự chủ trương, sáng sớm cô ấy đã vội vàng chuẩn bị chỗ thức ăn này, coi như không hợp khẩu vị ngài cũng ráng ăn một ít, ít nhiều là tâm ý của tiểu thư.”

Ngày thường mua chuộc lòng người lúc này đã phát huy tác dụng, trên mặt Ngữ Kỳ rất bình tĩnh, trong lòng lại vô cùng cảm ơn Tiểu Chu. Có đôi khi bạn nói mười câu quan tâm an ủi không bằng người khác nói một câu, giống như công việc sáng tác vậy đôi khi dùng trăm câu để miêu tả không bằng một câu làm nổi bật lên.

Hàn Thiệu thờ dài, sau khi giữa lòng mây nhú lại thì ngược mắt nhìn về phía Ngữ Kỳ, cực kỳ tao nhã ngoắc ngón tay với cô, “Lại đây.”

Cô ngần ra, vẫn nhu thuận đứng dậy, vòng qua bàn vuông đi đến bên cạnh anh, khẽ hỏi, “Làm sao vậy?”

Vừa dứt lời, anh nhẹ nhàng giơ tay ôm cô vào lòng, như bậc trưởng bối ôm con cháu, mang theo bao dung và gần gũi. Tay anh nhẹ nhàng摩挲 sau lưng cô, giống như chủ nhân kiên nhẫn vỗ về con mèo trên đùi, một chút lại một chút.

Ngữ Kỳ ngần ra, cũng từ từ đưa tay, vòng qua thắt lưng gầy gò của anh. Cô nhẹ nhàng đặt cằm vào trên bờ vai không quá rộng của anh, nghe giọng anh trầm thấp dịu dàng giống như tiếng đàn cello, hơi thở ấm áp lướt qua bên tai.

Anh nói từ tốn mà cực kỳ rõ ràng, mơ hồ thờ dài, “Ngữ Kỳ, em là cô gái tốt.” Dứt lời anh đưa tay khẽ vuốt mái tóc đen của cô, “Tôi rất vui vì em không giống chị em coi tôi như kẻ thù, nhưng em không có nghĩa vụ phải làm như vậy —— tôi giúp gia đình em không phải vì tôi là người tốt, mà do tôi có mưu đồ bất chính, tôi thích sự trẻ trung xinh đẹp của em và chị em, em không cần báo đáp cho tôi cái gì.”

Ngữ Kỳ lập tức hiểu rõ, anh nghĩ cô là vì báo ân. Cô không khỏi nhủ thầm thật sâu, từ trước đến nay một trong ba nguyên nhân bóp chết tình cảm vừa nảy sinh chính là không thông suốt, cứ làm tưởng đối phương đối xử tốt với chính mình vì báo đáp ân tình, dẫn tới nhiều cặp vợ chồng dễ mất nhau. Nhưng bản thân cô là nhân viên xuất sắc trong vai nữ phụ ác độc, cô tuyệt đối sẽ không phạm loại sai lầm cấp thấp này.

Ngữ Kỳ dùng sức thoát khỏi lòng ngực anh, đứng trước người anh bình tĩnh nhìn chăm chú vào đôi mắt hẹp dài xinh đẹp của anh, “Hàn tiên sinh, em thật sự cảm kích ngài, nhưng nếu chỉ là cảm kích, em sẽ không phí nhiều tâm sức như thế.” Dừng một chút, cô hơi ngồi xỏm người xuống, ngồi ngang tầm với ánh mắt anh.

Hàn Thiệu không khỏi nhíu mày, “Vậy em muốn cái gì? Làm Hàn phu nhân?” Anh cười cười, “Sau đó sẽ lấy toàn bộ tài sản của tôi?”

Anh lý giải càng ngày càng lệch hướng, tình huống này không cho phép cô chần chừ nữa, Ngữ Kỳ trực tiếp hướng đến gần khẽ hôn lên khóe môi anh một cái, sau đó ngừng đầu, nghiêm túc nhìn thẳng ánh mắt anh, “Không, Hàn tiên sinh, em chỉ yêu quý ngài.”

Hàn Thiệu sững sờ.

Nhưng Ngữ Kỳ không cho anh có cơ hội phản ứng, không ngừng tiếp tục cố gắng. Cô ôm lấy thắt lưng anh lần nữa, âm lượng rất nhẹ mềm mòng, êm dịu ngọt ngào của thiếu nữ mười sáu tuổi, “Em không muốn làm Hàn phu nhân, em chỉ hy vọng ngài có thể sống, sống thật lâu thật lâu.”

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 18: Nhân vật phản diện là đại thúc (7)

Hai người mỗi ngày đều ở trong biệt thự không ra khỏi cửa, muốn mua đồ dùng gì đều nhờ Tiểu Chu, giống như ở ẩn trong rừng.

Cần như mỗi ngày Hàn Thiệu đều nói với cô cùng một câu, “Cô gái trẻ nên ra ngoài đi shopping, tận hưởng ánh mặt trời, em nên theo Tiểu Chu đi mua thêm quần áo hoặc là trang sức.”

Dường như anh cảm thấy giữ cô bên cạnh mình là làm cô thiệt thòi, ngày ngày khuyên cô đi ra ngoài dạo một vòng.

Mỗi ngày đều nghe, Ngữ Kỳ đã sớm trả lời thuần thục, ôm lấy cánh tay anh, cười tươi như hoa, “Ngài đang chê em không đủ xinh đẹp, cần trang sức xa xỉ để tô thêm chút hào quang sao?”

Hàn Thiệu thở dài một tiếng, đưa tay sờ sờ mái tóc đen dày mềm mại giống như tơ lụa của cô, “Em đã đủ xinh đẹp, làm tôi tự ti mặc cảm.” Anh khẽ vuốt làn da trắng tuyết như đồ sứ nước Anh của cô, “Em còn trẻ khuôn mặt không chút tỳ vết, mà khóe mắt của tôi đã đầy vết nhăn.”

Không đợi cô đáp lời, anh đã cười tự giễu chính mình, “Rõ ràng khô như gỗ mục, còn muốn trói buộc một cô gái đang tuổi xuân theo bên cạnh, quả thực là tự chuốc phiền phức.”

Ngữ Kỳ áp hai tay lên hai má anh, nhìn chăm chú vào đôi mắt xéch sâu thẳm của anh, giọng nói nhỏ nhẹ, “Không, trên đời này không có người đàn ông ba mươi bảy tuổi nào hấp dẫn hơn ngài.”

Lời này là thật, không phải vì hoàn thành nhiệm vụ, là chính cô nghĩ như vậy. Chính chắn lý trí còn có trách nhiệm, giống như tất cả khó khăn đều có thể giải quyết dễ dàng, đến tuổi này, năm tháng qua đi sẽ có một loại khí chất thành thục, rất có sức hấp dẫn.

Đáng tiếc Hàn Thiệu lại không nghĩ như vậy, anh chỉ cười cười, “Cảm ơn em an ủi.”

“Không, đây là lời thật lòng.” Ngữ Kỳ từ từ nói, “Chân chính hấp dẫn người khác không phải bề ngoài, mà là phong thái. Ngài tin hay không, tìm một ngôi sao nam Hàn Quốc mười tám tuổi đến đứng ở bên cạnh ngài, 95% cô gái sẽ không chút do dự nhào vào trong lòng ngài.” Dừng một chút, cô cười rõ lên, “Huống chi ngài không già chút nào, không, phải nói là vô cùng khôi ngô tuấn tú, mặc áo somi trắng quần bò là có thể giả bộ thành đàn anh của em.”

Hàn Thiệu bị cô chọc cười, thật lòng thật dạ nói, “Ngữ Kỳ, miệng em nhất định đã bôi mật.”

Thời gian yên ả trôi qua như nước chảy, trong nháy mắt đã đến giao thừa.

Ngữ Kỳ dậy thật sớm, dán chữ phúc màu đỏ khắp cả phòng, lại cùng Tiểu Chu quét dọn biệt thự từ trên xuống dưới một lần.

Khi Hàn Thiệu xuống lầu không thấy cô đâu tiên như mọi ngày, lướt mắt qua chỉ thấy chữ phúc đỏ rực khắp nơi, lúc này anh mới ý thức được hôm nay là ngày mấy. Ngày lễ như thế, căn phòng luôn lạnh lẽo lúc này cũng có chút không khí vui mừng, anh không nhịn được cười rõ lên, đi tìm Ngữ Kỳ.

Tìm qua ở phòng khách, phòng ăn, anh lại đi lên lầu hai, hoàn toàn vắng vẻ, hỏi qua Tiểu Chu mới biết cô ở phòng bếp. Chờ đi xuống lầu, quả nhiên thấy cô ở trong bếp làm sủi cảo, trên tay toàn bột mì, trên gương mặt cũng dính một chút, giống hệt con mèo.

Anh tựa vào cánh cửa nhìn thật lâu, trái tim dần chìm xuống, giống như lá rụng về cội, bụi bặm quay về với đất mẹ, đáy lòng an bình yên tĩnh.

Lần này không phải là cố ý đóng kịch, Ngữ Kỳ thật sự không có chú ý tới anh. Bệnh này chỉ có thể ăn thức ăn dễ tiêu hóa, cô đang cố gắng cán lớp vỏ mỏng đi một chút.

Thật lâu sau, cô mới ý thức có người đứng ở cửa phòng bếp, quay đầu lại xem. Hàn Thiệu mặc áo lông dê mỏng đứng ở ngoài cửa, không biết vì kiểu dáng rộng hay do anh rất gầy yếu, nhìn qua cơ thể anh hết sức yếu ớt.

So với lầu hai và lầu ba, lầu một hoàn toàn vắng vẻ, hệ thống lò sưởi không tốt, điều hòa mở ở lầu một cũng không thể sưởi ấm. Mấy ngày nay Ngữ Kỳ đã thành thói quen quan tâm tới anh, thấy anh ăn mặc ít như vậy lập tức lau sạch hai tay đi qua, “Em đi lấy áo khoác giúp ngài.”

“Không cần.” Anh dịu dàng từ chối, nhìn về cái bàn phía sau cô, khẽ nhú mày, “Hôm nay ăn sủi cảo hả?” Hỏi với giọng điệu tự nhiên giống như vợ chồng già hơn mười năm, trong nháy mắt khi vừa thốt ra thì anh sững sờ.

Ngữ Kỳ cười rõ lên, “Đêm giao thừa đương nhiên phải ăn sủi cảo, ngài có thể giúp em một chuyện không?”

Ở trong trí nhớ của Hàn Thiệu, cô không giống những cô gái khác động một tí là đòi nhà đòi xe, cô chưa từng mở miệng đòi hỏi anh cái gì. Lần này hiếm khi cô trực tiếp xin xỏ, anh nghĩ cũng không nghĩ đã gật gật đầu, “Chuyện gì?”

“Ở cửa còn thiếu một bộ câu đối Tết, chữ em xấu, chỉ có thể dựa vào ngài.” Ngữ Kỳ ngẩng mặt nhìn anh, “Tiểu Chu nói trong thư phòng ngài đầy đủ văn phòng tứ

bảo (bút, giấy, mực, nghiên).”

Kỳ thật cô cũng từng luyện tập kỹ năng này, coi như cũng có chút thành tựu, cho dù kém xa danh gia nhưng không thể xem như xấu, nhưng mà thư phòng ẩm áp hơn nơi này.

Hai người bước từng bước lên cầu thang, sắp đến lầu ba thì Ngũ Kỳ nghiêng đầu nhìn Hàn Thiệu, thấy anh không tỏ vẻ gì thì tự mình mở miệng, “Em có thể đi lên sao?”

“Cái gì?” Hàn Thiệu nhất thời không kịp phản ứng, sau khi ý thức được cô có ý gì thì bất đắc dĩ, “Đương nhiên có thể, cũng không phải cấm địa.”

“Nhưng Tiểu Chu dặn em không được bước lên lầu ba.”

Hàn Thiệu bật cười, “Là anh tự đặt ra, chẳng qua anh thích yên tĩnh.” Dừng một chút, lại đưa tay sờ mái tóc đen trơn bóng của cô, giọng nói ẩm áp, “Chỉ cần em muốn, có thể lên bất cứ lúc nào.”

Thật bất ngờ Hàn Thiệu tài hoa chữ đẹp, trong chớp mắt đã viết xong một bộ câu đối Tết ——

Xử xử đào hoa tần tảo noãn, niên niên xuân sắc khứ hoàn lai.

(Tạm dịch nghĩa: Ở khắp nơi hoa đào luôn đưa tiễn sự ẩm áp, hằng năm sắc xuân vẫn tới.)

Lan không tìm ra nguồn gốc của 2 câu này:(

Ngũ Kỳ từ từ đọc lên, không biết vì sao khi nhìn đến một câu này trong lòng có chút khó chịu, trên mặt vẫn mỉm cười, chỉ câu đầu tiên, “Hoa đào ở đâu?”

Hàn Thiệu đặt bút lỏng xuống, duỗi cánh tay kéo cô đến bên cạnh, nhẹ nhàng vươn tay phẩy đi vết bột mì dính trên gương mặt cô. Hơi lạnh ngón tay lướt qua hai má, Ngũ Kỳ sững sờ, lại cười rộ lên, trên gò má hiện ra hai lúm đồng tiền nhỏ, cực kỳ ngọt ngào, quả nhiên đẹp như đào mạn, sắc như xuân hiểu.

Đôi mắt xéch hẹp dài xinh đẹp của anh im lặng nhìn cô chăm chăm, giọng điệu dịu dàng, giống như ám chỉ khẽ nói, “Sao lại không có?” Dừng một chút, anh cười đưa tay chạm vào hai má của cô, ngón tay cái nhẹ nhàng để lại lúm đồng tiền trên má cô, từ từ cúi người xuống nhẹ nhàng hôn lên trán cô, “Ngũ Kỳ, năm mới vui vẻ.”

Ngũ Kỳ ngạc nhiên, khẽ cười, “Còn chưa tới 12 giờ, chưa qua năm mới.”

Hàn Thiệu chỉ cười vuốt ve mái tóc đen của cô, không nói gì.

Ngũ Kỳ dán câu đối Tết lên trước cửa, Hàn Thiệu chậm chạp theo sát phía sau cô, hai tay tùy ý bỏ trong túi quần, thản nhiên nói, “Mặc thêm nhiều quần áo đi.”

Cô ‘ừ’ một tiếng, tiện tay lấy cái áo khoác trên giá mặc vào, đảo mắt vừa thấy anh vẫn đứng ở chỗ cũ theo bản năng bắt đầu lải nhải, “Ngài ăn mặc ít, đứng xa chút, lát nữa gió lạnh tiến vào dễ bị cảm lạnh.”

Lời nói khỏi miệng cô mới cảm thấy không đúng, ý thức của mình lại lơ lửng thành như vậy, Hàn Thiệu không phải là người tốt tính, vậy mà cô lại dùng giọng điệu mệnh lệnh nói với anh? Trong nhất thời cô hơi ngượng ngùng, chỉ biết đứng tại chỗ nhìn anh, ánh mắt đáng thương.

Hàn Thiệu lại như không phát hiện, thật sự lui về sau mấy bước, đứng thật xa bên ghế sofa xem cô, vẻ mặt thản nhiên, không có chút tức giận.

Ngũ Kỳ sững sờ, thấy anh thật sự không thèm để ý vừa rồi cô lớn lối, lúc này mới có chút hoảng hốt đẩy cửa đi ra ngoài.

Dán câu đối xuân, cô bỗng nhiên nhớ tới Tô Vi Vi đánh giá tổng thể Hàn Thiệu là người đàn ông chuyên chế, quái gở, ích kỷ, tính tình lập dị, không quan tâm đến cảm nhận của ai làm người khác thấy chán ghét, cơ hồ tập hợp tất cả khuyết điểm xấu của mọi đàn ông. Nhưng bây giờ nhìn lại, anh chuyên chế quái gở ích kỷ sao? Tính tình lập dị không quan tâm đến suy nghĩ của người khác sao? Không, giờ phút này thậm chí anh còn có thể được gọi là tính tình dịu dàng, rất phong độ.

Ngũ Kỳ không khỏi thờ dài, ai nói cô gái tốt là do được cưng chiều? Đàn ông tốt cũng như thế.

Nếu như bạn lạnh lùng không quan tâm anh, sao có thể trách anh không quan tâm cảm xúc của bạn? Trên đời không có bữa cơm nào miễn phí, chỉ có bỏ ra tình cảm mà chờ đợi, mới có thể đạt được cảm tình, từ xưa đến nay đều như thế.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 3 - Chương 19: Nhân vật phản diện là đại thúc (hoàn)

Trời tối rất nhanh, Ngũ Kỳ bụng sôi cáo nóng hồi từ trong phòng bếp ra. Cô tốn không ít thời gian làm lớp vỏ, vỏ mỏng nhiều nhân, mỗi cái đều sáng bóng, cơ hồ như trong suốt, người ta nhìn qua là thèm ăn chảy nước miếng, thậm chí Hàn Thiệu còn không nhịn được ăn nhiều thêm mấy cái.

Ăn hết một nửa, Hàn Thiệu buông đũa, tầm mắt nhẹ nhàng lướt qua tủ rượu gỗ lim, thản nhiên nói, “Hôm nay là giao thừa, chúng ta uống chút rượu được không?”

Ngũ Kỳ tuy rằng kinh ngạc khi anh hỏi ý kiến mình, nhưng vẫn không thể đồng ý, đối với loại bệnh này, thuốc lá và rượu là cấm kỵ. Nhưng từ chối thế nào là một vấn đề khó khăn, cô hơi khó xử ngẩng đầu nhìn về hướng anh.

Hàn Thiệu nhìn về mặt của cô, không khỏi bất đắc dĩ đưa tay xoa nhẹ giữa lông mày, “Được rồi, không uống.”

Ngữ Kỳ nhẹ nhàng thở ra, lại cười rộ lên, “Kỳ thật đêm giao thừa có thể làm rất nhiều chuyện.”

“Xem liên hoan dạ hội (1)?” Hàn Thiệu nhíu mày, khất khe đánh giá, “Không bằng ngủ.”

(1) Đây là chương trình giải trí thiên về văn nghệ do Đài truyền hình trung ương Trung Quốc tổ chức vào đêm giao thừa, gọi tắt là “Xuân Văn”.

Đối với liên hoan dạ hội mỗi năm gần như giống hệt nhau, Ngữ Kỳ cũng không thể trái lương tâm khen, đành phải nói sang chuyện khác, “Chúng ta đi đốt pháo hoa đi?”

Giữa trưa hôm nay Tiểu Chu đã về đoàn tụ với người thân. Mà chơi mệt chực hai người gom lại không đủ một bàn, đầu địa chủ cũng cần ba người, liên hoan dạ hội Hàn Thiệu lại không thích, cho nên chỉ còn lại một trò đốt pháo hoa có thể chơi tối nay.

Hàn Thiệu liếc cô một cái, “Em muốn đi?” Nghĩ đến có lẽ con gái đều thích trò này, vì thế không đợi cô mở miệng đã gật đầu đồng ý.

Cuối cùng hai người chuyển một hộp pháo hoa to ra cửa, đi tới một chỗ đất trống tương đối bằng phẳng.

Hàn Thiệu bị Ngữ Kỳ bọc kín mít, mặc áo khoác to quấn khăn quàng cổ còn đeo găng tay, giống như sắp đi đến Bắc Cực khảo sát. Anh cúi đầu nhìn cái găng tay của mình, rồi quay đầu xem cô, “Như vậy làm sao châm lửa được?”

Ngữ Kỳ cười tủm tỉm để anh đứng một bên, “Em đi đốt, anh xem là được.”

Cơ thể cô linh hoạt, nhanh nhẹn, lá gan lại lớn, châm liên tục bảy tám cái pháo hoa mới xoay người chạy, vừa chạy vài bước pháo hoa sáng rực đã ầm ầm bắn lên bầu trời đêm đen, nguy nga lộng lẫy.

Ngữ Kỳ chạy về bên cạnh Hàn Thiệu, ngẩng mặt lên cười hỏi anh, “Đẹp không?”

Hàn Thiệu bất đắc dĩ ôm chầm lấy cô, “Em nói muốn đi ra ngoài đốt pháo hoa, đốt rồi em lại không xem, nhìn tôi chăm chú làm gì?”

Ngữ Kỳ chỉ nhìn anh cười, mặc cho nhiều đóa pháo hoa sau lưng nở rộ rồi lại tàn trong màn đêm.

Hàn Thiệu vuốt ve mái tóc đen mềm mại của cô, từ từ cúi xuống trao một nụ hôn, trong đôi mắt đen sâu thẳm ánh lên pháo hoa rực rỡ đầy trời, không còn lạnh nhạt như trước nữa, ngược lại đầy thân nhiên ấm áp.

Khung cảnh đẹp thích hợp nhất để hôn môi mà.

Pháo hoa cháy hết, hai người trở lại biệt thự.

Hàn Thiệu cởi áo khoác ngoài, Ngữ Kỳ rất tự nhiên nhận lấy, xoay người định treo áo lên giá thì bị ngăn cản.

Anh bảo cô lấy đồ trong túi ra, Ngữ Kỳ ngoan ngoãn thò tay lấy thì thấy đó là một bao lì xì nhỏ nhỏ.

Cô ngáy người sững sờ, có chút đơ mặt, “Đây là tiền mừng tuổi?”

Hàn Thiệu rất tự nhiên ‘ừ’ một tiếng, “Có cái gì không đúng?”

Từ xưa đến nay, tiền mừng tuổi là đại biểu cho sự chúc phúc tốt đẹp của trưởng bối đối với người nhỏ hơn, phù hộ cho họ một năm mới có nhiều khỏe mạnh và may mắn —— nhưng cô không ngờ Hàn Thiệu sẽ cho cô tiền mừng tuổi.

Lúc cô đang sững sờ, anh ôm lấy cô một cái, “Ngữ Kỳ, năm mới vui vẻ.” Dừng một chút, lại mang theo ý cười nói một câu, “Hiện tại là năm mới.”

Ngữ Kỳ lấy lại tinh thần, không nhịn được bật cười, đưa tay ôm lấy thắt lưng của anh, “Năm mới vui vẻ.”

Không biết có phải do sùi cảo bỏ quá nhiều muối không mà mới 3 giờ sáng Ngữ Kỳ đã tỉnh dậy, mở cửa xuống lầu uống nước.

Vừa định vào phòng bếp, cô thoáng nhìn qua bên cửa sổ thì thấy một bóng lưng cao gầy, vội vàng xoay người nhìn kỹ. Là Hàn Thiệu.

Anh đưa lưng về phía cô, một mình đứng ở đó nhìn về phía bóng đêm ngoài cửa sổ, không biết suy nghĩ gì. Đêm lạnh giá, anh đứng bất động ở đó, bóng dáng cô đơn tịch mịch giống như buổi tối lần đầu họ gặp nhau.

Ngữ Kỳ vội vàng đi qua, khẽ nói, “Không ngủ được à?”

Hàn Thiệu nghe thấy tiếng cô, quay đầu lại, đôi mắt xéch xinh đẹp im lặng nhìn chăm chú cô trong chốc lát, bỗng nhiên anh cúi người xuống, ôm cả người cô vào trong lòng. Giọng nói dịu dàng nhẹ nhàng từ đỉnh đầu truyền đến, anh gọi tên của cô, giống như vô cùng mệt mỏi, “Ngữ Kỳ.”

Ngữ Kỳ quay lại ôm lấy anh, áp hai má vào ngực anh, “Làm sao vậy?”

“Lúc sáng đọc báo, thấy tờ đầu tiên là thông báo tin buồn.” Hàn Thiệu khẽ thở dài, “Là bạn làm ăn, cũng không thân lắm.” Dừng một chút, anh nói tiếp, “Vốn không cảm thấy gì, chỉ là vừa này không biết vì sao lại mơ thấy anh ta, khi tỉnh lại chỉ cảm thấy sinh mệnh thật mong manh.”

Tay anh nhẹ nhàng đặt sau đầu cô, “Hình như giờ tôi mới hiểu thế nào là chết.”

Lúc này dùng ngôn ngữ gì an ủi cũng không hiệu quả, Ngữ Kỳ chỉ biết ôm chặt anh.

“Luôn nghĩ mình không sợ khi ngày đó đến, nhưng lại nghĩ, nếu ngày mai không thể mở mắt ra được nữa, cảm giác kia đáng sợ như thế nào.”

Ngữ Kỳ lẳng lặng ôm thắt lưng anh, giọng rất nhẹ, ngữ khí vô cùng kiên định, “Ngài sẽ sống lâu trăm tuổi.”

Hàn Thiệu nhẹ nhàng tựa cằm lên đỉnh đầu cô, nhắm hai mắt lại vui cả khuôn mặt vào giữa mái tóc đen thơm ngát của cô, như người chết đuối ôm lấy cọc gỗ.

Ngữ Kỳ thật cẩn thận vuốt lưng anh, đưa ra đề nghị, “Ngài muốn đi chu du khắp thế giới không? Thà lòng tâm tình một chút được không?” Cô tìm đọc nhiều tài liệu, có rất nhiều ví dụ nói là bệnh nhân ung thư thời kỳ cuối, họ biết được mình không còn sống được lâu nữa, đi du lịch toàn thế giới, kết quả càng đi tâm trạng càng lạc quan, sau khi trở về thì khỏi hẳn.

Trầm mặc một lúc, Hàn Thiệu khẽ nói, “Em có đồng ý đi theo tôi không?”

Khách khí như vậy, hơi thở cuộc sống của cô dựa vào anh, anh lại vẫn nói ‘Em có đồng ý đi theo tôi không’, mà không phải ‘Em theo tôi đi’, đây mới là phong cách đàn ông đích thực.

Ngữ Kỳ làm sao có thể từ chối, cô nhẹ nhàng nói, “Chỉ cần ngài muốn, em sẽ ở bên cạnh ngài.”

Hiệu suất làm việc của trợ lý Hàn Thiệu cực kỳ cao, rất nhanh đã giúp Ngữ Kỳ làm xong thủ tục tạm nghỉ học và hộ chiếu, xác định rõ hành trình. Vé máy bay và khách sạn đều đã đặt xong, mọi chuyện việc vặt vãnh đều có chuyên gia thu xếp ổn thỏa, bọn họ chỉ cần xách vali lên là có thể khởi hành.

Tiền thật sự là vạn năng, có tiền có thể làm được tất cả.

Hai người ở trên bãi biển Costa Rica hưởng thụ ánh mặt trời, chèo thuyền trên sông ở Venice, đi đảo Ba Ly xem nước biển xanh thăm giống như bảo thạch, đi Provence ngắm cánh đồng Lavender màu tím, ở trên quảng trường Prague cho bồ câu trắng ăn, có một đêm điên cuồng ở sông bạc Las Vegas...

Mỗi một ngày mở mắt ra đều là thế giới mới, phía trước luôn có cảnh đẹp làm lòng người cảm động, cuộc sống giống như lập tức được thêm vào vô số hy vọng, tất cả đều tốt đẹp như vậy.

Từ lúc bắt đầu có hai người trợ lý đi theo bọn họ sắp xếp những việc vụn vặt, về sau ngày càng rảnh rỗi. Ngữ Kỳ dần hiểu rõ trình tự, bắt đầu tự mình đặt khách sạn vé máy bay, liên hệ xe đưa đón, mỗi ngày ôm laptop lên kế hoạch cho hành trình tiếp theo.

Hai người trợ lý biết điều rời khỏi, chính thức bắt đầu thế giới của hai người.

Ngữ Kỳ lo lắng bệnh tình của Hàn Thiệu, dời lịch trình càng lúc càng chậm, vốn dĩ mỗi nước chỉ dừng lại ba bốn ngày, cô kéo dài đến tận mấy lần, hờ một tí là dừng lại nửa tháng đến một tháng, cũng đặc biệt chọn nơi có khí hậu và không khí tốt. Mỗi ngày cô vất hết óc sắp xếp nơi có cảnh trí đặc sắc, còn dốc hết tâm tư tìm những món ăn ngon được làm chủ yếu từ thiên nhiên lại dễ dàng tiêu hóa, mài luyện đến mức có thể sánh bằng hướng dẫn viên du lịch chuyên nghiệp.

Mấy tháng sau, tình trạng cơ thể Hàn Thiệu càng chuyển biến tốt hơn, Ngữ Kỳ lại gầy đi một vòng bởi vì ngày ngày bận rộn.

Trên ban công khách sạn, ông lão người Hoa cách vách nhìn cô gái luôn bận bịu không khỏi hâm mộ tự đáy lòng, “Chàng trai trẻ, cậu có một trợ lý thật tốt.”

Hàn Thiệu không ngờ đến tuổi này còn được người khác gọi là chàng trai trẻ, chỉ khách sáo khẽ cười, “Cô ấy không phải trợ lý.” Vừa dứt lời, Ngữ Kỳ bung một nước wiki lại, đặt ở trên bàn nhỏ màu trắng gần tay anh.

Hàn Thiệu cầm tay cô đặt trong tay mình, nhìn ông lão kia nghiêm túc giới thiệu, “Cô ấy là người yêu của tôi.”

Anh không dùng từ bạn gái, tình nhân hay xưng hô khác, lại dùng từ người yêu trịnh trọng nhất này.

Ngữ Kỳ sững sờ, nhưng rất nhanh đã phản ứng lại, trên mặt nở nụ cười rục rịch, nhìn ông lão gật gù đầu, “Ngài khỏe.”

Ông lão lấy lại tinh thần, cũng không bởi vì tuổi hai người chênh lệch quá nhiều mà tỏ vẻ kì quái. Ngược lại, ánh mắt ông bao dung, nở nụ cười hòa ái hàm chứa sự chúc phúc.

Sau một lát, Ngữ Kỳ nhẹ nhàng ngồi xổm xuống ở bên người Hàn Thiệu, ngẩng mặt nhìn anh, “Buổi tối có tiệc đốt lửa trại, đi không?”

Hàn Thiệu đưa tay xoa hai gò má của cô, vuốt ve một lát rồi thở dài nói, “Em ốm đi.” Dừng một chút, trong thâm tâm trào dâng niềm áy náy, “Tôi nợ em rất nhiều.”

Ngữ Kỳ cầm cánh tay phải của anh đang áp vào gương mặt mình, kéo đến bên môi nhẹ nhàng hôn, giọng nhỏ nhẹ lại rất thùy mị, “Không, được làm bạn bên cạnh ngài là vinh hạnh của em.”

Hàn Thiệu nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc đen mềm mại của cô, trong đôi mắt xé hẹp dài ánh lên sự dịu dàng, giọng nói anh trầm ấm mà nhẹ nhàng “Ngữ Kỳ, có thể gặp được em mới là may mắn trong cuộc đời Hàn Thiệu này.”

Cuối cùng đêm đó bọn họ không đi tham gia đốt lửa trại, mà đi ngủ thật sớm, bởi vì ngày mai họ lại bay đến nơi khác.

Nửa đêm, Hàn Thiệu đứng dậy đi nhà vệ sinh, khi trở về lại mơ hồ cảm thấy có điều khác thường. Sau khi nằm xuống lần nữa, anh lăn qua lộn lại vẫn không ngủ được, tình cờ nhìn ra ngoài cửa sổ thì thấy cách đó không xa khói đặc cuộn cuộn bốc lên.

Nhớ tới tới nay có đốt lửa trại, trong lòng lập tức trầm xuống —— có lẽ do ai đó gây tai họa dẫn đến cháy. Anh lập tức khoác áo vào đứng dậy, trong đầu óc chỉ có một ý niệm —— Ngữ Kỳ ở đâu, cô có xảy ra chuyện gì không.

Vội vàng ra ngoài, đi đến phòng cách vách, gõ cửa mãi mà không có ai trả lời. Nếu như cô đang ở chỗ đốt lửa trại, có lẽ đã bị thương.

Lo lắng căng thẳng, chỉ cảm thấy dạ dày truyền đến một cơn co rút đau đớn. Anh đau đớn cúi người xuống, cả người cuộn tròn lại, vô lực dựa vào cửa phòng phía sau từ từ trượt xuống.

Không biết qua bao lâu, tựa hồ có người đỡ mình từ trên mặt đất dậy, anh gắng gượng mở hai mắt ra, trán đầy mồ hôi, trong tầm mắt mờ hồ nhìn thấy bóng dáng vô cùng quen thuộc.

Anh đưa tay cầm cánh tay của cô, thờ dốc một lúc rồi cố gắng bình tĩnh lại, “Em đi đâu vậy?”

Ngữ Kỳ dùng ống tay áo lau mồ hôi lạnh trên trán anh, “Em nghe thấy tiếng ồn ào, ra ngoài xem coi có chuyện gì, là do nhân viên sơ xuất, giải quyết xong rất nhanh.” Sau khi nhanh chóng giải thích, cô lo lắng đỡ lấy anh, “Ngài đi đâu vậy? Ngài có sao không, chúng ta đi tìm bác sĩ nhé?”

Hàn Thiệu kéo cô vào trong lòng, mồ hôi lạnh trên tóc mai chưa khô, dạ dày còn đang co rút đau đớn, nhưng bởi vì có người con gái trong lòng, trái tim anh đã thả lỏng. Chính vào giây phút này, anh mới hiểu rõ ý nghĩa của cô gái này đối với anh.

Ngữ Kỳ quay lại ôm lấy anh, vẫn lo lắng, “Ngài cảm giác như thế nào? Dạ dày đau phải không?”

Sau một hồi trầm mặc, bỗng nhiên âm thanh Hàn Thiệu có chút khàn khàn truyền đến từ đỉnh đầu, mang theo đau đớn sau khi suy yếu, giọng nói lại cực kì kiên định, “Ngữ Kỳ, xin hãy theo tôi trải qua quãng đời còn lại.”

Cô nhất thời không kịp phản ứng lại, theo bản năng hỏi, “Cái gì?”

Trong giọng nói của anh đầy sự mệt mỏi không thể che giấu được, giọng nói lại vô cùng dịu dàng, “Tôi không cách nào rời khỏi em, Ngữ Kỳ.” Dừng một chút, anh nhẹ nhàng nói, “Xin hãy gả cho anh.”

Chẳng sợ nghiệp chướng nặng nề, cho dù thời gian không còn nhiều, anh cũng muốn lấy cô làm vợ.

Gió đêm lướt nhẹ qua hai gò má, một loài chim không biết tên hót vang, cô gái với mái tóc đen cúi đầu ‘ừ’ một tiếng, cánh tay đang ôm ở lưng người đàn ông từ từ siết chặt.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Nữ Phụ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 20: Phiên ngoại Hàn Thiệu (1)

Tư liệu nhân vật: Hàn thiệu Máu mắt: Sâu và đen

Màu tóc: Đậm và đen

Đặc điểm ngoại hình: Môi mỏng mũi cao, đôi mắt xéch sâu không thấy đáy, hẹp dài

Loại hình: Tổng tài thành thực sâu lắng.

Thể trọng: 61kg

Thân phận: Người trẻ tuổi nhất trong gia tộc Hàn thị, nắm quyền hành và mạng sống người khác trong tay.

Thân thế: Con riêng thất lạc bên ngoài của nhà họ Hàn, sau khi quay về nhận lại gia tộc thì đứng về phe anh cả, sau khi anh cả bị ám sát, anh đánh bại em Ba trở thành người đứng đầu nhà họ Hàn.

Tiêu chuẩn chọn bạn đời: Tóc dài tới thắt lưng, mặc váy bông màu trắng, nụ cười tình nghịch.

Thường dùng nước hoa: CREED silver mountain water.

Chữ khắc trên mộ: Tay anh đã nhuộm đầy máu và quá nhiều nghiệp chướng, cũng từng yêu một cô gái người Hoa. Anh chịu trừng phạt đúng tội, anh chết không luyến tiếc.

Cuộc đời: Mùa đông giá rét năm 1968, sinh ra trong một phòng khám nhỏ vô danh, đầu thu năm 2016 mất đi bên cạnh vợ, hưởng thọ 48 tuổi.

Tuyết rơi.

Gió không quá lớn, bông tuyết rơi xuống rất yên lặng, Ngữ Kỳ đứng cạnh cửa sổ sát đất, cúi đầu nhìn đường phố bên ngoài.

Tuyết nhỏ như vậy không ảnh hưởng đến việc ra ngoài, trên đường vẫn có người qua kẻ lại như trước.

Mọi người nắm tay nhau đi dưới ngọn đèn đường, khắp trời đầy tuyết trắng, có bóng lưng một cặp đôi dựa vào nhau xem ra rất ấm áp.

Bên trong phòng, đèn sáng rực, nhưng bởi vì cô độc mình cô nên có vẻ lạnh lẽo.

Ngữ Kỳ xoa nhẹ cánh tay, nhìn thấy trong kính thủy tinh cửa sổ phản chiếu hình ảnh chính mình, từ từ cup mắt xuống. Sau đó cô xoay người, rời khỏi cửa sổ.

Đi qua phòng khách trống trải, đi tới cánh cửa màu đen, cô giống như mọi ngày khoác áo ngoài vào, đeo khăn quàng cổ, sau đó đẩy cửa ra, một người xuyên qua hành lang yên tĩnh, dọc theo cầu thang có tay vịn bước xuống lầu.

Đứng bên đường một lúc, cô rút cuộc cúi đầu, lẳng lặng hòa mình vào dòng người qua lại.

Trước kia, Hàn Thiệu có thói quen tản bộ. Mỗi khi ăn xong, anh luôn kéo cô từ trên ghế sa lon đứng lên, không để cô hoạt động như heo ăn xong rồi ngủ.

Cô không có cách nào, chỉ có thể theo anh xuống lầu, bước chân chậm chạp y như rùa, rất giống con rùa già tên là A Thiệu. Ở bên ngoài, Hàn Thiệu chưa bao giờ nắm tay cô, cô chẳng hề cưỡng cầu, chỉ im lặng theo sát bên cạnh anh. Đi từ từ như vậy, đầu óc không hoạt động tản bộ bên cạnh anh, rất dễ dàng sinh ra một loại cảm giác an bình như đã nhiều năm.

Cứ như vậy, xuyên qua đám bồ câu trắng ở quảng trường, đi qua đường phố dài nhiều cửa hàng ... Từng ngóc ngách xung quanh, họ đều đã đặt chân tới.

Ngẫu nhiên, cô dừng lại trước tiệm hoa của người khác, đưa tay sờ cánh hoa Uất Kim Hương (hoa tu líp), hoặc là cô ngồi xuống hàng ghế dài ven đường, từ từ trò chuyện về những chuyện vụn vặt hàng ngày.

Hàn Thiệu nói, anh không phải loại thiếu gia vừa sinh ra đã ngậm thìa vàng, anh cũng từng vì được người khác cho một viên kẹo mà trong lòng trở nên vui vẻ. Anh nói đến cha/ mẹ/ anh em, giọng điệu trầm thấp bình tĩnh, kể lại quá khứ cô không có mặt, từng đoạn từng đoạn nói cho cô nghe.

Người đàn ông trải qua muôn vàn sóng gió kể về chuyện trước đây, ánh mắt luôn sâu thẳm.

Tựa như một quyển sách dày cộp kín chữ, mở ra.

Mỗi một trang đều là chuyện xưa, mỗi một chuyện đều là đã qua.

Bạn không thể biết sâu trong ánh mắt anh rốt cuộc che giấu điều gì, bên trong đó có phải chôn giấu tình yêu với một cô gái, hay một tình yêu chết trăm lần cũng không hối hận ... Càng không muốn người khác biết, lại càng là làm cho người ta tò mò.

Người người đều thích tìm ra lời giải, mà Hàn Thiệu, anh là một câu đố rất khó mở xẻ, vạn vật trên đời, khó bề phân biệt.

Mỗi việc anh đều làm theo ý mình, nhưng có một ngày bạn sẽ hiểu rõ dụng ý của anh.

Hiện tại, con đường này cô đã đi theo anh vô số lần, cho dù chung quanh ai nấy đều có đôi có cặp, thân thiết dựa vào nhau, cô cũng không tịch mịch.

Thật sự, không hề cô đơn chút nào.

Nhìn này, quán cà tuyết kia, nơi cô và anh từng ăn chung; con mèo đen nằm trên hàng ghế dài, bọn họ từng cùng nhau trêu chọc nó; đôi vợ chồng già nương tựa nhau phía trước kia, bọn họ từng gặp vô số lần ...

Bây giờ, cô còn nhớ rõ cảm giác lần đầu tiên ăn hamburger đầy thỏa mãn, còn nhớ rõ dáng vẻ dịu dàng của anh khi vuốt lưng chú mèo đen, từ từ, tất cả hồi ức chợt ủa về như sóng cuộn cuộn, mỗi khung cảnh đều có anh, trong nháy mắt bình yên mà ấm áp.

Đã như vậy, sao cô còn cảm thấy tịch mịch chứ? Bọn họ đã dùng tất cả thời gian làm bạn bên nhau, không lãng phí một phút giây nào, từng trải qua nhiều chuyện tốt đẹp như vậy, coi như sớm xa cách thì có quan hệ gì.

Vừa mới đi qua chỗ rẽ đèn xanh đèn đỏ, nơi anh từng đeo khăn quàng cổ cho cô; vườn hoa đối diện nở đầy hoa Uất Kim Hương, cô từng ở đó hôn trộm lên môi anh ...

Những trí nhớ này còn đây, giống như anh vẫn còn bên cạnh cô, chưa từng chia ly, rời xa.

Cho nên cô không cảm thấy tịch mịch, không đáng tiếc, chỉ là có chút nhớ anh mà thôi.

Hàn Thiệu chính là người đàn ông như thế.

Anh chưa bao giờ nói câu anh yêu em, lại dùng tất cả thời gian làm bạn, để cô đủ để nhớ suốt đời.

Nếu tôi yêu em, cho dù biệt ly, cũng không muốn em khóc trong cô đơn, không nơi nương tựa dựa vào.

Cho nên, tôi dùng hết thời gian cuối cùng cưng chiều em, mong những kí ức này có thể thay tôi cùng em vượt qua năm tháng còn lại.

.....

Đứng dưới cây đèn giao thông, đèn đỏ đang chuyển sang đèn xanh, cô nhìn vườn hoa đối diện không một bóng người, cô đứng yên thật lâu thật lâu, đột nhiên nhớ ra vào một đêm mùa đông, đó là nơi bọn họ gặp nhau lần đầu tiên.

Người đi đường qua qua lại lại, cửa sổ xe anh từ từ hạ xuống.

Người đàn ông mắt phượng trong trêu, giọng nói lễ phép và cô gái có khuôn mặt trẻ con, nụ cười lạnh lợi.

Chỉ một cái liếc mắt nhìn nhau, quần quýt cả đôi.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Nữ Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 3 - Chương 21: Phiên ngoại Hàn Thiệu (2)

Sinh nhật Ngừ Kỳ hàng năm, quà Hàn Thiệu tặng cô chẳng bao giờ giống nhau, điểm giống duy nhất chính là đều được anh phí tâm tư suy nghĩ —— ví dụ năm ngoái anh tặng cô một du thuyền tinh xảo màu trắng xinh đẹp, trên mặt nước biển màu xanh lam hiện lên tên cô —— mà cô trước khi nhận được nó thì hoàn toàn không hay biết gì.

Món quà quý giá như vậy, trong khoảng thời gian ngắn cô không biết phải nói cảm ơn thế nào. Cũng may món quà này không phải có tiền cũng không mua được, mà Hàn Thiệu anh vĩnh viễn không giống những người đàn ông trung niên bụng bìa dễ xỏm bao nuôi tình nhân khác, lớn tiếng cười hỏi em thích không.

Anh chú trọng lễ nghi cũng như phong cách chính mình, hơn nữa chỉ cần anh nguyện ý thì vĩnh viễn anh sẽ không làm người khác cảm thấy xấu hổ hay sợ hãi. Mỗi hành động giống như vô tình, nhưng anh lại có thể khiến người khác trào dâng nỗi cảm động từ tận đáy lòng. Tựa như anh không đưa tiền mặt hay chi phiếu ra trước mặt cô, anh có thể không chút dấu vết bỏ vào trong túi áo mà ngày hôm sau cô mặc, hoặc anh lén lút nhét vào ngăn kéo đầu giường cô.

Hàn Thiệu không phải kiểu người ném tiền trước mặt bạn rồi trông chờ một câu cảm ơn hay ánh mắt cảm kích từ bạn, anh chỉ im lặng, trước khi bạn nói cần tiền thì nó đã nằm đủ trong tay bạn. Nhiều người cho rằng bên trong món quà mới là quan trọng nhất, nhưng kỳ thực phương thức tặng cũng quan trọng không kém. Tựa như anh tặng cô rất nhiều quà, trong đó không ít món có giá trị, nhưng từ trước đến nay khi anh tặng đều im hơi lặng tiếng, chưa từng khiến cô nghĩ mình là tình nhân được bao nuôi hay một con chó thú cưng. Anh khiến người ta cảm thấy mình được tôn trọng mà không phải bị bỏ thí.

Ví dụ ngay giờ phút này, anh cười cười, nhẹ nhàng ôm bả vai cô, không cường điệu tính năng ưu điểm chiếc du thuyền này hay sự đắt tiền của nó, mà chỉ dịu dàng hỏi, “Em biết điểm khác nhau giữa điều kiện du thuyền và lái xe không?”

Giống như mua cho đứa bé chiếc xe ô tô điều khiển từ xa chạy bằng điện, lo lắng hỏi cô biết cách điều khiển không.

Nếu anh không cần cô khóc lóc hay tỏ vẻ cảm kích, cô cũng không cần nịnh bợ cảm ơn, chỉ mỉm cười quay lại cảm tay anh đang đặt trên vai mình, tùy ý nói, “An toàn hơn sao? Tỷ lệ du thuyền đụng nhau tương đối nhỏ?”

Hàn Thiệu lắc đầu, giọng nói trầm thấp chứa ý cười, “Điểm không giống với xe chính là du thuyền không có ‘Phanh’ để đạp, cho nên em nhất định phải nắm vững kỹ thuật điều khiển tốc độ và phương hướng du thuyền ổn định, phải phản ứng kịp khi dòng nước và hướng gió thay đổi.”

Thực ra mua du thuyền rồi dùng tiền thuê một người điều khiển không phải chuyện khó khăn, nhưng anh hy vọng cô có thể tự mình học cách điều khiển, bởi vì ‘Điều khiển du thuyền chạy đến nơi mình muốn đến và ngồi du thuyền suy nghĩ chỗ muốn đi là hai chuyện hoàn toàn khác nhau’.

Cho nên sau mấy tháng anh hướng dẫn cô học lái một chiếc du thuyền như thế nào, thì cô thành công lấy được bằng lái du thuyền.

Đúng như lời anh nói, có thể điều khiển du thuyền đến nơi mình muốn đến là một điều rất thú vị, vì vậy ngồi du thuyền ra biển là hạng mục giải trí cố định của bọn họ. Nhưng vì cơ thể của Hàn Thiệu, hóng gió lâu không tốt với anh, cho nên đa số thời gian anh đều ở trong khoang thuyền —— có lẽ anh đã sớm nghĩ đến điểm này, bên trong khoang thuyền được bố trí cực kỳ thoải mái, không chỉ đầy đủ đồ dùng trong nhà để nghỉ ngơi, thậm chí còn có bồn tắm mát – xa lớn.

Chỉ là Ngừ Kỳ lo lắng anh tái phát bệnh đau dạ dày, ra ngoài khoảng 10 phút lại vào trong một lần, cuối cùng luôn là Hàn Thiệu bắt đắc dĩ đặt cuốn sách gối đầu rất dày xuống bên cạnh, cảm tay cô từ từ vuốt ve, “Anh không sao, em cứ nom nớp lo sợ như vậy, thì sao có thể tĩnh tâm đi thưởng thức cảnh đẹp?”

Ngừ Kỳ im lặng, ngồi xuống bên cạnh anh, nhẹ nhàng cảm tay anh —— không biết có phải do bệnh ung thư dạ dày bị biến chứng hay không, bất kể mùa hè hay mùa đông, tay anh luôn lạnh như băng, giống như máu không lưu thông. Sau một lúc, cô nhìn thẳng vào mắt anh rồi mỉm cười, “Phong cảnh đẹp đến mấy nhìn lâu cũng nhàm chán, em chỉ muốn xuống nghỉ ngơi một lúc.”

Hàn Thiệu tự nhiên không tin lý do này, nhưng không đành lòng vạch trần cô, chỉ bắt đắc dĩ giơ tay lên vuốt ve mái tóc đen mềm mại của cô, âm lượng mềm mỏng trầm thấp, “Anh hy vọng em có thể thoải mái hưởng thụ, chứ không phải cả ngày luôn lo lắng hoảng sợ vì anh.”

Cây đèn đặt dưới đất cạnh ghế sa lon chiếu sáng nhuộm cả buồng nhỏ trên tàu thành một màu da cam, trên người anh mặc một cái áo lông màu trắng mềm mại nhuộm một loại ánh sáng nhu hòa như mật ong, mang theo hơi thở say say, Ngừ Kỳ ngẩng đầu nhìn khuôn mặt tuấn tú của anh, từ từ dịch sang, vùi mặt vào trước ngực anh.

Nếu như là trước đây, để giành được tình cảm của anh cô sẽ nói vài lời tình cảm êm tai, thế nhưng bây giờ, bất kể là thân phận hay hoàn cảnh đều khác biệt —— người yêu với nhau thì nói lời ngon tiếng ngọt, nhưng mà vợ chồng chỉ cần tâm ý tương thông, không cần nói gì cả, một cái ôm đã đủ biểu đạt tâm lòng.

Áo lông cashmere thuần chủng làm bằng thủ công cọ cọ vào gò má, hơi ngứa, tiếng tim đập an ổn hòa với chiếc áo lông thật dày, giống như tạo thành một thế giới nho nhỏ. Cô nghe được giọng nói trầm thấp của anh truyền đến từ đỉnh đầu, làm lồng ngực hơi chấn động, mang theo vài phần bắt đắc dĩ, “Đi ngắm biển với anh đi.” Dừng một chút, trong giọng anh chứa ý cười lẫn vài phần trêu ghẹo, “Đờ phải một lúc nữa em lại xuống kiểm tra.”

Chung sống mấy năm nay, cô hiểu rất rõ không phải anh thực sự muốn đi ngắm cảnh biển, mà chỉ muốn cô được thoải mái hưởng thụ niềm vui du lịch. Nếu như anh

không nhẫn tâm nói ra dụng ý thực sự của bản thân, cô sẽ vĩnh viễn không vạch trần anh.

Ngữ Kỳ cúi đầu ‘ừ’ một tiếng, ngẩng mặt lên từ trong ngực anh, đầu tiên là đi lấy cái áo gió màu vàng nhạt đưa anh, sau đó đi rót một ly rượu đỏ cho anh, “Bên ngoài gió lớn, bây giờ khí trời lạnh, trước tiên nên uống một ly để cơ thể ấm áp hơn.”

Hàn Thiệu lúc này đang cúi đầu mặc áo gió, nghe vậy bất đắc dĩ lắc đầu rồi thở dài nói, “Tuân lệnh, phu nhân.”

Biết anh đang muốn làm dịu đi bầu không khí ảm đạm, trong lòng cô có chút chua xót, nhưng vẫn phối hợp cười cười, giờ tay lên vuốt ve hai gò má gầy gò của anh.

Bên ngoài khoang thuyền đặt sẵn hai cái ghế dựa mềm mại màu trắng, thích hợp để hai người ngồi cạnh nhau yên lặng ngắm cảnh.

Du thuyền màu trắng dừng trên mặt biển khê lác lác, ánh nắng mặt trời màu vàng ấm áp lan tỏa ra như một vầng sáng ngọt ngào, màu nước biển như viên cẩm thạch đất giá, hiền hòa mà đáng yêu.

Anh chưa từng nói qua, thế nhưng cô biết, anh luôn muốn dành tất cả mọi thứ tốt đẹp tặng cho cô khi còn kịp.

Món quà năm ngoái là một cây bút to, mà quà tặng nay năm nay là một quyển sách tiếng Anh hơi mỏng, thiết kế đẹp để tinh xảo viết chữ ——THE PRINCE.

Là “quân chủ luận”, tác phẩm tiêu biểu của Niccolò Machiavelli – nhà tư tưởng chính trị gia Italia, được nhiều thế hệ quân chủ Châu Âu tôn sùng, là chỉ nam chính trị gia tối cao —— anh đưa quyển sách này có ý gì? Muốn cô nâng cao về chính trị sao?

Ngữ Kỳ ôm quyển sách kia lẩn vào lòng anh, mỉm cười ngẩng mặt lên nhìn, “Quốc vương bề hạ muốn truyền vương quốc của ngài cho ta sao?”

Hàn Thiệu không lên tiếng, chỉ cười nhẹ, xoa xoa mái tóc đen mềm mại của cô —— tuy rằng đuôi mắt anh đều là ý cười ảm áp, thế nhưng trong đáy mắt đen kịt chỉ có ý nghiêm túc. Lần trước cô nhìn thấy anh lộ ra loại ánh mắt này là hồi ở thư phòng của anh, sau khi anh kiểm tra hết bài tập của cô thì dằn dò một phen.

Cô ngẩn ra, bỏ người lên chân chờ nhìn về phía anh.

Thấy cô tựa hồ hiểu được, anh mới thân nhiên mở miệng, tuy rằng trên mặt không tươi cười, thế nhưng giọng nói rất dịu dàng kiên nhẫn, “Em nói như vậy cũng không sai, quản lý một tập đoàn giống như thống trị một quốc gia, dù sao em vẫn phải học hết cái này.”

Ngữ Kỳ vốn chỉ muốn đùa giỡn chọc anh cười, lại không nghĩ rằng một lời đã thành sự thật —— ý nghĩa lời nói anh rất rõ ràng, anh muốn giao tập đoàn giống như đế quốc khổng lồ kia cho cô quản lý.

Thấy cô có chút do dự, anh giờ tay khoác lên bả vai cô, trong giọng nói có sự cứng chiều, “Thả lỏng đi, không phải anh bắt em một mình gánh vác trọng trách nặng nề, anh chỉ muốn em làm để giết thời gian thôi.” Dừng một chút, anh cười, “Đương nhiên, nếu em cảm thấy xử lý những việc này rất nhàm chán, có thể để chuyên gia xử lý thay em, thế nhưng em đâu biết được bọn họ có dụng tâm làm việc cho em hay không, có lên lút đứt túi riêng hay không.”

Khi anh nói những lời này không nhắc đến mình nữa chứ, tựa hồ khi đó anh đã không còn bên cạnh cô —— giống như dặn dò hậu sự vậy, tràn đầy những toan tính không rõ. Ánh mắt Ngữ Kỳ dần dần trở nên nghiêm trọng, cô nhìn anh từ từ nói, “Đó là sự nghiệp của anh, coi như giao cho chuyên gia xử lý thì là làm việc cho anh —— nếu như anh không bỏ được vương quốc này, vậy anh hãy tự mình quản lý nó.” Dừng một chút, về mặt và giọng nói cô dần dịu lại, nâng gò má anh, áp mặt vào trán anh, “Em là vợ của anh, em muốn ở bên cạnh anh, mà không phải ngồi trong phòng làm việc trống rỗng đếm một đồng tiền mặt —— anh có hiểu không?” Bón chữ cuối cùng hạ thấp gần như nỉ non, giọng nói đó không thể gọi là nghi vấn, cầu xin thì đúng hơn.

Anh biết vì sao câu trước giọng nói cô rất nghiêm khắc, câu sau thì lại như van xin, mà chính vì hiểu quá rõ ràng, cho nên càng cảm thấy thương tâm.

Làm sao anh lại không muốn sống với cô đến răng long đầu bạc, thế nhưng số mệnh anh không có phúc phận này. Mỗi đêm khi nhắm mắt lại, anh không biết mình có thể tỉnh lại hay không, sinh mệnh giống như hạt cát nắm trong tay, bất kì lúc nào cũng có thể kết thúc —— mà điều này đại biểu chắc chắn anh nên vì cô sắp xếp ổn thỏa chuyện cho mấy tháng thậm chí là mấy năm sau, nói cách khác, trước khi anh rời khỏi nhân thế phải lo cho cô chu toàn đến cuối cuộc đời.

Nhưng cô luôn cự tuyệt sự an bài của anh, tùy hứng kiên quyết, nhưng anh lại không thể tức giận —— bởi vì trong lòng hai người đều biết rõ, cô tình nguyện dùng phương thức như vậy để khiến anh lo lắng —— tựa hồ làm như vậy thì vĩnh viễn ly biệt sẽ không tới.

Thở dài một cái, anh giờ tay lên ôm cô, giọng điệu chiều chuộng, “Nếu như em thực sự không muốn học thì thôi.”

Ngữ Kỳ nghe vậy mi mắt khẽ rũ xuống, dùng chóp mũi cọ gò má anh, yêu kiều cười cười, dòi trọng tâm sang chuyện khác, “Đêm nay muốn ăn cái gì? Em đi làm cho anh.”

Anh cười một chút, khẽ vuốt gò má cô, “Hôm nay là sinh nhật em, thọ tính lớn nhất, hẳn là nên chọn món em muốn ăn mới đúng, thích ăn cái gì thì bảo bọn họ đi làm, được không?” Dừng lại một chút, giọng anh dịu dàng nói, “Nếu em không thích món quà này, vậy anh dẫn em đi chọn món quà em muốn nha... Thế này đi, xe của em chạy được hai năm rồi, hay là đổi chiếc mới?”

Lắc đầu, cánh tay cô chuyển qua sau cổ anh, nhẹ nhàng vòng lại, giọng nói mềm mại mà trầm, “Giữ lại sang năm tặng em có được hay không?” Âm cuối cô kéo thật dài, mềm mại, như cô gái đang làm nũng với bạn trai, lại giống tiểu bối quyền luyến trường bối.

Tay anh ôm eo cô hơi chậm lại, nhưng đồng ý với cô, dịu dàng nói, “Được, sang năm tặng em.”

—— Chỉ là anh không thể xác định anh và cô còn có năm sau hay không.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 22: Phiên ngoại Hàn Thiệu (3)

Nhiệm vụ chính của Ngũ Kỳ là bảo đảm nam nữ chính mỗi quyển tiểu thuyết – người có tình sẽ thành thân thuộc. Nếu sau khi nhiệm vụ hoàn thành mà cô lập tức rời đi, thì rất có khả năng nam phụ phản diện biến chất lần nữa, quay lại tìm nam nữ chính gây phiền toái.

Để tránh xảy ra vấn đề này, khi Ngũ Kỳ rời khỏi mỗi quyển sách thì tổng bộ sẽ phục chế một đồng nghiệp khác dựa theo ký ức của cô, thay thế cô ở lại trong tiểu thuyết. Đến khi tất cả kết thúc thì trí nhớ sẽ quay về trong đầu Ngũ Kỳ, trở thành kinh nghiệm quan trọng để cô hoàn thành nhiệm vụ sau này.

Giải thích đại khái là khi chủ thể Ngũ Kỳ rời đi làm nhiệm vụ kế tiếp, phần thân của cô sẽ ở lại xử lý mọi thứ.

Trong nháy mắt khi Ngũ Kỳ rời đi, một lượng lớn số liệu phân giải hết vào trong trí nhớ của đồng nghiệp được phục chế.

Đồng tử mở ra rồi nhắm lại, cô nhẹ nhàng rời khỏi lồng ngực gầy gò của người đàn ông, đỡ cánh tay anh, “Ồ đây gió lớn, em đỡ anh về phòng.”

Ngày kế tiếp Hàn Thiệu khi tỉnh giấc, thấy Ngũ Kỳ nằm sắp ngủ say bên cạnh giường, anh muốn đưa tay sờ mái tóc đen của cô, lại phát hiện tay phải mình bị cô nắm thật chặt.

Ngán người, anh cảm ngược lại tay cô, âm lượng mềm mòng gọi cô, “Lên trên giường ngủ đi, mặt đất lạnh lắm.”

Ngũ Kỳ từ từ mở mắt, đối diện với Hàn Thiệu rồi nhìn anh cười, chống người dậy nhẹ nhàng hôn lên má anh, giọng nói mềm mại, “Chào buổi sáng.”

Hàn Thiệu cười rộ lên, “Chào buổi sáng.”

Vốn dĩ 3h chiều nay sẽ lên máy bay, nhưng điều ngoài ý muốn là Ngũ Kỳ đã đổi vé thành nửa tháng sau, để cơ thể Hàn Thiệu điều dưỡng tốt hơn.

Nơi này là rừng mưa nhiệt đới cây cối rậm rạp, bờ cát xinh đẹp, trong núi có cây cỏ xanh tươi và hồ nước trong veo, hoàn toàn không cần lo lắng ở lại lâu sẽ sinh ra nhàm chán.

Mỗi ngày hai người nắm tay nhau cùng đi dạo, lòng bàn chân đi trên bãi cát mềm mại, nước biển ấm áp rửa sạch đôi bàn chân, xem chim hải âu trắng như tuyết bay lên rồi đáp xuống. Thỉnh thoảng họ đi dạo bên bờ rừng nhiệt đới, may mắn sẽ gặp vài chú chim lông sặc sỡ chọt bay qua.

Bọn họ ở trong khách sạn nhỏ xây dựng trên sườn núi, ven đường đều là bãi cỏ xanh, giẫm lên như thảm lông mềm mại.

Đa số thời gian họ ở trong khách sạn nên Ngũ Kỳ thường dốc hết tâm tư tìm đủ loại phim ảnh hài kịch, kéo kín rèm cửa rồi hai người nằm trên giường xem phim tới chiều. Sớm tối Ngũ Kỳ mở nhạc, bật đèn trên đầu giường rồi tìm đủ kiểu báo chí, tạp chí, tiểu thuyết đọc cho anh nghe.

Mỗi lần như thế Hàn Thiệu luôn cười, khẽ vuốt mái tóc dài mềm mại của cô, “Anh chỉ có dạ dày không tốt, mắt còn nhìn được.”

Nửa tháng sau, bọn họ lên máy bay, bay đến một thành phố biển xinh đẹp.

Họ mua một căn biệt thự 3 tầng, vì họ quyết định ở lại đây lâu dài.

Nơi này khí hậu dễ chịu, cây cỏ bãi biển xinh đẹp, ánh mặt trời ấm áp, lại có hàng xóm vui tính. Thời gian giống như dần chậm lại, mỗi người ở đây vô cùng thoải mái, ngày ngày cứ như đang nghỉ phép.

Vốn dĩ Ngũ Kỳ muốn tự thân vận động làm mọi chuyện, Hàn Thiệu lại ngăn cản cô, mời đến hai nữ giúp việc. Anh ôm cô vào trong lòng, “Ngũ Kỳ, em làm bạn bên cạnh anh, không phải người giúp việc. Giữ em bên cạnh đã là ích kỷ tột cùng, sao anh có thể để em phải mệt nhọc như thế?”

Anh luôn cảm thấy cưới cô làm vợ là tự tay đẩy cô vào địa ngục, sâu trong lòng luôn áy náy, tự trách không thôi.

Tâm trạng không tốt có hại đối với việc hồi phục sức khỏe, Ngũ Kỳ kéo bàn tay hơi lạnh của anh áp lên đôi má ấm áp của mình, âm thanh trầm trầm, “Em cam tâm tình nguyện thì sao thấy cực khổ chứ?” Dừng một chút, cô cười ngọt ngào, “Trên đời có mấy ai có thể già cho anh? Em là cực kỳ may mắn đó.”

“Thế nhưng cuối cùng anh không thể làm bạn bên em cả đời.” Anh vô cùng áy náy, nhẹ nhàng vuốt ve má cô, quyến luyến không thôi, “Ngũ Kỳ, đồng ý với anh, sau khi anh đi em hãy tìm một người đàn ông yêu em thật lòng, để anh ta chăm sóc em cả đời.”

Cô đứng dậy, nhẹ nhàng ôm lấy lưng anh. Dừng một chút, cô ngẩng mặt lên, nhìn chăm chú vào đôi mắt xé hệt dải xinh đẹp của anh, dịu dàng bình tĩnh nói, “Cuộc đời này Ngũ Kỳ sẽ không yêu người nào nữa.”

Anh im lặng nhìn cô một lúc, cuối cùng thở dài giống như thỏa hiệp. Anh hơi nghiêng người về trước, trán chạm nhẹ vào trán cô, nhẹ nhàng nâng tay cô, mười ngón tay giao vào nhau, “Ngũ Kỳ, anh sẽ cố gắng sống sót.” Anh dịu dàng nói, “Cho dù chỉ có thể ở cùng em một ngày.”

Mũi cô chua chua, lại cười rộ lên, giọng điệu kiên định, “Em đã nói rất nhiều lần, anh sẽ sống lâu trăm tuổi.”

Mấy ngày sau, Hàn Thiệu dặn nữ giúp việc mua một con rùa Myanmar, dọn cho nó một chỗ trong phòng khách.

Ngũ Kỳ không hiểu gì cả, đứng trước bể kính thủy tinh vô cùng hoang mang, “Sao anh muốn nuôi rùa?”

Hàn Thiệu nhẹ nhàng ôm bả vai cô, “Cho em làm thú cưng, thích không?”

Không hổ là Hàn Thiệu, mua thú cưng cũng khác người như thế.

Ngữ Kỳ đưa tay nắm lấy bàn tay anh đang khoát lên vai phải mình, quay đầu nhìn anh cười, “Là anh tặng thì sao không thích được? Nhưng vì sao lại là rùa?”

Hàn Thiệu cầm ngược lại tay cô, trong đôi mắt xéch hẹp dài tràn đầy ôn nhu, “Rùa sống lâu, anh hy vọng nó có thể thay anh ở bên em đến già.”

Trong nhất thời Ngữ Kỳ không nói nên lời, anh càng dịu dàng, trong lòng cô càng khó chịu.

Anh nhẹ nhàng ôm cô vào trong lòng, như đối với tiểu bối bị tui thân, cực kỳ bao dung. “Ngữ Kỳ, Ngữ Kỳ, vui vẻ một chút, anh mua nó để em được vui vẻ, không phải khiến em thương tâm khổ sở.” Dừng một chút, như đồ đùa nhỏ vậy hàm chứa ý cười nói, “Đặt cho nó tên gì đây?”

Ngữ Kỳ nằm trong lòng anh, giọng nói rầu rĩ, “Gọi nó là A Thiệu được không?”

Hàn Thiệu sững sờ, bỗng nhiên anh nhớ tới ngày say rượu ấy, cô uyển chuyển khẽ gọi anh là A Thiệu. Hình ảnh trong trí nhớ rõ ràng như thế, cứ như vừa xảy ra ngày hôm qua.

Phục hồi tinh thần, anh không nhịn được cười, “Được, gọi nó là A Thiệu.”

Bốn năm sau, Ngữ Kỳ 21 tuổi. Vào một ngày bầu trời xanh thẳm, mây trắng bồng bênh, bọn họ cử hành hôn lễ trong một nhà thờ cổ kính.

Đình chớp cao cao trang nghiêm, bàn thờ nguy nga lộng lẫy làm lòng người kính sợ.

Cha sứ hỏi Hàn Thiệu, “Con có đồng ý lấy cô gái này làm vợ, bất kể ốm đau hay khỏe mạnh, nghèo hèn hay giàu có, xấu xí hay xinh đẹp, đau khổ hay hạnh phúc, con có hứa sẽ luôn yêu yêu thương, chăm sóc, tôn trọng, bảo vệ và chung thủy với cô ấy cho đến khi rời khỏi thế giới này hay không?”

Giọng nói ngoại quốc trầm thấp quanh quẩn khắp giáo đường, là giờ phút thần thánh trang nghiêm khác hẳn mọi khi.

Hàn Thiệu gầy yếu hơn mấy năm trước, nhưng giọng nói vẫn nhẹ nhàng ấm áp như xưa, “Con đồng ý.”

Cha sứ chuyển sang nhìn Ngữ Kỳ, “Con có đồng ý lấy người đàn ông này làm chồng, bất kể ốm đau hay khỏe mạnh, nghèo hèn hay giàu có, xấu xí hay xinh đẹp, đau khổ hay hạnh phúc, con có hứa sẽ luôn yêu yêu thương, chăm sóc, tôn trọng, bảo vệ và chung thủy với anh ấy cho đến khi rời khỏi thế giới này hay không?”

Đường nét gương mặt Ngữ Kỳ đã hoàn toàn nảy nở, xinh đẹp tinh tế như kiệt tác của Thượng Đế. Cô mỉm cười, giọng nhỏ nhẹ và kiên định, “Con đồng ý.”

Cha sứ tuyên bố hai người có thể trao nhẫn cho nhau, Hàn Thiệu nghiêng người về phía cô, sâu thẳm trong đôi mắt xéch là dịu dàng và ấm áp. Mà cô chỉ nhìn anh cười, đôi gò má lúm đồng tiền nở nụ cười ngọt ngào.

Hàn Thiệu bật cười, theo lời cha sứ nhỏ giọng nói, “Đây là tín vật kết hôn của anh, anh muốn cưới em, yêu thương em, bảo vệ em, bất kể giàu có hay nghèo hèn, khỏe mạnh hay bệnh tật, luôn chung thủy với em.” Anh nhẹ nhàng đeo nhẫn vào ngón áp út tay trái cô, động tác mềm nhẹ như với đồ sứ dễ vỡ.

Ngữ Kỳ nhìn anh cười cười, cúi đầu từ từ đeo nhẫn vào ngón áp út tay trái anh, hiền hòa thành kính, “Đây là tín vật kết hôn của em, em muốn gả cho anh, yêu thương anh, bảo vệ anh, bất kể giàu có hay nghèo hèn, khỏe mạnh hay bệnh tật, em đều chung thủy với anh.”

Cha sứ mỉm cười, “Hai con hãy cùng đọc theo lời cha.”

Bọn họ nhìn nhau cười, ăn ý cùng nhau mở miệng, “Anh/Em đi đâu, em/anh cũng đi tới đó. Anh/Em ở đâu, em/anh cũng ở đó. Quốc gia của anh/em là quốc gia của em/anh, thần của anh/em là thần của em/anh.” Tiếng nói phù hợp hoàn mỹ như thế, quả thực không tin được.

Giọng nói cha sứ quanh quẩn khắp giáo đường, “Căn cứ quyền hành thần ban cho chúng ta, cha tuyên bố các con là vợ chồng của nhau. Thần linh tác hợp, không ai có thể chia cắt.”

Trên mặt đất rải đầy cánh hoa hồng, anh nhẹ nhàng mở khăn che mặt màu trắng lên, từ từ cúi đầu hôn cô.

Tay anh nhẹ nhàng đặt lên mái tóc đen của cô, như một trường bối thân thiết bao dung, lại giống một người chồng dịu dàng quán quýt. Anh khẽ thì thầm bên tai cô, “Ngữ Kỳ, em là cô gái đẹp nhất kiếp này anh gặp.”

Cô vòng tay ôm lấy eo anh, nhẹ nhàng cười.

Ở trong mắt mỗi chú rùa, không ai sánh bằng cô dâu của mình.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 23: Phiên ngoại Hàn Thiệu (4)

Tuy rằng ung thư không thể chữa dứt hẳn, chỉ có thể khống chế, nhưng nó không đáng sợ như vậy. Theo tư liệu, hiện nay binh quân người mắc bệnh ở Mỹ có thể sống tới 11 năm, không ngắn hơn so với người bệnh mãn tính như bệnh tim hay bệnh tiểu đường. Được Ngữ Kỳ hết lòng chăm sóc, tình trạng cơ thể Hàn Thiệu luôn

ổn định, thoáng một cái đã qua 6 năm.

Trải qua 6 năm, Ngừ Kỳ trở mã càng xinh đẹp, nhẹ nhàng xoay người, váy áo tung bay không biết đã đánh cắp bao nhiêu trái tim bé trai ngoại quốc.

Hàn Thiệu không còn trẻ, nhưng năm tháng chỉ khiến người đàn ông này càng trở nên hấp dẫn, khi đôi mắt xéch thâm thúy của anh lảng động lại, dần dần dường ra một loại khí chất thuần hậu tao nhã. Anh giờ tay nhắc chân đều phong độ, chỉ cần quay đầu mỉm cười cũng đủ làm trái tim thiếu nữ 18 tuổi đập thành thịch.

Anh luôn cảm thấy bản thân đã rất già, thường nói giỡn với cô, “Em thấy anh có giống cha em không?”

Mỗi lần như thế Ngừ Kỳ sẽ nâng mặt anh, nhẹ nhàng vuốt ve, “Không, anh vẫn khôì ngô tuấn tú như trước.”

Sau đó anh cười, cười theo kiểu ‘Anh biết em chỉ đồ anh’.

Kết hôn 6 năm, anh chưa bao giờ chạm vào cô, ngủ cùng giường cũng rất quân tử ôm cô vào lòng, chưa từng có hành động vượt rào.

Có khi anh hôn cô, động tác vô cùng dịu dàng nhưng không tiến thêm bước nữa.

Cô không hiểu, anh chỉ ôm cô, giọng nói dịu dàng lại ảm áp, “Ngừ Kỳ, anh là một người đàn ông lớn tuổi xấu xa, chiếm lấy trái tim của em đã quá ích kỷ vô sỉ, anh không muốn mắc nợ em thêm nữa.”

Cho cô tiền, châu báu, quần áo khi kết hôn, tặng nhiều như thế nhưng anh không nhắc tới một chữ, chỉ cố chấp cho rằng chính mình nợ cô rất nhiều, nhân cách người đàn ông này thật sự rất cao quý.

Con rùa A Thiệu kia lớn lên không ít, thích vác mai rùa còng kênh bò qua bò lại.

Có một ngày rớt cuộc anh nói ra lời thật lòng, “Thật ra chọn mua rùa là bởi vì anh ích kỷ.”

Cô tựa vào trong lòng anh, ngẩng mặt lên nhìn anh thắc mắc, “Cái gì?”

Anh đưa tay đặt lên mái tóc đen bóng mượt mềm mại của cô, quyến luyến nhẹ nhàng vuốt ve, khóe môi chứa một ý cười dịu dàng, “Anh sợ nuôi chó mèo thì em sẽ không có thời gian quan tâm anh.”

Hóa ra còn có nguyên nhân này, người đàn ông này thật đáng yêu.

Ngừ Kỳ không nhịn được cười ra tiếng, kéo tay anh qua hôn thật khẽ, “Anh quá lo lắng rồi.” Dừng một chút, có chút tò mò nói giỡn với anh, “Vậy sao hôm nay anh lại thẳng thắn thừa nhận?”

Hàn Thiệu nâng mặt cô, “Em theo anh đủ lâu, anh đã thấy thỏa mãn.”

Giọng nói anh vẫn ảm áp như trước, mơ hồ mang theo một điểm xấu.

Ngừ Kỳ im lặng, yên lặng nhìn anh.

Hàn Thiệu cười mỉm, nhẹ nhàng nắm tay cô lên, “Đêm nay đi dạo chợ đêm được không? Anh cho em ăn món ngon.”

“Sao đột nhiên muốn đi chợ đêm?” Cô phục hồi tinh thần lại, miễn cưỡng mỉm cười, “Phần lớn đồ ăn ở chợ đêm là chiên xào, đầy dầu mỡ, em không thích.”

Hàn Thiệu đương nhiên biết không phải cô không thích, mà lo lắng đồ ăn nhiều dầu mỡ làm anh khó tiêu. Cô bé này luôn như thế, thông minh thành thực làm người ta đau lòng, nhưng mà dù cô săn sóc đến đâu, bệnh của anh cũng không khỏi được.

Bởi vì lý do cơ thể, anh không thể làm nhiều chuyện với cô, trong đó có một điều là hưởng thụ các món ăn ngon nổi tiếng. Mười năm qua cô húp cháo theo anh, nhưng chưa từng oán giận một câu.

Anh nhẹ nhàng vuốt ve đỉnh đầu cô, khóe miệng chứa ý cười dịu dàng, “Ngừ Kỳ, coi như theo giúp anh, được chứ?”

Sau đó bọn họ vẫn đi chợ đêm, như ngày xưa nắm tay nhau đi tản bộ, đi qua hết sạp này đến sạp khác.

Chợ đêm huyền ảo ồn ào, ngọn đèn nhấp nháy, người qua kẻ lại toàn du khách nước ngoài tóc vàng mắt xanh, thỉnh thoảng có vài người Hoa tóc đen da vàng.

Hàn Thiệu gần như mua cho cô mỗi loại một phần, mỉm cười xem cô ăn.

Cuối cùng khi Ngừ Kỳ liên tục xua tay nói ăn không vô thì anh mới thôi, rồi cùng cô đi dạo quanh bãi biển cho tiêu hóa.

Ánh nắng trời chiều, hoàng hôn đỏ rực, gió biển thổi qua hai má hơi lạnh.

Ngừ Kỳ thay anh cài lại nút áo, ngẩng mặt cười, “Chúng ta trở về đi.”

Hàn Thiệu nâng tay sửa lại tóc trước trán bị gió biển thổi tung cho cô, ôm cô vào trong lòng, “Chờ một chút, Ngừ Kỳ, chờ một chút.” Dừng một chút, anh từ từ buông cô ra, mỉm cười, “Chúng ta cùng xem Hoàng Hôn được không?”

Anh dùng giọng điệu như cầu xin, Ngừ Kỳ hoàn toàn không thể từ chối.

Hai người ngồi xuống một tảng đá lớn màu xám trắng, Ngừ Kỳ thản nhiên ngồi bên ngoài, không dấu vết thay anh chắn gió biển thổi tới.

Hàn Thiệu xem trong mắt, bất đắc dĩ nhìn cô, cúi đầu cầm tay trái trắng nõn mềm mại của cô, âm thanh dịu dàng, “Ngữ Kỳ, cảm ơn em làm bạn bên cạnh anh suốt 10 năm nay.”

Cô ngẩn người, quay đầu nhìn anh, tóc dài ngoài áo khoác bay lên trong gió.

“Từng lời anh nói đều xuất phát từ trái tim, Ngữ Kỳ, sau khi anh rời khỏi, đừng quá thương tâm.” Anh giúp cô vuốt tóc lộn xộn ra sau mạng tai, trong đôi mắt xé rách đẹp mắt ánh lên Hoàng Hôn ấm áp, nhiem đầy lo lắng, “Trên đời này có nhiều đàn ông tốt hơn anh gấp trăm ngàn lần, cuối cùng em sẽ gặp được một trong số đó, anh ta sẽ thương yêu em như trân bảo.” Dừng một chút, anh nhẹ nhàng xoa hai má cô, nghiêm túc nói, “Hãy sống với anh ta thật tốt.”

Ngữ Kỳ im lặng, chỉ mang theo chút quật cường nhìn anh.

Hàn Thiệu mỉm cười, nhẹ nhàng vuốt ve đỉnh đầu cô, chậm rãi nói, “Cô bé ngốc, anh đã chậm trễ em đến bây giờ, không thể chậm trễ em cả đời.” Giọng nói anh dịu dàng làm cho người ta khờ sở, “Đừng khờ sở, A Thiệu vẫn làm bạn bên cạnh em.” Dừng một chút, anh nhẹ giọng nói, “Nó sẽ thay thế anh, nhìn em hạnh phúc.”

Rốt cuộc cô không kìm nén được nữa, nước mắt đảo quanh vành mắt. Anh vừa dứt lời thì cô nhào vào trong lòng anh, âm thanh nghẹn ngào, “Lời em nói cũng là thật lòng, cuộc đời này Ngữ Kỳ sẽ không yêu ai khác.” Cô ôm chặt lấy thắt lưng anh, “Anh còn nhớ không? Em đã tuyên thệ trước mặt cha sử.”

Cô bình tĩnh trong chốc lát, mới từ từ rời khỏi lồng ngực anh, đôi mắt đen rõ ràng nhìn mặt anh chăm chú, giọng nói điềm đạm, “Bất kể giàu có hay nghèo hèn, khỏe mạnh hay bệnh tật, em vẫn chung thủy làm vợ anh, cho đến khi em rời khỏi thế giới này.”

Hàn Thiệu yên lặng nhìn cô, ánh mắt nhu hòa quyền uyển, như một trường bối khoan dung và một người chồng ôn nhu.

Hồi lâu sau, anh mỉm cười, “Hoàng Hôn đẹp như vậy, em nên xem nó mà không phải xem anh.” Âm thanh anh dịu dàng, “Khi đó pháo hoa nở rộ trên bầu trời sau lưng em, anh cảm thấy em rất ngốc, pháo hoa đẹp như vậy, đẹp hơn người đàn ông lớn tuổi này nhiều, em tình nhìn chăm chăm thứ không đẹp mắt.” Anh sờ sờ mặt cô, “Mười năm đi qua, đầu gối em cũng nên thông minh lên một ít, xem Hoàng Hôn đi chứ?”

Ngữ Kỳ nhìn anh một lúc rồi nén nước mắt quay đầu đi, nhìn về phía đường chân trời xa xa.

Hoàng Hôn trắng lợt như bản anh hùng ca, nước mắt kìm nén đã lâu liên tục tuôn rơi.

Không biết qua bao lâu, cô quay đầu nhìn anh, thấy anh đã bất tỉnh nằm bên cạnh tảng đá màu xám trắng, khóe môi vẫn mỉm cười.

Anh không tỉnh lại nữa.

Ba ngày sau, Hàn Thiệu ngừng hô hấp, câu cuối cùng anh nói với cô là muốn cô xem Hoàng Hôn.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 3 - Chương 24: Phiên ngoại đặc biệt (1)

“Dấu hiệu về sự sống của bệnh nhân đã biến mất, xin lỗi, chúng tôi đã cố gắng hết sức.” “Anh ta... Đi rồi...”

Khi Hàn Thiệu tỉnh lại, phảng phất như trước mắt anh hiện ra nụ cười nhạt nhẽo lúc ẩn lúc hiện của một cô gái.

Trong nháy mắt anh giật mình. Anh, còn sống sao?

Rõ ràng anh đã chết rồi mà.

Anh còn nhớ rõ, anh hôn mê ngẹt thở, sinh mệnh chậm chậm trôi đi, sau đó, không có dấu hiệu gì, anh rời khỏi thân thể của mình. Anh bay lơ lửng giữa không trung, nghe bác sĩ tuyên bố cái chết của mình, trong nháy mắt mặt Ngữ Kỳ tái nhợt. Cô đi tới bên cạnh anh, cúi đầu nhìn thân thể anh, gương mặt đầy nước mắt. Anh đưa tay đón lấy, nước mắt lại như không khí xuyên qua lòng bàn tay anh, rõ ràng không chạm đến được nhưng dường như anh cảm nhận thấy nó nóng như thiêu đốt.

Đoạn ngắn cuối cùng trong trí nhớ là cô chăm chú lau khô nước mắt, vẻ mặt ấm áp không chứa một tia đau buồn, nhẹ nhàng kiên định nói: “Chờ em một chút, em sẽ nhanh chóng đi theo anh. Chờ em một chút.” Cô nhìn anh, khóe môi nở nụ cười tuyệt đẹp.

Hàn Thiệu khởi động thân thể ngồi dậy, đây là.. Phòng ngủ của anh? Chính xác đây là phòng ngủ trong biệt thự khi vừa quen biết Ngữ Kỳ. Chi là quá lâu không thấy, phòng ngủ này không giống như trong trí nhớ, nhất thời anh không thể nhận ra. Nó không giống kiểu dáng trong trí nhớ của anh là vì nơi này không có những đồ dùng sau này Ngữ Kỳ mua thêm, khác hoàn toàn với dáng vẻ được Ngữ Kỳ sắp xếp trước đó.

Anh không chết sao? Hay, anh giống như trong những tiểu thuyết Liêu Trai đó... Trọng sinh?

Dạ dày không có cảm giác đau đớn, thật lâu trước đây chưa từng có. Cơ thể cũng tốt hơn nhiều trong trí nhớ, có thể là do trọng sinh. Anh xuống giường, đứng trước gương, người trong gương thật sự là anh, có điều trẻ hơn không ít, là dáng vẻ quen biết Ngữ Kỳ hai năm đó. Anh xoay người đi đến trước bàn cầm lấy điện thoại di động kiểm tra ngày tháng, lúc này anh đã gặp Ngữ Kỳ, mà Ngữ Kỳ cũng động tâm với anh.

Trong lòng anh không rõ là vui vẻ hay buồn bã. Lại chậm trễ cô thêm một đời, anh nên tự trách nhưng không nhận được thấy may mắn.

Chỉ là...

“Chờ em một chút, em sẽ nhanh chóng đi theo anh. Chờ em một chút.”

Nhớ ra những lời này của cô, trong lòng Hàn Thiệu chợt căng thẳng. Trong thế giới kia, Ngữ Kỳ sẽ như thế nào?! Anh trì hoãn cô nhiều năm như thế, chẳng lẽ sau khi chết còn hại đến tính mạng của cô?!

Không, lần này anh không thể giữ cô bên cạnh nữa, anh nghĩ như vậy.

Ở cạnh cô một ngày nữa thôi, ngày mốt, ngày mốt anh sẽ để cô rời đi, anh tự nhủ với mình như vậy.

Bây giờ là buổi chiều, hẳn là cô đang ngủ trưa. Hàn Thiệu đẩy cửa phòng ngủ ra, anh muốn đi xem cô.

Nhưng mà....

Trên giường, có một cô gái mặc áo sơ mi trắng quần bò hai tay vòng quanh chân, vui đùa vào đầu gối khóc nức nở.

Hàn Thiệu ngạc nhiên đứng cạnh cửa.

Tại sao Tô Vi Vi ở chỗ này?

Dáng vẻ căn phòng này không giống trong trí nhớ của anh, không, đúng hơn là không phải kiểu dáng phòng ngủ của Ngữ Kỳ. Đây là phong cách chuẩn mực của Tô Vi Vi.

Tình cảm giữa Ngữ Kỳ và Tô Vi Vi không quá thân thiết, sau khi Tô Vi Vi rời đi không hề đến hỏi thăm một lần. Huống chi cho dù cô ta tới thăm Ngữ Kỳ, cũng sẽ không ngồi khóc ở đây, kiểu dáng căn phòng càng không thể như thế.

Tô Vi Vi, Tô Vi Vi... Nếu như cô ta không phải chị gái Ngữ Kỳ, suýt nữa anh đã quên mất người này.

Giống như nghe thấy tiếng cửa bị mở ra, Tô Vi Vi ngẩng đầu nhìn, đôi ủng đỏ, mông lưng, đường nét thanh tú mà mỏng manh, quả nhiên là đáng yêu làm người thương tiếc. Nhìn thấy bộ dáng Tô Vi Vi như vậy, anh bỗng nhiên nhớ tới Ngữ Kỳ im lặng ngồi bên cạnh anh, xem Hoàng Hôn trên biển, rung rung mỉm cười.

Thấy là Hàn Thiệu, Tô Vi Vi hung hăng ngược mắt lên trừng anh, vẻ mặt quật cường, trong mắt không che dấu sự căm phẫn chán ghét: “Hàn Thiệu, anh tới làm gì?! Anh thắng! Tôi không đi nữa! Tôi sẽ ở lại! Anh còn đến làm phiền tôi cái gì nữa?! Anh không thể để tôi yên một lúc sao?! Hay là anh muốn dùng thủ đoạn hèn hạ khác!!!”

Đây là... Xảy ra chuyện gì? Anh tuyệt đối không nhớ lắm, lúc này, ở đây rõ ràng phải là Ngữ Kỳ! Còn nữa, cô ta nói vậy là có ý gì? Anh bắt buộc cô ta ở lại khi nào?

Trước mắt Hàn Thiệu bỗng biến thành màu đen, anh cố gắng vịn vào khung cửa, ổn định cơ thể gần như sắp ngã xuống của mình.

Tô Vi Vi, cô ta nói vậy có ý gì?! Quang cảnh trước mắt, rốt cuộc đại biểu cho cái gì?! Mà Ngữ Kỳ... Ngữ Kỳ, cô ở đâu?!

Hàn Thiệu khẽ nhắm mắt lại, không muốn nghĩ sâu thêm nữa.

“Tôi còn nhớ cô có một người em gái tên là Tô Ngữ Kỳ.” Hàn Thiệu mở mắt ra, nói một câu cụt lủn nhưng dường như anh đã dùng toàn bộ sức lực bản thân, thậm chí anh không biết mình duy trì vẻ mặt lãnh đạm, giọng nói bình tĩnh như thế nào.

Nghe thấy ba chữ “Tô Ngữ Kỳ”, trong nháy mắt vẻ mặt Tô Vi Vi đầy bối rối: “Anh đang uy hiếp tôi? Anh muốn làm gì Kỳ Kỳ?! Nó không biết anh, tôi muốn rời khỏi anh không liên quan đến nó! Anh đừng động đến nó, tôi không đi, tuyệt đối tôi sẽ không nhắc lại chuyện rời khỏi nữa, anh đừng làm tổn thương nó!”

Trong lòng Hàn Thiệu khẽ buông lỏng, thế giới này vẫn có Ngữ Kỳ.

Vừa rồi anh chỉ sợ nghe thấy Tô Vi Vi trả lời: “Tô Ngữ Kỳ là ai?” Hay là “Tôi làm gì có em gái?”

Anh đã quyết định cuộc đời này không chậm trễ Ngữ Kỳ nữa, chỉ là anh có thể chịu cô độc một mình, nhưng không cách nào chấp nhận thế giới này không có cô.

Hàn Thiệu chưa bao giờ căng thẳng như vậy, đầu lúc còn trẻ mới tiến vào thương trường đàm phán với người khác anh vẫn thông dong điềm tĩnh.

Tô Vi Vi thấy Hàn Thiệu không lên tiếng, khóe môi dần nở nụ cười lạnh: “Anh thật là hèn hạ! Sớm biết như thế, tôi thà bán mình cũng không đi với anh! Tôi cho anh biết, đời này anh đừng hy vọng tôi sẽ thích anh, tôi hận anh tới chết!” Cô nắm cái gối đầu ném về phía Hàn Thiệu, “Anh đi ra ngoài!”

Hàn Thiệu nghiêng người, gối đầu rơi ngoài cửa, đến cả ánh mắt anh cũng không nhìn.

Đây là chị gái Ngữ Kỳ... Đúng rồi, anh còn nhớ tính tình cô ta tới giờ, mỗi lần thấy anh cứ như nhìn thấy nước lũ và thú dữ, như con nhím hoảng sợ dựng đứng gai nhọn trên mình. Càng trưởng thành sớm nhưng không khôn khéo như Ngữ Kỳ, cô ta mang theo một loại sắc bén và chưa chín chắn. Hai chị em họ phải đảo lại vị trí mới thích hợp.

Ngẫm lại lời nói vừa rồi của Tô Vi Vi. Cô ta nói, anh thích cô ta?

Hàn Thiệu nhú chặt lông mày.

Không, chắc không phải ý này, có lẽ anh bỏ lỡ gì đó.

Chỉ là anh không hiểu rõ tình hình hiện nay, nên không thể nghĩ ra sai ở đâu.

Cuối cùng Hàn Thiệu buông lỏng tay đang vịn trên cửa, về mặt lạnh lùng: “Tô Vi Vi”. Giọng nói của anh ôn hòa trầm thấp hoàn toàn trái ngược với biểu cảm, nếu chỉ nghe giọng nói, thậm chí người ta sẽ ảo giác anh là người ấm áp lương thiện, “Nhớ kỹ thân phận của mình.” Nhưng lời nói ra lại cay nghiệt như vậy.

Trong nháy mắt máu trong người Tô Vi Vi dồn hết lên mặt.

Thân phận... Đúng vậy, thân phận...

Cô là tình nhân của anh. Hai chữ làm người ta khó mở miệng như thế. Chỉ nghĩ đến thôi cô đã hận đến run cả người, thân phận đó làm cô xấu hổ và giận dữ muốn chết đi.

Cô là tình nhân của anh, cô lấy tiền của anh, cho nên đây là điều đương nhiên. Cô bị anh châm chọc khiêu khích, bị anh hạn chế, bị anh bôi móc khắp nơi, bị anh hạn chế tự do cũng là dĩ nhiên... Thậm chí anh tạm thời không cho cô rời khỏi cũng là dĩ nhiên!!! Tô Vi Vi chế cười nghĩ như vậy.

Nhìn bóng lưng Hàn Thiệu rời khỏi, cô ta gằn từng tiếng: “Hàn Thiệu, người giống như anh, xứng đáng cô độc cả đời, lẻ loi sống hết quãng đời còn lại!”

Bước chân Hàn Thiệu không ngừng lại.

Cả đời cô độc, lẻ loi sống hết quãng đời còn lại sao?

Trái tim cao quý đó, anh không đành lòng trì hoãn cô một đời nữa, không muốn cô gặp anh, anh cũng không muốn tìm lại.

Anh nghĩ, cô ta nói rất đúng. Nhất định cả đời này anh sẽ sống cô độc, lẻ loi đến hết quãng đời còn lại.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 25: Phiên ngoại đặc biệt (2)

Trọng sinh đã được một tuần, văn kiện trên bàn làm việc Hàn Thiệu đã thay đổi hết chồng này đến chồng khác, tư liệu Ngữ Kỳ sớm đặt trên bàn làm việc. Tuy nhiên trừ ngày hôm đó anh mở ra xem, đến nay anh chưa từng xem lại, cũng không đi xem Ngữ Kỳ sau khi thấy ảnh chụp cô trong hình với vẻ mặt phẫn chấn như vậy. Trong ấn tượng cho tới bây giờ hình như Ngữ Kỳ chỉ cười nhu thuận, ôn nhu hiền trầm tĩnh, luôn mặc quần trắng, thả tóc dài. Anh chưa bao giờ nghĩ tới trước khi gặp anh Ngữ Kỳ lại buông thả đến thế. Nhìn thấy ảnh chụp trong tư liệu của cô thì anh gần như không thể nhận ra người trong ảnh.

Cô trong ảnh, nở nụ cười xinh đẹp rạng rỡ, mặc cái quần màu đỏ anh chưa bao giờ thấy.

Anh bùng tỉnh, anh cho là anh đã hiểu rõ cô, nhưng anh không biết vì anh cô đã buông thả bao nhiêu thứ.

Chỉ là không đủ.

Anh biết, rất không đủ.

Cô gái buông thả này cam tâm vì anh che giấu mũi nhọn sắc bén. Không phải một năm, hai năm mà suốt mười năm.

Thấy Ngữ Kỳ như vậy, anh thậm chí không thể nhận biết được cô trong trí nhớ. Quả thực như một người khác, hoàn toàn không giống cô gái anh yêu. Đường như người trong trí nhớ chỉ là do anh si tâm vọng tưởng.

Phần tư liệu kia anh không mở ra nữa, anh cũng không đi xem Ngữ Kỳ.

Mà trong lòng xẹt qua một loại phán đoán làm cho người ta sợ hãi, anh không muốn truy đuổi đến cùng.

Thời gian tiếp theo, đêm ngày điên đảo, đàm phán xã giao, tiệc tùng linh đình, xa hoa đồi trụy. Từ khi ở cùng Ngữ Kỳ, đã lâu anh chưa trải qua cuộc sống như thế, nhưng cực kì quen thuộc, quay lại cũng không khó khăn. Thậm chí bởi vì kiếp trước trải qua nhiều, xử lý nhiều chuyện càng thuận buồm xuôi gió, biết nhiều người trong tương lai, hành động hiệu quả gấp nhiều lần.

Chỉ là lúc nào nhìn nơi đâu anh cũng nhớ tới cô gái luôn điềm đạm mỉm cười. Thế giới của anh, không chỗ nào không có bóng dáng của cô, không có ký ức về cô.

Có lúc anh gần như không thể kiềm chế sự nhung nhớ.

Nhưng làm sao anh nhẫn tâm trì hoãn Ngữ Kỳ một đời nữa?

Nếu như trọng sinh về sớm hơn một chút, trước khi anh biết mình ung thư dạ dày, thì dù anh lớn hơn Ngữ Kỳ hai mươi tuổi, nghiệp chướng nặng nề, anh cũng sẽ không ép bản thân buông tay.

Nhưng lúc này, anh đã bị ung thư dạ dày giai đoạn giữa.

Về phần vì sao không đi tìm Ngũ Kỳ, làm vậy chỉ là tự hại mình mà thôi. Từ khi xem ảnh chụp cô, không thể hiểu sao trong lòng anh có dự cảm xấu, là nguyên nhân quan trọng anh không muốn đi.

Vì không rõ tình hình hiện tại nên Hàn Thiệu thấy không thoải mái. Anh có thói quen khống chế mọi người trong lòng bàn tay. Anh không thể bảo trợ lý đi điều tra việc này, ai lại sai người khác đi điều tra chính mình? Anh bắt đầu thân nhiên dò hỏi từ miệng Tiểu Chu.

Ngày hôm đó sau bữa cơm chiều, anh cầm sách ngồi trên ghế sofa.

“Tiểu Chu, cậu thấy Tô Vi Vi là người như thế nào?”

Tiểu Chu đang dọn dẹp bát đĩa, nghe câu hỏi của anh, mặc dù không biết vì sao đột nhiên Hàn Thiệu hỏi anh ta câu này, nhưng vẫn thành thật trả lời: “Đương nhiên Tô tiểu thư là người tốt, chỉ hơi quá buồn bực.” Dừng một chút, anh nhìn về phía Hàn Thiệu, bộ dáng hình như muốn nói gì mà không dám nói, “Tiên sinh...” Suy nghĩ một chút, anh vẫn nói ra miệng, “Con gái luôn thích mình được tôn trọng, ngài nên dịu dàng với Tô tiểu thư.”

Sắc mặt Hàn Thiệu trong nháy mắt lạnh lẽo, lời này của Tiểu Chu là có ý gì?

Rất rõ ràng nhưng mà...

Đứng trước bàn cơm nên đương nhiên Tiểu Chu không nhìn thấy vẻ mặt Hàn Thiệu, anh ta chỉ nghe thấy Hàn Thiệu lãnh đạm đáp lời: “Dịu dàng với cô ta một chút?”

Dù sao đã nói rồi, Tiểu Chu dứt khoát nói ra toàn bộ suy nghĩ của mình, mỗi ngày nhìn thấy Tô Vi Vi dày vò, âm ỷ khiến tiên sinh không được yên ổn, anh ta còn thấy mệt thay tiên sinh. Tiên sinh đã tiếp xúc với rất nhiều phụ nữ, họ dịu dàng xinh đẹp có năng lực khí chất hơn Tô Vi Vi nhiều, nhưng không hiểu sao tiên sinh lại coi trọng Tô Vi Vi: “Vâng, ngài có thể thử dịu dàng với cô ấy hơn một chút, con gái mà, đặc biệt là cô gái trẻ, kiên cường lại yếu ớt, buồn bực lại mềm mại, nếu ngài dịu dàng với cô ấy hơn, e rằng Tô tiểu thư đã sớm khăng khăng một lòng với ngài.”

Mặt Hàn Thiệu đen lại. Rất tốt, Tiểu Chu đã nói vậy anh không thể không hiểu. Tô Vi Vi y như kiếp trước bài xích anh, nhưng anh thích Tô Vi Vi. Không, phải nói là tất cả mọi người nhận định anh thích Tô Vi Vi, bao gồm Tiểu Chu và bản thân Tô Vi Vi. Nếu Tiểu Chu và Tô Vi Vi đều cho rằng như vậy, vậy chuyện này chắc đúng 80%. Hàn Thiệu không biết nên hình dung tâm tình mình lúc này như thế nào.

Buồn cười? Khó tin? Hay hoang đường?

Không. Bây giờ anh chỉ cảm thấy... Sợ hãi. Đúng vậy, sợ hãi.

Người ở bên cạnh anh là Tô Vi Vi, người anh thích là Tô Vi Vi. Như vậy, Ngũ Kỳ đâu?

Ai tới nói cho anh, Ngũ Kỳ thế nào?

Anh cho Tô Vi Vi không ít tiền, dựa vào tình cảm của Tô Vi Vi với Ngũ Kỳ, Ngũ Kỳ tuyệt đối không phải chịu khổ. Đó cũng là một trong những nguyên nhân anh tàn nhẫn hạ quyết tâm không đi tìm Ngũ Kỳ.

Anh bắt đầu thường xuyên nhớ tới khoảng thời gian lúc hai người mới quen.

Nhớ cô hỏi: “Em có thể ngồi cạnh ngài một lát nữa không?” Sau đó cơ thể cô gái mềm mại tựa vào cạnh chân anh.

Nhớ tới khi anh say rượu thì có giọng hát trong vắt vang lên bên tai.

Nhớ cô lặng lẽ đổi cái bàn to thành bàn nhỏ hơn, sau đó dè dặt nhìn anh, cực kỳ khôn khéo.

Nhớ cô chuẩn bị một bàn toàn rau dưa xanh mướt, nhìn anh cười ngọt ngào: “Gần đây em thích ăn nhẹ một chút, cho nên tự chủ trương.”

Phần cuối cùng đều là cô gái thành kính mềm mại hôn lên khóe môi anh, nhẹ nhàng nghiêm túc nói: “Tiên sinh, trên đời này không ai quan tâm sống chết của Tô Ngũ Kỳ, trừ ngài.”

Như một trò đùa dai, sau khi anh quyết tâm buông tha thì cơ thể của anh lại tốt lên. Ngũ Kỳ từng dồn hết tâm sức để cơ thể anh không chuyển biến xấu, nay anh mặc cho số phận thì không thuốc mà hết.

Có lẽ bởi vì anh được trọng sinh.

Mấy ngày trước, anh tưởng niệm cả ngày lẫn đêm, lựa chọn buông tha thì lưỡng lự do dự, vào giờ khắc này nó như chuyện cười.

Xế chiều ngày hôm đó anh đến nhà Ngũ Kỳ. Anh ngồi trong xe, trong lòng không hiểu sao dâng lên cảm giác xấu.

Ngũ Kỳ ra ngoài nét tươi cười rạng rỡ, khóe mắt đuôi lông mày đều là hơi thở của tuổi thanh xuân.

Hàn Thiệu bảo tài xế đi theo.

Sau đó anh nhìn thấy Ngữ Kỳ đi vào trường học Tô Vi Vi. Bên cạnh Tô Vi Vi là một người đàn ông trẻ tuổi, nho nhã lịch sự, làm người ta thấy tựa như gió xuân. Anh nhìn thấy cô gái anh muốn gặp đi tới cổng trường Tô Vi Vi, gọi hai người họ.

Sau đó cô kéo tay Tô Vi Vi. Rõ ràng nói chuyện với Tô Vi Vi nhưng cô cứ lơ đãng nhìn về người đàn ông kia nở nụ cười tươi như hoa.

Ánh mắt cô xem người đàn ông kia anh cực kì quen thuộc, có điều trước đây người cô nhìn là anh.

Nhưng anh mơ hồ cảm nhận được, ánh mắt như vậy không giống ánh mắt Ngữ Kỳ của anh, tuy chỉ dựa vào ánh mắt nhưng anh biết, không phải cô.

“Trở về.” Anh nói với tài xế.

Dự cảm xấu rất cuộc thành hiện thực. Anh không thể không nhìn thẳng vào cái phòng đoán khiến người ta sợ hãi mà anh từng tận lực xem nhẹ nó.

Có lẽ bởi vì trong quá trình trưởng thành có chuyện gì khác, hoặc Ngữ Kỳ từng hành động gì khiến thế giới này cô không giống như trước... Nhưng vô luận như thế nào, có một việc hoàn toàn xác thực, không nghi ngờ.

Cô gái này, không phải cô gái nhỏ của anh. Cô không phải Ngữ Kỳ.

Anh khép đôi mắt, khẽ cười.

Anh sẽ sống lâu trăm tuổi, giống như cô từng nói vậy.

Chỉ là, không có cô.

Thế giới này, không có cô.

Chẳng qua là một đời hui quạnh thôi.

Anh nghĩ như vậy.

Nhưng anh chưa từng nhớ đến, trước khi gặp cô, anh luôn một mình, nhiều năm qua đi mà anh chưa bao giờ cảm giác hui quạnh.

Nếu như trước kia cô không đi vào lòng anh, về sau mất cô làm bạn, anh mới bắt đầu biết cô đơn khó khăn thế nào.

Anh không biết, khắp người anh tràn ngập nỗi buồn đau, cô đơn ngay cả đứa bé ngây thơ cũng cảm nhận được.

Về chú Hàn còn các phiên ngoại đặc biệt nữa, sẽ được gửi đến các độc giả thân yêu của nhà Lan trong 1 ebook đặc biệt dành riêng cho Hàn Thiệu, vì tác giả ưu ái chú nhất và bạn cũng thích chú nhất:)))

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 4 - Chương 26: Nhân vật phản diện là bác sĩ (1)

Đây là một căn hộ nhỏ, hai phòng ngủ và một phòng khách, không biết có phải do trời âm u hay hướng của căn phòng không tốt không mà có vẻ hơi u ám. Không có không khí của khu nhà cao cấp như mấy lần xuyên qua trước, đây là một căn hộ với đồ đạc đơn giản đến mức có phần lạnh lẽo, nhưng được quét dọn rất sạch sẽ, trên nền nhà không có một sợi tóc. Trừ những cái đó ra, mỗi góc của căn hộ này toàn sách, từng chồng từng chồng đầy, chúng đều là sách chuyên ngành y học, y văn bác và khó hiểu.

Ngữ Kỳ đi xung quanh phòng một lần thì thấy trên bàn ăn cơm có một cái ly thủy tinh để lên hai tờ một trăm nhân dân tệ, chiếc bảng đen bên cạnh có ghi dòng chữ với nét chữ mạnh mẽ cứng cáp, nói đây là tiền sinh hoạt phí tuần này.

Bình tĩnh nhìn một lát, cô đưa tay lấy tiền bỏ vào túi, ngồi trên sofa bắt đầu phân loại mối quan hệ giữa các nhân vật trong tiểu thuyết.

Trong chớp mắt một lượng lớn nội dung như làn sóng tràn vào trong đầu, Ngữ Kỳ cảm thấy bất đắc dĩ.

Trong tiểu thuyết này nhân vật nam nữ chính là những người sống chỉ cần tình yêu, dường như ngoài tình yêu thì không cần những thứ khác, việc học và sự nghiệp đều như mây khói, ném ra sau đầu. Nhưng tiểu thuyết chính là tiểu thuyết, làm người khác cảm thấy bất lực, nhưng vẫn phải dùng thái độ nghiêm cẩn (nghiêm túc và cẩn thận) nhất để đánh giá.

Nữ chính tên là Trữ Thanh Thanh, là một nghiên cứu sinh, vẻ ngoài xinh xắn, thành tích học tập tốt, tính tình cởi mở, luôn là học trò cưng của giáo sư, một lần theo giáo sư đi dự tiệc thì quen biết với nam chính tên là Tần Mạch. Đúng vậy, mọi người đoán rất chính xác, Tần Mạch là người đầu tư cho dự án của họ, là một người đàn ông thành thực và chăm chỉ, lại đẹp trai nhiều tiền.

Sau nhiều chuyện, hai người thường xuyên gặp gỡ nên tình cảm dần trở nên tốt hơn. Nhưng sau đó mới là bất hạnh, Trữ Thanh Thanh biết được ngay từ đầu Tần Mạch đối xử tốt với cô ta chỉ vì đáng về cô ta giống với Phương Uyển – bạn gái trước đã mất của Tần Mạch, từ đó bắt đầu phát sinh hiểu lầm, cãi nhau, chia tay,

bước vào con đường ‘ngược luyến tình thâm’ không lối về.

Trữ Thanh Thanh gặp được nhân vật nam phụ Cổ Quân Lăng khi cô ta lên con sốt trong kỳ tức xá dẫn đến tái phát bệnh hen suyễn. Nhà trường cử một người đưa cô ta đến bệnh viện, kết quả chuẩn đoán là tình trạng thở gấp kéo dài, cần ở lại bệnh viện để theo dõi. Bác sĩ chịu trách nhiệm điều trị cho cô ta là Cổ Quân Lăng, sự trùng hợp câu huyết chính là, cách đây hai năm Cổ Quân Lăng từng theo đuổi Phương Uyên, anh ta thấy Trữ Thanh Thanh và Phương Uyên giống nhau đến sáu phần, đương nhiên anh ta không thể không động lòng.

Trữ Thanh Thanh lại không biết chuyện này, nhưng vì giận dữ Tần Mạch, cô ta bắt đầu qua lại với Cổ Quân Lăng. Một mặt bởi vì Cổ Quân Lăng đối xử với cô ta cũng rất tốt, mặt khác là mượn cơ hội này trút sự bức bối trong lòng mình. Nhưng sau này khi cô ta phát hiện Cổ Quân Lăng cũng xem cô ta là người thay thế, dưới con tức giận cô ta liền bỏ đi, khi đó Tần Mạch lợi dụng cơ hội này dụ dỗ nữ chính quay lại, theo logic kết thúc HE.

Mặc dù cả hai người đều tiếp cận Trữ Thanh Thanh bởi vì khuôn mặt cô ta giống với Phương Uyên, nhưng do Tần Mạch là nam chính, vậy nên độc giả đều cho rằng cuối cùng anh ta thật sự yêu nữ chính, không phê bình gay gắt. Mà Cổ Quân Lăng lại không may mắn như vậy, vì anh xem nữ chính là người thay thế nên bày mưu ngăn cản nữ chính quay về với nam chính, tội càng thêm nghiêm trọng, chiếc mũ nhân vật nam phụ phản diện liền chụp xuống đầu anh, từ đó về sau anh không có cơ hội lật lại bản án.

Thân phận lần này của Ngữ Kỳ là con gái của Phương Uyên – Phương Ngữ Kỳ. Bởi vì cô là con gái của Phương Uyên, cũng cản trở nam chính ở cùng với nữ chính, vì vậy không nghi ngờ gì cô được xếp vào hàng ngũ nhân vật phản diện.

Mẹ của cô Phương Uyên là một người phụ nữ tựa như truyền kỳ, xinh đẹp nhưng bình không chịu gò bó. Năm cấp ba Phương Uyên bắt ngờ mang thai, nhưng bà ấy không muốn phá thai, lại tình nguyện bỏ học đi vào con đường làm thuê gian khổ để nuôi dưỡng con gái. Nhưng không có bằng đại học, một người mẹ đơn thân muốn tự mình nuôi con thì rất khó khăn. Sau vài năm làm việc gian khổ bất kể ngày đêm, do lượng công việc gấp mấy lần người khác và áp lực không lồ rốt cuộc bà ấy gục ngã. Phương Uyên bệnh không bao lâu thì mất, để lại Phương Ngữ Kỳ mới mười hai tuổi lẻ loi không nơi nương tựa.

Sau khi Phương Uyên mất đi, trên đời này cô không còn người thân. Trong khi đó Cổ Quân Lăng – người theo đuổi bà ấy đến một năm với tình cảm chân thành, anh không để ý đến sự phản đối của người nhà, cũng là người bạn thân với bà ấy tự nguyện đảm đương trách nhiệm, trở thành người giám hộ của Ngữ Kỳ, đón Phương Ngữ Kỳ mười hai tuổi về nhà chăm sóc.

Có thể nói việc sống chung này thoạt nhìn sẽ dễ dàng hoàn thành nhiệm vụ, nhưng sự thật không phải như thế. Nhiệm vụ lần này có nhiều chỗ khó khăn cần phải loại bỏ.

Thứ nhất, người Cổ Quân Lăng yêu là Phương Uyên đã mất.

Thứ hai, nữ chính Trữ Thanh Thanh xuất hiện cũng xem như là một trở ngại.

Thứ ba là khuôn mặt Phương Ngữ Kỳ không được xinh đẹp tinh tế như những lần xuyên qua trước, thiếu sức hấp dẫn để thu hút đàn ông.

Có lẽ do mười hai năm sống khổn khổ cùng với Phương Uyên, mặc dù Phương Ngữ Kỳ có ngũ quan giống mẹ, nhưng việc trở lại rất kém, cả người nhỏ bé gầy tong teo, trông như một con khỉ nhỏ. Chẳng trách Cổ Quân Lăng tiếp xúc với cô hàng ngày mà vẫn không sinh ra nửa phần tình ý.

Dù như vậy, Cổ Quân Lăng vẫn được coi là một người giám hộ có trách nhiệm. Bản thân là anh ta bác sĩ khoa cấp cứu của một bệnh viện hạng A, kỳ thật khối lượng công việc mỗi ngày rất lớn, làm việc cả ngày mệt mỏi đến nỗi không muốn nói chuyện. Tuy rằng mệt như vậy nhưng mỗi tối anh vẫn kiểm tra bài tập của Phương Ngữ Kỳ, giảng cho cô những bài mà cô không hiểu. Trừ cái đó ra, nếu trường học tổ chức họp phụ huynh hay tổ chức các hoạt động gì đó, thì dù công việc có bận rộn tới đâu đi nữa anh cũng bớt chút thời gian tới tham dự, từ trước tới nay luôn đến đúng giờ và cũng không ra sớm.

Theo lý mà nói, lúc cô đi đến bước đường cùng phải tự cố gắng sinh tồn, Cổ Quân Lăng là người duy nhất vươn tay cứu vớt Phương Ngữ Kỳ, cố hết sức tạo cho cô một thế giới mới, cô cần phải dựa vào anh, tin tưởng anh, coi anh là người thân duy nhất trên đời.

Nhưng sự thật hoàn toàn ngược lại, cả hai chỉ nói chuyện khi thực sự cần thiết. Cổ Quân Lăng có việc muốn nói cho cô đều viết lên cái bảng đen trong phòng khách, chữ viết rõ ràng mạnh mẽ nhưng lại hết sức lạnh giá, giống như sự lạnh lẽo của áo blue trắng trên người anh. Mà Phương Ngữ Kỳ lại tương đối mạnh mẽ, dù ở trong phòng nghe thấy tiếng anh đi làm về, nhưng cứ giả bộ không biết gì tiếp tục làm việc của mình. Rõ ràng hai người sống chung một mái nhà, lại tương kính như băng như hai người xa lạ.

Tóm lại do tính cách của hai người đều có vấn đề. Tuy nội tâm Cổ Quân Lăng dịu dàng và có nhiều tình thương, nhưng ngoài mặt luôn là một bộ dạng nghiêm túc, khắp người đều lạnh như băng giống như “ta là người có quyền”. Cũng bởi vì công việc, anh cực kỳ coi trọng năng suất làm việc và độ chuẩn xác, vô cùng không thích những người lè mề và bất cần. Bên cạnh đó anh còn có bệnh sạch sẽ, do đó người khác không thích sống chung với anh là chuyện bình thường.

Mà Phương Ngữ Kỳ không phải là một cô gái không biết báo đáp, nhưng từ nhỏ cô đã phải chịu mọi sự ghê lạnh, nên có phần tự ti hướng nội, dụng phải người không dễ gần gũi như Cổ Quân Lăng thì phản xạ đầu tiên của cô đó là tránh né. Không phải là cô không thử báo đáp, mỗi lần tan học sớm cô đều về quét dọn từng căn phòng, muốn giúp Cổ Quân Lăng giảm bớt gánh nặng, chẳng qua lần nào cũng không thể đạt đến độ yêu cầu của anh, không phải ở đây chưa lau sạch sẽ thì cái góc kia vẫn còn bụi bẩn. Cổ Quân Lăng đương nhiên không trách cứ cô nặng nề, anh chỉ lặng lẽ cầm lấy dụng cụ quét dọn từ tay cô, tự mình cẩn thận lau lại một lần nữa. Mặc dù chỉ có như vậy nhưng đối với một cô gái có phần tự ti mà nói thì đã trở thành một loại khiển trách, từ đó Phương Ngữ Kỳ rúc vào trong vỏ ốc của mình không chịu ra.

Ngữ đến đó, tiếng bước chân vang lên bên ngoài hàng lang, tiếng động không lớn nhưng lại có quy luật, vội vàng nhưng không lộ vẻ lộn xộn. Tiếng bước chân nhanh chóng dừng lại ở trước cửa, không vang lên nữa.

Hiểu được là Cổ Quân Lăng đã về, Ngữ Kỳ đang ngồi trên ghế sofa theo bản năng đứng dậy, đi ra cửa.

Trời không còn sớm, trong phòng lại không bật đèn. Cửa phòng được mở ra thì ánh sáng từ bóng đèn ngoài hàng lang tràn vào phòng, bởi vì ngược sáng nên Ngữ Kỳ không thấy rõ hình dáng của đối phương, nhưng vẫn có thể thấy được anh ta có dáng người cao gầy, đôi chân thon dài.

Cổ Quân Lăng thẳng lưng đứng ở ngoài cửa, im lặng nhìn cô từ trên cao.

Ngữ Kỳ vừa định mỉm cười, anh liền đưa tay qua, bật công tắc trên vách tường lên, đèn lập tức sáng lên có phần hơi chói mắt, ánh sáng chiếu lên khuôn mặt của hai người.

Khuôn mặt Cố Quân Lãng cũng không cứng nhắc giống bản thân anh ta, ngược lại anh ta rất đẹp trai, dáng người cao gầy, ngũ quan thanh tú, khi anh ta mặc áo sơ mi dễ bị nhầm tưởng thành sinh viên năm nhất.

Anh ta có một đôi mắt phượng hẹp dài thâm thúy, gọng kính vàng đặt trên sống mũi, đường cong cằm rất gọn gàng. Hơn nữa làn da của anh ta trắng nõn, cả người từ trong ra ngoài đều lộ ra khí chất của người có tri thức. Nhưng anh ta có một điểm không giống người đàn ông tri thức, đó là trên người anh ta mang theo một loại khí chất của người có quyền thế.

Nếu như so sánh lĩnh vực của anh ta trong chiến trường, mọi người dễ dàng nhận thấy anh ta không phải chỉ có lý luận suông như Triệu Quát (1), mà một người đã trải qua vô số trận chiến, có nhiều thành tích cao.

(1) Triệu Quát là đại tướng nước Triệu thời Chiến Quốc, con trai Mã Phục Quân Triệu Xa, người đời gọi là Mã Phục Tử. Do Triệu Quát chỉ giỏi bàn luận suông về binh pháp nhưng lại không có kinh nghiệm thực tiễn nên đã chôn vùi tính mạng hơn bốn chục vạn tướng sĩ và tiền đồ của nước Triệu, khiến hậu thế cười chê nên về sau mới có câu thành ngữ bàn việc binh trên giấy để chỉ loại người nói nghe hay nhưng làm thì dở.

Mặt anh ta không đổi sắc nhìn Ngữ Kỳ, anh ta thẳng lưng đi lướt qua cô để vào nhà, thay dép lê, sau đó ánh mắt lướt qua bàn cơm sạch sẽ, quay đầu lại nhìn cô: “Chưa ăn cơm tối hả?”

Có thể là do được dạy bảo tốt, giống như tiếng bước chân của anh, giọng nói của anh ta rất nhẹ nhàng, không bao giờ làm phiền người khác, nhưng lại rất rõ ràng, nó giống như tiếng ngọc chạm vào nhau trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Nếu là trường hợp khác, rất có thể Ngữ Kỳ sẽ trả lời: “Cháu đang đợi chứ”. Thế nhưng vai diễn lần này của Phương Ngữ Kỳ là một cô gái có phần tự ti hướng nội, cho nên cô chỉ ngại ngại mỉm cười, im lặng.

Do tính cách nên Cố Quân Lãng không bao giờ nói nhiều, thấy cô cười thì xem như ngầm thừa nhận điều đó, trực tiếp xoay người mở cửa tủ lạnh, lấy mấy hộp ra, sau đó hâm nóng thức ăn rồi đặt trên bàn.

Ngữ Kỳ rất biết điều đi vào phòng bếp lấy đĩa, trở lại bàn ăn cơm đưa một đôi đũa cho anh ta. Cố Quân Lãng nhủ mảy, không nhận lấy mà xoay người tự mình đi lấy một đôi khác, lúc này mới kéo ghế ra ngồi xuống.

Cô cũng sò, giờ mới nhớ tới anh có bệnh sạch sẽ.

Theo như cô biết, những người có bệnh sạch sẽ đều theo xu hướng chủ nghĩa hoàn mỹ. Trừ cái đó ra, giáo dục từ gia đình cũng đóng một vai trò rất quan trọng, những người có bệnh sạch sẽ đều do tiếp nhận giáo dục nghiêm khắc bảo thủ thậm chí là lãnh khốc, cho nên mới khiến cho họ phát triển theo hướng cẩn thận quá mức, bảo thủ và ngoan cố thiếu tình thương và tính linh hoạt. Thậm chí họ còn gò ép thói quen làm việc, nghỉ ngơi và vệ sinh theo một quy luật, tất cả đều phải gọn gàng ngăn nắp, tình huống này rất tương đồng với Cố Quân Lãng.

Nhưng cô đến đây không phải để thay đổi tính cách gần giống như một căn bệnh của anh, mà làm cho anh thích cô, đó là lý do cô cố gắng làm theo những tiêu chuẩn yêu cầu cao của anh ta.

Nghĩ vậy cô lấy lại tinh thần, bắt đầu cố gắng ăn thật nhiều rau và thịt nạc. Mặc dù cơ thể này bị suy dinh dưỡng rõ ràng, nhưng những đường nét trên khuôn mặt vẫn được, chỉ cần ăn nhiều thịt tăng cân, chú ý chăm sóc da một chút, chắc chắn sẽ là tiểu mỹ nữ.

Do cả hai người đều không nói chuyện, cho nên bữa cơm này trôi qua rất nhanh và yên tĩnh. Sau khi Cố Quân Lãng đặt đĩa xuống thì đứng dậy bắt đầu thu dọn chén đĩa, Ngữ Kỳ vội vàng đứng lên: “Con làm là được rồi, chú người đi nghỉ ngơi đi.”

Khi Phương Ngữ Kỳ mười hai tuổi lần đầu tiên nhìn thấy Cố Quân Lãng đã gọi anh ta là chú, đến bây giờ vẫn tiếp tục gọi như vậy, chưa từng thay đổi.

Cố Quân Lãng làm như không nghe thấy, chẳng qua là nhanh chóng thu dọn toàn bộ. Bước vào nhà bếp, ánh mắt anh dường như thoáng thấy thứ gì, hơi dừng lại một chút. Anh dừng lại, cúi đầu nhìn xuống đôi dép màu xanh mà Ngữ Kỳ đang mang, hai hàng lông mày thanh tú khẽ nhíu lại: “Không nên đi loại dép này, thời gian lâu chân sẽ biến dạng.”

Ngữ Kỳ mới tới được một ngày, đôi dép lê này chỉ có thể do Phương Ngữ Kỳ tự mình mua, nhưng dù sao đi nữa việc này không thể giải thích, bị oan không muốn nhận cũng phải nhận, cô ngăn người một lúc sau đó nhanh chóng đáp lại “Vâng”.

Đến khi Cố Quân Lãng tắm xong quay lại, trên chân của cô đã đổi một đôi dép bằng vải bông rộng rãi dễ chịu, sau khi anh ta nhìn thoáng qua cũng không lên tiếng, trên mặt vẫn không có cảm xúc, giọng nói thản nhiên, nhưng là hỏi một vấn đề khác: “Bài tập làm xong chưa?”

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 4 - Chương 27: Nhân vật phản diện là bác sĩ (2)

Lúc này Ngữ Kỳ mới nhớ tới việc này, trong tư liệu không có ghi cận kề như vậy, cô còn không biết Phương Ngữ Kỳ đã hoàn thành bài tập hay chưa, vì vậy chỉ đáp lại bằng im lặng.

May thay Cố Quân Lăng không phải là người nói nhiều, thấy cô không trả lời thì không tra xét thêm. Chẳng qua anh ta dẫn đầu đi tới phòng cô, Ngũ Kỳ vội vàng đuổi theo.

Sự thật chứng minh Phuong Ngũ Kỳ là một đứa bé ngoan, trên vở bài tập của cô đã viết chỉ chút lời giải, ngoại trừ một vài bài tập tương đối khó thì dễ trắng.

Bởi vì đây là bài tập của giáo viên giao cho, không thể tham khảo đáp án, cho nên Cố Quân Lăng cầm lấy sách của cô bắt đầu kiểm tra. Anh rất kỳ lạ, không hề ngồi xuống, chỉ đứng bên cạnh bàn học sử dụng ngón tay thon dài chỉ theo từng dòng cô làm, gặp phải những phần cần tính toán cũng không dùng máy tính hay giấy nháp, sau 2s tính nhẩm anh đã có đáp án. Trong số các bài đã làm, nếu sai thì anh dùng bút chì nhẹ nhàng đánh dấu hoa thị bên cạnh tiêu đề, sau đó tiếp tục dò xuống.

Sau mấy phút ngắn ngủi, anh đã kiểm tra xong một phần bài tập, quay đầu thấy Ngũ Kỳ vẫn ngoan ngoãn đứng sau lưng anh, mày nhủ lại, dùng ánh mắt ra hiệu về phía cái ghế, “Ngồi xuống.”

“Chú ngồi đi, cháu đứng là được rồi.” Bất kể là gia đình nào, tuyệt đối không có đạo lý để người bề trên đứng bên cạnh, người nhỏ hơn lại ung dung ngồi ghế.

Cố Quân Lăng nhìn cô một cái, đứng thẳng tiếp tục giảng bài cho cô. Tư duy chặt chẽ, lời nói ngắn gọn, vẻ mặt bình tĩnh, chỉ cần vài câu nói ít ỏi đã chỉ ra được vấn đề quan trọng nhất, trong nháy mắt sẽ khiến người khác sinh ra cảm giác kính trọng với anh.

Sau khi giảng xong anh quay đầu sang nhìn cô, “Hiểu chưa?”

Ngũ Kỳ gật đầu, Cố Quân Lăng vẫn nhìn cô, mặc dù trên mặt anh lúc này không có cảm xúc gì, nhưng lại làm cho người khác có cảm giác anh đang nghi ngờ.

Quả nhiên, 1s sau anh liếc đề bài, tìm một bài có tính chất tương tự chỉ cho cô xem, “Làm đề này thử xem.”

Ngũ Kỳ cảm thấy buồn cười, nhưng vẫn cố gắng chịu đựng, thành thật bắt đầu làm bài. Chẳng qua có người khom lưng đứng bất động bên cạnh bàn khiến cô có phần không được tự nhiên, may mà tốc độ làm bài của cô nhanh, làm xong rất nhanh.

Cố Quân Lăng luôn theo dõi quá trình cô làm bài, mặc dù nét mặt thản nhiên, nhưng ánh mắt thay đổi liên tục, cuối cùng khi cô đặt bút xuống thì ngạc nhiên nhìn cô.

Ngũ kỳ có tình bình thản đối mặt với anh, “Chú làm sao thế?”

Cố Quân Lăng ngay lập tức lấy lại bình tĩnh, giọng nói bình thản, “Không có gì, năng lực tiếp thu của con đã tốt hơn rồi”. Mặc dù khi nói câu này khuôn mặt anh vô cùng ôn hòa, giọng nói cũng bình thường, giống như một câu trần thuật vô cùng đương nhiên, nhưng không biết tại sao có phần quái dị, giống như trước đây anh thấy cô rất thấp kém vậy.

Bởi vì là hàng giả mạo nên thực ra không cần chỉ dạy, trước kia Phuong Ngũ Kỳ mất một tiếng để hoàn thành bài theo chỉ dẫn của anh nhưng hôm nay chưa đến nửa tiếng cô đã làm xong. Mặt Cố Quân Lăng không thay đổi đứng bên cạnh bàn một lúc, dường như vẫn không thể tin được nhìn chăm chăm Ngũ Kỳ. Nhưng cuối cùng anh im lặng, ra khỏi phòng vẫn không quên giúp cô đóng cửa.

Kỳ thật với năng lực của cô, giả bộ ngu ngốc không thành vấn đề. Nhưng hiện thực quá tàn khốc, cô không có một thân hình đẹp, nếu như không thể hiện sự thông minh, cho dù mỗi ngày sống chung với Cố Quân Lăng, e rằng cũng không khiến anh ta chú ý và cảm thấy hứng thú với cô.

Cái này gọi là bên ngoài không đủ thì bồi dưỡng nét đẹp bên trong, đây là chân lý.

Sống chung dưới một mái nhà với Cố Quân Lăng trong một thời gian dài, cô càng cảm thấy anh là một người hết sức nghiêm cẩn (1). Một số người đàn ông về nhà thường vứt áo phục, tháo cà-vạt, nằm nghiêng ngả trên ghế sofa chờ người tới phục vụ. Mà Cố Quân Lăng không như vậy, cho dù là ở trong nhà, anh vẫn ăn mặc đàng hoàng, cà-vạt được thắt vô cùng ngay ngắn, cài hết tất cả các cúc áo sơ mi, lúc nào cũng có thể trực tiếp đi dự tiệc.

(1)Nghiêm cẩn: chặt chẽ cẩn thận.

Không chỉ quần áo trên người anh từ trước đến nay đều phẳng phiu, không tìm thấy một nếp nhăn, ngay cả khăn mặt trong phòng vệ sinh đều trắng tinh sạch sẽ, không có lấy một vết bẩn, được xếp gọn gàng, từng chồng cao ở trên bàn, sau khi dùng xong thì thả vào cái sọt bên cạnh, giặt sạch phơi khô xong thì sẽ được gấp gọn, đặt về chỗ cũ.

Ngoại trừ những chồng sách y khoa ở khắp nơi và từng chồng khăn ở bên ngoài, thì căn hộ này xem như rất bình thường. Không có đồ trang trí đắt tiền, không có vật gì đáng giá để cất giữ, chẳng qua đây cũng là điều bình thường. Mặc dù Cố Quân Lăng là bác sĩ trưởng khoa trẻ tuổi nhất trong bệnh viện, thế nhưng thu nhập trong khoa cấp cứu không cao, anh lại là một người không thích nhận phong bì, chưa bao giờ kê đơn thuốc đắt tiền, cho nên tiền lương một tháng của anh cũng chỉ từ năm ngàn đến sáu ngàn.

Thực ra rất nhiều người không biết, nhìn bề ngoài cái nghề bác sĩ này vô cùng vinh quang, nhưng thực tế tiền lương luôn ít hơn so với những nỗ lực mình bỏ ra. Nếu như tác giả của quyển tiểu thuyết biết điều này, chắc chắn sẽ không để nghề nghiệp của nam phụ là bác sĩ, lại còn là một bác sĩ khoa cấp cứu.

Chết, nói lan man xa quá.

Trước mắt tình tiết bộ truyện chưa tới đoạn nữ chính Tiữ Thanh Thanh được đưa đến bệnh viện. Cho nên hiện nay việc Ngũ Kỳ quan tâm nhất là phải làm sao để Cố Quân Lăng tăng tình cảm với cô, việc thứ hai là điều dưỡng tốt cơ thể gầy gò này.

Do tính cách của Cố Quân Lăng nên muốn nói chuyện với anh vài câu còn khó hơn lên trời. Dĩ nhiên, anh ta không nói thì bạn nói, không nói vòng vo thì được, nhưng nếu bạn quá dài dòng, rất có thể anh ta sẽ cảm thấy chán ghét bạn, đối với việc gia tăng tình cảm trăm hại chứ không có lợi. Cho nên Ngũ Kỳ tập trung vào việc giúp anh ta quét dọn căn phòng.

Không giống như Phuong Ngũ Kỳ, công việc cô làm có hiệu quả và chất lượng rất cao, cho nên chưa từng phát sinh việc bác sĩ Cố phải quét dọn lần thứ hai. Dựa vào kinh nghiệm trước đây, loại đàn ông thực tế luôn giống nhau, không thích nói nhiều, chỉ cảm thấy thuận mắt với những người chăm chỉ, cho nên anh chưa từng nói

những lời linh tinh kiểu như “Để tôi lau” hoặc “Để tôi giặt sạch khăn mặt”.

Còn việc thứ hai, làm sao để gia tăng hình tượng bên ngoài, Ngũ Kỳ đặc biệt lập ra danh sách nhiệm vụ hằng ngày, cô nghiêm túc thực hiện dựa theo danh sách đó. Cô cố gắng bổ sung dinh dưỡng cho mình, mua các loại mặt nạ để đắp mỗi ngày, kiên trì bôi kem dưỡng da để bảo vệ tay, mỗi lần gội đầu xong đều dùng một đến hai giọt tinh dầu dưỡng tóc, buổi sáng chạy quanh sân thể dục trong trường mười vòng...

Mặc dù trong khoảng thời gian ngắn không thể từ con khi ốm yếu biến thành đại mỹ nữ, nhưng ít nhất cô càng ngày càng khỏe mạnh, làn da càng ngày càng trắng sáng, không giống một đứa bé dân tộc nọ.

Vốn dĩ Phương Ngữ Kỳ là con gái của Phương Uyển, đường nét trên khuôn mặt cũng không kém, thêm vào đó cô đặc biệt bồi dưỡng, từ từ bắt đầu có nam sinh đến tán tỉnh. Mặc dù Ngũ Kỳ không cần loại ân cần này, nhưng cô vẫn cảm thấy hài lòng, ít nhất điều này chứng minh cố gắng của cô đã có một kết quả nhất định.

Chiều nay, vào giờ tan học, trời bỗng nhiên mưa xối xả, hạt mưa to như hạt đậu nành rơi xuống dày đặc trên mặt đất, nước bắn lên tung tóe. Các sinh viên đứng dưới mái hiên trường học đợi cha mẹ tới đón, những nhóm bạn cùng sở thích lủi rủ trò chuyện. Ngũ Kỳ đứng ở rìa mái hiên, cau mày nhìn cảnh cây bên ngoài bị gió thổi cùng với nhà xe dưới tán cây – cô đi xe đạp tới.

Cố Quân Lăng rất có trách nhiệm với Ngũ Kỳ, nhưng không cung chiều cô.

Nên những việc cô làm được chắc chắn anh không giúp. Giống như là tham dự cuộc họp phụ huynh, tham gia hoạt động kỉ niệm ngày thành lập trường, kiểm tra bài tập, chuẩn bị cho bữa sáng và bữa tối, tất cả anh đều làm rất cẩn thận và tỉ mỉ. Nhưng những việc tự cô làm được, chưa bao giờ anh nhúng tay, ví dụ dọn dẹp cặp sách, xếp chăn, giặt quần áo v...v...v...

Vì vậy ngay từ ngày đầu tiên, anh để cô tự đạp xe đi đến trường.

Nhà cách trường học không quá xa, đi xe đạp khoảng 15 phút đồng hồ là đến nơi, ngày thường rất thuận tiện, nhưng vào lúc này có vẻ vô cùng khó khăn.

Ngũ Kỳ không mang dù, tất nhiên đây không phải vấn đề, chỉ cần đợi mưa chạy đến cửa hàng bán quà vặt bên cạnh trường mua một cái rất dễ dàng. Cố Quân Lăng luôn hào phóng cho cô nhiều tiền tiêu vặt, mua thêm hai, ba cái không thành vấn đề. Nhưng cô đi xe tới, không thể che dù, mà mưa to gió lớn như vậy, cho dù mặc áo mưa cũng sẽ bị ướt.

Mấy nam sinh bên cạnh thấy cô nhũn nhũn, vô cùng nhiệt tình nói chờ bố mẹ họ đến đón có thể đưa cô về một đoạn.

Ngũ Kỳ không chút do dự từ chối. Đối với Cố Quân Lăng mà nói, thân thể của cô đã đủ khó xử, y như con gái nuôi vậy. Để cho anh thích cô vốn dĩ cực kì khó khăn, nếu vì những nam sinh này mà gây ra hiểu lầm gì đó, độ khó khăn của nhiệm vụ lại tăng thêm một bậc, tuyệt đối là mất nhiều hơn được.

Tuy nhiên, nếu đợi mưa về thì lát nữa sau khi về nhà chỉ cần tắm nước nóng rồi uống một ly nước gừng là được. Vào lúc cô chuẩn bị chạy tới chỗ để xe, bỗng nhiên thoáng thấy dưới bầu trời u ám, một bóng dáng vô cùng quen thuộc từ trong màn mưa đi tới.

Anh giống như vội vã chạy từ bệnh viện tới, chưa kịp cởi áo blue trắng trên người.

Thật ra Ngũ Kỳ không ngờ anh sẽ đến đón cô, khoa của họ cứ ra hai, ba bác sĩ đi thực tế, tham gia một hội nghị nghiên cứu và thảo luận về y học. Khoa cấp cứu vốn dĩ ít người, mỗi bác sĩ đều làm việc như hai người, bình thường đến nửa đêm mới xong, bận rộn suốt 10 tiếng đồng hồ đến mức không có một phút để ngồi xuống nghỉ ngơi.

Ai mà ngờ dưới cường độ công việc rất khẩn trương và cao độ, anh vẫn chú ý tới bên ngoài trời đang mưa và dành thời gian tới đón cô. Đối với con ruột của mình, có vài bậc cha mẹ còn không làm được như vậy, Ngũ Kỳ vô cùng khâm phục anh.

Cố Quân Lăng đi rất nhanh, nhưng dáng đi không vội vàng, vạt áo blue trắng tung bay trong gió, rất phong độ. Tay anh ta trắng nõn, xương khớp rõ ràng đang cầm một cây dù màu đen, từ góc độ của Ngũ Kỳ chỉ có thể thấy chiếc cầm xinh đẹp và đôi môi mỏng, nhợt nhạt của anh.

Tuy rằng khuôn mặt của bác sĩ Cố chỉ được coi là thanh tú, nhưng thân hình vai rộng, eo nhỏ chân dài rất được, khiến việc mặc chiếc áo blue trắng rộng rãi thành một chiếc áo gió cao cấp thiết kế riêng rất vừa người.

Anh dừng lại mấy bước trước cửa trường học, đôi mắt phượng sâu sắc đằng sau cặp kính mắt gọng màu vàng bình tĩnh quét qua đám học sinh từ trái sang phải, cuối cùng tầm mắt dừng trên người Ngũ Kỳ.

Cố Quân Lăng nhũn nhũn, vừa định đi đến chỗ cô, thì cô gái tóc đen mặc áo soni trắng vẩy ca-rô xông vào màn mưa lớn chạy tới chỗ anh.

Ngũ Kỳ xông vào dưới chiếc dù, sau một lúc thở gấp ngẩng mặt lên nhìn anh khẽ cười “Chú”. Giọng nói ngọt ngào, mềm mại mang theo một chút ngại ngùng, vô cùng êm tai.

Bác sĩ Cố cúi đầu, nhìn áo soni trên người cô do bị ướt nên có vẻ hơi lộ, anh nhũn nhũn sau đó đưa tay ôm lấy bả vai cô, anh dẫn cô ra khỏi trường.

Đường đi trước cổng trường đầy những chiếc xe đang đậu, phần lớn là phụ huynh đến đón con về nhà. Cố Quân Lăng tới khá trễ, xe đậu xa, cho nên hai người phải đi bộ một đoạn đường.

Dáng người anh rất cao, cánh tay anh buông xuống vừa vặn khoác lên vai cô, mang theo một chút hơi ấm, trong nháy mắt xua đi cái giá lạnh.

Mưa to như trút nước, mưa rơi lộp bộp xuống mặt dù, rồi lại dọc theo sườn dù rơi xuống. Ngũ Kỳ để ý thấy trên người mình không hề bị dính một hạt mưa, nhưng cánh tay anh ôm cô lại ướt đẫm, trên ống tay màu trắng ướt từng mảng nước mưa.

Trừ chỗ đó ra, trên bả vai bên kia của anh cũng dính không ít mưa, một bộ quần áo vì dính mưa mà hơi trong suốt, do ẩm ướt mà dính vào người anh.

Ngữ Kỳ từ từ đưa tay lên, nắm tay trái đang che dù của anh.

Bác sĩ Cố ngăn người, cúi đầu nhìn cô, trong đôi mắt phượng hẹp dài ẩn sau cặp kính màu vàng chứa sự nghi hoặc.

Cô không nhìn anh, mà cầm cổ tay anh hơi nghiêng qua, khiến cho chiếc dù màu đen nghiêng về phía bên kia của anh một chút, sau đó mới buông tay, tiếp tục cúi đầu đi về phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Nữ Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 4 - Chương 28: Nhân vật phản diện là bác sĩ (3)

Cố Quân Lăng không đưa cô về nhà mà trực tiếp lái xe chạy thẳng đến bệnh viện.

Ngữ Kỳ biết điều im lặng. Đại khái cô có thể đoán được, anh không thể rời khoa cấp cứu một giây một phút nào, và lại lúc này là giờ cao điểm, nếu anh đưa cô về nhà rồi trở lại bệnh viện không chừng sẽ bị tắc đường hơn nửa tiếng.

Dọc đường, Ngữ Kỳ thấy rất nhiều bác sĩ mặc áo blue trắng vội vàng đi qua đi lại, thế nhưng không phải sinh viên y khoa nào cũng giống nhau, không phải ai mặc áo blue trắng đều toát lên khí chất. Một số người mặc áo tay ngắn giống như người bán thịt, người mặc áo tay dài thì giống như người bán bánh mì, cái hết cúc áo giống như người trong nhà máy bột mì... Cứ so sánh như vậy thì có thể thấy bác sĩ Cố giống như hạc giữa đàn gà.

Đương nhiên, cái này chỉ là nói đùa, các bác sĩ nơi đây đều là những người có chuyên môn nghiệp vụ hạng nhất, luôn ở tuyến đầu cứu sống người bệnh, cô luôn ôm lòng ngưỡng mộ bọn họ.

Là một trong ba bệnh viện hàng đầu, phòng cấp cứu của bệnh viện này có quy mô lớn nhất trong thành phố, số lượng người đến xem bệnh mỗi ngày khoảng 400-500 người, trung bình mỗi ngày tiếp nhận 20-30 chiếc xe cứu thương, khu vực quan sát có 200 giường nhưng thường xuyên không đủ dùng. Ban đầu khoa cấp cứu không có phân chia nhưng do số lượng bệnh nhân quá nhiều nên được chia thành 3 khu vực: khu nội, khu tổng hợp và khu ngoại.

Cố Quân Lăng vội vã thay quần áo rồi nhanh chóng tiến tới khu nội của khoa cấp cứu, chưa kịp dặn dò Ngữ Kỳ vài câu thì có một xe cấp cứu chạy tới. Một bác sĩ chủ chốt khác đang cấp cứu cho một bệnh nhân ở ngực tạm thời không rời đi được, thấy Cố Quân Lăng trở lại mới yên lòng.

Xe cứu thương chở một người đàn ông trung niên, đang hôn mê, tim đập nhanh, không đo được huyết áp, Cố Quân Lăng bình tĩnh nói: “Chuẩn bị máy sốc điện”. Nhân viên y tế đẩy máy sốc điện đến, anh dùng bản sốc điện đặt trước ngực bệnh nhân. Trong nháy mắt cơ thể của người đàn ông trung niên kia giật lên, đau đớn kêu lên thành tiếng, người đó tỉnh lại.

Còn chưa xử lý xong bệnh nhân này, một bệnh nhân nằm ở giường bên ngoài lại xảy ra chuyện.

Cố Quân Lăng nhanh chóng dặn dò vài câu với các bác sĩ cấp dưới, đồng thời xoay người vội vàng chạy qua.

Tại đây mỗi người đều vô cùng bận rộn, không ai chú ý đến Ngữ Kỳ, tất cả đều tưởng cô là người thân của một bệnh nhân nào đó. Mãi đến khi bác sĩ Cố ngừng tạm kết thúc công việc, cô vẫn im lặng đứng ở một góc, không gây cản trở cho người khác.

Cố Quân Lăng hơi mệt mỏi xoa xoa thái dương, ánh mắt trong lúc lơ đãng liếc qua nhìn thấy một bóng lưng nhỏ nhỏ. Anh ngăn người một lúc, lúc này mới nhớ do mình bận việc quên mất cô, không nhận được này sinh một phần áy náy vì hành vi thiếu trách nhiệm của mình.

Anh nhú mồm, bước nhanh tới chỗ cô.

Ngữ Kỳ không ngờ câu đầu tiên anh nói sau khi anh ngồi xổm xuống trước mặt cô là “Xin lỗi”.

Cô ngăn người, nói thật, nghe người như Cố Quân Lăng nói ra câu đó cô có cảm giác rất kỳ lạ. Nhưng rất nhanh cô đã khôi phục như cũ, lắc đầu nói, “Không sao”, sau đó lấy từ trong túi một chiếc khăn giấy đưa cho anh, khẽ nói: “Tóc của chú bị ướt, không lau khô có thể bị cảm”.

Ở trong bệnh viện, Cố Quân Lăng đã gặp không ít đứa nhỏ nghịch ngợm, cố tình gây sự. Tuy biết Phương Ngữ Kỳ không phải kiểu con gái tính tình bướng bỉnh, nhưng thấy cô hiểu chuyện đến mức này vẫn khiến anh sững sờ.

Nếu là người khác có lẽ sẽ cảm thấy vui mừng, thế nhưng anh chỉ cảm thấy càng áy náy, anh cho là mình không hoàn thành trách nhiệm.

Đứa nhỏ ở tuổi này trời sinh tùy hứng, ngang bướng, không có tính nhẫn nại. Nếu như quá ngoan ngoãn và hiểu chuyện thì nguyên nhân là đã chịu nhiều sự thờ ơ và coi thường, do vậy mới học được cách nhìn sắc mặt người khác, luôn nom nớp lo sợ và cẩn thận từng chút một, thái độ gần như là lấy lòng đối với người nắm giữ vận mệnh của mình.

Cố Quân Lăng không xác định được có phải do mình đã quá xem nhẹ và lãnh đạm đối với cô bé này hay không, vì vậy mới dẫn đến cô không có cảm giác an toàn như thế. Đợi lâu như vậy mà không có một câu oán giận.

Thời điểm Phương Uyên còn sống, mặc dù cô bé này có hơi trầm lặng và ngại ngùng, nhưng vẫn ôm lấy cánh tay mẹ cô mà làm nũng, ăn vạ. Một đứa trẻ phải như vậy, chỉ đối với những người thân mạng đến cho cô cảm giác an toàn mới có thể không chút kiêng kỵ làm nũng, đùa nghịch ngang ngược, đối với người lạ sẽ lạnh lẽo trốn sau váy mẹ, xấu hổ trưng ra một nụ cười lễ phép, rất thông minh và hiểu chuyện như những đứa trẻ khác.

Là vì cô không còn mẹ, mất đi chỗ dựa, tự hiểu bản thân mình mất đi tư cách làm nũng, cho nên cô mới hiểu chuyện như vậy sao. Cố Quân Lăng thở dài, cầm tay cô, đưa cô đến gian phòng nhỏ sau khu cấp cứu, “Trước tiên con ở đây làm một ít bài tập, sau khi hết giờ làm chú sẽ dẫn con về nhà.”

Mới vừa buông tay ra thì thấy cô sững sờ cúi đầu xuống nhìn nơi tay hai người giao nhau, Cố Quân Lăng bỗng ý thức được từ trước đến nay anh chưa bao giờ cầm tay cô. Thứ nhất là bởi vì cô ngoan ngoãn hiểu chuyện, không cần dỗ dành như những đứa trẻ khác, thứ hai do anh không có thói quen tiếp xúc thân mật với người khác.

Nhưng trẻ em không phải là vật trang trí hay cây cối, chúng luôn luôn muốn người lớn ôm hôn chúng, thân thiết với chúng, giống như việc mà trước đây Phương Uyên làm. Cố Quân Lăng một lần nữa thở dài vì mình không xứng với chức vụ, mặt anh không thay đổi cúi người xuống, nghiêm túc đưa ra một lời hứa để đền bù: “Cuối tuần này chú đưa con đi công viên trò chơi.”

Vì câu này mà Ngừ Kỳ ngẩn người, cô thật sự không rõ vì nguyên nhân gì mà đối phương đột nhiên có suy nghĩ như vậy, nhưng trong chớp mắt cô vẫn lộ ra biểu cảm vui sướng, sau đó nở nụ cười có phần biết ơn với anh.

Vừa căn dặn cô đừng chạy lung tung xong thì Cố Quân Lăng đã bị y tá vội vàng kêu đi.

Ngừ Kỳ ngoan ngoãn ở trong căn phòng nhỏ này làm bài tập, khoảng thời gian này liên tục có bác sĩ y tá tới, có người uống nước xong sẽ quay ra ngay, nhưng tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm cô – dù thế nào đi nữa, một đứa trẻ ở đây bình tĩnh làm bài tập đều là một việc hấp dẫn họ.

Sau nửa tiếng, Ngừ Kỳ hoàn thành xong bài tập, sau khi sắp xếp lại túi sách thì không còn việc gì, ngồi tại chỗ nhìn nhân viên y tế ra vào vào. Cô y tá nhận ra cô: “Em là bé gái vừa nãy đi theo bác sĩ Cố phải không?”

Bác sĩ bên cạnh lập tức nói: “Là thật hả? Thầy Cố có con gái lớn như vậy ư?” Bệnh viện này từ trước đến nay có quy tắc là các bác sĩ già dặn có quyền dẫn dắt các bác sĩ mới, người đó chính là một trong những bác sĩ trẻ mà Cố Quân Lăng dẫn dắt.

Ngừ Kỳ rất lễ phép nở nụ cười: “Chú Cố không phải là cha em.”

Vị y tá kia nghĩ cô là cháu gái của Cố Quân Lăng, cười tủm tỉm xoa đầu cô: “Đáng vẻ thật đáng yêu, quả nhiên gen nhà em thật tốt.”

Ngừ Kỳ chỉ cười.

Một cô bé không nói nhiều nhưng thích cười sẽ khiến cho người ta yêu thích, cô y tá đó bắt đầu bênh vực người yếu: “Chú của em thật là lạnh lùng, không trông nom em mà bỏ em ở đây.” Dừng một chút, cúi đầu xem đồng hồ, “Đến giờ này em chưa ăn cơm có phải không, bác sĩ Cố cũng thật là, anh ta là người sắt không sợ đói thì cũng cho rằng em không đói sao, chị dẫn em đến căn tin ăn một bữa.”

Ngừ Kỳ vội vã thanh minh giúp Cố Quân Lăng: “Cứu người là quan trọng nhất, em không sao.”

Cô y tá liên tục khen cô hiểu chuyện, đưa cho cô hộp cơm.

Ngừ Kỳ ngẩn ngơ ở trong gian phòng nhỏ này đến 11 giờ đêm, Cố Quân Lăng bên kia liên tục tiếp nhận bốn chiếc xe cứu thương, bận rộn đến nỗi chân không chạm đất. Thực ra hôm nay anh làm ca giữa, từ 3h30 chiều đến 11h đêm, theo lý bảy giờ anh bàn giao công việc cho đồng nghiệp thì có thể về nhà, nhưng hồ sơ bệnh án còn chồng chất cần có người nhập vào máy tính, vì vậy tăng ca là điều tất nhiên.

Cô y tá kia quay lại gian phòng nhỏ, thấy Ngừ Kỳ vẫn còn đang ở đó thì kinh ngạc: “Bác sĩ Cố đâu?”

Ngừ Kỳ lắc đầu: “Em không biết.”

Cô y tá kéo tay cô: “Đi, chị dẫn em đi tìm anh ta.”

Bọn họ tìm được Cố Quân Lăng thì thấy trên máy tính hiển thị anh đang nhập bệnh án được một nửa, lúc này anh đang gối đầu lên cánh tay mình ngủ rất sâu, khóe mắt có hơi thâm. Một vị bác sĩ chủ chốt khác giải thích: “Tiểu Cố tối hôm qua đã làm đêm, hôm nay lại trực ca giữa, dù là người sắt cũng không chịu nổi.”

Khoa cấp cứu luôn phải có người trực 24/24 giờ, cho nên những người ca sáng/ ca giữa/ ca tối phải đổi cho nhau, vì để đảm bảo trạng thái làm việc của mỗi bác sĩ, bình thường theo quy tắc những người trực ca đêm ngày hôm sau được nghỉ. Gần đây bởi vì thiếu bác sĩ, chỉ còn lại vài bác sĩ mà trong đó Cố Quân Lăng lại là người trẻ tuổi nhất, tự nhiên ca trực cực khổ nhất được giao cho anh. Vì vậy cho dù trải qua công việc cấp cứu cường độ cao cả đêm, ngày thứ hai anh vẫn tiếp tục mạnh mẽ chống đỡ công việc.

Trong nhất thời cô y tá kia có chút do dự, không biết có nên đánh thức anh ta không. Ngừ Kỳ kịp thời kéo tay áo cô, nhỏ giọng nói: “Đề chú ngủ một lúc, em chờ một lát cũng không sao.”

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 4 - Chương 29: Nhân vật phản diện là bác sĩ (4)

Cho dù âm lượng hai người nói chuyện đã giảm xuống rất thấp, nhưng Cố Quân Lăng vẫn tỉnh lại.

Anh mở mắt ra, từ từ chống cánh tay rồi ngồi thẳng người dậy, đưa tay lên xoa xoa giữa lông mày sau đó cúi đầu nhìn đồng hồ đeo tay, lông mày lập tức nhíu lại.

Cô y tá đẩy Ngữ Kỳ ra trước mặt anh: “Bác sĩ Cổ, cháu gái của anh đã chờ anh lâu rồi đó.”

Cổ Quân Lăng sững sờ, giống như lúc này anh mới chú ý đến hai người họ, anh nhìn về phía Ngữ Kỳ.

“Không sao, chú, cháu không sao.” Trước khi anh định mở miệng Ngữ Kỳ cười cười giành nói trước.

“Sao lại không sao, cô bé một mình ở trong căn phòng nhỏ đó đợi anh mấy tiếng đồng hồ, rảnh rồi ngồi một chỗ, mắt luôn nhìn chăm chú vào cánh cửa đợi anh vào đón cô bé, kết quả bác sĩ Cổ lại nằm ở đây ngủ một giấc ngon lành.” Cô y tá ôm vai Ngữ Kỳ, xúc động nói: “Nói thật, cháu gái của anh rất ngoan, tôi làm việc ở khoa nhi mấy năm chưa từng thấy cô bé nào ngoan ngoan như vậy.”

Thật ra Ngữ Kỳ nhìn chăm chăm ra ngoài cửa là do trong phòng không có gì để xem, chỉ có thể nhìn người ta ra ra vào vào, không ngờ bị cô y tá hiểu lầm như vậy. Nhưng sự hiểu lầm này không tệ, vô cùng có lợi cho việc làm tăng tình cảm.

Cổ Quân Lăng nhiu mày: “Cô bé này không phải cháu gái tôi.”

“Ồi chào? Vậy quan hệ giữa hai người là gì?”

Quan hệ gì? Không có chút quan hệ nào, cô bé chỉ là con gái của người phụ nữ anh thích, ngoại trừ Cổ Quân Lăng, chẳng ai xem một bé gái mồ côi là trách nhiệm của mình mà ôm vào người như vậy.

Cổ Quân Lăng không trả lời cô y tá mà quay đầu nhìn Ngữ Kỳ, vô cùng nghiêm túc nói: “Xin lỗi, Ngữ Kỳ, cho chú thêm 10 phút, 10 phút sau chú đưa con về.”

Giọng nói khách khí, anh nói là cho anh thêm 10 phút, chứ không phải đợi anh thêm 10 phút. Mặc dù chỉ khác nhau một chữ, nhưng câu thứ hai là mệnh lệnh, mà câu trước đó lại là lời đề nghị.

Nếu người khác nói như vậy thì người ta sẽ cho rằng người này không phong độ, thế nhưng đây là lời của Cổ Quân Lăng, nên Ngữ Kỳ thật sự tin tưởng anh đang đề nghị. Rất kỳ lạ có phải không, anh là người giám hộ của cô, lớn tuổi hơn cô không ít, nhưng cư xử với cô như một người bạn, còn tôn trọng cô.

Cho dù không vì nhiệm vụ, Ngữ Kỳ cũng thích anh. Có rất nhiều người thích trẻ con, điều này không có gì lạ, nhưng cho tới nay cô chưa từng thấy anh xem cô như trẻ em để cưng chiều, mà tôn trọng nhau như bạn bè.

Ngữ Kỳ khẽ “Dạ”.

Cổ Quân Lăng xoay người thu dọn bệnh án, anh rất giữ lời, chỉ hơn 8 phút đã xong công việc, nói tạm biệt với đồng nghiệp rồi đi tới chỗ cô.

Lúc đi ra khỏi khoa cấp cứu, anh chợt nhớ ra điều gì đó nên đứng lại, hơi cúi đầu nhìn cô, vẻ mặt rất bình tĩnh: “Có muốn dắt tay không?” Giọng nói vẫn rõ ràng và lạnh lùng như cũ, nhưng nội dung mà anh nói lại gần gũi.

Ngữ Kỳ hơi sững sờ, ngược mặt lên nhìn anh.

Cổ Quân Lăng đưa bàn tay ra trước mặt cô, lúc này Ngữ Kỳ mới phát hiện ngón tay của Cổ Quân Lăng rất đẹp, không quá gầy, nhưng trắng nõn, đều đặn, xinh đẹp. Tay của anh còn đẹp hơn nhiều cô gái, người khác nhìn thấy khó quên.

Nhưng hình như anh coi cô như một bé gái mới 7, 8 tuổi, đi đường phải được người lớn dắt tay mới an tâm. Cho dù là vậy, Ngữ Kỳ cũng không từ chối, việc này rất tốt, nó thể hiện anh không phòng bị cô, cũng không vì để tránh nghi ngờ mà cố gắng xa lánh cô. Cô nở nụ cười, nhẹ nhàng đưa tay phải đặt lên tay anh, giống như cô gái ngại ngùng xấu hổ giao phó bản thân mình cho một người thân thiết, đáng tin cậy.

Cảnh vật ngoài xe thấm thoát lùi về phía sau, bỗng nhiên cô hỏi: “Chú, vì sao chú lại nhận gánh nặng là cháu vậy?”

Những lời này không có mục đích gì khác. Cô là con người, có sự tò mò, nói thật, cái nghề bác sĩ này không nhân rồi. Giống như anh, từng giây phút đều cần ở khu cấp cứu như đi đánh giặc, những người bình thường khác sau khi hết giờ làm về đến nhà chỉ muốn nằm ngủ, rốt cuộc sao anh lại có dũng khí thu nhận nuôi dưỡng một bé gái mồ côi?

Cổ Quân Lăng chỉ trầm lặng lái xe, ngón tay trắng nõn thon dài đặt lên vô-lăng màu đen, trắng và đen rất nổi bật.

Thành phố này vào buổi tối sẽ được thấp đèn sáng trưng, ánh sáng những ngọn đèn lưu ly xuyên qua cửa kính xe chiếu lên mặt anh, Ngữ Kỳ quay đầu lại nhìn anh, chờ anh mở miệng trả lời.

Căn cứ theo kịch bản thông thường, anh sẽ nói cháu không phải gánh nặng, nếu như nói theo cảm tính, có lẽ nên nói cháu là lễ vật trời ban. Thế nhưng bác sĩ Cổ vĩnh viễn không giống những người bình thường, anh bình tĩnh trả lời: “Chú có đủ năng lực nuôi dưỡng cháu.”

Ngữ Kỳ sững sờ, trong lòng khâm phục. Trên đời này phần lớn mọi người đều cố gắng sử dụng mọi phương pháp để người khác biết sự cao thượng của mình, nhưng bác sĩ Cổ lại cho rằng mọi công lao của mình chẳng hề đáng để nhắc tới.

Mấy ngày tiếp theo Ngữ Kỳ hoàn thành bài tập ở trường, sau đó chạy đến bệnh viện chờ Cổ Quân Lăng tan ca.

Làm như vậy thứ nhất là vì tạo thêm nhiều thời gian ở chung với nhân vật mục tiêu, thứ hai vì đảm bảo khi Trữ Thanh Thanh được đưa tới bệnh viện thì cô cũng có mặt ở đó.

Sau một thời gian, hầu hết các bác sĩ và y tá khoa cấp cứu đều biết bác sĩ Cổ có cháu gái.

Ngữ Kỳ rất hiểu chuyện, mỗi ngày chỉ ở trong căn phòng nhỏ đọc sách mình mang tới, chưa bao giờ quấy rầy người khác. Gần như tất cả các y tá đều thích cô, về

sau trực tiếp kéo cô đến chỗ họ đứng, khi họ không có việc gì làm thì trêu chọc cô, hỏi cô rất nhiều vấn đề, từ việc cô năm nay bao nhiêu tuổi, học lớp mấy, bài tập như thế nào đến hỏi khi ở nhà có phải Cố Quân Lãng cũng trưng ra bộ mặt lạnh lùng hay không.

Ngữ Kỳ trả lời từng cái một, gặp phải những vấn đề có vẻ không phù hợp chỉ nở nụ cười, lảng lảng nhìn vào mắt đối phương, cho đến khi đối phương biết điều không hỏi nữa.

Vì vậy các y tá đều than thở, cháu gái của bác sĩ Cố quá giống anh, y như bà cụ non. Nhưng có điều tốt là cô bé này luôn mỉm cười, không phải lo trong tương lai sẽ có bác sĩ Cố mặt than thứ hai.

Buổi tối hôm đó, như những ngày trước, khi Ngữ Kỳ vừa xong bài tập thì lên xe bus đi tới bệnh viện, đến chỗ mấy y tá đứng.

Một người y tá đang kiểm tra theo lời dặn của bác sĩ, thấy cô đến thì mỉm cười, sau đó tiếp tục công việc trước đó.

Ngữ Kỳ đứng một bên, cô hơi tò mò hỏi: “Tên thuốc đó và những ký tự tiếng Anh đằng sau liều lượng thuốc có ý nghĩa là gì vậy?”

“Cái này hả, ST nghĩa là uống ngay, QD nghĩa là mỗi ngày một viên, BID là mỗi ngày uống 2 lần, QOD là cách một ngày dùng một lần, BIW là hai lần một tuần, DC là tạm ngừng.” Cô y tá đếm từng ngón tay một cho cô xem, sau khi nói xong cô tình trêu chọc cô: “Đồ em, QOD nghĩa là gì?”

Ngữ Kỳ không cần suy nghĩ trả lời: “Cách một ngày dùng một lần.”

Cô y tá thán phục: “Em thật giống bác sĩ Cố, trí nhớ tốt đến đáng sợ.”

Ngữ Kỳ không nói, chỉ mỉm cười, ngay người trong chốc lát rồi nói phải đi tìm Cố Quân Lãng.

Hôm nay đáng ra anh tan ca sớm, 3 giờ 30 chiều đã hết giờ làm, thế nhưng gần đây khoa cấp cứu thiếu nhân lực, anh thường ở lại thêm một lúc chờ cô tan học chạy tới rồi cùng nhau về nhà.

Nhưng Ngữ Kỳ đã đi khắp khoa cấp cứu nhưng không tìm được anh, cuối cùng một bác sĩ mà Cố Quân Lãng dẫn dắt thấy cô, trực tiếp kéo cô qua nói: “Em tới tìm thầy Cố hả? Thầy ở bên kia, giường 95, thấy không?”

Ngữ Kỳ không dám tin hai mắt tròn tròn: “Cái gì, chú bị làm sao vậy?”

Bác sĩ kia tháo khẩu trang xuống, có hơi ngáp ngừng: “Lúc xế chiều ngày hôm nay, thầy Cố đột nhiên té xỉu...”

Không đợi vị bác sĩ đó nói xong, Ngữ Kỳ không thể chờ đợi được nữa, theo hướng cánh tay anh chỉ chạy đến trước giường Cố Quân Lãng, muốn cầm tay anh lại phát hiện anh đang truyền dịch, da thịt ở mu bàn tay lạnh như băng, lạnh đến nỗi làm cho lòng người hoảng sợ.

Cô cẩn thận từng li từng tí ghé vào mép giường, nhỏ giọng gọi “Chú?”

Cố Quân Lãng từ từ mở mắt ra, thấy cô, chống đỡ cơ thể ngồi dậy, giọng nói hơi khàn khàn: “Chờ truyền xong chai thuốc này chú đưa cháu về nhà.”

Ngữ Kỳ không nói gì, chỉ cúi đầu nhìn cây kim trên mu bàn tay anh, một lúc lâu sau khẽ nói: “Mẹ đã rời khỏi con rồi, chú, con không muốn lại mất đi chú.”

Đợi một hồi, cô không nghe được lời an ủi như mong muốn, từ từ ngẩng đầu nhìn về phía anh.

Cố Quân Lãng vẫn đang ngồi, vẻ mặt thản nhiên, chỉ là trong đôi mắt có chút bất đắc dĩ.

Vị bác sĩ trẻ tuổi vừa rồi đi đến, an ủi vỗ vỗ vai phải cô: “Thầy Cố không sao, chẳng qua bệnh nhân hôm nay người này nói tiếp người khác, không có thời gian ăn cơm.” Dừng một chút “Huyết áp thấp không được coi là bệnh nan y, thầy Cố sẽ không rời bỏ em”

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Nữ Phụ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 4 - Chương 30: Nhân vật phản diện là bác sĩ (5)

Cuối cùng cuối tuần đó hai người không đi công viên trò chơi, mà lại đến rạp chiếu phim gần nhà, xem bộ phim khoa học viễn tưởng mới nhất “Siêu đại chiến.”

Siêu đại chiến (tựa tiếng Anh: Pacific Rim) là một phim khoa học viễn tưởng năm 2013 dựa theo dòng phim Kaiju nổi tiếng của Nhật Bản được đạo diễn bởi Guillermo del Toro. Bối cảnh của bộ phim diễn ra vào những năm 20 của thế kỉ 21, khi Trái Đất bị tấn công bởi Kaiju, những quái vật khổng lồ xuất hiện từ một công không gian nằm dưới đáy biển Thái Bình Dương. Để chiến đấu với chúng, loài người đã hợp sức tạo ra các Jaeger: những robot khổng lồ hình người, chúng được điều khiển bởi hai phi công được kết nối với nhau bởi cầu thần kinh. Tập trung vào những ngày cuối cùng của cuộc chiến, câu chuyện xoay quanh Raleigh Becket, một cựu phi công Jaeger được triệu tập lại để hợp tác với Mako Mori trong một cuộc tổng tấn công chống lại Kaiju.

Lúc phim đang cao trào bác sĩ Cố lại ngủ thiếp đi, điều này cũng dễ hiểu. Thời gian gần đây anh thiếu ngủ nghiêm trọng, làm sao có hứng thú coi phim.

Sự chú ý của Ngữ Kỳ không nằm trên màn ảnh, cô nghiêng đầu nhìn Cố Quân Lãng. Ngày thường trên khuôn mặt người đàn ông này không có biểu cảm gì, có vẻ lạnh lùng xa cách, mà lúc này đây giữa hai chân mày hơi lộ ra sự uể oải và tiều tụy, thể hiện sự mệt mỏi vô cùng. Cô di chuyển tầm mắt, thấy tay phải anh tùy ý đặt trên tay vịn ghế ngồi, trong khi đó tay trái cầm bịch bóng ngô đang dần dần nghiêng, rất nhanh sẽ rơi xuống đất.

Ngữ Kỳ vội vàng vươn tay đón lấy cái hộp giấy màu vàng đỏ đặt trên chân mình, sau đó cô ngồi thẳng người, nhẹ nhàng ngả đầu Cổ Quân Lăng xuống vai mình.

Khi bộ phim kết thúc thì anh tỉnh lại, có thể anh không đối xử với Ngữ Kỳ như một cô gái, nên không thấy xấu hổ, chỉ nói xin lỗi vì mình ngủ quên nửa chừng.

Anh rất bình tĩnh, bình tĩnh và ung dung đến nỗi làm cô thất vọng. Là một người đàn ông, khi có cảm tình với người khác giới, thì khi ở trước mặt cô gái chàng trai đó sẽ không biểu hiện quá mức ung dung, trên thực tế anh chàng sẽ cảm thấy hồi hộp và lo lắng, bởi vì anh ta nóng lòng muốn lấy lòng cô gái.

Mà biểu hiện của bác sĩ Cổ, có thể nói anh chỉ xem Ngữ Kỳ như một đứa trẻ.

Hôm sau Cổ Quân Lăng từ phòng đi ra, thấy trên chiếc bàn đen cạnh bàn ăn có thêm dòng chữ được viết bằng phấn trắng. Anh ngẩn người, nghiêng người nhìn lại, một dòng chữ viết hoa xinh đẹp.

Ăn cơm đúng giờ T.i.d

Cổ Quân Lăng ngẩn ra, trong đôi mắt phượng dài hẹp lúc nào cũng bình yên và lạnh nhạt giờ lại thoáng qua một chút ý cười, cầm lấy viên phấn anh cũng viết một dòng chữ.

Dòng chữ ăn cơm đúng giờ kia là bút tích của Ngữ Kỳ, T.i.d là chữ viết tắt lời dặn của bác sĩ bằng tiếng anh – mỗi ngày ba lần. Hôm trước cô mới biết từ miệng cô y tá, hôm nay áp dụng vào cuộc sống.

Là người dẫn đầu trong cái ngành này, chỉ khẳng khái sử dụng kẻ sách và kỹ xảo chính xác thì không đủ, chỉ có sẵn sàng tiếp thu các loại kiến thức mới giữ vững được địa vị trong công việc. Chỉ là Ngữ Kỳ không nghĩ tới, đến thời điểm cô rời giường, trên bàn đen kia có dòng chữ.

Tan học đi thẳng về nhà St.

ST, lập tức thực thi, chính là không đồng ý việc cô đến bệnh viện, Ngữ Kỳ nhiu mày.

Chưa bao giờ tấn công nhân vật phản diện nào khó khăn như thế này, mỗi nhân vật đều có nhược điểm riêng, mà giờ cô gần như không tìm thấy nhược điểm của anh, không thể bóc thuốc đúng bệnh được.

Anh gần như không có khuyết điểm gì đặc biệt, đó là lý do cô không biết mình có thể làm gì cho anh... Đợi một chút, nếu nói đến nhược điểm của anh, thì cái nhược điểm đó chỉ có thể là Phương Uyển. Cũng giống như giáo sư Snape trong Harry Potter, nhược điểm duy nhất của ông ta là Lily.

Nếu nắm được điểm này, có lẽ sẽ tìm ra lối tắt để thành công hoàn thành nhiệm vụ.

Ngữ Kỳ giống như được thức tỉnh, cô xoay người đi vào phòng vệ sinh, hai tay chống trên cái bàn trắng, nhìn chằm chằm gương mặt cô gái trong gương.

Khoảng thời gian này cô tâm tâm chăm sóc, khuôn mặt Phương Ngữ Kỳ không thể coi là xinh đẹp như người mẫu, nhưng tuổi trẻ là vốn lớn nhất, cô gái ở tuổi này, niền là da trắng như tuyết, môi đỏ mọng mướt mà, cũng đủ thu hút ánh nhìn, huống chi Phương Ngữ Kỳ còn di truyền ngũ quan và đường nét từ Phương Uyển. Có thể nói, Phương Ngữ Kỳ hiện nay giống Phương Uyển đến năm sáu phần, trừ tuổi tác và khí chất, hai người gần như được đúc từ một khuôn.

Ngữ Kỳ nhìn phía mình trong gương nở một nụ cười, hiệu quả rất tốt, trong truyện miêu tả một người đẹp, vô luận là nam hay nữ đều dùng cụm từ môi hồng răng trắng, thật ra cũng có đạo lý.

Chẳng qua gương mặt này vẫn quá non nớt, cách Phương Uyển trưởng thành và hàm súc rất xa, nhưng mọi chuyện đều do con người, vấn đề này không thể làm khó được cô.

Một người phụ nữ muốn trở thành cô gái trẻ biện pháp tốt nhất là tìm bác sĩ phẫu thuật thẩm mỹ, nhưng một cô gái muốn trở thành người lớn tuổi, thì có rất nhiều phương pháp.

Ở trường học chỉ mặc đồng phục học sinh thì không có biện pháp, đến cuối tuần, cô thay đổi quần áo có kiểu dáng của người trưởng thành, trang điểm một chút, dùng chì kẻ mắt vẽ, bôi son màu sậm, cả người ngay lập tức nhiều hơn mười tuổi, nhưng cũng đẹp hơn rất nhiều.

Khi lần đầu tiên cô mặc trang phục như vậy xuất hiện trước mặt Cổ Quân Lăng, anh ngẩn người.

Thần trí của con người khi mới ngủ dậy lúc nào cũng không tỉnh táo, bác sĩ Cổ không may nhầm lẫn, anh kinh ngạc nhìn Ngữ Kỳ từ phòng vệ sinh đi ra, đôi mắt phượng từ trước đến nay luôn bình tĩnh và ung dung từ từ nổi lên sự mờ mịt và nhưng nhớ. Dường như sợ chớp mắt là cô tan thành mây khói, ngay cả mắt cũng không dám chớp.

Ngữ Kỳ rất hài lòng với hiệu quả như vậy, nhưng cô vẫn mở miệng gọi anh là “Chú.”

Một tiếng “chú” khiến tinh thần Cổ Quân Lăng hoàn toàn khôi phục, anh không dám tin nhìn cô: “Ngữ Kỳ?”

Cô nhẹ nhàng “Dạ” một tiếng.

Về mặt bác sĩ Cổ lập tức khôi phục sự lạnh lùng như cũ, do ánh sáng mặt trời phản chiếu, khiến người ta không thấy rõ đôi mắt phượng ẩn sau gọng kính màu vàng.

Nhưng cho dù như vậy, Ngữ Kỳ vẫn có thể cảm giác được tâm tình của anh lúc này rất kém, cả người tỏa ra một loại hơi thở kháng cự người khác xa ngàn dặm.

Đi nhiên, cô biết rất rõ, bộ dạng của cô như thế này đối với anh là một việc rất tàn nhẫn, khiến anh nhớ lại ký ức về Phương Uyển và tình yêu của anh, làm anh rất thất vọng. Có thể nói là rất ác độc.

Nhưng công việc này, nếu đối với ai cũng mềm lòng, không dám làm tổn thương thì chỉ có nước thất nghiệp.

Cổ Quân Lăng yên lặng đứng một chỗ thật lâu, không nói câu nào quay về phòng mình.

Rất rõ ràng, anh tức giận, nhưng Ngữ Kỳ lại cười.

Ngày thường người luôn bình tĩnh như nước sao lại bởi vì một chút chuyện nhỏ này mà tâm tình trở nên chấn động lớn như vậy, điều đó đã nói lên anh thật sự rất yêu Phương Uyên. Mà anh yêu Phương Uyên càng sâu đậm, cô càng có nhiều khả năng thành công hơn.

Hơn nửa tiếng sau, Ngữ Kỳ đoán con tức giận của anh có lẽ đã tiêu tan không ít, cô tới gõ cửa phòng anh.

Trong phòng yên lặng trong chốc lát mới vang lên một giọng nói lạnh lùng, lạnh nhạt giống như đối xử với người xa lạ: “Vào đi.”

Ngày thường mặc dù Cổ Quân Lăng không có vẻ mặt ôn hòa với cô, thế nhưng cách gọi cô cũng khác với người khác, giọng nói điềm tĩnh mang theo một chút tình cảm ấm áp. Nhưng hôm nay thái độ anh đối xử với cô xuống dốc không phanh, lúc cô đi vào giọng nói của anh hầu như là lạnh lùng, đến nỗi mang theo một chút không kiên nhẫn. Có thể thấy được địa vị của Phương Uyên trong lòng anh rất cao.

Ngữ Kỳ từ từ xoay tay nắm cửa, bình tĩnh đi vào.

Cổ Quân Lăng ngồi ở bàn đọc sách, nghe thấy tiếng cô đi vào cũng không ngẩng đầu lên, trực tiếp hỏi: “Chuyện gì?”, không hề nề mặt.

Anh rất ít khi như vậy, do tính cách, cả khi anh không hợp với người khác, anh vẫn giữ lễ độ. Anh lạnh nhạt, nhưng chắc chắn sẽ không khiến người khác nghĩ rằng anh là một người vô lễ và kiêu ngạo, vậy mà hôm nay anh đáp lại cô bằng sắc mặt này, có thể thấy anh thật sự tức giận.

Ngữ Kỳ nhìn anh, trực tiếp hỏi: “Chú, chú giận cháu hả?”

Cổ Quân Lăng hiển nhiên không ngờ rằng cô sẽ hỏi thẳng, trong khoảng thời gian ngắn lại tiếp tục yên lặng. Nói phải thì quá mất thân phận, là người bề trên mà so đo với một đứa nhỏ thì quá mức hẹp hòi, nhưng nói không, chính bản thân anh cũng không tin.

Chiều này của Ngữ Kỳ không biết đã dùng bao nhiêu lần nhưng vẫn vô cùng tốt.

Bất luận là cãi nhau hay âm ỉ không vui, đôi bên thử dò xét tình cảm của đối phương mới dễ làm tổn thương tình cảm nhất, không bằng khi vừa mới bắt đầu chọn nói ra, vừa thoải mái còn dễ giải quyết vấn đề.

Thấy anh yên lặng, Ngữ Kỳ tiến hai bước đến chỗ anh, trong phạm vi tầm nhìn của anh mới từ từ ngồi xuống, dùng bả vai của mình ôm lấy hai đầu gối, đáng vẻ bất lực và khổ sở: “Chú, ngày kia là ngày giỗ của mẹ.”

Một câu nói, bầu không khí bên trong căn phòng lập tức trở nên đè nén và trầm lắng.

Ngữ Kỳ cúi đầu, khẽ nói: “Tôi hôm qua cháu mơ thấy bà ấy, mẹ vẫn xinh đẹp như vậy, bà vuốt mặt con, hỏi con mấy năm qua sống có tốt không.”

Một chiều này rất tàn nhẫn, trên danh nghĩa kể lại giấc mơ của mình, nhưng đang nhắc nhở anh nếu như cho cô sắc mặt thì không dễ ăn nói với người mẹ đã qua đời của cô.

Quả nhiên, mặc dù vẫn trầm lắng, nhưng cuối cùng Cổ Quân Lăng không dùng bộ dạng hững hờ đối với cô, anh quay đầu nhìn cô.

Ngữ Kỳ chôn đầu vào cánh tay mình, rầu rĩ nói: “Chú, không phải cháu cố ý, cháu không muốn làm chú tức giận, chỉ là cháu...” Cô dường như không thể nói tiếp được quay mặt đi.

Sau một lúc yên tĩnh, Ngữ Kỳ nghe phía sau truyền đến một tiếng thở dài nhẹ nhàng, tiếp đó có người đi tới ngồi xuống, đưa tay đặt lên vai cô an ủi.

Ngữ Kỳ biết nắm bắt thời cơ, cô xoay người nhào vào ngực anh, ôm lấy hông anh, dùng giọng nói nghẹn ngào hỏi: “Chú không giận cháu đúng không?”

Cổ Quân Lăng rõ ràng không thích tiếp xúc thân mật với người khác, hai cánh tay lúng túng buông xuống dọc theo cơ thể, vừa muốn lùi về phía sau nhưng lại không đành lòng, cuối cùng mặc kệ để cô ôm gần 10 phút.

Sau khi Ngữ Kỳ chậm chạp chui ra từ trong ngực anh, Cổ Quân Lăng mới thở phào nhẹ nhõm, giọng nói bình tĩnh và dịu dàng: “Bắt đầu từ mai, chú đưa cháu đi học khiêu vũ”. Dừng lại một chút, anh nhẹ nhàng sờ đầu cô, trong mắt mơ hồ có chứa sự dịu dàng, giống như thông qua cô để nhìn một người phụ nữ khác, “Mẹ của cháu rất giỏi vũ đạo, cháu là con gái của cô ấy, hẳn cũng có thiên phú.”

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 4 - Chương 31: Nhân vật phản diện là bác sĩ (6)

Hai năm thoáng trôi qua, Ngữ Kỳ với thành tích xuất sắc đậu vào một trường trung học trọng điểm. Cô đã trở nên vô cùng xinh đẹp. Vóc dáng càng ngày càng giống Phương Uyên.

Nhưng hai người có những điểm khác nhau rất rõ ràng: Phương Uyên không đi học, trong khi Ngũ Kỳ gần như luôn đứng đầu trong mỗi kỳ thi; Phương Uyên rất ít khi cười, dù có cười lộ lên thì khóe miệng vẫn mang theo sự buồn bã và mỉa mai, còn Ngũ Kỳ luôn nở nụ cười trên môi, trên người luôn mang theo một loại hơi thở hòa nhã, trong trẻo và dịu dàng.

Thật ra làm con gái của Phương Uyên, Ngũ Kỳ đã trở thành trò giỏi hơn thầy, tốt hơn nhiều bản gốc, từ vóc dáng đến học tập của cô đều hơn người, tính tình lại tốt, bạn học đều sùng bái cô, thầy cô giáo ca ngợi cô, hàng xóm quý mến cô. Bất luận là năng lực hay là thái độ làm người, cô vượt qua Phương Uyên rất nhiều.

Cho dù năm đó, Phương Uyên được cả trường từ trên xuống dưới gọi là vũ hậu, bà ấy không phải mỗi ngày đều đi đến phòng nhảy cùng bạn học mà do tự học thành tài, tuy nhiên, cách học là không chính quy. Ngũ Kỳ thì được Cố Quân Lăng đưa tới cơ quan chính thức của học viện nhảy Latin.

Việc học khiêu vũ này bất luận là bé trai hay là bé gái có đều ‘vòng eo con kiến’ khiến ai nấy ghen tị, phần bụng không có chút thịt thừa nào, eo mỏng đẹp bao nhiêu thì đẹp bấy nhiêu. Hai năm qua, cơ thể này cao lên không ít, có vẻ cao gầy và tinh tế, cơ thể cũng có đường cong vô cùng xinh đẹp. Nhìn từ xa, dù không thấy rõ khuôn mặt, cũng vô cùng duyên dáng yêu kiều.

Ba tháng trước, cô đã thi lấy chứng chỉ giảng viên múa Latin, giáo viên của cô một mực cảm thán chưa bao giờ thấy một học sinh có tư chất thông minh như vậy.

Ông ấy không biết là, thiên tài trong miệng ông không phải thật sự có thiên phú dị bẩm, mà do luyện tập nhiều nên mới được vậy. Cô có vẻ như là người nổi bật nhất khi được huấn luyện giữa một đám học sinh, nhưng cũng không phải do cô thông minh, mà do trong vô số lần xuyên qua, số lần cô khiêu vũ đã gấp mấy chục lần học sinh khác, không cùng chung vạch xuất phát, nên thắng cũng không có gì để tự hào.

Trên thực tế, cô cảm thấy vô cùng xấu hổ do trong hai năm qua cô hao tâm tổn sức cùng với các mảnh khõe, cũng không làm cho Cố Quân Lăng thích mình. Tuy rằng anh đối xử với cô càng ngày càng tốt hơn, nhưng chẳng qua do anh tìm kiếm hình bóng của Phương Uyên trên người cô.

Không phải do cô chưa đủ tốt, mà vì Phương Uyên đã rời khỏi thế giới này. Người sống không có cách nào đoạt được vinh quang của người chết. Vì mọi vết nhơ trên người họ theo thời gian đã bị người khác lãng quên, nhưng điểm tốt của họ lại lớn dần và tỏa sáng rực rỡ, mãi cho đến khi họ trở thành hình mẫu hoàn mỹ trong lòng người tưởng niệm.

Có cố gắng thế nào đi nữa, cô cũng không cách nào xóa bỏ hình ảnh của Phương Uyên trong lòng Cố Quân Lăng để gieo giạt giống của mình, mà ngay tại thời khắc này, Trữ Thanh Thanh xuất hiện.

Ngũ Kỳ cảm nhận được sự thay đổi là do ngày đó Cố Quân Lăng nên tan ca sớm, ba giờ rưỡi chiều đã hết giờ làm, mà mãi đến bảy giờ tối anh chưa về nhà.

Hơn bảy giờ, cô không do dự cầm chìa khóa đi xuống lầu, đi xe bus đến bệnh viện.

Cuối tuần Ngũ Kỳ thường xuyên đến đây đợi Cố Quân Lăng tan ca, cho nên có rất nhiều nhân viên khoa cấp cứu biết cô, vài cô y tá nhìn thấy cô câu đầu tiên nói đều là “Bác sĩ Cố đang ở phòng quan sát.”

Sự thật chứng minh, dự đoán của cô là chính xác, tình tiết bộ truyện quả nhiên đã tiến triển đến thời điểm Trữ Thanh Thanh gặp gỡ Cố Quân Lăng.

Cô đứng lại ngoài cửa, nhìn bác sĩ Cố mặc áo blouse trắng đứng trước giường bệnh, khẽ nói chuyện với một cô gái.

Không còn nghi ngờ gì nữa, người con gái và cô lớn lên có vài phần giống nhau đó chính là Trữ Thanh Thanh, Ngũ Kỳ hơi nheo mắt.

Càng là thời điểm này, càng phải bình tĩnh và tỉnh táo.

Đừng nói tới thân phận hiện giờ của cô, căn bản không có bất kỳ tư cách nào để can thiệp, cho dù là có, thì trăm triệu lần cũng không thể giống như một người đàn bà chanh chua bình thường lao vào tỏ ra oai phong.

Ngũ Kỳ chậm rãi nở một nụ cười, cất bước đi tới chỗ họ.

Cố Quân Lăng quay lưng về phía cô, cho nên người nhìn thấy cô đầu tiên ngược lại là Trữ Thanh Thanh.

Trữ Thanh Thanh vốn đang muốn hỏi Cố Quân Lăng vài vấn đề, thấy một cô gái xinh đẹp đi thẳng đến chỗ họ thì vấn đề muốn hỏi ngừng lại. Cố Quân Lăng nhìn nét mặt của cô ta, hơi quay đầu ra phía sau.

Ngũ Kỳ lễ phép mà lạnh nhạt gật đầu với Trữ Thanh Thanh. Sau đó, quay đầu nhìn Cố Quân Lăng mỉm cười: “Hôm nay làm thêm giờ?” Bởi vì trước mặt Trữ Thanh Thanh, cho nên cô cố ý không gọi anh là chú như ngày thường.

Trữ Thanh Thanh nhìn hai người cười lộ lên, cái này rõ ràng là một điệu cười thăm dò.

Ngũ Kỳ không nói câu nào, mà ôm cánh tay Cố Quân Lăng, biểu hiện rất nhiều thứ. Trữ Thanh Thanh coi như là một cô gái thông minh, thấy cô như vậy tức khắc hiểu được, biết điều im lặng làm bóng đèn.

Từ trước đến nay Cố Quân Lăng bài xích tiếp xúc thân mật với người khác, thế nhưng trong hai năm qua sớm chiều ở chung, anh đã thích ứng với việc Ngũ Kỳ luôn luôn đột nhiên bắt ngờ ôm lấy tay anh.

Anh mặc cô ôm cánh tay, đưa tay vuốt vào túi áo blouse trắng, cúi đầu nhìn đồng hồ trên tay rồi quay đầu nhìn cô, giọng nói trong trẻo lạnh lùng, nhưng giọng nói lại bất đồng khi nói với người khác, không tự chủ lộ ra vài phần vô cùng thân thiết: “Đã ăn cơm chưa?”

“Chưa ăn, chờ người nào đó về ăn cùng.” Ngũ Kỳ vô cùng khéo léo trả lời, giọng nói không mang theo nửa điểm oán giận, chỉ cười híp mắt nhìn anh.

Rất nhiều cô gái khi nhìn thấy người con trai mà mình yêu thầm đang ở cùng người con gái khác sẽ ghen tuông quá độ, một cách vô thức trở nên không tốt, cái này là

người không có lí trí nhất. Bạn càng tỏ ra cay nghiệt và tùy hứng, thì cô gái kia càng lạnh lợi và biết điều, việc này chỉ khiến lòng người con trai mà bạn thích hướng về phía người khác thôi.

Cố Quân Lăng nghe vậy “Ừ” một tiếng: “Bây giờ là giờ cao điểm dọc đường rất đông, đến căn tin ăn đi.” Sau đó căn dặn vài câu đơn giản với Trữ Thanh Thanh rồi dắt Ngừ Kỳ đi ra.

Dọc đường Ngừ Kỳ lơ đãng nói: “Điện mạo cô gái kia có phần giống mẹ.”

Cố Quân Lăng chưa bao giờ là một người nói dối, nghe được vấn đề này đầu tiên anh chỉ im lặng trong chốc lát, sau đó mặt không thay đổi gật đầu: “Hơi giống.”

Ngừ Kỳ nghe vậy trong lòng trầm xuống, trên mặt lại thể hiện như không có chuyện gì xảy ra cười rộ lên: “Thế nhưng con càng giống mẹ hơn, đúng không?”

Cố Quân Lăng thản nhiên liếc mắt nhìn cô xong ánh mắt rồi đi nhìn đường, tùy ý trả lời: “Dĩ nhiên, cháu là con gái của cô ấy.”

Ăn cơm tối ở căn tin xong, Cố Quân Lăng đưa cô đến trước bàn làm việc của mình, lấy ra một túi giấy đưa cho cô.

Ngừ Kỳ nghi hoặc cầm lấy, kéo ra nhìn thì biết đó là các loại mỹ phẩm dưỡng da, cô ngẩng mặt lên nhìn anh.

“Nhân hiệu này không làm tổn thương da.” Anh thản nhiên giải thích, tiếp đó nhìn quần jean trên người cô: “Cháu đang trong thời kỳ dậy thì, tốt nhất không nên thường xuyên mặc loại quần này, sẽ gây trở ngại phát triển của chân.”

Ngừ Kỳ chỉ cười, sau khi cười xong hỏi cô nhìn thẳng vào anh, ánh mắt thăm dò: “Có thể cho cháu ôm một cái không?”

Cố Quân Lăng chưa kịp phản ứng, con người trong đôi mắt phượng dài hẹp hơi hiện lên một tia mờ mịt: “Cái gì?”

Ngừ Kỳ bật cười, thừa dịp anh không kịp phản ứng tiến lên phía trước, nhẹ nhàng ôm lấy hông của anh, gò má tựa vào ngực trên áo trắng của anh, giọng nói đè nén rất nhỏ nhưng cũng rất rõ ràng: “Cảm ơn chú.”

Cố Quân Lăng vẫn không thể thích ứng với việc ôm như vậy, anh hơi cứng nhắc đứng tại chỗ, cúi đầu nhìn mái tóc đen nhánh của cô.

Hai người đều cao gầy, đứng một chỗ ôm nhau rất đẹp mắt, hai cô y tá vừa mới tốt nghiệp thậm chí còn ở bên cạnh gây rối: “Ôm nhau, ôm nhau rồi!”

Cố Quân Lăng lấy lại tinh thần, nhẹ nhàng đẩy Ngừ Kỳ ra, nhú mày nhìn về phía hai cô y tá.

Ở khoa cấp cứu anh nổi tiếng là bác sĩ mặt lạnh, không cần nói một câu, hai cô y tá kia thông minh im lặng.

Cấp dưới của Cố Quân Lăng là một bác sĩ còn trẻ, vỗ vai hai cô y tá, bảo các cô ấy đi làm việc, sau đó quay đầu lại, cười với Ngừ Kỳ: “Có thời gian chúng ta cùng nhau đi uống cà phê?”

Ngừ Kỳ chưa kịp trả lời, Cố Quân Lăng mặt không thay đổi nói: “Con bé không rảnh.” Không hề nề mặt, giọng nói lạnh như đang trong hầm băng.

Đáng thương cho bác sĩ trẻ tuổi nụ cười ở khóe miệng cứng đờ, tiếp đó có phản lúng túng gật đầu, vội vàng đi ra ngoài.

Sau khi giải quyết một số công việc cuối cùng, Cố Quân Lăng đưa Ngừ Kỳ rời khỏi bệnh viện, khi đến chỗ bãi đậu xe, hiếm khi thấy anh chủ động mở miệng nói, lời mở đầu vô cùng kỳ lạ.

Mặt anh không thay đổi nhìn thẳng về phía trước: “Ngừ Kỳ, bây giờ cháu mới 16 tuổi, còn chưa trưởng thành.”

Ngừ Kỳ ngẩn người, nhưng vẫn gật đầu một cái, hơi quay đầu nhìn anh: “Làm sao vậy?”

“Là người giám hộ của cháu, tôi không hi vọng cháu không đi trên con đường yêu sớm.” Anh nói câu này thì nét mặt bình tĩnh và trấn định, giống như đang thực hiện một ca cấp cứu.

Sau khi ngẩn ra Ngừ Kỳ bật cười, hiểu được anh nói như vậy liên quan đến vị bác sĩ lúc nãy ngờ lời làm quen với cô, chỉ là lời nói của anh quá mơ hồ thật sự xuất phát từ nghĩa vụ và trách nhiệm, hay là từ chính bản thân anh cũng không ý thức được tình cảm của mình.

Cô cố tình ý vị thâm trường (1) nói: “Vậy nếu như... cháu đã có người trong lòng?”

(1) “Ý vị thâm trường” (Ý vị, sâu xa) – Chương “Luận Ngừ tự thuyết (論語序說)”: “Đọc chi đủ cừ, dần giác ý vị thâm trường = Đọc ấy cực lâu, nhưng thấy ý vị sâu xa (讀之愈久、但覺意味深長)”.

Cố Quân Lăng lập tức ngừng lại, xoay người, nhìn vào mặt cô.

Ngừ Kỳ mỉm cười đối diện với đôi mắt phượng kia, nghiêm túc và chăm chú nhìn anh nói: “Cháu có thể thích người ấy không?”

Cố Quân Lăng không hề lên tiếng, nhưng nét mặt của anh đã nói ra câu trả lời là không.

Ngừ Kỳ bước lên một bước, cẩn thận quan sát vẻ mặt của anh, thấp giọng nói: “Là vậy đó, chú, người không hi vọng cháu thích người khác phải không?”

Cố Quân Lăng yên lặng một lúc rồi gật đầu, lại nhú mày: “Cháu thích ai? Là bạn trai có vóc dáng thấp, mặt mụn lằn trước sao?”

Ngừ Kỳ không nhịn được cười thành tiếng, bác sĩ Cố bình thường luôn tinh táo và biết kiểm chế lại có thể nói ra những lời nói nặng nề như vậy, có thể thấy được đáp án chính là điều thứ hai. Do đã ở cùng với nhau hai năm anh đã bắt tri bất giác (*) thích cô.

(2) vô tình; không ý thức.

Như thế, cô chỉ cần kiểm chứng suy đoán của mình có đúng hay không.

Ngữ Kỳ giơ tay lên, hai cánh tay chậm rãi khoác lên bả vai anh, sau đó khép chặt tay lại, nhẹ nhàng ôm cổ anh, ngẩng mặt lên nhìn anh nở nụ cười.

Động tác này đối với bác sĩ Cố mà nói là quá mức thân mật, anh có hơi khó chịu nhũn mày, theo bản năng lùi về phía sau một bước.

Nhưng Ngữ Kỳ không buông tha cho anh, khuôn mặt cô nhẹ nhàng tựa vào ngực anh, khẽ nói: “Không, cháu thích những người có vóc dáng cao, trên mặt cũng không có mụn.” Cô lùi xuống một bước, nhẹ nhàng xoa hai má anh: “Da của người đó rất đẹp.”

Nhiều ám chỉ như vậy, không có khả năng có người không hiểu.

Trong khoảng thời gian ngắn Cố Quân Lăng sững sờ đứng yên tại chỗ, hơn nửa ngày mới có phản ứng, nhưng vẫn có chút ngỡ ngàng và luống cuống. Anh như thể đấu tranh một hồi lâu, mới miễn cưỡng nói ra một câu: “Ngữ Kỳ, tôi là chú của cháu.”

Ngữ Kỳ mỉm cười: “Đúng là như vậy, nhưng chúng ta không có quan hệ huyết thống.” Dừng lại một chút, cô cố gắng giảm giọng, nhẹ nhàng nói: “Chú thích mẹ đúng không?” Lại dừng một chút, cô cười thành tiếng: “Cháu và mẹ rất giống nhau không đúng sao? Điểm duy nhất khác biệt chính là bà ấy thích người khác, mà không thích chú.”

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 4 - Chương 32: Nhân vật phản diện là bác sĩ (end)

Sau ngày đó, Cố Quân Lăng giống như đang trốn tránh Ngữ Kỳ, mỗi ngày đều tăng ca, thời điểm về nhà đã nửa đêm, về nhà cũng ở trong phòng đóng kín cửa, cái bóng đen không bị bỏ bằng hồi lâu một lần nữa lại có công dụng, trở thành công cụ truyền thông giữa hai người.

Tất nhiên Ngữ Kỳ biết kết quả sẽ như thế này, cô rất bình tĩnh, chẳng qua là khi anh thường xuyên tăng ca ở bệnh viện thì cô đến bệnh viện tìm anh, cô cũng cố ý dậy sớm ngồi ở phòng khách đợi anh ra.

Theo lệ cũ cô đi đến trường rồi về nhà, như thế không có chuyện gì trôi qua trong một tuần. Vì cô rất rõ, tại thời điểm này nhất định phải cho anh nhiều thời gian suy nghĩ, khiến anh thật sự thấy rõ tình cảm của mình mới là lựa chọn chính xác nhất, nếu như ép anh quá nhiều chỉ đẩy anh rời khỏi mình.

Sau một tuần, Ngữ Kỳ đoán hẳn là anh đã đủ bình tĩnh, sau khi tan học cô trực tiếp lên xe bus đến bệnh viện.

Ai dè ở khoa cấp cứu tìm một vòng vẫn không thấy anh, khi Ngữ Kỳ đến bàn y tá hỏi mới biết mấy ngày nay do Cố Quân Lăng tiếp tục tăng ca và quên không ăn cơm, khiến chiều nay Cố Quân Lăng lại bị tụt huyết áp, giờ đang truyền dịch ở sảnh.

Ngữ Kỳ không nhìn được lác đầu, một mặt đến sảnh truyền dịch một mặt xúc động mỗi một nhân vật phản diện đều có sức khỏe thật kém.

Thời điểm cô chạy đến hai mắt Cố Quân Lăng nhắm lại tựa lưng trên ghế màu xanh nhạt, lông mi dài và dày nhẹ nhàng che đi cặp mắt, sắc mặt tái nhợt gần giống như màu trắng của áo blouse trên người anh.

Vài ngày không gặp, anh giống như gầy đi không ít, gương mặt có chút hốc hác, đầy mắt lò mờ vết thâm, nhìn vô cùng tiêu tụy.

Suy cho cùng ở chung với nhau hai năm, nói không có chút đau lòng nào là nói dối, Ngữ Kỳ đứng tại chỗ nhìn anh trong chốc lát. Sau đó chậm rãi tới bên cạnh anh ngồi xổm xuống, nhẹ nhàng gọi: “Chú?”

Cố Quân Lăng chưa ngủ, chỉ nhắm mắt nghỉ ngơi, nghe được tiếng cô gọi mặc dù vẫn xấu hổ, nhưng từ từ mở mắt ra, đôi mắt phượng dài hẹp đằng sau gọng kính màu vàng bình tĩnh và lạnh nhạt.

Ánh mắt Ngữ Kỳ chậm rãi dời xuống dưới, dừng trên mu bàn tay đang truyền dịch của anh – anh đang dùng một bàn tay khác ấn vào chỗ đó.

Cô nhẹ nhàng nhũn mày lại, nhìn nơi mà anh đang ấn: “Chú làm sao thế?”

Ánh mắt Cố Quân Lăng rời đi, quay mặt sang chỗ khác thân nhiên nói: “Mạch máu quá nhỏ, y tá tìm ven hai lần không được.”

Ngữ Kỳ rất tự nhiên thay cánh tay của anh, nghiêm túc giữ nơi anh đã ấn, hơi ngước mặt lên: “Ấn như thế này đúng không?”

Cố Quân Lăng dường như tránh tất cả các cơ hội đối diện với cô, nhìn cũng không nhìn liền “Ừ” một tiếng cho có lệ.

Ngữ Kỳ dùng ngón tay cái chấm chú ấn chỗ kim đâm, mặt khác bốn ngón tay còn lại từ từ dò vào lòng bàn tay anh, nhẹ nhàng cầm bàn tay truyền dịch của anh hơi lạnh lẽo.

Sau mấy phút, Ngữ Kỳ đoán chỗ đâm kim không còn chảy máu nữa, thì từ từ buông tay ra, đứng dậy nhìn anh, giọng rất nhẹ nhàng và điềm đạm: “Chú, lời nói ngày đó của cháu là nguyên nhân khiến chú bối rối, cháu rất xin lỗi.”

Bác sĩ Cố mơ hồ “hừm” một tiếng, nhưng vẫn như cũ không quay đầu lại, anh yên lặng nhìn lưng ghế phía trước, ngay cả liếc nhìn cô một cái cũng không nhìn.

Ngữ Kỳ mỉm cười, anh càng trốn tránh, càng nói lên hy vọng của cô càng lớn. Nếu như không thích chút xíu nào, thì thẳng thắn từ chối là được, cần gì khiến bản thân mệt như vậy? Thật ra, ngần ngại và né tránh là do không nở buông tay.

Cô nghiêng người ngồi xuống chỗ ngồi bên cạnh anh, yên lặng một lát rồi từ từ nói: “Chú có thể coi như cháu chưa nói gì cả.” Dừng lại một chút, giọng nói có phần cô đơn: “Nếu như vậy chú sẽ không né tránh nói chuyện với con của con nữa.”

Nếu đổi thành người khác có lẽ sẽ giải thích ‘Tôi không né tránh cháu chẳng qua công việc của tôi quá nhiều’, thế nhưng Cố Quân Lãng chưa bao giờ nói dối, cho nên anh chỉ im lặng.

Ngữ Kỳ yên lặng ngồi cùng anh một lúc, giống như quyết định buông tha vậy, khẽ thở dài, cô vô cùng hiểu, mở lời: “Cháu có thể tùy tiện tìm một nam sinh để kết giao.” Dừng một chút, cô quay mặt đi chỗ khác, chán nản nói: “Hy vọng làm như vậy có thể khiến chú yên tâm”

Thực ra trong một vài tình huống, chiều này của Trữ Thanh Thanh rất hữu dụng- Tìm một người thay thế khiến cho người đó thấy họ thân mật, có thể kích thích được cảm giác nguy cơ trong lòng đàn ông, cho nên bản thân sẽ đạt được mục đích.

Quả nhiên, khi Cố Quân Lãng nghe được câu đó lập tức xoay đầu lại, nhú mày nói: “Ngữ Kỳ, tôi từng nói với cháu, cháu chưa trưởng thành...”

“Không nên yêu sớm, cháu hiểu.” Ngữ Kỳ kéo khoe miệng khô nở nụ cười: “Không cần lo lắng cho cháu, chú à, cho dù cùng một lúc kết giao với mười bạn nam, thành tích của cháu cũng không có tí giảm sút, hơn nữa cháu không có chút hứng thú nào với bọn họ.”

Cố Quân Lãng lại quay đầu trở lại, lần thứ hai rơi vào yên tĩnh. Mười đầu ngón tay anh đan chéo vào nhau để giữa trán, giống như rất mệt mỏi: “Ngữ Kỳ, cháu khiến tôi cảm thấy có lỗi với mẹ cháu.”

Ngữ Kỳ đưa tay nhẹ nhàng đặt trên mu bàn tay của anh, khẽ nói: “Không, chú, những việc chú làm vì mẹ đã quá nhiều, là hai mẹ con cháu nợ chú.”

Nhưng Cố Quân Lãng giống như không nghe được điều cô nói, nhắm mắt từ từ nói: “Nếu như không phải do mấy năm nay ở một chỗ với tôi, cháu vốn dĩ nên giống mẹ cháu hồn nhiên và thoải mái như vậy...”

“Tiếp đó thì sao?” Ngữ Kỳ cắt ngang lời anh: “Cũng hồn nhiên và thoải mái yêu một người con trai, đi theo đằng sau mộng người ta (ta thể là nguyên văn đó), rồi bỏ học để đi chơi ca hát và nhảy múa với hắn, sau đó mang thai con của hắn, cuối cùng bị bỏ rơi, một thân một mình nuôi dưỡng đứa nhỏ, cứ như vậy lặp lại cuộc sống của mẹ đúng không?”

Cố Quân Lãng nghe vậy nhú mày, nghiêm khắc nhìn cô nói: “Ngữ Kỳ, bà ấy là mẹ cháu.” Dừng lại một chút, tiếp tục nói: “Bình thường tôi dạy cháu nói chuyện như thế nào?”

“Xin lỗi.” Cô cúi đầu.

Cố Quân Lãng thở dài: “Tôi không thể trở mặt nhìn cháu giẫm lên vết xe đổ của mẹ, Ngữ Kỳ.” Anh trầm lặng trong chốc lát, lại có chút không yên lòng nhìn cô: “Thế nhưng, nếu như cháu thật sự có con của cậu học sinh nào đó...”

Ngữ Kỳ từ từ hỏi: “Thì sao?”

Cố Quân Lãng nhú mày, cứ như vậy quay mặt đi chỗ khác: “Nếu như cháu nói muốn sinh đứa trẻ ra...” anh đưa tay đỡ trán, rất mệt mỏi: “Hãy đưa nó cho tôi, đừng giống mẹ cháu, một mình trốn tránh ở bên ngoài nuôi đứa trẻ, như vậy rất cực khổ.”

Nghe được anh nói như vậy, dù là Ngữ Kỳ cũng có chút sững sờ. Trầm lặng nửa ngày, cô nhẹ nhàng cười rộ lên: “Chú, chú giúp mẹ nuôi cháu sau này lại giúp cháu nuôi đứa nhỏ sao?” (Tập thể editor và beta-er bỏ tay với anh này rồi.)

Cố Quân Lãng nhú mày một cái, có chút nghi ngờ nhìn về phía cô, anh không thể hiểu nổi làm sao cô có thể đùa giỡn vào lúc này. Do những năm qua lời nói và việc làm của cô luôn có chừng mực, chưa bao giờ có một tí nào vượt qua khuôn phép, thuần thực và chừng chặc, về cơ bản không giống như con gái của Phương Uyển.

Ngữ Kỳ từ chỗ ngồi đứng dậy, nhẹ nhàng vươn tay đặt trên hai đầu gối của anh, ngửa mặt nhìn anh: “Chuyện như vậy vĩnh viễn sẽ không xảy ra.” Lời nói của cô rất nhẹ nhàng và từ tốn: “Trừ khi đứa trẻ đó mang họ Cố.”

Với biệt danh bác sĩ Cố mặt lạnh, anh chưa bao giờ anh bị người khác trêu chọc ngay trước mặt như vậy, anh hơi ngỡ ngàng cúi đầu nhìn cô.

Ngữ Kỳ nhìn chăm chăm vào đôi mắt phượng xinh đẹp của anh, rất nghiêm túc hỏi: “Có thể cho em một cơ hội được không?”

Cố Quân Lãng nhú mày, trong giờ phút này gọng kính vàng càng tăng thêm vẻ lạnh lùng cho anh, rất khó gần gũi, thế nhưng cô cũng không lùi bước, nhìn anh không chớp mắt.

Một lúc sau, Cố Quân Lãng khẽ thở dài: “Chờ đến thời điểm cháu thật sự hiểu mình cần gì rồi hãy nói, cháu còn quá nhỏ.”

“Hiện giờ em biết rõ mình cần gì.”

Bác sĩ Cố giờ tay bóp giữa chân mày: “Ít nhất là thêm hai năm nữa.”

Sau hai năm, Ngữ Kỳ đỗ đại học y tốt nhất của tỉnh, sau khi Cố Quân Lãng cảm thư trúng tuyển của cô thì trầm lặng rất lâu, ngay cả Ngữ Kỳ cũng cho là anh sẽ nói một câu kiểu như ‘Thêm hai năm nữa’, thì anh lại lắc đầu, từ từ cười thành tiếng.

Hiếm có dịp bác sĩ Cổ cười, trong chớp mắt Ngữ Kỳ không tránh khỏi kinh ngạc, chỉ biết ngây ngốc nhìn anh.

Sau nửa ngày, Ngữ Kỳ cẩn thận từng li từng tí nhắc nhở anh: “Hai năm trước, chú đã đáp ứng với cháu một việc.”

Cổ Quân Lăng để giấy báo trúng tuyển xuống, nhìn về phía cô, thản nhiên gật đầu: “Tôi nhớ rõ.”

“Vậy nên có được không?”

Bác sĩ Cổ nhìn bộ dạng lo được lo mất của cô, không chịu được nở nụ cười, chậm rãi gật đầu.

Đầu tiên Ngữ Kỳ sững sờ, sau khi phản ứng kịp mới lao vào ôm lấy hông anh, Cổ Quân Lăng hơi lúng túng giờ cánh tay lên, hơi mất tự nhiên ôm cô.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 4 - Chương 32-2: Phiên ngoại 1

Một năm kia Ngữ Kỳ thi đậu đại học y, Cổ Quân Lăng đồng ý qua lại với cô, nhưng thói quen sống chung giữa hai người không có gì thay đổi nhiều. Ngữ Kỳ là một cô gái ngoan ngoãn không cần anh phải tốn nhiều tâm tư chăm sóc, chẳng qua anh dần quen với những hành động thân mật của cô hơn, như ôm thắt lưng anh, hay lúc nắm tay mười ngón tay đan chặt vào nhau... Nhìn bề ngoài Cổ Quân Lăng có vẻ thản nhiên thậm chí hơi cứng nhắc, nhưng chỉ anh biết thực ra trong đáy lòng mình luôn tràn ngập niềm vui.

Thời gian trôi qua không ngừng nhanh như nước chảy, có một ngày Cổ Quân Lăng gặp lại cô gái có phần giống Phương Uyển – Trữ Thanh Thanh. Hơn nữa giống như lần đầu tiên bọn họ gặp nhau, vì cảm cúm dẫn tới lên cơn hen, Trữ Thanh Thanh cần nằm viện để điều trị.

Kỳ thật Cổ Quân Lăng không biết, hôm qua Trữ Thanh Thanh biết nguyên nhân Tần Mạch qua lại với cô ta là do cô ta lớn lên rất giống bạn gái đã mất của anh ta, dưới cơn giận dữ cô ta bỏ rơi Tần Mạch đi mưa chạy về trường học. Vừa mới trở về ký túc xá, do tâm trạng quá kích động, cô lên cơn hen. Được bạn cùng phòng đưa đến bệnh viện theo dõi suốt đêm sau đó đã từ từ hồi phục, kết quả bởi vì ngày hôm qua dầm mưa nên phát sốt và lại lên cơn hen, lúc này cô cần phải nằm viện điều trị.

Cổ Quân Lăng tới phòng bệnh của Trữ Thanh Thanh, cô ta còn đang sốt, khuôn mặt hồng hồng, khuôn mặt có dấu vết của nước mắt, nhưng vẫn tỉnh táo, chẳng qua vẻ mặt có chút yếu ớt. Cổ Quân Lăng là một bác sĩ tốt có trách nhiệm, chu đáo và dịu dàng với bệnh nhân. Thấy một cô gái có phần giống Phương Uyển, khuôn mặt lại yếu đuối như vậy làm cảm anh càng thêm dịu dàng, hỏi bệnh tình và mấy lời dặn dò của bác sĩ đều cực kỳ nhẫn nại, còn mang theo sự trấn an.

Trữ Thanh Thanh cảm thấy vô cùng uất ức và đau lòng, có người đối xử với mình như vậy khó tránh sinh ra cảm giác ỷ lại. Bộ não nóng lên, cô ôm hông Cổ Quân Lăng vui vào ngực anh khóc thút thít, cơ thể Cổ Quân Lăng cứng đờ rồi nhẹ nhàng vỗ lưng Trữ Thanh Thanh.

Đột nhiên tim Cổ Quân Lăng đập mạnh, theo cảm giác quay đầu, chỉ thấy một chiếc váy màu xanh. Anh nhớ gần đây Ngữ Kỳ mới mua một chiếc váy hoa màu xanh.

Trong lòng Cổ Quân Lăng hơi bối rối đỡ vai Trữ Thanh Thanh giúp cô trở về giường, tỏ thái độ cẩn thận và chuyên nghiệp khiến anh chỉ có thể mạnh mẽ đè nén nỗi lo lắng trong lòng xuống, hoàn thành việc hỏi thăm về tình trạng bệnh, sau đó nhanh chóng rời khỏi.

Làm anh kinh ngạc chính là, Ngữ Kỳ yên lặng chờ ở ngoài cửa, mặc dù miễn cưỡng nhưng vẫn cố nở một nụ cười thật sáng lạn, như không có chuyện gì xảy ra hỏi: “Hôm nay tăng ca hả?”

Mặc dù tìm mọi cách che dấu, Cổ Quân Lăng vẫn nghe ra giọng nói của Ngữ Kỳ có chút run rẩy, đột nhiên không biết cảm giác vô lực từ đâu tràn đầy hết tâm trí.

Một màn dễ gây hiểu lầm như vậy, Ngữ Kỳ tất nhiên nhìn thấy, nhưng Ngữ Kỳ cô sẽ tức giận chạy đi hay có hành động cố tình gây sự như vậy sao. Kinh nghiệm nhiều năm cho cô biết, hai hành vi này dễ khiến hiểu lầm giữa hai người càng lớn hơn. Nếu bạn không có hào quang của nữ chính thì những hành vi này sẽ xảy ra hiểu lầm oán giận rồi trực tiếp dẫn đến việc chia tay. Lúc này giả bộ không có gì thì tốt hơn, nếu giả vờ như vậy nhất định không thể để cho đối phương nghĩ bạn thật sự không biết gì cả, mục đích căn bản của việc giả bộ là để đối phương thấy được, tốt nhất khiến cho họ nảy sinh áy náy và thương xót, còn có thể khiến đối phương yêu bạn hơn một chút. Đương nhiên, phương pháp trên không thích hợp với người đàn ông thực sự có JQ (gian tình), hãy cẩn thận với việc đi chung một chiếc giường.

Cổ Quân Lăng nói: “Không cần miễn cưỡng bản thân.”

Ngữ Kỳ bước lên ôm lấy Cổ Quân Lăng, mép váy xanh giữa mắt cá chân vạch ra một đường vòng cung nhỏ.

Rất lâu sau, Cổ Quân Lăng nghe thấy một tiếng “Văng” từ trong lòng mình truyền ra.

Ngày hôm sau, Cổ Quân Lăng lại tới phòng bệnh Trữ Thanh Thanh để kiểm tra, trong phòng bệnh truyền tới tiếng cãi vã khiến bước chân anh tự động dừng lại.

Giọng Trữ Thanh Thanh hơi lớn, có chút kích động, vốn Cổ Quân Lăng định đi vào ngăn cản trận cãi vã nhưng lời cô ta khiến anh dừng bước.

“Tần Mạch, anh còn tới đây làm gì, tới cười nhạo tôi sao? Nhìn tôi ngu ngốc làm thế thân cho người phụ nữ Phương Uyển kia anh rất vui hả? Thấy tôi sa vào cạm bẫy tình ái của anh không thể thoát khỏi anh vui sao? Chúng ta đã chia tay, vì sao anh còn không biến đi?”

Cái tên Tần Mạch này khiến Cổ Quân Lăng giật mình, người này Cổ Quân Lăng không xa lạ, năm đó bởi vì Phương Uyển nên họ từng gặp gỡ vài lần.

Giấy tiếp theo quả nhiên vang lên giọng nói của Tần Mạch như trong ấn tượng của Cố Quân Lăng.

“Em hãy nghe anh nói, anh...”

“Anh còn muốn nói cái gì nữa, lẽ nào anh có thể nói anh chưa từng coi tôi là thể thân của Phương Uyển sao, anh thử hỏi lương tâm mình coi, anh dám không? Anh còn muốn gạt tôi cái gì nữa, ngoại trừ gương mặt này tôi còn có cái gì để anh lừa gạt.”

“Thanh Thanh, trước tiên em hãy bình tĩnh một chút, đừng kích động như vậy. Anh thừa nhận trước đây anh thực sự coi em là thể thân của cô ấy, nhưng...”

“Anh đã thừa nhận, chính anh cũng thừa nhận, anh không yêu tôi, anh biến, biến đi.” Giọng nói của Trữ Thanh Thanh trở lên sắc bén, âm thanh bị phá vỡ, khàn khàn làm cho người khác cảm thấy sợ hãi.

Lấy lại tinh thần sau cuộc đối thoại này, cảm thấy nếu cứ tiếp tục như vậy đoán chừng Trữ Thanh Thanh lại lên cơn hen, Cố Quân Lăng gõ cửa phòng bệnh đang khép hờ, đẩy cửa đi vào nói: “Xin đừng nằm ở trong bệnh viện. Hơn nữa, tốt nhất không nên kích động bệnh nhân, tránh ảnh hưởng đến sự hồi phục của cô ấy.”

Hai người trong phòng đang cãi nhau cùng quay đầu nhìn về phía Cố Quân Lăng, chẳng qua Trữ Thanh Thanh vẫn thờ hờn hờn nằm trên giường, mà Tần Mạch thì đờ người, hiển nhiên anh ta cũng nhận ra Cố Quân Lăng.

Cố Quân Lăng gõ cửa phòng bệnh án lên, nói: “Kiểm tra phòng, trước tiên bệnh nhân cần hồi phục tâm tình một chút, mời ngài đây ra ngoài, tránh kích thích đến bệnh nhân.”

Tần Mạch chần chờ một lúc, nhìn Trữ Thanh Thanh nói: “Thanh Thanh, sau này anh lại đến thăm em, mong rằng đến lúc đó em sẽ nghe anh giải thích.”

Trữ Thanh Thanh quay đầu đi không trả lời, Tần Mạch từng bước một rời đi.

Đợi sau khi Tần Mạch đi ra, Trữ Thanh Thanh nhìn về hướng Cố Quân Lăng, về mặt bình tĩnh hơn rất nhiều, đột nhiên cô ta hỏi: “Bác sĩ Cố, nếu người anh yêu lại xem anh là một người thay thế cho người khác, anh còn có thể nghe người đó giải thích không?”

Cơ thể Cố Quân Lăng cứng đờ.

“Người đàn ông vừa mới đi kia, tôi yêu anh ta như vậy, nhưng anh ta chỉ coi tôi là thể thân cho người phụ nữ tên Phương Uyển. Bởi vì thật trùng hợp tôi và người đó có một vài phần tương tự nhau, đó là nguyên nhân anh ta và tôi qua lại, rốt cuộc anh ta có yêu tôi hay không, thực sự là tôi, có hay không?” Trữ Thanh Thanh cứ thế nói, cô ta không cần câu trả lời, chỉ muốn nói ra thôi.

Trữ Thanh Thanh lăm bằm lăm cho Cố Quân Lăng nghĩ tới chính mình.

Cố Quân Lăng đã tìm được một người thay thế tốt hơn Trữ Thanh Thanh sao? Đúng là như vậy, nếu phải làm thể thân của Phương Uyển, không ai có thể làm tốt hơn Ngữ Kỳ.

Cố Quân Lăng cảm thấy mình không thể ở đây thêm được nữa, anh gọi một cô y tá tới giúp Trữ Thanh Thanh, chờ cô ta hồi phục tâm tình rồi để cho bác sĩ tới kiểm tra, sau đó vội vàng rời khỏi căn phòng này, anh cảm thấy ở trong phòng bệnh anh sắp hít thở không thông.

Lời nói của Trữ Thanh Thanh luôn quanh quẩn trong đầu Cố Quân Lăng, khiến anh gần như không thể suy nghĩ.

Cô bé kia, Ngữ Kỳ của anh, rõ ràng cô tốt như thế, cô đáng giá có được một tình yêu tốt nhất, thuần túy nhất và nồng nàn nhất. Mà anh, rõ ràng anh không có khả năng toàn tâm toàn ý để yêu cô, nhưng lại ích kỷ độc chiếm cô.

Nỗi đau đớn tồn tại như hình với bóng.

Một năm kia Ngữ Kỳ thi đậu đại học y, Cố Quân Lăng đồng ý qua lại với cô, nhưng thói quen sống chung giữa hai người không có gì thay đổi nhiều. Ngữ Kỳ là một cô gái ngoan ngoãn không cần anh phải tốn nhiều tâm tư chăm sóc, chẳng qua anh dần quen với những hành động thân mật của cô hơn, như ôm thắt lưng anh, hay lúc nắm tay mười ngón tay đan chặt vào nhau... Nhìn bề ngoài Cố Quân Lăng có vẻ thần nhiên thậm chí hơi cứng nhắc, nhưng chỉ anh biết thực ra trong đáy lòng mình luôn tràn ngập niềm vui.

Thời gian trôi qua không ngừng nhanh như nước chảy, có một ngày Cố Quân Lăng gặp lại cô gái có phần giống Phương Uyển – Trữ Thanh Thanh. Hơn nữa giống như lần đầu tiên bọn họ gặp nhau, vì cảm cúm dẫn tới lên cơn hen, Trữ Thanh Thanh cần nằm viện để điều trị.

Kỳ thật Cố Quân Lăng không biết, hôm qua Trữ Thanh Thanh biết nguyên nhân Tần Mạch qua lại với cô ta là do cô ta lớn lên rất giống bạn gái đã mất của anh ta, dưới cơn giận dữ cô ta bỏ rơi Tần Mạch đợi mưa chạy về trường học. Vừa mới trở về ký túc xá, do tâm trạng quá kích động, cô lên cơn hen. Được bạn cùng phòng đưa đến bệnh viện theo dõi suốt đêm sau đó đã từ từ hồi phục, kết quả bởi vì ngày hôm qua dầm mưa nên phát sốt và lại lên cơn hen, lúc này cô cần phải nằm viện điều trị.

Cố Quân Lăng tới phòng bệnh của Trữ Thanh Thanh, cô ta còn đang sốt, khuôn mặt hồng hồng, khuôn mặt có dấu vết của nước mắt, nhưng vẫn tỉnh táo, chẳng qua vẻ mặt có chút yếu ớt. Cố Quân Lăng là một bác sĩ tốt có trách nhiệm, chu đáo và dịu dàng với bệnh nhân. Thấy một cô gái có phần giống Phương Uyển, khuôn mặt lại yếu đuối như vậy làm biểu cảm anh càng thêm dịu dàng, hỏi bệnh tình và mấy lời dặn dò của bác sĩ đều cực kỳ nhẫn nại, còn mang theo sự trấn an.

Trữ Thanh Thanh cảm thấy vô cùng uất ức và đau lòng, có người đối xử với mình như vậy khó tránh sinh ra cảm giác ỷ lại. Bộ não nóng lên, cô ôm hông Cố Quân Lăng vùi vào ngực anh khóc thút thít, cơ thể Cố Quân Lăng cứng đờ rồi nhẹ nhàng vỗ lưng Trữ Thanh Thanh.

Đột nhiên tim Cố Quân Lăng đập mạnh, theo cảm giác quay đầu, chỉ thấy một chiếc váy màu xanh. Anh nhớ gần đây Ngữ Kỳ mới mua một chiếc váy hoa màu xanh.

Trong lòng Cố Quân Lăng hơi bối rối đỡ vai Trữ Thanh Thanh giúp cô trở về giường, tỏ thái độ cẩn thận và chuyên nghiệp khiến anh chỉ có thể mạnh mẽ đè nén nỗi lo lắng trong lòng xuống, hoàn thành việc hỏi thăm về tình trạng bệnh, sau đó nhanh chóng rời khỏi.

Làm anh kinh ngạc chính là, Ngũ Kỳ yên lặng chờ ở ngoài cửa, mặc dù miễn cưỡng nhưng vẫn cố nở một nụ cười thật sáng lạn, như không có chuyện gì xảy ra hỏi: “Hôm nay tăng ca hả?”

Mặc dù tìm mọi cách che dấu, Cố Quân Lãng vẫn nghe ra giọng nói của Ngũ Kỳ có chút run rẩy, đột nhiên không biết cảm giác vô lực từ đâu tràn đầy hết tâm trí.

Một màn dễ gây hiểu lầm như vậy, Ngũ Kỳ tất nhiên nhìn thấy, nhưng Ngũ Kỳ cô sẽ tức giận chạy đi hay có hành động cố tình gây sự như vậy sao. Kinh nghiệm nhiều năm cho cô biết, hai hành vi này dễ khiến hiểu lầm giữa hai người càng lớn hơn. Nếu bạn không có hào quang của nữ chính thì những hành vi này sẽ xảy ra hiểu lầm oan giận rồi trực tiếp dẫn đến việc chia tay. Lúc này giả bộ không có gì thì tốt hơn, nếu giả vờ như vậy nhất định không thể để cho đối phương nghĩ bạn thật sự không biết gì cả, mục đích căn bản của việc giả bộ là để đối phương thấy được, tốt nhất khiến cho họ này sinh áy náy và thương xót, còn có thể khiến đối phương yêu bạn hơn một chút. Đương nhiên, phương pháp trên không thích hợp với người đàn ông thực sự có JQ (gian tình), hãy cẩn thận với việc đi chung một chiếc giường.

Cố Quân Lãng nói: “Không cần miễn cưỡng bản thân.”

Ngũ Kỳ bước lên ôm lấy Cố Quân Lãng, mép váy xanh giữa mắt cá chân vạch ra một đường vòng cung nhỏ.

Rất lâu sau, Cố Quân Lãng nghe thấy một tiếng “Văng” từ trong lòng mình truyền ra.

Ngày hôm sau, Cố Quân Lãng lại tới phòng bệnh Trữ Thanh Thanh để kiểm tra, trong phòng bệnh truyền tới tiếng cãi vã khiến bước chân anh tự động dừng lại.

Giọng Trữ Thanh Thanh hơi lớn, có chút kích động, vốn Cố Quân Lãng định đi vào ngăn cản trận cãi vã nhưng lời cô ta khiến anh dừng bước.

“Tần Mạch, anh còn tới đây làm gì, tôi cười nhạo tôi sao? Nhìn tôi ngu ngốc làm thế thân cho người phụ nữ Phương Uyển kia anh rất vui hả? Thấy tôi sa vào cạm bẫy tình ái của anh không thể thoát khỏi anh vui sao? Chúng ta đã chia tay, vì sao anh còn không biến đi?”

Cái tên Tần Mạch này khiến Cố Quân Lãng giật mình, người này Cố Quân Lãng không xa lạ, năm đó bởi vì Phương Uyển nên họ từng gặp gỡ vài lần.

Giấy tiếp theo quả nhiên vang lên giọng nói của Tần Mạch như trong ấn tượng của Cố Quân Lãng.

“Em hãy nghe anh nói, anh...”

“Anh còn muốn nói cái gì nữa, lẽ nào anh có thể nói anh chưa từng coi tôi là thể thân của Phương Uyển sao, anh thử hỏi lương tâm mình coi, anh dám không? Anh còn muốn gạt tôi cái gì nữa, ngoại trừ gương mặt này tôi còn có cái gì để anh lừa gạt.”

“Thanh Thanh, trước tiên em hãy bình tĩnh một chút, đừng kích động như vậy. Anh thừa nhận trước đây anh thực sự coi em là thể thân của cô ấy, nhưng...”

“Anh đã thừa nhận, chính anh cũng thừa nhận, anh không yêu tôi, anh biến, biến đi.” Giọng nói của Trữ Thanh Thanh trở lên sắc bén, âm thanh bị phá vỡ, khàn khàn làm cho người khác cảm thấy sợ hãi.

Lấy lại tinh thần sau cuộc đối thoại này, cảm thấy nếu cứ tiếp tục như vậy đoán chừng Trữ Thanh Thanh lại lên cơn hen, Cố Quân Lãng gõ cửa phòng bệnh đang khép hờ, đẩy cửa đi vào nói: “Xin đừng làm ồn trong bệnh viện. Hơn nữa, tốt nhất không nên kích động bệnh nhân, tránh ảnh hưởng đến sự hồi phục của cô ấy.”

Hai người trong phòng đang cãi nhau cùng quay đầu nhìn về phía Cố Quân Lãng, chẳng qua Trữ Thanh Thanh vẫn thờ hờn hờn nằm trên giường, mà Tần Mạch thì đỡ người, hiển nhiên anh ta cũng nhận ra Cố Quân Lãng.

Cố Quân Lãng gõ cửa phòng bệnh án lên, nói: “Kiểm tra phòng, trước tiên bệnh nhân cần hồi phục tâm tình một chút, mời ngài đây ra ngoài, tránh kích thích đến bệnh nhân.”

Tần Mạch chần chờ một lúc, nhìn Trữ Thanh Thanh nói: “Thanh Thanh, sau này anh lại đến thăm em, mong rằng đến lúc đó em sẽ nghe anh giải thích.”

Trữ Thanh Thanh quay đầu đi không trả lời, Tần Mạch từng bước một rời đi.

Đợi sau khi Tần Mạch đi ra, Trữ Thanh Thanh nhìn về hướng Cố Quân Lãng, vẻ mặt bình tĩnh hơn rất nhiều, đột nhiên cô ta hỏi: “Bác sĩ Cố, nếu người anh yêu lại xem anh là một người thay thế cho người khác, anh còn có thể nghe người đó giải thích không?”

Cơ thể Cố Quân Lãng cứng đờ.

“Người đàn ông vừa mới đi kia, tôi yêu anh ta như vậy, nhưng anh ta chỉ coi tôi là thể thân cho người phụ nữ tên Phương Uyển. Bởi vì thật trùng hợp tôi và người đó có một vài phần tương tự nhau, đó là nguyên nhân anh ta và tôi qua lại, rốt cuộc anh ta có yêu tôi hay không, thực sự là tôi, có hay không?” Trữ Thanh Thanh cứ thế nói, cô ta không cần câu trả lời, chỉ muốn nói ra thôi.

Trữ Thanh Thanh lăm bằm lăm cho Cố Quân Lãng nghĩ tới chính mình.

Cố Quân Lãng đã tìm được một người thay thế tốt hơn Trữ Thanh Thanh sao? Đúng là như vậy, nếu phải làm thể thân của Phương Uyển, không ai có thể làm tốt hơn Ngũ Kỳ.

Cố Quân Lãng cảm thấy mình không thể ở đây thêm được nữa, anh gọi một cô y tá tới giúp Trữ Thanh Thanh, chờ cô ta hồi phục tâm tình rồi để cho bác sĩ tới kiểm tra, sau đó vội vàng rời khỏi căn phòng này, anh cảm thấy ở trong phòng bệnh anh sắp hít thở không thông.

Lời nói của Trữ Thanh Thanh luôn quanh quẩn trong đầu Cố Quân Lãng, khiến anh gần như không thể suy nghĩ.

Cô bé kia, Ngũ Kỳ của anh, rõ ràng cô tốt như thế, cô đáng giá có được một tình yêu tốt nhất, thuần túy nhất và nồng nàn nhất. Mà anh, rõ ràng anh không có khả năng toàn tâm toàn ý để yêu cô, nhưng lại ích kỷ độc chiếm cô.

Nỗi đau đón tồn tại như hình với bóng.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 4 - Chương 32-3: Phiên ngoại 2

Sau sự kiện đó, Ngũ Kỳ nhảy bén nhận ra Cố Quân Lãng đang trốn tránh cô, nhưng không giống do chuyện lần trước. Cố Quân Lãng là người có trách nhiệm, tuyệt đối không phải loại ăn trong chén nhìn trong nồi, tình huống bây giờ giống như anh quyết tâm muốn kết thúc với cô. Nhớ lại những chuyện gần đây nhất, Ngũ Kỳ hoàn toàn không tìm được mâu thuẫn giữa hai người, bọn họ luôn sống chung rất tự nhiên.

Nhưng rõ ràng Cố Quân Lãng không có ý định để Ngũ Kỳ có thời gian tìm hiểu vấn đề. Đúng lúc gần đây ở tỉnh lân cận có hội thảo y khoa, Cố Quân Lãng rất ít khi tham gia kiểu giao lưu như thế này nhưng lần này anh tự động đi báo danh vào chỗ bị thiếu, nhân lúc Ngũ Kỳ đi học anh về nhà thu dọn đồ, giống như muốn chạy trốn.

Ngũ Kỳ suy nghĩ cả ngày vẫn không tìm ra vấn đề ở đâu, tính điều tra một chút xem gần đây Trữ Thanh Thanh như thế nào. Hạ quyết tâm, nhưng sau khi Ngũ Kỳ về nhà phát hiện phòng Cố Quân Lãng hơi lộn xộn, hoàn toàn không giống tính cách của anh. Thiếu đi những vật dụng thiết yếu và quần áo, cuối cùng cô nhìn thấy trên chiếc bàn đen đã lâu không sử dụng cạnh bàn ăn có một dòng chữ.

Tham gia hội nghị ở tỉnh lân cận, bốn ngày sau về.

Nét chữ vốn nên rõ ràng tinh tế mà giờ lại có chút hỗn độn, hiển nhiên trong lòng người viết đang rối loạn.

Ngũ Kỳ đến bệnh viện, đầu tiên đến xem phòng bệnh của Trữ Thanh Thanh, cảm thấy cô ta sống trong bệnh viện khá tốt. Có lẽ chuyện lần này không liên quan đến Trữ Thanh Thanh.

Ngũ Kỳ đi hỏi thăm những cô y tá mà cô biết về việc Cố Quân Lãng đi tỉnh lân cận. Nghe cô y tá nói hội nghị lần này thời gian rất gấp, có một bác sĩ đột nhiên không đi được, sau đó Cố Quân Lãng chủ động xin đi. Ngũ Kỳ cảm thấy buồn bực, nhưng trước khi đi cô không quên hỏi địa chỉ cụ thể của hội nghị.

Ngũ Kỳ định cho mình một kỳ hạn, bốn ngày, nếu Cố Quân Lãng không trở về, cô lập tức lên đường tìm anh.

Buổi chiều hôm đó Cố Quân Lãng ngủ trong khách sạn cùng một bác sĩ chung bệnh viện, một người có bệnh sạch sẽ như Cố Quân Lãng khi ở trong căn phòng khá sạch sẽ hiển nhiên vẫn cảm chột quét dọn lại một lần nữa. Sau khi quét dọn xong, Cố Quân Lãng sắp xếp hành lý thì phát hiện anh quên mang khăn mặt, nhìn chiếc khăn tắm duy nhất trong phòng tắm anh nhàu mảy, quyết định ra ngoài mua một cái mới.

Lúc này điện thoại trên người rung lên, bên tai Cố Quân Lãng đột nhiên vang lên giọng nói của Ngũ Kỳ.

“Bác sĩ Cố, ăn cơm”

Theo tiếng báo thức không ngừng trên di động, lúc này Cố Quân Lãng mới phát hiện sắc trời ngoài cửa sổ đã tối.

Giờ này bình thường Ngũ Kỳ sẽ mang cơm đến tìm anh, cô gái của anh có tài nấu nướng rất giỏi, hơn nữa khi ăn cùng cô anh không khỏi ăn nhiều hơn bình thường một chút. Chỉ cần tiếng chuông như vậy reo lên, anh lập tức dừng công việc về phòng làm việc thì luôn nhìn thấy cô gái càng lớn càng xinh đẹp kia ngồi ở chỗ của anh, mỉm cười đợi anh.

Có đôi lúc mặc dù cô không tới bệnh viện, cũng gọi điện thoại nhắc anh nhớ đi ăn cơm, luôn nói rằng anh không thể phụ tấm lòng muốn vỗ béo anh của cô.

Mọi thứ trong cuộc sống đều có dấu ấn của cô, không thể xóa nhòa, một khi rời khỏi cô, mọi vật dụng đều như nhắc nhở anh – cô không ở bên cạnh anh.

Hiếm khi Cố Quân Lãng quyết định tùy hứng một lần khiến bữa cơm vô cùng nhạt nhẽo và vô vị cuốn theo chiều gió. Lúc anh thấy màn hình điện thoại trên tay sáng lên, trên màn hình chỉ có hai chữ Ngũ Kỳ đơn giản và tiếng chuông đơn điệu.

Cảm thấy như mình đang chạy trốn, bác sĩ Cố có chút chột dạ nhìn chằm chằm màn hình điện thoại, tiếng chuông vẫn cố chấp vang lên chứng tỏ sự tồn tại của nó.

Cố Quân Lãng nghe điện thoại: “Chú đến tỉnh lân cận tham gia hội nghị, bốn ngày sau sẽ về.”

Bác sĩ Cố chột dạ nên chỉ nói thời gian và địa điểm của chuyến đi.

Ở một đầu khác của điện thoại, Ngũ Kỳ vui vẻ nói: “Cháu biết rồi, chú ăn cơm chưa?”

“Đang chuẩn bị ăn.” Thật ra Cố Quân Lãng không nói thật.

“Phải không?” Ngũ Kỳ như nhận ra được cái gì, cười nói: “Nhớ ăn cơm thật ngon.”

“Biết rồi.” Cố Quân Lãng theo phản xạ trả lời.

“Vây, cháu chờ chú quay về.” Giọng nói của Ngũ Kỳ nhẹ nhàng, lần đầu tiên nói xong chủ động cúp điện thoại trước.

Cố Quân Lăng ngơ ngác nhìn điện thoại di động, một câu ‘Cháu chờ chú quay về’ kia làm tim anh đập rộn lên, rõ ràng xa nhau không tới 12 giờ, anh bắt đầu nhớ cô.

Xa Ngừ Kỳ một ngày 24 giờ, một ngày nhận điện thoại của cô 4 lần, nghiêm túc trả lời, mỗi bữa ăn đều nhớ cô, nhớ cô nấu com, nhớ bộ dạng mặc tạp dề nấu com của cô. Cô rõ ràng chưa trở thành bác sĩ nhưng ở lĩnh vực rau xanh và ăn com thì càng giống một bác sĩ hơn anh. Nhớ cô rõ ràng biết anh không thích những thứ đó nhưng lại lấy cớ cân bằng dinh dưỡng bắt anh ăn hết toàn bộ đồ ăn trong chén. . .

Xa Ngừ Kỳ hai ngày 48 giờ, một ngày nghe điện thoại của cô 4 lần, không chịu được muốn trở về, càng nhớ cô nhiều hơn hôm qua. Mỗi lần thay quần áo đều nhớ cô, muốn cô cười tươi như hoa thất caravat cho anh vì tay cô rất linh hoạt, mỗi lần mở tủ quần áo lấy đồ đều nhớ cô. Nhớ cô kiễng đầu ngón chân với lấy quần áo trong buổi chiều tà, tao nhã giống như tinh linh (1) trong hoàng hôn, eo nhỏ nhắn không đầy một nắm tay làm say đắm lòng người, mỗi khi thấy anh đang nhìn thì cô nỏ nụ cười thật âm áp, 1s sau ánh nắng chiều như chiếu vào lòng anh. Mỗi lần lấy quần áo ra anh cũng nhớ đến cô, muốn thấy bộ dạng ngoan hiền của cô ở dưới ánh đèn gấp quần áo, và khuôn mặt xinh đẹp ngấm mải không thấy chán của cô. Muốn thấy vài sợi tóc rũ xuống bên tai của cô, nhớ cô nói ‘Cháu thích giúp chú gấp quần áo, không cho chú giúp đỡ’ trong giọng nói mang theo chút kiêu ngạo, muốn nghe cô nói ‘Chú gấp quần áo giúp cháu rồi chúng ta đổi cho nhau’ mang theo sự giáo hoạt. . .

(1) Tinh Linh là Thiên Thể do Thiên Chúa tạo ra và được các Thiên Sứ ban cho sức mạnh.

Xa Ngừ Kỳ ba ngày 72 giờ, một ngày nhận điện thoại của cô 4 lần, trong lúc thất thần không kiềm chế nhớ cô, càng nhớ cô nhiều hơn hôm qua, mỗi lần ra ngoài đều nhớ đến cô, nhớ cô mỗi buổi sáng đến ôm cổ anh nhẹ nhàng hôn ấn đường (2) của anh. Muốn thấy cô đi vài bước quay đầu lại lưu luyến nhìn anh. Mỗi lần nhìn thấy cái bàn, anh đều nhớ đến cô, muốn nhìn thấy bộ dạng cô cầm khăn cẩn thận lau bàn, giống như đây là chuyện rất thiêng liêng. Thật sự muốn thấy cô cầm khăn lau bàn gọi anh lau chung với bộ mặt đắc ý, đắc ý giống như hai người lau bàn thì sạch sẽ gấp đôi. Mỗi khi nhắm mắt ngủ lại nhớ đến cô, muốn cô nằm trong lòng anh ôm hông anh, đến khi anh nhắm lại thì hôn lên môi anh, rồi cô cúi người xuống nhẹ nhàng nói ‘Chúc ngủ ngon’ . . .

(2): Ấn đường là phần giữa trán, là giao điểm giữa hai lông mày.

Buổi sáng họp, buổi trưa và chiều là thời gian tự do, trong những ngày này, có rất nhiều rất nhiều thời gian để anh nhớ cô, nhiều đến nỗi khiến anh sắp không thể thở nổi, không có cô giống như không có không khí.

Xa Ngừ Kỳ ngày thứ tư, nhìn chỗ nào cũng nhớ cô, thậm chí trong lúc ngủ còn mơ thấy cô xuất hiện, nằm trong ngực anh ngủ say, trên đôi môi là nụ cười ngọt ngào. đẹp đến mức anh chỉ muốn giấu cô đi, không muốn để người khác nhìn thấy dù là một chút, để không ai trộm mất bảo vật của anh. . .

Hôm nay khi tỉnh dậy vào buổi sáng, anh vô cùng nhớ cô gái của anh, không biết lúc trước anh trốn tránh như thế có làm cô tức giận không.

Cuộc sống xa nhau như vậy, anh chịu đủ rồi.

Có lẽ anh yêu cô chưa đủ, nhưng anh phát hiện mình không thể rời xa cô.

Sáng sớm ngày thứ tư, Cố Quân Lăng dậy rất sớm, giấc mơ luôn khác xa hiện thật, giống như chênh lệch giữa mặt sông và mặt biển, anh không thể chịu đựng những phút giây không có Ngừ Kỳ được thêm nữa. Chỉ gửi cho nhóm bác sĩ đi cùng một tin nhắn, thời gian gửi vừa vặn đúng 5 giờ. Gọi một chiếc taxi đến bến xe lửa, 6 giờ lên tàu. Thời gian chờ đợi quá lâu khiến người ta bức mình, anh mở điện thoại nghe giọng nói quen thuộc của Ngừ Kỳ. Cuối cùng anh đến siêu thị ở nhà ga mua bánh quy thay cho bữa sáng. Ngừ Kỳ thích hương quả mận xôi. Đi đường mất 2 tiếng 9 phút rồi lên xe taxi về nhà. Về đến nhà, tắm sạch bụi bẩn trên người vẫn kịp tặng Ngừ Kỳ nụ hôn buổi sáng thứ bảy.

Ngừ Kỳ đang ngủ mơ màng thì nghe thấy giọng nói của bác sĩ Cố nhà mình.

“Anh đã trở về.”

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Quyển 4 - Chương 32-4: Phiên ngoại 3

Khó khăn tinh dậy, Ngừ Kỳ dụi mắt, mơ màng cảm giác cô mơ thấy Cố Quân Lăng đã về, cô mặc váy ngủ mở cửa phòng kết quả thấy bác sĩ Cố đứng sờ sò ở trước mắt.

Ngừ Kỳ: Sao mình không biết mình có khả năng tiên đoán?!

Trong nháy mắt Ngừ Kỳ tỉnh táo lại vui mừng bỏ nhào lên người Cố Quân Lăng. Cố Quân Lăng ung dung thản nhiên nhận lợi ích yêu thương nhớ nhung từ người yêu.

Một người có khả năng kiểm chế cao như Cố Quân Lăng khi gặp lại Ngừ Kỳ rõ ràng đã khôi phục sự tự chủ, chẳng qua ánh mắt luôn không tự giác dừng trên người Ngừ Kỳ, không muốn rời đi.

Hai người cùng nhau ăn hết phần cháo hoa, bữa sáng do Cố Quân Lăng làm, bầu không khí ngọt ngào thân mật. Sự thiếu sót duy nhất chính là do bác sĩ Cố lâu ngày không nấu com nên quên cho muối vào cháo. Tiếp đó hai người chỉ lo ngọt ngào hoàn toàn không nhận ra vấn đề này.

Rõ ràng, Ngừ Kỳ cảm thấy lần này Cố Quân Lăng trở về có sự thay đổi, cô nghĩ mình phải nắm chặt cơ hội này, giải quyết vấn đề mà cô chưa rõ bị Cố Quân Lăng trốn tránh.

Ngữ Kỳ dịu dàng cũng có lúc trở nên mạnh mẽ, trong tình yêu vấn đề lớn nhỏ gì đều phải quyết một cách nhanh chóng và triệt để.

Ngữ Kỳ đẩy Cổ Quân Lãng ngồi xuống ghế sa lon, sau đó ngồi lên đùi anh, ôm cổ anh, nghiêm túc hỏi: “Gần đây chú làm sao vậy, là do cháu có chỗ nào không tốt, chú hỏi hận sao?”

Ngữ Kỳ không cho rằng bây giờ Cổ Quân Lãng đang hỏi hận, nhưng quả thực anh đang tồn tại một vấn đề, nói sự việc nghiêm trọng hóa một chút, biết đâu dễ dàng tìm ra vấn đề ở chỗ nào.

Cổ Quân Lãng cẩn thận ôm hông của Ngữ Kỳ tránh cho cô té xuống, ánh mắt anh nhìn thẳng vào đôi mắt của Ngữ Kỳ, nghiêm túc trả lời: “Là do anh không tốt, do anh yêu em chưa đủ.”

Khi Ngữ Kỳ nhìn thấy hình ảnh phản chiếu của mình trong đôi mắt tha thiết đó, không kìm được cảm xúc cúi xuống hôn anh, dịu dàng hỏi: “Vì sao nói như vậy, em nghĩ anh yêu em đủ rồi.”

“Anh cảm thấy ngay từ đầu thật sự anh đã coi em là thể thân của mẹ em, nhưng anh nghĩ cuối cùng anh đã yêu em, đó là em, Ngữ Kỳ.”

(Ngữ Kỳ, em tốt như vậy, làm sao anh không yêu em được.)

Cổ Quân Lãng là một người không chỉ thẳng thắn với chính mình mà còn thẳng thắn với người khác, kỳ thật anh yêu Ngữ Kỳ rất nhiều, nhưng cảm thấy mình không đáng vì trước đây làm Ngữ Kỳ buồn. Đối với người khác, anh đau khổ như vậy là chuyện không đâu, nhưng thật sự vì quá yêu Ngữ Kỳ nên phải dò xét tình yêu của mình dành cho cô.

“Em đã hiểu, em vẫn luôn tin tưởng anh.” Ngữ Kỳ xoay người dựa vào lòng Cổ Quân Lãng, ngược đầu hôn lên chiếc cằm hiếm khi quên cạo râu kia.

“Có lẽ anh vẫn yêu em chưa đủ, nhưng sau này anh sẽ cố gắng yêu em nhiều hơn nữa, lại nhiều thêm một chút.” Cổ Quân Lãng nhẹ nhàng hôn thái dương của Ngữ Kỳ, khóe mắt hiện lên ý cười, nhếch miệng, cùng với sự ôn nhu vô hạn.

(Cho nên, dù thế nào em đừng rời xa anh, hãy ở bên anh.)

.....

Gần đây Ngữ Kỳ vô cùng bận rộn, vội vàng tốt nghiệp, vội vàng tìm việc, vội vàng nhận giấy chứng nhận kết hôn.

Đúng vậy, chính là kết hôn.

Cổ Quân Lãng là người có trách nhiệm nhất. Đối với anh mà nói, nếu anh đã muốn sống cùng với Ngữ Kỳ, vậy phải có trách nhiệm với tình cảm của mình. Vì thế bác sĩ Cổ đã tính kỹ sau khi Ngữ Kỳ tốt nghiệp sẽ cầu hôn cô, rước cô về nhà.

Hiển nhiên Cổ Quân Lãng không phải là người lãng mạn. Cách anh cầu hôn cô chính là chọn một cái nhẫn và một bó hoa vào trước ngày cô tốt nghiệp quỳ xuống sàn nhà được dọn sạch sẽ nói một câu.

“Ngữ Kỳ, lấy anh nhé.”

Được rồi, chỉ cần nghĩ là biết, cách thức Cổ Quân Lãng cầu hôn cũ kỹ đến cỡ nào. Ngay cả nhẫn cầu hôn bạch kim vô cùng đơn giản, chẳng qua bên trong chiếc nhẫn có khắc tên của hai người, chiếc nhẫn của anh có khắc “Ngữ Kỳ”, nhẫn của Ngữ Kỳ khắc “Quân Lãng”. Nhưng mà hiển nhiên, Ngữ Kỳ không để ý tới điều này, cô bình tĩnh một cách bất thường, mỉm cười nói một câu “Em nguyện ý”.

Thủ tục kết hôn cứ thế là xong, quá trình đó nhanh không thể tưởng nổi.

Kết hôn không mời nhiều người, bạn học Ngữ Kỳ, người thân của Cổ Quân Lãng, thêm một số bác sĩ và y tá quen biết ở bệnh viện, chỉ hơn 10 bàn thôi. Nhưng người tham gia hôn lễ đa phần đều vô cùng náo nhiệt. Yêu cầu thô lộ, yêu cầu đút cho nhau ăn, yêu cầu họ hôn một nụ hôn nóng bỏng. Trong lòng Cổ Quân Lãng vô cùng vui vẻ làm mọi người mở rộng tầm mắt, tất cả các yêu cầu đều đồng ý, do vậy mọi người càng ngày càng phấn khích. Đám cưới này không hề vắng lặng.

Ngày kết hôn đến về mặt Cổ Quân Lãng càng dịu dàng hơn bình thường. Mọi người thay nhau chúc rượu, mỗi người chúc rượu đều khí phách hào hùng chuốc say Cổ Quân Lãng. Ngữ Kỳ đưa anh về, không biết anh đã say đến mức nào mà chỉ ôm chặt lấy cô không buông tay, tiễn khách khứa đi hết, lúc này mặc dù say nhưng bác sĩ Cổ rất nghe lời về nhà.

Ngữ Kỳ bắt đầu nhìn Cổ Quân Lãng ôm cô, nhẹ nhàng kêu anh buông tay ra để cô đi tắm rửa.

Mặc dù say nhưng tư duy anh trả lời vô cùng rõ ràng: “Cùng nhau tắm.”

Ngữ Kỳ sâu sắc nhận thấy cô cần nhanh chóng nấu canh giải rượu.

Cuối cùng, Ngữ Kỳ không thể đấu với sự cố chấp của bác sĩ Cổ, đành thỏa hiệp.

Cổ Quân Lãng kéo cô vào phòng tắm, thêm một lần nữa Ngữ Kỳ cảm thấy bất đắc dĩ một bên tắm rửa một bên mặc cho Cổ Quân Lãng sờ mó. Đương nhiên cô chẳng bất đắc dĩ trong bao lâu, Cổ Quân Lãng tự mình tắm rửa vô cùng sạch sẽ rồi đè Ngữ Kỳ vào tường phòng tắm hôn. Rất nhanh Cổ Quân Lãng đã đóng gói Ngữ Kỳ đang mơ màng, ách, thật ra là dùng khăn tắm bọc lấy cô rồi ôm ra ngoài.

Bác sĩ Cổ nhanh chóng bế Ngữ Kỳ đặt lên giường nhưng anh cũng không vội vàng ăn ngay, cẩn thận lau người cho cô sau đó xoay người đi đến tủ quần áo cầm ra một cái hộp lớn đặt lên tay Ngữ Kỳ.

Ngữ Kỳ nhìn chiếc hộp tinh tế trước mắt, nghi ngờ hỏi: “Đây là cái gì?”

Cổ Quân Lăng mấp máy môi, hôn lên khóe mắt của Ngữ Kỳ, sau đó trả lời: “Lễ vật kết hôn, mở ra xem đi.”

Ngữ Kỳ xoay người hôn một cái lên cằm của Cổ Quân Lăng, mở hộp ra.

Bên trong là một bộ quần áo màu đỏ.

Mặc dù Ngữ Kỳ thông minh nhanh nhạy đến đâu thì giờ đây cũng phát ngốc.

Cổ Quân Lăng khẽ cười, từ phía sau ôm lấy người đang ngu ngơ trước mặt, cúi đầu nói khẽ vào tai cô: “Thích áo cưới này không?”

Bên tai Ngữ Kỳ toàn là hơi thở nóng rực của Cổ Quân Lăng, khiến nhiệt độ trong người cô tăng lên. Cơ thể nhuộm một màu hồng nhạt, gương mặt lại đỏ bừng cùng màu với bộ áo cưới kia, nhìn rất đẹp mắt.

Hiển nhiên Cổ Quân Lăng cũng cảm thấy được, ngón tay thon dài di động trên người Ngữ Kỳ, cẩn thận nhưng rất nhanh giúp Ngữ Kỳ mặc áo cưới.

Cổ Quân Lăng lùi về sau vừa lòng nhìn ngắm tác phẩm của mình. Lúc này Ngữ Kỳ nghiêm chỉnh mặc áo cưới màu đỏ thắm, toát lên một vẻ đẹp kiều mị. Khóe mắt Ngữ Kỳ đỏ lên rất dịu dàng, Cổ Quân Lăng gần như phát điên, bởi cái gọi là muôn hoa khắp thế gian khoe sắc cũng không sánh bằng một người có sắc đẹp như hoa.

Cổ Quân Lăng đột nhiên cúi người đẩy Ngữ Kỳ nằm lên chiếc giường mềm mại, một mặt hôn lên xương quai xanh của Ngữ Kỳ một mặt nói.

“Anh... hối hận, thực sự... không nên đưa... bộ đồ này... ăn mặc như vậy... không tốt..”

Rất nhanh Cổ Quân Lăng đã bù lại sự chán nản của anh, áo cưới trên người Ngữ Kỳ bằng một tốc độ cực kì nhanh trở lên lỏng lẻo.

Cổ Quân Lăng cúi đầu hôn xương quai xanh rồi từ từ đi xuống dưới, rất nhanh đã đến hai ngọn núi, anh nặng nề mút từng chút một, để lại một dấu hôn đỏ thắm, ngâm lấy một bên nhũ hoa, dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm rồi bất chợt mút chặt. Cùng lúc đó hai tay anh không nhàn rỗi, tay trái lần vào trong vạt áo bắt lấy thỏ trắng Ngữ Kỳ kinh hoàng thờ dồn dập, xoa lúc mạnh lúc nhẹ, nắn thành những hình dạng khác nhau, còn dùng ngón tay cái nhẹ nhàng đụng vào nhũ hoa đỏ thắm. Tay phải vén áo cưới lên, xoa đôi chân trắng nõn thon dài của Ngữ Kỳ, da thịt bóng loáng tinh tế làm Cổ Quân Lăng yêu thích không thể buông tay. Cảm xúc tốt đẹp trong lòng bàn tay khiến bàn tay anh dính chặt vào da thịt cô lưu luyến vuốt ve lên phía trên thăm dò.

Lúc Ngữ Kỳ bị anh xoa nắn, hai mắt ngập nước, đôi môi nhẹ nhàng vênh lên, không ngừng phát ra những âm thanh rên rỉ khe khẽ thì ngón tay của Cổ Quân Lăng rút cuộc cũng mò tới hoa huyết ướt át. Nhẹ nhàng đi vào, cảm xúc nhanh dồn dập cô không thể khống chế được, anh dùng sức hôn lên đôi môi kiều diễm, ướt át đỏ tươi.

Ngữ Kỳ phát ra những âm thanh ô ô từ trong cổ họng, một tay Cổ Quân Lăng ờ dịu dàng vuốt ve trên người cô, Ngữ Kỳ cảm thấy những nơi được Cổ Quân Lăng sờn sờn bắt đầu tê dại. Cảm giác thoải mái khác thường tiến thẳng vào bộ não, làm cô không thể suy nghĩ. Trong khi đó tay kia của anh từ từ tiến vào trong hoa huyết chật hẹp khám phá, trong hoa huyết chảy ra nhiều chất dịch trợ giúp, rất nhanh có thể nuốt hai ngón tay vào.

Cổ Quân Lăng nhẹ nhàng vuốt ve eo của cô, Ngữ Kỳ bị từng trận khoái cảm giày vò làm hai mắt đỏ lên. Cô không kiềm chế được co rúm người lại do sự tê dại và ngứa ngáy, lắc mông muốn tránh né.

Toàn thân Ngữ Kỳ trắng nõn dưới sắc đỏ của áo cưới và màu đen của ga giường, tạo ra sự đối lập rất lớn. Sự khác biệt của ba màu sắc này ở trên người Ngữ Kỳ tạo ra sự quyến rũ lạ thường. Mái tóc dài tán loạn, cả người Ngữ Kỳ nhẹ nhàng lắc vòng eo mảnh khảnh. Vào lúc cô khiêu vũ eo nhỏ tạo ra cảm giác vô cùng phong tình, vào lúc này cũng tỏa ra một cảm giác quyến rũ vô hạn, vô cùng dụ dỗ người khác.

Bị cô hấp dẫn lý trí, Cổ Quân Lăng tan rã trong nháy mắt, không quan tâm sự phản kháng yếu ớt bằng cách khép hai chân lại của Ngữ Kỳ, anh tách hai chân cô ra. Thân dưới vô cùng cứng rắn nóng bỏng đặt vào hoa huyết đã mở ra của cô. Dùng sự dịu dàng và sức mạnh từ trước đến nay chưa từng có từng bước thâm nhập vào hoa huyết.

Cảm nhận được sự đau đớn ở thân dưới, hai tay Ngữ Kỳ cào lên vai Cổ Quân Lăng, móng tay mượt mà được cắt ngắn bấm thật sâu vào bả vai anh, có hơi đau đớn nhưng rất nhanh cô không nhận được bất đầu rên rỉ.

Nghe thấy tiếng rên rỉ, tinh thần Cổ Quân Lăng trở nên hăng hái tiến thẳng vào nơi sâu nhất thì ngừng lại. Chịu đựng dục vọng đang gào thét, yên lặng chờ Ngữ Kỳ thích ứng, anh cầm lấy một tay Ngữ Kỳ đặt trên vai mình, dọc theo cổ tay tinh tế hôn lên bàn tay rồi đến đầu ngón tay, ngâm lấy đầu ngón tay cắn nhẹ rồi mút vào. Ngữ Kỳ ngơ ngác nhìn anh, cảm thấy tình cảnh này vô cùng gọi tình, toàn thân không tự chủ được dần mềm nhũn.

Cổ Quân Lăng cảm nhận được sự siết chặt, giữ nửa thân dưới đang nóng như lửa dửng mãi tiến vào. Vách tường trong hoa huyết tinh tế ảm áp nhẹ nhàng mấp máy, chỉ riêng điểm này khiến anh sắp mất đi khả năng khống chế, cố gắng đè ép khoái cảm đang chạy loạn trong cơ thể.

Cổ Quân Lăng tách hai chân của Ngữ Kỳ ra đặt trên khuỷu tay mình, hai bàn tay nắm chặt lấy eo nhỏ của cô, dùng sức va chạm. Rất nhanh, hoa huyết lúc đầu còn khô bây giờ trở nên trơn và ẩm ướt. Động tác Cổ Quân Lăng càng dễ dàng, tốc độ và sự va chạm càng ngày càng tăng lên.

Tay Ngữ Kỳ túm chặt lấy tằm ga bên dưới, cúi đầu nỉ ý tràn lan, lời nói ra trở thành tiếng ngậm nga yêu kiều.

“A... Quân Lăng... a nhanh... quá a...”

Cổ Quân Lăng nghiêng người về phía trước, cầm hai chân Ngữ Kỳ đẩy lên cao, Ngữ Kỳ thường xuyên luyện vũ đạo, cơ thể cực kỳ mềm dẻo nên động tác này rất dễ dàng. Cổ Quân Lăng không ngừng di chuyển trên người cô, phì phò nói.

“Cô bé khẩu thị phi tâm (1), cái miệng này nói như vậy nhưng rõ ràng phía dưới không ngừng ra sức giữ lấy anh...”

(1): Nói một đằng nghĩ một nẻo

Kể tiếp Cổ Quân Lãng càng ngày càng và mạnh vào tâm của hoa huyết, Ngũ Kỳ không ngừng nhận được khoái cảm chỉ có thể bắt lực suyết chút nữa hết lên. Âm thanh nhỏ nhẹ và mê người đan vào nhau tạo ra một bản nhạc khiêu gọi, cả hai người đều mê luyến đối phương.

Theo sau một tiếng khàn khàn nhẹ nhàng là âm thanh thét chói tai ngăn ngủi, căn phòng khôi phục lại sự yên tĩnh, chỉ là trong không khí nồng đậm mùi vị kích tình không tiêu tan.

“Làm thêm một lần nữa được không?”

“Một mới quá rồi.”

“Thêm một lần nữa.”

“Ồ ô... um...”

Không lâu sau, trong không khí lại một lần nữa vang lên những âm thanh kịch liệt, “Khoan đã, khoan đã.” Tiếng nước và tiếng va chạm loáng thoáng vang lên.

“Anh... A đã nói... Aha chỉ... um làm thêm... Một lần mà...”

“Ngũ Kỳ ngoan, lần cuối cùng.”

“Ồ ô.. gạt người... um a”

Trong phòng cảnh xuân sắc kéo dài tới bình minh.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Nữ Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 5 - Chương 33: Nhân vật phản diện là hồn ma (1)

Khi Ngũ Kỳ đi vào một quyển tiểu thuyết mới, địa điểm bắt đầu không phải là trên giường nghìn bài một điệu như mọi khi.

Thời điểm cô mở mắt ra, ánh nắng mặt trời nhàn nhạt xuyên qua vòm lá thưa thớt rơi xuống mặt cô nhưng không làm cho người ta cảm thấy ấm áp, ngược lại trong lòng trào dâng một luồng ý lạnh.

Đây là một cánh rừng cây cối nhỏ thưa thớt, tuy là mùa xuân, nhưng trên các chạc cây không hề có bóng dáng chồi non, duy độc thân cây khô héo vụn vẹo, nom hơi dữ tợn cắm trên mặt đất màu đen. Xung quanh im lặng có chút quỷ dị, không nghe thấy nửa tiếng chim hót, âm thanh duy nhất đến từ hai học sinh lưng đeo balo leo núi đi trước mặt cô. Mỗi bước đi của hai người tạo thành tiếng động do đạp lên lá khô khiến nó vỡ vụn.

Ngũ Kỳ hơi tạm dừng một chút, sau đó bất động thanh sắc cất bước đuổi kịp tốc độ hai người, một bên nhanh chóng sửa sang lại tài liệu trong đầu.

Bối cảnh lần này khác hẳn trước kia. Đây là một bộ tiểu thuyết kinh dị, có kịch tính quen thuộc: ba bạn sinh viên nghỉ hè rảnh rỗi, thám hiểm một ngọn núi hẻo lánh, ngủ lại trong một ngôi biệt thự nghe đồn bị ma ám, sau đó trải qua một loạt sự kiện thần bí, kỳ lạ.

Nam chính Trần Văn là chủ tịch hội sinh viên, trầm ổn giỏi giang cộng với tướng mạo đường đường nên là thần tượng trong lòng cả đàn chị lẫn đàn em. Nữ chính Thư Mạn là hội trưởng hội văn học, đọc đủ tứ thư, khí chất thanh cao, là nữ thần trong mộng của đàn anh lẫn các em trai khóa dưới. Có thể nói hai người là đôi kim đồng ngọc nữ mọi người cực kỳ hâm mộ trong trường học.

Thân phận lần này Ngũ Kỳ xuyên qua là Lâm Ngữ Kỳ, tạm coi là đàn em của Trần Văn và Thư Mạn. Vì theo đuổi nam chính mà có ý tiếp cận nữ chính, dùng tình bạn của nữ chính làm bàn đạp, do đó có cơ hội kết bạn với nam chính. Cô là một cô gái giỏi tính kế ngầm nhưng bề ngoài luôn tỏ vẻ dịu dàng, lương thiện. Nói đúng thuật ngữ thì Lâm Ngữ Kỳ chính là một nguy Bạch Liên Hoa rất cao tay.

Cô cao tay đến độ khiến Thư Mạn coi cô thành bạn thân nhất, không gì giấu cô, thậm chí ngay cả Trần Văn đều cho rằng mọi mặt cô luôn vì Thư Mạn suy nghĩ, do đó luôn cảm kích cô.

Nhưng thời điểm trong ngôi biệt thự ma quái, ba người liên tục gặp nguy hiểm, bộ mặt thật của Lâm Ngữ Kỳ chính thức bại lộ. Cuối cùng thậm chí vì để mình chạy thoát mà cô đẩy Thư Mạn ra làm mồi dụ —— Cô gái này dùng hành động của mình tạo ra ví dụ hoàn mỹ thế nào là nữ phụ độc ác.

Điều Ngũ Kỳ cần phải làm là trở thành một nữ phụ ác độc còn cao tay hơn —— nếu đóng kịch phải đóng đến cùng, nửa đường bại lộ chưa bao giờ xảy ra trên người cô.

Đương nhiên, mục đích của cô không phải là giả vờ ôn nhu, lương thiện để được Trần Văn ưu ái, mà vì nhân vật nam phụ phản diện trong tiểu thuyết này —— Nhan Bộ Thanh.

Có thể nói đây là nhân vật phản diện đặc sắc nhất từ hồi cô bước chân vào nghề dựng phim.

Hắn là một hồn ma, hoặc dùng từ ngữ học thuật hơn để miêu tả là —— oán linh.

Về phần rốt cuộc vì sao hắn trở thành một oán linh, chiếm cứ ngôi biệt thự tại vùng đồng không mông quạnh này thì trong truyện không nhắc tới. Điều này rất bình thường, nhiều truyện kinh dị đều lấy sự ám ảnh làm kinh dị, nguyên nhân thật sự không quan trọng.

Không biết bắt đầu từ khi nào, Trần Văn và Thư Mạn phía trước đã ngừng nói chuyện với nhau, Ngữ Kỳ tiến lên vài bước sóng vai với bọn họ, “Sao vậy?”

“Có chút kỳ quái.” Trả lời là Trần Văn, anh đẩy mắt kính ở sống mũi, chỉ về phía trước: “Những chỗ khác có đại mộc tràn lan mà xung quanh biệt thự không hề có một ngọn cỏ.”

Ngữ Kỳ tự nhiên biết này lý do vì xung quanh biệt thự tràn ngập oán khí, nhưng cô giả vờ không có việc gì cười, “Có thể do anh suy nghĩ nhiều.” Dứt lời cô nhẹ nhàng nắm tay Thư Mạn, đi trước dẫn đầu.

Trần Văn bắt đầu nhìn các cô, nhưng vẫn đi theo.

Thư Mạn quay đầu nhìn thoáng qua Trần Văn, quay đầu nói với Ngữ Kỳ, “Em có cảm thấy càng tới gần biệt thự này trong lòng càng áp lực không?”

Ngữ Kỳ đang nhìn chằm chằm một căn phòng ở lầu hai, nghe vậy vô tâm vô phế cười một cái, đáp có lẽ, “Không, chắc là chị bị tác động của tâm lý đấy.”

Thư Mạn nửa tin nửa ngờ, nhưng vẫn theo sát bước chân cô tiến về phía trước —— vốn dĩ cuộc thám hiểm này do cô ấy đề xuất, nếu lâm trận bỏ chạy thật sự rất mất mặt, huống chi còn mất mặt trước đàn em của mình.

Đây là một ngôi biệt thự hoang đã lâu, bức tường ngoài loang lổ, hai cánh cửa sổ lầu một đều có tấm ván gỗ đóng đinh. Phòng bên phải trên tầng hai có một cái ban công, một cánh cửa sổ phòng bên trái lung lay sắp đổ, cửa chính rộng mở, từ xa đã trông thấy một cái sofa cũ nát lòi cả bông bên trong và một cái bàn trà bằng gỗ gãy một chân.

Cách cửa lớn ba bước thì Thư Mạn dừng lại, Ngữ Kỳ liếc cô một cái, nở nụ cười sau đó bước lên bậc thềm, vào trong nhà.

Tất cả cửa sổ ở tầng một đều bị tấm ván gỗ đóng đinh, cho nên ánh nắng rất khó xuyên vào, ánh sáng bên trong vô cùng tối tăm. Vừa bước vào cửa đã có một hơi thở âm lạnh đập vào mặt, mang theo mùi lá cây ẩm mốc khó ngửi. Ngữ Kỳ tạm dừng trong chốc lát mới tạm thích ứng với hoàn cảnh, gãi chân tiếp tục tiến lên.

Thấy cô định bước trên cầu thang, bên ngoài Thư Mạn rốt cuộc không nhịn được mở miệng, “Ngữ Kỳ! Chờ một chút!”

Ngữ Kỳ ngừng lại, xoay người xem cô, “Sao thế chị?”

Thư Mạn há mồm, toan nói gì đó, nhưng cuối cùng vẫn thôi dài, “Một mình em đi lên không an toàn.” Dứt lời kéo Trần Văn vào trong.

Khác với Ngữ Kỳ vừa vào đã định lên tầng hai, bọn họ vào cửa liền lấy ra đèn pin trong ba lô, bật đèn, xem xét xung quanh với tư thế phòng bị.

Nhìn thấy tình huống biến thành như vậy, Ngữ Kỳ cũng đành ở lại lầu một với họ.

Trần Văn giật giật cổ tay, chiếu sáng cái bàn gỗ trong góc, cột sáng từ đèn pin Thư Mạn cũng chiếu sang, nhẹ giọng cảm thán một câu, “Thiệt nhiều mạng nhện ——”

Ngữ Kỳ đứng phía sau bọn họ, hơi cao giọng nói, “Trên bàn hình như có cái gì đó.”

Trần Văn di chuyển cột sáng, vì thế ba người đều thấy rõ ràng. Đó là một cái bút máy kiểu dáng cũ kĩ, Thư Mạn vươn tay ra cầm lấy, mở nắp bút xem, không có phát hiện gì đặc biệt nên thả nó về chỗ cũ.

Ngữ Kỳ thấy bọn họ ngó nghiêng gần hết tầng một nên mở miệng đề nghị lên lầu —— Vừa rồi trước khi vào trong cô trông thấy hình như ở một bên cửa sổ lung lay trong căn phòng bên trái trên tầng hai hiện lên một bóng dáng mờ hồ.

Nguyên bản Thư Mạn có chút sợ hãi, nhưng mà ngay người trong chốc lát ở lầu một cũng không gặp chuyện ma quái gì, cô cũng yên lòng, tùy ý ừ một tiếng, “Vậy lên lầu đi, tranh thủ lúc trời còn sáng thu dọn một chút, đêm nay chúng ta qua đêm ở đây.”

Biệt thự nằm ở nơi hẻo lánh, bọn họ đi đến đây tốn mất nửa ngày, hiện tại quay về không kịp nữa. Huống chi họ đặc biệt chạy đến nơi hoang vu này không phải chỉ ngó một lúc rồi đi, cái gọi là thám hiểm ít nhất phải ở trong này hai, ba ngày trải nghiệm một chút.

Ai ngờ ba người chưa lên lầu, chẳng nhau có tiếng “Bộp”, trong không khí yên tĩnh tiếng động càng đột ngột hơn.

Thư Mạn quay đầu lại trước, lia đèn pin trong tay, nhẹ nhàng thở ra, “Không sao, là cái bút máy ban nãy rơi xuống.” Dứt lời dẫn đầu chạy lên lầu, Trần Văn quay đầu nhìn đằng sau rồi lên lầu theo, riêng Ngữ Kỳ đứng yên tại chỗ, hơi nhiu mày.

Theo vật lý, vì bút máy có nắp bút, vô luận như thế nào cũng không lăn khỏi mặt bàn, như vậy... làm sao nó rơi xuống?

Ngữ Kỳ đến gần, kiểm tra qua cái bàn, đủ bốn chân, độ dài các chân tương đương cho nên không tồn tại khả năng mặt bàn bị nghiêng khiến bút máy rơi xuống đất.

Như vậy chỉ còn lại một khả năng cuối cùng, cô cúi người nhặt cái bút máy kia lên, nhẹ nhàng đặt lên mặt bàn, sau đó nhìn xung quanh, khẽ nói, “Xin lỗi, chúng tôi tùy tiện động vào đồ của bạn.”

Nếu không phải đối tượng nhiệm vụ lần này là hắn, dù Ngữ Kỳ bình tĩnh lý trí đến mấy cũng không giả vờ tinh bơ đứng nói chuyện với một hồn ma. Nếu nói không sợ tí gì là gạt người, nhưng nếu đã chọn nghề này, không thể vì chút khó khăn nho nhỏ mà cô dừng bước.

Thật lâu sau, cái bút máy trên mặt bàn gạt gạt, ngòi bút nghiêng thành một góc rất nhỏ, như thể ngón tay chỉ hướng ra cửa.

Ngữ Kỳ tự nhiên hiểu nó có ý gì, hẳn bảo mình rời khỏi nơi này.

Điều này rất bình thường, hẳn là một oán linh, không phải tiểu tinh linh đơn thuần lương thiện trên núi, sẽ chỉ thị phương hướng cho người khách lạc đường. Bởi vì oán hận thế giới này mà hẳn vẫn quanh quẩn trên thế gian, hiện tại chưa ra tay đã coi là tốt tính.

Ngữ Kỳ âm thầm thở dài, lắc đầu, “Tôi xin lỗi quý rầy bạn nhưng trời đã tối muộn, nếu hiện tại ra khỏi đây, ba người chúng tôi chỉ có thể ăn ngủ dã ngoại.”

Lần này cô không nhận được lời đáp, có điều hơi thở càng ngày càng âm lạnh, giống như tất cả cảm xúc tối tăm, âm u trên thế giới đều tập trung trong góc này, áp lực vô hình chậm rãi thúc đẩy làm con người không thở nổi.

Ngữ Kỳ vô cùng bình tĩnh đứng yên tại chỗ, không hoảng hốt không mất bình tĩnh, cô nhẹ nhàng nói, “Có lẽ, chúng tôi có thể làm gì đó cho bạn để bồi thường?”

Trong nguyên tác, bởi vì bộ xương hẳn bị vứt ở nơi hoang dã thế nên oán khí, sự bất bình ngưng tụ thành thân thể, sau khi hai nhân vật chính giúp hẳn lượm xương cốt mới có thể an toàn rời đi.

Cho nên Ngữ Kỳ đoán, hẳn cần có người đến giúp hẳn hoàn thành chuyện này.

Chiếc bút máy trên mặt bàn hơi run, hơi thở âm lạnh trong phòng ngưng trệ một lúc, như thể chủ nhân ngôi biệt thự này đang cân nhắc.

Sau một lúc lâu, hơi thở đậm đặc như có thực thể chậm rãi thối lui, giống như nước biển màu đen từ từ chảy xuống, không khí tươi mát bên ngoài một lần nữa rót vào.

Ngữ Kỳ thở phào, khi trông thấy ánh mặt trời ngoài cửa, trong nháy mắt như cảm thấy đã qua mấy đời.

Cô quay đầu, khẽ gạt đầu với cái bút máy trên bàn, “Cảm ơn.” Sau đó không quay đầu lại đi lên tầng hai.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 5 - Chương 34: Nhân vật phản diện là hồn ma (2)

Thư Mạn thấy Ngữ Kỳ lâu không lên, một bên lấy đồ gì đó trong ba lô ra ngoài, một bên dặn Trần Văn đi xem tình huống.

Khi Ngữ Kỳ vừa đặt chân lên cầu thang thì nhìn thấy Trần Văn chạy chậm xuống lầu. Nói thật, trong mắt tiểu nữ sinh hơn mười tuổi, một nam sinh như thế rất cuốn hút.

Gương mặt trẻ trung tuấn lãng, ánh mắt trầm tĩnh ôn hòa, hơn nữa anh mặc áo phông trắng đơn giản bạch càng nổi bật cảm giác sạch sẽ tuấn tú, đủ để bắt được trái tim một cô gái trẻ trong nháy mắt —— chẳng trách trước kia Lâm Ngữ Kỳ thích anh ta như vậy.

Nhưng Ngữ Kỳ không phải tiểu nữ sinh, cô đã trải qua nhiều chuyện, gặp quá nhiều người đàn ông vĩ đại, cho nên trong mắt cô, Trần Văn tạm được coi là một chàng trai tài giỏi. Cậu ta còn rất ngây ngô, có lẽ giữa đồng bạn cùng trang lứa tuổi, có vẻ đủ trầm ôn giỏi giang, nhưng đặt bàn cân so sánh với những người thực sự trải qua sóng gió, cậu ta chưa đủ thành thực.

Cô ngẩng đầu lên nhìn anh, tự nhiên cười, gần là nụ cười mỉm kiểu lễ phép, chứ không phải nụ cười rạng rỡ biểu đạt hảo cảm của cô gái đối nam với chàng trai. Cô nhìn lên lầu, “Chị Thư Mạn chờ sốt ruột à?”

Trần Văn gạt gạt đầu, đang định nói gì, đột nhiên tay vịn cầu thang bên tay trái lách cách một tiếng rồi gãy đôi từ chính giữa. Vốn dĩ gỗ tay vịn lâu năm đã mục, dưới cảnh này liên tục gãy đổ, trong nháy mắt gãy xuống một đoạn. Sự việc xảy ra quá đột nhiên, Trần Văn không kịp phản ứng, không giữ được thăng bằng nên cả người nghiêng về phía ngoài cầu thang.

Nơi này cách mặt đất không cao nhưng tuyệt đối không thấp, không phòng bị ngã xuống chắc chắn sẽ gãy xương, vận khí kém một chút chưa biết chừng mất cả mạng sống.

Bất luận là lo lắng với nhiệm vụ cần thúc đẩy nam nữ chính hay xuất phát từ lương tâm cơ bản nhất của một người, Ngữ Kỳ đều không hy vọng anh gặp chuyện không may.

Cô ngăn người mấy giây rồi vội vàng xông lên, lanh lẹ nắm chặt cổ tay anh, ý đồ kéo anh ta lên, song trọng lực cộng thêm quán tính quá lớn. Cơ thể này lại là một cô gái nhu nhược, không có lực lượng chống chọi với con sóng dữ, vì thế kết quả biến thành hai người cùng nhau ngã xuống.

Ý thức rơi vào một màn hắc ám, không biết qua bao lâu, hình như cô nhìn thấy ánh sáng le lói, ánh sáng kia càng ngày càng chói mắt, khiến người ta không thể không mở to mắt.

Thời điểm tầm nhìn trở nên rõ ràng, Ngữ Kỳ phát hiện bản thân đang ở trong một trạng thái kỳ lạ lơ lửng giữa không trung, từ trên cao nhìn xuống mọi thứ.

Không, không phải cô biến thành Quỷ Hồn gì đó, nếu mạnh mẽ phải đưa ra một đáp án, đại khái là cô thấy được cảnh tượng tái hiện nhiều năm trước.

Đó là một ngày mưa dầm dề, tuy rằng sắc trời âm trầm, nhưng biệt thự trước mắt không rách nát như bọn họ chứng kiến —— thời gian lùi về nhiều năm trước, thời khác nó vẫn tinh xảo xinh đẹp.

Như có một lực lượng vô hình dẫn đường cho cô, Ngừ Kỳ phát hiện trước mắt chính mình biến thành tình cảnh bên trong biệt thự, ở trong góc phòng khách lâu một, một bà mẹ trẻ cả người co rúm lại với đứa con tám bảy, tám tuổi. Hai người hoảng sợ nhìn người đàn ông đối diện, chiều cao trung bình, tướng mạo hung ác.

Như đang xem diễn kịch câm, Ngừ Kỳ không nghe được bọn họ đang nói cái gì, chỉ nhìn đến tình tiết tiến triển như thế nào.

Hai mẹ con bị nhốt trong phòng bên trái lầu hai, mục tiêu của người đàn ông trung niên hình như là bà mẹ trẻ kia. Cách vài ngày, hẳn lại cầm tóc cô kéo cô ra ngoài, nhiều giờ sau quảng cô quần áo không chỉnh tề về. Bé trai sợ hãi và tuyệt vọng mà không làm gì được, chỉ có thể tro mắt nhìn mẫu thân mình chịu ngược đãi.

Từng ngày qua đi, bà mẹ trẻ xinh đẹp dần phai tàn nhan sắc, cậu bé ngày xưa cũng dần lớn lên. Cậu có gương mặt đủ khiến mọi cô gái ái mộ, ngũ quan tinh xảo, tuần tú lịch sự tao nhã. Ngoài cái đó, trên người cậu có một loại khí chất rời xa huyền ảo, làn da trắng như thể đồ sứ quý giá nước Anh, ánh mắt trống rỗng mà u buồn, mang theo thâm trầm tuyệt vọng, giống như đến từ địa ngục tối tăm nhất ở thế giới này.

Khác biệt với chàng trai trẻ sống dưới ánh mặt trời khác, cậu như một đóa hoa lẳng lẳng sinh trưởng ở nơi âm u, thần bí mà đen tối, lại mang theo một loại khí chất làm người ta mê muội.

Ngừ Kỳ lẳng lẳng nhìn câu chuyện quá khứ có thể coi là bi kịch, thẳng đến khi chàng trai tóc đen tên Nhan Bộ Thanh đứng bên cửa sổ nhẹ nhàng quay đầu, ánh mắt trống rỗng thẳng tắp đối diện với cô, như nhìn thấy sự tồn tại của cô.

Ánh mặt trời mỏng manh chiếu lên sườn mặt gần như hoàn mỹ của anh lại không thể tạo cho người khác nửa phần cảm giác ấm áp, ngược lại khiến cho người ta cảm nhận được một chất dịch đặc kịt cô quái, giống như có chất lỏng âm ướt, lạnh lẽo từ bàn chân lan tràn tới đỉnh đầu.

Sau đó Nhan Bộ Thanh hơi nghiêng đầu, nở một nụ cười quý dị mà nhạt nhẽo với cô, xinh đẹp tinh xảo không giống người phạm nhưng cũng biến hoá kỳ lạ, âm lãnh.

Tâm thần Ngừ Kỳ chấn động, chưa kịp hoàn hồn, cô lại mất đi ý thức.

Lúc tỉnh lại, cô phát hiện bản thân nằm trên mặt đất lạnh như băng. Trần Văn nằm ở bên cạnh, có vẻ còn đang hôn mê.

Nương theo ánh sáng yếu ớt, Ngừ Kỳ nhìn thấy bản thân đang ở một căn phòng chứa đồ chật hẹp. Mặt đất dưới người đầy tro bụi, một góc sáng sủa kết đầy mạng nhện, ánh sáng duy nhất đến từ ngoài cửa có vẻ do họ phá.

Lúc mới vào cửa, thật ra ba người chỉ xem xét qua tầng một, khi đó không phát hiện căn phòng chứa đồ bên cạnh cầu thang này. Những điều vừa mới trải qua như là cảnh trong mơ, cô cũng không trông thấy điều gì có liên quan chứng tỏ đây là một nơi quan trọng.

Tuy rằng thoát nhìn căn phòng này không trọng yếu, nhưng ở nơi này có một cổ hơi thờ lẫm cô cảm thấy rất quen thuộc, cảm giác nồng đậm lạnh như băng cực kì nhóp nhép, giống nhau rơi xuống vũng bùn tuyệt vọng sâu nhất thế giới, mang theo oán hận muốn kéo mọi người tiếp xúc vào vực sâu không đáy.

Ngừ Kỳ hít sâu một hơi, bình tĩnh trở lại, đơn giản kiểm tra bản thân, may mắn vừa rồi ngã ngoài hơi bị bầm tím thì không gãy xương. Sau đó, cô lay Trần Văn tỉnh, hình như anh ta không bị thương quá nặng nhưng có chút hoảng hốt.

Không đợi anh ta hoàn hồn, Ngừ Kỳ túm lấy anh vội vàng ra khỏi phòng, đi lên tầng hai.

Vừa rồi bọn họ ngã xuống dưới tạo thành tiếng động cực lớn, Thư Mạn trên lầu không thể không nghe được. Nguyên nhân khiến cô ấy không chạy xuống chính là cô ấy cũng rơi vào tình cảnh nguy hiểm!

Đợi đến khi Ngừ Kỳ và Trần Văn vội vàng đuổi tới căn phòng bên phải lầu hai, chỉ nhìn thấy chiếc gương to đứng vốn dĩ treo trên cửa không biết vì sao vỡ nát, còn mà Thư Mạn sinh tử chưa rõ nằm giữa mảnh vỡ thủy tinh, trên người vô số vết máu.

Trần Văn lúc này tỉnh táo lại, vội vàng xông lên ôm lấy Thư Mạn ra khỏi đồng mảnh vỡ, thật cẩn thận đặt cô xuống cái giường lớn.

May mà Thư Mạn chỉ chịu kinh hách và ngoại thương, vẫn chưa thương tổn đến tánh mạng, nhưng nếu vết thương trên người cô chưa khỏi hẳn thì cô không thể đi đường. Trần Văn hình như cũng trặc cô chân, không có khả năng cống cô đi một đoạn dài.

Cứ như vậy, tình huống biến thành ba người bị giữ lại trong biệt thự, không còn chỗ đi.

Trải qua mấy sự kiện bất ngờ liên tiếp, lại liên tưởng tới tin đồn ma quái quanh căn biệt thự này, ai đều cảm thấy kỳ quái. Sau khi bàn bạc, ba người quyết định cùng ở trong phòng này, đầu gì một người cũng không thể hành động một mình, ít nhất ở thời điểm phát sinh nguy hiểm có thể có nương tựa vào nhau.

Cũng may bọn họ sớm chuẩn bị sẵn thức ăn, nước uống đủ ở trong này mấy ngày, tiết kiệm một ít ngày ngốc ở lại thêm một đêm hẳn là không sao.

Hai ngày sau, tuy rằng không hề có chuyện lớn xảy ra, nhưng hai người Thư Mạn và Trần Văn khoảng một, hai giờ sẽ rơi vào cái bầy nhơ nhỏ bất ngờ, mặc dù không đến mức nguy hiểm tánh mạng nhưng cực kì tà mồm.

Kỳ quái là, ngoài ngày đầu tiên bị Trần Văn liên lụy rơi khỏi cầu thang, Ngừ Kỳ vẫn chưa gặp bất hạnh nào khác, giống như vị oán linh cô đơn kia buông tha cô. Ngừ Kỳ đoán là vì ngày đó cô hứa hẹn sẽ giúp hắn, mà việc nhặt hài cốt chỉ cần một người là đủ, cho nên Thư Mạn cùng Trần Văn xâm nhập lãnh địa của hắn vốn không có giá trị tồn tại.

Đương nhiên, hai người họ cũng phát hiện điều này, kỳ lạ thì kỳ lạ, ngại mặt mũi, họ không hỏi thành lời.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Tôi phát hiện ngoài trừ thích người đàn ông trưởng thành như Hàn thúc thúc, tôi còn thích đồ biến thái như vậy.

Emma muốn viết hần manh phải làm sao!!!

Hon nữa cần bản hần không có điểm nào manh, ngoại trừ bản mặt âm lãnh.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 5 - Chương 35: Nhân vật phản diện là hồn ma (3)

Lại qua hai ngày, vết thương Thụ Mạn tốt hơn một ít, Trần Văn trặc chân cũng khỏi tằm bầy, tám phần. Bọn họ dự định rời khỏi nơi đầy quỷ quái này, ai ngờ cánh rừng nhỏ liếc mắt một cái là có thể đi hết, thế mà họ đi mãi đi mãi không thấy điểm cuối. Vô luận chạy hướng nào, đi bao lâu, cuối cùng ba người đều quay lại biệt thự.

Người có tri độn đến mấy cũng biết trong đó có vấn đề.

Cho dù mỗi lần đều quay lại ngôi biệt thự, Thụ Mạn và Trần Văn cũng không muốn bước vào trong biệt thự nửa bước, vì thế ba người tùy tiện chọn một mảnh đất trống ngồi xuống, im lặng đối diện với đồng đội, không nói được lời nào.

Không biết ngồi bao lâu, có mấy áng mây đen nặng nề không biết từ chỗ nào bay tới, bầu trời bỗng nhiên tối sầm, xung quanh dần dần bị không khí âm lãnh, trầm trọng bao phủ.

Tựa như để hiệu ứng cho bầu không khí điển hình trong các bộ phim kinh dị, một cơn cuồng phong kéo tới, thổi rừng cây cách đó không xa nghiêng ngả, loạt xoạt.

Xem ra bọn họ sắp nghênh đón một cơn bão không nhỏ, cân nhắc mãi, ba người quyết định tạm thời vào biệt thự trú mưa.

Vì không để mưa gió hắt vào, bọn họ đóng chặt cửa chính, bởi vì khóa cửa sớm lung lay do rỉ sét, cho nên họ kéo tủ giấy chặn trước cửa. Sau đó, tất cả ngồi xuống sofa, trầm lặng nghe tiếng sấm tiếng mưa rơi ngoài phòng.

Ban đầu mọi cửa sổ ở tầng một đều bị đóng đinh, hiện tại cửa lại đóng chặt, cho nên trong đây tối đến nỗi không thấy năm ngón tay, may mắn sofa có vẻ nhỏ, ba người ngồi kín ghế, cho dù không nhìn thấy cũng có thể cảm nhận được nhiệt độ cơ thể ấm áp của đồng đội.

Không biết là không khí rất áp lực hay nguyên nhân nào khác mà chẳng ai mở miệng. Thụ Mạn trầm mặc nép vào mạn sườn Trần Văn, còn Ngừ Kỳ khoanh tay trước ngực ngả lưng dựa vào sofa, im lặng nhìn chằm chằm hư vô hắc ám.

Ngồi trong chốc lát, bỗng nhiên có cơn buồn ngủ mãnh liệt kéo tới, Ngừ Kỳ bất tri bất giác rơi vào giấc ngủ say.

Lại là cảm giác giống lần trước, ý thức bị hút ra, lịch sử nhiều năm trước tái hiện trước mắt.

Đồng dạng là một đêm đầy bão tố, bởi vì người đàn ông kia sơ sót, người mẹ chịu đủ mọi chà đạp rốt cục tìm được một cơ hội chạy trốn, nhưng không may cô buộc phải chọn lựa giữa hai phương án. Thứ nhất, một mình chạy ra ngoài, thoát khỏi cái nơi làm con người không thể hít thở nổi này; hai quay về căn phòng mang theo đứa con cùng trốn chạy.

Nếu chọn cái thứ nhất, cô có chín phần nắm chắc thành công đào thoát, nhưng nếu chọn cái thứ hai, cô phải tìm cách mở cửa căn phòng bị khóa trước khi gã kia quay về. Người mẹ chần chừ một lúc, cuối cùng chọn giải pháp thứ nhất, một mình ly khai.

Như chịu lực lượng vô hình dẫn đường, Ngừ Kỳ thấy trước mắt cảnh tượng biến thành người mẹ kia lao đảo bỏ chạy giữa giông bão, rời khỏi biệt thự đi, đến khi không còn nhìn thấy bóng dáng. Sau một lúc, hình ảnh trước mắt lại một lần nữa chuyển hoá, cô xem một cậu bé tóc đen cô đơn tựa người cạnh cửa sổ, lẳng lặng nhìn mẹ của mình chạy trốn.

Cửa sổ mở toang, cuồng phong dạt hạt mưa lạnh lẽo vô tình nhảy vào phòng, làm ướt tóc đen trên trán cậu, bên trong cặp mắt xinh đẹp mà trống rỗng từ từ trào dâng sự hung ác nham hiểm, hơi thở lạnh như băng đặc quánh chậm chậm tỏa ra từ người cậu.

Đứng ở góc độ của người mẹ, có lẽ làm như vậy là lựa chọn thích hợp nhất, dù sao nếu chọn cách sau, có khả năng cả hai người không thể đào thoát, bị giam cầm tại nơi quỷ quái này đến khi chết. Nhưng đứng trên lập trường của Nhan Bộ Thanh, sự lựa chọn của cô đại biểu cho buông tay và phân bội hoàn toàn. Cảm giác đau đến tận tim gan khi bị mẹ ruột vút bỏ đau đớn hơn mọi thứ khác.

Ngừ Kỳ có chút đồng tình với cậu nhưng tất cả thuộc về quá khứ, cô không thể thay đổi chuyện gì.

Cho nên cô khẽ thở dài một hơi, im lặng quan sát diễn biến.

Sau khi người đàn ông kia trở về thì phát hiện người phụ nữ chạy trốn, gã giận tím mặt, mà đối tượng gã trút giận biến thành Nhan Bộ Thanh.

Hình ảnh kế tiếp như thể bị ấn nút tua nhanh. Cô trông thấy cậu bị nhốt vào phòng chứa đồ chật chội cạnh cầu thang. Không gian nhỏ hẹp đầy bụi bặm, chớp mũi trần ngập mùi ẩm ướt khó ngửi, mà hai tay cậu bị gài trói chặt vào một thanh sắt sau lưng, mất hết tự do.

Một khi cánh cửa phòng đóng lại, bên trong là một khoảng tối đen, giờ tay không thấy năm ngón tay.

Kế tiếp là hắc ám và tĩnh mịch, không biết qua bao lâu, ý thức của cô rốt cục rời khỏi phòng chứa đồ bức bối, tù túng.

Ngữ Kỳ chậm rãi tỉnh lại, phát hiện mình nằm co quắp trên sô pha, mà hai người Thư Mạn và Trần Văn đã không thấy bóng dáng.

Cô ngẩn người, sau khi xem câu chuyện này, suy nghĩ đầu tiên của cô là bọn họ giống người mẹ kia, lựa chọn một mình rời đi. Tuy nhiên, khác hẳn với Nhan Bộ Thanh, cô chưa bao giờ ký thác hy vọng gì vào họ. Người duy nhất cô tin nhiệm là bản thân, cho nên cô không cảm thấy bị tổn thương.

Từ từ ngồi dậy, cô nghe được lầu hai đột nhiên vang lên tiếng Thư Mạn khóc gào và tiếng vật nặng rơi xuống đất.

Sững sờ trong giây lát, cô không kịp nghĩ nhiều, vội vàng chạy lên lầu, chạy vào căn phòng có cửa sổ thủy tinh vỡ một nửa thì thấy Trần Văn nửa ngồi trên mặt đất, trong lòng ôm Thư Mạn liên tục gào khóc.

Ngoài cửa sổ bỗng dưng có một tia sét, chiếu sáng khuôn mặt Trần Văn không biểu cảm và Thư Mạn sợ hãi tới cực điểm, Ngữ Kỳ thông thả bước lại gần, khẽ hỏi, “Xảy ra chuyện gì?”

Thư Mạn lại giống như không nghe thấy câu hỏi của cô, thần sắc kích động xen lẫn mờ mịt, một đôi mắt xinh đẹp không có tiêu cự nhìn phía trước.

Trả lời cô là Trần Văn, anh ta giữ chặt lấy cánh tay Thư Mạn, nói, “Không biết, ban nãy cô ấy đột nhiên chạy lên tầng hai, thời điểm tôi đuổi kịp thì nhìn thấy cô ấy đẩy cửa sổ ra, định nhảy xuống.”

Ngữ Kỳ trầm mặc một lát, nhìn một vòng xung quanh, nhận ra cảm giác lạnh như băng đặc quánh giờ phút phút lớn vồn quanh mình ngày càng dày đặc. Cô quyết định rất nhanh, “Đây không phải nơi ở lâu, chúng ta ra khỏi đây trước đã.”

Một lát sau Trần Văn đồng ý, cúi người dùng một tay ôm ngang hông Thư Mạn. Nhưng thời điểm ba người đi đến cửa, không một dấu hiệu báo trước cánh cửa gỗ kia đóng rầm trước mặt họ.

Ngữ Kỳ ngẩn ra, tạm dừng trong chốc lát rồi tiếp tục tiến lên, vịn tay nắm cửa. Có điều, không rõ do tay nắm cửa đã cũ kỹ, lâu ngày không được sửa chữa hay nguyên nhân nào khác, cánh cửa như bị cố định, dùng cách gì cũng không thể mở ra.

Cửa sổ thủy tinh vỡ một nửa, trong cơn bão táp không hề bất kì tác dụng che gió che mưa. Gió lạnh không ngừng ào tới, hạt mưa to như hạt đậu nện xuống cửa sổ ‘tàn tật’, không có chỗ nào không có hơi thở âm u, lạnh lẽo, như thể xâm nhập vào xương tủy.

Trần Văn bỗng nhiên mở miệng, trong giọng nói không thể che dấu sự kích động, “Em có cảm giác gì không?” Giọng anh ta là lạ, khác hẳn hình tượng trầm tĩnh, đáng tin ngày thường.

Ngữ Kỳ ngẩn người, quay đầu nhìn hắn, “Cảm giác gì cơ?”

“Như là... Có người siết cổ em.”

Thời điểm Trần Văn nói câu này, Ngữ Kỳ chứng kiến làn da ở cổ anh ta có năm dấu tay lốm xoảng rất sâu. Trong khoảng thời gian ngắn cô sững sờ, khi tỉnh táo, đột nhiên khóc mất liếc thấy trên cửa sổ thủy tinh không chỉ phản chiếu bóng dáng ba người, mà còn có một người cao gầy đứng bên cạnh Trần Văn, tay phải siết cổ anh ta.

Là Nhan Bộ Thanh, đáng vẻ hắn ta khác hẳn lúc cô gặp ở cảnh trong mơ, càng gầy hơn, hai má hõm sâu, đôi mắt đen kịt, gương mặt tái nhợt không có chút máu, song mọi thứ không ảnh hưởng đến vẻ tuấn tú của hắn.

Ngữ Kỳ tự nhận không phải một người trông mặt mà bắt hình dong, nhưng trong bầu không khí âm trầm, nếu diện mạo đối phương dễ nhìn hơn một chút thì có thể làm cho người ta thêm ít dũng khí. Cô tiến lên từng bước, một bên đối chiếu với cửa sổ thủy tinh, vươn tay về phía một khoảng không giữa ba người, ý đồ khiến bàn tay hắn nói lỏng, nói khẽ với Trần Văn, “Đưa Thư Mạn rời khỏi nơi này, mau!”

Trong dự kiến, cô không thể chạm vào mà xuyên thẳng qua cánh tay hắn, trong nháy mắt cô cảm thấy lạnh buốt, không tự chủ hơi run run.

Trần Văn thở khá khó khăn, “Vậy còn em?”

Ngữ Kỳ không thèm nhìn anh ta thêm một lần, sốt ruột nói, “Đừng nghĩ nhiều như vậy, đi mau! Nếu không đá bật được cửa thì dùng ghế phang!”

Trần Văn cắn chặt răng, nhưng vẫn nghe theo lời của cô, ôm Thư Mạn cố đập cửa, đi xuống lầu.

Ngữ Kỳ bình tĩnh đứng yên tại chỗ, nhìn Nhan Bộ Thanh trong thủy tinh thấp giọng nói, “Thả bọn họ, được chứ?”

Nhan Bộ Thanh chậm rãi thu hồi tay, ánh mắt xinh đẹp mà trống rỗng nhìn chằm chằm cô. Nửa ngày sau, khước môi hắn hơi nhếch tạo thành một nụ cười đầy ý tứ, giống hệt như nụ cười lần đầu tiên cô nhìn thấy, nhạt nhẽo lại biến hoá kỳ lạ.

Hắn hơi cúi đầu, nâng tay đặt lên thái dương của cô, động tác ôn nhu nhưng cười lạnh như băng, đôi môi mỏng hé mở, giọng nói trực tiếp xâm nhập vào đầu cô, “Bọn họ bỏ lại cô đi rồi.” Giọng điệu của hắn giống như đang thờ dài, “Nhân tính xấu xí như vậy, không phải sao?”

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 5 - Chương 36: Nhân vật phản diện là hồn ma (4)

Tuy rằng trước mặt chỉ có không khí, nhưng bất luận là trên cửa sổ hay mảnh thủy tinh vỡ vụn tung tóe trên đất đều phản chiếu bóng dáng Nhan Bộ Thanh cao gầy.

Bạn không thể chạm vào hắn, nhưng hắn có mặt ở khắp mọi nơi.

Trên mỗi miếng thủy tinh vỡ phản chiếu rõ ràng hình ảnh: chàng trai thanh tú tóc đen hơi cúi người, ý cười hàm chứa nét lạnh như băng đưa tay nhẹ nhàng áp lên mặt cô gái, chậm rãi vuốt ve.

Động tác như vậy thường diễn ra giữa các cặp tình nhau yêu nhau đến độ khắc cốt ghi tâm, nhưng trong mắt hắn trống rỗng lạnh như khối băng và lệ khí dày đặc hoàn toàn phủ định khả năng này.

Ngữ Kỳ chỉ cảm thấy từ hai má truyền đến cơn lạnh thấm vào tận xương tủy —— cảm giác này rất khó chịu, như thể cơn rần nước áp sát vảy của nó vào da bạn, còn dùng đôi mắt không có ý tốt, lạnh lẽo, nhìn chằm chằm nhoroc điếm và sơ hở của bạn, chờ thời cơ một kích tất sát.

Cô nhìn không được sợ run cả người, hơi nghiêng đầu né tay hắn, cố gắng dùng giọng điệu bình tĩnh nói, *“Xin anh để cho họ đi.”* Dừng một chút, cô cam đoan, *“Tôi có thể ở lại đây giúp anh.”*

Nhan Bộ Thanh nghe vậy từ từ thu tay về, nhưng không có nửa phần ý tứ thỏa hiệp. Hắn gắt gao nhìn chằm chằm mặt Ngữ Kỳ, khóe môi gọi lên độ cong xinh đẹp gần như quý dị, *“Muốn tôi thả bọn chúng đi sao?”* Hắn cười một cái, xoay người sang chỗ khác nhìn về phía ngoài cửa sổ, từ từ thì thào, *“Thử cầu xin tôi xem, có lẽ tôi sẽ đồng ý.”*

Hắn vừa nói, một bên dừng dừng nhếch khóe môi, nửa cười nửa không nhìn Trần Văn ôm Thư Mạn chạy về phía rừng cây, đôi mắt đen xinh đẹp thoáng hiện lên một tia lệ khí thâm trầm và âm lãnh.

Nhất thời, ngoài cửa sổ một trận cuồng phong mãnh liệt nổi lên, mưa cũng to hơn lúc trước, giống như chúng nghe theo mệnh lệnh của hắn.

Hắn lẳng lặng nhìn tất cả, trong mắt không có khoái cảm mà là trống rỗng. Về mặt hắn thân nhiên, từ trên cao nhìn xuống hai người phía dưới, trên người dần dần tụ tập hơi thở hắc ám.

Ngữ Kỳ trầm mặc nhìn cảnh tượng gần như có thể coi là hô gió gọi mưa, hơi khép hờ mắt, khẽ thở dài. Cuối cùng, cô nhìn bóng lưng hắn phản chiếu từ cửa sổ thủy tinh, gần từng tiếng, *“Xin anh, buông tha bọn họ.”*

Nhan Bộ Thanh buông tay, quay đầu bước đi nhưng không nhìn cô mà nhìn về phía cửa sổ thủy tinh, nhìn chằm chằm vào đôi mắt của cô trong kính, chậm rãi nói, *“Buông tha bọn chúng sao?”* Hắn cười một cái, khóe mắt đuôi lông mày tinh xảo không giống người thường, nhưng ý cười nơi khóe môi lạnh lẽo thấm vào da thịt, *“Như vậy, ai buông tha tôi?”*

Không đợi Ngữ Kỳ mở miệng, hắn lạnh lùng tiếp tục nói, *“Tôi tha có một lần, không có nghĩa là cô có thể can thiệp vào quyết định của tôi.”*

Hắn xoay người, nhẹ nhàng dùng tay đẩy cằm cô lên, thì thầm vào tai cô, *“Cô chẳng có điểm gì khác bọn chúng, chẳng qua cô hữu dụng hơn chúng chút xíu.”*

Ngữ Kỳ im lặng mặc hắn làm gì thì làm, không tránh né, không phản kháng, chỉ lẳng lặng đối diện với hắn, đôi mắt đen lấp lánh bình tĩnh như nước, không hề sợ hãi hay hoảng hốt.

Cho dù là Nhan Bộ Thanh, cũng cảm thấy kinh ngạc một chút về mức độ giữ bình tĩnh của cô, hắn ngăn người sau đó tựa tiểu phi tiểu hoi, *“Cô không sợ tôi?”*

Ngữ Kỳ không trả lời, mà chậm rãi giơ tay, nắm hờ lên cổ tay hắn. Cô nhìn thẳng vào mắt hắn, nhẹ nhàng mở miệng, *“Làm vậy có ý nghĩa gì không? Buông tha bọn họ, cũng là buông tha chính bản thân anh.”*

Nhan Bộ Thanh nhú nhú mày, hắn cup mắt xuống, lẳng lặng nhìn tay cô nắm hờ cổ tay phải, giống như không nghe thấy điều cô nói, tự lẩm bẩm *“Hình như cô thật sự không sợ.”* Hắn cười khê, *“Đúng là con người to gan lớn mật.”*

Ngữ Kỳ tự biết chiêu dụ dỗ này không có hiệu quả, vừa định buông tay, Nhan Bộ Thanh giật cổ tay, ngược lại chế trụ tay cô, cảm giác nhóp nhép lạnh như băng lập tức xâm nhập da thịt. Cô nhú mày, ngẩng đầu nhìn hắn.

Chàng trai tóc đen cúi đầu, khẽ nói, *“Nhiệt độ cơ thể các người luôn ấm áp.”* Da hắn trắng bột không có chút máu, khi im lặng cúi đầu làm cho người ta cảm giác u buồn và thần bí, nhưng nơi bị hắn cầm lại không thể tránh né cảm giác lạnh như băng cô đặc.

Hình như hắn tham luyến vuốt ve làn da của cô vậy, sau một lát, hắn ngẩng đầu xem cô, nhú mày, *“Tôi có thể thả bọn chúng đi, nhưng cô phải trả một cái giá đắt.”*

Ngữ Kỳ nhú nhú mày, nhưng vẫn nhẹ nhàng gật đầu, *“Cái giá gì?”*

Mười phút sau, Ngữ Kỳ nằm trên chiếc giường lớn ở căn phòng bên phải trên tầng hai, hai tay đặt trước bụng, bình tĩnh hỏi, *“Là như thế này sao?”*

Nhan Bộ Thanh đứng cạnh cửa sổ, nghiêng đầu nhìn cô trong chốc lát, nhú mày ra lệnh, *“Xoay người sang chỗ khác, đưa lưng về phía cửa.”*

Ngữ Kỳ nhún nạy nhắm mắt, làm theo lời hắn.

Chỉ chốc lát sau, chỗ trống bên cạnh hơi lõm xuống, tuy rằng không có tiếng động, nhưng Ngữ Kỳ biết, là hắn nằm xuống.

Quả nhiên, giây tiếp theo cô cảm giác có cánh tay lạnh như băng đặt ở eo mình, cổ chỗ cũng truyền đến cảm giác nhóp nhép lạnh như băng, chắc hẳn hắn tựa cằm

vào đó.

Ngữ Kỳ run run vì lạnh một chút, song không gãy dựa, Nhan Bộ Thanh có vẻ vừa lòng, thoáng thả lỏng cánh tay, sau đó không có động tác nào khác.

Có lẽ si mê với nhiệt độ cơ thể của người sống khiến hắn đưa ra yêu cầu này —— giống như người hàng năm đặt mình giữa nơi đầy băng tuyết, nhiều năm sau rốt cục tìm được một đồng lửa, rõ ràng hắn tràn ngập khát vọng về sự ấm áp.

Cái ôm lạnh như băng kéo dài suốt một đêm, khi bình minh kéo đến, ánh ban mai đầu tiên xuyên qua cửa sổ thủy tinh vỡ nát, bao phủ người Ngữ Kỳ. Cô từ từ mở mắt, mới phát hiện Nhan Bộ Thanh đã đi.

Cô hơi gian nan giật giật thân thể đông cứng, kéo cái chăn bên cạnh cuốn lấy người, sau đó một lần nữa rơi vào mê man.

Thời điểm tỉnh lại là buổi chiều, Ngữ Kỳ khởi động người thì trông thấy phản đệm bên cạnh có dấu vết lõm xuống. Cô ngạc nhiên, nghiêng đầu nhìn về phía cửa sổ thủy tinh, quả nhiên thấy Nhan Bộ Thanh ngồi ở mép giường.

Cô vươn tay xoa xoa huyết thái dương, cổ họng hơi tắc nghẽn, hỏi, “*Bọn họ đi rồi à?*”

Chàng trai tóc đen như thể không nghe thấy câu hỏi đó, hắn đứng lên, thong thả bước đến chỗ cửa sổ, lẳng lặng nhìn ra bên ngoài. Một bên sườn mặt không hề có tỳ vết nào dưới ánh nắng nhợt nhạt giống như ngọc thạch. Im lặng một lúc, hắn quay đầu xem cô, con ngươi đen xinh đẹp trống rỗng và lạnh như băng, “*Tôi không ngăn cản bọn họ rời đi.*”

Ngữ Kỳ gật gật đầu, thoáng yên lòng. Dừng một chút, cô mở miệng hỏi, “*Như vậy, anh cần tôi làm gì cho anh?*”

Nhan Bộ Thanh không trả lời ngay, hắn nhẹ nhàng vươn tay sờ lên cửa sổ, ánh mắt có chút trống rỗng, “*Cô từng nghe câu chuyện này chưa? —— có một con quý bị phong ấn trong một cái chai rất lâu, rất lâu. Một trăm năm đầu tiên, nếu có người giải thoát cho nó, nó bằng lòng thỏa mãn bất kì nguyện vọng nào của người nọ. Sang một trăm năm tiếp theo, có người thả nó, nó chẳng cho họ gì hết. Còn nếu có người thả nó vào năm thứ ba trăm, điều duy nhất người nọ nhận được là ma quý trả thù.*”

Hắn chậm chậm đến gần cô, khuôn mặt tuần tú tái nhợt và ánh mắt u buồn trống rỗng đủ cướp lấy vô số trái tim các cô gái, “*Nếu cô sớm xuất hiện, tôi sẽ cảm kích ông trời, nhưng hiện tại ——*” hắn nhẹ nhàng lắc lắc đầu, thờ dài nói, “*Quá muộn.*”

Ngữ Kỳ nhú mày, “*Có ý gì?*”

“*Ý tứ là —— cho dù cô hoàn thành việc tôi muốn cô làm, tôi sẽ không cho cô rời khỏi nơi này.*” Nhan Bộ Thanh nghiêng người ngồi ở mép giường, nụ cười của hắn hoàn mỹ mà lạnh như băng, “*Rất xin lỗi, tôi đã đánh mất lòng biết ơn, điều duy nhất cô nhận là bị nhốt vĩnh viễn.*” Hắn làm như tiếc hận lắc lắc đầu, “*Tôi có thể thả bọn họ đi, nhưng sẽ không để cô ra khỏi đây nửa bước.*”

Ngữ Kỳ không cảm thấy quá sợ hãi, trên thực tế, trước khi nhiệm vụ hoàn thành cô không chủ động rời khỏi nơi này. Song cách nói của hắn không khỏi làm cho người ta sầu lo, một người không có lòng biết ơn rất khó đã động.

Hiện tại hắn tỏ vẻ hứng thú về cô, tâm tình giống như một đứa trẻ cô đơn quá lâu có đồ chơi mới, đó là loại hảo cảm hơi hột, không phải là thích.

Chờ đến khi hắn nhàm chán sẽ lấy tính mạng của cô, như đứa trẻ kia tàn nhẫn vứt bỏ món đồ chơi cũ.

Cô vốn trông cậy vào việc giúp đỡ hắn để nhận được hảo cảm, nhưng hiện tại xem ra, cho dù giúp hắn nhiều đến mấy cũng không nhận được hồi báo.

Ngữ Kỳ có chút mờ mịt.

Một người trong lòng tràn ngập oán hận và tuyệt vọng, căm ghét thể giới này, không còn lòng căm kích, làm thế nào để hắn ta thích mình?

Rất khó để đưa ra một đáp án chính xác, phương pháp duy nhất Ngữ Kỳ nghĩ ra là trước hết giảm bớt cảm xúc tiêu cực của hắn.

Một lần tiến vào trạng thái quen thuộc kia, cô không áp dụng phương thức bằng quan lẳng lặng như ban đầu, mà muốn cho cậu bé một ít an ủi.

Thời điểm cô đưa ra quyết định trên, chuyện kỳ lạ xảy ra, giống như bị ấn nút tua lại. Hình ảnh quay về lần đầu tiên cô quan sát, người mẹ trẻ trẻ xinh đẹp ôm cậu bé tóc đen co rúm trong góc, đối diện là người đàn ông trung niên vẻ mặt hung ác.

Trong khoảng thời gian ngắn, Ngữ Kỳ trở mắt, thậm chí quên bống việc mình vừa định làm. Cô lẳng lặng nhìn tất cả tái diễn, thẳng đến khi tiếng nói quen thuộc vang lên trong đầu.

“*Cô đang hoang mang, nhưng có gì mà phải hoang mang.*” Nhan Bộ Thanh mang theo chút ý tứ trào phúng nói, “*Mọi thứ tái diễn một lần rồi lại một lần, theo đó sức mạnh của tôi càng ngày càng mạnh.*”

Ngữ Kỳ nhú mày, tiện tay nhặt miếng thủy tinh vỡ, quả nhiên Nhan Bộ Thanh đứng bên cạnh mình. Cô quay đầu nhìn hắn, “*Sức mạnh gì? Sức mạnh từ nỗi oán hận? Vì cái này, anh ép buộc bản thân nhớ lại quá khứ đau khổ hết lần này tới lần khác, có đáng không?*”

Nhan Bộ Thanh cười nhẹ, “*Đau khổ? Không, tôi không còn đau khổ vì bọn họ, hai con người ngu xuẩn đó không xứng. Nhưng cô nói rất đúng, oán hận xác thực mang lại cho người ta sức mạnh.*”

Lúc này người đàn ông trung niên bắt đầu đánh đập người mẹ kia —— bởi vì cô có ý đồ phản kháng. Cậu bé sợ hãi và tuyệt vọng, cậu co quắp người lại, chen chúc trong một góc nhỏ hẹp không ngừng khóc nức nở.

Ngữ Kỳ không khuyên bảo thêm. Cô đi đến trước mặt cậu bé, từ từ ngồi xổm xuống, thử thăm dò vươn tay đặt lên vai cậu. Tay cô không xuyên qua bờ vai cậu như

dự đoán mà thực sự chạm vào cậu, rõ ràng cảm giác được cậu gầy gò và ốm yếu.

Hễ một người còn có chút lương tâm vào thời điểm này đều nảy sinh lòng trắc ẩn, Ngũ Kỳ không ngoại lệ. Cô thờ dài, nhẹ nhàng ôm cậu bé đang run rẩy vào lòng, một bên ôn hòa vỗ lưng cậu một bên khe khẽ an ủi.

Dưới tình huống như vậy đột nhiên bị người ta chạm vào, bé trai không bình tĩnh lại, mà cơ thể cứng ngắc ngẩng đầu, mờ mịt nhìn về phía khoảng không phía trước, “*Ai?*”

Ngũ Kỳ giật mình, giờ cô mới nhận ra cậu bé không nhìn thấy chính mình, giống như ở thế giới thực tại, cô không nhìn thấy Nhan Bộ Thanh.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 5 - Chương 37: Nhân vật phản diện là hồn ma (5)

Cậu bé mờ mịt nhìn về phía khoảng không phía trước, “*Ai?*”

Ngũ Kỳ chần chờ một lát, đang định mở miệng thì người đàn ông trung niên đối diện đi tới bên này, ông ta thô lỗ kéo tóc người mẹ, không thương tiếc chút nào giống như kéo một cái bao tải bình thường lôi cô tới đây.

Trong tình huống này, mặc dù biết đối phương không nhìn thấy mình, nhưng Ngũ Kỳ vẫn không khỏi cảm thấy có phần khản trương, theo bản năng cô ôm chặt cậu bé trong lòng, lùi về sau.

Khi người đàn ông cách bọn họ vền vền hai bước chân, giọng Nhan Bộ Thanh đột ngột vang lên trong đầu cô, mang theo điệu bộ trào phúng, “*Tôi nghĩ cô biết, thế giới này được tạo nên từ trí nhớ của tôi — vô luận cô làm gì cũng thành công cốc mà thôi.*”

Đĩ nhiên Ngũ Kỳ biết điểm này, nhưng mục tiêu của cô không phải thay đổi quá khứ mà là thay đổi hiện tại. Giải thích dễ hiểu là mọi điều cô làm mặc dù có nguyên nhân đồng tình với cậu bé này bên trong, nhưng quan trọng hơn là để Nhan Bộ Thanh hiện tại xem —— tựa như một nhân viên phải cố gắng hoàn thành công việc của mình nhưng thời điểm ông chủ đi thị sát sẽ biểu hiện càng thêm tích cực.

Bởi vậy cô ôm cậu bé vào lòng để bảo vệ như trước, không lùi bước. Sắc mặt gã hung ác càng lúc càng gần, mà cô chăm chăm ngẩng đầu, hướng về phía Nhan Bộ Thanh vừa đứng, khẽ thỉnh cầu, “*Giúp chúng tôi.*”

Nhan Bộ Thanh nhú mày, yên lặng nhìn cô, trầm tư một lúc rồi chậm rãi giơ tay lên ——

Trong nháy mắt cánh tay người đàn ông vươn về phía cậu bé dừng lại, cảnh tượng xung quanh phân giải trong tích tắc rồi tổ hợp lại, giấy lát sau biến thành một phong cảnh khác.

Không còn ở phòng khách lầu một âm u, mà là căn phòng bên trái trên lầu hai, cửa phòng khóa chặt.

Sắc trời nặng nề và đen tối, ánh nắng tối tăm xuyên qua cửa sổ thủy tinh lẳng lẳng chiếu vào sàn gỗ xịn màu, thẩm thấu bầu không khí có phần áp lực.

Người mẹ trẻ không ở đây, chỉ có Nhan Bộ Thanh nho nhỏ trong căn phòng trống rỗng, ôm hai đầu gối ngồi trên giường, im lặng nhìn ra ngoài cửa sổ ngẩn người.

Cậu không hoạt bát, sáng sủa hay hướng ngoại như bạn đồng trang lứa, mặc dù lúc này trên người cậu không có hơi thở lạnh như băng, nhóp nhép làm cho người ta không khoẻ, nhưng cũng chẳng có bao nhiêu sức sống. Không khí im lặng mà trầm lắng, như một con rối bằng gỗ xinh đẹp, tinh xảo nhưng không có linh hồn.

Vô luận là bây giờ hay trước đây, về bề ngoài của cậu không có điểm nào để soi mói, nhưng tương phản, khi đối diện với ánh mắt hẩn sẽ cho người ta cảm giác khó chịu —— đôi mắt hẩn xinh đẹp như đá vô chai (1) thượng đẳng, nhưng ánh mắt lại vô hồn, mang theo từ khí.

(1) *Đá vô chai (tên tiếng Anh: Obsidian) là một dạng thủy tinh núi lửa tự nhiên được tạo ra ở dạng đá mácma phun trào.*

Chẳng sợ một giây trước bạn còn vui vẻ nhưng tiếp xúc với đôi mắt hẩn trống rỗng, vô thần thì lập tức sẽ cảm thấy cực kì áp bách.

Ngũ Kỳ đứng cách giường nửa bước, nhìn hẩn một lúc rồi theo bản năng quay đầu nhìn cửa sổ.

Hiện tại cửa sổ vẫn nguyên vẹn, trong dự kiến, cô thấy Nhan Bộ Thanh cao gầy đứng bên cạnh mình. Mặt hẩn không biểu cảm nhìn bản thân ngồi trên giường, bình tĩnh như đang nhìn một người xa lạ không hề liên quan, giống buổi tối bão táp kia, hẩn nhìn mẹ mình đi xa.

Bầu trời nặng nề càng ngày càng u ám, hơn nữa bắt đầu có mưa nhỏ tí ta tí tách, bên ngoài cửa sổ thủy tinh lấm tấm vệt nước. Trong tiếng mưa rơi rất nhỏ, trong phòng càng thêm tĩnh mịch và áp lực.

Cậu bé từ từ trèo xuống giường, đôi chân trần bước trên sàn gỗ lạnh lẽo, đến gần cửa sổ, kiễng mũi chân chạm vào cửa sổ.

Nhìn động tác của cậu, Ngũ Kỳ không nhịn được mở miệng hỏi Nhan Bộ Thanh bên người, “*Cậu bé làm gì thế?*” Dừng một chút, ý thức được xưng hô như thế không chính xác, vì thế cô sửa miệng, “*Anh định làm gì thế?*”

Nhan Bộ Thanh liếc cô, thản nhiên trả lời, “*Nó muốn mở cửa sổ.*”

Vừa dứt lời, cửa sổ bị cậu bé tóc đen kia đẩy ra, trong nháy mắt con gió lạnh lạnh thổi vào trong, mang theo hạt mưa lầy phây phả vào mặt và hơi thở lạnh lùng.

Ngữ Kỳ nhủ mày, không lo lắng hấn hành động kỳ lạ nữa, mà nhanh chân tiến lên, đóng cửa sổ lại, tránh mưa gió hất vào.

Cậu bé đang trông thấy cửa sổ tự đóng thì cũng sờ trong giấy lát, sau đó cậu nhìn thấy bóng dáng Ngữ Kỳ qua cửa sổ thủy tinh, hơi nhíu mi, ngừng mặt xem cô, trầm mặc một lúc sau mới nhẹ nhàng hỏi, “*Chị là hồn ma à?*”

Cô ngần ngại, không biết trả lời như thế nào, cuối cùng bất đắc dĩ nói, “*Đừng đi chân trần đứng trên sàn, dễ cảm lạnh.*”

Cậu bé nghe vậy hơi nghiêng đầu, đôi mắt đen xinh đẹp trống rỗng nhìn cô, không nói lời nào. Nói thật, tư thế này của cậu hơi quý dị, bị cậu nhìn chăm chăm như vậy cũng không phải chuyện thoải mái.

Theo bản năng Ngữ Kỳ tùy tiện tìm một đề tài, “*Mẹ em đâu?*” Vừa dứt lời cô lập tức nhận ra không nên hỏi câu này, đáng tiếc muốn sửa miệng thì đã chậm.

Cậu bé dường như không nghe thấy cô hỏi cái gì, mà tự nói, “*Chị đến dẫn em đi, thật không?*”

“*Há?*” Ngữ Kỳ ngơ nghe.

Cậu bé lại tiến lên từng bước, “*Mẹ từng nói, chỉ khi chúng ta đến giây phút giải thoát khỏi thế giới này, chúng ta sẽ nhìn thấy một số thứ người khác không nhìn thấy.*”

Ngữ Kỳ chẳng tức giận vì mình biến thành “thứ” gì đó, chỉ là cô cảm thấy có chút khó chịu. Một đứa trẻ con bình thường làm gì có quan điểm “*Từ vong chính là giải thoát*” hả?

Cô khẽ thờ dài một hơi, ngồi xổm xuống nhìn thẳng vào mặt cậu, “*Như vậy cái anh bên kia kia? Em nhìn thấy anh ấy không?*” Cô chỉ noi Nhan Bộ Thanh đứng.

Cậu bé nghi hoặc quay đầu đi, trên mặt rõ ràng mờ mịt, “*Cái gì?*”

Ngữ Kỳ ngần người, chưa kịp nói gì thêm tình cảnh trước mắt một lần nữa chuyển hoá, cảnh vật xung quanh sụp đổ rồi tổ hợp, trong quá trình đó, cô nghe giọng Nhan Bộ Thanh vang lên trong đầu mình.

“*Nó không nhìn thấy tôi.*”

Hắn vừa dứt lời, cảnh sắc trước mắt khôi phục rõ ràng.

Là đêm mưa to tầm tã lần trước cô nhìn thấy, cô thấy người mẹ trẻ co rúm ở góc sô pha, im lặng như một xác chết.

Bên ngoài bỗng nhiên vang lên tiếng sấm trầm thấp, một cơn gió mạnh thổi tới, thổi cửa gỗ mở toang, rầm một tiếng, đập vào tủ giấy bên cạnh, phát ra tiếng động không nhỏ. Người phụ nữ kinh ngạc ngẩng đầu, lúc này cô mới phát hiện hóa ra cửa đang mở.

Hình như cô không kịp phản ứng, một lúc lâu sau mới ý thức được điều này có ý nghĩa cái gì, chậm rãi bò từ sô pha dậy.

Cô đi về phía trước vài bước, rồi ngừng lại, ngẩng đầu nhìn về hướng cầu thang, trên mặt hiện ra thần sắc do dự, nhưng một lát sau dường như đã hạ quyết tâm, cô chạy vọt ra ngoài cửa, giữa cơn mưa to như bão táp, cô nghiêng ngả chạy về phía rừng cây.

Theo bản năng Ngữ Kỳ muốn ngăn cản cô ta, nhưng sau khi chạy vài bước, cô mới ý thức được vào thời khắc này nên làm một chuyện khác quan trọng hơn.

Cô bỗng dừng dừng lại, sau đó xoay người vội vàng chạy lên cầu thang.

Thời điểm lướt qua người Nhan Bộ Thanh, hắn vươn tay nắm lấy cổ tay cô, “*Cô làm gì vậy?*”

Ngữ Kỳ liếc hần một cái, biết bây giờ lãng phí thời gian giải thích không phải cừ chi sáng suốt, vì thế cô không nói một lời mà giẫy khỏi tay hắn, vọt tới lầu hai, tiện tay cầm một cái ghế rắn chắc, bắt đầu phá cửa.

May mắn cửa gỗ không quá chắc chắn, dưới sự cố gắng của cô rất nhanh nó lung lay sắp đổ, có điều chỗ ổ khóa vẫn còn vững chãi.

Ngữ Kỳ nhủ nhủ mày, lùi ra sau mấy thước, sau đó chạy mấy bước lấy đà, tiếp theo mượn quán tính đập mạnh lên cửa một cái.

Cửa gỗ bung ra, ầm một tiếng, đổ sập trên mặt đất, Ngữ Kỳ vọt vào trong, túm lấy tay chàng trai tóc đen đang kinh ngạc, kéo cậu chạy ra ngoài.

Thật không may, bọn họ vừa vọt tới lầu một thì chạm mặt người đàn ông trung niên trở về từ bên ngoài, cả người ông ta ướt đầm đứng trong phòng khách, hai mắt âm trầm từ từ đảo qua làm cho người ta không tự chủ được cảm thấy khẩn trương và sợ hãi.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 5 - Chương 38: Nhân vật phản diện là hồn ma (6)

Ngữ Kỳ suy đoán tỉ mỉ, sờ di Nhan Bộ Thanh khó công phá bởi vì trong nội tâm hắn chứa đựng quá nhiều cảm xúc tiêu cực, không dễ lay động, hơn nữa mỗi lần trí nhớ tái hiện đều gia tăng sự oán hận của hắn, điều này cực kì bất lợi với cô.

Cho nên việc cấp bách trước mắt là buộc phải làm một số hành động để giảm bớt nỗi oán hận trong lòng hắn.

Cho nên Ngữ Kỳ từng sờ trong mấy giấy nhưng vẫn không đầu hàng, cô quyết định rất nhanh, kéo cậu bé chạy vào bếp. Ban nãy cô có quan sát, tất cả cửa sổ tầng một đều bị đóng đinh chặt, riêng cửa sổ ở phòng bếp chỉ có hai cái đinh có vẻ dễ phá nhất.

Cô đẩy thẳng Tiểu Nhan Bộ Thanh vào bếp, trước khi gã đàn ông kia đuổi kịp họ thì sập mạnh cửa phòng bếp, sau đó tùy tay quơ lấy cái xẻng bằng sắt, nhào về phía cửa sổ bắt đầu cạy đinh đóng trên cửa gỗ ra.

Lúc cái đinh thứ nhất bị cạy ra, cửa phòng bếp vang lên một tiếng rầm, ông ta đã đuổi đến đây.

Cánh cửa không quá chắc chắn, không chịu nổi mấy lần va chạm, người đàn ông đó có thể lao vào bất cứ lúc nào. Ngữ Kỳ cắn răng, dùng hết sức lực nắm chặt ẩm nước trong tay đập, tiếng đinh sắt rơi leng keng trên mặt đất.

Cô thờ phào, ôm cậu bé lên cao, thấp giọng nói, “*Treo ra ngoài cửa sổ, đừng quay đầu, liều mạng chạy về phía trước!*”

Sau khi từng sờ, cậu nắm chặt cánh cửa, gắng hết sức treo ra ngoài, rất nhanh đặt chân xuống mặt đất. Ngữ Kỳ vừa nhẹ nhàng thở ra, một bàn tay lạnh như băng đặt lên vai phải của cô.

Ngữ Kỳ ngẩn ngơ trong chớp mắt, khi nhìn thấy bóng người phản chiếu qua cửa sổ thủy tinh thì bình tĩnh lại, là Nhan Bộ Thanh. Ánh mặt trời lạnh lẽo rơi trên khuôn mặt gần như hoàn mỹ của hắn, tuấn tú, lịch sự và tao nhã.

Sau lưng vẫn vang lên tiếng đập ầm ầm vào cửa phòng bếp nhưng không biết vì sao, không còn tâm trạng khẩn trương, sợ hãi, Ngữ Kỳ dần dần bình tĩnh trở lại, thông qua cửa sổ thủy tinh lẳng lặng nhìn thẳng vào hắn.

Lấy hai người làm trung tâm, cảnh tượng xung quanh dần dần vận vẹo, xoay tròn, mờ hồ, cuối cùng biến thành một khoảng hư vô hắc ám, mọi âm thanh từ từ bị hút ra, như thể cả thế giới chỉ có hai người.

Tình huống lần này thật sự khác biệt mọi khi, Ngữ Kỳ nhú nhú mày, giữa vùng tối đen cô mở miệng, “*Làm sao vậy?*”

Không có câu trả lời nhưng khung cảnh chậm rãi biến hóa, cuối cùng hình ảnh dừng ở căn phòng bên phải lầu hai.

Sau đó, giọng Nhan Bộ Thanh mới vang lên, mang theo sự mời mọc không thể che giấu, “*Bạn của cô đã trở lại.*”

Ngữ Kỳ chưa kịp tỉnh táo đã trông thấy sắc mặt hắn thay đổi hoàn toàn, vốn dĩ gương mặt vô cùng tái nhợt hiện tại trắng bệch dọa người. Như bị lực lượng gì đó kiềm chế, thân hình hắn lùi về sau vài bước, cánh tay vô lực tựa vào cửa sổ, trên mặt hiện ra thần sắc đau đớn, ngay cả thân hình phản chiếu trên cửa thủy tinh cũng phai nhạt vài phần.

Từng sờ vài giây, Ngữ Kỳ tiến lên hai bước, mang chút lo lắng nhìn về phía hắn, “*... Anh có khỏe không?*” Cô vươn tay muốn dịu hắn song vẫn xuyên qua cánh tay hắn.

Nhan Bộ Thanh không chú ý tới điểm này, cả người hắn suy yếu, vô lực tựa vào vách tường cạnh cửa sổ, cúi đầu nhìn ra bên ngoài, nhìn chằm chằm rừng cây bên cạnh, đến khi bóng dáng ba người theo thứ tự bước ra khỏi rừng.

Ngữ Kỳ nhìn theo tầm mắt hắn, trông thấy Trần Văn và Thư Mạn, cùng với một người đàn ông trung niên mặc áo đạo bào, đầu đội mũ quan.

Cho dù khoảng cách không gần, từ xa nhìn cô cũng thấy trên người đạo sĩ kia có Hạo Nhiên Chính Khí, hoặc nói cách khác đây là cái gọi là tiên phong đạo cốt.

Nếu đặt trong cuộc sống thực tế, Ngữ Kỳ sẽ cho rằng mấy thứ pháp thuật của đạo sĩ đều là kỹ xảo lừa đảo, nhưng đây là một cuốn tiểu thuyết mang nét huyền ảo —— có cả hồn ma thì xuất hiện thêm đạo sĩ cũng là bình thường.

Có điều cô vạn lần không nghĩ tới, hành động đầu tiên Nhan Bộ Thanh làm không phải chạy trốn, mà là vươn tay phải, siết cổ cô.

Ngữ Kỳ có thể cảm giác được ngón tay hắn lạnh như băng siết chặt trên cổ mình, đầu ngón tay hắn sâu trên làn da —— hắn không có nửa phần nương tay.

Hai tròng mắt tối đen xinh đẹp và trống rỗng, tuy rằng hắn bóp cổ cô, nhưng không bỏ thí một ánh mắt cho cô, mọi lực chú ý của hắn đều tập trung ở đầu cầu thang.

Ngữ Kỳ hơi gãy người điều chỉnh một tư thế để việc hô hấp dễ dàng hơn, bình tĩnh chờ ba người kia đến.

Chỉ cần hơi chút tỉnh táo tự suy ngẫm lại, sao cô không biết mục đích của hắn là bắt mình làm con tin, do đó có cơ hội chạy trốn —— Nhan Bộ Thanh không hề là nhân vật phản diện. Mấy ngày nay hai người sớm chiều ở chung, cô cũng biểu đạt đủ thiện ý và hảo cảm với hắn, nhưng hắn có bản lĩnh không để ý tình cảm, vào giây phút nguy hiểm không chút do dự lôi cô ra làm tấm mộc.

Quả nhiên đúng như lời hắn, hắn không hề có lòng căm kích.

Chẳng qua họa phúc tương ý (1), dựa theo tình tiết phát triển, tất nhiên không có lợi với cô, rất nhiều thời điểm, trong lúc hoạn nạn càng dễ thấy chân tình.

(1) *Họa phúc tương ý: Phước lành hỗn hợp, ẩn dụ về những điều xấu có thể dẫn đến kết quả tốt, những điều tốt có thể dẫn đến kết quả xấu.*

Nguồn: lj275.

Con người Nhan Bộ Thanh này lòng vững như bàn thạch, nếu hắn không bị bức đến hoàn cảnh thật sự chật vật, chỉ sợ cô có trả giá nhiều đến đâu, hắn cũng thờ ơ.

Rất nhanh, đạo sĩ kia dẫn theo Trần Văn và Thư Mạn đi lên tầng hai, ngón trở và ngón giữa của hắn kẹp lá bùa màu vàng, thông thả bước đến.

Một tay Nhan Bộ Thanh vẫn đặt trên cổ cô, một tay kia đẩy cô về phía trước, hai người Trần Văn Thư Mạn đều biến sắc, có lẽ nhìn thấy trên cổ Ngừ Kỳ đột ngột xuất hiện dấu tay.

Đạo sĩ kia lại giống như nhìn thấy bóng dáng Nhan Bộ Thanh, mặt không đổi sắc nhìn về phía hắn, “... *Thượng hô ngọc nữ, thu nhiếp diêm xấu... Thần sư sát phạt, không tránh hào cường, trước giết ác quỷ, sau trảm dạ quang...*” Giọng nói trầm thấp, nghiêm trang như vọng bên tai mỗi người. (chỗ này ta không hiểu, mạn phép đề nguyên)

Theo chú văn ông ta từ từ niệm ra, sắc mặt Nhan Bộ Thanh càng tái nhợt, trên trán dần dần chảy ra mồ hôi lạnh nhưng là hắn không có nửa phần lùi bước, ngược lại tay siết cổ Ngừ Kỳ chặt hơn một chút, vẻ mặt sắc bén lạnh như băng.

Ngừ Kỳ bị hắn siết cổ nên ho khan một tiếng, sau đó hơi ngửa đầu. Cô có thể cảm nhận rõ ràng, càng ngày càng nhiều hơi thở nhấp nháy lạnh lẽo tỏa ra từ người hắn, mang theo oán khí và oán hận dày đặc, chậm rãi tiến về phía ba người đối diện.

Nhưng đồng thời, thở làm người ta không thoải mái kia càng phát ra nhiều, sắc mặt hắn càng khó coi, như thể tinh khí bị vét sạch, rất nhanh Ngừ Kỳ cảm giác được sau lưng truyền đến xúc cảm lạnh lẽo cùng với sức nặng không nhẹ.

Không biết có phải lực lượng cạn kiệt quá mức dẫn đến thoát lực hay không, sau một lát, Nhan Bộ Thanh giật giật cánh tay, gần như đặt sức nặng nửa cơ thể lên người cô.

Cùng lúc đó, giọng hắn có phần lạnh lùng vang lên trong đầu cô, “*Giúp tôi rời khỏi nơi này, nếu không bây giờ tôi giết cô.*”

Ngừ Kỳ bất đắc dĩ, nhưng vẫn bất động thanh sắc xê dịch người, che chắn đằng trước hắn, từ từ vuron tay phải ra sau lưng giúp hắn mượn lực.

Hai người Trần Văn Thư Mạn không nhìn thấy Nhan Bộ Thanh, có chút khẩn trương vậy Ngừ Kỳ, bảo cô mau qua đây.

Không chờ cô trả lời, đạo sĩ kia khẽ giải thích, “*Cô ấy bị chế trụ, không thể thoát thân.*”

Ngừ Kỳ vội vàng thuận theo, “*Đừng vậy, hiện tại anh ta bóp cổ em.*” Dừng một chút, cô giả vờ nói bằng giọng run rẩy, “*Cứu cứu em!*”

Trần Văn và Thư Mạn nghe vậy nhìn nhau một lúc, đành thỏa hiệp, “*Vậy hắn muốn như thế nào mới đồng ý thả em?*”

...

Mười phút sau, dưới cái nhìn chăm chú của Trần Văn, Thư Mạn và vị đạo sĩ trung niên kia, Nhan Bộ Thanh kèm hai bên Ngừ Kỳ từ từ rời khỏi ngôi biệt thự, đi vào rừng cây nhỏ cách đó không xa.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 5 - Chương 39: Nhân vật phản diện là hồn ma (7)

Ngừ Kỳ trầm mặc một lát, mới nhẹ nhàng mở miệng, “*Tôi đã từng hứa hẹn sẽ giúp anh.*”

Nhan Bộ Thanh cũng không phải người có thể dễ dàng lừa gạt, hắn nghe vậy chỉ là cười như không cười mà xem cô “*Cái hứa hẹn này đủ để cho cô phản bội bằng hữu để tới giúp tôi?*”

Hắn cũng không tin tưởng câu trả lời, có lẽ giờ phút này hắn đã bắt đầu phỏng đoán mục đích của cô. Ngừ Kỳ thờ dài, chậm rãi quay mặt đi làm như thập phần mê man, “*Tôi cũng không biết vì cái gì.*”

Dừng một chút, cô có chút hoảng hốt mà nhìn về phía hắn, “*Tôi không hy vọng bọn họ có việc, nhưng là..... Tôi giống như cũng không hy vọng anh xảy ra việc.*”

Nhan Bộ Thanh hiển nhiên không có đoán sẽ được nghe được cái đáp án này, hắn sùng sốt, tiếp theo chậm rãi dời tầm mắt đi.

Đôi là người khác nói những lời này hắn tất nhiên không tin nhưng cô với họ lại không giống nhau, có thể nói bọn họ từ lần đầu tiên gặp nhau, cô đã có sự bất đồng với những người hắn từng gặp

Nhan Bộ Thanh trầm mặc một lát, thấp giọng nói, “*Như vậy tôi yêu cầu cô giúp tôi làm một chuyện.*” Dừng một chút, hắn lại giấu đầu hờ đuôi mà nói thêm một câu “*Yên tâm, tôi sẽ không làm hại bằng hữu của cô*”

Ngừ Kỳ tự nhiên không có khả năng tin tưởng hắn, tính cách hắn như vậy sao có thể không phản kích, khoan dung hào phóng mà coi như cái gì cũng chưa phát sinh qua? Nhưng là không thể không tin, vì hoàn thành nhiệm vụ, cô chỉ có thể không chút do dự gật đầu đồng ý, “*Chuyện gì?*”

.....

Khi màn đêm liền buông xuống, chung quanh hết thảy bên ngoài đều rất yên tĩnh, liền nửa tiếng côn trùng kêu vang cũng không nghe được. Nhan Bộ Thanh nhẹ nhàng đem áo khoác đưa cho cô, sau đó đỡ thân cây đứng dậy, "*Cùng tôi đi.*"

Ngữ Kỳ nương mây, tiếp nhận áo khoác mặc vào, đi chậm rãi phía sau hắn, đi sâu vào rừng cây.

Ngữ Kỳ, Nhan Bộ Thanh đi phía trước bất ngờ dừng lại, lúc này đây rừng cây nhỏ này, dùng mắt nhìn liền có thể thấy ánh trăng bao phủ bên dưới cách đó không xa một vườn cây được thảo, nó giống như là đến từ một thế giới khác.

Nhan Bộ Thanh đem một vị trí chỉ cho cô xem sau, Ngữ Kỳ gật gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, "*Anh không cùng tôi đi sao?*"

Hắn lắc đầu, bình tĩnh đi, "*Tôi ra không được, chỉ có thể đi đến nơi này.*"

Ngữ Kỳ nhìn hắn trong chốc lát, ý thức được những lời này của hắn hẳn có 90% là thật. Nếu không phải như vậy, hẳn biết vị trí cụ thể mà dưới tình huống này mà bản thân hắn không tự tiện làm chuyện này.

Chỉ là làm cô kinh ngạc là hắn thế nhưng không chút nào dấu diếm mà nói cho cô biết hắn không có cách đi ra khỏi rừng cây, nếu cô đi ra ngoài liền không hề trở về, hẳn cũng không có biện pháp.

Dựa theo tính cách Nhan Bộ Thanh mà nói, hắn chỉ biết che giấu sự thật này, không có khả năng chính mình nói ra, chỉ có khả năng chính là hắn đã chuẩn bị tất cả, vì như hạ cấm chế linh tính trên người cô phòng ngừa cô chạy trốn.

Mà hiện hắn nói như vậy nghĩa là hắn chỉ là thử cô. Ngữ Kỳ không sợ, cô gật gật đầu sau đó một mình đi ra khỏi rừng cây, hướng về phương hướng hắn nói mà đi.

Đó là một địa phương bị che giấu đi, nếu không phải hắn bảo cho cô, chỉ sợ cô vĩnh viễn cũng sẽ không chú ý tới nơi này.

Ngữ Kỳ nhìn xung quanh, quả nhiên nhìn đến một bộ hài cốt ẩn dưới mặt đất, cô chuẩn bị tâm lý sau đó chậm rãi ngồi xổm xuống, cởi áo khoác bỏ qua một bên, sau đó dùng tay nhẹ nhàng quét lớp đất ở trên ra thì nhìn thấy bộ hài cốt

Nhan Bộ Thanh xa xa ở rừng cây bên cạnh theo dõi nhất cử nhất động của cô, nắm tay sau lưng được buông lỏng ra. Chờ đến khi Ngữ Kỳ dùng áo khoác bọc lại bộ hài cốt rồi quay trở lại trước mặt hắn, sắc mặt Nhan Bộ Thanh mới hòa hoãn hơn, hắn giơ tay nhẹ nhàng xoa bộ hài cốt, khóe môi giờ lên một cách xinh đẹp nhưng lại làm cho người nhìn sờn tóc gáy.

Theo tay hắn chạm vào thể nhưng bộ hài cốt lại biến thành bột phấn rồi bị gió đêm thổi bay đi, mà trên người hắn lúc này lạnh băng hơi thở cũng trở nên nặng Ngữ Kỳ chỉ cần chạm vào người hắn thì sẽ cảm thấy một sự rét lạnh mà không thể miêu tả được

Ánh trăng dần dần đậm đi, mây đen che đầy không trung, chung quanh trở nên đen kịt một mảnh, phảng phất không khí trầm nặng hơn. Ngữ Kỳ cảm thấy Nhan Bộ Thanh nhẹ nhàng đỡ thủ đoạn với mình. Cảm giác lạnh băng thấm vào xương tủy cô phản ứng hắt tay hắn ra nhưng cố nhịn xuống. Nhan Bộ Thanh cười lạnh lẽo nhẹ nhàng ghé vào tai cô mà nói

"*Cô làm rất tốt, bây giờ chúng ta trở về gặp bằng hữu của cô*"

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 5 - Chương 40: Nhân vật phản diện là hồn ma (8)

Nhan Bộ Thanh mang theo cô đi ra khỏi địa phương đó, đều tràn ngập một loại lạnh băng mà dính nhom nhóp hơi thở. Phảng phất nó đến từ vực sâu lạnh lẽo trùng trùng điệp điệp mà quán quanh mắt cá chân, vẫn luôn lan tràn đến đỉnh đầu, đem cả người bao phủ trong vũng bùn tuyệt vọng.

Ngữ Kỳ cho rằng ý chí của mình cũng đủ kiên định, nhưng là nếu không có Nhan Bộ Thanh vẫn luôn lôi kéo tay cô, dẫn cô từng bước một hướng đến biệt thự, cô có lẽ cũng sẽ bị lạc trong làn hắc khí dày đặc bên trong.

Từ lần đầu tiên gặp được hắn tới bây giờ thì sức mạnh của hắn đã tăng hơn lúc đầu rất nhiều.

Tỷ như giờ này khắc này, hắn nắm tay cô, chậm rãi đi qua một rừng cây, cho dù không nói một lời, trên người đã có một loại uy nghiêm giống như là vương tử,

Mọi âm thanh đều tĩnh, lá cây được gió vuốt ve như âm thanh hồi lâu không có vang lên, tựa hồ là gió cũng đình chỉ bắt đầu khởi động. Một mảnh tĩnh mịch bên trong, duy nhất tiếng vang chỉ xuất hiện qua mỗi bước đi của họ, tiếng lá khô vỡ vụn phát ra âm thanh sần sật lại làm cho bốn phía càng thêm an tĩnh.

Đi một lúc thì họ về đến biệt thự.

Trần Văn cùng Thư Mạn hơi thở sớm đã âm u mà lâm vào hôn mê, đạo sĩ kia còn miễn cưỡng vẫn duy trì thanh tỉnh, chỉ là thân thể đã không còn nhúc nhích. Bọn họ ba người hiện tại đều là đang đợi lâm thệ, sinh tử của họ đều đang phụ thuộc vào ý niệm của Nhan Bộ Thanh.

Ngữ Kỳ không phải ngốc tử, tự nhiên biết dưới loại tình huống này, chờ đợi Trần Văn cùng Thư Mạn sẽ là điều gì. Bất luận là xuất phát từ mục đích hoàn thành

nhệm vụ hay là sự cảm kích xuất phát từ việc bọn họ mạo hiểm quay lại để cứu cô, Ngũ Kỳ đều không hi vọng sẽ nhìn thấy bọn họ xảy ra chuyện.

Nhưng là nếu trực tiếp ngăn cản hắn, lấy tính cách của Nhan Bộ Thanh như vậy, chỉ sợ sẽ đem cô ngăn lại và trực tiếp cho rằng cô phản bội, đến lúc đó chỉ biết đem tình huống trở lên càng trầm trọng hơn.

Cô cần nói để hắn thả bọn họ đi mà lại không đem bản thân vào nguy hiểm. Nếu đối mặt với tình huống này mà kinh nghiệm không đủ chỉ sợ sẽ cảm thấy chân tay luống cuống, nhưng mà Ngũ Kỳ đã rèn luyện nhiều năm, cái ngành diễn xuất có để tính là làm trưởng lão, trung trưởng lão, ứng phó lên còn không tính quá phí tâm tư.

Mất thấy Nhan Bộ Thanh buông tay cô ra, liền hướng ba người đi đến, Ngũ Kỳ nhẹ giọng mở miệng, "Chờ một chút."

Hắn hơi tạm dừng một chút, cười khẽ một tiếng, "Àn?" Hắn ý cười có chút lạnh, mang theo ý vị cảnh cáo.

Ngũ Kỳ tiến một bước, thử nắm tay phải của hắn, ngoài dự đoán, lần này thế nhưng không có trực tiếp xuyên qua mu bàn tay của hắn, mà chạm đến hắn cảm giác làn da lạnh thấu xương. Cô sửng sốt, nhưng rồi bình tĩnh lại, hạ giọng chậm rãi nói, "Đánh cuộc được chứ, anh thắng liền tùy ý xử trí bọn họ, tôi thắng, thỉnh thả bọn họ rời đi."

Nhan Bộ Thanh trở tay cầm lấy tay cô, nhẹ nhàng cười khan "Tôi chưa nói, sẽ đối với bằng hữu của cô như thế nào, cô đừng quá khẩn trương."

Ngũ Kỳ tự nhiên không có khả năng sẽ tin lời hắn nói, chỉ là nắm chặt tay hắn, "Đáp ứng tôi, được chứ?"

Nhan Bộ Thanh trầm mặc một lát, bất đắc dĩ mà đáp ứng: "*Đánh cuộc cái gì?*"

Đánh cuộc gì cũng là một vấn đề, cần phải chọn một cái gì đó mà hắn cho rằng bản thân không có khả năng, nhưng việc đánh cuộc này nhất định phải thành công. Mà Nhan Bộ Thanh từng bị mẹ ruột vứt bỏ, chỉ sợ cái không tin nhiệm nhất chính là tình cảm, mà Thụ Mạn cùng Trần Văn hai người này lại là nam nữ chính của bộ tiểu thuyết, có thể chịu được khảo nghiệm cũng là do bọn họ thật sự có cảm tình.

Cho nên, Ngũ Kỳ cùng hắn đánh cuộc, gấp được liên quan đến tánh mạng nguy cấp phía trước, Thụ Mạn cùng Trần Văn đều sẽ đem sự sống và hy vọng để lại cho đối phương.

Trước tiên Nhan Bộ Thanh liền tỏ vẻ khinh thường, nguyên bản hắn đáp ứng đánh cược cùng cô nhưng vẫn còn có chút ý vị không tình nguyện, nhưng là hiện tại hắn tiếp nhận việc đánh cuộc gần như là sung sướng, tựa hồ đã xác định thắng được người nọ. Nhưng mà kết quả cuối cùng, tự nhiên là Ngũ Kỳ thắng.

Thụ Mạn cùng Trần Văn không có có để cho cô thất vọng, bọn họ đều thủ vững tình yêu ở chính mình, sống chết trước mắt lựa chọn người chết là mình và cho đối phương có cơ hội sống sót.

đánh cuộc đã có kết quả, Nhan Bộ Thanh lâm vào trầm mặc, nhưng ngoài dự đoán, hắn thế nhưng tuân thủ hứa hẹn, thả Thụ Mạn cùng Trần Văn từ trong giấc mơ ra.

Bọn họ từ hôn mê tỉnh lại, mang chút hồi hộp liếc nhau, sau đó thấp phần ăn ý mà cầm tay đối phương. Ngũ Kỳ dùng ánh mắt ý bảo bọn họ thừa cơ rời đi, sợ đến cuối Nhan Bộ Thanh tùy thời lại đổi ý.

Trần Văn trầm mặc một lát, nhanh chóng quyết định mà kéo Thụ Mạn đi ra ngoài, mà Thụ Mạn lại không muốn cứ như vậy rời đi, kiên trì muốn mang theo cô cùng nhau đi. Ngũ Kỳ hơi có chút bất đắc dĩ, vì làm cho bọn họ an tâm rời đi, cô nhẹ nhàng kéo tay Nhan Bộ Thanh, phóng tới bên môi hắn nhẹ nhàng hôn, sau đó nhìn bọn họ trấn an cười cười.

Thụ Mạn kinh ngạc mà trừng lớn hai mắt, phảng phất người cô hôn đến là một xác ướp ngàn năm, Trần Văn tuy rằng cũng kinh ngạc, nhưng là phản ứng rất cuộc bình tĩnh rất nhiều, hắn thả đạo sĩ kia ra rồi lôi kéo Thụ Mạn nhanh chóng rời đi.

Ngũ Kỳ nhìn bóng dáng bọn họ biến mất trong rừng cây, mới thu hồi tầm mắt, lúc này mới phát hiện chính mình vẫn nắm tay trái Nhan Bộ Thanh, mà đối phương giờ phút này nhìn cô với ánh mắt rất phức tạp.

Kỳ thật cô nhiều ít có thể đoán được một ít ý tưởng của hắn giờ phút này, đại khái là thật không dễ chịu, rốt cuộc Thụ Mạn cùng Trần Văn có thể vì đối phương làm được trình độ như thế, mà mẹ hắn với hắn có máu mủ tình thâm lại đem vứt bỏ hắn. Ngũ Kỳ khẽ than nhẹ một hơi, nắm lấy tay hắn rồi nói, "*Tuy rằng bà rời đi, nhưng là tôi sẽ nơi này bởi anh*"

Nhan Bộ Thanh tự nhiên biết "bà"trong miệng cô là ai, hắn nghe vậy bình tĩnh nhìn cô một lát, lại là chậm rãi dời đi tầm mắt. Ngũ Kỳ không để bụng, chỉ nhẹ nhàng cười, "*Cám ơn anh thả bọn họ rời đi.*"

Nhan Bộ Thanh cũng không lên tiếng, chỉ là thái độ rất là lãnh đạm mà đem tay từ trong tay cô rút về, xoay người đi lên lầu, thanh âm thấp thấp mà truyền đến, "*Không cần cố tình lấy lòng tôi, muốn chạy hiện liền có thể rời đi, tôi sẽ không ngăn trở.*"

Ngũ Kỳ đương nhiên không có khả năng rời đi, mà là trầm mặc đi phía sau cùng hắn lên lầu.

Cô đi vào phòng, Nhan Bộ Thanh như thường lui tới giống nhau trạm phía trước cửa sổ, ánh trăng xuyên qua cửa sổ chiếu vào, thanh thanh lãnh lãnh, nhìn từ sau hắn đường cong hoàn mỹ sườn mặt rất đẹp làm nổi bật đến biểu tình trên mặt lãnh đạm.

Hắn nghe được thanh âm Ngũ Kỳ đi vào, lại không có quay đầu lại, mà ánh mắt nhìn ngoài cửa sổ, trên người mang theo hơi thở đen tối âm lãnh.

Ngũ Kỳ chậm rãi đi lên trước, từ sau lưng nhẹ nhàng nâng tay ôm lấy eo hắn, sau đó chậm rãi đem sườn mặt tựa vào bờ lưng đơn bạc của hắn. Chung quanh một mảnh yên tĩnh, cô không có lên tiếng, chỉ là lẳng lặng mà ôm hắn, cho dù hai người từ chi tiếp xúc bộ phận truyền đến từng trận đông lạnh thấu xương, cô cũng không có buông tay.

Quyển 5 - Chương 41: Nhân vật phản diện là hồn ma (9)

Ngữ Kỳ kéo cái thang gỗ cũ kỹ, mục nát dẫn lên gác xép xuống. Căn thân treo lên, nhẹ nhàng đẩy tấm ván gỗ ra, thích ứng với ánh sáng tối tăm trên gác xép rồi mới từ từ tiến lên. Hình như ở đây không có cửa sổ, cũng không có lỗ thông gió. Có thể thấy, ngoại trừ phòng chứa đồ ở tầng một, nó là nơi âm u, tối tăm nhất trong biệt thự.

Cô cẩn thận sờ soạng giữa một màn tối đen. Xúc cảm cảm nhận toàn là tro bụi dày đặc. Trong không khí tràn ngập mùi ẩm mốc, làm người ta không thoải mái. Cho dù đã đủ cẩn thận, nhưng trong tình cảnh không nhìn thấy gì, cô vẫn bất cẩn va vào một cái ghế gỗ đồ ngừa. Phịch một tiếng, vang vọng trong gác xép yên tĩnh càng to hơn.

Ngữ Kỳ sửng sốt, đang định ngồi xổm xuống dựng ghế lên, chợt nghe thấy tiếng Nhan Bộ Thanh. Không giống như trước kia xuất hiện trong đầu, mà thực sự vang lên bên tai. Hoàn toàn khác biệt với mấy ngày qua hẩn hy sinh và nhượng bộ, giờ khắc này giọng điệu hẩn tràn ngập lãnh đạm và xa cách. Là thái độ giống như đối xử với người xa lạ.

"*Cô tới làm gì?*"

Cô chậm rãi buông tay ra khỏi ghế gỗ, đứng dậy, âm thanh bình thản nói:

"*"Tôi lo cho anh!"*"

Nhớ lại nói ban nãy phát ra giọng nói, Ngữ Kỳ phân rõ một chút phương hướng, từ từ tới gần Nhan Bộ Thanh.

"*Đừng tới đây!"*"

Ngay lúc cô sắp áp sát, hẩn rút cuộc mở miệng:

"*Tôi không không chế được lực lượng"*"

Đáng tiếc đã quá muộn, tay trái cô vươn ra, đã chạm vào cánh tay phải của hẩn. Có lẽ, cổ áp chế một sức mạnh to lớn trong cơ thể, làn da bên ngoài của hẩn lạnh tới mức có thể làm bỏng lạnh. Cho dù sức nhẫn nại cực kỳ tốt, phản ứng đầu tiên của Ngữ Kỳ là đau đớn rụt tay lại.

Nhưng khí tức âm hàn áp chế trong cơ thể hẩn, vì tìm được một lỗ hổng đột phát mạnh mẽ xông tới, như một dòng điện cao áp nhanh chóng lan tỏa khắp người cô. Đó là một loại rét lạnh đến cực hạn, lạnh đến mức làm tổn thương đến cả linh hồn.

Ngữ Kỳ cảm thấy cổ họng ngòn ngọt, mạch máu khắp người như ngưng kết thành băng. Tứ chi chết lặng và cứng ngắc, không chịu nổi bộ không chế. Hai đầu gối mềm nhũn, cô quỵ rạp xuống đất, há mồm phun ra một ngụm máu tươi.

Hình như Nhan Bộ Thanh bị cảnh này làm cho ngây ngẩn cả người, theo bản năng vươn tay ra đỡ cô, cũng may vươn ra một nửa, cuối cùng tỉnh táo lại, vội rút tay về. Qua hồi lâu, Ngữ Kỳ dần dần bình ổn, có điều không nhịn nổi ho khan, ho sặc sụa như thể sắp rơi cả lục phủ ngũ tạng ra ngoài. Nhan Bộ Thanh trầm mặc một lát, giọng trầm thấp, chậm rãi nói:

"*.....Xin lỗi!"*"

Ngữ Kỳ ngẩn người, che miệng, ngẩng đầu nhìn về phía hẩn lại chỉ thấy một khoảng tối đen. Hít sâu một hơi, cô cố gắng đè nén cơn ho khẽ nói:

"*Không, là tôi sai. Tôi quá lỗ mãng"*"

Chưa dứt lời, cô không nhịn được ho khan. Nhất thời, trong gác xép yên tĩnh chỉ quanh quẩn tiếng cô kiềm chế cơn ho khan. Nửa ngày sau, Nhan Bộ Thanh không nhịn được lên tiếng nói:

"*Cô...không sao chứ?"*"

Mặc dù Ngữ Kỳ cảm thấy máu vẫn dồn lên cổ họng, lại không nhịn được bật cười. Giữa một khoảng không tối đen, không ngờ ngày thường hẩn lạnh lẽo làm cho người ta sợ hãi, cũng có thời điểm bất an. Có thể thấy, hẩn không hề vô cảm như lời hẩn nói.

Khi một người đàn ông đồng thời có cả hảo cảm và áy náy với người khác phái, thì họ rất dễ động lòng. Lúc này thái độ rất quan trọng, không thể biểu hiện ra vẻ không sao làm cho hẩn cảm thấy bạn không bị tổn thương nghiêm trọng, cũng không thể tỏ thái độ oán giận, khiến cho hẩn áy náy biến thành tức giận. Cho nên Ngữ Kỳ cố gắng áp chế trong cổ họng không khô, khụ khụ cổ họng ho nhẹ nói:

"*....Không sao!"*"

Dừng một chút, cô nhẹ giọng nói:

"*"Đi với em xuống lầu được chứ? Chúng ta cùng nhau nghiên cứu làm cách nào không chế sức mạnh của anh."*"

Nhan Bộ Thanh không lập tức trả lời, sau một lát hần thân nhiên mở miệng:

"Em không sợ sẽ bị tôi giết chết?"

Khác với nội dung câu nói, giọng điệu hần ôn tồn, bình thản gần đạt đến mức dịu dàng. Giọng Ngử Kỳ còn mang chút khàn khàn nhưng cô cười khẽ:

"Anh sẽ không làm thế!"

Dừng một chút, cô thực sự kiên định, từ từ nói: *"Em tin tưởng anh!"*

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 5 - Chương 42: Nhân vật phản diện là hồn ma (10)

Kia một đoàn khí tức đen đặc, đặc hơn mực giống như thú hoang đã được huấn luyện ngoan hiền lại gần cô. Khoảng cách càng gần, hơi thở âm lãnh, nhóp nhép càng thêm rõ. Ngay lúc nó sắp chạm vào làn váy trắng của Ngử Kỳ, bóng đen như mực nước nhanh như chớp lùi lại đến góc phòng mới chậm rãi dừng lại.

Đứng trong góc có một bóng người cao gầy, vẫn không nhúc nhích. Khí tức nhóp nhép, lạnh lẽo giống như thủy triều màu đen chậm rãi gợn sóng dưới chân hần, giống như đại thần kính cẩn quỳ bái dưới chân quân vương.

Thần sắc Nhan Bộ Thanh thân nhiên đứng trong góc, nửa khuôn mặt hần khuất trong góc tối khiến cho người ta không thể nhìn rõ. Còn nửa khác lộ ra dưới ánh mặt trời có vẻ nhu hòa, bình tĩnh. Đường cong hoàn mỹ trong trẻo nhưng lạnh lùng, tuấn tú giống như ngọn núi tuyết lạnh lẽo không nhiễm bụi trần. Theo thời gian dần trôi qua, đoàn hắc khí kia dần dần bị hần thu về trong cơ thể, nhạt bớt đi.

Trong phòng yên tĩnh. Ngử Kỳ ngồi trên chiếc ghế tay vịn cạnh cửa sổ, trên vai đắp một chiếc thảm mềm mại đã sờn, khoe môi nở nụ cười nhạt, im lặng và chăm chú nhìn hần.

Cô gái xinh đẹp mang theo vài phần khí sắc bệnh tật, dưới ánh mặt trời ấm áp, dùng tư thế chờ đợi im lặng ngóng nhìn. Dù là một người đàn ông hay một cậu bé đều khó lòng từ chối. Thời điểm Nhan Bộ Thanh quay đầu nhìn cô, cũng tránh không được ngẩn ngơ, nhưng rất nhanh hần khôi phục biểu cảm bình tĩnh, lạnh nhạt.

Ngử Kỳ mỉm cười, nắm chặt chiếc thảm cũ trên người đứng dậy, chậm rãi đi về phía hần, ý cười trên khoe môi bình thản, dịu dàng.

"Anh không chế rất hoàn mỹ"

Dừng một chút, cô khẽ nói:

"Tôi nói rồi, anh nhất định có thể làm được!"

Trong đáy mắt tối đen, xẹt qua một ý cười nhạt. Hần vươn tay về phía cô như thể đang mời cô nhảy một điệu trong buổi dạ hội long trọng. Ngử Kỳ ngẩn ra, không nhìn được bật cười. Nhưng không chờ đến khi tay cô chạm vào đầu ngón tay hần, một thứ ngọt ngào mạnh mẽ trào dâng trong cổ họng. Cô vội thu tay về che miệng, cổ đỏ ửng con ho.

Nhan Bộ Thanh ngẩn người, bước lên phía trước đỡ lấy cô. Trải qua mấy ngày nay, hần đã khống chế sức mạnh một cách hoàn mỹ, việc chạm vào nhau không làm cô bị thương nữa.

Có điều không biết có phải do lần đó bất ngờ chạm vào người hần để lại nội thương hay không. Mấy ngày nay cô thường ho khan, sắc mặt càng lúc càng tái nhợt. Thân hình gầy gò, gương mặt vốn không có bao nhiêu thịt càng hóp vào, chỉ lớn bằng bàn tay.

Hình như lúc này cô không muốn hần nhìn thấy cô chật vật, lời thôi vùi mặt vào trước ngực hần. Cơ thể gầy gò run nhẹ theo mỗi cơn ho, yếu ớt, tái nhợt như búp bê giấy.

Qua hồi lâu, cô bình ổn lại, dần dần đứng thẳng dậy từ trong lòng hần. Gò má tái nhợt, gầy gò hơi ửng đỏ vì bệnh tật khiến thoát người cô vô cùng yếu đuối. Ngay cả như vậy, cô vẫn nở nụ cười với hần như cũ. Vươn tay nhẹ nhàng cầm tay phải hần đặt lên vai mình, thấp giọng nói:

"Em không sao!"

Dứt lời, cô nhẹ nhàng thối lui từng bước, mỉm cười tao nhã vươn tay trái với hần, nhẹ nhàng khéo léo hỏi:

"Chúng ta làm lại một lần nữa nhé?!"

Nhan Bộ Thanh nhíu mày nhìn cô, cầm tay trái kéo cô trở về. Thần sắc nghiêm túc kéo tay phải cô đặt sau lưng mình. Trên bàn tay trắng nõn, non mềm kia là một vết đỏ bầm hơi tím rất chói mắt. Hần có chút giật tái mặt, giương mắt nhìn về phía cô. Trong cơn người tối đen, thâm thúy mang theo sự nghiêm khắc hiếm thấy, cùng với một tia lo lắng không dễ phát hiện.

Ngử Kỳ nhìn thẳng vào mắt hần một lúc rồi hơi cup mắt. Nhan Bộ Thanh im lặng, nhẹ nhàng ôm cô vào lòng.

Mỗi ngày qua đi, Ngử Kỳ bắt đầu trở nên thích ngủ. Thời gian tỉnh táo càng ít. Cho dù tỉnh lại cũng chẳng có tinh thần mấy, cô chỉ cảm thấy trong đầu mơ hồ. Cô

biết, cơ thể đã đến giới hạn, không chống đỡ được bao lâu.

Hiển nhiên, Nhan Bộ Thanh cũng biết chuyện này, nhưng hai người đều ăn ý, không mở miệng. Song, mỗi lần tỉnh lại từ cơn mê man, cô đều nhìn thấy hân đầu tiên. Có khi hân im lặng một mình đứng cạnh cửa sổ, ngắm cảnh bên ngoài. Có khi hân nằm cạnh cô, nhìn cô chăm chăm mà suy nghĩ xuất thần.

Lại một lần hỗn loạn mở mắt ra, cô thấy hân nghiêng người nằm ở bên cạnh mình, tâm hồn treo ngược cành cây, không nhận ra cô đã tỉnh. Cặp mắt ngày thường lạnh lùng, trống rỗng giờ phút này hàm chứa sự thân nhiên, mờ mịt mang theo vài tia yếu ớt.

Ngữ Kỳ mới nhận ra chàng trai này và cậu bé tóc đen nhiều năm trước co rúm trong góc tường cũng là một người. Có lẽ những năm gần đây, hân chưa bao giờ thực sự thoát khỏi nỗi sợ hãi. Cho dù bề ngoài có tàn nhẫn, lạnh khốc như thế nào, bên trong hân vẫn là cậu bé kia: Sợ hãi mất đi, cũng sợ hãi bóng tối.

Cuộc đời tàn nhẫn với cậu. Cậu sợ bóng tối, vận mệnh lại bắt cậu không được lựa chọn trở thành một phần của bóng tối. Cậu sợ hãi mất đi nhưng không thể né tránh một lần nữa mất đi tất cả thứ mình có.

Khẽ thở dài, cô chậm rãi vươn tay sờ hai má hân. Ngón tay mềm mại lướt dọc theo đường cong khuôn mặt, giống như vô cùng quyến luyến. Ánh mắt Nhan Bộ Thanh dần dần có tiêu cự. Hân hoàn hồn, bình tĩnh nhìn cô. Sau một lúc, hân giơ tay đặt trên lưng cô, nhẹ nhàng cầm tay cô.

Trước kia tay cô ấm hơn tay hân nhiều lắm, mang theo nhiệt độ của người còn sống. Nhưng hiện tại, đầu ngón tay của cô gần như lạnh bằng hân, mang theo tử khí nặng nề. Nhan Bộ Thanh phức tạp rũ mắt xuống, biểu cảm có phần nặng nề.

Ngữ Kỳ nhẹ nhàng xoay ngược lại cổ tay, mười ngón tay đan vào tay hân, giọng nói nhẹ nhàng, từ tốn mà tàn nhẫn:

"Em không còn sống bao lâu nữa"

Nắm ngón tay hân tái nhợt, thon dài. Năm ngón tay vô ý thức căng thẳng, nắm chặt tay cô hơi đau. Ngữ Kỳ thân nhiên nhìn mu bàn tay chính mình sắp bị hân siết thành vệt hồng, như không cảm giác đau đớn, tiếp tục nói, giọng càng thêm trầm ấm, nhu hòa:

"Có một việc, nếu hiện tại không nói, khả năng vĩnh viễn em không có cơ hội nói"

Hân chậm rãi ngược mắt liếc cô, con ngươi đen láy, trống rỗng, thâm thúy có vẻ chết lặng.

Chỉ có một tia cực kỳ bi ai khó có thể phát hiện giấu sâu trong đôi mắt ấy.

Ngữ Kỳ ngừng đầu đối diện với hân, im lặng nhìn thẳng vào mắt hân một lúc rồi nhẹ nhàng mở miệng:

"Hình như em... hơi thích anh!"

Đối lập với nhân vật phản diện khác, Nhan Bộ Thanh không quá kinh ngạc. Hân bình tĩnh dời tầm mắt, thân nhiên gật gù đầu.

Dường như câu thổ lộ không mang đến hiệu quả như mong muốn, Ngữ Kỳ đành phải không ngừng cố gắng. Cô vươn tay nhẹ nhàng ôm lấy thắt lưng hân, chậm rãi dán sườn mặt vào lồng ngực vẫn kiên cố, đáng tin cậy dù không còn trái tim, giọng mềm nhũn gần như khản đặc:

"Để em làm bạn gái của anh được không? Máy ngày thôi..."

Hân không trả lời, chỉ im lặng nắm bả vai cô, ánh mắt ám trầm nhìn ngoài cửa sổ. Ánh mặt trời sáng ngời xuyên thấu qua cửa sổ thủy tinh còn sót lại chiếu thẳng tấp vào bên trong đồng tử đen kịt của hân mà không hề làm sáng lên tẹo nào. Sau một lát Ngữ Kỳ nghe tiếng hân truyền tới từ đỉnh đầu:

"Được". Ngữ điệu nặng nề, nghe không ra vui buồn.

Nghe thấy từ này, Ngữ Kỳ trầm tĩnh lại, tùy tiện để cơn buồn ngủ nồng đậm chiếm lĩnh. Khi mơ mơ màng màng, cô nghe thấy Nhan Bộ Thanh khẽ thì thầm:

"Ngày hôm qua trong sân nở một đóa hoa đại màu trắng, hân là em sẽ thích!"

Không nghe nửa câu sau, cô không thể chống cự nổi thiếp đi. Giác ngủ này không biết kéo dài bao lâu, lúc cổ sức mờ mắt, ánh nắng thừa thốt mỏng manh đập vào mắt, mang theo từng đợt, từng đợt hơi lạnh, dường như sắp sấm tới.

Nhan Bộ Thanh một mình đứng cạnh cửa sổ, không biết suy nghĩ cái gì. Nghe được âm thanh, hân chậm rãi quay đầu, chống lại ánh mắt Ngữ Kỳ thì sững sờ. Cô mỉm cười, hơi nghiêm mặt nhìn hân, chậm rãi đi tới.

"Đóa hoa đại màu trắng kia đâu?"

Nghe vậy, bước chân Nhan Bộ Thanh tạm dừng. Hân hơi nhúm mày, dời tầm mắt, cúi đầu nói:

".....Cảm ơn!"

Vốn dĩ vì điều tiết không khí, Ngữ Kỳ mới nhắc tới cái này, ai ngờ nghe được đáp án như thế. Trong khoảng thời gian ngắn, cô không biết nên nói cái gì.

Im lặng một lát, cô chậm rãi ngồi dậy. Khi xuống giường, đột nhiên cô hơi choáng váng. Hai chân mềm nhũn sắp ngã, may mắn Nhan Bộ Thanh đưa tay đỡ cô.

Đợi hồi lâu, đột nhiên choáng váng dần thối lui. Nhan Bộ Thanh đỡ cô ngồi xuống chiếc ghế tay vịn cạnh cửa sổ. Hai tròng mắt tối đen, sâu thẳm yên lặng nhìn cô. Hình như cơ thể này đã đến thời khắc cuối cùng. Ngữ Kỳ cảm thấy đi vài bước đã tiêu hao hết mọi sức lực, mệt đến mức muốn ngủ, không hề tỉnh lại. Nhưng nhiệm vụ chưa hoàn thành, cô đành cố gắng chống đỡ tinh thần. Cười cười, hơi lao lực nâng cổ tay lên. Nhan Bộ Thanh cầm tay cô dán lên mặt mình, yếu ớt mở miệng:

"Em ngủ rất lâu!"

Cô khẽ mỉm cười, giọng rất nhẹ:

"Xin lỗi,...em rất muốn mở to mắt nhưng luôn cảm thấy mệt mỏi, mi mắt rất nặng!"

Nhan Bộ Thanh từ từ đứng lên, vòng đến sau lưng ghé dựa, đặt hai tay lên vai cô. Ngực Kỳ có chút mờ mịt, muốn quay đầu nhìn hắt lại bị hắt ngăn cản. Một giây tiếp theo, trên mảnh đất trụi lủi bên ngoài cửa sổ, bằng mắt thường có thể thấy được nhiều bụi cỏ mọc lên với tốc độ nhanh chóng. Mấy giây sau, trong sân bị màu xanh mềm mại của thảm cỏ bao trùm, trên đó điểm xuyến nhiều bông hoa trắng nhỏ. Những đóa hoa nhỏ bé khẽ run run trong gió nhẹ.

Gió nhẹ nhàng phất phơ qua mặt cỏ, thổi tới rừng cây cách đó không xa. Nơi nào gió đi qua, cành lá khô mục biến thành chạc cây xanh biếc, trong chớp mắt nở hoa, biến thành một cánh đồng hoa trắng tinh.

Đất hoang mọc lên cây cỏ, từ cây khô nhiều loại hoa bung nở. Mọi thứ đẹp tuyệt vời như cảnh trong mơ! Ngực Kỳ ngẩn người hồi lâu mới hoàn hồn. Hơi nghiêng đầu, áp sườn mặt lên mu bàn tay hắt đặt trên vai, nhẹ nhàng cọ cọ, thỏa mãn mỉm cười. Trầm trọng mỗi một sập tới, cô cố gắng chống đỡ, tiếng nói càng lúc càng nhỏ:

"Cảm ơn. Đây là thời điểm đẹp nhất em từng chứng kiến!..."

Hai chữ cuối cùng không một tiếng động mất giữa hai bờ môi cô. Tay Nhan Bộ Thanh siết chặt bả vai cô, nhưng mà cô không hề phát hiện, đầu vô lực gục xuống.

Nhan Bộ Thanh kinh ngạc cúi đầu, sững sờ hồi lâu mới từ từ dò xét hơi thở của cô. Con gió nhẹ ầm ập, vui vẻ lùa qua mái tóc đen của cô, triền miên vờn quanh cổ tay hắt, nhưng mà đầu ngón tay không hề cảm giác được hơi thở.

Nhan Bộ Thanh gian nan thu tay về, mờ mịt nhìn về phía biển hoa ngoài cửa sổ. Hắt nghĩ mình chưa từng động lòng, nghĩ rằng có thể giống như mọi khi, thần nhiên nhìn cô đi gặp Từ Thần. Nhưng hắt đánh giá sự lạnh lùng của mình quá cao, cũng xem nhẹ lực ảnh hưởng của cô.

Thực ra hắt luôn chờ đợi, chờ đợi giây phút cô phản bội. Khi kèm hai bên giữ chặt cô, khi vi phạm lời hứa định giết bạn cô, khi không để ý cơ thể của hắt cứng rắn ôm cô ngủ,... Rất nhiều, rất nhiều giây phút cô đều có lý do xoay người bỏ đi,... Nhưng cô không làm vậy!

Mà không biết bắt đầu từ khi nào, đối với hắt, nụ cười không hề thay đổi của cô gái này không còn là phong cảnh ven đường. Đến giờ phút này, hắt mới hiểu được.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Nữ Phụ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 5 - Chương 42-2: Ngoại Truyện: Nhan Bộ Thanh

Nhan Bộ Thanh một bước lên mây, vốn phải là như vậy. Nhưng đối lập với lên trời, Nhan Bộ Thanh cảm giác từ khi mình sinh ra đã sống trong địa ngục. Mẹ gào khóc và đầy vết thương, gương mặt người đàn ông kia đầy dử tợn và con giận dữ đánh đập. Nỗi tuyệt vọng hết ngày này qua ngày khác, là toàn bộ thời thơ ấu của hắt.

Nhan Bộ Thanh nhớ rõ mình chết đi như thế nào. Có khi hắt vẫn cảm giác được sự đau đớn nặng nề trên trán vì nện vào gạch cùng với máu ầm ập chảy ra. Ngoài hai cái đó, mùi rượu nồng nặc trên người gã kia cứ quanh quẩn ở bên chóp mũi, không thể tan biến. Hắt hận gã đàn ông mang đến tất cả đau khổ, nhưng hắt càng hận mẹ mình hơn.

Bao nhiêu tín nhiệm, bao nhiêu ý lại thì có bấy nhiêu oán hận bà phản bội và vứt bỏ hắt. Tâm tình oán hận tích tụ qua ngày tháng, cho dù là cái chết cũng không thể tiêu trừ. Cứ như vậy, hắt bị nỗi oán hận của mình giam cầm trong mảnh đất này, giam cầm trong nơi mà hắt từng vô số lần muốn thoát khỏi.

Song như thế cũng tốt, ít nhất bởi vì oán hận mà hắt lấy được sức mạnh, thành công trả thù người đàn ông kia. Khiến ngày qua ngày, gã sống trong sợ hãi và tuyệt vọng. Hắt cố gắng thoát khỏi rừng cây nhỏ dù không lớn nhưng vây hãm hắt trong đó.

Chẳng qua điều này không thể làm giải tỏa nỗi căm hờn. Cuối cùng, hắt trút hết sự tức giận lên người đám lũ khách vô tình xông vào đây. Trước khi ba sinh viên kia đến, có hơn mười người hoặc chết trong tay hắt, hoặc may mắn chạy thoát mà phát điên. Nhưng ba sinh viên kia trở thành ngoại lệ duy nhất. Bản thân Nhan Bộ Thanh cũng không rõ vì sao thả cho bọn họ một cửa, nói cách khác là bao dung với cô ấy. Có lẽ, từ lần đầu tiên gặp mặt, có một số việc đã lặng lẽ thay đổi.

Lúc ấy, hắt đang tựa nửa người vào ghế sa lon, lẳng lặng nhìn cô ấy nhẹ nhàng ngồi xổm xuống bên cạnh mình, nhặt bút máy đặt lại trên bàn. Hắt nhíu mày, nề tình cô bé này có hiểu biết, để cô ấy trở thành người cuối cùng chết trong ba người.

Ai ngờ, cô gái vẫn chưa đi mà từ từ nhìn xung quanh khẽ nói "Xin lỗi, chúng tôi tùy tiện đụng vào đồ của bạn"

Hắt không khỏi sững sờ, vốn định mở miệng hỏi cô làm sao biết, nhưng không nói gì, chỉ im lặng đứng dậy, đưa tay nhẹ nhàng chuyển hướng cái bút máy. Hắt hiếm khi tốt bụng như thế, tình nguyện thả cô đi.

Nhan Bộ Thanh biết, thời gian của hắt đã đình chỉ ở thời khắc hắt chết, đồng thời tim hắt cũng ngừng đập. Hắt đã chết! Đúng vậy, nhưng vì cái gì hắt phải vĩnh viễn sống ở giây phút bị mẹ hắt vứt bỏ hả? Ngày qua ngày tự ngược phải ôn lại đoạn thời gian đau đớn kia, hết lần này đến lần khác bị bỏ rơi.

Thời gian của hắt trì trệ không trôi đi. Sau lần lượt lại thất vọng, hắt không muốn thừa nhận. Từ một góc khuất dưới đáy lòng, hắt muốn gọi người đàn bà kia có thể

quay trở về, quay đầu, liếc mắt nhìn mình một cái, trong lòng hấn hét lên: *"Dẫn tôi đi với!"*

Dựa vào cái gì, dựa vào cái gì các người nghĩ nơi này là nhà ma? Ha ha... Quả thật, ở đây chỉ có một quỷ hồn không thể lên Thiên Đường hay đi xuống Địa Ngục, hoặc là nói: Có hồn ma.

Hắn nhìn thấy mọi người hoặc hi hi, ha ha hoặc nom nớp lo sợ đi vào đây. Đáng ghét, sao chúng mày không chết đi? Tôi đã chết rồi, sao các người còn sống? Ở lại đi, ở với tôi, hưởng thụ thế giới đứng yên này.

Nhìn thấy những người đầy bởi vì sợ hãi mà nắm chặt tay nhau thật chói mắt, rất muốn hủy diệt. Rõ ràng cuối cùng các người sẽ vứt bỏ đối phương thôi!

Thói hư tật xấu của nhân loại không bao giờ cho Nhan Bộ Thanh thất vọng. Những người đó hoặc là tự giết lẫn nhau, hoặc là bỏ rơi đồng đội bỏ chạy trong ảo cảnh, nội tâm này sinh khoái cảm vận vẹo. Xem đi, tôi không phải người duy nhất bị bỏ rơi. Thật tốt, các người cũng thế!

Hắn giống như một đứa trẻ nghịch ngợm, thương thức bộ mặt xấu xí của người còn sống. Nhưng mà, có ai nói cho hắn biết, tại sao hắn cảm thấy càng ngày càng trống rỗng hả? Trong lòng trống rỗng, à, hắn đã quên mất hắn không còn trái tim. Cho nên, hắn mới cảm thấy lồng ngực trống rỗng sao?

Nhưng lúc này, hình như tình huống hơi khác. Cùng nhau đi vào là hai nữ, một nam. Một đôi thoát nhìn là người yêu, chắc hắn suy đoán này đúng nhỉ?

Hừ, lại là mấy cô cậu liên lĩnh. Có điều, người tên Ngũ Kỳ dường như có điểm nào đó không đúng. Nể tình cô ngoan ngoãn đặt bút máy lại, có lẽ hắn nên tỏ lòng từ bi một lần. Sau đó xảy ra rất nhiều việc, cô bé ở lại. Người sống không phải nên sống chung với người sống à? Vì sao cô không đi?

Tuy rằng nghi hoặc nhưng Nhan Bộ Thanh vẫn tỉnh bơ. Dù sao chuyện không liên quan gì đến hắn. Sớm muộn gì, cô cũng giống như người đàn bà kia rời khỏi nơi này, không quay đầu lại. Chẳng qua lần này hắn có lựa chọn, hắn có thể giết chết cô. Ai bảo cô đại dột chọn ở lại, thả bạn mình đi đâu. Có điều trước khi giết cô, giữ cô lại chơi đùa khá thú vị.

Cô ảm áp, không hợp với bất cứ thứ gì trong ngôi biệt thự này.

Không ngờ, hai người chạy đi lại đưa đạo sĩ đến đây. Trong nháy mắt, hắn lại có một cảm giác bị phản bội. Hắn phẫn nộ muốn giết chết toàn bộ người còn sống. Sau đó hắn và cô đánh cược, hắn thua. Cho nên ba người đó vẫn còn sống và ra khỏi đây.

Thêm một lần hắn ngoại lệ vì con người này. Hắn không muốn thừa nhận, nhưng sự thật là như thế. Nhưng cô vẫn không đi. Người sống không phải nên sống chung với người sống à? Tại sao cô không đi?

Thời điểm môi cô chạm vào tay hắn, hắn nhớ lại người đàn bà từng bỏ rơi mình. Bà ta đã từng như vậy, dịu dàng đối xử với hắn. Hắn cảm thấy nhục nhã, đến bây giờ còn lưu luyến một tia ảm áp.

Bởi vì lấy được hài cốt của mình, hắn có thể cảm nhận rõ ràng năng lượng của mình trở nên mạnh mẽ. Nhưng mà, cô bé này suy nhược hơn mỗi ngày. Như thể người mẹ yếu đuối của hắn, như thể bông hoa sắp khô héo.

Cuối cùng cô phải rời khỏi mình sao?

Hắn bắt đầu trốn tránh đối phương, nhưng người kia cố chấp chờ đợi bên cạnh hắn. Hắn thực sự không chế được sức mạnh của bản thân bởi vì người kia nói em tin tưởng anh.

Có điều, tại sao tôi đã làm được mà em vẫn tái nhợt hơn mỗi ngày hả? Nhan Bộ Thanh mờ mịt, hắn không biết nên làm sao bây giờ. Dường như hắn vẫn là cậu bé luống cuống tay chân vì bị bỏ rơi năm nào.

Nội tâm hắn hét lên đừng bỏ lại tôi, thế nhưng hắn không nói nên lời. Thứ cuối cùng cô nhìn thấy là biển hoa hắn dùng sức mạnh thúc đẩy, cô từ từ nhắm mắt. Đây không phải lần đầu tiên hắn nhìn thấy người sống chết đi, song là lần đầu tiên hắn cảm thấy hoảng hốt.

Sao em lại chết? Không phải em từng nói sẽ không giống mẹ bỏ lại tôi sao?

Ngực đau quá! Nhưng mà, không phải là tôi không còn trái tim ư?

Hai má cô lạnh như băng, dán vào tay hắn... Ôi! Không hề ảm áp, giống căn phòng này. Rõ ràng không còn cảm giác được rét lạnh, Nhan Bộ Thanh lại cảm thấy mình lạnh run. Hắn ôm cô vào lồng ngực như cậu bé yếu đuối lúc trước co rúc trong góc.

Mờ mắt ra đi, lại cười với tôi một cái. Lúc này đây tôi sẽ đáp lại em bằng một cái mỉm cười được không? Tôi biết em luôn hy vọng thấy nụ cười của tôi. Tôi đảm bảo, lần này không phải là ảo giác, mà là sự thực.

Cho nên, lại cười với tôi một cái. Không phải em là bạn gái của tôi à? Trước kia em chưa từng từ chối tôi.

Nhan Bộ Thanh cảm thấy trên gương mặt mình có chất lỏng gì đó lạnh như băng xẹt qua. Là nước mắt sao? Sao hồn ma lại có nước mắt?

Kết truyện cho người thích SE

□□□□□□□□□□□□

Cứ như vậy ngỡ ngàng ôm xác cô gái lạnh như băng. Nhan Bộ Thanh chôn đầu trong đó, không ngẩng lên để không cần đối mặt với sự thật cô đã ra đi rồi.

Đã qua bao lâu? Nhan Bộ Thanh không biết!

Nhưng mà, lúc cơ thể cô trong lòng mình hơi rung động Nhan Bộ Thanh cảm thấy được. Trục thời gian của bản thân trì trệ đã lâu lại chuyển động. Không phải giấc

mơ mình tạo ra, cô gái lòng tôi yêu mở đôi mắt của cô.

"Xin lỗi, em ngủ quá lâu!"

Nhan Bộ Thanh cầm bàn tay cô suy yếu dán vào mặt mình. Không lâu chút nào! Thật sự, giống như qua một mùa hoa nở.

Trong căn biệt thự u ám, biển hoa trắng như tuyết. Vào giờ phút này, thực sự không phải là ảo giác.

Không biết xuất phát từ suy nghĩ như thế nào, cho dù sau khi Ngũ Kỳ mất Nhan Bộ Thanh cũng không biến ngôi biệt thự về dáng vẻ u ám, lạnh lẽo ban đầu. Thậm chí mỗi ngày hẳn đều dành thời gian đi vòng quanh biệt thự tàn bộ, mà chẳng hề có mục đích. Có khi hẳn đứng trước một gốc cây bình thường hết cả buổi sáng, không làm gì hết, yên tĩnh đứng đó từ lúc mặt trời mọc ở đằng đông đến khi lên trên ngọn tre.

Xác cô được hẩn đặt trên giường, bảo quản rất khá. Có khi hẳn sẽ đến lẳng lẳng ngồi bên người cô suốt cả buổi chiều, hoặc dựa vào cô ngủ cả đêm.

Sau khi Ngũ Kỳ rời đi, hẳn càng ngày càng im lặng hơn, dần dà thường xuyên ngăn người, theo bản năng không muốn suy nghĩ bất cứ chuyện gì, nhất là trí nhớ về cô.

Ngay cả như vậy, ngẫu nhiên hẳn cũng không thể khống chế được mà nhớ lại một việc. Nhớ tới lần đầu tiên cô bước vào căn biệt thự này, làn váy bay lên vì gió thổi. Nhớ tới ngày đó cô xoay người nhặt lên chiếc bút máy bị hẩn làm rơi. Nhớ tới rất nhiều đêm dài có nhiệt độ cơ thể cô ẩm áp sười ẩm. Nhớ tới lần đầu tiên cô giờ tay cầm lấy cổ tay hẳn tạo nên sự rung động xốn xang. Nhớ tới cô không chút do dự còi áo khoác,... Nhớ tới rất nhiều, rất nhiều việc hẳn vốn tưởng rằng mình đã quên.

Thật ra, cái gọi là tưởng niệm, không phải ngày nhớ đêm mong mà là khi bạn liều mạng muốn lãng quên mà thi thoảng vô tình nhớ tới từng hình ảnh ở bên nhau.

Đôi khi hẳn cũng mơ thấy một cảnh tượng vô cùng chân thực. Hẳn mơ thấy cô khoác tấm thảm hơi mỏng đứng trước cửa sổ. Đường nét khuôn mặt mờ ảo như khi mới gặp. Khuôn mặt trẻ trung, tươi mới đến mức tàn nhẫn. Cô ngược mặt lên, khẽ mỉm cười nhìn bầu trời đen như mực, ánh trắng nhàn nhạt phủ lên người cô thật yên tĩnh và an bình.

Tới bây giờ hẳn đều biết đó là một giấc mộng, nhưng vẫn không nhìn được đi đến bên cạnh cô, lẳng lẳng đứng cùng cô, xem bầu trời cô độc, lạnh lẽo ngoài cửa sổ suốt một đêm, đến khi ánh nắng ban mai rọi tới.

Khi tỉnh lại, trong phòng tràn ngập sự yên tĩnh làm người khác ngạt. Hẩn im lặng hồi lâu mới có thể đối mặt với sự trống vắng của khoảng không trước cửa sổ.

Vô số ngày đêm cứ trôi qua như thế, dần dần không còn tin đồn ma quái về ngôi biệt thự. Ngẫu nhiên có du khách đi qua, họ chỉ than thở hoa trong rừng cây nở rất nhiều và rất đẹp.

Một ngày nọ, Nhan Bộ Thanh như mọi khi ngồi bên cạnh giường xuất thần ngắm một bên sườn mặt cô lúc ngủ, bỗng nhiên cảm thấy có người xông vào rừng cây.

Trong mắt hẳn tối sầm, cặp mắt xinh đẹp nặng trĩu về lo lắng.

Người xông vào là một cô gái thích đi du lịch, tình cờ đi qua đây cô chứng kiến tháp thoáng sau rừng cây có một ngôi biệt thự nằm giữa biển hoa trắng như tuyết nên có phần tò mò, xuống xe đến xem.

Nếu như không có Ngũ Kỳ, có lẽ giữa cô gái ngẫu nhiên xâm nhập và hồn ma trong treo nhưng lạnh lùng, tuần nữ u linh sẽ phát triển thành một câu chuyện truyền kỳ, mang đậm sắc thái lãng mạn. Nhưng thật không may, bây giờ trong mắt Nhan Bộ Thanh, cô ấy chỉ là một người xông vào.

Khi hẳn xuất hiện trước mặt cô, cô gái đang kiễng chân bẻ một nhánh cây đầy hoa trắng. Cảm thấy có người tới gần, theo bản năng cô quay đầu lại. Giữa bầu trời đầy cánh hoa li ti, trắng muốt bay là tả theo gió, một bóng dáng cao gầy, xuyên qua cơn mưa hoa tầng tầng lớp lớp chậm rãi đi tới.

Cô gái bất ngờ hơi nín thở. Cô ngây ngốc nhìn hẳn đến gần, không biết mình nên tiến lên một bước hay xoay người bỏ đi.

Hẩn có một gương mặt khiến toàn bộ cô gái không thể từ chối, tuần tú, lịch sự, tao nhã như trong một bức họa. Quanh người là khí chất rời xa cõi trần đầy huyền ảo, giống như đóa hoa lan thần bí lẳng lẳng nở dưới ánh trăng, mang theo lực hấp dẫn trí mạng. Nhưng đồng thời, lệ khí sâu nặng trong mắt hẳn và vẻ giận dữ không hề che giấu trên khuôn mặt gần như hoàn mỹ khiến cô tỉnh táo ý thức được, đối phương không chào đón cô.

Sau khi phút giây kinh diễm qua đi, sự thất lạc nhàn nhạt ập đến, cô gái không biết phải làm gì để đối diện với hẳn.

Tầm mắt Nhan Bộ Thanh dừng ở nhánh cây tay cô bẻ. Vốn dĩ trong đôi mắt chứa đựng sự không vui, lại trào ra cơn tức giận lạnh lạnh, sát khí lạnh như băng tỏa ra từ người hẳn.

Cô gái cảm nhận được nguy hiểm, theo bản năng lùi về phía sau hai bước nhưng lại bị hẳn nắm lấy cổ họng - phần yếu ớt nhất. Mắt thấy cổ cô sắp bị hẳn bóp chặt, từ chỗ sâu trong rừng cây vang lên tiếng bước chân nhẹ nhàng, chậm chạp. Thời điểm Ngũ Kỳ "bản gốc" rời khỏi thế giới này, như thường lệ cô sao chép trí nhớ vào cơ thể đã mất đi sinh mệnh. Ban này khi Nhan Bộ Thanh dâng lên sát ý, thì bản sao của cô đã tỉnh. Vốn dĩ người chết không thể sống lại, nhưng nương theo sức mạnh hết ngày này qua ngày khác hẳn truyền vào cơ thể, cô dùng một cách thức khác "sống" lại.

Lúc nghe tiếng bước chân, động tác Nhan Bộ Thanh lập tức dừng lại. Hẩn không dám tin, chậm rãi quay đầu.

Cánh hoa li ti, trắng muốt xoay tròn rồi rơi xuống. Cô gái tóc đen mỉm cười giẫm lên mặt đất đầy tuyết, từ từ đến gần hẳn. Ánh mắt yên lặng, ôn hòa như ngày xưa, mềm mại sáng ngời. Quanh người cô như phủ thêm một quang sáng dịu dàng, khoe môi cô cười yếu ớt càng nổi bật vẻ bình thản, dịu dàng.

Lệ khí trong mắt Nhan Bộ Thanh dần nhạt bớt khi cô đến gần. Bàn tay bóp cổ cô gái bất tri bất giác rời lỏng rồi rũ xuống. Thần sắc trong mắt phức tạp khó phân biệt.

Chẳng qua trông thấy cô đi về phía mình, hắn đã cảm giác mình khó hít thở. Cho dù cố gắng giữ mọi thứ lúc cô đi, nhưng hắn chưa bao giờ nghĩ tới cô còn có thể mỉm cười với bản thân. Một cảm giác tê tê, chua xót chẳng biết từ lúc nào tràn ngập trái tim. Hắn phát hiện, mình không nói nên lời nữa chữ.

Ngữ Kỳ dừng lại trước mặt hắn, từ từ ngửa mặt lên, ánh mắt quyến luyến mà ôn nhu dừng trên gương mặt hắn, giống như người vợ nhìn thấy người chồng xa cách đã lâu. Cô nhìn thẳng vào mặt hắn, khúc môi thoáng hiện nụ cười mềm mại, yếu ớt. Khi hắn đang trầm mặc không nói, thì cô chậm rãi vươn tay ôm eo hắn, nhẹ giọng nói: "Em đã trở về!"

.....

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 6 - Chương 43: Theo đuổi nam phụ là Gay (1)

Cần đây Ngữ Kỳ thường giúp tổ cô đại làm nhiệm vụ, nhưng mà đi giúp tổ hiện đại lâu cũng không vui. Cô vừa đi, mấy người tư cách và sự từng trải thấp bên dưới không kiểm soát nổi cục diện, vài nhiệm vụ chính đều bị người trẻ tuổi làm hỏng. Trùng hợp là bên tổ hiện đại lại có một nhiệm vụ với độ khó khá cao, vì thế lập tức kéo Ngữ Kỳ từ tổ cô đại về.

Trở lại bối cảnh hiện đại làm nhiệm vụ, Ngữ Kỳ không khỏi có phần thần thức. Song cô cảm thán một lúc rồi khôi phục sự bình tĩnh, một lần nữa vui đầu vào nhiệm vụ mới.

...

Trong thang máy im lặng đến độ chỉ nghe thấy tiếng hít thở của bản thân, ngoại trừ cửa ra vào, ba vách tường ốp gương sáng chói, giống như cô lúc này.

Quần áo hàng hiệu, túi xách bằng da nhỏ đất tiền, giày cao gót khoảng 10cm, mái tóc đen dài, môi đỏ chót, tinh xảo như một cô búp bê. Rõ ràng nhìn khuôn mặt chỉ khoảng hai mươi tuổi, đã có sự kiêu ngạo, tao nhã và khí thế bức người hơn hẳn bạn đồng trang lứa.

Ngữ Kỳ hơi quay đầu, tùy ý liếc mắt số tầng sáng lên trên bảng điều khiển — tầng 24.

Giờ mới đến tầng 6, còn sớm... Cô bắt đầu không nhanh không chậm xem xét hồ sơ trong đầu.

Nam chính tên Cố Phong, là giám đốc sáng tạo của một công ty quảng cáo. Nữ chính là nhân viên lên kế hoạch của công ty. Nếu dùng một câu để tổng kết thì đây là một mối tình công sở + kết hôn trước yêu sau.

Có điều câu chuyện này không giống thể loại ngôn tình bình thường. Điểm khác biệt ở chỗ nam chính cầu hôn nữ chính không phải vì yêu cô, mà do qua ba mươi tuổi nam chính bỗng nhiên chán ghét cảnh lút ở bên một người đàn ông. Anh ta khát vọng sự ổn định, khát vọng cưới vợ sinh con, sống cuộc sống của người bình thường, khát vọng được nắm tay người yêu đi dạo phố mà không cần che giấu giấu. Vì thế anh tầm tã, lựa chọn một nữ đồng nghiệp cấp dưới xinh đẹp, năng lực làm việc tốt để gấp rút làm đám cưới.

Cho dù vào thời buổi tư tưởng đủ tiến bộ như hiện đại, đồng tính luyến ái cũng là vấn đề khó công khai. Nếu tiếp tục đi trong khu vực cấm này, hiển nhiên con đường phía trước sẽ phủ đầy chông gai. Cố Phong và tổng giám đốc Diệp Nam của tập đoàn mến nhau ba năm, mà không dám để người bên ngoài biết mối quan hệ giữa họ, thậm chí chẳng dám nói nhiều với nhau thêm một câu trước mặt đồng nghiệp. Cuộc sống ấy qua một tháng còn chịu được, nhưng sau ba năm, cuối cùng bên yêu ít hơn cảm thấy mệt mỏi rồi, sau đó lựa chọn từ bỏ.

Nhưng nếu Cố Phong có thể phóng khoáng nói chia tay thì Diệp Nam lại không thể, anh chìm đắm quá sâu. Sau khi Cố Phong bỏ đi, mỗi đêm anh nằm một mình trên chiếc giường rộng lớn lạnh như băng, trọn tròn mắt đến rạng sáng. Đêm tân hôn Cố Phong ôm vợ yêu trong lòng ngực, còn anh nằm trong bồn tắm cắt động mạch, đi tới thể giới bên kia.

Từ nay về sau, Diệp Nam trở thành một cái gai trong lòng Cố Phong, trở thành chướng ngại vật lớn nhất để nam nữ chính ở bên nhau, mặc dù anh không còn trên cõi đời. Mỗi lần nam chính nhớ đến người tình cũ lại cảm thấy mình nợ đối phương quá nhiều, càng cảm thấy áy náy, càng không dám yêu nữ chính.

Về phần Ngữ Kỳ, cô sắp đóng vai nhân vật họ Dương, gia đình cô là thế giao (1) với cha mẹ Diệp Nam. Nếu nói Diệp Nam là phú nhị đại (2), Dương Ngữ Kỳ chính là quan nhị đại (3). Hai người là thanh mai trúc mã, dưới sự tác hợp của trưởng tộc hai bên, họ đính hôn năm tốt nghiệp đại học. Sau khi biết Diệp Nam tự sát vì Cố Phong, Dương Ngữ Kỳ không ít lần gây phiền toái cho nam nữ chính.

(1) 世交: thế hệ trước hoặc mấy đời liền có tình cảm qua lại; chơi với nhau.

(2) đời thứ hai nhà giàu có.

(3) đời thứ hai nhà quan chức.

Cho nên, bất luận là Diệp Nam hay Dương Ngữ Kỳ, đều hoàn toàn xứng đáng là nhân vật phản diện trong bộ tiểu thuyết này. Nhiệm vụ của cô là kéo Diệp Nam ra khỏi con đường cùng dẫn đến tự sát, làm cho anh thích cô và khiến Cố Phong có thể an tâm sống vui vẻ với nữ chính.

Tình huống bây giờ là Diệp Nam biết được tin Cố Phong sắp kết hôn từ miệng của mấy nhân viên cấp dưới. Anh ngồi ở bờ sông hứng gió lạnh suốt một đêm, hôm sau lên con sốt cao, Dương Ngữ Kỳ nghe tin này sau khi tan tầm tiện đường đến thăm anh.

Có điều phải nói rằng, vị hôn thê Dương Ngữ Kỳ này thật sự kém cỏi, đến thăm bệnh nhân cũng không biết mua giò quả hay hộp sữa hoặc cặp lồng cháo... Đại tiểu thư tay không bắt giặc bấm còi inh ỏi phi xe tới, có điểm nào giống tới thăm chồng chưa cưới. Cho dù đến thăm bạn bè bình thường, ít nhất phải mang theo chút quà cáp chứ.

Trong lúc Ngữ Kỳ trào dâng nổi xúc động định phi xuống lầu mua ít hoa quả thì thang máy đã dừng, cửa từ từ mở ra.

Nện giày cao gót cộp cộp ra khỏi thang máy, nổi xúc động kia bị dập tắt. Cô nhìn trái ngó phải, theo thông tin trong hồ sơ, tìm được địa chỉ nhà Diệp Nam, ấn chuông cửa.

... Không ai ra mở cửa.

Ngữ Kỳ nhú mày, không hề khách sáo dùng móng tay được chăm sóc tỉ mỉ ấn lý vào chuông cửa một lúc.

Thời gian trôi qua từng giây đến năm, sáu phút sau, trong phòng mới vang lên tiếng bước chân lẹp xep.

Cửa mở ra, Diệp Nam đứng trong phòng, dụi mắt, cổ họng khô khốc nói, *"Không phải cậu có chìa khóa à, sao còn ấn chuông cửa?"* Dứt lời, anh tiến lên từng bước, lười biếng chôn mặt vào gáy cô, *"Tôi nghe bọn Tiểu Lý nói cậu sắp kết hôn với Tiểu Lâm? Bọn họ nói hươu nói vượn đúng không?... A Phong, sao cậu đột nhiên lùn đi thế? Còn xịt nước hoa của phụ nữ?"*

Ngữ Kỳ: "..."

Có lẽ đầu óc mụ mị vì sốt, anh nhận nhầm cô thành Cổ Phong. Tổng giám đốc của tập đoàn Diệp thị thật là, chưa thấy rõ khách đến là ai đã trực tiếp bày tỏ yêu thương nhưng nhớ.

Một lúc im lặng qua đi, rốt cục Diệp Nam nhận ra điều gì đó. Cổ anh giống như bị rí rết, từ từ nâng lên đến khi nhìn thấy mặt cô thì ngượng ngùng cười, vươn tay chỉnh lại cổ áo rồi vuốt phẳng nó cho cô. Sau đó, anh lùi về sau vài bước nhìn cô, cười tủm tỉm gật gật đầu, *"Mấy ngày không gặp, Ngữ Kỳ của chúng ta lại đẹp lên."*

Bây giờ, Ngữ Kỳ mới có thời gian quan sát anh.

Mái tóc đen ngắn rối bù vì ngủ, khuôn mặt điển trai với vẻ tái nhợt do sốt, mắt có hai quầng thâm rất đậm. Bên ngoài mặc áo len rộng thùng thình và quần jean, trông anh cực kì giản dị, hoàn toàn không giống hình tượng tổng giám đốc một tập đoàn nên có, không cần hóa trang anh có thể trực tiếp đi cosplay L (4).

(4) Nhân vật thám tử L trong Death Note.

Khi cô không dấu vết quan sát anh, cuối cùng Diệp Nam tự nhận ra bây giờ quần áo mình không chỉnh tề có phần thất lễ, anh lùi từng bước, *"Cậu tùy tiện ngồi đi, mình đi thay quần áo."*

Ngữ Kỳ bước vào nhà, quay người đóng cửa, *"Không cần, mình thăm bệnh, không phải đến làm khách. Cậu về phòng ngủ đi, đợi lát nữa mình rót cho cậu cốc nước ấm."* Dứt lời, cô cời đôi giày cao gót cao lênh kênh, liếc mặt đất một lượt. Ngoài đôi dép lê dưới chân Diệp Nam, trước cửa chỉ có một đôi dép lê của nam khác cùng kiểu.

Diệp Nam không chú ý tới điểm này, anh vừa nghe cô bảo tới "Thăm bệnh" thì cả người thả lỏng, mỉm cười với cô, miễn cưỡng tựa vào tường nhìn cô, *"Mẹ tôi bảo cậu tới à? Tôi chăm sóc người ốm có đơn và đáng thương là tôi?"*

Ngữ Kỳ nhú mày, không thêm thay dép, trực tiếp dẫm chân trần lên sàn nhà đi vào bếp, *"Gần đúng, mẹ mình gọi cho mình, bảo hôm qua lúc buồn chuyện với mẹ cậu nghe nói cậu bị ốm. Mẹ bảo mình tới thăm cậu, đừng chỉ lo cho bản thân, nên cố gắng thực hiện một phần nghĩa vụ của vợ chưa cưới."*

Diệp Nam hí hửng cặp mắt hoa đào của anh, không hề khách sáo cười nói, *"Nếu là đề nghị của nhạc mẫu đại nhân, con đây cung kính không bằng tuân mệnh. Bát đĩa ngâm trong bồn một tuần chưa rửa, khéo bên trong sắp sinh ra giòi. Quần áo thay xong vứt một đống trong rổ, một lúc nào đó chúng sẽ đổ ụp xuống để chết người bệnh là tôi. Nếu cậu nghe lời mẹ vợ đến đây, chỉ bằng tiện tay rửa sạch bát đĩa và giặt quần áo hộ tôi?"*

Tay Ngữ Kỳ cảm ẩm điện tạm ngừng, quay đầu nhìn anh, vừa tức giận lại buồn cười, *"Mình không so đo chuyện ban nãy cậu nhận nhầm người thì thôi, cậu còn không biết xấu hổ sai mình như người giúp việc nhà cậu hả?"* Tạm dừng một lúc, cô nhú mày, *"Nhân tiện nói lại, cậu nói cho mình biết, A Phong cậu đang đợi là ai?"*

Vốn dĩ cô không muốn dính dáng đến mối quan hệ giữa Diệp Nam và Cổ Phong, dù sao mấy ngày nữa họ sẽ cắt đứt hẳn. Đợi Cổ Phong và nữ chính sống cuộc sống của chính họ, cô tranh thủ thời cơ nhảy vào... Không phải, là đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi thì nhiệm vụ gần như có thể hoàn thành. Cô hoàn toàn không cần thiết chen chân vào lúc này để kéo cừu hận, tốt nhất là làm bộ như không biết chuyện tình cảm giữa hai người.

Ai ngờ con người Diệp Nam này ngốc nghếch đến mức làm người ta đau đầu. Anh để lộ dấu vết, còn là một dấu vết rất lớn nếu cô chẳng hỏi han đến thì quá giả tạo.

Diệp Nam đang dựa vào cửa bếp nói chuyện với cô, vừa nghe cô hỏi chuyện Cổ Phong. Vốn dĩ cười tủm tỉm dần cứng ngắt, mặt mũi thanh tú mơ hồ lộ ra vài phần ảm đạm. Song anh nhanh chóng thu hồi biểu cảm đó, lại cười mỉm, da mặt cực kì dày chơi xấu, *"Cậu nghe lầm rồi, làm gì có A Phong nào?"*

Ngữ Kỳ lười vạch trần anh, rót cốc nước ấm nhét vào tay anh, sau đó giữ nhẹ bờ vai anh rồi đẩy cả người anh đối hướng, đẩy cả người anh đi về phía phòng ngủ, *"Mình đại nhân có đại lượng không chấp nhặt với người ốm, về phòng cậu nằm đi."*

Anh hà hê quơ quơ thủy tinh cốc trong tay, quay đầu nhẹ nhàng gõ một cái vào trán cô, cười tủm tỉm nói, *"Đừng đẩy tôi, đợi lát nữa tôi đi quá nhanh tụt huyết áp thì sao? Cậu đỡ nổi tôi chắc?"*

Ngữ Kỳ nhìn anh một lúc, không thể không nhìn sang chỗ khác cười trộm, cười xong lại đưa mắt nhìn anh, *"Đỡ được cậu thì có gì giỏi cho cam? Trước đây khi cậu bị người ta bắt nạt, lần nào chẳng phải do mình giúp cậu đánh mấy tên đó?"*

Diệp Nam hừ hừ một tiếng, con vịt chết còn mạnh miệng chồi bay chồi biến, "Làm gì có, không có." Dứt lời anh uốn éo quay đầu đi về phía phòng ngủ, vừa đi vừa uống gần nửa cốc nước. Đến trước cửa phòng, anh miễn cưỡng vươn tay đặt cốc nước lên nóc bộ đàn loa.

"Diệp Nam, cậu đang ồm ồm, uống hết nước đi." Ngừ Kỳ nhú mày nói, "Hơn nữa, đừng để cốc lung tung!"

Tổng giám đốc nhà họ Diệp nghe vậy, mạnh mẽ nghiêng đầu sang, nghiêng nửa người hơi híp mắt, dùng tay phải tạo thành khẩu súng, nhẹ nhàng chìa một ngón tay về phía cô, dương dương đắc ý lông tiếng, "Bùm~Bùm~"

Ngừ Kỳ cười xi một tiếng, híp nửa con mắt liếc anh, "Cậu mấy tuổi rồi, sao còn ngây thơ thế?"

"Phụ nữ không có tính trẻ con không lấy được chồng đâu." Anh không nổi giận, từ từ dựa vào cửa nhìn cô, "Phải cười nhiều giống tôi này là người gặp người thích ngay." Dừng một chút, anh lại lắc lắc cái tay về phía cô, "Thấy không, nếu tôi chìa súng vào cậu, cậu nên lập tức giả chết."

Ngừ Kỳ chẳng thèm để ý đến anh, xoay người đi vào bếp.

Diệp Nam nhìn bóng lưng của cô nở nụ cười mấy phút, nhưng dần dần nụ cười đó lại biến thành nụ cười hơi chua xót và đầy yếu ớt. Anh chậm rãi đứng thẳng người, đẩy cửa phòng rồi đi vào, quay người đóng cửa.

Có lẽ bởi vì cả ngày chưa có hạt gạo vào bụng, cũng có thể vì đóng cửa hơi mạnh, cảm giác choáng váng ùn ùn kéo đến. Anh gần như không đứng vững, vịn một tay vào cửa, vô lực tựa vào góc tường, theo bản năng định gọi Cố Phong. Nhưng sau một lúc lâu, đợi con choáng váng qua đi, anh mới ý nhớ ra Cố Phong không đến đây hơn một tuần rồi.

Diệp Nam lặng lẽ đứng dựa lưng vào cánh cửa, không biết nên làm gì kế tiếp.

Đến khi có tiếng bước chân chậm rãi tới gần, dừng trước cửa phòng.

Diệp Nam lấy lại tinh thần từ cơn mờ mịt, sững sờ hồi lâu rồi thu hồi biểu cảm trên khuôn mặt. Anh vươn tay xoa xoa cơ mặt, sau đó quay người mở cửa, từ từ nhìn người đứng ngoài cửa nói, "Sao rồi? Tiểu tinh linh (4) nuôi trong nhà đã rửa xong bát và giặt sạch quần áo chưa?"

(4) Tinh Linh là Thiên Thể do Thiên Chúa tạo ra và được các Thiên Sứ ban cho sức mạnh.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Thế giới này tôi viết dành cho Nam Khang Bạch Khởi, con người làm trái tim tôi tan nát. Cái tên Diệp Nam lấy từ chữ Nam Khang Bạch Khởi, thật ra Diệp Nam chính là Nam Khang Bạch Khởi trong trí tưởng tượng của tôi.

Nam Khang Bạch Khởi (26.05.1980 – 12.03.2008), sinh nhật âm lịch vào 13.04.1980. Nam, người Liêu Ninh, tên thật không rõ, là nhà văn viết đam mỹ. Trên Tấn Giang anh dùng bút danh "Bạch Khởi", sau đó đến Thiên Nhai dùng bút danh "Nam Khang". Tháng 3 năm 2008, anh gieo mình xuống sông Tương Giang, nghi là anh bị trầm uất từ việc bạn trai mình kết hôn từ hai năm trước. Nhân tài yếu mệnh làm vô số người thương tiếc.

Anh có viết một số tác phẩm, nhưng nổi bật nhất là "Phù sinh lục ký" và "Em sẽ đợi anh đến năm ba mươi lăm tuổi."

Trên đây là thông tin trên bách khoa toàn thư baidu. Sau đây là bài hát "Em chờ anh đến năm 35 tuổi" xuất phát từ câu "Em sẽ chờ anh đến 35 tuổi" mà Nam Khang nói với bạn trai. Nhưng cuối cùng anh không thể đợi đến ngày đó, khi anh tự sát anh chưa tròn 28 tuổi. Nam Khang vĩnh viễn không đợi được đến 35 tuổi, có lẽ bây giờ linh hồn của anh vẫn ở trên mặt sông chờ đợi người yêu của mình.

Bên dưới tác giả trích nội dung bài hát, ta chèn luôn link vietsub để các nàng xem

<https://www.youtube.com/watch?v=Wtq8biajqio>

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Nữ Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 6 - Chương 44: Theo đuổi nam phụ là Gay (2)

Người Diệp Nam nghiêng nghiêng tựa vào khung cửa, nửa cười nửa không cúi đầu xem cô, "Sao rồi? Tiểu tinh linh nuôi trong nhà đã rửa xong bát và giặt sạch quần áo chưa?"

Ngừ Kỳ ngẩng đầu nhìn anh một cái, không nói chuyện, dứt khoát nghiêng người, luồn xuống dưới cánh tay anh chống vào khung cửa để vào phòng.

Diệp Nam nghiêng đầu, nở nụ cười một lúc rồi quay đầu đi, nhìn bóng lưng cao gầy không hề tạm dừng đi tới bên cạnh giường, cầm cốc nước ấm trong tay và mấy hộp thuốc lần lượt đặt lên tủ đầu giường. Sau đó, cô tỉ mỉ đối chiếu với tờ hướng dẫn sử dụng trong mỗi hộp để lấy ra vài viên thuốc hoặc viên con nhộng, đổ lên một tờ khăn giấy đã trải sẵn.

Diệp Nam chậm rãi bước tới, nằm nhoài xuống giường nhìn động tác của cô, cười nhẹ hỏi, "Cậu đặc biệt đi mua thuốc cho tôi à?"

Ngừ Kỳ liếc anh, cẩn thận xem kĩ từng hộp, dừng dừng nói, "Không phải, chẳng phải cậu nhìn thấy hai tay mình tới trống trơn rồi sao? Mình lấy ở bên dưới bàn trà đấy, cậu chuẩn bị sẵn thuốc mà không nhớ à?" Vừa dứt lời, cô bỗng nhiên nhớ tới một điểm, trong lòng lộp bộp.

Thuốc ở trong nhà Diệp Nam mà bản thân anh lại không biết nói, như vậy chỉ có thể là trước kia Cố Phong chuẩn bị. Cái miệng đáng đánh đòn này... đúng là na hồ bất khai đề na hồ (1).

(1) *na hồ bất khai đề na hồ (哪壶不开提哪壶)*: Nghĩa rộng: nói điều không nên nói, làm chuyện điên rồ không nên làm. Hiện tại dùng nhiều theo nghĩa: bị người khác vô tình nhắc tới vấn đề đáng xấu hổ mình muốn lảng tránh. Credit:.

Im lặng một lúc, cô quay đầu xem sắc mặt Diệp Nam, quả nhiên thấy nụ cười ở khóe môi anh cứng ngắc, không tự nhiên như ban nãy. Có điều khi ánh mắt cô nhìn thẳng vào mặt anh, nụ cười lạnh lùng đó như băng tuyết tan khỏi phục bình thường, thậm chí còn rạng rỡ hơn ban đầu một chút, sáng rực đến độ giả tạo.

Không đành lòng nhìn thêm, Ngũ Kỳ xoay người, nhét khăn giấy gói thuốc vào tay anh, "*Uống thuốc trước đã.*"

Diệp Nam cúi đầu nhìn mấy viên thuốc và viên con nhộng trong lòng bàn tay im lặng một lúc lâu, bỗng nhiên chẳng biết tại sao nở nụ cười, sau đó ngửa tay đổ toàn bộ số thuốc vào cổ họng.

Ngũ Kỳ xoay người sang chỗ khác lấy nước, vừa quay đầu thì thấy cảnh này, vội vàng đưa nước ấm đến tận miệng anh.

Anh cúi đầu uống một ngụm lớn, vẫn bị ho khan vì nghẹn, ho đến nỗi chảy cả nước mắt. Ngũ Kỳ vội vàng đặt cốc nước xuống, vuốt lưng cho anh, "*Ai cướp thuốc uống của cậu đầu, uống gì mà như ăn cướp thế?*"

Diệp Nam không nói gì, chỉ cúi đầu ho khan giống như muốn ho cái gì đó nằm sâu trong cơ thể ra vậy.

Một hồi lâu anh dần dần trấn tĩnh lại, từ từ quay người, úp mặt vào cánh tay mình, cúi đầu không nói.

Ngũ Kỳ ngẩn ra, trong lòng thở dài một hơi, chậm rãi thu hồi bàn tay dừng lại giữa không trung, sẵn sàng không tiếp tục làm phiền anh nữa, mà lẳng lặng đứng tại chỗ mấy phút, xoay người ra khỏi phòng, nhẹ nhàng khép cửa lại.

Người giống như Diệp Nam, lúc trong lòng thật sự khó chịu đến đỉnh điểm cũng không hy vọng người khác trông thấy cảnh này. Anh tạo thành thói quen dùng nụ cười che giấu toàn bộ vết thương, cũng sợ mặt yếu ớt của mình bị người khác nhìn thấy. Giờ phút này cô chưa thể thay thế vị trí của Cố Phong để an ủi anh, bởi vậy cô nên tránh xa, cho anh một không gian im lặng để giải tỏa, đó là sự dịu dàng duy nhất mà cô có thể trao cho anh.

Ngũ Kỳ đi vào bếp bắt đầu rửa sạch bát đĩa ngâm trong bồn, bỏ quần áo của Diệp Nam vào máy giặt. Xong xuôi cô mới quay về phòng khách ngồi trên sofa, nhìn chăm chăm vào kim phút chuyển động hơn mười vòng.

Suy đoán có lẽ người trong phòng ngủ đã gần bình phục, cô cảm nhiệt kế chuẩn bị sẵn lấy từ dưới bàn trà, chậm rãi đi về hướng phòng ngủ.

Lẳng lặng đứng trước cửa phòng đợi trong chốc lát, nghe bên trong không có动静, Ngũ Kỳ mới yên lòng, vươn tay gõ gõ cửa, "*Mình vào được chứ?*"

Bên trong truyền ra giọng anh lười biếng, "*Nếu có tay thì tự mở cửa đi.*"

Nghe giọng điệu này là biết anh đã bình ổn cảm xúc, ít nhất là tạm thời khôi phục tâm tĩnh. Ngũ Kỳ hít sâu một hơi, làm cho mọi sự đồng tình và thần sắc không đành lòng rút khỏi khuôn mặt rồi mới dám mở cửa.

Đối với Diệp Nam, nếu dùng ánh mắt đồng tình thương hại nhìn anh thì còn tàn nhẫn hơn cả việc đi ngang qua người anh mà ngoảnh mặt làm ngơ. Ngũ Kỳ biết rõ, anh không cần sự đồng tình, càng không muốn nhận lòng thương hại.

Sau khi cô vào phòng, không hỏi gì, nghiêng người ngồi xuống mép giường, đưa nhiệt kế cho anh, "*Đo đi, để mình xem còn sốt không.*"

Diệp Nam không cảm nhiệt kế, chỉ trở mình, dán sườn mặt vào lòng bàn tay bản thân, yên lặng nhìn chăm chăm cô nhếch môi, "*Lười đo.*"

Ngũ Kỳ nhìn anh một cái, mỉm cười, búng một cái vào trán anh, "*... Đừng quậy nữa, đứng lên.*"

Diệp Nam vô cùng phối hợp hơi ngửa đầu như thể cái búng nhẹ hều của cô rất mạnh... Có điều anh già vờ rất giống thật.

Sau khi đóng kịch, một lần nữa anh đặt cảm quay lại lòng bàn tay, cười tủm tỉm nhìn về phía cô, "*Đến lượt cậu đấy.*" Dứt lời anh nghiêng đầu, chậm rãi vươn ngón cái và ngón trỏ theo hướng cô, làm động tác nổ súng.

Ngũ Kỳ không làm như anh mong muốn, mà bắt đầu nhìn anh, "*Cậu mấy tuổi rồi? Là trẻ con vẫn cần người lớn dỗ dành chắc?*"

Anh không nổi giận, ngược lại mỉm cười, "*Tôi là bệnh nhân, người bệnh được nhường chút.*"

Ngũ Kỳ không thể không đầu hàng, "*... Mình phối hợp với cậu, cậu phải ngoan ngoãn đo nhiệt độ cơ thể nhé?*"

Anh chưa nói đồng ý cũng chưa nói không đồng ý, mà một lần nữa dùng ngón cái và ngón trỏ chĩa vào cô. Khóe môi nhếch lên ý cười không thay đổi, như thể đang cầm súng, hơi híp mắt, sau đó nhẹ nhàng giữ giữ ngón cái, "Bùm~"

Nghe của Ngũ Kỳ giống như diễn viên, cho dù trực tiếp lên phiên trường diễn cảnh trúng đạn cũng không bị NG. Nếu cô quyết định phối hợp thật tốt với anh, đương nhiên cô diễn rất sống động. Ngón cái của anh vừa chuyển động, cô không hề có nẩy giầy dư thừa vì ngại người. Cô hơi nghiêng người đổ xuống giường, đôi mắt mở to dần mất đi tiêu cự giống như đồng tử sắp tan rã, không cứng ngắc hay mất tự nhiên một chút nào, giống như là cô thật sự bị trúng đạn rồi.

Người cô đổ xuống khiến Diệp Nam hoảng sợ, vội vàng chống người ngồi dậy, xòe năm ngón tay lắc lắc trước mặt cô, "*Dương Ngũ Kỳ? Cậu không hôn mê thật chứ?*"

Anh vừa dứt lời, ánh mắt Ngũ Kỳ vốn không có tiêu cự lập tức khôi phục sự bình tĩnh, tay phải vẫn cảm nhiệt kế giờ lên dưới mũi anh, "*Đo nhiệt độ trong người*

đi."

Diệp Nam ngạc nhiên, lúc hồi phục tinh thần lại không nhìn được cúi đầu nở nụ cười, một tay lười biếng chống cằm, một tay dùng ngón trỏ và ngón giữa kẹp lấy nhiệt kế, lẩn qua lẩn lại giữa các đầu ngón tay giống như quay bút, "Tôi vẫn nghĩ, cậu không phải loại người sẽ quấy phá theo ý mình." Dứt lời anh ngoe đầu đánh giá cô, híp nửa mắt cười giống như hồ ly, "Thành thật trả lời, có phải cậu lén lút có bạn trai sau lưng tôi không? Làm gì có chuyện đột nhiên cậu làm như thế?"

Ánh mắt Ngữ Kỳ dừng ở nhiệt kế trong chốc lát, liếc mắt nhìn anh đầy uy hiếp.

Diệp Nam lập tức cười nghiêng ngả hơn, "Được, được, được, tôi biết rồi, giờ đo đây." Dứt lời anh nhẹ nhàng vén vạt áo của mình, đang định nhét nhiệt kế vào bên trong thì chợt nhớ ra điều gì đó. Anh ngược mắt lên về phía cô, xua xua tay như đuổi ruồi bọ, "Quay đi, quay đi, đừng hòng nhìn cơ hội nhìn lên, thật là, cậu không thực nữ chút nào cả."

Ngữ Kỳ vừa bực mình vừa buồn cười trừng mắt nhìn anh, "Vài cái xương sườn không có mấy lạng thịt của cậu, mình không thèm nhìn, nhìn chỉ tổ đau mắt." Dứt lời cô nhắm hai mắt lại, "Mau đo đi, đo xong mình còn về nhà... Được chưa? Mình mở mắt đây."

Cô hé hé một mắt trước, không nhìn thấy nhiệt kế trên tay đối phương thì mới mở tiếp con mắt thứ hai, "Đừng ngo nguậy, kiên trì 5 phút."

Diệp Nam xoay mặt đi, dùng tay phải không kẹp nhiệt kế ôm bụng, yếu ớt hừ hừ, "Tôi đòi đến mức sắp chết mà cậu định bỏ tôi lại để về nhà hả?"

Không nhất thiết cô phải đi ngay, có điều căn cứ vào hồ sơ trong đầu, một lúc nữa Cố Phong sẽ đến. Nếu cô không về trước, chạm mặt anh ta thì sẽ rất xấu hổ.

Ngữ Kỳ rút xoẹt xoẹt mấy tờ danh thiếp cửa hàng ăn từ trong túi da nhỏ, nhét tất cả vào tay anh, "Cậu muốn ăn gì chỗ này có cả, gọi điện trong vòng 30 phút sẽ đưa đến."

Diệp Nam quay đầu lại, lắc lư đồng danh thiếp về hướng cô, "Cậu dùng đồng này đuổi tôi à?" Dứt lời, da mặt đầy chơi xấu, "Tôi không cần, tôi không có tiền."

... Đường đường tổng giám đốc của tập đoàn Diệp thị mà kêu nghèo già khổ.

Ngữ Kỳ lười vạch trần anh, cười tủm tỉm rút thêm hai tờ Mao gia gia (2) từ trong ví nhét vào tay anh, thái độ như nhân viên bán nhà, "Ngoan, muốn ăn gì thì gọi người ta đưa đến, coi như mình mời."

(2) ý chỉ tờ 100 ngàn in hình chủ tịch Mao Trạch Đông.

Diệp Nam cau mày nhìn chằm chằm hai tờ tiền kia một lúc, ngẩng đầu lên nhìn về phía cô, "Cậu thành thật khai ra, mấy ngày nay dây dưa với thằng nào? Sao cậu càng ngày càng lươn lẹo âm hiểm thế, còn học được cách dùng tiền nện người ta?"

"..." Ngữ Kỳ nâng cổ tay nhìn đồng hồ, đoán nếu cứ tiếp tục như thế này thì không thể không chạm mặt Cố Phong, vội vàng ngẩng đầu dặn dò anh, "Đợi lát nữa cậu nhớ lấy nhiệt kế ra xem, sau đó gọi điện thoại kêu mấy món chay thanh đạm. Mình bận mấy việc, giờ đi đây. Cậu nhớ nghỉ ngơi nhiều, nhớ phải uống thuốc, có việc thì gọi cho mình, mình mở máy 24/24." Dứt lời vỗ vỗ vai anh, cô cầm túi xách nhỏ đứng dậy đi ra ngoài.

Diệp Nam nghe cô căn dặn một tràng dài không nhìn được hơi nhếch khóe môi. Vừa ngược mắt thì nhìn thấy bóng lưng cô rời đi, không biết tại sao bỗng nhiên anh có chút sợ hãi phải một mình đối mặt với căn phòng trống vắng cô độc này. Anh không nhìn được mở miệng gọi lại cô, "Dương Ngữ Kỳ ——"

Bước chân Ngữ Kỳ ngừng một chút, cúi đầu nhìn đồng hồ rồi mới xoay người nhìn anh, "Sao vậy?"

Anh cười tủm tỉm nói, "Cả ngày trời tôi chưa có một hột com vào bụng, nếu cậu bỏ tôi lại một mình, chưa biết chừng một giây sau tôi sẽ tụt huyết áp rồi té xỉu."

Anh cười quá sáng lạn, nói thật mà cũng giống lời bông đùa, Ngữ Kỳ không nghĩ nhiều, đành mỉm cười liếc anh một cái, sau đó quay đầu tiếp tục đi ra ngoài.

Diệp Nam nhìn cô dứt khoát bước đi không hề quay đầu. Nghe tiếng cửa ra vào mở rồi đóng lại cách một tiếng, nụ cười ở khóe môi dần dần vụt tắt, thiếu sức sống.

Anh cúi đầu nhìn đồng danh thiếp hàng ăn, lắc lắc đầu mỉm cười. Anh hơi ngửa đầu nằm trên giường, miễn cưỡng xò tay, lập tức đồng danh thiếp vung vãi khắp giường.

Không biết qua bao lâu, anh đột nhiên nghiêng người, cọ cọ mặt vào gối đầu của mình, một tay ôm bụng, cúi đầu hừ hừ, "Đói quá..."

Đúng vào lúc này, bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng chìa khoá mở cửa lạch cạch, càng nghe rõ khi cả căn hộ yên tĩnh.

Diệp Nam ngẩn người, quay đầu nhìn về phía cửa phòng ngủ, thử gọi, "... A Phong?"

Không ai trả lời, nhưng một lúc sau, một thân hình cao gầy im lặng, cúi đầu đi vào phòng, trong tay cầm một va li kéo chính tề. Đúng là Cố Phong.

Anh ta không dám nhìn Diệp Nam, thậm chí không dám chào hỏi. Anh ta nhẹ tay nhẹ chân mở cửa tủ quần áo, từ từ lấy từng bộ quần áo của mình, xếp vào va li.

Khi Cố Phong bước vào phòng, đầu tiên Diệp Nam buông bàn tay che bụng ra, chống người từ từ ngồi dậy, hiếm thấy trên gương mặt không có nụ cười. Giọng anh không tự giác trở nên lạnh lùng, "Cậu làm gì thế? Cậu định chuyển đi à?"

Tay Cố Phong khựng lại, nhưng anh ta không quay đầu, mà cúi đầu nhìn cái caravat mình cầm trong tay, đây là món quà sinh nhật Diệp Nam tặng anh năm ngoái. Trong khoảng thời gian ngắn, anh không biết nên mở miệng như thế nào, làm sao tuyên bố chuyện nửa tháng sau mình sẽ kết hôn với một cô gái khác.

Diệp Nam không nói gì nữa mà là lẳng lặng nhìn bóng lưng anh ta. Nét mặt không biểu cảm và tái nhợt như bóng ma, nhưng Cố Phong không nhìn thấy.

Cuối cùng, Cổ Phong vẫn thả cái caravat kia vào vali, kéo khoá lại. Giọng cố gắng giữ bình tĩnh, "Hôm qua tôi đã gửi mail cho cậu, điều tôi muốn nói đều nằm trong đó." Anh kéo vali ra bên ngoài, lúc đi qua ngưỡng cửa phòng thì dừng một lúc, không còn chút sức lực hạ thấp giọng nói, "A Nam, rất xin lỗi."

Dứt lời, anh không quay đầu mà đi thẳng ra ngoài.

Mặt Diệp Nam không hề thay đổi nhìn cửa phòng ngủ, nghe tiếng bước chân anh dần dần đi xa, nghe tiếng cửa khép lại nhẹ nhàng, nghe căn phòng trống rỗng một lần nữa quay về sự tĩnh lặng.

Cho dù người tri độn đến mấy cũng biết mình bị người ta đá, nhưng Diệp Nam không khóc, thậm chí anh nở nụ cười, tuy rằng cười rất khó coi.

Cổ Phong quên đóng cửa tủ quần áo. Mặt gương to gắn trên cửa tủ sáng chói đến mức có phần lạnh giá. Nó phản chiếu gương mặt anh lúc này: tái nhợt và ảm đạm.

Diệp Nam chậm rãi quay đầu nhìn chính mình trong gương, kéo kéo khóe môi, khẽ đọc thoại, "... Vì sao không đối xử nhỉ." Dứt lời anh mỉm cười, từ từ khom người, cả người cuộn tròn lại.

...

Cách đó hơn mười km, Ngũ Kỳ ngồi trong xe, híp nửa mắt nhìn đèn đỏ cách đó không xa, ngón trỏ thon dài gõ gõ vào vô-lăng, khẽ nhủ mảy.

Sau mấy giây, đèn xanh sáng lên, cô đạp chân ga, từ từ điều khiển xe tiến về phía trước theo dòng xe cộ. Lúc đi qua ngã tư, dường như cô hạ quyết định, mạnh mẽ quặt tay lái, quay đầu lái về hướng nhà Diệp Nam.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Diệp Nam đáng thương nhà chúng ta đừng sợ, rất nhanh Ngũ Kỳ nhân viên cứu hỏa ngữ giới nhất sẽ đến ~ cậu kiên trì một lúc nữa thôi ~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 6 - Chương 45: Theo đuổi nam phụ là Gay(3)

Diệp Nam buông cái gối đầu trắng tinh ôm trong ngực ra, nhìn chằm chằm khung cảnh ngoài cửa sổ một lúc. Anh chậm rãi từ trên giường ngồi dậy, loẹt quẹt đôi dép lê, vô lực vịn vào bức tường đi ra ngoài.

Sau khi ra phòng khách, anh cúi người tìm bên dưới bàn trà, nhận ra mấy đồ ăn vặt trước đây nhét ở đây đã bị ăn hết, thậm chí không còn nổi một thanh Chocolate.

Có chút buồn phiền vô vàn mái tóc đen đã đủ rồi bù, anh trực tiếp lôi cả cái khay dưới bàn trà ra ngoài, đồ tất cả lạch cạch xuống bàn trà. Túi đựng thực phẩm vung vãi khắp nơi, ngoài ra có mấy hộp thuốc xen lẫn trong đó, bên trên mỗi hộp còn dính một tờ giấy.

Diệp Nam nhíu mày, có phần tò mò dùng ngón tay thon dài kẹp hộp thuốc lên, neho neho mắt đọc tờ giấy đó.

[mỗi ngày ba lần, mỗi lần hai viên, nếu cậu không uống đúng liều nhất định phải chết, đợi lần sau mình xử lý cậu!]

Chữ viết sạch sẽ thanh tú, đằng sau còn vẽ thêm một con dao dính máu thể hiện sự uy hiếp.

Diệp Nam không nhìn được bật cười, đặt hộp thuốc xuống bàn trà, lại kẹp một hộp khác lên xem, quả nhiên cũng dán mẫu giấy.

[Mỗi ngày hai lần, mỗi lần hai viên, trước khi ăn. Ngoan ngoãn uống thuốc, không được lấy cơ thể ra làm trò đùa, đừng để mình có cơ hội chọn phần mộ cho cậu.]

Đồng dạng là bút tích sạch sẽ thanh tú, điểm khác biệt là bên dưới vẽ một cái bìa khá giống, bên trên là dấu X cứng cáp.

Diệp Nam cười xì một tiếng, nhấc tay thả hộp thuốc xuống bàn trà, nhẹ nhàng lắc lắc đầu, giống như giận giống như cười lăm bầm lâu bầu, "... Miệng càng ngày càng độc, con nhóc thôi."

Anh ngồi xồm trước bàn trà lật mấy túi đựng thực phẩm một lượt, nhưng không có thu hoạch. Vì thế, anh phiền não vịn vào sofa đứng dậy, xoay người ngó vào bếp.

Có lẽ động tác đứng dậy quá nhanh, chưa kịp xem trong bếp có gì thì cảm giác hoa mắt và kiệt sức do tụt huyết áp ập đến.

Anh lập tức đổ rầm xuống ghế sofa, cảm thấy trời đất lay chuyển, tim đập rất nhanh. Chỉ mấy phút ngắn ngủn, người anh toát ra một tầng mồ hôi mỏng. Qua hồi lâu, cảm giác cạn kiệt sức lực này mới chậm rãi biến mất khỏi cơ thể.

Đúng vào lúc này, chuông cửa lại vang lên. Diệp Nam bất đắc dĩ thở dài một tiếng. Chậm rãi chống người đứng lên, bởi vì vết xe đổ ban nãy, lần này anh từ từ đứng dậy. Cũng may tiếng chuông cửa vang lên một lần rồi im bật. Anh không cần ra mở quá vội vàng.

Tựa vào vách tường nhích từng chút một đến tận cửa, Diệp Nam tựa nửa người vào tường, định vươn tay mở cửa thì đột nhiên trông thấy một chùm chìa khoá lẳng lặng nằm trên tủ giấy.

Là của Cổ Phong, anh trả lại chìa khoá.

Diệp Nam bấu vào tường dịch lên một tí, vuron tay cầm lấy chùm chìa khoá kia. Kim loại chạm vào lòng bàn tay, xúc cảm lạnh lạnh, cứng rắn. Anh ngạc nhiên, ngần người nhìn chìa khoá trong tay, đến khi tiếng chuông cửa hơi chói tai lại vang lên mới hoàn hồn, vội vàng giờ tay mở cửa.

Nhìn thấy người đến là Ngũ Kỳ, Diệp Nam không khỏi tròn tròn mắt, *"Sao cậu lại quay về? Cậu để quên đồ à?"*

Ngũ Kỳ xoay người cởi giày, chân trần cầm hai túi nilong to vòng qua người anh đi vào bếp, *"Đã đi rồi, nhưng mà đi một lúc bỗng nhiên nhớ ra cậu nói cả ngày chưa ăn gì, sợ cậu đói chết ở nhà nên mình quyết định quay về cứu cậu một mạng."*

Đổi lại ban nãy, anh sớm chăm chọc phản bác lại lời cô, nhưng Ngũ Kỳ đã thả hai túi đồ ăn to trong tay vào bồn, ngâm vào nước rồi mà vẫn không nghe thấy tiếng anh. Cô nghi ngờ quay đầu lại xem.

Diệp Nam đang cúi đầu, vịn vào tường chậm rãi lê bước chân, cảm giác tiếng động trong phòng bếp bỗng nhiên ngừng lại, anh từ từ ngẩng đầu nhìn, đón nhận tầm mắt quay sang xem xét của Ngũ Kỳ. Vì thế, anh theo bản năng nhếch khóe miệng vô lực mỉm cười, *"Sao thế?"*

Cười còn khó coi hơn khóc... Trong lòng Ngũ Kỳ im lặng nói thầm một câu, mặt ngoài không biểu lộ điều gì, *"Không sao, mình chỉ cảm thấy hơi kỳ lạ, tự dưng cậu nói ít đi."*

Diệp Nam ngần ra, tiện đà ngửa quen đường chọn chuyện không quan trọng để nói, *"Ban nãy bị tụt huyết áp, bây giờ còn hơi choáng váng."* Dừng một lúc, anh hữu khí vô lực oán trách, *"Tôi nói có khả năng bị tụt huyết áp mà, kết quả động vật như cậu máu lạnh vẫn ném bệnh nhân cô độc lại ich kỳ chạy mất."*

Nhìn bề ngoài, hình như anh đã khôi phục trạng thái tinh thần lúc trước, nhưng mà Ngũ Kỳ có thể cảm nhận được hồi nãy anh còn có đôi phần tâm tư trên đầu cô, còn giờ phút này anh hoàn toàn đáp lấy lẹ.

Có điều nếu anh làm bộ như không có việc gì, cố sức biểu hiện ra một tầng giả dối rất giống thật thì cô cũng đừng vạch trần người ta bằng mọi cách, buộc anh phải thừa nhận vết thương lòng máu chảy đầm đìa.

Cô lau khô nước trên tay, giả vờ như bình thường quay đầu đi, từ tốn nói, *"Mình rót cho cậu cốc nước đường nhé?"*

"Nước đường cái gì, lại đây đỡ tôi." Diệp Nam ịu xù đưa mắt nhìn cô, *"Đợi lát nữa tôi choáng váng ngã xuống đất cậu đỡ nổi tôi chắc?"*

"Mình không đỡ nổi cậu, mình chỉ có thể gọi 120."

"... Thật vô dụng."

Ngũ Kỳ bước nhanh qua đỡ lấy một cánh tay anh, *"Trong túi mình có mấy cái kẹo sữa, cậu muốn ăn không?"*

Diệp Nam không khách khí đón hơn nửa sức nặng cơ thể lên người cô. Sau khi thờ phào nhẹ nhõm, anh lười biếng liếc cô, *"Chỉ có kẹo sữa thôi à? Không có Chocolate?"*

"Vào lúc này cậu đừng soi mói nữa, thân thể quan trọng hơn."

Diệp Nam lắc đầu, *"Tôi ghét vị sữa."*

Ngũ Kỳ quả thực bó tay với anh. Cô nghiêng đầu nhìn phòng ngủ, lại nhìn sô pha, quyết đoán lựa chọn sô pha tương đối gần hơn, đỡ Diệp Nam từ từ đi đến đó.

Thật vất vả diu và đỡ anh xuống sô pha, Ngũ Kỳ lại chạy bước nhỏ vào phòng ngủ ôm gối đầu và chặn ra đắp cho anh. Tiếp theo, cô quay vào bếp dùng nước ấm pha một cốc nước đường, chậm rãi bụng cốc ra phòng khách.

Diệp Nam đắp chăn rất dày mà vẫn cảm thấy lạnh, cả người rét run đồng thời liên tục đổ mồ hôi. Anh siết chặt mép chăn, gần như cuộn mình thành một cái kén không lồ.

Ngũ Kỳ dùng bước trước mặt anh, đưa cốc nước đường trong tay cho anh đồng thời dùng tay kia vén bớt phần tóc mái ướt sũng, dùng mu bàn tay kiểm tra nhiệt độ ở trán anh.

Cảm giác mu bàn tay truyền đến độ ấm, cô nhú nhú mày, lo lắng cúi đầu nhìn anh, *"... Nóng quá, cậu sốt rồi."*

Diệp Nam không lên tiếng, nhận cốc nước đường uống mấy ngụm. Sau khi nước đường trôi xuống bụng, glucose dần dần tiến vào máu, giảm bớt tình trạng tụt huyết áp.

Một lúc sau, Diệp Nam rút cục cảm thấy tay chân nặng nề ấm dần lên, anh từ từ buông lỏng cái chăn đắp trên người, cúi đầu ôm bụng khó chịu hừ hừ, *"Tôi đói quá..."*

Ngũ Kỳ thu hồi bàn tay đặt trên trán anh, bắt đắc dĩ nói, *"Sốt cao như thế mà cậu còn kêu đói, mình thật sự bái phục cậu."* Dừng một chút, cô nhớ tới điều gì đó, *"Nhiệt kế đâu? Cậu lấy ra xem chưa? Bao nhiêu độ?"*

Diệp Nam sững sờ, chậm rãi ngẩng đầu nhìn cô.

Ngũ Kỳ thấy biểu cảm của anh là hiểu ngay, *"Quên rồi hả?"*

Anh im lặng gật đầu, hiếm khi có phản ngượng ngùng.

Ngũ Kỳ hoàn toàn chịu thua anh, cách lóp quần áo sờ phần dưới cánh tay: trống không, không còn dấu vết của cái nhiệt kế. Cô bắt đắc dĩ liếc anh một cái, *"Không"*

phải mình bảo cậu giữ chặt à? Hiện tại nó chạy đi đâu rồi?"

Diệp Nam gạt tay cô, cảnh giác nhìn cô, "Nam nữ thụ thụ bất thân, cậu chưa từng nghe câu này sao? Tùy tiện sờ ngực của đàn ông là chuyện một cô gái ngoan sẽ làm chắc?"

"Cậu làm gì có ngực hả? Minh chỉ đụng đến xương sườn." Ngừ Kỳ tức giận trừng mắt nhìn anh, "Tự cậu tìm đi, xem nhiệt kế rơi xuống chỗ nào rồi."

"Mở miệng ngậm miệng chỉ biết sờ sờ sờ, cậu có thể rụt rè một chút không hả?" Diệp Nam thuận miệng phản bác một câu, nhưng vẫn nghe lời vờ tay sờ quần áo mình. Quả nhiên ở thắt lưng bên trái anh chạm phải một vật nhỏ cứng cứng. Đang định lấy ra thì thấy Ngừ Kỳ không hề chớp mắt nhìn chăm chăm mình, anh vội vàng thả tay xuống, "Tôi sắp vén áo, cậu không biết quay mặt đi hả?"

Ngừ Kỳ đành nhắm mắt lại, "Bao nhiêu độ?"

Tiếng động sột soạt ngừng lại, sau một lúc im lặng, giọng Diệp Nam vang lên, thái độ dửng dưng, "38.9 độ, còn may."

Ngừ Kỳ mở choàng mắt ra, giắt lấy nhiệt kế trong tay anh nhìn, quả nhiên là 38.9 độ, không chút suy nghĩ cô lập tức trừng mắt nhìn anh, "Sốt cao đến mức này mà gọi là còn may hả? Rốt cuộc đây là cơ thể của cậu hay của mình, cậu muốn chết hả? Cần mình chọn mộ thì báo trước một tiếng!"

Diệp Nam gạt mình khi thấy cô đột nhiên nổi cáu, không nhận được nở nụ cười, không hiểu tại sao nụ cười dần dần phai nhạt xuống. Cuối cùng, anh yên lặng nhìn cốc thủy tinh trong tay mình, nhẹ nhàng nói, "Chết thực ra cũng tốt, dù sao không có ai để ý."

Kính ngạc ngơ ngác một lúc, Diệp Nam mới nhận ra nãy giờ đối phương im lặng. Anh cũng sờ ngửi ngực ngẩng đầu nhìn, thấy cô mặt không biểu cảm đứng trước mặt, trong đôi mắt đen lấy hình đẹp hình như ẩn giấu sự tức giận.

Anh ngăn ra, "Sao vậy?"

"Sao vậy?! Cậu có mặt mũi hỏi tôi làm sao vậy à?" Ngừ Kỳ bị biểu cảm mặt mày của anh chọc giận, cười lạnh, "Chắc nãy giờ tôi bận tới bận lui là ăn no rừng mỡ phải không? Cậu vừa nói bị ốm mẹ tôi vội vã bảo tôi đến thăm cũng là xen vào việc của người khác phải không? Chúng tôi quay xung quanh cậu mà gọi là không ai quan tâm hả? Vậy cậu đi chết đi, tôi sẽ chọn cho cậu một ngôi mộ, đảm bảo cực kì hợp phong thủy."

"Nè, Dương Ngừ Kỳ, cậu quát người ốm như thế là không đúng ——"

"Tôi cứ quát cậu đấy thì làm sao? Cậu có giỏi thì đi chết đi! Dù sao không ai để ý không phải sao!"

Diệp Nam vội vàng giơ hai tay lên làm tư thế đầu hàng, liên tục nhận lỗi, "Được rồi, được rồi, tôi nói sai rồi, là tôi không đúng, tôi xin lỗi cậu, tôi là đồ trứng thối, tôi vậy cơ trắng đầu hàng, cậu đại nhân đại lượng... Này, cứ thế đi à?"

Ngừ Kỳ lườm anh một cái, đẩy hai cái tay giơ cao của anh, "Minh mặc kệ cậu." Dứt lời cô không thèm liếc anh, dứt khoát xoay người bỏ đi.

Ánh mắt Diệp Nam vội vàng đuổi theo, "Ôi chao, đừng thế mà, cậu đi đâu thế?"

Ngừ Kỳ không thèm quay đầu, tức giận nói, "Đi nấu cháo."

Diệp Nam nghe vậy ngăn người, không nhận được nở nụ cười, ngẩng đầu nhìn bóng lưng cô, gọi, "Dương Ngừ Kỳ ——"

"Sao?!"

"Cảm ơn." Giọng anh rất dịu dàng, còn mang theo ý cười khó nhận ra.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 6 - Chương 46: Theo đuôi nam phụ là Gay(4)

Uống hết cốc nước đường vào bụng, Diệp Nam nghỉ ngơi thêm một lúc rồi từ từ đứng lên, một tay ôm chân, một tay cầm theo gối đầu, lắc lắc lư lư đi vào phòng ngủ.

Ngừ Kỳ khoanh tay trước ngực đứng trong bếp, nhìn đánh về anh gần như sắp ngã gục, cô lắc lắc đầu, vờ tay vịn nhỏ bếp ga rồi bước tới, cầm lấy cái gối trong tay anh, nhủ thầm, "Cần đỡ không lão nhân gia?"

Diệp Nam vừa bị cô mắng mấy câu, đến giờ còn có phần xấu hổ. Vốn muốn thành thành thật thật nói tiếng cảm ơn nhưng vừa nghe cô bông đùa mình như xưa, anh thở phào, vội vàng nâng cánh tay tùm tùm nói, "Lại đây lại đây, ông sắp ngã rồi mà không biết đến đâu ông."

Ngừ Kỳ không nhận được bật cười, tiến lên từng bước, vốn định đỡ lấy cánh tay anh, kết quả tay ông lão quàng lên vai cô, thuận tiện không biết thương hương tiếc ngọc dựa hơn nửa người sang, cuối cùng đặc ý đào dạt búng ngón tanh tách, "Đi thôi, người trẻ tuổi."

Ngừ Kỳ buồn cười lườm anh một cái, đổi tay cầm gối đầu, tay kia đặt lên trên cánh tay anh khoát lên vai mình, từng chút một diu anh về phía giường trong phòng ngủ. Cô nhanh nhẹn đặt cái gối xuống, đắp chăn kín cho anh từ đầu đến chân, "Ngoan ngoan nằm yên, ngủ một giấc sẽ đỡ mệt mỏi, hết khó chịu."

Diệp Nam co người trong chăn, cảm bị che trong cái chăn trắng tinh, chỉ lộ ra cái trán nhọt nhọt và sống mũi thẳng tắp, mái tóc đen buông xoã trên gối, khuôn mặt thanh tú nhìn càng nhỏ bé hơn, giống như một chú cún to xác tội nghiệp, "*Vẫn khó chịu...*"

Tiếng anh quá nhỏ, không nghe rõ. Ngừ Kỳ già vờ không nghe thấy, tà nghệ anh liếc mắt một cái, "*Cậu nói gì?*"

Anh lắc đầu, hai mắt khép hờ, "*Không có gì.*" Dừng một chút, anh nhắm mắt lại hỏi, "*Có thể hỏi cậu một câu không?*"

"*Mình có thể nói không được không?*"

"... *Không được.*"

"*Vậy cậu hỏi đi.*"

Diệp Nam chậm rãi mở to mắt, kinh ngạc nhìn chằm chằm trần nhà nói, "*Nếu có một ngày, cậu bị người khác đá, cậu sẽ làm gì?*"

Hiển nhiên anh nói đến chuyện của chính mình nhưng Ngừ Kỳ không được biểu hiện ra mình biết rõ mọi chuyện. Cô híp mắt lạnh lùng hỏi lại, "*Ý của cậu là có một ngày cậu có khả năng đá mình hả?*"

"..." Diệp Nam ngẩn người, giờ mới nhớ ra đối phương là vị hôn thê của mình, vội vàng xấu hổ cười nói, "*Tôi không có ý đó, tôi chỉ nói nếu... Nếu.*"

Ngừ Kỳ không dấu vết quan sát anh.

Rõ ràng, anh còn tưởng rằng mối quan hệ của mình và Cố Phong nằm trong bóng tối, bạn bè thân thiết, cha mẹ và vợ chưa cưới đều không hay biết. Có lẽ cô có thể lợi dụng điểm này, nhân cơ hội truyền thụ cho anh một vài suy nghĩ tích cực.

Trầm ngâm suy tư một lát, Ngừ Kỳ xoay người ngồi xuống mép giường, nói khá nhanh, "*Nếu có người dám đá mình, mình sẽ tung số điện thoại của anh ta lên mạng, bên cạnh dùng 3 hàng chữ màu đỏ in đậm ghi chú rõ [bản thân còn zin, nhu cầu khai trai cấp bách, không cần tiền boa, hoan nghênh gọi điện]. Hôm sau lại tùy tiện tìm một người đàn ông đẹp trai hơn anh ta, tình tình tốt hơn anh ta, giá trị con người cao hơn anh ta, lượn trước mặt anh ta ba mươi vòng anh em em em ái. Sau khi trút giận xong, mình lập tức quên anh ta sạch sẽ, quay đầu tìm niềm vui mới, tranh thủ sống hạnh phúc hơn anh ta một trăm lần.*"

Đôi môi mỏng Diệp Nam dẫu dưới chăn hơi nhếch lên, yên lặng chậm rãi về vị trí cũ.

Ngừ Kỳ nhìn anh, "*Nói ra suy nghĩ của cậu xem nào? Không đồng ý với cách làm của mình à?*"

Diệp Nam cảm thấy trái tim vốn dĩ nặng trĩu không biết vì sao giờ nhẹ nhõm hơn, nhưng vẫn đau âm ỉ. Anh từ từ thở dài một hơi, nở nụ cười, quay đầu nhìn cô, "*Không, không phải phản đối... Nhưng nếu cậu thực sự yêu người kia thì cậu không thể làm việc đó.*" Anh nói rất nhỏ, vừa giống nói với cô hoặc như độc thoại một mình.

Ngừ Kỳ không nói chuyện, nhìn anh trong lòng thở dài một hơi.

Con người Diệp Nam cái gì cũng tốt, chỉ có một điểm không hoàn hảo: quá cứng rắn với bản thân, đối với người khác lại quá mềm lòng. Người như anh, cho dù bị bỏ rơi cũng không đành lòng làm tổn thương đối phương, lại không có cách nào giảm bớt nỗi đau khổ, cho nên cuối cùng anh đành tự lấy dao đâm bản thân.

Cô dòm tằm mắt nhìn ra bên ngoài cửa sổ, giọng từ tốn tuy nói ra suy nghĩ của chính mình nhưng càng giống như lời an ủi, ngầm khuyên giải, "*Như vậy thì chúc phúc cho anh ta, thật lòng thật dạ chúc anh ta hạnh phúc... Để anh ta hạnh phúc, đừng buộc mình ở một chỗ.*"

Diệp Nam nghe vậy thu hồi ánh mắt, ngạc nhiên nhìn chằm chằm trần nhà ngẩn người. Hồi lâu sau, anh chậm rãi nhắm mắt, hàng mi đen dày cùng với quầng mắt đen sì càng khiến đường nét trên khuôn mặt cô độc trống vắng.

Sau một lát, anh nhẹ nhàng giật giật môi, trong giọng nói mang theo nồng đậm nỗi mệt, "*Làm sao có thể cười chúc phúc anh ta... Không làm được...*"

Nếu hiện tại nói những lời này là người khác, có lẽ cô sẽ khuyên đối phương đi du lịch khắp nơi, làm quen với những người bạn mới, thay đổi tâm tình tiện thể quên mất người kia, nhưng không thể nói thế với Diệp Nam... Anh chìm đắm quá sâu, cho dù thế giới rộng lớn đặt trước mặt anh, anh vẫn cố nắm chặt tay cái người sắp không thuộc về bản thân, không muốn buông ra.

Ngừ Kỳ không có biện pháp, đành cắn chặt răng nói liều, "*Thế chỉ còn một biện pháp duy nhất — theo đuổi lại anh ta.*"

Diệp Nam ngẩn người, mở mắt ra nhìn cô, "*Theo đuổi lại sao?*"

"*Có tóm được không thì nói sau, nếu không có can đảm làm thử, như vậy cậu vĩnh viễn không cam lòng. Quay về với nhau thì mọi chuyện tốt đẹp, không được thì cũng hoàn toàn hết hy vọng, sống tiếp quãng đời về sau.*"

Ngừ Kỳ nói rất thành tâm, nhưng trong lòng cô biết rõ, duyên phận của Diệp Nam và Cố Phong sớm đến hồi kết. Nếu anh làm theo lời cô nói, ngoài thất bại cái nhận được chỉ là thất bại... Có lẽ nhìn trước mắt cách này quá tàn nhẫn, nhưng có thể làm cho anh thấy rõ ràng bọn họ không còn khả năng.

Phá trước rồi xây dựng sau, chỉ có nước đau đớn đến tận cùng thì mới buông tay ra.

Nếu không cho dù một người đau đến mức chết đi sống lại, trong trí nhớ người đó chỉ có hình ảnh tốt đẹp của đối phương. Cứ tiếp tục như thế, theo vô số lần hỏi tường lại quá khứ càng được tô điểm đẹp đẽ hơn, cuối cùng nó sẽ trở thành một phần của sinh mệnh, sự tồn tại không thể dứt bỏ. Cô muốn ngăn chặn khả năng này xảy ra nên đành để anh bị đâm cho đầu rơi máu chảy, bị đâm đến khi tinh tảo tự hiểu ra mới thôi.

Nhìn về mặt Diệp Nam như đang suy nghĩ, trong lòng Ngữ Kỳ thờ dài một hơi, thản nhiên nói, "*Cậu cứ ngủ một giấc, mình đi xem cháo được chưa.*" Dứt lời cô xoay người ra khỏi phòng, còn sấn sóc đóng cửa lại.

Diệp Nam nhìn chằm chằm cửa phòng đóng kín một lúc, lại chậm rãi dời tầm mắt ra bên ngoài cửa sổ.

Bầu trời xanh thẳm trong trẻo, mây trắng khi cuộn lại khi thông thả trôi. Chúng vĩnh viễn không cảm nhận được hi nộ ái ố (*mừng, giận, thương, ghét*), không giống con người... thật may mắn.

Diệp Nam chuyển ánh mắt đến tủ đầu giường, nhìn di động của mình không nhúc nhích.

Sau một lát, anh chậm rãi ngồi dậy, cảm di động trong tay, cúi đầu suy nghĩ một hồi lâu mới gõ được mấy chữ trong tin nhắn, nhưng mà ngón tay thon dài hơi động đậy rồi dừng động tác.

Anh im lặng nhìn màn hình sáng ngời hơn nửa ngày, mới chần chừ gõ ký tự kế tiếp ——

[Tôi sẽ không xem mail, nếu cậu muốn chia tay, hãy chính mồm nói cho tôi biết.]

Không được... Thái độ quá mạnh mẽ cứng rắn.

Diệp Nam nhú nhú mày, xoá chữ đi, gõ lại lần nữa.

[Tôi hơi sốt, cảm giác rất khó chịu. Nhưng cậu không ở đây.]

Vẫn không được... Rất hèn mọn, như là cầu xin.

Diệp Nam vươn tay một mối xoa mi tâm, vươn tay ném di động qua một bên, ngẩn người mấy phút rồi mới một lần nữa quay về giường nằm.

Cơ thể bị dùng hết sức lực đã mất đi quyền khống chế, nhưng một khi một người ở trong một không gian bịt kín, sẽ không thể khống chế nỗi nhớ tới người kia. Một khi đã nhớ tới càng không thể cứu vãn, họ bắt đầu suy nghĩ vẩn vơ. Cho nên cứ việc mặt ngoài biết không nên để lộ ra điểm khác thường, anh không thể nhận được hỏi vấn đề này.

Anh từng đọc một đoạn nhật ký tâm trạng của nhân viên nữ cấp dưới, chỉ có tám chữ ngắn ngủn —— tịch mịch tận xương, tương tự thành hoạ. Khi đó anh nghĩ nói hơi quá, nhưng hiện tại anh đã hiểu.

...

Cuối cùng Diệp Nam không xem cái mail kia, mà gửi cho Cố Phong một tin nhắn đã sửa đi sửa lại nhiều lần.

Ước chừng 3 phút sau, di động rung rung rồi tự động biến thành màn hình đen ngòm lạnh lùng, anh vươn tay cầm lấy điện thoại, mở tin nhắn.

Từng chữ màu đen lạnh như băng, không mang theo hơi ấm của cơ thể người sống. Có lẽ vì không cần mặt đối mặt với nhau, trong giọng điệu của người nọ bớt đi vài phần lo lắng, có vẻ chừng chạc và kiên quyết.

"Thời gian đám cưới của tôi và Lâm Văn Văn đã quyết định vào cuối tháng, sau khi kết hôn tôi sẽ sống thật tốt với cô ấy, làm một người chồng có trách nhiệm. Cậu hãy giữ gìn sức khoẻ, đừng đợi tôi, tôi không xứng đáng."

Mấy chữ ngắn ngủn mà Diệp Nam lại đọc thật lâu thật lâu, đến khi có người gõ nhẹ ba tiếng vào cửa phòng.

Anh nhắm mắt, khóe môi cố gắng nhếch lên thành một độ cong khó coi. Cho dù cố gắng nguy trang, giọng anh vẫn vô cùng yếu ớt, "... Vào đi."

Ngữ Kỳ nghe giọng là biết tình huống bất thường, bởi vậy sau khi mở cửa ra cô không đi vào mà đứng ở cửa hỏi, "*Cháo nấu xong rồi, cậu muốn ăn không?*"

Diệp Nam cúi đầu để điện thoại sang một bên, im lặng một lúc mới lắc lắc đầu, "... Không đói."

Ngữ Kỳ không nói gì thêm mà lùi từng bước, một lần nữa đóng cửa lại. Những lúc như thế này nếu tùy tiện xông vào, tương đương bắt anh cố gắng giả vờ như không có việc gì, thật sự rất tàn nhẫn.

Có điều cho dù như thế, Ngữ Kỳ không định ra về. Tình trạng hiện nay của Diệp Nam rất không ổn, nếu để anh ở một mình chưa biết chừng sự việc tự sát sẽ xảy ra sớm, cô không thể mạo hiểm.

...

Kim đồng hồ treo tường nhích qua con số 11, kim phút im lặng dừng ở con số 6, kim giây thông thả chuyển động.

Giữa phòng ngủ, Diệp Nam nửa tỉnh nửa mê mở mắt ra, hỗn loạn nhìn chằm chằm trần nhà trong chốc lát, hoàn toàn tỉnh táo, không còn buồn ngủ chút nào. Căn phòng trống rỗng chỉ có tiếng hít thở của bản thân, bên ngoài phòng khách cũng không có tiếng động, yên tĩnh như thể nằm mơ ở nơi hoang dã. Có lẽ cô ấy đi từ lâu rồi, căn hộ rộng lớn chỉ còn một mình anh.

Diệp Nam kéo kéo khóe môi, tạo thành một nụ cười khó coi. Sau khi vươn tay sờ sờ trán mình, anh thờ dài một hơi, giây giũa kéo lê cơ thể mềm nhũn không có một chút sức lực xuống giường, vịn tường nhích từng bước một ra đến cửa, mở cửa phòng.

Vốn dĩ định ra bàn trà trong phòng khách tìm thuốc để uống, không ngờ cửa vừa mở, nhìn phòng khách vắng tanh, Diệp Nam ngẩn người, theo bản năng dừng bước.

Tivi im lặng chiếu bộ phim điện ảnh không biết tên, ánh sáng hắt ra chiếu sáng một vùng nhỏ, cũng hắt lên bóng người quen thuộc trên sofa.

Đúng là Ngữ Kỳ.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Nữ Phụ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 6 - Chương 47: Theo đuổi nam phụ là Gay(5)

"Đói à?" Ngữ Kỳ thả điều khiển tivi trong tay xuống, quay đầu nhìn anh, "Đợi một tí mình đi hâm nóng cháo nhé?"

Diệp Nam không hỏi cô vì sao chưa về, cũng không hỏi vì sao trễ như vậy mà cô còn chờ ở phòng khách.

Anh im lặng một cách khác thường, từng bước một đi đến sofa, hai tay tùy ý cắm trong túi quần, đầu cúi rất thấp, mái tóc rối bù che khuất non nửa khuôn mặt, sống mũi thẳng tắp bị ánh sáng tivi hắt lên tạo thành bóng mờ cô độc.

Ngữ Kỳ nghi ngờ nhìn anh, lúc cô đang tự hỏi có nên nói gì đó lúc này không thì Diệp Nam lại quay người ngồi xuống sofa, dựa vào cô rất gần, gần như là vai kề vai.

Hơi ấm nhỏ bé từ người đối phương thông qua khoảng cách gần như không đáng kể truyền đến người kia. Trong phòng khách trống rỗng, trong buổi tối hơi mát mẻ, hai con người ngồi sóng vai giống như hai con thú bị lạc trên hoang đảo, sưởi ấm cho nhau.

Ngữ Kỳ không phải cô em gái nhà bên thuần khiết chưa hiểu sự đời. Cô biết vào những lúc như thế này nên cư xử như thế nào. Bạn không nên lải nhải lắm điều hỏi anh có muốn ăn cháo không, có uống thuốc không, mình lấy giúp cậu cái áo khoác nhé... Mọi hành động đó đều là thừa thãi, sẽ khiến bầu không khí mập mờ đó tan biến hết.

Chậm rãi thu hồi bàn tay vốn định đưa điều khiển tivi cho anh, cô quay đầu, giả vờ như chăm chú xem tivi không có tiếng động, thực chất mọi sự chú ý cô dồn hết lên con người ngồi bên cạnh.

Diệp Nam yên lặng nhìn chăm chăm bàn trà một lúc, bỗng nhiên nhắm mắt lại, hàng mi dài cong cong sụp xuống, che hết ánh mắt.

Ngữ Kỳ quay đầu đi nhìn anh, chưa nhìn quá ba giây, Diệp Nam nhẹ nhàng nghiêng đầu, tựa vào vai cô.

Hàng lông mày thanh mảnh hơi nhíu, anh hơi mím môi, không còn bộ dạng tùm tùm như lúc chiều, giọng anh vì sốt cao mà có phần khàn khàn, "Tôi không có ý gì đâu, chỉ muốn tựa một lúc, một lúc thôi."

Có thể bóng tối đã che đi mọi thứ, giống như có một thứ ma thuật vô hình, làm cho con người có thêm can đảm cởi bỏ tấm mặt nạ đang đeo khi đã quá mệt mỏi.

Trán anh kề sát vào xương quai xanh của cô, mái tóc đen rối bù cọ vào gáy cô ngứa ngứa. Ngữ Kỳ nhẹ nhàng điều chỉnh người, ưỡn thẳng lưng để anh không dựa vào quá mệt, đồng thời cách anh gần một ít.

"Mùa nhà quá rộng." Anh im lặng nhắm mắt tựa vào vai cô, đôi môi khô ráo hơi bong tróc da gột gột, không biết nói chuyện với cô hay lẩm bẩm một mình, giọng rất nhẹ, "... Một người ở, rất cô đơn."

Ngữ Kỳ im lặng một lúc, khẽ nói, "Cậu có thể nuôi chó, sẽ náo nhiệt hơn rất nhiều."

"Rất ảm ỹ."

"Vậy nuôi mèo."

"Tôn công chăm lo, không nuôi được."

Ngữ Kỳ không khỏi buồn cười, hơi mím môi, dùng giọng điệu dịu dàng, nhẹ nhàng, từ tốn nói lên những lời hoàn toàn không hề dịu dàng, "Sao cậu khó chiều thế? Không phải ảm ỹ thì quá hao tâm tốn sức, có mà cậu quá lười ỉm?"

"... Tôi đã thế này mà cậu còn giễu cợt tôi?" Diệp Nam mở mắt ra, không còn sức lực dùng dư quang liếc cô một cái, "Cậu có còn lòng trắc ẩn không?"

Ngữ Kỳ biết rõ còn có hỏi, cúi đầu nhìn anh, "Cậu làm sao?"

Anh ngẩn ra, tiện đà mở mắt, chậm rãi vươn tay chạm vào trán mình, trong giọng nói ẩn giấu mấy phần không tập trung, "... Sốt cao thế này cơ mà."

Ngữ Kỳ nở nụ cười, sau đó cũng gơ tay, nhẹ nhàng cầm lấy bàn tay mà anh đặt trên trán, khẽ nói, "Không sao, bất luận như thế nào cũng không sao cả... Mình ở đây mà."

Diệp Nam nhắm mắt lại, không nói gì, trong lòng chẳng hiểu vì sao đột nhiên đau xót, cố gắng kìm nén nỗi đau xuống, ngực nặng trĩu. Hơn nửa ngày sau, anh mới bình thường trở lại, khó coi kéo kéo khóe miệng, "Cậu ở đây có ích gì... Cậu có học đại học y không?"

Ngữ Kỳ khẽ cười cười, nắm tay anh đặt lên đầu gối của mình, "Môn lý mình học không tốt, không học được y."

Diệp Nam cố nhếch khóe miệng, "... *Đầu thật choáng váng.*"

Nước và thuốc đều đặt trên bàn trà, chỉ cách một bàn tay, nhưng anh không hề nhúc nhích. Vì thế Ngũ Kỳ cũng giả vờ không nhận ra.

"Vậy phải làm sao đây, mình đâu phải bác sĩ."

"Không phải cậu bảo cậu ở đây, bất luận như thế nào đều không có việc gì sao?"

Cô nhẹ nhàng mỉm cười, cúi đầu nhìn vào mắt anh, giọng mềm mại như lông chim lướt nhẹ qua lỗ tai, *"Thế để mình hôn cậu một cái, có lẽ đầu cậu hết choáng ngay."*

Diệp Nam sững sờ, vội vàng ngồi thẳng dậy, lấy cốc vờn tay cầm cốc nước và viên thuốc để che giấu, cúi đầu hơi kích động nói, *"Cậu không sợ lây bệnh à?"* Dừng một chút, anh đứng lý hợp tình quay đầu đi, dùng giọng điệu hoàn toàn không có sức thuyết phục hỏi, *"... Hơn nữa, con gái con đâu nên rụt rè một tí, sao dám nói trắng ra như thế?"*

Ngũ Kỳ cười dài, không phản bác, mà lười biếng dựa lưng vào sofa nhìn anh, *"Minh đi đun nóng cháo, ăn xong cậu ngủ một giấc, ngày mai sẽ hết sốt."*

Diệp Nam ngượng ngừng liếc cô một cái, chậm rãi dời tầm mắt, cúi đầu ừ một tiếng.

Ngũ Kỳ cười, đứng dậy đi vào bếp, khi vòng qua người anh còn dựa vào ưu thế nhìn từ trên cao xuống tiện tay vò mái tóc đen rối bù của anh, dùng giọng nói nhẹ nhàng chứa ý cười, *"Ngaoan."*

Diệp Nam ngẩn ra, vội vàng nghiêng đầu né, *"Này, đừng động tay động chân nhân cơ hội ăn đậu hủ người ta."*

...

Ước chừng mười phút sau, Diệp Nam ôm một bát cháo, một bên từ từ húp một bên dùng余光 bắt động thanh sắc quan sát người bên cạnh, *"Đương Ngũ Kỳ."*

Cô cảm điều khiển từ xa chỉnh âm lượng to hơn, tùy ý lên tiếng, *"Làm sao?"*

"Hôm nay cậu dịu dàng không giống cậu tí gì."

"Đó là vì hôm nay tâm trạng của cậu cũng không giống cậu."

Diệp Nam chịu thua, cúi đầu tiếp tục húp mấy ngụm cháo rồi nghĩ ra phản bác như thế nào, *"Đó là vì cảm xúc của người ốm đều dễ dàng xao động."*

Ngũ Kỳ thần nhiên nở nụ cười, *"Đúng vậy, cho nên mình phá lệ thông cảm cho bệnh nhân. Kính già yêu trẻ nhường chỗ cho phụ nữ có thai là vấn đề đạo đức cơ bản nhất thì mình vẫn có."* Dứt lời cô ngáp một cái, *"Muộn quá rồi, cậu húp hết cháo sau đó uống thuốc rồi đi ngủ đi, tối nay mình ngủ lại nhà cậu."*

Diệp Nam ngẩng đầu, nhìn bóng lưng cô đi vào phòng khách, cảm thấy trái tim lơ lửng giữa không trung từ từ chìm xuống.

Mặc dù cách một bức tường, nhưng khi biết ở căn hộ rộng lớn này không chỉ có một mình thì đã khiến người ta cảm thấy an tâm.

...

Hôm sau, nắng sớm xuyên qua cửa sổ rục rờ vào trong phòng, chiếu vào mặt người đang nằm, rất ấm áp.

Sau khi Ngũ Kỳ tỉnh lại, không nhận được ngáp một cái rồi, chậm rì rì xuống giường, một bên chỉnh trang lại quần áo một bên đi ra ngoài cửa.

Ai ngờ vừa mở cửa đã thấy Diệp Nam mặc áo sơ mi, quần âu đóng bộ chỉnh tề ngồi cạnh bàn ăn, đang phết bơ vào bánh mì. Nghe tiếng động, anh cười tùm tùm ngẩng đầu nhìn sang hướng này, đặc ý quơ quơ miếng bánh trong tay, *"Sáng nay tôi lật tung tủ lạnh và tìm ra đây, tôi để lại một miếng cho cậu."*

Ngũ Kỳ ngẩn người một lúc sau đó bật cười, bước tới rồi cúi đầu, cắn một miếng bánh mì đã phết bơ trong tay anh, tiếp đó trong lúc Diệp Nam tròn mắt há hốc mồm nhìn mình chăm chú, cô nghiêng đầu, ngậm luôn miếng bánh trong tay anh tha đi.

Diệp Nam ngẩn người một lúc lâu mới hoàn hồn, *"Tôi không nói miếng này... Miếng của cậu ở trên bàn kia kìa."*

Ngũ Kỳ cười tùm tùm ngồi vào bàn, nuốt miếng bánh trong miệng, *"Minh biết nhưng mình lười phết bơ. Miếng này cậu đã phết rồi coi như trả công ngày hôm qua mình làm y tá."* Dừng một chút, cô lại hé miệng cười với anh, *"Không cần cảm ơn."* Dứt lời cô vờn thon dài ngón tay nhẹ nhàng đẩy miếng bánh tro bụi trước mặt mình đến trước mặt anh.

Diệp Nam không còn lời nào để nói, đành nhận mệnh cúi đầu, buồn bực một lần nữa phết bơ.

Ngũ Kỳ lại cắn một miếng bánh, làm như tùy ý liếc anh một cái, *"Hết sốt rồi à? Đi làm luôn hả, sao không xin nghỉ thêm vài ngày?"*

Động tác trong tay Diệp Nam ngừng một chút, *"Thượng bất chính hạ tắc loạn (1), tôi không thể làm tấm gương xấu cho nhân viên."*

(1) Thượng: trên, hạ: dưới, bất chính: không ngay thẳng, tắc: thì, loạn: lộn xộn) – Người trên mà làm vậy thì cấp dưới không thể nghiêm chỉnh được.

... Cái cơ không có sức thuyết phục.

Chẳng qua Ngừ Kỳ lười vạch trần, cô liếc anh một cái, "Minh cũng đang định đi làm, cần cho cậu đi nhờ một đoạn đường không?"

Diệp Nam nghe vậy cười một cái coi như ngầm đồng ý, hơn nữa miễn cưỡng vung tay, ném một chuỗi chìa khóa trước mặt cô, "Tan tâm đến đón tôi, buổi tối tôi muốn ăn cháo trứng nấu thịt nạc, tốt nhất cho thêm nhiều thịt."

Ngừ Kỳ híp nửa mắt, dùng ngón trỏ luồn qua chùm chìa khóa lắc lư, liếc anh, "Chìa khoá nhà à?"

Diệp Nam cúi đầu tiếp tục phết bơ, làm như không có việc gì cúi đầu ừ một tiếng.

Hai người nhanh chóng giải quyết bữa sáng đơn giản đến thái quá, sau đó Ngừ Kỳ tìm một túi giấy gói viên thuốc và viên con nhộng, nhét vào trong tay anh rồi kéo anh ra cửa.

Khoảng hai mươi phút sau, cô thả anh xuống bên đường, quay đầu nở nụ cười nói với anh, "Nhớ uống thuốc, mình đi trước, có việc thì gọi điện thoại cho mình."

Diệp Nam cũng cười đáp, "Uhm, cậu đi đường cẩn thận." Dừng mấy giây, anh bồi thêm một câu, "Không được tăng ca, quá sáu giờ mới qua đón tôi thì cậu chết chắc."

Ngừ Kỳ buồn cười liếc anh một cái, không trả lời, dứt khoát lái xe đi luôn.

Sau gương chiếu hậu, người nọ mặc áo sơ mi trắng đơn giản lịch sự và quần âu đen đứng ở ven đường, khuôn mặt điển trai thân hình cao ráo, rất ra dáng tổng giám đốc của tập đoàn Diệp thị.

Còn muốn thòm người ta cơ đấy! Đúng là nữ lưu manh! Biến thái thôi tha!

Chương sau Diệp Nam đáng thương tận mắt chứng kiến nam nữ chính tình cảm với nhau ở trong công ty. Tôi không nỡ ngược cậu ấy dù chỉ một chút T_T

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Nữ Phụ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 6 - Chương 48: Theo đuổi nam phụ là Gay(6)

Từ trên xuống dưới cả công ty đều biết, tuy Diệp Nam là tổng giám đốc trên danh nghĩa, nhưng người làm việc và nắm quyền thực sự là phó tổng giám đốc nhận lương của ban quản trị. Đại thiếu gia Diệp Nam không có bằng cấp về kinh tế, hồi đại học anh học văn sử triết – những thứ thích hợp với kiểu người nhàn văn đã hạc (1) mua một căn biệt thự ẩn cư trong rừng sau đó vùi đầu vào đóng giấy lộn nghiên cứu. Hơn nữa từ lúc nhậm chức cho tới bây giờ, ngoại trừ ký tên vào giấy tờ và tham gia vào những sự kiện quan trọng, việc duy nhất anh làm chính là nâng đỡ một nhà thiết kế nhỏ nhỏ như Cố Phong lên thành giám đốc sáng tạo dẫn dắt một đội ngũ khổng lồ.

(1) mây thành thoi nhàn rồi, hạc hoang dã tự do.

So sánh với Diệp Nam – không tham gia hoạt động tập thể của công ty, chỉ ứng phó được với mấy người trong ban quản trị, Cố Phong sống bầy đàn hơn anh nhiều lắm. Anh ta chín chắn, trầm tĩnh mà lại hài hước, năng lực làm việc là số một. Sau khi tan tâm, anh ta thường xuyên mời cấp dưới đi ăn và hát Ktv, gần như hoà đồng với mọi đồng nghiệp.

Cho nên sáng hôm nay, lúc Cố Phong đưa thiệp cưới cho các đồng nghiệp trước khi vào giờ làm, toàn bộ công ty náo nhiệt như đang mở tiệc trà. Gần như tất cả mọi người rời khỏi ô vuông làm việc của mình, vây quanh đôi vợ chồng tương lai Cố Phong và Lâm Văn Văn, chúc phúc trên đũa, âm ỉ cả lên.

Khi Diệp Nam đến thì trông thấy cảnh tượng trên. Mọi người không có chú ý tới tổng giám đốc hôm qua không đi làm đứng ở cửa, bọn họ tiếp tục ồn ào. Tiếng động họ gây ra càng lớn càng làm nổi bật anh đứng ở cửa lẻ loi, lạnh lùng.

Diệp Nam không tiến lên, anh đứng im lặng, xa xa nhìn hai người cười nhận lời chúc phúc của đồng nghiệp.

...

Lần đầu tiên gặp Cố Phong, hồi ấy anh vẫn là cậu sinh viên vừa ra trường. Mặt mũi anh sáng sủa như ánh mặt trời, có phần xấu hổ, vẻ mặt non nớt nhưng kiên định cam đoan với mỗi lãnh đạo mình phỏng vấn, "Tôi sẽ cố gắng hết mình trong công việc", ngốc nghếch một cách đáng yêu.

Ba năm đã qua đi, Diệp Nam chứng kiến anh chán nản, anh nhiệt huyết, xem anh từ tổn nói trước mặt người khác sau đó thức đêm tăng ca, nhớ rõ lúc anh sang sảng cười to, cũng nhớ như in thời điểm hạng mục thất bại, anh bất lực im lặng tựa đầu vào vai mình. Ngày này qua ngày khác, năm này qua năm nọ, Diệp Nam quan sát một cậu thanh niên lớn lên, trở thành người đàn ông có thể một mình gánh vác bầu trời.

Cấp trên và cấp dưới, đàn ông và đàn ông, thân phận đầy xấu hổ, họ muốn ở bên nhau là điều người đời khó chấp nhận nhưng mà họ đã kiên trì ba năm. Cố Phong là một người yêu hoàn hảo, anh trẻ tuổi anh tuấn, dịu dàng săn sóc, hài hước, ở bên cạnh người như vậy không đánh mất con tim là điều bất khả thi. Không biết từ khi nào Diệp Nam chìm sâu vào mối tình này.

Vậy mà đến lúc anh không thể dứt bỏ đoạn tình cảm này, Cố Phong lại quyết định cưới vợ sinh con, sống cuộc sống bình thường, quyết đoán lựa chọn chia tay một

cách rõ ràng, thái độ kiên quyết rành mạch như xử lý công việc. Diệp Nam từng vô cùng thương thức ưu điểm ấy của anh, bây giờ lại thấy nó thật tàn nhẫn.

Thật ra anh biết, đến một ngày nào đó Cổ Phong sẽ rời khỏi mình nhưng theo bản năng anh cố tình không nghĩ đến. Tới khi ngày đó thật sự tới, cho dù về tình cảm không thể chấp nhận nhưng lý trí anh hiểu rõ. Đây là chuyện tất yếu sẽ xảy ra, cũng là chuyện trong dự kiến. Anh định cố gắng tranh thủ một lần song đối lấy là tin nhắn bị từ chối càng kiên định hơn, sáng nay ôm tấm thân bệnh tật đi làm lại trông thấy cảnh này... Quả nhiên, đúng với suy đoán của anh, hai người không còn hi vọng dù chỉ là một tia hi vọng nhỏ nhoi.

Mặc dù đã cố hết sức kiềm chế, nhưng về mặt vẫn rất khó coi. Diệp Nam bỗng nhiên không dám nhìn tiếp, anh cúi đầu che khuất tầm mắt rồi xoa xoa chớp mắt, lặng lẽ dọc theo lối đi, mong không bị ai chú ý đến đi về phía phòng tổng giám đốc.

Nhưng cho dù đã cố né thật xa, không tránh khỏi cảnh xấu hổ.

Có nhân viên tình mắt nhìn thấy anh, nhiệt tình chào từ xa, "*Chào tổng giám đốc!*"

Câu chào đó như hòn đá ném vào mặt hồ yên ả, kéo theo một loạt tiếng chào hỏi.

Diệp Nam không thể không dừng bước, cứng ngắc đứng tại chỗ mấy giây. Anh gian nan kéo khóa miệng, tạo thành nụ cười lừa mình dối người rồi quay đầu, gật gật đầu coi như đáp lại bọn họ.

Vừa quay đầu, đúng lúc đối diện với ánh mắt Cổ Phong nhìn sang, cũng thấy được trong mắt đối phương che giấu mấy phần áy náy và không đành lòng.

Cách đám đông ồn ào, Diệp Nam nhìn cặp mắt vô cùng quen thuộc, bỗng nhiên cảm thấy yết hầu đắng chát.

Bây giờ anh là bạn trai của người khác, mỉm cười đứng bên cạnh người ta. Không lâu sau, anh sẽ nắm tay cô gái kia, sánh vai cùng cô từng bước một bước vào tòa lâu đài hôn nhân, sinh con đẻ cái, nắm tay nhau đến già. Anh sẽ là người chồng dịu dàng tâm lý, người cha đáng kính. Anh sẽ có một hạnh phúc gia đình, nhưng hạnh phúc đó không liên quan gì đến mình.

Một nhân viên bình thường luôn nâng nể nhân cơ hội hỏi, "*Ngày Giám đốc Cổ và cô Lâm kết hôn, liệu có hân hạnh được tổng giám đốc đứng đón tiếp khách khứa không?*"

Ở trong mắt mọi người, Cổ Phong do một tay Diệp Nam đề bạt lên. Cho dù bình thường ở công ty hai người không trao đổi nhiều, nhưng nghĩ rằng quan hệ giữa họ không kém, cho nên nhân viên này mới dám hỏi như vậy.

Diệp Nam há mồm, lại phát hiện mình không thể thốt nên lời. Anh đành gật đầu lấy lệ rồi mạnh mẽ xoay người bước nhanh vào văn phòng, gần như bối rối đóng sập cửa, ngăn cản âm thanh huyền ảo âm ỉ ở bên ngoài cánh cửa.

Văn phòng tổng giám đốc cách âm rất tốt, một khi đóng cửa, bên ngoài và bên trong giống như hai thế giới. Tiếng ồn ào rớt cuộc không thể truyền vào, càng làm tôn lên không gian rộng lớn trống trải này im ắng như nắm mồ.

Diệp Nam uể oải ngồi vào bàn làm việc, hai tay đặt trên bàn báo cáo, chậm rãi nhắm mắt.

Không biết qua bao lâu, anh thoáng cảm thấy bình tâm hơn thì di động ban nãy đặt trên mặt bàn rung rung.

Diệp Nam mặt mày mát xa thái dương, đứng dậy đồng thời mở điện thoại.

Là một tin nhắn mới, người gửi tên là "Nha đầu thối".

Cổ Phong thích dùng tin nhắn thoại, tiện lợi và nhanh chóng; nhưng Diệp Nam hay Dương Ngữ Kỳ lại thích gửi tin nhắn chữ, một mặt là đã quen với nó, về phương diện khác bọn họ đều không phải loại người quá chi li tiền nong, không để ý đến chênh lệch cước phí 0,1 ngàn mỗi tin nhắn.

Diệp Nam bất đắc dĩ giật giật ngón tay, chọn mở tin nhắn ——

"Lấy thuốc trong túi giấy ra ngay, bây giờ, lập tức, lập tức, không kéo dài kiểu một lúc nữa mới uống, nếu không chắc chắn cậu sẽ quên mất."

Diệp Nam nhẹ nhàng lắc lắc đầu, lại bảo thư ký mang một cốc nước ấm vào cho mình. Anh mở túi giấy, lấy thuốc ra uống từng viên một.

Thư ký đặt cốc nước xuống không ra ngoài luôn mà cười tủm tỉm nói, "*Buổi tối giám đốc Cổ mời mọi người ăn cơm hát K chúc mừng, mọi người bảo tôi vào hỏi tổng giám đốc Diệp xem ngài có đi cùng chúng tôi không."*

Tâm trạng Diệp Nam vừa hồi phục lập tức rơi xuống đáy vực.

Ngón tay thon dài bấu chặt vào cốc thủy tinh, sau đó anh chậm rãi ngẩng đầu, mỉm cười, kiềm chế cảm xúc, cố gắng làm giọng bản thân có vẻ bình tĩnh tùy ý một tí, "*Tôi không đi đâu, mọi người đi chơi vui vẻ."*

Thư ký ngẩn người, thuận theo nói đùa, "*Tổng giám đốc Diệp đi hẹn hò với bạn gái à?*"

Diệp Nam theo bản năng định phủ nhận, bỗng nhiên anh nhận ra không cần phủ nhận nữa. Dù Cổ Phong nghe thấy anh ta cũng không để ý nữa.

Anh im lặng cúi đầu, nhớ lại điều tối hôm qua cô nói.

—— *Hôm sau lại tùy tiện tìm một người đàn ông đẹp trai hơn anh ta, tình tình tốt hơn anh ta, giá trị con người cao hơn anh ta, lượn trước mặt anh ta ba mươi vòng anh em em em ân ái.*

Lúc đó nghe xong, anh cảm thấy mình tuyệt đối không làm được chuyện đó. Hiện tại trong tình hình này, anh lại cảm thấy, nếu làm như lời cô có lẽ anh không còn khó chịu như thế này nữa.

Các cảm xúc phức tạp đan xen lẫn nhau, Diệp Nam nghe thấy giọng mình vang vọng giữa văn phòng, bình tĩnh như không có việc gì, *"Không phải bạn gái, là vị hôn thê."*

Anh vừa dứt người, thư ký lập tức ngăn người.

Chuyện đính hôn với Dương Ngữ Kỳ xảy ra mấy năm trước, anh không công khai, cho nên đám nhân viên nghĩ rằng anh còn độc thân, chưa có bạn gái.

Có thể tưởng tượng tổng giám đốc độc thân nhiều năm không hiểu mọc ở đâu ra một vị hôn thê khiến các nhân viên này kinh ngạc như thế nào.

Nói ra tin này không biết vì sao Diệp Nam cảm thấy vui sướng, anh ngẩng đầu lên mỉm cười, nhìn về phía nữ thư ký, *"Sao vậy, cô không tin à?"*

"Không phải ạ." Thư ký vội vàng phủ nhận, tạm dừng một chút, cô không nhìn được tò mò hỏi, *"Vợ chưa cưới của ngài Diệp chắc chắn rất vĩ đại, rất xứng đôi với ngài?"*

Diệp Nam ngăn người, cười tủm tỉm nói, *"Đúng, cô ấy vĩ đại, xinh đẹp có năng lực, có thể nói chúng tôi lớn lên bên nhau từ nhỏ."* Dừng một chút, anh nhìn gói thuốc trong tay, từ giọng có ý lúc đầu càng ngày càng tự nhiên, *"Đôi lúc tôi thấy cô nhóc ấy quá độc miệng nhưng đôi khi cô lại làm bạn cảm thấy..."* Anh nhún nhún mày, suy tư một lúc chán chừ nói, *"... Đặc biệt yên lòng?"*

"Các đôi yêu nhau đâu vô môm là chuyện bình thường, tình cảm tốt mới thể." Thư ký cười tủm tỉm nói, *"Tổng giám đốc Diệp thật có phúc."*

Diệp Nam cũng cười, tiện đà có phần thất thần.

Vừa rồi anh nói những lời này một phần là cố ý, phần khác quả thật xuất phát từ đáy lòng.

Ở bên Cố Phong ba năm, nhưng lần đầu tiên anh gặp Dương Ngữ Kỳ là năm ba tuổi. Sau đó họ lớn lên trong cảnh suốt ngày cãi nhau ầm ĩ, cô ấy cướp đồ của anh, cũng từng đánh nhau vì anh. Họ cùng nhau trốn học, làm mấy trò đùa dai, an ủi cô vũ lấn nhau những lúc đau khổ yếu đuối. Có thể nói, từ khi có trí nhớ tới nay, cô gái tên Dương Ngữ Kỳ đã chiếm một phần không nhỏ trong ký ức của anh.

Anh nhìn cô từ con nhóc thôi lo chơi như khi lớn lên biến thành "Nữ thần" trong miệng người ngoài, nhìn cô bé tú thân ôm hai đầu gối tưởng thành như hiện tại: Dù trời có sập xuống, người phụ nữ mạnh mẽ đi đôi giày cao gót 10 cm cũng cần răng chống đỡ vượt qua.

Cô bé từng nói với anh "Về sau tớ bảo vệ cậu" hồi ở nhà trẻ, thiếu nữ giúp anh làm bài từ tiểu học thậm chí đến đại học, người phụ nữ tới hôm qua nắm tay anh nói "Mình ở đây mà"... Giờ hồi tưởng lại mới thấy anh nợ cô quá nhiều.

Cố Phong lựa chọn làm một người chồng có trách nhiệm, như vậy... Có lẽ anh nên bắt đầu thực hiện nghĩa vụ và trách nhiệm của vị hôn phu, trả lại hết những gì nợ cô mấy năm qua.

Anh đã tùy hứng hai mươi mấy năm, không thể cứ tiếp tục như vậy.

Đời người không phải chỉ có tình yêu, mà còn có trách nhiệm.

...

Diệp Nam không biết bản thân ngây ngô vượt qua ngày hôm nay như thế nào. Gương mặt Cố Phong và Dương Ngữ Kỳ thay phiên xuất hiện trong đầu anh, hi vọng ái ố (*mừng, giận, thương, ghét*), giọng nói và bóng hình, mỗi hình ảnh rõ ràng như mới hôm qua.

Đến khi cô gọi điện báo mình đã ở bên dưới, anh mới hoàn hồn từ trong suy tưởng. Cảm lấy túi thuốc trên bàn, anh vội vàng ra khỏi phòng.

Vừa đẩy cửa ra, Diệp Nam ngây ngẩn cả người.

Đã qua tan tằm thời gian, nhưng đa phần mọi người chưa vội ra về mà ầm ĩ chen chúc trước cửa, cười đùa náo nhiệt, thảo luận đêm nay đi đâu hát K.

Anh im lặng một lúc, lui vào văn phòng đóng cửa lại, nói với cô qua điện thoại, *"Tôi còn vướng ít việc chưa xong, hay là cậu lên đây đi?"*

Cũng may cô không oán giận, mà thoải mái ừ, Diệp Nam thở phào nhẹ nhõm.

...

Thật ra Ngữ Kỳ chỉ đi làm nửa ngày, buổi chiều cô xin phép nghỉ.

Dựa theo tiến độ phát triển của tình tiết truyện, cô đoán có khả năng Diệp Nam nảy ra ý tưởng *"Dẫn bạn gái đến lác lư trước mặt anh, tức chết anh ta"*, cho nên cô cố tình dùng nửa ngày về nhà sửa soạn, để chờ giây phút này làm một bình hoa hoàn mỹ cho Diệp Nam trút giận.

Mặc dù nhà họ Dương không giàu có như Diệp gia làm kinh tế, nhưng cha Dương mẹ Dương làm quan lớn, không thiếu của cải. Muốn trấn nhiếp mấy nhân viên quen chưa tham gia nhiều sự kiện trọng đại là chuyện rất dễ dàng.

Cho dù không đến mức mỗi bộ quần áo hay túi xách của Dương Ngữ Kỳ đều có giá trên trời, nhưng ngày thường cô cũng mua không ít đồ hiệu. Về nhà, cô tùy tiện mở tủ chọn ra không ít quần áo, lại lựa trong số đó vài món đồ đắt nhất, chọn mùi nước hoa khác nhất, phối hợp đơn giản với nhau, sau cùng trang điểm kỹ càng, rồi chờ đợi thời cơ.

Đương nhiên, Ngũ Kỳ biết rõ, kẻ có tiền và quý tộc chân chính sẽ không phò trương mang hết đồ đắt tiền mặc lên người như vậy. Họ có đủ thân phận địa vị, cho nên không cần quá khoe khoang, bình thường mặc quần áo thoải mái là chủ yếu. Có lúc bạn trông thấy một quần áo cực kì đơn giản, không nhìn rõ logo song thực chất giá của nó đắt đến nỗi làm người ta lú lờ.

Chẳng quá mục đích bắt đồng, thù đoạn cũng không giống nhau. Muốn trấn trụ người khác, bạn không có thể thanh cao mặc một bộ rất đắt tiền nhưng không quá phò trương. Bạn phải dùng biện pháp trấn trụ như vậy, nhiệm vụ bắt ép mà, không còn cách nào khác.

Mặc cả cây hàng hiệu, nếu lái chiếc xe khiêm tốn trước kia của Dương Ngũ Kỳ thì không thích hợp. Sau khi chung diện xong, cô lái xe đến nhà cô bạn thân nhà giàu mới nổi, lấy có "Mượn xe để theo đuổi đàn ông" để mượn luôn chiếc xe thể thao cô ấy vừa tậu, chạy thẳng đến dưới lầu công ty của Diệp Nam.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 6 - Chương 49: Theo đuổi nam phụ là Gay(7)

Đã qua thời gian tan tằm, bình thường lúc này trong mỗi ô vuông chỉ còn lác đác mấy người tăng ca, nhưng hôm nay giám đốc Cố mời khách. Nhân viên trong đội anh và vài đồng nghiệp quen biết đều ở lại. Họ âm ỉ bàn luận trước cửa, vừa đợi vài người đang thu dọn đồ vừa bàn tán mấy tin đồn gần đây. Đề tài từ tháng này vị phó tổng giám đốc mới thay bạn gái kéo đến tổng giám đốc độc thân nhiều năm không hiểu mọc đâu ra ra một vị hôn thê.

"Cậu nói là tổng giám đốc Diệp không đi bởi vì hôm nay bạn hẹn hò với vợ chưa cưới hả? Anh ấy có vị hôn thê á?!"

"Tuy rằng tổng giám đốc Diệp hay cười, nhưng tôi luôn cảm thấy anh ấy giống như đoá hoa kiều ngạo, không biết người phụ nữ như thế tóm gọn được anh ấy."

"Chưa chắc, cưa đổ nam thần không nhất định là nữ thần, càng có thể là điều ti (1), trong phim hay tiểu thuyết đều như thế."

(1) Diaosi (điều ti) là tiếng lóng, chỉ những người thua kém mọi mặt: không tiền, không chỗ dựa, sự nghiệp nhọt nhọt, yêu đương thất bại. Theo kết quả khảo sát được Trung tâm Nghiên cứu truyền thông và thị trường thuộc Trường ĐH Bắc Kinh công bố gần đây, từ "diaosi" khởi sinh từ thế giới blog của Trung Quốc, dùng để chỉ những người độc thân trong độ tuổi từ 21-30, chi tiêu không quá 39 nhân dân tệ (hơn 6 USD) cho 3 bữa/ngày và dùng điện thoại thông minh giá rẻ.

Cô thư ký nắm giữ tin tức trực tiếp từ tổng giám đốc thần thần bí bí hạ thấp giọng, "Căn cứ theo lời tổng giám đốc Diệp miêu tả, cô gái đó xinh đẹp năng lực giỏi giang, cho dù không phải nữ thần, coi như là xứng đôi với tổng giám đốc Diệp xinh đẹp của chúng ta." Dừng một chút, cô cười híp mắt, về mặt nhìn qua có vài phần đáng khinh, "Nghe ý của tổng giám đốc Diệp, hai người xem như là thanh mai trúc mã, hơn nữa cô gái kia còn có phần độc miệng. Chắc hẳn ngày thường tổng giám đốc Diệp không ít lần bị cô ấy làm ói máu."

Câu này vừa tung ra, nhất thời kích thích tiếng thảo luận nhiệt liệt.

"Dám dùng từ xinh đẹp, bí thư Triệu cô không sợ tổng giám đốc Diệp nghe thấy xào khô con cá mực là cô à?!"

"Xinh đẹp, mạnh mẽ, lời nói ác độc, ôi chao nghe qua thật "mạnh" (2), làm sao bây giờ. Có điều, chắc hẳn tổng giám đốc Diệp không quản nổi cô ấy đâu, chưa biết chừng từ nhỏ đến lớn anh ấy đều bị bắt nạt."

(2) bắt nguồn dùng là từ "moe" (萌え) trong tiếng Nhật thường dùng cho những nhân vật trong anime-manga. Sau đó, mạnh trở thành một kiểu nói ý chỉ rằng đối tượng được nói đến rất "yêu" (adorable, cute, lovely, etc... nói chung là thay những tính từ khen ngợi) hoặc là biểu hiện rằng người nói rất có cảm tình với đối tượng được nói đến. Nguồn:

"Không thể nào, trước kia tôi luôn nghĩ mẫu người như tổng giám đốc Diệp là công nam hiểm phúc hắc."

"Có một khả năng chính là trong mắt tổng giám đốc Diệp tình nhân hoá tây thi, luận xinh đẹp và có khả năng, có ai so sánh được với chị Lâm của chúng ta, mọi người nói đúng không?"

Bất luận là thật hay giả, hôm nay người mời khách là giám đốc Cố, nịnh bợ nhân viên Lâm là gián tiếp khen giám đốc Cố, đạo lý này kẻ ngốc cũng biết, vì thế mọi người lập tức cười đùa gật gù, đề tài một lần nữa quay về hai nhân vật chính Cố Lâm. Mọi người bắt đầu hỏi hai người: Ai thổ lộ trước, khi nào thì bắt đầu thích đối phương v.v.

Ngoài cửa càng náo nhiệt, càng nổi bật phía hành lang lạnh lẽo.

Bây giờ là hoàng hôn, thành phố với vô số tòa nhà cao tầng đứng sừng sững như đang buồn ngủ. Bên ngoài cửa sổ sắc trời u ám trộn lẫn với hành lang tối tăm, đan cài với nhau tạo thành màu đen huyền bí, giống như tách rời khỏi tiếng cười đùa ồn ào kia.

Bên được ánh đèn chiếu lên sáng trưng là trần gian còn hành lang chìm trong mảng tối đen là thế giới bên kia, sâu thẳm, lạnh lẽo, cô độc.

Cuối hành lang, cửa thang máy từ từ mở ra, ánh sáng từ thang máy từng chút một hắt vào lối đi, dần dần chiếu sáng một khoảng nhỏ trước thềm. Rất nhanh, ánh sáng chậm rãi biến mất khi cửa thang máy dần khép lại, hành lang dài thăm thẳm quay về bóng tối như cũ.

Khi giày cao gót bước ra khỏi thang máy chạm vào mặt đất, nó phá vỡ sự im lặng của hành lang vốn dĩ vắng lặng, càng nổi bật hành lang yên tĩnh tuyệt đối.

"Cộp, cộp, cộp", người nọ không nhanh không chậm tới gần, cho dù trong ánh sáng tối tăm, con đường phía trước không nhìn rõ, tiếng bước chân của cô không hề

loạn nhịp, tao nhã và đều đặn, quy luật mà lại tàn mạn, không quá vang, nhưng mọi người đang nói nhao nhao bên này không hiểu vì sao trở nên im lặng.

Bên trong hàng lanh tối tăm, chỉ có thể nhìn thấy bóng dáng thân hình cô. Mặc dù hình bóng mơ hồ nhưng có thể nhận ra vóc dáng cao ráo, đôi chân thon dài.

Theo tiếng động nhón nháo dần yên tĩnh lại, mọi người từ từ chuyển tầm mắt sang phía hành lang thì người nọ cũng từng bước một đi ra khỏi bóng tối, tư thế tao nhã, vẻ mặt lạnh đạm.

Khoan nói đến quần áo, giày và túi xách đều thuộc nhãn hiệu cao cấp, điểm tạo nên phong cách nằm ở phụ kiện, nhưng cho dù ánh mắt soi mói đến mấy cũng không thể tìm ra một tí vết trên người cô. Từ kính râm cài trên tóc, đến chiếc đồng hồ độc đáo trên cổ tay trắng như tuyết, đều là kiệt tác xa xỉ kinh điển từng xuất hiện trên tạp chí một nổi tiếng nhất. Cho dù là người bình thường không am hiểu, chỉ nhìn sự chế tác và chất liệu đã biết giá những thứ này ở trên trời.

Theo lý thuyết, quần áo đắt tiền phối hợp với nhau để làm con người bị lu mờ. Nếu một cô gái xinh đẹp đến mấy mà không đủ khí chất, mặc vào cũng sẽ lộ ra khuôn mặt nhợt nhạt và mất tự nhiên, nhưng cô ấy không hề bị cả cây quần áo đắt đỏ cướp hết ánh sáng. Khí chất tao nhã như thể đã có từ khi sinh ra cùng với khí thế của con người dễ dàng bắt trang phục hoa mỹ cúi đầu xưng thần với cô, giúp cô lên ngôi, phò trợ cô thành nữ vương.

Cuối cùng, cô dừng lại trước mặt mọi người. Vóc dáng cao ráo thon thả càng nổi bật dưới ánh đèn sáng chói, như một người mẫu hạng A mới trình diễn ở tuần lễ thời trang Paris đi xuống, đôi chân dài thẳng tắp.

Đúng là Ngừ Kỳ.

Ánh mắt của cô không tiếng động mà lạnh lùng lướt qua khuôn mặt mọi người, tầm mắt đi tới đâu ở đó như có một luồng khí thế vô hình, người bị nhìn theo bản năng cúi đầu, nín thở. Cuối cùng, ánh mắt kia ngừng lại trên người Cố Phong, không hề di động. Cô hơi nhướn mày, "Tổng giám đốc của các người có ở đây không?" Nói những lời này, giọng điệu của cô tuy hơi hạ thấp nhưng nghe vào tai giống như là sự cao ngạo trời sinh.

Cố Phong nhìn cô sững sờ trong chốc lát, mới hoàn hồn, khách khí giơ tay chỉ một hướng, "Văn phòng tổng giám đốc Diệp ở kia, cô đi thẳng là có thể nhìn thấy."

Ngừ Kỳ gật gù đầu, vừa định xoay người đi thì có người đã to gan mở miệng.

"Ngài là vị hôn thê của Tổng giám đốc Diệp à?"

Vừa dứt lời, tất cả mọi người thoát khỏi sự im lặng quý dị này, bắt đầu nhao nhao hỏi chuyện tình cảm, không khí còn sôi nổi hơn hỏi hai người Cố Lâm ban này.

"Ngài và tổng giám đốc Diệp khi nào đính hôn à?"

"Là ai cầu hôn trước?"

"Lúc riêng tư, Tổng giám đốc Diệp là người như thế nào?"

"Bao giờ ngài và tổng giám đốc Diệp chuẩn bị kết hôn?"

...

Đối mặt với một loạt vấn đề nhiệt tình như vậy, Ngừ Kỳ khoan lên tiếng, mà hơi nheo mắt lại. Hàng mi dài cong cong đan vào nhau, có vẻ mơ hồ làm người ta không thấy rõ biểu cảm nơi đáy mắt của cô.

Đám người quá độ hưng phấn dần dần an tĩnh lại, không khỏi cảm thấy bất an vì vừa rồi quá suồng sã.

Nhưng ngoài dự đoán của mọi người, sau mấy giây im lặng cô mỉm cười, đuôi mắt hơi nhếch lên giống như băng tan tuyết chảy, "Mọi người chưa tan tâm à?"

Mọi người ngẩn ngơ, sau đó lại náo nhiệt, thi nhau kể chuyện của hai người Cố Lâm, sau đó còn nói hôm nay Giám đốc Cố mời khách, ngài và tổng giám đốc Diệp muốn đi cùng hay không linh tinh.

Ngừ Kỳ chưa có biểu cảm gì khác thường, nhưng khi Cố Phong nghe thấy mọi người mời cô và Diệp Nam cùng đi thì vẻ mặt cứng đờ, thậm chí Lâm Văn Văn đứng bên cạnh hỏi anh ta đặt khách sạn lúc mấy giờ cũng không nghe thấy.

...

Trong phòng làm việc của tổng giám đốc, Diệp Nam chờ tới chờ lui mà không thấy người đến. Anh không nhìn được đứng dậy khỏi bàn làm việc, đi đến cửa hé ra một khe nhỏ, nhòm ra bên ngoài.

Nhưng cửa vừa mở ra, chợt nghe thấy trong tiếng ồn ào náo nhiệt, một giọng nói quen thuộc chứa đựng ý cười rõ ràng vang lên, "Mọi người muốn biết con người tổng giám đốc Diệp lúc riêng tư à? Tôi hơi khó miêu tả, sợ nói ra sẽ phá hủy hình tượng của anh ấy."

Ngay lập tức có người bật cười, sau đó mọi người nhao nhao đòi cô nói tiếp.

Mặt Diệp Nam đen lại, theo bản năng muốn đi ra ngoài ngăn cản cô, nhưng tay vừa chạm tới khung cửa thì dừng lại. Anh nhìn bóng lưng hai người Cố Phong và Lâm Văn Văn đứng cạnh nhau, chần chờ một lúc nhưng không đẩy cửa ra.

Bên kia Ngừ Kỳ sớm cảm nhận được ánh mắt của Diệp Nam, vì thế bắt đầu cố ý vạch trần khuyết điểm của anh, "Anh ấy á, tuổi không nhỏ mà còn tùy hứng lắm, lòng dạ hẹp hòi còn thù dai... Ngày thường vừa lười lại tham ăn, không có năng lực tự chăm sóc mình..."

Mất thấy theo lời cô nói, ánh mắt mọi người càng lúc càng mở to, Diệp Nam thật sự không thể để cô nói tiếp, vội vàng mở cửa đi rồi đi ra ngoài, mặt xấu hổ đỏ bừng gọi họ tên đầy đủ của cô, "Duang Ngừ Kỳ!"

Bị tóm khi đang nói xấu lãnh đạo, mọi người đều xám xịt ngấm miệng, chuyển ánh mắt đồng tình về phía Ngũ Kỳ.

Ngũ Kỳ nhận thấy ánh mắt bọn họ thì không khỏi buồn cười. Diễn kịch phải diễn đến cùng, cô nhẹ nhàng nháy nháy mắt phải với họ, "Giúp tôi nói vài lời hay, nếu không lúc về tôi phải quỳ bàn giặt đấy."

Quả nhiên các nhân viên nữ cảm thấy tổng giám đốc Diệp đúng là lòng dạ hẹp hòi lại còn thù dai, vì thế các cô cảm thấy đáng tiếc cho Ngũ Kỳ. Ngược lại các nhân viên nam thôn thức tổng giám đốc Diệp có chiều quân vợ, hâm mộ không ngớt. Cảm thán qua đi, mọi người bắt đầu cọt nhả cầu xin hộ Ngũ Kỳ.

"Tổng giám đốc Diệp, chị dâu xinh đẹp như vậy, ngài hẳn tâm bắt cô ấy quỳ bàn giặt à?"

"Đúng vậy, quỳ mà xước da ngài không đau lòng sao."

"Tình cảm giữa ngài và chị dâu rất tốt nên chị ấy mới nói như vậy. Nếu giận đối với ngài thì sẽ khách sáo nói ngài cực kì tốt đấy."

Trong lúc họ láo nháo, Ngũ Kỳ chỉ cười tủm tỉm nhìn Diệp Nam, không nói lời nào cũng không giải thích. Trong mắt người ngoài xem cô có vẻ rất tốt tính, nhưng dưới con mắt của Diệp Nam, cô cố tình.

Anh bước tới, đầu tiên bị ngạc nhiên vì cách ăn mặc long trọng của cô, sau đó tức giận trừng mắt nhìn cô, "Ai bắt em quỳ bàn giặt hả?"

Ngũ Kỳ vô cùng tự nhiên vươn tay khoắc lấy cánh tay anh, người nhẹ nhàng dựa vào bên cạnh anh, sau đó ngẩng đầu lên mỉm cười với anh, "Anh bảo không phải thì không phải."

Diệp Nam lại ngăn ra, sau khi hoàn hồn thì cảm thấy con nhóc thối này đúng là chuyên môn phá rối. Quả nhiên anh quay sang thì thấy mọi người nhìn anh bằng ánh mắt anh là bạo quân mà còn không thừa nhận, "...."

Lâm Văn Văn mỉm cười nhìn hai người, "Tình cảm giữa tổng giám đốc Diệp và cô Dương thật tốt, làm cho người ta hâm mộ." Cố Phong tạm coi là dịu dàng với cô nhưng luôn cách một lớp màng, không thể thân thiết nổi. Thật ra đôi khi, cô tình nguyện Cố Phong có thể âm ỷ, đấu khẩu với mình vài câu, chứ đừng tương kính như tân (3) như vậy.

(3) "đối xử với nhau với sự tôn trọng như đối với khách", nó được sử dụng để diễn tả cách đối xử giữa vợ chồng đó là nên tôn trọng lẫn nhau.

Diệp Nam liếc cô một cái, có phần mất tự nhiên sờ sống mũi, sau đó quay đầu nhìn Ngũ Kỳ, nói sang chuyện khác, "Vừa rồi em nói anh vừa lười lại tham ăn?"

Ngũ Kỳ vẫn tủm tỉm như cũ, "Đâu có, anh chịu khó lắm, bát đũa mỗi tuần rửa một lần, lúc lên con sốt cũng húp sạch hai bát cháo, làm sao vừa lười lại tham ăn được?"

Diệp Nam "..."

Mọi người cười nghiêng ngả một hồi rồi yêu cầu bọn họ cùng đi ăn cơm hát K, sau đó ồn ào muốn Diệp Nam mời khách.

Cố Phong thấy mọi chuyện phát triển càng lúc càng không ổn, bước lên phía trước mỉm cười nói, "Tôi và Văn Văn nên mời mọi người mời đứng, sao có thể bắt tổng giám đốc Diệp mời khách? Chúng ta nên trả lại thể diện của hai người cho tổng giám đốc Diệp và chị dâu đi."

Nhưng mà mọi người không đồng ý, nói là tổng giám đốc Diệp giấu chị dâu nhiều năm như vậy, đừng hòng mọi người gặp mặt một lần là xong, bữa cơm này anh phải mời.

Thịnh tình không thể chối từ, Diệp Nam đưa đẩy thế nào cũng không được.

Ngũ Kỳ cười tủm tỉm đứng nhìn trong chốc lát, vội ho một tiếng. "Như vậy đi, mọi người cứ đi ăn cơm hát K, sau đó lấy hoá đơn để tổng giám đốc Diệp chi, có tôi đảm bảo, anh ấy sẽ không ăn quýt đâu... Hôm nay chúng tôi không đi được, tối qua anh ấy sốt cao, hôm nay mang bệnh đi làm. Ra ngoài ăn cơm thì tôi không an tâm, mọi người để chúng tôi về nhà nghỉ ngơi, được không?"

Nói đến nước này rồi, mọi người đành bỏ cuộc, ồn ào trên miệng. "Chị dâu đau lòng rồi!"

Ngũ Kỳ mỉm cười với độ cong vầng trán như cũ, không có nửa điểm ngưng ngừng, thoải mái thừa nhận, "Ừ, đau lòng."

Diệp Nam bị cô vạch trần lòng dạ hẹp hòi và thù dai, vốn dĩ anh dùng tư thế chế giễu chuẩn bị xem cô trả lời như thế nào, ai ngờ cô trực tiếp thừa nhận nên gương mặt anh đỏ hồng từ cổ đến bên tai.

Mọi người lập tức vỗ tay nhiệt liệt, "Cùng một chỗ, cùng một chỗ! Hôn một cái, hôn một cái! Không hôn không được đi!"

Diệp Nam chỉ cảm thấy mặt mình nóng bỏng. Anh cố gắng héch mặt, cố dùng dáng vẻ của lãnh đạo mà không thành, nói, "Đừng làm loạn!"

Đáng tiếc bên này anh phụng phịu, Ngũ Kỳ vẫn cười tủm tỉm. Vì thế mọi người ồn ào càng nhiệt liệt, "Một hai ba bốn năm, chúng tôi chờ lâu rồi! Một hai ba bốn năm sáu bảy, chúng tôi chờ sốt ruột quá!"

Diệp Nam "..."

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 6 - Chương 50: Theo đuổi nam phụ là Gay(8)

Một tuần trước, Diệp Nam tuyệt đối không tin có một ngày mình hôn người khác trước mặt Cổ Phong, anh còn chẳng dám nghĩ đến. Mà nay, mọi thứ tự nhiên như nước chảy thành sông.

Thật ra anh luôn cho rằng hôn môi là chuyện lãng mạn nhất, không gì sánh bằng trên thế giới này.

Làm tình có thể vì dục vọng, nhưng hôn môi thì không. Nó xuất phát từ tình cảm thuần túy. Hai người hôn môi, hiển nhiên da thịt kề sát nhau, trao đổi nước bọt, như hai con cá sống trong suối nguồn khô cạn, quần quýt bên nhau, thấm ướt bờ môi đối phương. Chuyện như vậy chỉ có thể làm với người mình thương yêu nhất.

Mà hiện tại, cánh tay cô quàng qua cổ anh, làn da cô ấm áp, hàng mi dài an tâm hơi sụp xuống, đuôi mắt hơi hơi nhếch, cặp mắt đen láy rạng rỡ chứa ý cười, dưới ánh đèn càng sáng ngời như ngọc.

Hô hấp của cô nhẹ nhàng chậm chạp kéo dài, lướt nhẹ qua cổ, hơi ngứa, nhưng không làm người ta chán ghét.

Diệp Nam chỉ cảm thấy hoảng hốt, bỗng nhiên muốn biết hiện tại Cổ Phong có biểu cảm như thế nào, suy nghĩ cái gì, trong lòng có nhói đau chút nào không, có cảm giác giống như lúc mình thấy anh ta và Lâm Văn Văn ở bên nhau không.

Có lẽ không đâu... Con người anh ta là như thế, chỉ cần quyết định thì bất luận trả giá cái gì anh ta cũng muốn đạt được mục đích. Anh ta sẽ không hối hận, sẽ không lùi về phía sau, từ trước đến nay chỉ tiến chứ không bao giờ lùi, chưa bao giờ quay đầu nhìn lại.

Kéo anh ra khỏi dòng suy nghĩ miên man là tiếng nói của cô, nhẹ nhàng dịu dàng, mang vài phần tình nghịch, nghe vào tai chẳng hề có ý tốt, "... Nhìn cái gì hả?"

Lúc này Diệp Nam mới hoàn hồn, phát hiện gương mặt cô đã gần ngay trước mắt, mà vừa nãy mình thất thần thì đang nhìn chằm chằm một chỗ là... xương quai xanh của cô.

Mọi suy nghĩ bay tán loạn như sương khói, điều duy nhất lưu lại chỉ là hai tai và má đỏ bừng. Tai anh nghe rõ tiếng tim mình đập thình thịch, cùng với đôi môi đỏ chót, căng mọng của cô.

Giữa lúc anh bất ngờ không đề phòng, cô bỗng nhiên quàng cả hai tay qua cổ anh, kéo cổ anh cúi xuống. Cánh môi mềm mại, ấm áp mạnh mẽ in lên đôi môi mọng của anh, vô cùng mạnh mẽ cướp đoạt mọi sự chú ý của anh.

Theo bản năng Diệp Nam tròn tròn mắt nhìn, còn chưa có phản ứng thì nghe thấy xung quanh vang lên tiếng vỗ tay ầm ỹ. Lúc anh hoàn hồn, vừa định hôn đáp trả để vãn hồi một chút mặt mũi, thì bỗng nhiên nhớ tới cái gì đó. Anh vội vàng kéo tay cô từ trên người mình xuống, "Em muốn bị lây bệnh à?"

Cô không đáp mà híp mắt cười, cười như con chuột nhỏ ăn vụng được pho mát, vui vẻ đầy tình quái, giống như chiếm được món hời.

Diệp Nam thấy cô như thế, không nhận được vрон tay gõ một cái lên cái trán trơn bóng của cô. Cô ngửa đầu lùi ra sau trốn, mi nhắm lại, biểu cảm khoa trương như thể anh cốc rất mạnh. Thiên phú của cô rất tốt, học được biểu cảm của anh giống như đúc. Diệp Nam bỗng nhiên có nỗi xúc động, muốn làm động tác nổ súng với cô, xem cô có dám nằm xuống giả chết trước mặt bao người hay không.

Có điều cuối cùng anh chỉ híp mắt chậm rãi nhìn một lượt khiến các nhân viên bị soi trụng cả người mất tự nhiên, sau đó anh cười nửa thật nửa giả, "Cứ chơi hết mình, trở về tôi bảo phòng tài vụ thanh toán cho mọi người." Dứt lời, anh không thèm liếc Cổ Phong, túm tay kéo cô ra ngoài.

Một bên ấn nút thang máy, một bên anh nghiêng đầu nhìn cô, "Trở về đun ít nước đường đỏ và gừng uống, dự phòng một chút, tránh bị tôi lây bệnh."

Ngữ Kỳ quay đầu liếc anh, cười khế, "Không có điều gì khác muốn nói với mình à?"

"Nói cái gì? Dù sao từ nhỏ đến lớn đâu phải lần đầu tiên cậu nói xấu về tôi, trước kia giúp cậu chịu tiếng xấu thay cũng thế, tôi có nói gì không?" Diệp Nam tức giận hừ nhẹ, "Cô nhóc phiền toái."

"Mình không nói cái này." Cô nhú mày, "Mà là... Ví dụ "Hôm nay cậu cực kì xinh đẹp" vân vân."

Diệp Nam "..."

...

Lâm Văn Văn nhìn bóng lưng họ đi mất, bỗng nhiên cảm thấy so sánh với hai người, tình yêu của cô giống như nước lọc không có mùi vị. Cô quay đầu, vừa định nói gì đó với Cổ Phong thì thấy vẻ mặt anh phức tạp và ngán người, "Sao thế?"

Cổ Phong hoàn hồn, vội vàng mỉm cười che giấu, "Không có gì, mọi người đã đông đủ, chúng ta đi thôi."

Nét mặt anh đã khôi phục như bình thường, nhưng Lâm Văn Văn vẫn cau mày, trực giác nói cho cô biết hình như có điểm nào đó không đúng.

...

Diệp Nam đưa ra lời tiên đoán rất chuẩn, sau khi trở về, Ngữ Kỳ hất xiết cái này đến cái khác. Khi cô soi gương nhìn chính mình, chỉ thấy mũi hồng hồng, đôi mắt đen sì, sắc mặt tái nhợt, thoát nhìn giống như quỷ.

Không chỉ như vậy, cổ họng cũng bắt đầu đau, chắc là nhiễm trùng cả a-mi-đan.

Tuy rất khó chịu, nhưng Ngữ Kỳ lại mỉm cười với bản thân trong gương. Dĩ nhiên đây là cơ hội giả vờ đáng thương tốt nhất, cũng thu hút sự chú ý của Diệp Nam, không cho anh có thời gian nghĩ đến Cố Phong tốt đẹp.

Về nhà chưa đầy 3 phút, một lần nữa Ngữ Kỳ khoác áo khoác, cầm túi đi xuống lầu, lái xe đến nhà Diệp Nam.

Diệp Nam nghe thấy chuông cửa tiếng vang lên thì ngạc nhiên, kéo đôi dép lê lướt quẹt đi ra mở cửa, vừa thấy rõ ràng người đến là ai, vai trái đã bị cô dựa vào.

Anh ngẩn ra, buồn cười vỗ vỗ bả vai cô, "Làm sao vậy? Nhớ tôi đến thế cơ à, không đến mức ấy chứ?"

Nhưng mà Ngữ Kỳ vừa cọ cọ vào vai anh một chút, còn chưa kịp nói cái gì đã bị anh dùng một ngón tay để trên trán đẩy ra.

Diệp Nam cười tủm tỉm thu tay về, "Dựa vào thì thôi, nhưng để cậu cọ như thế thì chiếm tiện nghi của tôi quá." Dùng một chút, anh miễn cưỡng dựa vào tủ giày, "Khoan, sao cậu lại quay lại?"

Ngữ Kỳ không trả lời, mà tiến lên từng bước, khí thế mạnh mẽ chắn trước mặt anh.

Đằng sau Diệp Nam là bức tường, không còn chỗ thối lui, anh nhũn mảy, "Làm sao thế? Hiện tại động tay động chân với tôi thì hơi sớm, chúng ta chưa kết hôn đâu."

Ngữ Kỳ không để ý đến anh, vươn tay ôm lấy eo anh, cúi đầu dựa vào trước ngực anh, hít hít cái mũi, thì thầm nói, "Mình bị cậu lây bệnh, cổ họng đau đầu cũng đau... Rất khó chịu."

"..." Diệp Nam bỗng nhiên có một ảo giác, giống nhau thời gian đảo ngược lại một ngày trước, có điều nhân vật của mình và cô bị đổi cho nhau. Anh có phần ngượng ngùng, vươn tay ôm vai của cô an ủi vỗ vỗ, "*Trước lúc đi không phải cậu đã uống bát canh gừng à?*"

Ngữ Kỳ nhân cơ hội một lần nữa vùi mặt vào lồng ngực anh cọ cọ, "*...Có lẽ uống quá muộn, vẩn đã đóng thuyền, không thể cứu vãn.*"

"... Cảm cúm đau họng thôi mà, không đến mức thảm thiết thế đâu." Diệp Nam đẩy nhẹ cô cách xa ra một tí, ôm bả vai chuyển hướng người cô, đỡ cô đi vào phòng khách, "*Nước ở trên bàn trà, thuốc đã lấy sẵn, cậu uống trước đi.*"

Ngữ Kỳ bị ấn ngồi xuống sô pha, uống thuốc rồi uống nước xong xong lại quen thuộc đổ vào người Diệp Nam, da mặt dầy úp mặt vào bụng anh, lẩm bẩm, "*... Vẩn khó chịu.*"

"..."

Đối với tất cả phái mày râu trên thế giới này, bụng không thể so sánh với bả vai, là chỗ không thể tùy tiện đụng đến. Diệp Nam vội vàng đỡ đầu cô dịch ra xa, "Làm sao thấy hiệu quả nhanh như vậy được? Ít nhất cậu phải chờ nó một lúc, cho nó có cơ hội chứng tỏ bản thân."

Ngữ Kỳ bị anh đẩy ra, phản ứng đầu tiên chính là ngẩng đầu ai oán nhìn về phía anh, "*Mình đã thế này rồi mà cậu còn đối xử với mình như thế? Diệp Nam, cậu quá vô tình.*"

"... Cậu thấy thế nào?"

"*Cổ họng đau, đầu cũng đau, bị tịt mũi.*"

Diệp Nam xoay người ngồi xuống sofa, hết cách vắn vò tóc, "*Dương Ngữ Kỳ, sao tôi cảm thấy cậu cố ý nhỉ? Hình như cậu tua lại lời hôm qua tôi nói với cậu để trả nguyên xi lại cho tôi, đúng không?*" Dứt lời cúi đầu nhìn cô, định nói thêm điều gì đó lại bị biểu cảm như con cún nhỏ của cô làm chần động.

Sau một lúc, dưới vẻ mặt cún con tui thân của Ngữ Kỳ, Diệp Nam chịu thua, gơ cờ trắng đầu hàng.

Hiếm có một lần anh vươn tay chủ động ôm lấy cô, giống như an ủi con cún con xoa đầu cô, "*Được rồi được rồi, không khó chịu, tôi làm món ngon cho cậu ăn, nhé?*"

Ngữ Kỳ nhin cười rất vất vả, đôi môi mím chặt, vẫn duy trì vẻ mặt đau khổ gật gật đầu, "*... Mình muốn uống canh gà.*"

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Ngọt sâu hết răng của tôi..

Ngữ Kỳ cô đủ lắm, show ân ái sẽ chết sớm đấy biết không há!!!

Cô không thể xấu xa hơn được nữa, lúc trước chỉ nấu cháo hoa cho người ta, bây giờ bắt người ta hầm canh gà cho cô. Cô xác định cây gỗ mục Tiểu Diệp từ làm được không?

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 6 - Chương 51: Theo đuổi nam phụ là Gay(9)!

Diệp Nam chính là cậu ấm sống an nhàn sung sướng, bàn tay thon dài trắng nõn y như con gái, đầu ngón tay không có tí xù vết chai, da trắng hồng, vừa nhìn là biết điển hình của mười đầu ngón tay không dính nước.

Ngữ Kỳ vốn không trông cậy vào anh hầm canh gà, thuận theo lời anh đáp thế thôi. Ai ngờ cậu ấm tưởng thật, mài dao soàn soạt đi vào bếp. Phút cuối cùng không quên quay đầu gọi cô, "*Vào đây làm bếp phó, không làm gì là không tốt, biết chưa?*"

Ngữ Kỳ: "..."

... Vừa rồi ai nói làm đồ ăn ngon cho cô? Lừa gạt đứa con nít ba tuổi à?

Trong lòng oán thăm thì oán thăm, cô vẫn tìm tìm lại gần, vòng ra sau lưng anh đi cộc cạch, không khách khí gác cằm lên vai anh, "*Thực sự hầm canh cho mình à? Mũi mình lớn thật đấy, có lẽ mẹ chồng tương lai chưa có lộc ăn đâu?*"

Diệp Nam bị cô chọc cho nở nụ cười, xoay người quay đầu, vờn tay gõ vào trán cô một cái, "Mẹ tôi hề ốm đau là giấu trong lòng sợ tôi lo lắng, ai giống con nhóc thối là cậu, cảm cúm một tí là hận không thể bắc loa cho cả thế giới đều biết." Tạm ngừng một chút, tổng giám đốc Diệp rất có phong thái lãnh đạo sai cô, "Đi đi đi, lấy tạp dề sau cửa bếp ra đây cho tôi, đừng đứng không chơi dài nữa."

Ngữ Kỳ cọ qua cọ lại chiếm chút đậu hũ trên lưng anh rồi ngoan ngoãn đi lấy đồ. Thật vất vả tìm được cái tạp dề trong truyền thuyết đằng sau cửa, cô lôi ra thì thấy in hình chú mèo máy Doremon, không khỏi xi một tiếng bật cười, một bên cười run rẩy một bên giơ lên trước mặt anh, "Ngài Diệp thật có gu thẩm mỹ, nếu để đứa cháu năm tuổi của tôi trông thấy đúng là anh hùng gặp nhau, cả hai đều thích sinh vật màu xanh da trời này."

Diệp Nam sững sờ, phản ứng đầu tiên khi nhìn thấy tạp dề trên tay cô cũng là buồn cười, nhưng nụ cười chỉ dừng lại ở khóe miệng trong chớp mắt tiếp đó hơi cứng ngắc.

Tốt xấu gì cũng ở cùng Cố Phong ba năm, mặc dù anh đã thu dọn hết những thứ cần thu dọn, trong ngôi nhà này vẫn còn lại một ít dấu vết của anh ta. Ví dụ cái tạp dề này... Hồi ấy, tôi nào Cố Phong cũng nấu cơm, vì trêu anh Diệp Nam có tình mua cái tạp dề rất trẻ con, sau đó hếch cằm đứng ở ngoài phòng bếp nhìn Cố Phong như một chú Doremon không lồ xạo rau, khi đó mỗi lần trông thấy là bật cười một lần. Kết quả bây giờ khi lại trông thấy nó, trong lòng anh không rõ có cảm giác gì.

Dù sao đây từng là mối tình sâu đậm, không phải nói cắt đứt là đứt bỏ. Con người đâu phải cây cỏ, làm sao vô tình được. Cho dù một con cún làm bạn ba năm mà chết, bạn cũng rơi hai giọt lệ vì thương tiếc nó, huống chi một con người sống sờ sờ, từng có nhiều hồi ức lại không thể gạch một phát vứt bỏ, vì thế nhìn đồ vật khó tránh khỏi nghĩ đến người xưa.

Ngữ Kỳ vừa thấy anh hoảng hốt là biết tám phần không thoát khỏi quan hệ với tên họ Cố. Chẳng qua biết thì biết thế, cô sẽ không nói trắng ra, chuyện này mà nói ra ngoài sẽ làm tổn thương tình cảm, giả vờ hồ đồ được thì tốt nhất nên giả vờ hồ đồ. Dù sao hai người họ đã chia tay, lời đề tài này ra nói là việc kẻ ngốc mới làm.

Vì thế cô không tiếng động cầm tạp dề vòng ra sau lưng anh, nhún chân choàng qua cổ anh. Đợi khi Diệp Nam hoàn hồn, cô đã cúi đầu, trán dựa vào lưng anh đứng đằng sau thắt nút dây tạp dề.

Trong mắt Ngữ Kỳ đây là sự săn sóc không tiếng động, nhưng trong lòng Diệp Nam lòng dạ hẹp hòi đó là tranh thủ cơ hội lên vào. Anh vừa ngần ngại một lúc, cô đã len lút đeo cái tạp dề buồn cười này cho mình, đây không phải nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của thì là gì?

Diệp Nam vừa quay đầu lại, túm tay cô, hơi híp mắt nhìn cô, "Làm gì thế? Chơi kẻ ám độ trần thương (1) à?" Dứt lời anh vòng hai tay ra sau lưng để cời nút thắt, "Lúc trước cậu lấy nó không ngờ tới bây giờ tôi có thể đeo nó lên người cậu hả? Tôi thà bị bắn đầu tung tóe khắp người chứ quyết không thể mất hình tượng."

(1) (暗渡陳倉): Chọn con đường, cách thức tấn công mà không ai nghĩ tới. Đây là mưu kế phát xuất từ một câu chuyện lịch sử thời Hán Sở Tranh Hùng. Chuyện kể rằng: Lưu Bang bị Hạng Vũ ép vào đông quân trong vùng Ba Thục hẻo lánh khó ra được Trung Nguyên. Hàn Tín bèn bày kế vờ sửa đường sạn đạo nhưng lại ngầm dẫn quân đi đường núi hiểm trở để đánh úp ải Trần Thương, mở đường ra Trung Nguyên cho quân Hán.

Ngữ Kỳ sững sờ, không nhận được nở nụ cười, vất chéo hai tay trước ngực đứng chờ ở một bên. Cô nhìn anh vụng về tháo nút thắt tạp dề, không ngăn cản mà cũng chẳng giúp anh. Về mặt thuần túy là xem náo nhiệt, vô cùng tình quái, làm cho người ta rất muốn bắt lấy cô, tét mấy cái vào mông cô.

Bây giờ Diệp Nam càng nhìn càng thấy cô nhóc ngày xưa lớn lên hư hỏng, trước kia tuy rằng cô không phải người lương thiện, để bị bắt nạt nhưng bụng không đen sì như bây giờ. Như thể cô được ai đó dạy dỗ, cấp bậc phúc hắc bay lên thẳng tắp vài cấp liền.

Anh tháo một lúc thì mất kiên nhẫn. Nút thắt sau lưng vốn lóng lẻo không biết vì sao bị anh biến thành khó cời, làm mọi cách mà không ra. Anh chẳng thèm làm tiếp, nhún mấy giờ hai tay ra trước mặt cô, đứng đàng về của hoàng thượng chờ thái giám thân cận hầu hạ thay quần áo.

Ngữ Kỳ nhìn anh như vậy, không nhận được xi một tiếng bật cười, tuy rằng biết anh có ý gì, song cô chỉ tiến lên từng bước một, cho anh một cái ôm, còn an ủi vỗ vỗ lưng anh, sau đó giả vờ định lùi lại.

Không đợi cô lùi về sau một bước, đã bị anh kéo lại, "*Tôi bảo cậu cời nút thắt giúp tôi, chứ không phải để cậu ăn đậu hũ của tôi, chưa nói đến cậu chiếm tiện nghi xong còn muốn chạy, thiên hạ làm gì có chuyện tốt như thế.*"

Ngữ Kỳ tựa vào trước ngực anh cười vui vẻ, nửa đùa nửa cời nút nửa trêu đùa sờ soạng thắt lưng anh, từ từ cời nút thắt, ngừng đầu liếc anh một cái, "*Chính cậu yêu cầu, đợi lát nữa đầu bắn tung tóe lên người đừng trách mình.*"

Diệp Nam hừ nhẹ một tiếng, xoay người bật bếp, cầm chai dầu lên chuẩn bị đổ dầu vào nồi.

Ngữ Kỳ bị hoảng sợ không hề nhẹ, vội vàng ngăn cản anh, "*Cậu thái hành, gừng, tỏi chưa? Nguyên liệu nấu ăn chuẩn bị đầy đủ chưa? Ngay cả cọng rau cậu vẫn chưa rửa mà muốn đổ dầu à?*"

Diệp Nam tà nghệ liếc mắt nhìn cô một cái, đuôi mắt hơi nhếch lên, có phần không thèm để ý, "Không phải có cậu à?"

Ngữ Kỳ vất vả lắm mới nhặt lại cái cầm bị rớt, "Minh chuẩn bị sẵn gia vị, nguyên liệu, thì cậu làm gì? Nói làm canh gà cho mình mà thế hả?"

Diệp Nam không hề biết khiêm tốn, dùng sự tự tin không biết đến từ đâu hếch cằm nói, "Có bếp trưởng ở đâu làm mấy chuyện bóc hành đuối mèò không? Tôi chỉ để ý cái chính, nắm đúng phương hướng là được, về phần chi tiết cậu tự lo đi đi."

"..." Ngữ Kỳ im lặng một hồi lâu, bỗng nhiên tiến lên từng bước ôm chặt lấy eo anh, "Nè, hai đứa mình thương lượng được không? Hôm nay không uống canh gà, hai bệnh nhân như bọn mình có vẻ phù hợp với đồ thanh đạm như cháo hoa hơn."

Khuôn mặt Diệp Nam vốn cau có lập tức không chịu nổi, phì một tiếng bật cười, vươn tay xoa nhẹ đầu cô mấy cái, sau đó nhẹ nhàng vỗ, "Kêu hoàng thượng cũng vô dụng, vì là bệnh nhân mới cần bổ sung dinh dưỡng, cho dù không uống canh gà, nhưng không thể là cháo hoa, ít nhất cũng phải nấu cháo trứng thịt nạc." Dứt lời anh gật gật đầu tự khẳng định, bàn tay đặt trên đầu cô dõng xuống vai, nhẹ nhàng đẩy, "Đi tắm ít thịt đi, em gái nhỏ, tay chân lạnh lẽo tí nào."

Ngài đang thêm món cháo trứng thịt nạc đúng không... Ngay từ đầu đã không chuẩn bị hầm canh gà đúng không..

Ngữ Kỳ ai oán ngẩng đầu liếc anh một cái, "VẬY ÔM MỘT CÁI, BẰNG KHÔNG KHÔNG CÓ SỨC THÁI THỊT."

"..." Diệp Nam không để ý đến cô, trực tiếp áp giải cô đến chỗ cái thớt. Cạch một tiếng, dụng dao trên thớt, "Cả ngày chỉ nghĩ hôn nhẹ/ôm một cái, có tiền đồ một tí được không? Nếu cậu là đàn ông, chắc chắn hào sảng hơn tôi, nắm thịt của cậu đi!" Sau khi nghiêm túc dạy bảo, chính anh cũng không nhận được nở nụ cười, lại xoa đầu cô rồi mới xoay người về phía bếp của mình, một lần nữa làm loạn lên.

Kết quả cuối cùng là Ngữ Kỳ vo sẵn gạo, băm thịt rồi cho muối, hạt nêm, rượu vào ướp xong xuôi, đầu bếp Diệp đại mã kim đao (2) đứng trước bếp, một tay xoa thắt lưng, một tay cầm thìa khuấy tạo dáng, thi thoảng còn chèn ép cô một hồi.

(2) điển cố xuất phát từ "truyện nữ nhi anh hùng" (hồi thứ tám). Có 2 nghĩa: 1, miêu tả sự hào sảng, khí thế rộng lớn. 2, miêu tả cách nói năng sắc bén, không nề mặt, ở đây dùng với nghĩa thứ nhất.

Riêng việc khuấy này đã tốn mấy tiếng đồng hồ. Hai bệnh nhân chưa ăn cơm chiều, đói đến nỗi bụng dán vào lưng, sau cùng ánh mắt nhìn nồi hỗn độn này đã xanh lè.

Thật vất vả và đợi cháo hầm nhừ, không kịp chờ bê lên bàn, hai người trực tiếp cầm thìa ăn ngay trong nồi, Ngữ Kỳ còn biết thổi cho bớt nóng, Diệp Nam chẳng có tính nhẫn nại, tượng trưng tính thổi hai cái rồi dứt vào miệng. Kết quả bị nóng bỏng lưỡi kêu ô ô, thậm chí rớt cả nước mắt.

Đúng lúc này, tiếng chuông di động của Diệp Nam đột nhiên vang lên, anh ôm miệng mình không thèm để ý. Vì thế Ngữ Kỳ dùng ngón trỏ và ngón cái móc điện thoại từ túi quần anh, ấn nhận sau đó để nó vào tai anh. Vậy mà, Diệp Nam vừa thấy số lạ thì xoa tay, ý bảo cô nghe.

Ngữ Kỳ bắt đầu đi liếc anh một cái, cực kì không muốn buông thìa cháo đã thổi ấm ấm kia ra, sau đó ghé điện thoại vào tai mình, trong giọng nói còn mang theo ý cười không kịp ản giấu, "Alo? Ngài tìm ai?"

Đầu bên kia nửa ngày không lên tiếng trả lời, trong lúc cô nhú mày chuẩn bị cúp máy, một giọng nữ véo von chần chừ nói, "Cô Dương?"

Ngữ Kỳ nhú mày, ngẩng đầu liếc nhìn Diệp Nam, một bên nói với điện thoại, "Là cô Lâm à? Cô tìm anh ấy có việc gì không?"

Bên kia Diệp Nam đang kêu ô ô như một chú cún to xác bị thương, vừa nghe thấy hai từ cô Lâm, đôi tai như dựng đứng lên, quay đầu, dùng khẩu hình hỏi cô, "Lâm Văn Văn?"

Ngữ Kỳ gật đầu với anh, cũng đáp lại bằng môi ngữ, "Cậu nghe đi?"

Diệp Nam không biết Lâm Văn Văn có chuyện gì cần tìm mình, nhưng hễ là chuyện liên quan đến Cố Phong, anh khó trách có phần chột dạ, vội vàng gật gật đầu, gờ tay đòi điện thoại.

Bên kia Lâm Văn Văn nhỏ nhẹ hỏi, "Tổng giám đốc Diệp đang bận à? Nếu bận rộn thì tôi cũng không muốn quấy rầy."

Nếu nghe thấy câu nói này, xuất phát từ lễ phép phải đáp một tiếng, Ngữ Kỳ nở nụ cười, "Anh ấy không bận, chỉ bị cháo làm phỏng, đang giờ chân tán loạn kêu đau khắp nơi đây."

Bên kia đang chờ nhận di động, Diệp Nam vừa nghe cô định bôi đen mình, lập tức không vui nói, "Ai giờ chân? Tôi chưa giờ lần nào, cậu lại nói hươu nói vượn với người khác!" Dứt lời lườm cô một cái, nhận điện thoại trong tay cô, "Nhân viên Lâm? Có việc gì?"

Lâm Văn Văn im lặng một lúc, cuối cùng hỏi, "Tổng giám đốc Diệp, giữa ngài và Cố Phong... Là quan hệ gì?"

Ngón tay Diệp Nam nắm di động cứng đờ, "... Có ý gì?"

"Tôi xem lịch sử tin nhắn của anh ấy, ngài và anh ấy... hình như không phải quan hệ cấp trên cấp dưới bình thường." Bên kia tuy Lâm Văn Văn nói uyển chuyển, nhưng giọng điệu vẫn tỉnh táo và bình tĩnh, "Nếu sự thật như tôi nghĩ, vậy thì có thể mời ngài và cô Dương ra ngoài, bốn người chúng ta ăn một bữa cơm, nói rõ ràng mọi chuyện, nếu không cứ mập mờ như thế, đối với cô Dương hay tôi đều là một kiểu bị làm tổn thương."

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Hôm nay lại là không khí ngọt ê răng!

Hai tên dở hơi các người muốn làm gì, nấu cơm còn muốn show ân ái! Còn bày tỏ tình cảm trước mặt Lâm Văn Văn bị tổn thương, các người nhẫn tâm à!!!

Ngày lành đã đến, thời điểm ngã bài đã tới! Tiểu Diệp từ chớ xui xẻo đi~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Quyển 6 - Chương 52: Theo đuổi nam phụ là Gay (10)

Diệp Nam im lặng một lúc, đáng vẻ cười tủm tỉm ban nãy biến mất hoàn toàn, nhìn qua có phần nghiêm túc, hoàn toàn khác với hình tượng ngày thường.

Nhưng lúc anh vừa định nói chuyện, dư quang lơ đãng liếc thấy cô không một tiếng động sán lại gần, nhất thời nhanh nhẹn dùng tay bịt chặt tai cô, sau đó nhẹ nhàng dùng lực đẩy cô cách xa từng bước, ngón tay trắng trẻo chọc chọc cô, "Dừng tới đây, điện thoại riêng tư không cho phép nghe lén." Tạm ngừng mấy giây, anh lại bỏ thêm một câu, "Phải tôn trọng người khác."

Ngữ Kỳ bĩu môi, ôm hai vai tựa vào một cạnh bàn ăn, nửa cười nửa không nhìn anh, "Trước mặt vợ chưa cưới của anh, công khai nói chuyện với người phụ nữ khác mà còn dám đòi quyền riêng tư? Ở trong mắt anh tôi khoan dung, độ lượng thế à?" Cô hơi nheo mắt, cũng học đáng vẻ của anh, dùng đầu ngón tay chọc chọc anh, "Mở loa ngoài lên."

Bên kia Lâm Văn Văn đợi hồi âm mơ hồ nghe thấy cuộc nói chuyện của hai người, khóe miệng không nhịn được căng cứng, tầm mắt nhẹ nhàng chuyển tới người Cố Phong bên cạnh, hạ thấp giọng nói với anh ta, "Tổng giám đốc Diệp hình như không muốn đưa cô Dương đi cùng."

Cố Phong im lặng ngồi trên sofa, ngón tay thon dài vờ vờ trong mái tóc đen, giọng nặng nề nói, "Vốn là khúc mắc giữa ba người chúng ta, liên quan gì đến cô Dương, người ta vốn dĩ là một đời, em chia rẽ bọn họ làm gì?" Dừng một chút, anh nhíu mày, "Vốn dĩ anh đã rất có lỗi với tổng giám đốc Diệp, em có thể bớt gây thêm phiền toái cho anh không?"

Lâm Văn Văn lạnh lùng cười, "Anh cho rằng lừa gạt chính là tốt cho cô Dương à? Bị lừa dối cái gì cũng không biết mới là điều làm tổn thương cô ấy nhất. Có phải cánh đàn ông các người đều nghĩ thế này không, chuyện bản thân làm ra mà không dám thẳng thắn, chỉ lừa gạt phụ nữ?"

"Thẳng thắn có điểm nào tốt? Chỉ mang đến sự đau khổ cho cả hai bên. Có những việc dù để nó chết thối trong bụng cũng không thể nói ra bên ngoài, nói ra là không có con đường cứu vãn, rốt cuộc em có hiểu hay không?" Cố Phong chậm rãi ngẩng đầu lên, vẻ mặt đờ đẫn, "Anh đã sớm chia tay với anh ấy, hạ quyết tâm chung sống thật tốt với em, anh sẽ cố gắng yêu em, làm một người chồng tốt, làm một người cha tốt. Vì sao bây giờ em không tin tưởng anh?"

"Nếu là trước kia, anh nói tôi sẽ tin, nhưng hiện tại danh dự của anh ở trong lòng tôi là con số không, làm sao tôi có thể tin anh?"

Cố Phong nhìn cô một lúc lâu, thờ dài rồi dời tầm mắt, "Văn Văn, điểm nào em cũng tốt, nhưng đôi khi thật sự quá tích cực, làm bị thương người khác cũng khiến bản thân bị đau khổ, tội gì phải thế?"

Lâm Văn Văn không thèm nhắc lại, mà một lần nữa để điện thoại sát vào tai, "Tổng giám đốc Diệp? Đề nghị ban nãy của tôi, ngài đồng ý không?"

Diệp Nam đang dùng bữa vội vã vội vã, hai tay bận giữ chặt cửa toilet, thật vất vả khóa được cửa, anh hờ phảo nhẹ nhõm, xoay người tựa vào chậu rửa mặt, cầm lấy điện thoại, "Tôi ——"

Còn chưa nói thêm một từ bên ngoài vang lên giọng Ngữ Kỳ, lười biếng, "Diệp Nam, nếu cậu không đi ra, tôi sẽ uống sạch chỗ này, không chừa một hạt gạo cho cậu."

Thái dương Diệp Nam giật giật, ôm di động cũng gào lên với bên ngoài, "Cậu có bản lĩnh thì uống sạch đi! Xem ngày mai cân nặng đáp trả lại thế nào!" Vừa nói mạnh mẽ xong, cái mũi ngứa, anh không nhịn được hắt xì một cái.

Ngoài cửa lập tức vang lên tiếng cười của cô vui sướng khi người gặp họa.

Lâm Văn Văn không chịu nổi hai người này nữa, "Tổng giám đốc Diệp, mong ngài nghiêm túc một chút được không?"

"... Tính cách con người tôi là như thế, không thay đổi được." Diệp Nam lạnh lùng nói một câu sau khi xoay người, cúi đầu nhìn bồn rửa mặt trắng đục, giọng nói và vẻ mặt dần nghiêm túc, "Có lẽ tôi nợ Ngữ Kỳ, nhưng tôi không nợ cô, nhân viên Lâm. Mong cô chú ý giọng điệu của mình, tôi vẫn là cấp trên của cô, không nợ cô một đồng một cắc nào."

Dừng một chút, anh nhăn nheo mắt, kiềm chế cảm xúc rồi lên tiếng giải thích, "Chuyện giữa tôi và Cố Phong xảy ra trước khi gặp cô, vì cô mà anh ta chia tay với tôi. Sau đó lần duy nhất chúng tôi một mình gặp nhau là anh ta đến thu dọn đồ đạc, ngoài ra không có lần thứ hai. Cho nên, xin cô nhìn nhận rõ ràng điểm này, tôi cũng vô tội, tôi không phải xin lỗi cô, càng không có lỗi với Cố Phong. Nể vài năm quen biết, tôi sẽ tham dự bữa cơm đó, nhưng chỉ dừng ở đây, đừng lôi cô ấy vào."

Lâm Văn Văn hít sâu một hơi, chậm rãi nhìn về phía xa, "Tôi rất xin lỗi tổng giám đốc Diệp, phát hiện ra chuyện này khiến tôi không khống chế nổi cảm xúc..." Tạm dừng một lát, giọng điệu của cô một lần nữa khôi phục sự tự nhiên, bình tĩnh, "Nếu vậy, quyết định thời gian vào tối ngày mai sau khi hết giờ làm, địa điểm đến lúc đó nói sau. Hơn nữa, có lẽ ngài sẽ trách tôi lắm lời, nhưng tôi vẫn muốn nói một câu, ngài lừa cô ấy thật ra càng làm cô ấy bị tổn thương hơn."

Diệp Nam không thèm khách sáo nói câu tạm biệt, cúp luôn điện thoại, hơi nheo mắt ngửa đầu, ngăn người nhìn trần nhà. Qua một hồi lâu, anh mới dần bình tâm lại, gãi tay xoa bóp mặt một lúc, kéo kéo khóe miệng trong gương.

Đến khi độ cong nơi khóe miệng không còn cứng ngắc, Diệp Nam xoay người, mở cửa rồi đi ra ngoài.

Ngữ Kỳ ôm cái nôi to vẩy vẩy thìa về phía anh, "Hi, tên bắt cá hai tay quang minh chính đại trước mặt vợ hôn thê."

"..." Khóe môi Diệp Nam rất vắt và tạo được nụ cười thật tự nhiên lập tức bị cứng đờ, "... Không phải bắt cả hai tay giống như lời cậu nói, cái cô Lâm Văn Văn không xinh bằng cậu, sao cậu không tự tin hơn nhì."

Ngữ Kỳ hơi híp mắt, nghiêng đầu nhìn anh, "Thật chứ? Vậy hai người nói chuyện gì?"

Diệp Nam sững sờ, cười tủm tỉm rồi soạn lời nói dối mà không chớp mắt, "Cô ấy thay Cổ Phong cảm ơn tôi bởi đường anh ta mấy năm qua, hơn nữa ca ngợi tôi rất tình nhận ra nhân tài."

Nghĩ ra lời nói dối mà còn không có độ tin cậy như thế... Không phải quá tự kỷ thì chính là quá ngu ngốc.

Ngữ Kỳ thật sự lười tính toán với anh, vươn tay nhẹ nhàng vẫy vẫy anh.

Diệp Nam hoài nghi liếc cô một cái, song nhích lại gần, cảnh giác nói, "Làm gì?"

Cô cười dài đưa cái nồi cháo trứng thịt nạc trong lòng mình cho anh, nhanh nhẹn kiễng chân xoa loạn đầu anh, "Cún ngoan, thưởng cho mi."

Hai tay Diệp Nam ôm nôi, không còn tay xử lý cô, đôi mắt đen tròn tròn, đành trơ mắt nhìn cô chạy biến khỏi bếp.

...

Diệp Nam vốn chuẩn bị giấu giếm chuyện này, nhưng cho dù bên này anh gây bàn tính văng rền, cũng không thể chống lại thiên ý trời người.

Ngày hôm sau, hai người lười biếng ngủ nướng. Vì chỉ xin nghỉ buổi sáng, Ngữ Kỳ vẫn phải đi làm, thuận đường thả anh xuống dưới sảnh công ty, nhưng mà tay Diệp Nam vừa đặt lên cửa, ngược mắt lên trông thấy hai con người quen thuộc đứng đối diện.

Cổ Phong và Lâm Văn Văn.

Anh vội vàng quay lưng về phía bọn họ, nhìn cô vội vàng nói, "Đột nhiên tôi muốn đến công ty cậu chơi! Lần trước không phải cậu từng mời tôi à? Hôm nay tôi nể mặt cậu, đừng thất thần nữa mau lái xe đi —— "

Giữa lúc anh lái nhái, hai người kia đã đến gần, da mặt Ngữ Kỳ có dây cũng không thể giả vờ không nhìn thấy hai người sống sờ sờ. Cô đành phải mỉm cười, gật đầu chào hỏi, "Cô Lâm, anh Cổ."

Diệp Nam nghe cô mở miệng, cả khuôn mặt lập tức đen sì, nếu anh có lỗ tai và cái đuôi, chắc chắn giờ phút này anh đang cúi đầu, cụp đuôi uể oải.

Lâm Văn Văn cũng cười đáp, "Cô Dương, nếu có thể, không biết tôi có vinh hạnh mời cô một bữa không? Tôi có việc quan trọng cần nói."

Ngữ Kỳ không hề liên tưởng đến việc sẽ có người báo rằng trên đầu mình có nón xanh, vì thế cười tủm tỉm nhìn thoáng qua Diệp Nam, "Em có thể đi không?"

Diệp Nam sững sờ, vội vàng lắc đầu, chỉ thiếu nước túm chặt áo cô.

"Cô xem, chồng chưa cưới của tôi không cho tôi đi." Cô cười nhẹ nói, "Không bằng lần khác —— "

Nhưng chưa dứt lời, Lâm Văn Văn nói liền một mạch, "Cô Dương, chắc cô không biết, chồng sắp cưới của cô và chồng tôi từng..." Hình như khó mở miệng, cô nhàu nhàu mày, thay đổi từ ngữ từ ngữ hàm súc hơn, "Từng là quan hệ này." Vừa nói xong, cô bị Cổ Phong kéo sang một bên, không biết họ nói gì, loáng thoáng chỉ nghe thấy vài từ "Làm gì", "cô Dương", "Ngọt ngọt".

Ngữ Kỳ hoàn toàn không ngờ cô ta nói toạc ra hết, ngồi ngẩn người tại chỗ. Sau khi hoàn hồn theo bản năng cô nhìn Diệp Nam, thấy anh trốn tránh cúi đầu, cực kì cẩn thận nhìn chằm chằm thăm hoa văn dưới chân mình, chỉ có đôi môi mím chặt tiết lộ tâm tình lúc này của anh.

Bất luận như thế nào, mục đích cuối cùng của Lâm Văn Văn đã đạt được.

Sau đó, bốn người ngồi vào một bàn, có điều bầu không khí vô cùng xấu hổ.

Lâm Văn Văn nhìn ba người, khẽ nói, "Không phải tôi muốn chuốc lấy sự không thoải mái, nhưng nếu không nói ra chuyện này, e rằng cả đời này tôi sẽ sợ bóng sợ gió." Dừng một chút, ánh mắt của cô chuyển qua hướng gương mặt Ngữ Kỳ, "Huống chi, e là cô Dương không biết việc này, đều là phụ nữ, tôi có nghĩa vụ nói cho cô biết."

Ngữ Kỳ nghe vậy ngẩng đầu, bắt đầu nhìn cô một cái, sau đó quay đầu đi, nhìn chằm chằm Diệp Nam bên cạnh, "Lời cô ấy nói đều là sự thật?"

"Tôi biết cô rất khó tin tưởng chuyện này, nhưng ở chỗ tôi có —— "

Lâm Văn Văn chưa nói hết đã bị cô thần nhiên cắt ngang, "Cảm ơn, tôi không muốn xem. Tôi chỉ muốn nghe anh ấy nói. Diệp Nam, sau khi đính hôn với tôi, anh và anh ta từng thân mật, việc này là thật hay giả?"

Đôi mắt Diệp Nam hơi khép hờ, hồi lâu sau mới chậm rãi mở miệng, mắt anh nhìn xuống dưới, thậm chí không dám nhìn thẳng vào cô. Hơn nửa ngày sau, hâu kết anh khó khăn lắm mới chuyển động được, "... Rất xin lỗi."

Khác hẳn với giọng điệu miễn cưỡng ngày thường, chỉ là ba từ đơn giản mà như có sức nặng ngàn cân. Từ trong miệng anh thốt ra, từng chữ còn run run.

Giống như đề phù hợp với tình cảnh này, sắc trời đột nhiên xám xịt, xa xa loáng thoáng vọng đến tiếng sấm. Xem ra không lâu nữa sẽ có trận mưa to, nhưng bốn vị đang ngồi không có tâm tình để ý điều này.

Ngữ Kỳ cảm thấy đau đầu vươn tay xoa xoa trán, không biết nên nói cái gì, đành phải nói, "Vây anh... Bây giờ anh còn thích anh ta không?"

Diệp Nam ngẩn ngơ, ngẩng đầu nhìn Cổ Phong đối diện.

... Nếu trước đây nhìn thấy anh ta, anh còn có cảm giác khó chịu, bây giờ cái động lại là nỗi mệt mỏi chiếm đa số, chán nản mệt mỏi đến cùng cực. Anh kéo kéo khóa môi, tự giễu nở nụ cười, môi tình từng sâu đậm đến thế, sau mấy ngày ngẩn ngơ giờ đã chết lặng.

Diệp Nam quay đầu đi, nhìn cô lắc lắc đầu, tuy rằng nét mặt mệt mỏi nhưng mà thản nhiên.

Ngữ Kỳ thấy anh như vậy, cảm thấy trong lòng buồn lòng, nhưng mà tinh thần vừa thả lỏng, không để ý hất xì một cái.

Diệp Nam im lặng một lúc, lặng lẽ lấy giấy ăn từ trong hộp trước mặt mình đưa cho cô.

Ngữ Kỳ vội vàng cầm lấy rồi xoa mũi, xin lỗi gật gật đầu với Lâm Văn Văn, "Ngại quá, tôi bị cảm." Dứt lời nhìn về phía Cổ Phong, "Còn anh? Không cho cô Lâm tiểu thư một câu trả lời hợp lý à?"

Cổ Phong không hổ là nam chính, không lãng phí cơ hội cô cố tình chế tạo, quay đầu nhìn Lâm Văn Văn trong chốc lát, thành khẩn nói, "Những lời lúc anh cầu hôn em đều xuất phát từ đáy lòng, em tin cũng được, không tin cũng được, anh sẽ tuân thủ lời hứa." Dừng một chút, anh lấy thẻ từ trong ví ra, để trước mặt cô, "Đây là thẻ tiền lương của anh, về sau do em bảo quản, mong em... cho anh thêm một cơ hội."

Thiệp mời đã phát hết, như tên đã ở trên dây không thể lùi về phía sau. Bởi vậy, sau chiều này của Cổ Phong, chắc hẳn Lâm Văn Văn lại học hặc thêm vài ngày rồi đầu lại và đây. Bữa cơm đến đây là xong, nếu cố tình kéo dài tiếp ai nấy đều xấu hổ, chỉ bằng kết thúc sớm, cho nam, nữ chính một cơ hội hòa giải.

Vì thế, Ngữ Kỳ không nhìn bọn họ nữa, mà chậm rãi đứng dậy, gật đầu chào hai người ở đối diện rồi xoay người đi về phía cửa.

Lâm Văn Văn nhìn thoáng qua ngoài cửa sổ không biết mưa to từ khi nào, vội vàng lấy ô gấp gọn trong túi định đưa cho Ngữ Kỳ, ai ngờ vừa ngước lên thì cô ấy đã đi tới cửa, cô chưa kịp gọi, ô trong tay đã bị người ta lấy đi.

Diệp Nam ném lại thẻ VIP vàng của nhà hàng này, mượn ô vội vàng đuổi theo,

"Dương Ngữ Kỳ ——"

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 6 - Chương 53: Theo đuổi nam phụ là Gay (11)

Sắc trời đã hoàn toàn đen kịt, nhưng mưa không hề cho dấu hiệu tạnh bớt. Hạt mưa lạnh lẽo, nặng nề đập xuống mặt đất, mưa càng lúc càng dày đặc, giống như nhịp trống dồn từ chiến trường thướt xa xưa, một tiếng tiếp một tiếng, có một nỗi thê lương không ai thấu hiểu.

Cổng thoát nước ở hai bên đường đã tích trữ rất nhiều nước. Một hàng dài do vô số xe ô tô con tạo thành thông thả nhích từng tí một; trên lối đi bộ, người đi đường cầm ô với đủ màu sắc khác nhau, kéo cao cổ áo, bước chân vội vã trở về nhà. Chim chóc với bộ lông bị ướt nhẹp đứng dưới mái hiên, run rẩy vì lạnh nhìn thành phố ngâm mình trong mưa.

Khi Ngữ Kỳ bước ra khỏi cửa khách sạn, cô không hề do dự, từ từ bước vào màn mưa giăng khắp trời, bước chân không hề hỗn loạn, xem bóng lưng thậm chí có vài phản tạo nhả.

Trận mưa to lập tức làm ướt đầm quần áo, cảm giác mát lạnh thấu xương. Vô số giọt nước từ đỉnh đầu chảy dọc theo hai má, hội tụ cái cảm trái xoan, từng giọt từng giọt nhảy dù xuống đất.

Diệp Nam đuổi theo tới cửa, hình ảnh đầu tiên mắt nhìn thấy là cảnh này. Bàn tay cầm ô vô thức xiết chặt, kim loại lạnh như băng lập tức tạo thành vết hằn ở lòng bàn tay.

Anh nhớ lại đêm đính hôn, cô cười nói về sau không thể chỉ bận công việc, nên cố gắng học nấu cơm làm một người vợ đảm; nhớ lại cô từng nói về sau chắc chắn phải sinh con gái để mặc váy đỏ, thắt bím tóc cho nó; nhớ lại sinh nhật hàng năm của anh, cứ mười hai giờ một phút là cô sẽ gửi tin nhắn chúc mừng; nhớ tới thời điểm khó khăn nhất cô lặng lẽ làm bạn... Cũng nhớ ra, ba năm qua, vì sự tồn tại của Cổ Phong, vô thức anh không còn thân thiết với cô.

Đêm khuya dài đằng đẵng, khi bản thân và Cổ Phong ở bên nhau, một mình cô nằm trên chiếc giường lạnh như băng sẽ có cảm giác gì? Lúc người khác nhận được chín mươi chín đóa hoa hồng từ bạn trai vào lễ tình nhân, có phải cô cũng từng hâm mộ không? Những lúc cô mệt mỏi, bị ốm, bất lực muốn có bà vai dựa vào, lại không có ai ở bên cạnh, cô sẽ cảm giác gì?

...

Một khi đàn ông sinh ra lòng áy náy với phụ nữ, trong lúc vô tình sẽ phóng đại nỗi đau khổ của đối phương lên vô số lần. Người thiên về tình cảm như Diệp Nam, càng giống như mắc bệnh rối loạn ám ảnh cưỡng chế, đặt mình vào vị trí người kia. Mỗi lần như vậy, áy náy với đối phương càng sâu thêm một bậc.

Mấy giây ngẩn ngơ qua đi, vô số hình ảnh xẹt qua não bộ, Diệp Nam một lần nữa cảm chắc ô, không quan tâm bước vào trong mưa.

Thời gian giống như đi chậm lại, anh không nghe thấy tiếng gió gào thét bên tai, không nhìn thấy hạt mưa nhảy múa trước mắt, tầm nhìn vạn vật trong thế gian đều trở nên mơ hồ, chỉ bóng lưng cô im lặng bước đi trong mưa rõ ràng khắc cốt ghi tâm.

...

Ngữ Kỳ chưa đi vài bước, bóng người cao ráo quen thuộc chắn trước mặt cô.

Con mưa đổ ập xuống nền mặt và trên người bị chiếc ô đen trong tay anh vũng vàng ngăn cách, bên trong màn mưa phủ khắp trời tạo thành một không gian yên bình nho nhỏ.

Ngữ Kỳ không ngẩng đầu nhìn anh, tầm mắt chỉ dừng lại ở cổ anh, nhưng cô nhận ra, gần như toàn bộ tán ô che trên đầu mình, và mưa đã làm ướt nửa người anh. Từ bả vai đến cổ tay đều bị xối ướt, màu vải thấm hơn bên cạnh nhiều. Thậm chí chất lỏng lạnh như băng chất lỏng chảy một đường tới cổ tay anh cầm ô, càng làm làn da tái nhợt kia thêm vài phần trong suốt.

Người đi đường bên cạnh qua lại vội vàng, giọng nói của anh vì còn mang bệnh mà khàn khàn trầm thấp xuyên qua làn mưa truyền đến, thêm vài phần trầm tĩnh hiếm thấy cùng với nỗi lo lắng không dễ phát hiện, "*Cậu bị cảm chưa khỏi hẳn, cầm ô đi, đừng ——*"

Từ lạnh chưa kịp thoát ra, chính anh vì mắc mưa mà hắt xì, tuy là như thế, một tay anh ôm miệng mũi, một tay cứng rắn nhét ô vào tay cô.

Giống như nhận ra giờ phút này cô không muốn trông thấy bản thân, Diệp Nam gượng gạo nở nụ cười, chậm rãi lui từng bước, hoàn toàn đứng bên ngoài tán ô, ánh mắt nặng nề nhìn cô một cái rồi mạnh mẽ xoay người bước đi.

Anh đi về hướng công ty, cùng đường với cô muốn đi đến bãi đỗ xe.

Ngữ Kỳ im lặng đứng ở tại chỗ không nhúc nhích, cô biết rõ, trong tình huống hiện tại, càng không quan tâm đến anh càng có lợi cho việc hoàn thành nhiệm vụ, nhưng mà... Trên cán ô còn sót lại độ ẩm của lòng bàn tay anh, từng chút một từng chút một truyền qua kim loại đến đầu ngón tay cô.

...

Mưa càng lúc càng to, ngay cả lông mi cũng treo đầy hạt mưa lạnh lẽo, Diệp Nam hơi híp mắt, tầm nhìn xuyên qua khung cảnh mơ hồ nhìn về phía tòa nhà công ty ở xa xa.

Áo somi ướt đầm dãn sát vào da, dính dính khó chịu, làm cho người ta không nhìn được run rẩy. Anh vươn tay từ từ vuốt mặt, lúc tay vuốt đến mắt, trận mưa trút từ đỉnh đầu xuống như bị người ta đột ngột đóng vòi nước, không hề có một giọt rơi vào người.

Diệp Nam sững sờ nhìn cái ô màu đen đột nhiên xuất hiện trên đỉnh đầu một hồi lâu, từ từ xoay người.

Anh nghe cực kỳ rõ tiếng mưa rơi lộp bộp vào tán ô, trước mắt cũng là một khoảng mơ hồ, nháy mắt mấy cái, hạt mưa mới chịu rời khỏi lông mi.

Cuối cùng anh mới nhìn rõ người trước mặt.

Cô đứng im lặng, tóc mai ướt đầm dãn sát vào sườn mặt, như một chú mèo có bộ lông ướt nhẹp, rõ ràng trông cực kỳ thảm hại, chính vì tư thế ung dung mà không làm cô bị mất hình tượng. Làm như không muốn nhìn thẳng anh, ánh mắt của cô nhìn về chỗ khác, từ từ ngắm nhìn thành phố bị màn mưa bao phủ, môi mím thành đường chỉ, giống như vô cùng không thích đứng gần anh.

Lúc này, hoàn toàn đối lập với vẻ mặt và ánh mắt của cô chính là động tác của cô. Cổ tay trắng như tuyết dừng ở giữa không trung không nhúc nhích, giữ ô cân bằng, vừa vịn che được cho cả hai người.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 6 - Chương 54: Theo đuổi nam phụ là Gay (end)

Ngữ Kỳ nhất thời mềm lòng làm cho Diệp Nam cũng không quay về công ty, mà mặt dày mày dạn đi nhờ xe của cô.

Nếu muốn, dĩ nhiên cô có biện pháp đuổi anh xuống xe, nhưng làm ầm ĩ quá cũng không tốt. Cho dù là muốn ngênh còn cự (1), cũng phải nắm chắc giữ sự từ chối đúng mực, không nhìn có thể né tránh nhưng không thể làm tổn thương lòng tự trọng của đối phương.

(1) Thích đối phương nhưng không muốn trực tiếp thể hiện ra nên mặt ngoài giả vờ từ chối, chống cự.

Vì thế cô im lặng một lúc rồi khởi động xe, không như mọi khi thuận đường đưa anh về nhà, mà chẳng thèm ngo ngang gì đến anh, lái thẳng về nhà mình.

Sau khi dừng xe, cô không lập tức tắt ô điện, mà ngồi thẳng lưng ở ghế lái, ánh mắt nhìn thẳng về phía trước, thân nhiên nói, "*Lên xe của tôi, muốn nói ra suy nghĩ của mình à?*" Giọng điệu bình tĩnh, khách sáo mà xa cách, cũng chẳng hùng hồ chất vấn. Tư thế dùng để tiếp đón người xa lạ đã đủ biểu đạt thái độ "Không chào đón".

Ánh mắt Diệp Nam hơi tối đi, nhưng không lập tức trả lời, anh cẩn thận dùng余光 nhìn cô, đáng vẻ quá cẩn thận.

Đường cong sườn mặt của Dương Ngữ Kỳ rất đẹp, nhưng lúc không cười lại có phần mạnh mẽ, lạnh lùng. Giờ phút này khuôn mặt cô vô cảm, nhìn qua giống như một con ma bơ vơ lạnh như băng.

Diệp Nam muốn nói gì đó, nhưng thói quen kỳ lạ của anh là dùng khuôn mặt tươi cười đối thoại với người khác. Anh không thông thạo kiểu nói năng nghiêm túc và nặng nề, huống chi tất cả sai lầm thuộc về anh, việc này không thể nói dối, không thể giải thích, anh biết nói gì đây? Không còn lời nào để nói.

Im lặng hồi lâu, rốt cục anh khó khăn nặn ra một câu, "... Nhớ hâm bát canh gừng uống."

Ngữ Kỳ không bày tỏ ý kiến gì với câu trả lời buồn cười này của anh, cô chỉ dõi tầm mắt, bình tĩnh nói, "Nói xong chưa? Xuống xe đi."

Diệp Nam hít hít mũi, giọng gao mỉm cười sao cho tự nhiên một chút, mở cửa xuống xe.

Lúc này Ngữ Kỳ không liếc anh một cái, mà để mặc anh mờ mịt đứng trong gió lạnh mưa bay, còn cô cầm ô, mắt nhìn thẳng, lướt qua người anh.

Mưa từ trán chảy xuống khóe mắt, Diệp Nam híp mắt, hàng mi dài đan vào nhau, ngăn cách nước mưa lạnh như băng ở bên ngoài. Xuyên qua tầm mắt mờ hồ, anh trông thấy cô từng bước một đi xa dần.

Nếu là bình thường, anh sẽ gọi điện bảo tài xế đến đón mình về nhà, nhưng đêm nay là tình huống đặc biệt.

Khi thân hình Ngữ Kỳ sắp biến mất đằng sau cánh cửa lạnh như băng, Diệp Nam đuổi theo, giữ chặt cánh cửa sắp đóng lại, cố gắng mở to mắt nhìn cô, "Cố Phong xin Lâm Văn Văn cho anh ta một cơ hội, em có thể... cũng cho tôi một cơ hội không?"

Bước chân Ngữ Kỳ tạm dừng, quay đầu liếc anh một cái, có chút buồn cười, "Anh muốn cơ hội gì? Tôi và anh chia tay à?"

Diệp Nam sững sờ, thuận theo lắc đầu, chưa tới kịp thả lỏng thì bị cô dội một chậu nước lạnh.

"Chỉ là tôi quá thất vọng về anh thôi."

Bỏ lại câu này, cô không hề quay đầu lại, xoay người bỏ đi.

...

Thang máy đã tới, Ngữ Kỳ từ từ đi vào, nhưng một giây trước khi cửa thang máy khép lại, Diệp Nam cũng vào theo, tóc còn nhỏ nước tong tong.

Anh không nhìn cô, mà cúi đầu đứng chéo góc với cô, nước mưa lạnh lẽo từ tóc chảy qua vạt áo anh rơi xuống, không tiếng động rơi vào thảm trải sàn thang máy.

Ngữ Kỳ giả vờ không nhìn thấy, lúc thang máy dừng lại thì đi thẳng ra ngoài, không quan tâm đến người đi đằng sau, mở cửa vào nhà rồi "RẦM" một tiếng sập cửa.

Đầu tiên cô đi uống mấy viên thuốc, nấu canh gừng, tiếp theo vào phòng tắm nước ấm sạch sẽ. Một bên lau tóc, một bên cô rón rén đi đến trước cửa, kiễng chân nhìn xuyên qua mắt mèo ra bên ngoài.

Diệp Nam chưa đi.

Bên trong hành lang trống rỗng, anh đứng dựa vào tường, hai mắt vô thần nhìn chăm chăm tay vịn cầu thang. Mái tóc đen ướt đầm dính sát vào trán, áo sơ mi, vest dán chặt vào người, như thể vừa từ trong nước ngoi lên.

Vốn bệnh chưa hoàn toàn khỏi hẳn, lại hứng một trận mưa to, sắc mặt anh tái nhợt đến đáng sợ. Có thể anh rất lạnh vì mặc quần áo ướt sũng dính chặt vào cơ thể, thậm chí đôi môi mỏng tím tái, giống như người bệnh có thể nâng lên xe cấp cứu bất cứ lúc nào.

Ngữ Kỳ nhú nhú mày, bàn tay cầm khăn lau tóc ngừng lại từ lúc nào không hay.

Đột nhiên anh đứng thẳng người, vuron tay bịt kín mũi và miệng.

Ngữ Kỳ sững sờ, theo bản năng nhú mày.

Diệp Nam híp mắt, cúi đầu hắt xì, tiếp đó không thể cứu vãn, "Hắt xì" "Hắt xì" tiếng hắt hơi nối tiếp nhau vang lên trong không gian yên tĩnh, không thể dừng lại.

Ngay giữa lúc tay chân anh luống cuống tìm khăn tay trong người, cửa đột nhiên mở. Ngọn đèn sáng trưng trong phòng từ từ chiếu rọi theo cánh cửa hé mở, giống như mang theo cả độ ẩm.

Anh sững sờ, chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn.

Ngữ Kỳ mặc áo choàng tắm màu trắng rộng rãi đứng trên chiếu nghỉ trước cửa, tóc đen hơi ẩm hất hết sang một bên, trên người còn mang theo hơi nước và mùi vừa tắm xong. Cô im lặng quan sát anh một lúc, đôi mắt xinh đẹp hơi nhướn lên, "Vì sao chưa về?"

Diệp Nam ngậm chặt miệng, hít sâu một hơi. Thật vất vả mới áp chế cơn hắt xì, anh nhếch khóe môi cười một chút, giọng nói có điểm khàn khàn, "... Nếu tôi cứ thế bỏ đi, em sẽ càng thất vọng."

Ngữ Kỳ không lên tiếng, ánh mắt tối đen yên lặng quan sát anh một lúc lâu, bàn tay đặt trên cửa ấn nhẹ một cái, cửa lại mở thêm một ít.

Còn cô lùi từng bước, cho anh có vị trí đối diện, nhưng đồng thời không lưu tình nói, "Tôi cho anh vào không phải vì khổ nhục kế của anh có hiệu quả, mà là tôi không định hơn nữa đem đưa một tên khốn tế xui trước cửa nhà tôi đi bệnh viện." Dứt lời, cô vừa đi về phía phòng ngủ của mình vừa nói, "Anh muốn tắm rửa muốn thay quần áo cứ tự tiện, tôi đi ngủ, đừng đến quấy rầy tôi."

...

Nói như thế này nhưng Ngữ Kỳ ngủ thẳng tới nửa đêm thì bị tiếng động của người bên cạnh làm tỉnh giấc.

Cô ngủ không sâu, cho nên cô nhận ra ngay khi Diệp Nam ngồi xuống mép giường. Giữa giả vờ ngủ và trợn trắng mắt, cô lựa chọn về sau.

Chắc Diệp Nam giật mình vì thấy cô đột nhiên mở mắt, mắt anh mở to hơn, nhưng gần như chỉ sau một cái chớp mắt, vẻ mặt anh chỉ còn sự xấu hổ, "*Tôi đánh thức em à?... Xin lỗi.*"

Buổi sáng ngày hôm qua còn mạnh mẽ bắt cô nấu cháo trứng thịt nạc thịt nạc, nhưng mới qua một ngày, anh lại chỉ dám lặng lẽ ngồi ở mép giường cô, vô cùng khách sáo xin lỗi vì không cẩn thận đánh thức cô... Cuộc đời đúng là hay thay đổi, bạn vĩnh viễn không thể biết giây tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì.

Ngữ Kỳ chậm rãi nheo lại mắt, giọng nói còn mang theo âm khàn khàn vừa tỉnh ngủ, "*Giường của anh ở phòng khách, đừng đi nhầm chỗ.*"

Diệp Nam ngẩn người, trong ánh mắt đen kịt lóe lên một tia âm mưu, nhưng anh nhanh chóng nhếch khóe môi mỉm cười, "*Tôi vào xem em, không có việc gì hết... Ngày mai em có đi làm không? Mưa to như thế, nên xin nghỉ một ngày ở nhà nghỉ ngơi.*"

"*Đi, tại sao không đi? Nếu lại xin nghỉ, sẽ có người khác thay thế vị trí của tôi.*" Ngữ Kỳ nhòm nửa người ngồi dậy, nghiêng đầu xem anh, "*Anh vào đây để hỏi cái này?*"

Diệp Nam lập tức im bặt, anh nhấc tay lên, muốn sờ trán cô, song xấu hổ dừng lại giữa không trung, cuối cùng vẫn là Ngữ Kỳ kéo kéo khóe miệng, nói cho anh, "*Tôi không sốt, vừa đo nhiệt độ cơ thể, chẳng bị sốt nhẹ.*"

Diệp Nam ngẩn ra, từ từ thả tay xuống, cúi đầu nhẹ nhàng ừ một tiếng.

Ngữ Kỳ ngáp một cái, "*Còn có cái gì muốn nói?*"

Diệp Nam nhìn cô, chần chờ một lát vẫn hỏi thành lời, "... Sáng mai em muốn ăn gì?" Về mặt có chút lấy lòng.

Cô thân nhiên cười một chút, "*Anh làm cho tôi? Anh biết làm không?*"

Anh sờ sờ cái mũi, có phần chột dạ dòi tằm mắt, "... *Tôi có thể đi mua.*"

"... *Tùy anh.*" Ngữ Kỳ liếc anh một cái, ra lệnh đuổi khách, "*Tôi muốn ngủ.*"

"... *À, được.*" Anh có chút câu nệ đứng lên, nhẹ nhàng nói chúc ngủ ngon rồi xoay người ra khỏi phòng, hiếm khi sẵn sóc đóng cửa hộ cô.

Sáng hôm sau, khi cô ăn mặc chỉnh tề ra khỏi phòng, thật sự trông thấy trên bàn ăn chính là các món quà sáng, một lồng bánh bao hấp nóng hổi, dưa muối, cháo hoa và bánh quẩy, đủ các món, bày kín một bàn.

Tuy rằng dĩ nhiên là đồ đi mua, nhưng đối với một người một tuần liền không giặt quần áo của bản thân, đây đã là sự tiến bộ rất lớn.

Ngữ Kỳ nhú mày, nhìn về phía Diệp Nam từ phòng khách đi ra, biết rõ còn có hỏi, "*Anh mua à?*"

"*Ừ.*" Trải qua một buổi tối, nụ cười của anh tự nhiên hơn hôm qua rất nhiều, "*Tôi nhớ em thích ăn bánh bao nhất.*"

Nếu một người đàn ông muốn bù đắp cho bạn, đừng từ chối anh ta, cứ để anh ta làm, bạn chỉ cần hưởng thụ là được.

Bởi vì chỉ khi trả giá đủ nhiều, sức nặng của bạn trong lòng anh mới dần dần tăng thêm. Tốn hết tâm trí để cứu vãn tình cảm, anh sẽ vô cùng quý trọng.

Vì thế Ngữ Kỳ thoải mái ngồi vào bàn, gấp một cái bánh bao chấm một ít dấm chua, gấp lên miệng nhẹ nhàng cắn một miếng, tinh tế nhâm nhi nước canh chảy từ trong ra.

Bánh bao khá ngon, vỏ mỏng nhiều nhân, bên trong chứa nước canh. Nhưng ăn thì ăn vậy, ăn xong lúc đi làm, cô không quên túm theo cả Diệp Nam ra khỏi nhà.

Sau khi lời anh ra ngoài, cô xuống lầu lái xe đến công ty, không thèm liếc anh một lần.

Bởi vì xin nghỉ mấy ngày nên công việc chất thành một đống, Ngữ Kỳ làm cả một ngày chưa xong, đành phải ôm theo về nhà tiếp tục làm, nhưng khi ôm túi tài liệu về đến nhà chuẩn bị mở cửa thì ngược mắt lên đã thấy Diệp Nam tà tà tựa vào cửa, túm túm cười nhìn bản thân, cặp mắt dài nhỏ nheo lại, nhìn qua tâm trạng không kém.

Anh đứng thẳng người, nhìn cô nói, "*Tôi ở đây chờ em mấy tiếng, cuối cùng em đã về.*" Dừng một chút, anh cười nhẹ, "*Ăn cơm chưa?*"

Ngữ Kỳ không để ý đến anh, tự thân mở cửa, đặt túi tài liệu trong tay lên tủ giày còn mình cúi người thay dép lê.

Diệp Nam vào theo, vẫn mỉm cười, "*Buổi tối chúng ta ăn gì nhỉ? Pizza được không? Hay em thích đồ ăn ở khách sạn hơn?*"

Ngữ Kỳ ôm laptop ngồi trên sofa làm việc, anh lăm bằm ở bên cạnh lúc ẩn lúc hiện, thấy cô vẫn không để ý đến mình, anh cũng không giận, gọi một cuộc điện thoại đặt pizza sau đó ngồi xuống bên cạnh cô, "*Công việc nhiều thế à? Không thể để ngày mai làm sao?*"

Ngữ Kỳ nhăn mặt nhú mày, không ngẩng đầu lên một bên nhìn chăm chăm màn hình, tay gõ chữ lạch cạch, "*Anh có thể im lặng một lúc hay không?*"

Diệp Nam nghe lời ngậm miệng, nhưng anh không thành thật ngã đầu vào vai cô, thường xuyên rung rung chứng tỏ sự tồn tại của mình.

Ngữ Kỳ đẩy đẩy bà vai mà không thể hất anh ra, thế nên cũng lười để ý, dồn hết sự tập trung vào công việc.

Ban đầu Diệp Nam tựa vào vai cô còn có tâm tình xem cô đánh chữ, nhưng thời gian trôi qua từng phút, anh xem nhàm chán, dần dần con buồn ngủ ập đến.

Khi nhân viên đưa đồ ăn đến, anh đã ngủ, không nghe thấy tiếng chuông. Ngữ Kỳ thấy anh không ra mở cửa, có chút nghi ngờ nghiêng đầu liếc anh một cái, lại thấy người này ngủ rất say. Cô không khỏi có phần buồn cười, vươn ngón trỏ chọc vào trán đẩy anh một cái.

Diệp Nam buồn ngủ không mở nổi mắt, mơ mơ màng màng hỏi, "*Xong việc rồi à?*"

"*Người giao hàng đến, đi mở cửa.*"

Anh nghe vậy lại đổ vào vai cô than thở, "*Không ra, anh ta thật phiền.*"

Ngữ Kỳ vừa bực mình lại vừa buồn cười, con người này đúng là điển hình của nhiệt độ 3 phút (2), kiên trì một lúc là bắt đầu dần dần bộc lộ bản tính. Cô liếc anh một cái, vươn tay ra sau túm lấy cổ anh, không cho anh có cơ hội chạy thoát, tư thế cứng rắn, không cho phép từ chối, "*Mở cửa đi, đừng ép tôi bắt cả anh và nhân viên giao hàng đứng ngoài cửa.*"

(2) Quý ngài nhiệt độ ba phút là biệt danh kỳ giả người Pháp Béatrice Gurrey dành cho cựu tổng thống Pháp Jaques Chirac bởi vì tần suất thay đổi tình nhân quá nhanh. Biệt danh này xuất hiện trong quyển "Chirac và bí mật của ông" xuất bản tháng 1/2015.

Diệp Nam nghe vậy, đầu khổ hừ hừ một tiếng, "... *Lòng dạ rắn rết.*" Anh nói vừa nhỏ vừa mơ hồ nhưng cô vừa nghe đã hiểu, có điều cô giả vờ như không nghe thấy, một lần nữa hướng sự chú ý quay lại laptop.

Diệp Nam khó khăn mở mắt ra, lễ bước chậm chạp ra mở cửa.

Mấy phút sau, anh một bên ngáp dài một bên cầm mấy cái túi ni lông quay lại, đặt tất cả lên bàn trà rồi lại tựa vào vai cô.

Anh nhìn chằm chằm đôi tay cô linh hoạt di chuyển trên bàn phím, "*Bao giờ mới xong đồng đồ chơi này?*"

Ngữ Kỳ không để ý đến anh, giả vờ không nghe thấy.

Diệp Nam thấy cô không để ý đến mình cũng không buông tay, vói vào hộp cầm một miếng pizza, bản thân cắn một miếng trước rồi đưa tới bên miệng cô.

Ngữ Kỳ cúi đầu nhìn miếng pizza thiếu mất một góc, chậm rãi nheo mắt lại, "*Anh có ý gì?*"

Diệp Nam nháy mắt mấy cái, lập tức lấy ra biểu cảm con cún con bị vứt bỏ, "*Em chê tôi?*"

Cô cười nhẹ, "*Đúng vậy, bây giờ tôi ghét anh.*" Đuôi mắt hơi nhướn, "*Giờ mới biết à?*"

Chú cún Diệp đau khổ ô ô một tiếng, buồn bã ngã người xuống một đầu kia của sofa không nói câu nào.

Ngữ Kỳ để mặc anh, tập trung vào công việc, đến khi làm xong hòm hòm thì đã là gần mười hai giờ. Diệp Nam ngả người trên sofa vẫn không nhúc nhích, có lẽ đang ngủ.

Cô cũng không thèm để ý, tùy tiện cầm trong hộp một miếng pizza đã nguội ngắt cắn hai miếng, sau đó đi làm vệ sinh cá nhân, một bên bôi kem dưỡng da một bên đi đến phòng khách, đá đá bắp chân Diệp Nam, "*Tình tình, vào phòng khách ngủ.*"

Đá mấy cái, không có phản ứng, lại đá một cái, vẫn không phản ứng.

Ngữ Kỳ nhíu mày, không lưu tình chọc thủng anh, "*Được rồi, mày anh đã nhẫn lại, đừng giả vờ ngủ nữa.*"

Diệp Nam nghe vậy, từ từ mở mắt, cảm giác lên tay ghé sofa nhìn cô, "*Em quá nhẫn tâm... Trong tình huống này không phải em nên đi lấy chăn đắp cho tôi à?*"

"... *Anh xem phim nhiều quá rồi.*"

Cô vừa nói vừa đi vào phòng ngủ của mình. Đóng cửa rầm một tiếng, còn khóa trái cửa, đảm bảo nửa đêm anh không lên vào được thì mới nằm xuống.

Bị cô bỏ mặc một mình trong phòng khách, Diệp Nam ôm gối ôm của sofa ngẩng đầu xem đồng hồ, lại cúi đầu nhìn hộp pizza đã nguội ngắt, thờ dài một hơi, "... *Lòng dạ quá nhỏ.*" Dừng một chút, anh lắc đầu, "*Sao có thể nhỏ như vậy chứ?*"

...

Mấy ngày kế tiếp, vẫn như cũ là mỗi sáng Diệp Nam bị cô không lưu tình túm ra khỏi nhà, sau đó đến lúc cô hết giờ làm lại đến trước cửa nhà cô điểm danh. Chẳng qua anh đã khôn ra, còn nhớ mang theo mấy quyển sách dày đọc giết thời gian.

Buổi tối Ngữ Kỳ ôm laptop làm tổ trên sofa gõ lạch cạch, anh nửa nằm ở một đầu kia đọc sách, hai người coi như là chung sống hòa bình.

Cứ thế trôi qua một tuần, Ngữ Kỳ cảm thấy tiến triển theo đúng hướng, thêm chút kích thích nhỏ có thể sẽ hoàn thành nhiệm vụ. Vì vậy, ngày hôm đó sau khi tan tầm, cô tùy tiện chọn một đồng nghiệp nam cao gầy, đi đến chỗ anh, mỉm cười, "*Tối nay có thời gian không, đi uống tách cà phê nhé?*"

...

Sau nhiều ngày, Diệp Nam đã thăm dò ra quy luật thời gian Ngừ Kỳ tan tầm, gần như là bấm đúng giờ phi đến. Ban đầu tưởng rằng đợi 10, 20 phút nữa cô sẽ trở về, ai ngờ lần này đợi hơn hai tiếng.

Sắc trời đã đen kịt, cuối cùng anh không thể chờ thêm, vừa gọi điện thoại cho cô, vừa sốt ruột chạy xuống lầu tùy tiện vẫy một xe, phi thẳng đến công ty cô.

...

Quán cà phê trên tầng thứ 27 của tòa nhà, di động trong tay phải Ngừ Kỳ rung nhẹ, trên màn hình sáng ngời hiển thị số điện thoại Diệp Nam.

Cô mỉm cười, ấn vào nút đỏ gạt sang một bên.

Người đàn ông đối diện thấy động tác của cô, rất phong độ mỉm cười, "*Bạn trai à?*"

Ngừ Kỳ không trả lời câu hỏi này, cô cười nhẹ đầy ẩn ý, sau đó nháy mắt với anh ta, "*Có thể giúp tôi một việc được không?*"

...

Lúc Diệp Nam bước từ taxi xuống, vừa định vào trong tòa nhà xem, ngẩng đầu thì nhìn thấy thân hình quen thuộc, bên cạnh cô là một người đàn ông sáng sủa, nhã nhặn, cao ráo.

Hai người thì thầm nói chuyện với nhau đi xuống dưới, không nắm tay, gần như là sóng vai ngang hàng, nhưng chỉ cần không phải người mù là nhận ra quan hệ giữa họ không phải quan hệ đồng nghiệp bình thường.

Thật sự, chuyện này có thể cảm nhận được. Cho dù một đôi tình nhân đi cách nhau một mét trên phố, nhưng chỉ cần dùng trái tim quan sát, bạn có thể nhìn ra manh mối, biểu cảm, động tác giữa hai người không giống như người bình thường.

Giống như giờ phút này, hai người sóng vai đi xuống cầu thang, họ không cố ý mỉm cười, nhưng thời điểm nhìn về phía đối phương, trong ánh mắt đều mang theo ý cười nhàn nhạt.

Diệp Nam ngăn người đứng trên bậc thang thứ ba, như bị điểm huyết không thể động đậy, trơ mắt nhìn bọn họ đi tới, cách mình càng lúc càng gần.

Trời đã tối đen, như mực tàu đậm đặc từ từ từng chút một loang rộng trên bầu trời, bao phủ con người ta trong đó, không còn chỗ trốn.

Cuối cùng, ánh mắt lướt qua mặt anh, có vẻ hơi ngẩn ra, sau đó cô dừng bước, mà người đàn ông bên cạnh ngạc nhiên rồi dừng bước theo cô.

Diệp Nam bỗng nhiên không biết để tay chân như thế nào, anh liếm bờ môi dưới khô khốc, giọng khàn khàn, "... *Tôi đến xem em có sao không.*"

Ngừ Kỳ vốn tưởng rằng anh sẽ chất vấn sẽ tức giận, ai ngờ anh lại có phản ứng này. Cô không khỏi nhúm mày, "*Cho nên?*"

"*Cho nên ——*" anh hơi dờ dẫm mắt, như đang gom góp hết dũng khí, hít sâu một hơi sau đó quay đầu, nhìn về phía người đàn ông đứng bên cạnh cô, "*Cho nên vị này là?*"

Ngừ Kỳ chỉ chờ câu này của anh, cố ý nói không rõ ràng, "*Một người bạn.*" Dứt lời quay đầu, dùng giọng điệu quen thuộc nói với nam đồng nghiệp, "*Muộn rồi, em thuận đường đưa anh về nhé.*"

Nam đồng nghiệp cũng nhanh nhạy, diễn khá tốt, nhìn thoáng qua Diệp Nam, giống như chán chừ, "*Còn anh đây?*"

"*Không sao, chắc là có xe ở bên cạnh chờ anh ta.*" Nói với người kia xong, cô mới nhìn về phía Diệp Nam, không cho anh có cơ hội nói chuyện, "*Đúng không?*"

Diệp Nam hơi ngạc nhiên, cúi đầu mỉm môi dưới, "*Tôi ——*" dừng một chút, anh hơi chua sót nở nụ cười, gật một cái, "*Ừm, có xe đang đợi tôi.*" Dứt lời anh không nhìn hai người, quay mặt nhìn về phía bên kia con đường, trung tâm thương mại đèn đuốc sáng trưng.

Ngừ Kỳ giống như không có việc gì cùng đồng nghiệp nam đi mất. Vừa đóng cửa xe, cô chưa lên tiếng, anh chàng kia đã lo lắng thay cô, "*Cô có làm hơi quá không? Đợi lát nữa anh ấy thực sự hiểu lầm cô thì sao?*"

Ngừ Kỳ im lặng, chỉ lùi xe ra khỏi chỗ đỗ, từ từ chuyển bánh trên xa lộ.

Đứng vào giờ tắc đường, giao thông hỗn loạn, khó di chuyển. Cho dù Diệp Nam gọi lái xe đến đón cũng mất tầm một tiếng, bởi vậy cô mỉm cười, "*Không sao, nếu anh ấy không hiểu lầm thì tôi mới sốt ruột.*" Tạm dừng một chút, cô nhún nhún mày nhìn về phía đèn xanh đèn đỏ cách mấy chục mét, "*Lát nữa tôi sẽ quay đầu xe, thả anh xuống ngã tư được không? Tự anh về được chứ?*"

Anh chàng kia cười, "*Ít nhất gần đây có một ga tàu điện ngầm, ngồi ba trạm là về đến nhà, nhưng phía bạn trai cô ——*"

Ngừ Kỳ không đáp, chỉ mỉm cười, sau khi đi qua ngã tư, cô xi nhan tấp xe vào lề đường, nói tạm biệt rồi thả anh ta xuống. Sau đó cô nhún chân ga, chuẩn bị vòng về công ty.

...

Bên này, Diệp Nam vẫn đứng nguyên tại chỗ từ từ thu hồi ánh mắt, im lặng khịt khịt cái mũi.

Buổi tối gió man mát, liên tục thổi vào phần da lộ ra bên ngoài, đầu mũi anh lạnh cóng. Anh muốn đút hai tay vào túi cho ấm, ai ngờ phát hiện mình không mặc áo khoác, trên người chỉ có một cái áo somi mỏng manh, túi quần cũng nhỏ, không có tác dụng gì.

Lúc bạn gặp xui xẻo, uống nước lạnh cũng bị đất vào kẽ răng.

Diệp Nam tự giễu kéo kéo khoe môi, bước từng bậc thang một, đi lang thang ở lối đi bộ không có mục đích.

Không biết qua bao lâu, cổ và hai tay lạnh đến mức cứng đờ, lúc này anh mới nhớ ra nên gọi cho lái xe, nhưng vừa cầm di động trong tay, chưa kết nối được sau vang lên tiếng còi xe.

Diệp Nam không để ý, tìm số lái xe trong danh bạ, nhưng tiếng còi sau lưng liên tục vang lên. Anh quay đầu, thấy cửa sổ xe từ từ hạ xuống, mà cái người vốn dĩ đã đi từ lâu đang ngồi ở tay lái nhìn mình, ánh mắt phức tạp.

Cuộc gọi đến lái xe đã kết nối, trên màn hình điện thoại thời gian trôi qua từng giây nhưng Diệp Nam quên mất phải cúp máy, chỉ ngẩn người nhìn cô.

Thời gian dường như đã ngừng trôi, ngọn đèn sáng trưng ở trung tâm thương mại bên kia con đường trở thành phông nền bị nhòe, chỉ nhìn nhau trong vài giây ngắn ngủi mà dài đằng đẵng như thế qua một thế kỷ.

Diệp Nam nghe tiếng máu của mình một lần nữa di chuyển trong mạch máu, hình như đầu ngón tay cứng đờ vì cũng dần dần có tri giác. Anh muốn nói gì đó mà không thốt nên lời, chỉ kinh ngạc nhìn cô, nhìn cô đạp chân ga lái lên phía trước, nhìn cô quẹt vào con đường trước mặt mà tiểu khu mở lối để tiện cho xe ra vào, sau đó còn liêu lĩnh tắt luôn khóa điện, chắn trước mặt của anh, đồng thời vất ngang luôn lối đi này.

Cửa xe mở ra rồi đóng lại, cô xuống xe, từ từ vòng qua đầu xe đi về phía anh. Áo khoác bó sát bị gió thổi tung bay rồi hạ xuống, cô không cầm một túi xách nhỏ giống như thường ngày, lúc này ở khuỷu tay cô đang vất một chiếc áo khoác dạ của nam.

Diệp Nam chưa kịp có phản ứng, chiếc áo dày ấm áp đã choàng lên vai anh, ngăn cản hết gió lạnh trong nháy mắt.

Còn cô đứng im trước mặt anh, ngón tay trắng trẻo không nhanh không chậm giúp anh khép vạt áo, từ từ ngược mắt lên nhìn anh, *"Bây giờ, anh đã hiểu cảm giác trong lòng em lúc đó là gì chưa?"* Giọng cô nhẹ nhàng, bình tĩnh đến mức không hề phập phồng, như đang kể lại chuyện của người khác, *"Cảm giác bị phản bội chính là như vậy... Có nhiều lúc khó chịu mỗi bản thân tự biết, anh không thể nói nên lời, không giải quyết được, oán trách cũng không hết. Nó giống như một con dao cùn rạch vào trái tim anh từng tí một."*

Cô nói rõ ràng đến thế, kẻ ngốc cũng biết màn ban nãy chỉ là giả vờ vì tức giận. Diệp Nam cảm giác mình nên tức giận bởi vì bị lừa dối, chỉ ít cũng phải nổi nóng, thế nhưng hoàn toàn không... Anh chỉ cảm thấy may mắn, trong lòng tràn ngập may mắn, không xen lẫn cảm xúc nào khác.

Anh từ từ giơ tay lên ôm cô vào lòng, nhắm mắt lại gác cảm lên đầu vai của cô. Nhẹ nhàng nghiêng đầu, gò má anh lạnh lẽo kề sát với vùng cổ cô ấm áp, nhiệt độ ấm áp từng chút từng chút một thấm vào da, từ từ khuếch tán.

Diệp Nam cảm giác mình như một miếng băng mỏng, bị nhiệt độ cơ thể của cô dần dần hòa tan, không thể ngăn cản, không thể đảo ngược quá trình đó.

Mái tóc đen nhánh của cô bị gió đêm thổi bay phấp phoi, lướt nhẹ qua gương mặt, giữa chân mày và lông mi, hầu như che hết toàn bộ tầm nhìn của anh. Anh chợt nhớ lại rất nhiều rất nhiều hình ảnh: khuôn mặt cô mỉm cười, nước mắt lăn dài, nụ cười tình quái, ánh mắt hồ hững; nhớ lại hình ảnh cô tựa vào trước ngực mình; nhớ tới cảm giác cô ôm lấy mình từ sau lưng; nhớ lại câu cô từng nói ——

"... Không sao, mình ở đây mà, không sao..."

"... Thế mình hôn cậu một cái, đầu sẽ choáng nữa..."

"... nào qua ôm một cái, nếu không không có sức thái thật..."

Ban đêm ở thành phố này vẫn ngựa xe như nước, đèn neon rực sáng, nhưng đâu là tòa cao ốc đèn đuốc sáng rực cũng chỉ hóa thành một bối cảnh xa xôi mờ ảo. Vào giờ phút này, Diệp Nam chỉ nghe thấy tiếng hít thở của cô, chỉ cảm giác được nhiệt độ cơ thể cô.

Phố xá phồn hoa, thành phố không ngủ, tất cả không chân thực và ấm áp bằng người trong lòng.

Anh chôn sâu mặt vào hõm cổ cô, khẽ mở miệng, *"Ngữ Kỳ, chúng ta kết hôn đi."*

Có lẽ bởi vì đứng quá lâu trong gió, giọng anh hơi khàn, mang theo giọng mũi mơ hồ. Nhưng Ngữ Kỳ lại nở nụ cười, *"Không có rượu vang và hoa tươi, không có bữa tối dưới ánh nến và quỳ gối cầu hôn, thậm chí không có cả nhẫn, anh cứ thế cầu hôn em à?"*

Diệp Nam ngẩn người, ánh mắt âm trầm, *"... Xin lỗi, anh ——"*

Ngữ Kỳ khẽ cười, không cho anh nói hết, cô giơ tay lên quàng qua cổ anh, từ từ nhón chân lên, in xuống môi anh một nụ hôn. Không còn vẻ bông đùa, giọng nói của cô nhẹ nhàng, từ tốn và dịu dàng giữa màn đêm lộng gió, *"Em đồng ý... Chúng ta kết hôn đi."*

Dứt lời, cô ngẩng đầu, nở nụ cười với anh.

...

Đêm khuya lạnh lẽo, tiếng động lớn rầm rĩ đầu đường, gió thổi vạt áo không ngừng tung bay.

Bất kể là từng bị thương cỡ nào, đau đớn ra sao, thời gian sẽ dần dần làm phai mờ vết thương, việc duy nhất bạn cần làm là chờ đợi.

Chờ đúng người xuất hiện, dịu dàng nắm tay bạn, dẫn bạn đi về phía cuộc sống mới.

.....

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Nữ Phụ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 7 - Chương 55: Nhân vật phản diện là vampire* (1)

* **Vampire: ma cà rồng**

Đau đớn, như lửa thiêu rụi từng tấc da tấc thịt, đây chính là cảm giác đầu tiên khi Ngữ Kỳ mở mắt ra.

Ánh nắng mặt trời không quá gay gắt đập vào mắt, mang đến một cảm giác cực kì đau đớn. Cho dù sức chịu đựng của cô không hề kém nhưng trước cảm giác đau như thể bị axit ăn mòn giác mạc, trước mắt cô như biến thành màu đen, hai chân mềm nhũn quỳ rạp xuống đất.

Ngày xưa ánh mặt trời chiếu lên người thật ấm áp thì nay cô chỉ thấy đau như kim châm vào da thịt, hai tai ù ù như có tiếng nổ đùng đoàng, làn da run rẩy vì bị thiêu đốt.

Cổ nén đau đớn, Ngữ Kỳ cắn răng đứng lên, bất chấp việc tiếp thu tư liệu trong não bộ. Cô quyết đoán xé chiếc váy màu trắng đục dài lê thê trên người cho ngắn bớt, chạy về phía bóng râm của sườn núi thấp bé kia.

Chưa chạy được vài bước, phía sau vang lên tiếng gió vù vù, một luồng hơi thở lạnh lẽo mạnh mẽ lướt qua vùng gáy không bị che đậy. Theo bản năng, Ngữ Kỳ quay đầu lại, chỉ thấy một tàn ảnh màu đen.

Còn chưa kịp thấy rõ đó là cái gì, thất lưng truyền đến một cơn đau đớn. Người cô bị luồng sức mạnh khổng lồ nhấc lên khỏi mặt đất, sau đó bị quăng sang phía bên kia của sườn núi và bị va đập rất mạnh.

Khụ ra một ngụm máu, Ngữ Kỳ cố hết sức đứng lên, nhưng vừa mới cử động thì đã bị một bóng người vô cùng nhanh nhẹn ấn ngã xuống đất.

Cái ót đập mạnh xuống đất, mọi thứ trước mắt biến thành màu đen, toàn bộ tầm nhìn chỉ có màu đen kịt và màu mắt vàng chói lóa.

Từ trước tới nay, đây là lần đầu tiên Ngữ Kỳ bắt đầu mà không kịp trở tay. Cô bất đắc dĩ đành chờ cảm giác mê muội kia mất đi. Đập vào mắt cô là mái tóc dài màu bạch kim dưới gương mặt tái nhợt, song vô cùng anh tuấn, đường nét trên khuôn mặt góc cạnh rõ ràng, ngũ quan lập thể* và thâm thúy —— Hẳn giống như quý tộc Tây Âu tuần nọ xuất hiện dưới ngòi bút của những họa sĩ cung đình thời Trung Cổ, bước ra từ bức tranh cổ xưa rồi đi đến nhân gian.

Làm người ta ấn tượng sâu sắc nhất là cặp mắt đỏ. Đồng tử rõ ràng sôi trào đỏ rực đầy nóng bỏng nhưng lúc này lại cho người ta cảm giác lạnh như băng. Và che giấu dưới sự lạnh lẽo đó là hơi thở tà ác điên cuồng.

Ánh mắt hân giống như chất độc của rắn. Mắt hân lạnh như băng, cái lạnh ấy khiến người khác run cầm cập từ góc sâu nhất trong linh hồn.

Ngữ Kỳ trấn định lại, bình tĩnh đối diện với hắn. Mặt khác, ở trong đầu, cô nhanh chóng tìm kiếm tư liệu để giải thích tình huống trước mắt.

Cùng lúc đó, hân buông nhanh bàn tay đang nắm lấy cổ áo của cô như quăng một thứ rác rưởi, lùi hai bước trong chớp mắt, đứng ở trước mặt cô. Hắn cũng không nhìn cô mà cúi đầu thong thả phui vạt áo và cổ tay áo. Tiếng nói khàn khàn và lãnh khốc, "*Điên rồi hay sao mà chạy thẳng ra dưới ánh mặt trời, cô muốn chết hả?*"

Cổ áo màu đỏ sậm lặt cao, dựng thẳng ở cổ sau, để lộ phần cổ thon dài nhợt nhạt. Quần áo bằng nhung tơ màu đen ung dung, lộng lẫy và đắt giá, đai áo dài ôm khít thất lưng mảnh khảnh và cón rú xuống như hai cánh bướm ép sát hai bên người. Trong ánh sáng mờ ảo vẫn nhìn thấy ống tay áo và vạt áo làm từ lớp nhung mịn vừa tinh xảo lại không kém phần thanh lịch.

Vào giây phút này, Ngữ Kỳ đã tìm được thân phận của hắn trong hồ sơ: Một trong những Huyết tộc đời thứ ba còn tồn tại trên cõi đời này, tộc trưởng gia tộc Lancaster, đồng thời hắn cũng là BOSS lớn nhất của bộ tiểu thuyết này. Theo nguyên tác, hắn được miêu tả ít ỏi qua vài nét bút, nhưng từ đó có thể thấy được một vài manh mối —— từ khi sinh ra hắn đã định sẵn là Thân vương Huyết tộc, định sẵn là tộc trưởng một gia tộc cổ xưa. Đáng nhẽ phải tuân thủ nghiêm ngặt giáo điều một cách công chính và không vụ lợi, nhưng trái ngược hắn không hề ý tới cái gọi là quy củ, làm việc theo sở thích. Khi điên cuồng thì hắn tàn nhẫn lãnh khốc, khi trầm tĩnh thì tùy ý, tính cách âm tình bất định (1). Tóm lại là hắn có một vài dấu hiệu của bệnh thần kinh.

(1) *khó đoán, khó hiểu, thay đổi thất thường.*

Thân phận lần này của cô là cô gái Phương Đông bị người dân bản địa bắt làm vật hiến tế cho đám Huyết tộc đó —— Trong thời đại này, người Hoa chưa phân bố rộng ở các nơi trên thế giới. Tơ lụa và hương liệu đến từ Đông Phương vẫn được giao dịch bằng vàng. Gương mặt người Á Đông mắt đen tóc đen vô cùng hiếm có. Hơn nữa vì có thân thể tuổi trẻ xinh đẹp này một Thân vương như hắn tự mình thực hiện sơ ửng lần đầu cho cô.

Nhưng làm một người bình thường, cô không hề biết trong mắt Huyết tộc, đây là vinh quang ban cho cô. Song khi tỉnh lại, chuyện đầu tiên cô làm chính là liều mạng chạy, cho dù bị ánh mặt trời tổn thương vẫn không dám dừng bước. Chính vào lúc này Ngữ Kỳ xuyên vào bộ tiểu thuyết, tiếp quản cơ thể của cô ấy.

Nói cách khác, cô bất hạnh nhận được một cục diện rối rắm —— vốn dĩ muốn theo đuổi một Thân vương Huyết tộc thành công đã có độ khó rất lớn, lúc chuyển giao còn trong một cảnh tượng không vui như thế này.

Cô phải nghĩ biện pháp dập tắt lửa giận của vị Thân vương Huyết tộc. Nếu không chờ đợi cô có lẽ sẽ là trừng phạt cực kỳ tàn ác —— Làm BOSS đứng sau màn cuối cùng, hiển nhiên hẳn không phải loại người dễ dàng tha thứ cho người khác dám mạo phạm hẳn.

Trong lúc cô im lặng cân nhắc, hần thông thả bước đến. Tà áo nhung đen thấp thoáng những đường họa tiết thêu chỉ vàng cầu kỳ chuyển động theo bước đi. Hần dừng lại trước mặt cô, rồi vươn bàn tay phải đeo bao tay màu trắng không lưu tình chút nào bóp hai má của cô, như thể đang thờ ơ ngắm nghía một món đồ không đáng bao nhiêu tiền, không có giá trị suu tầm

Tiếng nói có chút khàn khàn chậm chạp vang lên. Mỗi âm tiết đều kéo rất dài, lúc chuyển đổi giữa các từ vô cùng mềm mòng, như xúc cảm mon trón trên tấm tơ lụa thượng đẳng, *"Vì sao muốn chạy đi?"* Hần từ từ lấy tay vuốt ve gương mặt mềm mịn lạnh lẽo của cô, về mặt cực kì lười biếng, *"Cuộc đời ngắn ngủi và buồn tẻ của cô đã kết thúc mà cuộc đời mới tinh đang ở ngay trước mắt —— từ nay về sau cô không còn phải đối mặt với sự đau đớn, với cái chết, không thích à?"*

Từ từ cúi đầu, hần gần như sắp tiếp xúc thân mật với gò má cô. Giọng nói trầm thấp, khàn khàn, êm ái chui vào tai cô, cuối cùng tăng thêm vài phần sự ngọt ngào, thân mật của những cặp tình nhân, *"Trong đêm đen, ta sẽ dẫn đường giúp cô đi về phía trước, mà cô —— hãy hưởng thụ sự bất tử, niềm vui và địa vị không gì sánh kịp đi."* Dừng một chút, hần nheo mắt lại, nói thêm, *"Nếu như cô nghe lời."*

Giọng điệu và động tác của hần ôn nhu triền miên như tình nhân. Nhưng giọng nói dịu dàng chẳng thể che giấu được sát ý lạnh như băng. Ngử Kỳ có thể cảm giác được, giọng của hần càng nhẹ nhàng, hơi thở trên người càng lạnh lẽo.

Hần chậm rãi ngồi xuống, nhẹ nhàng ôm cô vào lòng. Chóp mũi lạnh như băng từ từ lướt xuống dọc theo gò má của cô, khe khẽ di chuyển tới vùng cổ yếu ớt, *"Đáng tiếc, cô lại làm cho ta thất vọng rồi ——"*

Răng nanh trắng tinh sắc nhọn của hần nhẹ nhàng đặt lên động mạch ở cổ cô, chậm rãi ma sát. Trong giây lát, Ngử Kỳ cảm thấy hơi lạnh trào lên từ xương sống.

Cảm thấy mình gặp nguy hiểm trong nháy mắt, cô lui ra phía sau một chút. Cô nửa ngồi trên đùi mình, cúi đầu giống như vô cùng ngoan ngoãn, cũng vừa vặn tránh được răng nanh lạnh như băng của hần. Chưa kịp đề đôi phương nói tiếp, Ngử Kỳ cúi mắt, thức thời nói, *"Xin ngài tha thứ cho những sai lầm ngu xuẩn của tôi."* Dừng một chút, cô cúi đầu làm theo quy củ của Huyết tộc nói một câu, *"Phụ thân đại nhân."*

Hàm răng trắng sắc nhọn vốn dĩ sắp đến gần thì đình trệ một lát, sau đó từ từ thu hồi. Hần nheo mắt lại, có chút suy nghĩ đánh giá cô —— thiếu nữ xinh đẹp theo nét cổ điển của người Á Đông hơi cúi mặt xuống, tóc đen mềm mại giống như tơ lụa thượng đẳng buông xõa, hàng mi dài hơi rung động, sợ sệt thuận theo.

Người trước đó không lâu còn muốn liều mạng thoát khỏi mình, nay ngoan ngoãn nghe lời gọi hần một tiếng phụ thân đại nhân —— Hần đương nhiên sẽ không tin giờ phút này cô mềm mại cung kính xuất phát từ nội tâm. Nhưng cô có thể bình tĩnh tự nhiên và lấy lòng mà không hề để lại dấu vết như thế lại khiến hần bất ngờ.

Hần nhú mồm, giờ tay lên quần một lọn tóc đen của cô trên đầu ngón tay trắng tinh lạnh lẽo, cổ tình thờ ơ mở miệng, *"Nhưng cô khiến ta rất khó chịu."* Tuy rằng nói như vậy nhưng giọng điệu của hần hoàn toàn không có gì là "khó chịu", thậm chí còn mang theo sự sung sướng vì đùa bốn con mồi: *"Ta không hề nghĩ đến việc tha thứ cho cô, làm sao bây giờ?"*

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 7 - Chương 56: Nhân vật phản diện là vampire (2)

"Ta không hề nghĩ đến việc tha thứ cho cô, làm sao bây giờ?" Trong nháy mắt, Ngử Kỳ không kịp phản ứng. Vì chứng kiến một loạt hành vi trước đó của hần nên cô chọn cách hành xử tương ứng với vị cường thế này, không ngờ hần lại sớm nắng chiều mưa đến thế.

Hần rõ ràng cố ý làm khó cô. Khi lấy lùi đề tiến không phải là phương pháp hay, cô luôn luôn trả lời thận trọng:"... Mặc cho phụ thân đại nhân xử trí."

Thấy cô không giãy dụa, giống như cam chịu, dùng cách này để trả lời, hần có chút thất vọng, buông đầu ngón tay trên tóc cô ra. Rồi hần chậm rãi đứng thẳng dậy, tùy ý phui tay áo cho vào nếp, không chút để ý nói: "Nể tình cô vi phạm lần đầu, ta quyết định tha cho cô."

Ngử Kỳ ngẩn ra, theo bản năng ngẩng đầu nhìn hần.

Dường như phản ứng đó đã hấp dẫn hần, giờ đây, hần cong khóe môi lên, tâm tình rất tốt. Hần tùy ý, vươn tay nâng cằm của cô lên, cười như không cười, nhìn cô, "Cô cảm thấy ta hẳn nên trừng phạt cô, phải không?"

Cầm bị giữ chặt, Ngử Kỳ không có lựa chọn nào khác, đành đối diện với hần. Bên trong cặp mắt màu đỏ sậm kia dường như thoáng qua chút hưng phấn, rồi biến mất, mang theo một sự kỳ lạ không thể diễn tả. Hần nheo mắt lại. Giọng nói của hần mang theo chút khàn khàn, nhẹ nhàng mà chậm chạp, mềm mại như lớp vải nhung đắt tiền, nhưng không hề che giấu sự ác ý: "Nhớ kỹ, cô chỉ có một cơ hội nữa, nếu câu trả lời của cô không thể làm ta vừa lòng ——"

Cố ý tạm dừng một lát, hần chậm rãi nhíu khóe môi: "Như vậy...". Nụ cười ấy vô cùng mỉa mai, như cây thuốc phiện kết hợp đủ cả hủy diệt, nguy hiểm và mê hoặc —— cô sẽ phải chết."

"..."

Một đề nghị nhìn bề ngoài có lợi với cô, nhưng thực tế, từ đầu đến cuối nó là cửa chết —— Hiển nhiên, dù có trả lời như thế nào, hần sẽ không nói vừa lòng —— Hần muốn cô liều mạng giãy dụa, sau đó sẽ tự tay dập tắt hy vọng của cô, lấy điều đó để thỏa mãn hứng thú của mình.

Nếu hần muốn xem, thì cho dù là diễn, cô cũng phải diễn cho hần thấy —— Lúc trước, khi được lựa chọn vào vai này, cô đã chuẩn bị tinh thần hy sinh để làm BOSS vui —— Người nhân viên thực sự xuất sắc vĩnh viễn phải khắc ghi rằng, từ trước đến nay, công việc luôn quan trọng hơn sở thích cá nhân.

Đối mặt với tình huống bất lợi như vậy, cô còn đau đầu và khó xử hơn thập phần. Dường như cô đang biểu diễn bằng chính bản sắc riêng của mình, không cần cố gắng diễn xuất gì cả.

Không biết là nên vui vẻ hay nên khổ sở đây —— Sự bất hạnh, dày vò hần đem lại cho cô có lẽ là để tận hưởng trò chơi lạc thú này. Lúc này, cặp mắt đỏ sậm kia nhìn chăm chăm vào cô như chứa đựng ánh sáng tối tăm của sự sung sướng.

Ánh sáng xung quanh không biết từ khi nào bắt đầu trải rộng. Bóng râm vốn dĩ không lớn cũng không ngừng thu nhỏ lại. Hần tùy ý ngẩng đầu, nhìn thoáng qua những đám mây bay thấp đang tản đi, rồi chậm rãi nheo mắt lại: "Trước khi những đám mây tản ra toàn bộ, tốt nhất cô nên nghĩ ra biện pháp làm cho ta vừa lòng." Dừng một chút, "Nếu không làm được ——" Hần từ từ mỉm cười, tao nhã mà mang theo tà khí nồng đậm " —— vậy hóa thành tro tàn dưới ánh mặt trời đi."

Ngữ Kỳ nghe vậy, trên mặt đúng lúc thể hiện ra sự lo lắng, nhưng đồng thời, cô cũng im lặng để chuẩn bị ra chiêu cuối cùng.

Ánh mặt trời len lỏi qua tầng mây, nhanh chóng lan ra mọi góc. Ranh giới giữa ánh sáng và bóng tối chậm rãi tới gần hai người.

Gia vờ như cực kì thương xót, hần vươn tay phủ trên mái tóc đen mềm mại của cô. Rồi dường như có ý an ủi, vỗ vỗ đầu cô, tiếng nói mềm nhẹ bắt đầu đếm ngược, "Ba..."

"Hai..."

Bầu trời trước đó còn tối tăm âm u giờ chói chang làm cô đau nhức, khó có thể chịu được —— Mặt trời chói chang làm thương tổn Huyết tộc như thế nào, cô không biết. Nhưng có thể đoán được đau đớn kia không kém gì việc bị ném vào nham thạch sôi sùng sục.

Tình huống hiểu được giây tiếp theo sẽ đau đớn đến nhường nào, cô vô lực thay đổi cảm giác chẳng hề tốt đẹp này, Ngữ Kỳ nhú chặt hai hàng lông mày.

"Một." Thời gian kết thúc. Nhìn về mặt của cô, hần cảm thấy mỹ mãn, nở nụ cười, "Vĩnh biệt, bé yêu."

Vừa dứt lời, thân hình hần biến mất hoàn toàn ngay trước mắt cô. Ngữ Kỳ ngẩn ra, không nghĩ rằng hần thật sự nói đi là đi, cứ thế biến mất ở nơi này —— Trải qua sơ ưng (giai đoạn đầu tiên), từ giờ cô sẽ là con nôi dòng của hần. Ở Huyết tộc này, chỉ có quan hệ với bạn bè là thân mật, cho nên có lẽ Huyết tộc không để ý đến con nôi dõi.

Sau khi đùa giỡn cô xong, hần bỏ mặc cô rồi đi luôn —— Cho dù cô biết hần cố ý, nhưng cô vẫn không thể đoán trước được hần dừng dừng đến mức độ này.

Ánh mặt trời hoàn toàn phá vỡ trở ngại là tầng mây, không lưu tình chút nào chiếu xuống.

Ngay cả khi tình huống dự tính có xảy ra sai lầm thì cô tuyệt đối không ngồi chờ chết như vậy.

Vì đã từng chịu đựng với cảm giác mãnh liệt, đau đớn hơn nên Ngữ Kỳ mạnh mẽ đứng dậy. Dùng tốc độ nhanh nhất của cơ thể này, cô chạy theo hướng hần biến mất. Có lẽ do đứng giữa ranh giới sống và chết, tiềm năng của con người trước kia bị che lấp đều nhanh chóng kích hoạt. Cô không thể lợi dụng năng lực của Huyết tộc, đành lấy tốc độ của người bình thường, đi theo hướng ấy thì thấy một tòa lâu đài cổ kính phía xa xa.

Vì chạy nhanh nên cơ thể ma sát với không khí xung quanh phát ra tiếng vang bén nhọn rất nhỏ. Với một tốc độ không khoa học, cảnh vật xung quanh nhanh chóng lùi dần. Cô cảm thấy nhằn nạy, mỗi tác da tác thịt đều đau nhức. Cô dồn toàn lực để đuổi kịp hần, nhưng trong lúc đó, khoảng cách giữa hai người càng ngày càng lớn —— Đã trải qua cuộc sống mấy ngàn năm trong Huyết tộc, đương nhiên sức mạnh đôi bên hoàn toàn chênh lệch —— Trong nháy mắt, hần có thể biến mất, và sau đó, lần thứ hai, hần lại xuất hiện trong tầm mắt cô hàng chục mét. Còn cô chỉ chạy được vài mét trong thời gian đó. Hiển nhiên rõ ràng hần biết cô đi theo phía sau mình. Song hần không có nửa phần muốn giúp cô, thậm chí còn nhân hạ thành thoảng quay đầu liếc cô một cái, khóe môi nhếch lên ẩn ý giễu cợt.

Đối với sinh linh mới ở Huyết tộc, việc liên tục đứng dưới ánh mặt trời mà nói là trí mạng. Năng lượng trong cơ thể vốn đã tiêu hao gần hết, cô cảm giác được làn da mặt xuất hiện dưới ánh mặt trời bắt đầu hóa đá —— Giai đoạn kế tiếp, theo như lời hần, chính là hóa thành tro tàn.

Ngay tại lúc sắp mất đi ý thức, vạt áo màu đen lại xẹt qua trước mắt. Ở sau cổ, Ngữ Kỳ cảm thấy cổ áo bị người nào đó thô lỗ túm lấy. Cô ngã vào lòng người đó. Với một tốc độ cực nhanh, người ấy đưa cô về phía lâu đài kia.

Cô như một con mèo, con cún nhỏ bị hần xách cổ, trong tầm nhìn mơ hồ chỉ có vạt áo màu đen tung bay.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 7 - Chương 57: Nhân vật phản diện là vampire (3)

Một lần nữa tỉnh lại, trên làn da vẫn lưu lại cảm giác đau đớn. Có điều thân thể lạnh như băng đã xoa dịu bớt sự đau đớn này. Thậm chí nó còn đem đến cho ta một cảm giác an tâm.

Ngữ Kỳ chậm rãi đánh giá bốn phía xung quanh một chút, phát hiện mình đang nằm trong một chiếc quan tài màu đen, tĩnh xảo. Nắp quan tài khá nặng bị đẩy ra một phần ba. Ánh nền mờ ảo từ bên ngoài chiếu vào giữa sự tĩnh lặng tô điểm cho bầu không khí nét thần bí và mờ lung.

Chống thân thể có chút cứng ngắc đứng dậy, cô từ từ ngồi dậy. Đập vào mắt cô đầu tiên là một đôi giày da màu đen dùng tư thế mạnh mẽ gác lên nắp quan tài khám hoa văn màu vàng, theo hướng giày lên trên là bàn tay phải tùy ý đặt lên trên đầu gối. Đó là bàn tay tái nhợt, khớp xương rõ ràng và trên ngón giữa đeo một chiếc nhẫn ruby rất lớn.

Ngữ Kỳ ngẩng đầu, quả nhiên nhìn thấy vị Thân vương Huyết tộc kia cười mà như không nhìn mình. Đôi mắt đỏ sẫm cùng chiếc nhẫn bảo thạch trên tay hắn như hoà lẫn vào nhau, mang theo một cảm giác thối nát, chán nản và mỉa mai.

Mái tóc vàng nhạt được buộc lỏng lẻo bằng sợi tơ tằm, tao nhã tùy ý rủ xuống vai phải. Hắn ngồi nghiêng người, nửa đùi phải cong lại đập vào nắp quan tài, chân trái để tự do. Một tư thế thô lỗ như vậy, nhưng hắn làm thì lại vô cùng ung dung cao quý, không tiếng động mà tự tỏa ra khí thế.

Dường như tâm tình hắn rất tốt. Hắn hơi cúi đầu, vươn tay chạm vào mái tóc đen trên vai cô. Giọng nói thì thầm, trầm ấm vang lên: "*Công chúa xinh đẹp ngủ say trăm năm, chờ đợi hoàng tử hôn lên đôi môi đỏ mọng như đóa hoa của cô.*" Dứt lời, hắn như bị thần kinh, cúi đầu bật cười. Ngón tay tái nhợt lướt dọc theo hai má cô đi xuống, rơi trên cái cổ trắng nõn manh: "Đáng tiếc ở đây không có hoàng tử nào cả, chỉ có ác ma thôi."

Ngữ Kỳ không biết nên nói gì, chỉ im lặng.

Hắn dường như không hài lòng với sự im lặng của cô, dần dần siết chặt cổ cô: "Không thèm mỉm cười, không vui khi thấy ta sao?" Dừng một chút, hắn nheo mắt lại đầy nguy hiểm: "Cô có ý kiến với ta, đúng không?"

Cô lập tức mỉm cười: "*Không có, ngài hiểu lầm rồi.*"

"*Cười lên thật sự rất xinh đẹp* ——" Sự tối tăm trong mắt hắn dần dần tan đi, trên cổ cô cũng được thả lỏng đôi chút. Hắn như si mê đi chuyển dọc theo động mạch ở cổ cô, nhẹ nhàng vuốt ve. Giọng nói nhẹ nhàng từ tốn: "*Cô phải nhớ kỹ —— dù có như thế nào, dù ta có làm gì, dù ta đối xử với cô ra sao, ta vẫn là phụ thân của cô, bậc cha chú của cô, người tạo ra cô. Ta đảm bảo cô sẽ bắt từ, ta sẽ dẫn đường cô đi đến một cuộc sống mới vinh quang. Phục tùng ta chính là ý nghĩa tồn tại duy nhất của cô.*"

Sau khi im lặng một lúc, Ngữ Kỳ rũ mắt xuống, yên lặng nhìn lên chiếc nhẫn màu máu trên tay hắn: "*Vàng thừa phụ thân đại nhân.*"

Hắn cúi đầu cười, vươn tay nâng cằm cô lên: "*Tốt lắm, cứ như thế.*" Hắn nhẹ nhàng dùng ngón tay vuốt ve hai má bóng loáng, lạnh như băng của cô: "*Cô phải yêu ta, với tất cả tâm hồn và lòng trung thành của mình.*"

Nghe vậy, Ngữ Kỳ không khỏi ngẩn ra. Kể từ khi nhận nhiệm vụ tới nay, đây là lần đầu tiên cô bị yêu cầu, ép buộc bởi một đối tượng như vậy. Dù sao cũng không gây trở ngại gì, dù là chủ động hay bị động, đều có ích cho nhiệm vụ sớm hoàn thành.

"Vâng, tôi sẽ vĩnh viễn yêu ngài, bằng toàn bộ linh hồn và lòng trung thành."

Hắn chậm rãi nở nụ cười. Con ngươi đỏ sẫm lóe lên ánh sáng chói mắt hơn cả đá quý, yêu dị mà động lòng người.

"*Ngoan ngoan nghe lời như vậy, ta sẽ không nổi giận với cô.*" Hắn thờ dài, nói, "*Nhưng nếu tha thứ cho cô quá mức đơn giản, sẽ làm hư cô mất.*"

Nghe câu này, hiển nhiên Ngữ Kỳ chắc chắn chờ đợi bị trừng phạt. Trong khoảng thời gian ngắn mà gặp thật nhiều việc đau đầu. Nếu trong mắt hắn, tất cả mọi thứ trước kia cô trải qua trong mắt hắn chỉ là "quá đơn giản", thì cái "không đơn giản" chắc sẽ làm người ta khó có thể chấp nhận?

Tuy rằng để hoàn thành nhiệm vụ, cô không ngại chịu đựng một chút khổ cực, nhưng đôi khi sự hi sinh là vô ích. Ví dụ lần này, cứ tránh đi là được tha thứ.

Ngữ Kỳ ngồi thẳng dậy: "*Phụ thân đại nhân, van xin ngài tha thứ cho tôi. Tôi nhất thời lỗ mãng, không phải cố ý mạo phạm ngài, mà là ——*"

Ngón trỏ của hắn đặt trên môi của cô. Ngón tay tái nhợt, lạnh lẽo và cứng rắn như đá cẩm thạch, ngăn cô mở miệng giải thích: "*Suyt.*" Thấy cô nhất thời không mở miệng, hắn thu hồi ngón tay, cười cười, "*Sợ hãi sẽ làm cô muốn chạy trốn.*"

Trong nháy mắt, hắn tươi cười, mang đến cho ta sự dịu dàng hiếm thấy. Ngữ Kỳ rất sửng sốt, sau đó hơi chần chờ gật gật đầu.

"*Không nghi ngờ gì nữa, các người đều có rất nhiều lý do để giải thích cho lỗi lầm của mình. Đúng, nhiều lý do đến nỗi người ta không thể không tin.*" Hắn nhiu mày, làm như tiếc hận lắm: "Nhưng sai lầm đã gây ra, thì phải có người phải trả giá vì nó."

Hắn bỏ đùi phải xuống, tùy ý gác lên chân trái. Ngồi thẳng lưng, cách cô một khoảng cách nhỏ, khoe môi hắn chậm rãi gọi lên độ cong lạnh lẽo: "Cô nghĩ ta không đủ dịu dàng sao?"

Ngữ Kỳ lặng im. Người cô dựa vào quan tài lạnh như băng trên vách đá, ngược mắt nhìn hắn.

"Bao nhiêu người nguyện ý, sẵn sàng từ bỏ tất cả mọi thứ để đổi lấy cơ hội được ta chọn làm người nối dõi. Chỉ riêng cô, ta đã đích thân chọn làm người thừa kế. Ta sẽ cho cô cuộc sống vĩnh cửu. Vậy mà cô lại phản bội ta, cố gắng bí mật chạy trốn." Mắt hắn nheo lại đầy nguy hiểm: "*Những gì cô tự tiện làm giống như tát thẳng một cái vào mặt ta. Cô có biết không?*"

Cô hơi một môi, lắc lắc đầu, "Tôi thực sự xin lỗi."

Hắn nhướn mày, khẽ vuốt mái tóc đen mềm mại của cô: "*Cô làm thể diện của ta bị tổn hại. Nhưng công chúa nhỏ của ta ơi. Dù cô có làm tổn thương trái tim ta bao nhiêu, ta vẫn sẽ tha thứ cho cô.*"

Ngón tay thon dài, lạnh như băng xuyên qua mái tóc dài đen như mực của cô. Rồi hắn chậm rãi chạm nhẹ vào sau gáy từ từ vén lên trên, khi đến điểm cao nhất thì dứt khoát rút tay về. Mái tóc óng ả sáng bóng như tơ lụa bay lên rồi hạ xuống, tạo thành một đường cong cực kỳ xinh đẹp giữa không trung.

Mỉm cười thưởng thức hết một màn này, hấn tao nhả vuron tay. Ngừ Kỳ không rõ nên ngẩng đầu lên. Cô thấy một bên cánh của chậm rãi mở ra. Người hầu tuấn tú nghiêng người đi vào. Trong chớp mắt đã đi tới trước mặt hai người, cung kính khom người đặt khay gỗ cầm trên tay xuống.

Dưới ánh nến, hai cốc thủy tinh chân dài phản chiếu thứ ánh sáng lạnh lạnh. Song hai chiếc lại hoàn toàn trái ngược nhau, một ly đỏ tươi như máu, một ly trong suốt không màu.

Sau khi người phục vụ lặng lẽ rời khỏi, hấn nhủ mảy, tự tay đặt chiếc cốc không màu kia trước mặt cô. Còn mình cầm một ly khác, ngón giữa và ngón áp út kẹp chặt phần chân ly, hướng về phía cô, từ từ nâng lên.

Ý tứ rõ ràng như thế, Ngừ Kỳ chẳng thể chần chờ, cầm chiếc ly chân dài trước mặt lên.

"Uống xong ly này, ta sẽ tha thứ cho sự mạo phạm của cô." Hấn nhìn chất lỏng màu đỏ trong ly, khoé môi nhếch lên, hiện rõ nụ cười lạnh như băng.

Không hề nghi ngờ, chất lỏng trong ly không hề đơn giản. Trong tình huống như vậy, cô chỉ nghĩ đến một khả năng: đây chính là nước Thánh —— ắn chứa lời chúc phúc của thần thánh. Đối với Huyết tộc, nó có lực thương tổn vô cùng lớn.

Thấy mặt cô dần dần trắng lại, hấn sung sướng, nhếch khoé môi lên: *"Xem ra tiểu công chúa của chúng ta muốn biết đó là thứ gì, phải không?"* Dừng một chút, hấn nhướn mày, thấp giọng, chậm rãi nói, *"Không cần sợ hãi. Sau khi sự đau đớn trong nháy mắt qua đi, cô vẫn sẽ là con nôi dòng duy nhất của ta, sẽ là người thừa kế, và là đứa con được ta cưng ái nhất trong tương lai."*

Hiểu được rằng dù sao cũng không trốn thoát, Ngừ Kỳ nghe lời, chậm rãi vuron tay, cầm ly rượu đặt bên môi...

...

"Choang" một tiếng, ly thủy tinh rơi xuống. Cô gái có mái tóc đen đầu đen đón gặp người lại.

Hấn mỉm cười. Ngón tay không nhanh không chậm để cốc sang một bên, tao nhả vuron tay xoa đầu cô, giọng thương xót khẽ nói, *"Bé con, ta sẽ tha thứ cho cô."*

Từ từ nhìn xuống, hấn ôm thân thể đang đau đớn và run nhè nhẹ của cô, nhẹ nhàng vuốt ve lưng cô, khẽ nói với cô như một tiếng thở dài: *"Chỉ lần này thôi..... cô phải trân trọng sự khoan dung của ta."*

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Ngừ Kỳ thật không may, những BOSS khác phần lớn có độ hào cảm bắt đầu từ 0 cộ lên, lần này phải cộ lên từ số âm. Có điều tin tốt là bây giờ độ hào cảm của Thân vương từ số âm đã biến thành số dương → →

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 7 - Chương 58: Nhân vật phản diện là vampire (4)

Cho dù Thân vương Lancaster ở Huyết tộc có quyền cao chức trọng, nhưng không có nghĩa hấn phải là một người dẫn dắt và lãnh đạo tốt.

Qua nhiều ngày quan sát, bạn dễ dàng có thể thấy được hấn không phải một người có tính nhẫn nại. Nếu bạn làm trái ý hấn, sẽ không có việc hấn hướng dẫn bạn từng bước, cũng không có việc hấn khoan dung lý giải. Điều duy nhất bạn có thể nhận được chính là sự trừng phạt tàn nhẫn, đủ để cho linh hồn bạn run rẩy, đau đớn đến nỗi bạn vĩnh viễn không dám làm trái ý hấn lần thứ hai.

Bạc cha chú sẽ dốc lòng dạy bảo Huyết tộc mới ra đời hai ba năm, từng chút một truyền thụ cho bọn họ những tri thức mà một Huyết Tộc cần phải biết. Nhưng hấn hoàn toàn khác. Dường như không có thói quen ở bên người khác, hấn luôn cô độc, chẳng thèm mang theo người hầu. Thậm chí đôi khi hai, ba ngày, Ngừ Kỳ không thấy mặt hấn, chỉ có hết bộ lễ phục quý giá này đến bộ khác đắt giá khác được đưa tới. Cho dù không được hấn sủng ái, hấn cũng không thể hiện nửa điểm kiên nhẫn ở trong đó. Thích tặng lễ phục liên tặng, song chưa bao giờ hỏi qua sở thích về kiểu dáng và màu sắc của cô như thế nào.

Trừ lần đó ra, thậm chí ngay cả tên của cô hấn cũng lười hỏi, trực tiếp lấy cho cô một cái tên tiếng anh —— Margaret. Gần như cưỡng chế bắt cô nhận lấy, căn bản không tôn trọng suy nghĩ của cô chút nào.

Thật ra làm một đời thứ Ba cao quý, tất nhiên hấn hiểu cách dạy và dẫn dắt một tân sinh Huyết tộc như thế nào. Hơn nữa hấn còn có đủ kinh nghiệm và năng lực, đủ tư cách phụ trách. Nhưng hấn lại lười, hay đúng hơn là hấn không hứng thú với việc dạy một Huyết tộc mới sinh, cho nên không muốn tập trung sức lực của mình vào việc ấy.

Hấn mang lễ phục tới ước chừng treo kín hai tủ. Gia tộc Lancaster nhiều năm không mở hội nghị trưởng lão. Thế mà nay lại đột nhiên xuất hiện, mà nội dung duy nhất của hội nghị lại là thảo luận về vấn đề xử phạt Ngừ Kỳ.

Cánh cửa lớn màu đen chậm rãi mở ra, Ngừ Kỳ bị hai trưởng lão gia tộc Lancaster lấy danh nghĩa "Hộ tổng" áp giải vào phòng nghị sự. Ánh trắng nhạt từ ngoài hắt vào, lạnh lùng chiếu vào cái bàn tròn ở trung tâm chìm trong bóng tối. Liếc mắt một cái chỉ nhìn thấy hơn mười vị trưởng lão Huyết tộc với vẻ mặt hờ hững ngồi vây quanh bàn.

Dưới mái vòm cao cao, toàn bộ phòng nghị sự có vẻ trống trải, lạnh lẽo. Xa xa truyền đến tiếng dã thú rên rỉ, càng nổi bật bốn phía im phăng phắc. Tất cả mọi người, mặt không biểu cảm nhìn về phía cửa, tâm mắt yên lặng đặt ở trên người Ngừ Kỳ. Đó là sự im lặng mang theo sức mạnh uy thế, xa lánh và kháng cự.

Nếu như đổi lại là một cô gái bình thường, tại đây, trong trường hợp này, cho dù bọn họ không làm gì nhưng cũng đủ để cô run sợ. Nhưng cũng may Ngừ Kỳ đã trải

nghiệm nhiều. Cho dù hai tay bị hai trưởng lão kìm kẹp, lưng cô vẫn rất thẳng, mặt không chút thay đổi, đối diện với bọn họ, khí thế không hề giảm đi một phần.

Giữa một loạt khuôn mặt hồ hững mà thờ ơ kia, duy nhất có một gương mặt cười mà như không, đặc biệt nổi bật. Hắn mặc lễ phục dự tiệc màu đen, ngồi ở khoảng cách xa nhất từ cửa vào. Mái tóc dài màu vàng nhạt được buộc lỏng lẻo bằng sợi tơ tằm. Nhẫn ruby trên bàn tay phải tái nhợt, khớp xương rõ ràng. Ngón trở hơi co lại, nhẹ nhàng gõ lên mặt bàn, cả người toát ra vẻ lười biếng và vô kỷ luật, song lại có uy áp vững vàng hơn cả trưởng lão.

Dường như cảm giác được Ngữ Kỳ nhìn mình, hắn không chút để ý nâng mí mắt lên, miễn cưỡng nhìn cô một cái. Trong đôi mắt đỏ sậm xinh đẹp không có một chút an ủi, tùy ý dời tầm mắt, nhìn thoáng qua vị trí bên phải của mình. Sau đó hắn lại nhìn cô, ý bảo cô ngồi bên cạnh mình. Biểu cảm của hắn chứa đầy cao ngạo hồ hững, không đặt các trưởng lão ở trong mắt.

Trông thấy ánh mắt hắn, Ngữ Kỳ vốn không quá khản trương thì nay hoàn toàn thả lỏng. Ở đây, giữa hội thảo với vấn đề chủ yếu là thảo luận xử phạt cô, hắn lại để cô ngồi ở vị trí cao quý, hiển nhiên hắn tỏ thái độ bảo vệ cô. Cho dù không quan tâm như thế nào đi nữa, cô cũng là con nôi dòng duy nhất của hắn, là người một nhà, nằm trong sự quản lý của hắn nên dĩ nhiên phải bảo vệ.

Đương nhiên, không là vì thích nên mới thế. Hắn làm như vậy vì có ham muốn kiểm soát người mạnh mẽ đến tận cùng, không thể dễ dàng tha thứ người khác chạm vào vật sở hữu của mình. Nói trắng ra là, thứ hắn cất giấu tuy hắn không thêm quan tâm cũng không cho phép người khác chạm vào, dù chỉ một chút.

Nhờ những nhiệm vụ trước, nhờ một số các kỹ năng chiến đấu cô đã học thuộc, với một động tác nhẹ nhàng và khéo léo, cô đã phá vỡ sự kìm kẹp của hai trưởng lão. Nháy mắt cô di chuyển đến vị trí bên tay phải của hắn, cung kính nghe lời, cúi đầu đứng thẳng.

Trong thế giới Huyết tộc kẻ mạnh làm vua này, thật ra chỉ cần có chỗ dựa vững chắc cũng đủ mạnh, chuyện gì đều có thể bỏ qua, răn đe nho nhỏ làm bộ rồi cho qua. Cho nên, cho dù quỳ xuống trước mặt trưởng lão đó khấn cầu khoan thứ, cũng không hiệu quả bằng đứng đứng đằng sau lưng hắn.

Ngồi bên tay phải hắn là một trưởng lão Huyết tộc tóc đen mắt xanh biếc. Ông ta thần nhiên thoáng nhìn, có chút không cam lòng, kiên trì vài giây, cuối cùng bất đắc dĩ đứng dậy, nhường chỗ ngồi cho Ngữ Kỳ. Sau đó ông ta lạnh lùng nhìn về Huyết tộc phía dưới, ép hắn phải nhường chỗ cho mình. Vì thế, cứ như vậy, một đám trưởng lão Huyết tộc dịch sang bên cạnh, đợi một lần nữa ngồi xuống, dường như sự trầm mặc uy thế vừa rồi không còn nữa.

Ngữ Kỳ không lập tức ngồi xuống, mà cúi đầu, thấp giọng nói, "*Chào buổi tối, phụ thân đại nhân.*"

Thấy hắn tùy ý gật đầu, cô mới mặt không đổi sắc, ngồi xuống, lạnh lùng chống lại tầm mắt của trưởng lão. Lùi bước không thể giải quyết mâu thuẫn, nếu vậy phải có thái độ cứng rắn, để ít nhất cho đối phương biết: cô không phải quả hồng mềm để nắn bóp.

Sau khi yên tĩnh nửa ngày, trưởng lão có mái tóc đen mắt xanh biếc mở miệng: "*Điện hạ, Margaret tiểu thư không xứng làm con nôi dòng của ngài, cô ấy...*"

"*Có xứng hay không là do ta định đoạt.*" Không chút khách khí bật lại, hắn ung dung, tùy ý nhếch khóe môi, mỉa mai nói, "*Xét về vai vế cô ấy cao hơn người, người phải biết rõ điểm này.*"

"*Nhưng mà hành vi của cô ta đã xúc phạm ngài, cũng là vũ nhục toàn bộ gia tộc Lancaster! Cô ta không coi chúng ta ra gì!*" Trưởng lão tóc đen vô cùng tức giận nhìn chằm chằm Ngữ Kỳ, gầm nhẹ, "*Ngài hắn là nên đem cô ta...*"

Không chờ hắn nói xong, Thân vương tóc vàng đã neho hai tròng mắt lại đầy nguy hiểm, không giận dữ. Uy áp như con sóng thần trong đêm tối ầm ầm lao về phía ông ta: "*Từ khi nào việc ta nên làm gì đến lượt người can thiệp hả? Xem ra mấy năm nay ta đã quá mức khoan dung đối với người, cho nên cần bản người không rõ thân phận của mình!*"

Vừa dứt lời, trưởng lão tóc đen như con diều đứt dây, bay từ chỗ ngồi đập thẳng vào hai cánh cửa chạm trổ hoa văn mới dừng lại, từ từ trượt xuống.

Tiếng nói nhỏ khe khẽ của các trưởng lão nháy mắt im lặng, tầm mắt của mọi người đều tập trung đến Thân vương tóc vàng. Trên các gương mặt vô cảm ẩn chứa sự kinh ngạc.

Trong cái tĩnh mịch im ắng, hắn không nhanh không chậm vuốt ve chiếc nhẫn trên ngón giữa, tùy ý mở miệng: "*Đã qua nhiều năm như thế, mà vẫn không biết sống chết, thật sự không có chút tiến bộ nào.*" Lời này nói không hề hướng vào riêng ai, có phần tựa như đang chấn chỉnh lại phẩm hạnh, song càng giống như nói đến tất cả trưởng lão ở đây.

Nói xong, hắn chậm rãi đứng dậy, nhìn xung quanh trái phải một vòng: "*Cô ta xúc phạm đến ta đã bị trừng phạt thích đáng, về phần các người...*" Dừng một chút, hắn nhếch khóe môi, thăm thì cúi đầu: "*Mất hết thể diện thì có sao? Làm con nôi dòng của ta, cô ta có quyền đem tôn nghiêm của bọn người giảm ở dưới chân.*"

Trong khoảng thời gian ngắn, dường như các trưởng lão đều biến sắc trong nháy mắt.

Hắn lại không thêm quan tâm, khinh miệt cười, sải bước ra cửa. Ngữ Kỳ không nói một lời đi theo. Hai người nháy mắt đã biến mất ở hành lang dài sâu thẳm, chỉ để lại một đám các trưởng lão nhìn nhau không nói gì.

Trong hành lang đen kịt chật hẹp, chỉ có ngọn đèn trên hai vách tường tắn ra ánh sáng mỏng manh, Ngữ Kỳ cố gắng đuổi kịp hắn tốc độ, nắm chặt thời cơ mở miệng, "*Phụ thân đại nhân, việc vừa rồi, tôi vô cùng cảm kích.*"

Hắn quay đầu liếc mắt nhìn cô một cái, chẳng hề để ý nói: "*Không liên quan gì đến cô.*"

Ngữ Kỳ tự nhiên hiểu được hắn muốn dạy dỗ các trưởng lão dám thách thức quyền lực, cố gắng can thiệp vào quyết định của hắn, có điều biết thì biết vậy. Biểu hiện thích hợp nhất là khi tiếp cận hắn dùng sự cảm kích làm đệm lót để khiến cho cách hành xử thân thiết của cô về sau không quá đột ngột.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 7 - Chương 59: Nhân vật phản diện là Vampire (5)

Hành lang vừa dài vừa tối, giọng nói trầm thấp của hắn vang lên, mang theo một sự kỳ lạ: *"Để ý sẽ thấy, Richard đã yêu với một người phụ nữ người Pháp tên là Elizabeth."* Dừng một chút, hắn nhếch khóe môi, giọng nói không giấu nổi sự mỉa mai trào phúng: *"Là Huyết tộc cao quý, lại thích con môi của chính mình, quả thực là ngu xuẩn đến cực điểm."*

Liên tưởng đến lời nói vị trưởng lão kia quá mức kịch liệt, rồi nguyên nhân dường như rất rõ ràng. Ngừ Kỳ thử tính, hỏi: *"Hắn vọng tưởng sẽ làm ngài ban cho Elizabeth sao?"*

Nếu là như thế, Richard thù địch và bất mãn với họ hoàn toàn có thể lý giải. Chỉ là hắn rốt cuộc vẫn không rõ, cho dù loại bỏ cô ta thì Elizabeth vĩnh viễn không có khả năng trở thành con nối dòng kế tiếp của Lancaster. Đó quả là một mong muốn rất mạnh mẽ để kiểm soát vị trí với những điều phải làm. Song mục đích chỉ vì "ta muốn làm", nhưng không bao giờ là "Người khác muốn như vậy."

Sự thật chứng minh phán đoán của cô là chính xác. Thân vương tóc vàng nhú mày, hơi tán thưởng liếc cô một cái, khóe môi nhếch một chút: *"Không đến nỗi ngu ngốc."*

Ngừ Kỳ mỉm cười, cũng là ở trong đầu tiến hành một khác hạng so với đối. Dựa trên những thông tin nhận được, nam nữ nhân vật của cuốn tiểu thuyết là Richard và Elizabeth. Lý do cô không có nguyên nhân kết luận là cái tên Richard quá phổ biến. Theo ước tính, hàng chục người lớn tuổi sẽ có thể tìm thấy bảy mươi tám người là Richard. Nhưng bây giờ, cô có thể xác định, trưởng lão tóc đen kia là thiên văn nam chủ.

Quan hệ Huyết tộc trong tiểu thuyết khá bất đồng. Nói cô bé lọ lem có tình yêu lãng mạn với ma mà rỗng không bằng nói đó là sự leo cao thành nữ vương. Ban đầu, Elizabeth là một người phụ nữ bình thường. Để đạt được sự bất tử và sức mạnh, ả đã lợi dụng trưởng lão Huyết tộc Richard, có được cảm tình và đặt chân vào thế giới Huyết tộc. Sau ả lại cùng mấy nhân vật Huyết tộc thực quyền có quan hệ thân mật, từng bước nâng cao vị thế và uy tín của mình. Cuối cùng, ả dựa vào thủ đoạn vô cùng tàn nhẫn thay thế Lancaster Brand, trở thành người phụ nữ đầu tiên trong lịch sử Huyết tộc đảm nhận chức vị Thân vương, bị đời sau xưng là "Thiệt huyết phu nhân". Và Richard, cho dù liên tiếp bị lợi dụng vẫn cho rằng tình cảm của ả không thay đổi. Anh ta như con chó trung thành của Nữ vương đi theo ả. Rồi cái kết là Elizabeth cảm động trước tấm lòng của Richard, đạt được HE.

Ngừ Kỳ khẳng định Elizabeth có dã tâm, nhưng lập trường bất đồng. Họ sẽ bị tiêu diệt ngay từ đầu nếu đứng tách riêng.

Thấy cô cúi đầu, suy nghĩ xuất thần, hắn nheo hai tròng mắt lại đầy nguy hiểm. Giọng nói không che dấu được sự hờn giận, *"Suy nghĩ gì thế?"*

Ngừ Kỳ sững sốt, rất nhanh phản ứng lại: *"Chỉ là có chút nghi hoặc. Elizabeth dựa vào cái gì mà có thể quyến rũ, khiến cho các trưởng lão vì cô ả thần hồn điên đảo."*

"Phụ nữ thật nhàm chán, chỉ có ả ngu xuẩn mới dễ mắc câu." Sau khi xem xét có phần khắc nghiệt, giọng hắn hơi trầm xuống: *"Dừng để ta nhắc nhở cô lần thứ hai. Ở trước mặt ta, thử cô dám chiêu suy nghĩ chỉ có thể là ta."* Dừng một chút, hắn bỗng dừng dừng lại, thập phần thô lỗ, giữ chặt cô. Hơi nghiêng người, hắn nhẹ nhàng thì thầm vào tai cô: *"Nếu cô lần sau, ta sẽ cho cô cảm nhận thế nào mới là thống khổ thực sự."*

Ngừ Kỳ ngẩn ra, chợt chậm rãi cười khan. Trong lúc đó, khoảng cách giữa hai người quá gần. Cô lớn mật vươn tay, nhẹ nhàng túm vạt áo trên bộ hắc lễ phục của hắn, cúi mặt nói: *"Vĩnh viễn không có lần sau, phụ thân đại nhân."*

Tầm mắt hắn xẹt qua ngón tay cô đang giữ ở vạt áo tế mình. Dừng lại một lúc, sau đó hắn di chuyển lên khuôn mặt thanh tú. Đôi môi hắn không khỏi gợi lên nụ cười lười biếng và ý cười đầy sự trêu đùa.

Nâng nhẹ tay chạm vào búi tóc đen trên đầu của cô, hắn không chút để ý, trầm giọng nói, *"Cứ như vậy yêu thương ta, được không?"*

Không chờ cô mở miệng, hắn đã mạnh mẽ giữ cằm của cô, khiến cho cô ngẩng đầu lên đến đối diện với mình. Đồng tử đỏ sậm mang theo sự hứng thú. Hắn đánh giá cô như đánh giá một bộ sưu tập bình thường, giọng nói nhẹ nhàng, lười biếng: *"Thực sự nắm bắt tâm trí của con gái dễ dàng thế thôi sao?"*

Ngừ Kỳ kịp thời quay mặt đi, từ từ hạ thấp giọng: *"Phụ thân..."*

Ngón tay lạnh như băng của hắn nhẹ nhàng vuốt ve chiếc cằm mềm mại của cô. Khóe môi cong lên đầy sung sướng: *"Cảm miệng, cũng ả, hiện tại ta không cần cô nói gì hết."* Dừng một chút, hắn áp sát cô, tư thế ái muội chạm vào vành tai và tóc mai cô: *"Cô chỉ cần trả lời một vấn đề...gật đầu hoặc là lắc đầu."* Khẽ nghiêng, hắn cười khê, hỏi: *"Yêu ta không?"*

Từ khi nhận nhiệm vụ tới nay, chuyện tình cảm phát triển đến mức này không đơn giản như cô nghĩ. Quả thực nó quý dị đến kỳ lạ.

Nhưng, là một diễn viên, cô vẫn là chậm rãi gật gật đầu. Rồi cũng thể hiện sự ngượng ngùng không dễ phát hiện và cả sợ hãi, bất an nếu bị cự tuyệt.

"Tốt lắm, bé ngoan của ta." Hắn vừa lòng nở nụ cười, một tay ôm vào lòng, tay kia thì cường thế đặt trên gáy cô, khiến cô dính sát vào mình. Hắn cúi đầu, ở bên tai cô nói nhẹ nhàng: *"Như vậy, nếu ta muốn cô chết thì... Công chúa nhỏ của ta sẽ chết vì ta chứ?"*

"..." Ngừ Kỳ chỉ cảm thấy tất cả các kinh nghiệm trước kia đều là hư ảo, căn bản không có công dụng. Vấn đề như vậy quả thực làm cho người ta không biết trả lời như thế nào. Nếu lắc đầu, như vậy chẳng khác nào khẳng định việc hoàn thành nhiệm vụ sẽ bất lợi. Nhưng nếu gật đầu, nếu hắn thật sự yêu cầu cô phải chết, cô phải đối phó thế nào đây?.

Trước khi đặt ra một vài câu hỏi ngẫu nhiên khác, tư duy của những nhân vật phản diện rất khác nhau. Nhưng rõ ràng hắn đã đưa ra vấn đề này thì tố chất thần kinh không chỉ dừng lại ở mức độ nghiêm trọng nữa rồi.

Thấy cô trầm mặc như vậy, hắn từ từ đẩy tay cô ra. Trong giọng nói mang theo sự thất vọng không che giấu. Giọng nói nhẹ và thấp vang lên trong hành lang dài yên tĩnh; *"Xem ra cô yêu ta yêu còn chưa đủ sâu, em yêu à."* Dứt lời, hắn nhẹ nhàng nắm lấy tay cô, vạt áo hắn trong tay cô chậm rãi rút ra.

Hắn mang theo ý cười, buông tay cô ra, không chút lưu luyến xoay người rời đi.

Ngữ Kỳ ngây người một lát. Cô hiểu rằng, nếu để hắn rời đi như vậy, có lẽ lần sau muốn tiến công thì khó khăn sẽ cao thêm một bậc. Cẩn chặt răng, cô đuổi theo, dang rộng hai tay, ôm chặt lấy thắt lưng hắn từ phía sau. Mờ miệng rất nhanh, cô nói, *"Ngoài cái chết, tôi nguyện ý làm tất cả mọi chuyện vì ngài."*

Nếu đổi lại ở quá khứ, khi cô đuổi theo như vậy, hắn có thể sẽ si nhục đầy thô lỗ. Nhưng hiện tại, hắn lại cảm thấy thú vị. Khóe môi gợi lên, cười mà như không, gần từng tiếng hỏi, *"Bất cứ điều gì?"*

Trầm mặc một lát, Ngữ Kỳ nhẹ giọng đáp, *"Vâng, bất cứ điều gì."*

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Nữ Phụ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 7 - Chương 60: Nhân vật phản diện là Vampire (6)

Hắn lẳng lặng đứng đó một lúc lâu, sau đó nhẹ nhàng kéo cánh tay cô, rồi lại tao nhã từ từ xoay người mình lại, đối diện với cô một lần nữa. Hắn cười như không cười cúi đầu nhìn cô, tiếng nói trầm thấp mỉa mai vang lên: *"Nếu vậy thì, chứng minh đi, để ta xem công chúa bé nhỏ yêu ta nhiều thế nào."*

Ngữ Kỳ chậm rãi ngừng đầu, cô chỉ thấy đôi đồng tử màu hồng kia đang bình tĩnh nhìn cô, trong ánh mắt lóe lên tia sung sướng. Dùng một phép so sánh có phần khập khiễng thì giống như một đứa trẻ cô đơn, nhàm chán đã lâu, nay lại tìm ra một món đồ chơi nên khó có thể che giấu sự hưng phấn, nóng lòng muốn thử.

Cô im lặng, mặc hắn đánh giá, đồng thời đáy lòng trào ra một loại dự cảm không ổn. Nheo mắt lại, hắn chậm rãi vòng qua người cô một vòng rồi dừng lại, khóe môi nhếch lên đầy ác ý, giọng nói mê hoặc ra lệnh: *"Nằm xuống"*

Ngữ Kỳ không khỏi sùng sốt: *"Ở đây?"*

"Đúng vậy, ở đây." Hắn mềm nhẹ đáp, *"Không phải yêu ta sao, chẳng lẽ ngay cả việc này người cũng làm không được?"*

Cô hoàn toàn không biết hắn đang suy nghĩ điều gì. Song tình huống như vậy mà nói, cô chỉ có một lựa chọn. Ngữ Kỳ tuân mệnh, chậm rãi ngồi xuống hành lang ở hành lang lạnh như băng. Cuối cùng, cô nghi hoặc nhìn về phía hắn: *"Nằm xuống?"*

Hắn tao nhã gật đầu: *"Đúng vậy, nằm xuống."*

Mang theo sự nghi vấn, cô chậm rãi nằm ngửa, hai tay đặt trên bụng, nằm rất gọn gàng: *"Giống như vậy?"*

Vừa dứt lời, hắn liền cười mà như không thấp người ngồi bên cạnh cô, hàm chứa ý cười đánh giá cô từ đầu đến cuối một lần. Cô cảm thấy sự lạnh lẽo lan tỏa từ lòng bàn chân tới đỉnh đầu.

Nâng tay cô, xoa đầu cô một chút, hắn mỉm cười, giọng nói mềm nhẹ ra lệnh: *"lăn một cái đi, tiểu công chúa.."*

Nội dung mệnh lệnh quý dị như thế, theo bản năng cô liền lên tiếng hỏi: *"Cái gì?"*

Hắn hơi bất mãn nheo mắt, giọng trầm xuống:

"Ta nói lăn đi, nhanh lên, ngay lập tức."

Nghe giọng nói có phần không hài lòng của hắn, Ngữ Kỳ lập tức nghe theo, nghiêng người lăn vài vòng rồi dừng lại.

Cả hành lang trừ bọn họ thì không còn ai khác, nhưng làm chuyện này vẫn có chút quá mức ngu xuẩn. Cô khẩn cầu nhìn về phía hắn thì thấy miệng hắn lộ ra ý cười trên tức. Ngón trở thon dài tái nhợt hướng về phía cô không thương tiếc: *"Lăn lại."*

Ngữ Kỳ trầm mặc nhìn hắn một lát rồi mới lăn về dưới chân hắn.

"Đưa tay cho ta." Sau đó là mệnh lệnh tới tấp.

Dường như đã chết lặng, không nghĩ ngợi, cô trực tiếp đưa tay trái cho hắn.

"Học tiếng mèo kêu."

Quá lười biếng để kháng cự, cô trực tiếp kêu một tiếng meo meo. Chết tiệt thật, vì được rèn luyện chuyên nghiệp hàng ngày nên vào thời khắc không thích hợp này, theo bản năng cô làm giống như đực.

Một tiếng "Meo meo" du dương bật ra, cộng thêm việc cô ngoan ngoãn đặt tay vào lòng bàn tay hắn thì cực kì giống nằm ngửa hắn trên mặt đất. Cô như con mèo làm nũng lợ chiếc bụng nhỏ trước mặt chủ nhân. Còn hắn rốt cuộc không nhịn được cười mà "Xi" một tiếng.

Hắn cười làm cho Ngử Kỳ sững sờ trong nháy mắt. Cô có chút sững sờ, chậm rãi ngẩng đầu nhìn hắn. Khác với những nụ cười giả dối trước đây, lần này hắn cười thật chân thực, thực đến mức làm cho người ta không dám tin. Người như vậy mà cũng có ngày xuất hiện một nụ cười chân thực như thế, tưởng chừng là một việc vĩnh viễn không thể xảy ra.

Nhưng sự thật là bỏ thế, cặp mắt đỏ sậm kia lần đầu tiên không còn sự đen tối thâm ảo, mà giờ đây nụ cười ấy lại hoàn toàn thuần khiết, không chút tạp chất. Đôi mắt xinh đẹp tuân lệnh chủ nhân mà phát ra thứ ánh sáng đẹp đẽ nhất.

Cười xong, hắn mới nhận ra rằng cô vẫn đang kinh ngạc nhìn mình. Hắn từ tốn thu hồi nụ cười, ngón trỏ không chút khách sáo cốc vào cái trán trơn bóng của cô, cười mà như không nói: "*Đứng lên đi, con mèo nhỏ ngốc này, chẳng lẽ nằm trên mặt đất thoải mái thế sao?*"

Ngử Kỳ trừng mắt nhìn, chậm rãi lấy tay che trán song vẫn còn sững sờ chưa bình tĩnh nhìn hắn.

Tao nhả đứng lên, hắn từ trên cao nhìn xuống cô, khẽ môi hơi cong lên, có phần lãnh đạm: "Về sau ngươi sẽ biết, khi sự nhàm chán đủ để làm con người ta muốn nổi điên, thì việc ngươi cần học đó chính là tìm cho mình một chút thú vui."

Từ trên mặt đất ngồi dậy, cô ngẩng đầu nhìn hắn: "*Tôi chính là thú vui của ngài?*"

Nụ cười của hắn từ từ ngưng lại, tròng mắt đỏ sậm đầy nguy hiểm nheo nheo, giọng nói vừa mềm mại vừa lạnh như băng vang lên: "*Ngươi đang bắt măn với ta sao?*". Tay hắn giữ cằm cô, con người tối đen nhìn chăm chăm: "*Cái nguyện ý làm tất cả vì ta là như vậy à? Tình yêu của ngươi cũng chỉ đến mức đó thôi à?*"

Ngử Kỳ trầm mặc một lát rồi nhẹ nhàng vuốt lại tóc, gạt tay hắn ra. Nhìn động tác này của cô mà sắc mặt hắn trầm xuống. Đáy mắt đỏ sậm sâu thẳm nhanh chóng xẹt qua một tia tức giận, sát khí lạnh như băng vì bị mạo phạm. Song giây tiếp theo, khi thần sắc đều kết lại ở đáy mắt, hắn lại cúi đầu nhìn cô.

Ngử Kỳ cúi mặt, đôi mắt khép hờ cùng hai má nhẹ nhàng cọ cọ vào lòng bàn tay hắn hai lần rồi tạm dừng. Sau đó cô lùi lại, từ từ ngẩng mặt, ánh mắt vô cùng mềm mại nhìn hắn và mỉm cười. Tiếp đến là hơi mở miệng, hoàn mỹ bất chước tiếng mèo kêu.

Âm thanh kia mềm nhẹ và kéo dài giống con mèo nhỏ mới sinh nhỏ giọng gọi mẹ, nhưng cũng như thể hiện sự tín nhiệm, ý lại, làm nũng chủ nhân.

Cô cúi đầu, dùng đầu để tay hắn nhẹ nhàng chạm tới, cọ cọ rồi mới tươi cười nói: "*Có thể làm phụ thân đại nhân cười mới là vinh hạnh của tôi.*"

Sau một lát, hắn mới chấn tĩnh lại, chậm rãi thu tay lại, thấp giọng nói: "*Đứng lên đi.*"

Ngử Kỳ nhìn hắn, lên tiếng rồi thuận theo đứng dậy.

Hai người im lặng nhìn nhau một lát, hắn chậm rãi cười rộ lên, lười biếng mà tao nhã nâng tay giúp cô chỉnh lại lễ phục nhăn nheo., Giọng mềm nhẹ như nhung cất lên: "*Ngươi đã vượt qua giới hạn rồi, tiểu công chúa của ta.*"

Ngử Kỳ không rõ nên ngẩng mặt nhìn hắn: "*Hà?*"

Hắn nhếch khoé môi, vỗ vào khuỷu tay phải bụi: "*Vì thường cho sự cố gắng diễn xuất của ngươi, ta dẫn ngươi đi xem một điều thú vị.*"

Rất sững sờ, Ngử Kỳ nhịn không được mỉm cười, định giang hai tay ôm hắn nhưng lại bị ngăn cản không chút lưu tình.

Mặt hắn mang theo sự ghét bỏ không che giấu, đứng cách cô một cánh tay, nhú mày rồi trầm giọng nói: "*Ngươi bản chết đi được, cứ đứng đó, đừng lại đây.*"

Cô ngẩn ra, nghe vậy liền đứng tại chỗ, chỉ là đôi mắt đen luôn nhìn hắn, thoát nhìn có chút tội nghiệp.

Hắn nheo mắt nhìn cô, không phải cảm động mà là không chút lưu tình ra lệnh "*Trước khi ta không còn một tí kiên nhẫn nào., trở về thay lễ phục đi, làm cho mình sạch sẽ một chút.*"

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Nữ Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 7 - Chương 61: Nhân vật phản diện là Vampire (7)

Ban đêm, lâu đài được bao phủ bởi cái yên tĩnh, vắng vẻ như một nghĩa trang.

Dây leo tranh nhau mà sinh trưởng, bụi cây khô héo rải rác linh tinh, ánh trăng mờ rải xuống, theo bóng tối chiếu lên các bức tường bụi bặm. Hai thân ảnh một cao một thấp sóng vai đi qua. Tàn ảnh bị mờ dần qua những tầng đá nằm rải rác trên sàn nhà.

Cuối cùng, cách lâu đài không xa là một huyệt động để ẩn nấp. Hai người ngừng lại.

Liếc mắt một cái, dây giống nhau một hắc động không điểm cuối. Bạn không biết bên trong cất giấu gì, chỉ có thể nghe được âm thanh yếu ớt vang vọng trong chiều sâu của hang động.

Ngử Kỳ do dự quay đầu đi, nhìn hắn: "Chúng ta phải vào trong đó sao?"

Theo thói quen, hắn vuốt ve nhẵn bảo thạch một chút, rồi tùy ý nheo mắt lại, khoan thai nói: "Không, đây là linh thổ Brooks, vương quốc của hắn. Nó đang chờ đợi để được chào đón một số du khách lịch sự, nên tùy tiện xâm nhập là hành vi thập phần thất lễ." Dừng một chút, hắn tùy ý liếc mắt nhìn cô một cái. Thấy cô rõ ràng mang theo thần sắc kinh ngạc thì hắn nhủ nhủ này: "Không cần dùng ánh mắt này nhìn ta. Ta công nhận sự tồn tại của nó, và ta luôn luôn được tôn trọng."

Vừa dứt lời, mấy trăm bóng đen liền chen chúc gào thét bay ra từ trong động. Trong khoảng thời gian ngắn chỉ thấy trước mắt đều là ánh mắt màu đỏ của loài dơi. Chúng quay xung quanh trung tâm là hai người. Trong khu vực bán kính mười thước thì không ngừng xoay quanh. Cánh đen dường như bao phủ cả thính không.

Mặc dù hai người không bao giờ đánh chúng, góc và tốc độ được kiểm soát rất tốt. Nhưng sau khi gặp chúng vài lần, Ngũ Kỳ lặng lẽ dịch đến bên Thân vương tóc vàng.

Hắn cảm giác được động tác của cô, khóe môi gọi lên ý cười rõ ràng. Giọng nói mềm nhẹ rõ ràng vang lên ở bên tai cô: "Sợ à?"

Hiện tại, Ngũ Kỳ không muốn sinh ra cảm giác đặc biệt sợ hãi. Nhưng dơi dù sao cũng không phải một loại động vật đáng yêu. Phạm là người bình thường thì ít nhiều đều cảm thấy kháng cự.

Chưa kịp mở miệng trả lời, cô liền cảm giác được cánh tay mình bị hắn nhất xả. Hắn nói gì đó rồi từng bước đi lên, có lẽ là tiến tới để đối mặt với bầy dơi.

Tuy rằng không đến mức thét chói tai rồi chạy đi, nhưng theo bản năng, cô quay đầu đi. Không chờ đợi để được móng vuốt ve hoặc bất cứ điều gì, cảm giác duy nhất của cô chính là chúng đậu lên tóc, phớt qua hai tai.

Mở mắt ra, cô trầm mặc một lát, quay đầu nhìn hắn.

Dường như đùa giỡn cô đã làm cho tâm tình hắn tốt lên không ít, chống lại tầm mắt của cô, hắn nhếch khóe môi: "Sợ hãi những cái không biết thì sau khi có kinh nghiệm thực tế, cô sẽ không còn cảm thấy sợ nữa.""

Tuy rằng hắn nói rất đường hoàng, nhưng Ngũ Kỳ rất rõ ràng, hắn lại một lần nữa tìm thú vui trên người cô.

Ngũ Kỳ bắt đầu đi quay đầu lại, phát hiện đàn dơi khá im lặng. Tốc độ lướt đi của cô cũng chậm lại, như đang chờ đợi điều gì.

Trong huyết động vang lên tiếng gió vù vù. Một con dơi bạc lớn, cựa chi tao nhã từ từ trượt ra. Đôi cánh dài gần hai mét được phủ một lớp ánh sáng rực rỡ. Thân thể nó không khác so với hồ ly ấu tề là mấy. Hơn nữa trước ngực còn có một vòng Nguyệt Nha màu trắng lông tơ. Nhìn qua con dơi này xinh đẹp các con khác rất nhiều.

Trên đỉnh đầu hai người, nó chậm rãi xoay một vòng, nhẹ nhàng ở bên cạnh chạc thượng. Rồi đôi chiều, đôi cánh rộng bị nó chậm rãi thu về, như một chiếc áo choàng bạc bình thường thu về trước người.

Ngũ Kỳ đi theo hắn, có chút không rõ sự tình: "Nó là Brooke?"

Thân vương tóc vàng "ừ" một tiếng, không nhanh không chậm màu vuốt ve con dơi kia, mỉm cười: "Hắn đã sống hơn năm trăm tuổi."

Ngũ Kỳ đánh giá sùnn mặt thâm thúy của hắn. Nhưng sâu trong con người đỏ sẫm lại ẩn chứa một sự ôn nhu không dễ phát hiện. Trong khoảng thời gian ngắn cô không khỏi ngây ngẩn cả người, chỉ tùy ý phụ họa một tiếng: "Hiếm thật, trường thọ như vậy mà."

Hắn nghe vậy thì thu hai tay lại, khóe môi tràn ngập ý cười trào phúng. Đồn từ đó sậm chậm rãi nheo lại, giọng mềm nhẹ tựa như thờ dài: "Hiếm ư? Một ngày nào đó cô sẽ rõ, không chết, không phải bởi thần tiên khoan dung, mà là bởi ác đáng nguyên rủa."

Rất rõ ràng, câu này không nói nhiều về Brooke, không bằng nói nhắm vào hắn.

Ngũ Kỳ cẩn thận nhìn về mặt hắn, nói: "Nhưng, phụ thân đại nhân, lúc trước ngài theo nói với tôi, trở thành Huyết tộc sẽ bắt từ, từ nay về sau không phải đối mặt với sự thống khổ và cái chết, vui sướng đến tận cùng."

Hắn nhủ này, liếc cô một cái: "Ta nói như vậy à?"

Thấy cô gật đầu, hắn không chút để ý, vươn tay gãi gãi cằm Brooke. Khóe môi nhếch lên đầy tà mi. Một nụ cười đầy tà khí, chẳng hề để ý." Phải, là ta lừa gạt cô." Đường như là còn ngại đã kích cô không đủ, hắn quay đầu đi ánh mắt nhìn cô" "Chờ thêm một hai trăm năm nữa, cô sẽ hiểu được Huyết tộc là cái gì"

Tựa như trào phúng, lại tựa như tự giễu, hắn cong khóe môi, màu đỏ sậm lạnh như băng trong mắt lan tỏa: " Là mang theo một lời nguyện của Thiên Chúa, cuộc sống mang xiềng xích vĩnh cửu. Là một mình trong những năm vô tận đến hư thối... Thế giới nhộn nhịp này, mọi người nhớ tên, chỉ còn lại có mình cô." Giọng điệu mềm nhẹ mang theo ý châm chọc, cùng với hận ý không dễ phát hiện cũng không biết nhắm vào cái gì.

Ngũ Kỳ tìm trong mắt hắn một tia bi ai, nhưng không có, chỉ có một khoảng chết lạnh lạnh như băng. Dù sao có lẽ, có đôi khi thống khổ đến cực hạn, thì chỉ còn lại có chết lặng.

"Phụ thân đại nhân" trầm mặc một lát, cô nhẹ giọng mở miệng, âm thanh mềm nhẹ hòa hoãn: "Tôi có thể biết tên của ngài không?"

Hắn không chút để ý liếc nhìn cô một cái, không lên tiếng. Rồi hắn đưa tay tới bên môi, không chút lưu tình hung hăng cắn. Một bên ngón trỏ lưu lại hai vết máu. Song dường như cần bản, hắn không có cảm giác đau đớn, ngay cả máu cũng không nhăn lấy một chút, không nhanh không chậm đưa tay tới trước mặt Brooke.

Con dơi bạc ấy rầy ầy ý lại gần, im lặng liếm dòng máu tươi.

Sau một lát, hắn rút ngón tay loang lổ vết máu lấy tay về. Sau đó đưa đến bên môi cô, ra mệnh lệnh, "Thưởng cho cô, liếm sạch sẽ."

Theo bản năng, Ngữ Kỳ cầm tay hắn đưa đến trước mặt. Không rõ ý hắn, cô ngẩng đầu: "Cái gì?"

Mang theo sự khinh bỉ không che dấu, hắn trào phúng liếc cô một cái, giải thích đơn giản, rõ ràng đúng chỗ hiểm yếu:

"Hầu hết các sức mạnh của Huyết tộc phần lớn tập trung ở bên trong máu." Dừng một chút, hắn nhủ thầm, nhìn giọt máu sắp chảy xuống, nguy hiểm nheo hai tròng mắt lại: "Đám lăng phí một giọt, cô nhất định phải chết."

Nghe hắn nói như vậy, Ngữ Kỳ vội vàng cúi đầu. Cô nhanh chóng cúi đầu một cách nhanh chóng bám vào ngón tay trỏ của hắn, nhẹ nhàng cuộn lưỡi, nhanh chóng liếm từng giọt từng giọt máu.

Con nối dòng và phụ thân quan hệ thân mật không thua kém bạn hữu kỳ lạ là có nguyên nhân. Trải qua một quá trình, máu của cha mẹ sẽ dung hoà với máu của con nối. Hơn nữa trong lúc đó, hai người còn sinh ra loại máu kỳ lạ có thể liên lạc. Khi giọt máu lạnh vào miệng, Ngữ Kỳ lần đầu tiên cảm nhận được nhịp điệu kỳ lạ di chuyển.

Với cùng một tốc độ và cường độ chảy qua các mạch máu, máu hai người như đang gút gao gắn bó thành nhất thể. Da và xương bây giờ dường như biến mất,, chỉ còn lại phần máu thịt có cảm giác giao hòa, rõ ràng mà mãnh liệt.

Một sự mong muốn không tự nguyện mạnh mẽ dâng trào. Hy vọng trong sâu thẳm cơ thể trở dậy, làm cho người ta muốn gần máu chủ nhân hơn nữa, gần hơn chút nữa, sau đó gút gao hòa hợp. Có lẽ nó còn hiệu quả rõ rệt hơn cả xuân dược. Nhờ sự kiểm soát mạnh mẽ của mình, Ngữ Kỳ không biểu hiện thất thố.

Ý thức mơ hồ, cô nghe được giọng hắn vang lên, mang theo sự trầm thấp.

"Đủ rồi, Margaret, dừng lại."

Nhắm mắt lại, cô từ từ di chuyển ra xa hơn bình thường cúi đầu, buộc mình phải tỉnh táo lại trong thời gian ngắn nhất.

Không khí trầm mặc bao trùm giây lát, rồi bị hắn phá vỡ.

"Ansel AI, tên của ta." Hắn nhếch môi, mang theo cái lạnh thực sự: "Ta không nhớ lần cuối cùng câu hỏi này được hỏi là khi nào đâu."

Ngữ Kỳ sùng sốt, sau đó lập tức phản ứng lại. Đây là hắn đang trả lời câu hỏi của cô sao? Dựa vào tinh thần chuyên nghiệp, cô nhẹ giọng: "Tôi sẽ nhớ rõ tên của ngài, phụ thân đại nhân." Dừng một chút, cô chậm rãi nói thêm một câu:

"Ít nhất là cho đến khi tôi biến thành tro bụi, trên đời này sẽ có người thứ hai nhớ rõ cái tên này."

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 7 - Chương 62: Nhân vật phản diện là Vampire (8)

"Ít nhất là cho đến khi tôi biến thành tro bụi, trên đời này sẽ không có người thứ hai nhớ rõ cái tên này." Giọng Ngữ Kỳ nhẹ nhàng chậm rãi mà mềm mại như lời thì dè dàng nhất trên đời.

Nếu lời này được nói cho cô gái yêu lần đầu, có lẽ nhiệm vụ đã sớm hoàn thành. Nhưng đáng tiếc, cô lại phải đối mặt với một người có trái tim còn lạnh hơn cả đá cẩm thạch.

Thân vương tóc vàng nhìn cô một lát, cười khẽ một tiếng, tùy ý gật đầu, thái độ như một cậu bé không ngừng nghịch ngợm cho có lệ: "Tốt lắm, không sai nước cờ nào".

Hiển nhiên là hắn cũng không quá coi trọng lời nói của cô, như đứa con gái về sau phải biết làm thế nào để hiểu kính với cha vậy. Nhưng không đến nỗi mà ngay cả đáp lại hắn cũng không. Có đôi khi câu trả lời không phải không như chúng ta mong muốn mà là nó khiến ta không thể tin được.

Đối với huyết tộc mà nói, sinh mệnh là một con đường dài không hồi kết. Thậm chí đôi khi ta còn lướt qua với những người khác trên quy đạo này. Nhưng kết quả chung quy vẫn sẽ là sau khi lướt qua nhau, cuối cùng bạn sẽ gặp được một người – người sẽ dẫn bạn đi xa, người sẽ sánh vai như bằng hữu để lại những kỉ niệm. Để rồi khi thế giới rộng lớn này chỉ còn lại mình bạn, bạn sẽ không nhớ rõ nụ cười của bất cứ ai, hay thậm chí cả tên họ với bạn cũng trở nên mơ hồ.

Cũng như một bộ phim điện ảnh long trọng mà hoa mỹ, tất cả nhân vật đều có vai trò quan trọng trong thời gian mờ nhạt dần, trở thành bức nền vô nghĩa. Mà cuối cùng, cuối cùng, chỉ có duy nhất ánh sáng chiếu vào cơ thể, tạo thành cái bóng, dựng lên một màn kịch không tiếng động.

Hắn căn bản cũng không hỏi đã đặt cho cô một cái tên. Bởi theo quan điểm của hắn, những thứ cá nhân sẽ dần dần mất đi, không có ý nghĩa gì.

Ngữ Kỳ vốn tưởng rằng hắn mang mình đến đây để làm một chiếc khăn lau máu. Nhưng sự thật thì cô đã lầm, bởi không biết vì quan tâm hay không, hắn bắt đầu huấn luyện cô về tốc độ và kỹ xảo rất nhanh.

Hắn không có kiên nhẫn với việc đào tạo một cách phù hợp – không giải thích các yếu tố cần thiết, không làm mẫu mà bắt đầu thực hành.

Tùy ý nhặt lên một miếng đá vụn, hai tròng mắt hắn nửa híp lại, nghiêng đầu nhìn cô, không chút để ý bắn đi — với lực tay lớn, khối đá từ ngón tay hắn bay ra vỡ vụn, với tốc độ kinh người bắn về phía trước.

Không cần hẳn nhiều lời, Ngừ Kỳ đã thức thoi đuổi theo. Chỉ là cô chưa kịp bắt thì viên đá đã rơi ra xa cả chục thước.

Không chờ cô dừng lại, phía sau truyền đến âm thanh ma sát do tốc độ của những tảng đá và không khí. Nhưng chúng không phải hướng về phía này mà ngược lại. Ngừ Kỳ cắn răng, chỉ mặc quần t-shirt rất lớn trong không khí, quay lại về phía viên đá lần thứ hai.

Lướt qua thân vương tóc vàng trong nháy mắt, cô thấy hắn nhếch lên một nụ cười trên tức. Không biết vì sao cô cảm thấy trong nụ cười ấy dường như mang theo sự oán giận khi người ta gặp họa.

Cứ thế mười mấy lần, hắn dường như đã chán trò "ném đĩa bay cho cún đuổi" thì ném viên đá trong tay xuống, không vui nhận xét." Được rồi, năng lực của người đáng thương phỏng chừng cũng chỉ có thể đến trình độ này." Dừng một chút, hắn nhìn tư thế chống đầu gối để bình phục của Ngừ Kỳ, cười mà như không, không hề hài lòng mà hỏi:"Mệt rồi à?"

Ngừ Kỳ nghe vậy chậm rãi nâng đầu nhìn hắn, miễn cưỡng cười cười,"Không sao."

Hắn gật đầu hài lòng, tao nhã dạo qua một vòng quanh cô ", vì không mệt mỏi, như vậy thì - " Hắn mỉm cười chậm rãi, nhìn lại thấy một con dơi bạc ", Brooks, cho cô ấy chút cảm thụ để hiểu xem thế nào gọi là chuyến bay thực sự. "

Vừa dứt lời, Brooks liền buông lỏng móng vuốt, hạ cánh xuống, duyên dáng xoay một vòng trước mặt cô, rồi mạnh mẽ bay về phía sâu trong rừng rậm.

Hắn ta ác liếc cô một cái, nhú mày,"Thất thần làm gì? Đuổi kịp đi."

Roi vào đường cùng, Ngừ Kỳ phải lại một lần nữa đuổi theo.

500 năm sống như một con dơi, Brooks hiển nhiên am hiểu rất thành thạo kỹ năng bay, cho dù chướng ngại là cây cối thì nó cũng xoay người tự nhiên, không ngừng biến hóa để né tránh thân cây, cành lá, tốc độ chưa từng chậm lại một chút nào.

Nếu dựa trên kinh nghiệm nhiệm vụ đặt ra, có lẽ Ngừ Kỳ sẽ không đuổi kịp được. Nhưng sau đó, Brooks xuyên qua toàn bộ rừng cây rồi trở lại khiến cô chật vật không chịu nổi. Lễ phục đẹp đẽ quý giá trên người bị nhánh cây làm rách, trên cánh tay cũng có nhiều vết máu nứt ra.

Cô bắt đầu đi dừng lại trước mặt thân vương tóc vàng, chờ đợi khả năng bị chế nhạo hoặc cái gì khác.

Hắn đánh giá cô từ trên xuống cuối một lần, rồi cười như không cười nâng cằm cô lên, giọng mềm nhẹ như ni non:"Thật đúng là chật vật, thật khó coi!". Tuy rằng nói như vậy, nhưng không hề nghi ngờ, giờ phút này tâm tình hắn hẳn là sung sướng, đồng tử đỏ sẫm hàm chứa ý cười không thể nào dấu đi.

Tạm dừng một lát, hắn nâng tay gạt chiếc lá khô trên mái tóc đen của cô, rốt cục rốt cuộc nhìn không được, quay đầu đi, xuy một tiếng rồi bật cười.

Không chờ cô mở miệng nói gì đó, hắn liền một tay ôm thắt lưng của cô, nhanh chóng mang cô về hướng cổ bảo.

Tư thế này cũng không thoải mái, nhưng Ngừ Kỳ vẫn chưa oán giận, mà là nhờ cơ hội ôm lấy thắt lưng hắn, đem mặt dán vào lễ phục trước ngực hắn, nhẹ nhàng vuốt phẳng một chút.

Hắn tự nhiên biết nàng đang làm động tác nhỏ này, nhưng chưa ngăn cản, chỉ ôm lấy cô cười cười,"Làm nũng nịu với ta cũng vô dụng."

Ngừ Kỳ trầm mặc một lát, ngẩng mặt nhìn hắn,"Phụ thân đại nhân —"

Hắn không cúi đầu liếc mắt nhìn cô liếc một cái, không chút để ý lên tiếng,"Hà?"

"Ngài thích phụ nữ như thế nào?"

Nguyên bản cao tốc di động dường như bị đình trệ vì vấn đề này, sau một lát, cô nghe được đỉnh đầu truyền đến giọng hắn,"vấn đề ngu xuẩn, ta sẽ không thích nữ nhân."

"Tại sao?"

Hắn nhẹ nhàng bâng quơ cười cười,"Bởi vì không mang lại ý nghĩa — tình yêu chỉ mang đến đau khổ, trừ cái đó ra không hề có ích."

Ngừ Kỳ suy tư một lát, ngẩng mặt nhìn hắn,"Như vậy tôi phải làm sao bây giờ?"

Hắn nhú mày, không rõ bởi vậy,"Cái gì?"

"Ngài biết đấy — tôi thích ngài." Nàng nhẹ nhàng nắm lấy áo hắn,"Ngài sẽ không thích tôi, tôi nên làm gì bây giờ?"

Trầm mặc một lát, hắn nhẹ giọng mở miệng, ngữ điệu dày mà tùy ý,"Như vậy thoát nhìn người chỉ nên chuẩn bị tốt để nhận lại sự đau khổ, tiểu công chúa của ta."

"Không thể thử một lần sao? Tôi sẽ cố gắng làm một người tình tốt, vĩnh viễn không phản bội ngài."

Cúi đầu nhìn cô một cái, hắn chậm rãi thu lại ý cười trên môi, thấp giọng nói,"Hiểu rõ tìm người, cái gọi là thích hay không chính là chúng ta bị mê hoặc — rất nhiều mà cả rỗng mõi đều đã phạm sai lầm này, đem máu trong lúc đó hấp dẫn sai cách trở thành tình yêu."

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 7 - Chương 63: Nhân vật phản diện là Vampire (9)

Trở lại lâu đài,hắn thẳng tay xách cô ném vào đại sảnh rồi quay người định rời đi.

Ngữ Kỳ ngã thật mạnh xuống nền đất, gượng giọng kêu hắn: "Phụ thân đại nhân--"

Thân hình cao gầy kia khựng lại trong giây lát, chậm rãi xoay người, rồi dùng giọng nói có phần hơi khàn, mềm nhẹ mà lười biếng đáp: "Mới như vậy đã không nhớ xa ta rồi sao?"

Ngữ Kỳ cười cười, từ từ đi đến chỗ hắn, lần váy đen ở phía sau bỗng bành uốn lượn: "Nếu như mãi vẫn không thấy được ngài, tôi phải làm sao mới có thể hiểu được lòng mình đây?"

Hắn vuốt ve chiếc nhẫn bảo thạch trên tay mình, tao nhã nở nụ cười: "Margaret, người dường như cũng không thể hiểu được, đối với ta mà nói lại càng có lợi, chính là người vẫn tiếp tục bị mê hoặc_ " Ngừng một lát, thấy cô vẫn không hiểu được, hắn không để ý tiếp tục giải thích: "Như vậy người sẽ khẳng định một mực ở bên cạnh ta."

"Nhưng nếu như ngài không thích những gì tôi nói, thì việc tôi đi theo ngài đâu còn nghĩa lý gì?"

Sau một hồi im lặng, hắn cười khẽ một tiếng, đôi đồng tử màu đỏ sậm hơi nheo lại: "Ta cũng không thích gia tộc Lancaster, nhưng ta vẫn không muốn đem nó giao cho người khác --" Hắn nhìn vào mắt cô, chậm rãi thấp giọng nói:

Đồ ta thật sự muốn đã vĩnh viễn mất rồi, cho nên hiện tại, cho dù ta chẳng còn cảm thấy hứng thú với thứ gì đó, ta cũng sẽ nắm chặt nó trong tay."

"Ý của ngài là- -- cho dù không cảm thấy hứng thú với tôi, ngài vẫn--"

Ngữ Kỳ mới nói được một nửa thì bị hắn cắt ngang.

Ngón tay thon dài tái nhợt nhẹ nhàng đặt lên môi cô, mang theo nhiệt độ lạnh lẽo,hắn cúi xuống, cười nắm lấy cằm cô: "Không, ta đối với người cảm thấy rất hứng thú, người là người duy nhất trong mấy trăm năm qua làm cho ta thực sự cảm thấy thú vị." Ngừng một lát, hắn dường như rất tiếc nuối nói tiếp: "Đáng tiếc là, ta biết rõ là ta sẽ không yêu người."

Yên lặng nhìn hắn một hồi, cô nhẹ giọng mở miệng: "Nếu tôi có thể khơi dậy sự thú vị trong ngài, cũng đồng nghĩa với việc tôi có thể vĩnh dự bầu bạn bên ngài?"

Hắn dường như hắn có chút bất đắc dĩ, liếc cô một cái bất đắc dĩ,liếc mắt nhìn cô một cái, rồi nhẹ nhàng cười rộ lên: "Tiểu công chúa cố chấp." Hắn chậm rãi đứng thẳng dậy, lười biếng nhếch mép:" Người thẳng, my sweet heart."(1)

1: tình yêu của tôi

Từ ngày đó trở đi, cô bắt đầu được cho phép tự do ra vào phòng hắn.

Làm tộc trưởng gia tộc Lancaster, phòng của hắn tất nhiên toàn bộ đều là những thứ hoa lệ nhất ở cổ堡--hai cánh cửa sổ sát mặt đất ngày ngày đóng chặt bị tầng tầng lớp lớp rèm đỏ che lại, dưới ánh sáng rõ ràng của ngọn nến, có thể thấy trên mặt đất được bao phủ bởi tấm thảm lông dài màu trắng mềm mại mà rực rỡ, nếu đặt chân trần lên mặt thảm, lớp lông dài mềm mại này có thể bao kín đến mắt cá chân người.

Bức tường quanh phòng toát lên sự tinh xảo của những tấm thảm treo tường(2),ngay chính giữa phòng lại bày một cổ quan tài vừa sang trọng mà tao nhã,nằm trên nền thảm trắng như tuyết kia càng làm tăng thêm sự nặng nề.

2:

Ngoại trừ từ quần áo bằng gỗ lim nổi bật ở trong góc phòng tối với cái ghế bành được trải thảm lông trắng bày bên ngoài, căn phòng không còn bất kì đồ vật nào khác, nhìn thật trắng lẹ nhưng lại cực kì trống trải.

Chiếc ghế bành thoải mái kia được đặt ở chỗ rất gần lò sưởi, nhưng vì Vampire cũng không để ý tới thời tiết có lạnh hay không nên lò sưởi đã lâu rồi chưa được đốt lên, bên trong đã phủ một lớp mỏng bụi..

Đối với việc lò sưởi không được dùng nhưng vẫn đặt trong phòng thì thân vương tóc vàng đã giải thích thế này: "Trái tim của bọn ta đã sớm chết lạnh rồi,không còn đập nữa,vì thế đối với bọn ta mà nói cũng không còn ý nghĩa, nhưng trong huyết tộc không một ai từng có ý định sẽ lấy nó ra khỏi người mình cố gắng móc nó từ trong thân thể của mình ra cả." Lúc hắn nói những lời này hai mắt lười biếng híp lại, nói như đang bàn luận về lò sưởi hay trái tim, hay như đang bàn luận về đồ vật gì khác vậy.

So với thời điểm lúc mới quen, hắn hình như không còn dùng thái độ đối đãi với con mồi để đối đãi với cô nữa -- cho dù có đôi khi hắn vẫn dùng thái độ xấu xa để đùa giỡn cô, nhưng trong giọng nói cô vẫn cảm nhận được sự khác biệt rất rõ ràng. Lúc mới bắt đầu, cho dù hắn có mỉm cười, trên người vẫn thường xuyên toát ra sát khí lạnh lẽo, còn bây giờ hắn có đùa giỡn cô thế nào thì hơi thở cũng rất bình thản, giống như một con sư tử đứng mảnh ngẫu nhiên đùa giỡn với con sư tử con, nhưng cô vẫn có thể cảm nhận được hắn không có ý định làm tổn thương mình.

Trừ lần đó ra, hình như hắn đã dần dần cho phép cô hiểu được suy nghĩ của hắn, thỉnh thoảng còn cùng cô bàn luận một số chuyện, liên quan đến Vĩnh sinh, đến Huyết tộc,đến cái chết, thậm chí còn nói về cái lò sưởi-- bởi vì mang giọng điệu của quý tộc Huyết tộc, nên những ngôn luận này đều mang đậm hơi thở của văn chương,phải phân tích từng câu chữ mới thật sự hiểu được ý hắn muốn nói.

Nhưng cho dù thế nào đi chăng nữa, hần bắt đầu từ từ trở thành bậc cha chú đúng tiêu chuẩn, hần dạy cô hết các kĩ năng mà người Huyết tộc nên biết, hần còn nói cho cô biết làm thế nào để trải qua những ngày nhàm chán lặp đi lặp lại này— hần dạy cô khiêu vũ, từ kiểu xếp theo hàng cho đến kiểu nhảy vòng tròn, dạy cô vẽ tranh, chơi nhạc cung đình, thậm chí là cưỡi ngựa— cách mà tất cả các quý tộc nhàn rỗi làm để trải qua từng ngày tháng.

Cuộc sống dài đằng đẵng của Huyết tộc chỉ có thể dựa vào những thứ như vậy mà trôi qua, mà cái gọi là sự tao nhã của quý tộc, ở nơi này đã ngày ngày khắc sâu vào xương tủy của mỗi người trong Huyết tộc, hòa vào trong từng cái giờ tay nhắc chân, từng lời nói, hành động

Cho nên nếu như muốn biết một người Huyết tộc có lai lịch và địa vị như thế nào, có một bí quyết chính là nhìn vào lời nói hành động của hần có tao nhã cao quý hay không— nếu không, như vậy người ta hầu như đều có thể khẳng định hần chỉ là một thành viên Huyết tộc mới mà thôi.

Trở lại đề tài chính.

Không có gì phải bàn cãi, Ngũ Kỳ là một đệ tử giỏi, chẳng những dạy 1 hiểu 3, quan trọng hơn là thái độ của cô rất nghiêm túc— cho nên đệ tử vừa có thiên phú dị bẩm lại không ngừng cố gắng, đệ tử như vậy tất nhiên là sư phụ vô cùng yêu thích— dù cho sư phụ này có nghiêm khắc đi chăng nữa.

Kỳ thực hần lúc đầu chỉ nổi hứng chỉ dẫn vài câu, sau đó lại phát hiện ra dạy một đệ tử thông minh như vậy sẽ không nhàm chán giống như tưởng tượng, vừa có thể giết thời gian, cho nên dần dần liền thành dạy thật— mà có thể làm cho một người bắt đầu bỏ tâm huyết ra dạy bảo, thì địa vị của cô ở trong lòng người đó sẽ bất tri bất giác tăng lên.

Không những cùng họ tạo dựng mối quan hệ, mà ngay cả việc làm cũng như vậy, ví dụ như— việc mà người phải bỏ ra nhiều công sức và tâm huyết hơn người khác, thì tất nhiên việc này ở trong lòng người trọng lượng sẽ nặng hơn những thứ khác, bỏ càng nhiều tâm sức, vị trí của nó ở trong lòng người đó quan trọng càng cao.

Nếu lúc trước Ngũ Kỳ ở trong lòng hần chỉ được coi như một sủng vật thú vị hoặc một món đồ chơi, thì bây giờ, Ngũ Kỳ đối với hần mà nói là một đệ tử mà hần rất đắc ý, một tác phẩm nghệ thuật hoàn mỹ mà hần tự tạo ra.

Trước đây từng hòm từng hòm lễ phục hần đưa đến đều chưa được chọn lựa, mà giờ đây hần lại bỏ ra giá cao, mời những thợ may giỏi nhất để bọn họ dựa theo những trào lưu thời thượng nhất may những bộ lễ phục hoàn toàn chỉ dành cho cô. Lúc không có gì làm, hần uể oải ngồi tựa lưng vào ghế bành, tình cờ nhìn những bộ lễ phục của cô trong tủ quần áo, hình ảnh mềm mại xinh đẹp đang xoay vòng như hiện ra trước mắt hần.

Hần vẫn gọi cô là "Tiểu công chúa", nhưng cho đến thời điểm này cô mới chính thức biến thành nàng công chúa mà hần cưng chiều nhất, là thứ tồn tại trong cổ bảo quan trọng nhất với hần.

Ước chừng khoảng ba tháng sau, Ngũ Kỳ đoán tình cảm đã đến mức rất tốt rồi, có thể thử bày tỏ tình cảm của mình với hần một lần nữa, thì hần lại đột nhiên rời khỏi cổ bảo, mấy ngày không thấy trở về.

Cũng may tính cô trước nay đều luôn rất nhẫn nại, nếu hần không trở lại, vậy cô đành nằm vui ở ghế bành yên tĩnh mà đợi hần, nếu buồn chán thì giờ sách ra đọc, đọc mệt rồi thì ngồi nhìn lò sưởi ngắm người cả ngày.

Rốt cuộc bảy ngày sau, hần đã trở lại vào lúc trời mới tờ mờ sáng.

Vào lúc này, toàn bộ huyết tộc đều đã nằm trong quan tài của mình say giấc chờ đợi màn đêm buông xuống— Ngũ Kỳ vận may rất tốt, cô đang đọc sách thì không biết từ lúc nào ngủ gục trên ghế dựa, vì vậy nên khi hần về đến lập tức liền thấy cô.

Thật ra lúc cô đang ngủ của phòng mở ra cô ngay tức khắc thức dậy, nhưng mà cô vẫn nhắm mắt lại giống như đang ngủ say—cũng may trái tim huyết tộc không đập mà cũng chẳng có hô hấp nên hần không thể biết được cô đang giả bộ ngủ.

Ngón tay lạnh lẽo nhẹ nhàng gầy nhẹ sau gáy cô, âm thanh khăn khăn quen thuộc vang lên bên tai, mang theo chút thờ ơ lười biếng: "Đứng lên, con mèo nhỏ lười biếng, trời sắp sáng rồi— mau trở về quan tài của người đi."

Cô khẽ nhú mồm, không mở mắt ra, chỉ mơ mơ màng màng gọi: "Phụ thân đại nhân?"

Hần mỉm cười, giờ tay vuốt nhẹ mái tóc đen nhánh của cô.

Dường như không có phản ứng lại, cô chậm chậm mở mắt ra, kinh ngạc nhìn hần: "Ngài trở lại rồi à?"

"Ừ." Hần tùy ý đáp một tiếng, tiện tay lấy quyển sách dày mà cô đang cầm ném sang một bên: "Sao tự dưng lại ra đây ngủ?"

Ngũ Kỳ không lên tiếng mà nửa quỳ nửa ngồi ôm chặt hông hần—đôi khi, một cái ôm đơn giản so với "ta nhớ ngài" càng thể hiện sự nhớ nhung mạnh mẽ hơn.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 7 - Chương 64: Nhân vật phản diện là Vampire (10)

"Phụ thân đại nhân" ánh sáng theo ngọn nến dần sáng tỏ, Ngũ Kỳ nhẹ giọng mở miệng "Tôi nghĩ tôi biết rõ chính mình."

Hần khẽ cười một tiếng, không nói gì, vẫn lẳng lặng bế cô đi, lát sau mới đem cô đặt xuống nói: "Trời sắp sáng, cô nên trở về phòng mình."

Nói xong, hắn tùy ý xoa đầu cô, xoay người đi về phòng nghỉ chính.

Ngữ Kỳ im lặng nhìn hắn dễ dàng đẩy cửa ra, tao nhã đi vào trong đó, ngay lúc hắn đưa tay kéo cửa khép lại, cô liền cử động.

Trong nháy mắt, cô biến mất trong không trung, xuất hiện ngay giữa phòng chính, bàn tay tái nhợt đặt trên cánh cửa, ngăn nó khép lại.

Nếu là trước đây, hành vi trái quy định như vậy chắc chắn là sẽ làm hắn đến tức giận, có thể dẫn đến cái chết, nhưng hiện tại, vương giả cũng chỉ đau đầu bất đắc dĩ mà thôi — giống như một đứa con gái không hiểu chuyện cứ quẩn quít lấy phụ thân.

Hắn nhíu mày, đồ thân thể cô chậm rãi ngồi xuống "Được rồi, cô muốn nói cái đây? Thực ra cô cũng không yêu ta như cô tưởng tượng?"

Ngữ Kỳ tinh tế quan sát nét mặt hắn một chút, cảm giác rõ ràng giờ phút này hắn thật sự mệt mỏi, chần chờ một thoáng, cô khẽ hỏi "Ngài rất mệt sao?"

Thần vương tóc vàng nhíu mày, hứng thú tựa vào cánh cửa trên vách đá nhìn cô "Nếu ta nói đúng vậy, cô có thể buông tha cho ta sau đó về phòng ngủ của cô sao?" Vừa dứt lời, hắn liền đã thấy ý nghĩ được viết rõ ràng trên mặt cô, đành chờ đợi, nhích ra bên cạnh "Được rồi, công chúa nhỏ nhắn tâm của ta, đi vào nói cho phụ thân đáng thương của cô xem cô có phát hiện gì mới nào"

Nếu dựa theo nguyên tắc lúc trước, cô rõ ràng đạt được mục đích, cô tất nhiên sẽ thuận theo, thế nhưng gần đây không biết vì sao, cô luôn có một dự cảm chẳng lành — nếu cứ đơn giản buông tha như vậy, có lẽ sẽ không có cơ hội nói ra nữa.

Ngữ Kỳ mang chút áy náy nhìn hắn một cái "Thật xin lỗi, quấy rầy ngài nghỉ ngơi, phụ thân, nhưng —"

"Được rồi, trên đời này ta cũng chỉ nguyện ý bị cô quấy rầy, đừng nói nhiều nữa, vào đi." hắn dứt khoát cắt đứt lời giải thích của cô, một tay đem cánh cửa đẩy ra, khoảng chừng hai phần, ý bảo cô tiến vào.

Nhà của cấp bậc thần vương, bất luận là lớn hay nhỏ thì chất lượng vẫn là thượng đẳng, cho dù song song hai người cùng tiến vào cũng rất tốt — huống chi bọn họ tuy cao nhưng đáng người lại gầy.

Cánh cửa lần nữa khép lại, trước mặt là một mảng tối đen, Ngữ Kỳ trầm mặc một lát, hướng bên phải mà đi tới, cho đến khi chạm vào cánh tay trái của hắn mới ngừng lại.

Hắn cảm giác được cô đến gần, tự nhiên đưa tay ôm lấy bả vai nàng, trong bóng tối nhíu mày, đùa cợt nói "Hiện tại nói cho ta biết, cô còn yêu ta sao?"

Thái độ trêu chọc của hắn dẫn đến việc tạo ra không khí bất lợi cho việc thổ lộ, Ngữ Kỳ im lặng một lát, cho đến lúc không khí giữa hai người trở nên trầm mặc mới chậm rãi nói "Phụ thân đại nhân, đối với những việc ngài đối với ta từ trước đến nay, khiến ta thật sợ hãi."

Phía trong bóng tối, cô nghe được bên cạnh truyền đến một tiếng cười khẽ, nhưng không hề mang có chút địch ý nào "Ta cảm nhận được."

"Nhưng lại tôi nghĩ đến lúc tôi có thể sẽ chết, là ngài mang ánh mặt trời đến với tôi." Giọng nói của cô nhẹ nhàng, nhưng lại rất rõ ràng. "Thật sự lúc hai trưởng lão mang tôi tiến vào phòng nghỉ sự, tôi không thể bình tĩnh, tôi đã rất hoảng sợ — xung quanh đều là người xa lạ, bọn họ đối với tôi đều rất lạnh lùng rất bài xích, lúc đó tôi thấy mình thật lạc lõng, tứ cố vô thân, mọi người đều mang theo địch ý, tôi lại không có ai để dựa vào."

Lần này hắn không nói gì, chỉ im lặng, nắm lấy tay cô.

"Đến lúc gặp được ngài, sau đó ngài để tôi ngồi bên cạnh ngài." Thanh âm của cô thấp dần đi. "Trong khoảng khắc ấy, tôi biết mọi người ở đây đều trung lập, duy nhất chỉ có ngài là đứng bên cạnh tôi."

Đối mặt với bóng tối, hắn thở dài nói: "Ta chỉ đứng trên lập trường của ta, không liên quan đến cô—"

Dù đã sớm đoán được hắn sẽ nói như vậy, Ngữ Kỳ vẫn chậm rãi nói: "Mặc kệ như thế nào đi chăng nữa, giây phút tôi ngồi bên cạnh ngài, tôi không còn sợ nữa— tôi từng sợ ngài, nhưng kể từ lúc đó là ngài làm cho tôi không còn sợ hãi nữa."

Ngón tay lạnh lẽo của hắn vuốt ve gò má cô: "Tuy rằng ta không hề nghi ngờ về mị lực của mình, nhưng tiểu công chúa của ta, cô thật dễ bị lừa gạt— mới vậy mà đã động tâm rồi."

"Tôi không biết đó có được xem là động tâm hay không, cũng không thể đảm bảo lúc cảm giác của tôi lúc đó chỉ là ý lại ngài, nhưng phụ thân đại nhân— mấy tháng này ở cùng một chỗ với ngài, là khoảng thời gian vui vẻ nhất của tôi từ lúc sinh ra đến nay—không phải vì dòng máu của ngài hấp dẫn tôi, cũng không bởi vì ngài dạy cho tôi biết khiêu vũ, mà chính là bởi vì ngài ở bên cạnh tôi." Cô chậm chậm ôm lấy thắt lưng của hắn. "Mấy ngày nay ngài ra ngoài, tôi nhớ không phải là mùi vị máu của ngài, mà là sự hiện diện của ngài bên cạnh tôi— tôi biết rất rõ, là tôi yêu ngài, giống như lúc đó tôi hứa hẹn với ngài, dùng toàn bộ linh hồn và sự trung thành của tôi."

Bóng tối khiến cho thị giác mất đi tác dụng, làm cho xúc giác càng thêm sâu sắc, Ngữ Kỳ có thể cảm nhận rõ ràng ngón tay của hắn đang chậm rãi trượt trên mặt mình ngừng lại.

Thanh âm mềm mại nhưng kiên định của cô, lại mang theo sự ôn nhu khó phát hiện: "Cho dù có bị thần Vĩnh sinh nguyên rửa, nhưng nếu có thể ở cùng một chỗ với ngài, thì với tôi cho dù có uống rượu đắng địa ngục thì cũng vĩnh viễn là mật ngọt." Ngữ Kỳ nhắm hai mắt lại, trong bóng tối mờ mịt quanh thắt lưng hắn, nghiêng đầu tựa vào lồng ngực hắn, cúi đầu nói: "Cho dù nhiều năm sau này trí nhớ có mơ hồ, làm cho bản thân tôi không nhớ rõ tên của mình là gì, nhưng cái tên Eyre Lancaster sẽ là cái tên tôi ghi nhớ suốt đời, tôi cam đoan."

Hắn im lặng hưởng thụ cái ôm của cô, không lên tiếng cũng không có động tác gì, không khí trầm mặc giữa hai người dần lớn lên, ngay lúc cô nghĩ đến hắn sẽ không đáp lại lời thổ lộ của cô thì hắn lại chậm rãi mở miệng, âm thanh không còn sự tùy ý giống như ngày thường, giọng nói bình tĩnh mang theo sự tang thương thậm chí cả nghiêm trọng: "Rất lâu trước đây, ta cũng đã từng yêu một cô gái tên Angelia, cô ấy xinh đẹp tao nhã, mạnh mẽ mà đầy mị lực— Nhưng cô ấy chỉ mang lại cho ta sự

thống khổ—nếu lúc ấy không có Brooks ở bên cạnh ta, ta chắc cũng không thể chống đỡ nổi, ta không có dũng khí yêu một lần nữa, tiểu công chúa của ta, không phải cô không tốt, mà là ta không yêu ai nữa— nhưng cho dù thế nào, người sẽ là điều quan trọng nhất tồn tại trên đời này đối với ta."

Không đợi Ngừ Kỳ mở miệng, bên ngoài quan tài truyền đến âm thanh mở cửa— hình như có người bước vào.

Giây tiếp theo, một giọng nữ tao nhã mà xa lạ vang lên, mang theo sự hờn giận không hề che giấu: "Eyre, vì sao trong phòng của ta lại có quan tài của người khác? Người cho ai vào đây vậy?"

Ngừ Kỳ chưa bao giờ nghe có ai trực tiếp gọi tên hắn mà không phải là họ như vậy— có thể thấy được vị tiểu thư hoặc phu nhân này có quan hệ cực kì thân thiết với hắn. Căn bản không cần đoán, cô ít nhiều cũng đoán được, nhẹ nhàng ở trước ngực hắn viết lên— Angelia?

Sau một hồi im lặng hần thân nhiên ừ một tiếng, ngay cả cửa quan tài cũng không có mở ra, thân nhiên giương giọng nói: "Tự đi tìm một phòng ngủ khác đi Angelia, trời đã sắp sáng rồi."

Ngừ Kỳ rõ ràng cảm nhận được âm thanh bình tĩnh hần chứa đựng cả sự không hài lòng, vì thế cũng không có mở miệng, mà chỉ chờ vị tiểu thư bên ngoài kia phản ứng.

Có lẽ tất cả phụ nữ đều phạm một cái tật xấu— chính là luôn cho rằng những người đàn ông từng theo đuổi mình sẽ luôn đối với mình luôn khoan dung, thỏa mãn tất cả các yêu cầu bốc đồng của mình, cho nên cũng không biết khiêm tốn.

"Có lẽ người đã biết, ta chỉ quen ngủ ở phòng này, nếu đổi phòng khác ta sẽ mất ngủ. Hiện nay ai đang ở gian phòng này, người làm cho cô ta ra ngoài đổi phòng không được sao?"

Ngừ Kỳ nghe rõ từng câu từng chữ của cô ta, nhưng cô vẫn giữ im lặng— Cái vãi với cô ta trong tình huống này không có ích lợi gì cho việc hoàn thành nhiệm vụ, thậm chí có thể phá hủy hình tượng của mình— đôi khi so với việc một tác đất cũng phải tranh, thì tạm thời nhân nhượng càng có lợi hơn.

Tay hắn nhẹ nhàng di chuyển xuống, cảm lấy tay cô, như một sự an ủi không tiếng động, sau đó nghe được âm thanh khàn đặc của hắn không chút khách khí vang lên: "Đã nhiều năm như vậy, Angelia, người hiện tại chỉ là khách của ta, mà ta làm chủ nhà tất nhiên không muốn đối với khách của mình thất lễ— không cần nói thêm gì nữa, đi tìm phòng khác nghỉ đi."

Là một người phụ nữ có thể làm cho hắn yêu, Angelia tất nhiên đủ thông minh để hiểu được, nếu còn không chịu đi ra thì chỉ có rước lấy nhục nhã. Im lặng một lát, cô cười khẽ một tiếng: "Ta vừa rồi thất lễ, thật sự xin lỗi Eyre." Dừng một chút, cô nhẹ giọng nói: "Vậy thì, chúc ngủ ngon."

Cửa lần thứ hai bị đóng lại, xung quanh khôi phục lại sự yên ắng— Angelia rất thức thời rời khỏi.

Chỉ có mấy câu ngắn ngủi, cô tất nhiên biết được đó là một phụ nữ rất thức thời, một đối thủ nặng kí—nếu dùng cứng đối cứng, cho dù thắng thì tất nhiên cũng sẽ làm cho bản thân mình cũng vô cùng chật vật.

Ngừ Kỳ suy nghĩ một lát, nhẹ giọng hỏi: "Ngài vẫn còn yêu cô ấy sao?"

Hắn giữ im lặng một lát, lại cảm nhận được cơ thể của cô đang trở nên cứng ngắc, không khỏi thờ dãi: "Ta từ lâu đã không còn yêu cô ấy, nhưng cũng không thể lạnh lùng thờ ơ khi người gặp nạn—Angelia bây giờ đang bị một gia tộc đuổi giết, ta không thể vào lúc này đem đuổi cô ấy đi."

Cô hiểu được lúc này không thể bắt buộc hắn lựa chọn giữa mình và Angelia, đây là hành động ngu xuẩn, hơn nữa còn đẩy hắn ra xa mình hơn. Thế nhưng ở tình thế này mà không lợi dụng sự hỗ trợ với ý nghĩ muốn bồi thường cho mình của hắn thì thật là không phù hợp với phong cách làm việc của cô lắm.

Ngừ Kỳ chậm rãi buông hai tay đang ôm hắn ra, cúi đầu nói: "Tôi biết, tôi không có ý đó." Giọng cô rất bình tĩnh, nhưng người thần kinh thô cũng nghe ra sự bi thương ẩn chứa trong đó.

Một ngày yên ắng trôi qua, màn đêm lại buông xuống.

Ngừ Kỳ lẳng lặng ngồi dậy, đem quan tài mở ra, chậm rãi đứng dậy. "Ta trở về phòng đây, phụ thân đại nhân."

Trước kia ngoại trừ ngủ, tất cả thời gian cô đều ở đây— mà hành động khác thường của cô hôm nay hắn tự nhiên hiểu được vì sao, theo bản năng liền cảm cổ tay cô: "Margaret."

Cô im lặng đứng đó không nói câu nào.

Hắn chậm chậm lên tiếng, cúi đầu khàn giọng nói: "Người không cần để ý cô ta, chỉ cần xem như cô ta không tồn tại là được, không cần vì vậy mà tức giận với ta, công chúa nhỏ của ta."

Ngừ Kỳ chậm rãi quay đầu đi, im lặng nhìn hắn một hồi mới nhẹ giọng nói: "Tôi vĩnh viễn sẽ không tức giận với ngài, tôi chỉ là đau lòng— càng để ý, thì lại càng đau lòng."

Hắn im lặng, cuối cùng cũng chậm rãi buông tay ra, để cô rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 7 - Chương 65: Nhân vật phản diện là Vampire (11)

Kể từ sau hôm đó hắn đều không thấy cô đâu, mà cho dù có đi tìm cô vài lần, cô cũng không ở trong phòng, giống như cô đã bốc hơi khỏi tòa lâu đài này vậy. Rõ ràng cô đang trốn tránh hắn.

Tất nhiên Ngữ Kỳ cố ý làm vậy, thứ nhất, hiện giờ bên cạnh hắn còn có Angelia, nếu không dùng cách này, rất khó khiến hắn dành toàn bộ sự chú ý cho mình. Con người vốn là sinh vật chỉ khi đã mất đi rồi mới cảm thấy hối tiếc vì đã coi thường chúng.

Thứ hai, nếu cô tỏ ra không chút nóng giận mà vẫn ở bên cạnh hắn, như vậy thì có vẻ quá mức khép nép nhún nhường, ít nhiều tự hạ thấp mình— là con gái, bình thường có thể ngoan ngoãn nghe lời, nhưng đến khi bị chạm vào giới hạn thì nhất định phải có chính kiến, nếu không sẽ khiến người ta khinh thường.

Thứ ba, khi độ thân mật đã lên đến mức cao nhất, khi hắn muốn bù đắp cho cô thì việc tạm thời bỏ đi trong một thời gian ngắn, sẽ làm tầm quan trọng của mình trong lòng hắn cao hơn rất nhiều. Có đôi khi, nếu không mất mát, con người ta vĩnh viễn không ý thức được những thứ đó quan trọng với mình đến nhường nào.

Sáng ngày thứ năm, hắn huy động toàn bộ thuộc hạ, lật tung từng góc ngách trong lâu đài lên tìm cô.

Mãi đến khi màn đêm sắp kết thúc, trời dần sáng, rốt cục có một tên Vampire báo lại thấy cô đang trốn trên đỉnh tòa tháp cao nhất trong thành. Để hạn chế đến mức tối đa các cơ hội có thể gặp hắn, Ngữ Kỳ lựa chọn một nơi mà bình thường không có ai sẽ đặt chân đến.

Mà đúng lúc Ngữ Kỳ phỏng đoán thời gian đã đủ, đến lúc cô nên trở về phòng thì bóng dáng quen thuộc kia lại đột nhiên xuất hiện trước mặt cô.

Vampire tóc vàng mắt đỏ từ trên cao nhìn xuống cô, không nói bất cứ lời nào, vẻ mặt lạnh lùng tức giận. Đây là lần đầu tiên Ngữ Kỳ nhìn thấy vẻ mặt này của hắn, trước đây cho dù hắn có tức giận thế nào thì cũng luôn giấu sự phẫn nộ đằng sau nụ cười lạnh như băng.

Ngữ Kỳ im lặng, cuối cùng cúi đầu kêu một tiếng: "Phụ thân đại nhân."

Hắn cười lạnh "Thật bất ngờ, cô còn biết ta là ai— cô có biết là trời sắp sáng rồi không, cô còn ở đây làm gì, chờ chết sao?" Ngừng một lát, hắn thô lỗ bóp mặt cô, nhìn từ trên xuống dưới, hung hăng cau mày: "Đã mấy ngày không ăn cơm rồi, sắc mặt sao lại tái nhợt đến mức này?"

Cô im lặng cúi đầu, nhìn từ góc độ của hắn, quãng thâm dưới mắt của cô vô cùng nghiêm trọng, làm cho khuôn mặt vốn đã tái nhợt của cô càng thêm tiêu tụy.

Im lặng một lát, hắn lại có chút mềm lòng, dịu giọng khuyên: "Được rồi, đừng giận nữa." Dứt lời hắn buông cầm cô ra, dùng móng tay cắt một đường thật mạnh xuống cổ tay mình. Một dòng máu tươi đỏ sẫm phun ra.

Đưa tay đến bên môi cô, hắn nheo mắt lại, uy hiếp: "Há mồm ra, đừng để ta nói lần thứ hai."

Ngữ Kỳ nhẹ nhàng cầm lấy tay hắn, từ từ ngược lên nhìn hắn.

Dưới cái nhìn chăm chăm của cô, vẻ mặt cương cứng lạnh lùng của hắn dần dịu đi, tiếng nói khàn khàn trầm thấp vang lên, nhưng giọng điệu lại vẫn không hề nhẹ nhàng: "Không muốn biến thành xác khô thì hút hết cho ta."

Cô nghe lời cười cười, cúi đầu xuống, thế nhưng khuôn mặt tiêu tụy lại khiến cho nụ cười này trở nên yếu đuối mà mờ mịt. Hắn khó chịu cau mày.

Mà cô lại không biết điều này, chỉ tập trung liếm dòng máu tươi lạnh như băng đang tràn ra, động tác dịu ngoan như mèo con liếm sữa. Đầu lưỡi khẽ đảo qua miệng vết thương trên da hắn, càng giống như một nụ hôn dịu dàng mà triền miên.

Hắn không nhịn được cau mày, khẽ nói: "Mạnh thêm chút nữa, rất ngứa."

Từ góc nhìn của hắn, có thể thấy động tác của cô cứng lại một chút, sau đó hàng mi dài đen nhánh kia rung lên, cô khẽ nhếch nhếch làn môi mỏng đã bị máu nhuộm hồng: "Tôi chỉ sợ sẽ làm ngài đau." Giọng nói của cô rất bình tĩnh, nhưng lại khiến người ta cảm thấy cô có chút tội thân.

Hắn im lặng nhìn cô, lông mày nhíu chặt dần dần dần ra, cảm thấy chút giận dữ còn sót lại với cô kia cũng đã bị cuốn trôi sạch sẽ. Hắn thở dài một tiếng, nhẹ giọng nói: "Đừng trốn ta nữa, được không?"

Cô chậm chạp buông tay hắn ra, khẽ lắc đầu: "Tôi không trốn ngài, tôi chỉ không biết làm thế nào để đối mặt với ngài— cho tôi thêm chút thời gian nữa được không?."

"Còn cho cô thêm thời gian nữa? Sau đó cô tự biến mình thành cái bộ dạng sống dở chết dở này?" Hắn cười lạnh, túm lấy tay cô, không thêm báo một tiếng đã cường chế bắt cô về lâu đài, đưa thẳng cô về phòng.

Cô bị hắn ném vào một cái quan tài phủ đầy lông thiên nga, nghe thấy tiếng nói khàn khàn rõ ràng của hắn truyền trên đỉnh đầu: "Nếu như ngươi dám không tham gia yến hội ngày mai..." Hắn nheo mắt lại đầy nguy hiểm, cười vô cùng mỉa mai "Cô sẽ không muốn biết hậu quả đâu."

....

Nếu hắn đã nói thế, Ngữ Kỳ cũng sẽ vì không làm hắn mất mặt mà tham gia. Dù sao mục đích của cô là làm cho hắn thích cô, mà không phải là khiến quan hệ của cả hai trở nên xa cách.

Nhưng đến hôm sau, vẫn có hai tên Vampire chuyên trách đến ép cô đến đại sảnh. Mấy trăm ngọn nến đang cháy, khiến cho nơi bình thường vẫn lạnh lẽo u ám trở nên sáng như ban ngày. Trên chiếc bàn trải khăn trắng muốt bày những món điểm tâm ngọt cùng rượu, người hầu mặc quần áo chỉnh tề bưng khay đi qua đi lại. Trong âm nhạc du dương, một đôi trai tài gái sắc đang ôm nhau xoay tròn giữa sân nhảy, làn váy sắc sỡ nhiều màu ở không trung vẽ nên những đường cong diễm lệ.

Hai tên Vampire kia đưa cô đến nơi liền lui xuống, Ngữ Kỳ đứng tại chỗ im lặng một lúc lâu. Tùy tiện với một ly cocktail đi đến một góc chậm rãi nhấp nháp.

Trong những đôi trai gái đang thấp giọng nói chuyện với nhau, có hai người khiến cô chú ý— trưởng lão Richard và một vị mỹ nữ người Pháp. Cô gần như có thể chắc chắn rằng, cô gái kia hẳn là Elizabeth, nữ chính trong tiểu thuyết này.

Có lẽ do Ngữ Kỳ xuyên đến đã làm cho cốt truyện bị thay đổi, Elizabeth không trở thành con nối dõi của Ansel Al Lancaster, nhìn tình huống trước mắt có lẽ là do trưởng lão Richard ủng hộ cô ấy. Điều này dường như khiến cho tất cả mọi thứ đều biến hóa, liên minh giữa con nối dòng với bậc tiền bối đương nhiên là rất lớn mạnh, giờ khắc này ánh mắt Elizabeth nhìn Richard chan chứa sự dịu dàng.

Sau khi quan sát cẩn thận, cô tỉnh táo lại, nhận ra điệu nhạc đã bị dừng hẳn, nhưng đôi trai gái đang ôm nhau xoay tròn kia cũng không biết đã ngừng lại từ lúc nào, mà những người đang nói chuyện với nhau cũng đã im lặng, ánh mắt của mọi người đều đổ dồn về trước cầu thang xoắn ốc.

Trong sự im lặng tĩnh mịch, có tiếng bước chân quen thuộc truyền từ đằng xa tới, nhẹ nhàng, chậm rãi, lười nhác mà lại tao nhã, Ngữ Kỳ đột nhiên hiểu ra nguyên nhân khiến lúc này họ trầm mặc.

Giây tiếp theo, một bóng dáng cao to xuất hiện trên tấm thảm đỏ trải giữa cầu thang. Tất cả Vampire đồng loạt cúi đầu, đồng loạt dùng tư thế kính cẩn tao nhã mà hành lễ. Trong phút chốc, tầm nhìn đang vô cùng chật hẹp bỗng trở nên vô cùng trống trải, trong mắt Ngữ Kỳ giờ chỉ có một mình hắn.

Vương giả tóc vàng không thèm để ý đến đám người đang hành lễ quanh mình, ánh mắt của hắn quét đến chỗ cô thì ngừng lại. Hắn chậm rãi nhếch khóe môi, vẽ thành một nụ cười lười biếng, thông thả bước xuống cầu thang.

Đối với Vampire, tốc độ thế này phải nói là có ý đi chậm lại, vô cùng chậm nhưng ở đây ngoại trừ Ngữ Kỳ, không một ai dám ngẩng đầu lên. Bọn họ cúi gằm mặt như trước, im lặng, cung kính phục tùng.

Hắn nhìn cô không chớp mắt, bước thẳng đến chỗ cô, dáng vẻ thong dong tùy ý, khuôn mặt vẫn không chút cảm xúc như trước, giống như đã coi đám quý tộc Vampire đang khom mình hành lễ kia chỉ là phong nền không cần thiết.

Khác với những lúc ở bên cạnh cô, mỗi bước chân của hắn lúc này đều tản ra khí thế áp bách mạnh mẽ, lấn át qua hơn chục tên quý tộc Vampire nơi này.

Đến khi chỉ còn cách cô hơn một mét, hắn mới dừng lại, từ từ thả lại khí thế quanh mình. Lúc này, đám Vampire mới lục tục đứng thẳng người dậy, quay lại xem.

"Hôm nay, ta muốn tuyên bố một việc." Hắn im lặng nhìn Ngữ Kỳ, cũng chậm rãi tuyên bố với tất cả mọi người " Từ hôm nay, Margaret sẽ là người thừa kế duy nhất của ta!" Hắn ngắt ra một chút, ánh mắt nheo lại, cố ý kéo dài câu nói " Cũng là..." Hắn chậm chạp không nói tiếp, mãi đến khi thấy ánh mắt nghi hoặc của cô mới mỉm cười, nhấn mạnh từng chữ "... bạn lũ duy nhất của ta."

Ngữ Kỳ đã hoàn toàn sững sờ, đây là tình huống cô chưa từng nghĩ đến, trong giây phút ấy, cô chỉ biết ngơ ngàng nhìn hắn, không biết mình nên làm gì, đến tận khi hắn chậm rãi dang tay về phía cô.

Trong trường hợp hắn tuyên bố một sự kiện như vậy, cho dù thế nào cô cũng không thể làm hắn mất mặt — Ngữ kỳ ngoan ngoãn bước lên phía trước, vùi mặt vào lòng hắn, ôm chặt lấy thất lưng hắn.

Không biết hắn đã làm gì, đám quý tộc nơi này không có bất cứ ai tỏ vẻ kinh ngạc, ai cũng bình tĩnh như thể đã đoán được việc này sẽ xảy ra, tất cả mọi người thờ ơ như đang được diễn theo kịch bản đã được sắp xếp sẵn vậy.

"Phụ thân đại nhân..." Cô ở trong lòng hắn, nhỏ giọng nói " Tôi rất cảm ơn ngài, thế nhưng...thật ra tôi không cần danh phận, tôi chỉ quan tâm đến việc tình cảm của ngài đối với tôi..." Chưa nói hết câu, cô đã im bặt, cô nghĩ thấy trên người hắn có mùi máu tươi, mùi máu tươi vô cùng nồng đậm.

Cô gãy ra khỏi lòng hắn, trừng mắt hỏi: "Ngài đang bị thương sao?"

Hắn mỉm cười, đưa tay xoa đầu cô, giọng nói khàn khàn nhưng mềm mại, tựa như loại lông thiên nga quý giá nhất "Ta đã diệt sạch gia tộc DIya, Angelia đã rời khỏi đây... vậy em đã hài lòng chưa? Công chúa nhỏ của ta?"

Ngữ Kỳ không biết làm sao, theo bản năng hỏi lại "Cái gì?"

Hắn mỉm cười, lại kéo cô vào lòng, chậm rãi thì thầm bên tai cô "Từ nay trở đi, ta chỉ thuộc về một mình em."

Cô im lặng ngơ ngác núp trong lòng hắn một lúc lâu sau mới tỉnh ngộ, dang hai tay ôm lấy hắn, khẽ hỏi: "Vậy là, ngài thích tôi sao?"

Trước khi nghe được câu trả lời của hắn, Ngữ Kỳ đã cảm giác được đầu ngón tay cô đang chạm phải một mảnh vật áo ẩm ướt lạnh băng, không chỉ vậy, chất lỏng lạnh lẽo kia vẫn đang chậm rãi ứa ra, khuếch tán, lan rộng.

Cô lập tức hiểu ra, suy đoán của mình là chính xác, hắn đang bị thương, hơn nữa, vết thương không hề nhẹ. Vì nếu như chỉ là bị thương bình thường, thì sau thời gian dài như vậy, miệng vết thương cũng đã khép lại.

Mặc kệ tất thảy, Ngữ Kỳ túm lấy cánh tay hắn, dùng tốc độ nhanh nhất có thể kéo hắn rời khỏi đại sảnh, chọn bừa một hành lang u ám mà rẽ vào.

Mái tóc đen bị gió thổi tung còn chưa kịp rũ xuống bờ vai, cô đã đưa tay cời lễ phục của hắn.

"Em muốn làm gì..." Hắn bất đắc dĩ ngăn hành động của cô lại, lại bị sát khí tản ra từ cô làm giật mình. Sừng sốt một lát, hắn mới khẽ cười " Hóa ra một con mèo dù có ngoan ngoãn đến mức nào đi chăng nữa, thì cũng có lúc giương nanh múa vuốt."

Cô không thèm để ý, chỉ nhanh chóng cởi cúc áo ra, nhẹ nhàng xắn áo hắn lên. Quả nhiên nhìn thấy bên sườn phải của hắn có một vết thương, máu đen đang chậm rãi ứa ra, lại không có một chút dấu hiệu nào là sẽ lành lại.

"Vết thương do súng? Viên đạn đã được lấy ra chưa? Tại sao vết thương không thể tự lành?" Bởi vì lo lắng, cô nói rất nhanh, ừn ừn đặt câu hỏi.

Hắn không thèm để ý, chỉ nở nụ cười "Không sao, ta không dễ chết vậy đâu.."

Cô cau mày, ngắt lời hắn, vô cùng chắc chắn mà nói ra suy đoán của mình "Có phải ngài vẫn chưa lấy viên đạn ra đúng không, nếu không miệng vết thương đã liền lại lâu rồi. Là loại đạn nào? Đạn mạ bạc?"

Hắn thờ dãi, nhẹ nhàng nói "Đúng, là đạn mạ bạc, dường như còn phủ thêm một lớp nước thánh." Vừa dứt lời đã nhìn thấy cô đưa tay lấy viên đạn ra, hắn vội vàng ngăn lại "Em điên rồi sao, trên đó phủ một lớp nước thánh rất dày!"

"Là ngài điên rồi, cô ta đáng để ngài làm thế này sao?" Cô giật cổ tay, rất dễ dàng thoát khỏi tay hắn, cắn răng đưa ngón tay vào miệng vết thương của hắn.

Hai người gần như đồng thời phát ra tiếng kêu đau, hắn bị đau vì miệng vết thương bị động vào, còn cô lại là bởi vì ngón tay bị tổn thương.

Hắn nhắm mắt lại, nhăn mày đau đớn "Không phải vì cô ấy."

Ngữ Kỳ chịu đựng sự đau đớn mãnh liệt đang truyền khắp thân thể, đến khi chạm đến viên đạn kia lại bị lớp bạc cùng nước thánh phủ trên đó đốt đến cả người run rẩy, môi dưới đã bị hăm răng trắng bóng cắn nát.

Nhưng cho dù có bị như vậy, hai ngón tay của cô vẫn kẹp chặt đầu đạn, kéo nó ra ngoài.

Hắn mệt mỏi tựa vào vách tường, chậm rãi vươn tay vuốt lên cái trán đã đầm mồ hôi của cô, khẽ cười "Mèo ngốc."

Cô ngẩng mặt nhìn hắn.

"Thấy em muốn như vậy..." Ánh mắt hắn mang chút trêu chọc, nhưng nụ cười lại dịu dàng hiếm thấy "Ta sẽ thử yêu em."

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 8 - Chương 66: Nhân vật phản diện tâm thần (1)

Thời điểm cô bước vào thế giới mới là lúc ba giờ chiều, địa điểm ban đầu là một trại an dưỡng yên tĩnh. Ngữ Kỳ vừa mới mở mắt ra đã nhìn thấy một bác sĩ trẻ ở tuổi đôi mươi mặc áo khoác blouse trắng, nhìn mình cười ngai ngùng ngồi đối diện. Dưới cặp kính gọng đen là khuôn mặt thanh tú đẹp trai, đem đến một loại khí chất sạch sẽ mà ấm áp.

"Vây phiền cô rồi, Cố tiểu thư." Giọng nói trong suốt ôn hoà cùng với vẻ mặt hơi ngượng ngùng có lẽ là đã đủ để các cô gái cảm nểng. Đáng tiếc Ngữ Kỳ ngay lập tức ý thức được rằng: anh ta không phải là mục tiêu của nhiệm vụ lần này.

Một nhân vật phản diện sẽ không có nụ cười sạch sẽ như vậy. Bọn họ gắn liền với sự hủy diệt và tàn phá, trong ánh mắt ít nhiều mang theo chút tối tăm. Hoặc nói cho cùng, ánh mắt bọn họ thâm sâu hơn rất nhiều, nụ cười cũng không thể thuần túy như vậy.

Tư liệu nhanh chóng hiện lên trong óc. Bác sĩ trẻ tuổi này tên là Thích Hân, nam chính trong nguyên tác, một người của trại điều dưỡng, mà nói trắng ra là bác sĩ tâm thần.

Trong nguyên tác, nữ chủ Hạ Mạch Mạch là cô gái đơn thuần lương thiện. Thời trung học cô đã thầm mến bạn học Thích Hân đa tài. Mãi đến khi sắp tốt nghiệp mới thổ lộ thành công. Chỉ là ngày vui chẳng được là bao, bọn họ bên nhau không lâu thì mỗi người đều có tương lai riêng. Hạ Mạch Mạch đi học tiếng Trung hệ B, nam chính thì đi học Y. Cứ như vậy, hai người dần cắt đứt liên lạc, khi gặp lại đã là mấy năm sau, hết thấy đều đã cảnh còn người mất. Nhưng trải qua một loạt các biến cố, cuối cùng họ cũng yêu nhau, kết thúc HE mỹ mãn.

Mà nguyên nhân làm Thích Hân quyết đoán dứt khoát chọn Y là vì anh của anh, Thích Trạch.

Tuy rằng chúng máu mủ nhưng tính cách hai anh em lại khác nhau. Nếu nói Thích Hân là ngọn lửa sáng ngời ấm áp thì Thích Trạch như biển sâu lạnh lẽo u ám.

So với đứa em Thích Hân ngoan ngoãn hiểu biết, người anh Thích Trạch lại là một người hoàn hảo. Từ rất nhỏ anh ta đã bộc lộ tài hoa và sự thông minh, khiến bố mẹ hàng xóm không thể không thừa nhận, anh ta là một thần đồng hiếm có.

Nhưng với một đứa trẻ, không phải cứ có thành tích tốt thì sẽ khiến cho mọi người yêu mến. Thích Trạch vì quá mức thông minh tài giỏi, anh ta rất cô đơn, quái gở, thường xuyên cãi lại giáo viên, cũng không giao tiếp với bạn bè, vĩnh viễn cảm thấy mình thông minh tài trí hơn người. Đối diện với người khác, anh ta luôn tự cho mình hơn người, khiến người xung quanh luôn cảm thấy rất phản cảm. Cũng vì thế mà từ nhỏ đến lớn, sự tồn tại của anh ta đã là một điều khó chịu, anh ta thậm chí không có một người bạn thật sự.

Thích Trạch thông minh hơn những người ở nơi ấy rất nhiều. Anh ta lấy bằng cử nhân về địa chất tại Đại học Brown Mỹ, trở thành một trợ thủ của một chuyên gia tài hoạ địa chất hàng đầu. Những tưởng anh ta sẽ có một cuộc sống rất huy hoàng. Nhưng ngoài ý muốn, hai năm sau anh ta đột nhiên trở về nước, trở về mà không một lời giải thích, chỉ ngày ngày nhốt mình trong phòng không giao tiếp với bất cứ ai, không tham gia vào bất kỳ hoạt động xã hội, giống như cắt đứt liên lạc với toàn bộ thế giới bên ngoài.

Như vậy rõ ràng không bình thường. Thích Hân nhanh chóng phát hiện ra anh mình dường như trở nên miễn cảm và đa nghi, thường xuyên cảm thấy có người muốn

hại mình, thần kinh luôn không ổn định, dường như cảnh giác với mọi thứ chung quanh.

Điểm giống nhau duy nhất của hai anh em đó là bề ngoài xuất sắc và tài hoa hơn người. Thích Hân tuy không bộc lộ tài năng như anh trai, nhưng từ nhỏ đến lớn đều vững vàng ngồi trên ngai vàng đứng nhất, bởi vậy sau khi tìm đọc tư liệu, anh đã xác nhận Thích Trạch mắc chứng hoang tưởng rất nghiêm trọng.

Nếu như mắc phải bệnh này ở mức độ nhẹ, người bệnh vẫn có thể ý thức được mình không bình thường, chỉ là không thể khống chế mà thôi. Nhưng Thích Trạch lại rất tin rằng có người muốn hại mình, hơn nữa từ chối không tiếp nhận trị liệu. Anh ta căn bản không chấp nhận được việc tinh thần của mình đã xảy ra vấn đề.

Việc này làm cho Thích Hân rất sốc. Tuy rằng tính cách hai anh em hoàn toàn bất đồng, nhưng bọn họ rất yêu thương nhau. Khi hai người còn nhỏ, công ty của vợ chồng Thích thị vừa mới khởi bước, hai người hầu như đặt hoàn toàn tâm trí vào việc đầu tư, căn bản không quan tâm tới hai đứa con, cả ngày lẫn đêm không về nhà, thuê giúp việc về chăm lo ba bữa cho hai anh em, rồi để tiền sinh hoạt vào ngăn kéo để bọn họ lấy. Trừ việc đó ra thì chưa từng hỏi đến cuộc sống và việc học của con cái.

Có cha mẹ vô trách nhiệm như vậy nên từ nhỏ Thích Trạch đã đảm đương nhiệm vụ chăm sóc em. Cho dù anh ta cũng chỉ lớn hơn Thích Hân hai tuổi, ngay cả việc chăm sóc bản thân cũng đã khó.

Khi đó Thích Hân khác bây giờ, còn ngại ngần thẹn thùng, trầm mặc ít lời lại hướng nội, luôn đi theo Thích Trạch, như một cái đuôi không cắt bỏ được, không có cảm giác an toàn, rất y lại Thích Trạch.

Thật ra ngay từ ngày đầu đến trường, thành tích của Thích Hân chỉ có thể xem như tạm đạt tiêu chuẩn. Nhờ Thích Trạch ngày ngày giảng bài giúp anh, anh bắt đầu dần dần tiến bộ, sau đó vươn lên đứng đầu lớp. Bởi vậy ở một mức độ nào đó mà nói, Thích Trạch là người thầy vỡ lòng của anh.

Mà người em cũng là điều khiến Thích Trạch yên lòng nhất khi sang Mỹ du học. Ngày thường nói chuyện cùng cha mẹ tuyệt không quá ba câu. Nay anh ta lại dạn dỏ người quen rất nhiều, để khi mình đi thì họ sẽ đề ý nhiều đến Thích Hân.

Mà cũng không ai ngờ, thiên tài Thích Trạch sau khi từ Mỹ trở về lại mắc loại bệnh như vậy. Vậy thì chả khác gì thiên chi kiều tử (1) cao cao tại thượng trên mây đột nhiên rơi xuống vùng bùn thấp kém.

(1) Thiên chi kiều tử: đứa con kiều ngạo của trời, để chỉ người giỏi giang, may mắn hơn người khác.

Bởi vậy có thể nói, Thích Hân sở dĩ lựa chọn trở thành một bác sĩ tâm thần có liên quan nhiều tới Thích Trạch.

Nhưng chỉ cần vậy đã khiến Thích Trạch trở thành trở ngại cho nam nữ chính ở đại học. Mà điều thực chất biến anh ta trở thành nam phụ phản diện là sự hoài nghi sâu sắc với nữ chính. Theo anh ta, từ khi trở về từ Mỹ, cuộc sống thay đổi nhiều, mà thay đổi nhiều nhất là Thích Hân đã có bạn gái tên Hạ Mạch Mạch.

Vì thế theo lẽ tự nhiên khi Thích Hân bắt đầu qua lại với Hạ Mạch Mạch vào một thời điểm không thỏa đáng như vậy, nữ chính trở thành đối tượng hoài nghi lớn nhất trong lòng Thích Trạch. Anh ta chắc chắn cho rằng cô có ý tiếp cận Thích Hân, mục đích là hại mình.

Vì phản kích, cũng vì làm cho em mình không bị lừa gạt, anh ta có ý đồ chia rẽ Thích Hân và Hạ Mạch Mạch mấy lần.

Chỉ là vì nam nữ chủ quá gắn kết nên anh ta chưa bao giờ thành công.

Nhưng ngay cả như vậy, anh ta cũng đã là chướng ngại lớn nhất giữa nam nữ chủ trong tiểu thuyết. Dường như vài lần xung đột đều là do anh ta dựng lên, bởi vậy cái danh hiệu nhân vật nam phụ phản diện hoàn toàn xứng đáng với anh ta.

Ngữ Kỳ lại vào vai Cố Ngữ Kỳ, là một y tá của trại an dưỡng, là người không từ thủ đoạn theo đuôi Thích Hân mà trở thành nữ phụ ác độc.

Đây là tư liệu chính của cuốn tiểu thuyết, Thích Hân vừa nói với Ngữ Kỳ câu: "Phiền cô rồi", anh ta còn hy vọng cô có thể quan tâm, chiều cố Thích Trạch hơn một chút. Ở phương diện tình cảm, Thích Hân có thể nói là ngu ngốc đến cực điểm, không chút ý thức được Cố Ngữ Kỳ ân cần với anh là đang theo đuôi anh.

Cũng may mục đích tới đây của Ngữ Kỳ là làm cho Thích Trạch thích mình, bởi vậy việc Thích Hân hoàn toàn không biết gì về tình cảm kia xem như là chuyện tốt, mà yêu cầu này cô lại không có lý do gì từ chối.

Sau khi miêu tả khái quát về tình hình của Thích Trạch, Thích Hân đưa cô đi đến phòng bệnh của anh ta.

Trại tâm thần này thuộc về tư nhân, các khía cạnh khác như điều kiện môi trường, cơ sở vật chất, y bác sĩ chăm sóc sức khỏe đều tốt. Chỉ là viện phí rất cao, bởi vậy bệnh nhân cũng không nhiều, nhưng về cơ bản là không đến mức cắt cổ.

Bởi vậy, khác với các trại an dưỡng khác tám đến mười người một phòng bệnh, nơi này bình thường đều là hai đến bốn người một phòng, nhưng tình huống của Thích Trạch hơi đặc biệt. Anh ta cho rằng bạn cùng phòng muốn hại mình, có khả năng gây ra hành vi nguy hiểm, bởi vậy nên phải sắp xếp anh ta một mình một phòng.

Đây là tình huống Ngữ Kỳ nắm được từ Thích Hân, nhưng đến khi chính thức từ ngoài cửa nhìn vào trong phòng cô vẫn không khỏi sửng sốt. Một căn phòng hơn chục mét vuông hoàn toàn trống trải, mặt trời còn không chiếu được qua cửa sổ thủy tinh, chính giữa là chiếc giường trực tiếp hàn trên mặt đất, tất cả các góc được mài thành hình tròn và được phủ một lớp bông dày; tất cả các đồ dùng làm bằng plastic, và thậm chí bề mặt tường còn làm bằng vật liệu đặc biệt.

Bình thường phải có khuynh hướng bạo lực hoặc khuynh hướng tự mình hại mình mới có thể ở trong căn phòng như vậy, bởi vậy trong khoảng thời gian ngắn Ngữ Kỳ không thể phản ứng gì.

Thích Hân thấy cô như vậy, nghĩ rằng cô sợ hãi, vội vàng mở miệng giải thích, "Anh ấy cũng không nguy hiểm như vậy, anh ở phòng này cũng không phải do chúng ta cưỡng chế, mà là chính anh ấy yêu cầu muốn ở phòng an toàn nhất trong trại an dưỡng." Dừng một chút, anh bắt đầu dĩ nhiên mảy: "Thật ra cô xem cửa kính phòng này khác với thủy tinh công nghiệp. Cửa kính phòng này anh ấy yêu cầu đổi thành thủy tinh chống đạn."

Nghĩ về những thông tin được đề cập, Ngữ Kỳ nhủ mảy, "Anh ta cảm thấy sẽ có người lên kút lên vào? Hay cho rằng sẽ có người mời tay súng bắn tỉa đến ám sát

anh ta?

Thích Hân cười khổ lắc đầu, nhìn thoáng qua trong phòng sau mới nhẹ giọng nói, "Tôi đi trước, không đi vào với cô được."

"Nếu anh ấy nhìn tôi đưa cô đến, có lẽ cô cũng lọt vào chế độ đãi ngộ giống Hạ Mạch Mạch. Anh ấy hoài nghi Mạch Mạch vì hại anh mà cố ý tiếp cận với tôi."

Ngữ Kỳ gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, sau đó chậm rãi chuyển tầm mắt qua căn phòng, yên lặng nhìn người dựa vào giường, lặng lẽ nhìn ra ngoài cửa sổ. Nhưng cô có thể khẳng định anh ta không nhìn phong cảnh, không có ai có ánh mắt cảnh giác như vậy khi thường thức cảnh đẹp.

Anh ta và Thích Hân giống nhau đến sáu bảy phần. Cả hai đều có diện mạo thanh tú nhã nhặn, nhưng khí chất lại hoàn toàn bất đồng. Nếu phải miêu tả rõ ràng thì chỉ cần liếc mắt một cái là nhận ra ngay Thích Hân chính là loại học sinh ngoan ngoãn điển hình, còn anh ta lại có chút quái dị của thiên tài.

Dường như cảm giác được có người nhìn, anh ta quay đầu lại, ánh mắt vô cùng chuẩn xác đối diện với Ngữ Kỳ.

Ngữ Kỳ mỉm cười thân thiện cười với anh ta, đồng thời lặng lẽ đánh giá anh ta. Có thể thấy, anh ta rất gầy, hai bên má hóp vào, có vẻ sa sút vàng vọt đồng thời mang theo vài phần mệt mỏi. Dù sao điều này cũng không ảnh hưởng gì đến loại người cao ngạo mà rụt rè như anh ta.

Đôi mắt sắc nét bình tĩnh của anh ta bây giờ trái ngược hoàn toàn với khuôn mặt rất gầy gò của mình, không phải là do mệt mỏi, mà vì thiếu ngủ kéo dài nên trở nên nhợt nhạt. Hẳn là anh ta đã không nghỉ ngơi rất lâu rồi.

Khi cô quan sát Thích Trạch, anh ta hiển nhiên cũng đánh giá cô, đôi mắt anh ta như có thể nhìn thấu lòng người, đôi mắt ấy đang nhìn thẳng vào mắt cô, có vẻ như đang chặn lại ánh mắt của cô, phân tích một âm mưu gì đó đang được che giấu.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 8 - Chương 67: Nhân vật phản diện tâm thần (2)

Mặt trời sau 11 giờ chiếu những tia nắng vào căn phòng trống trải, bóng dáng Thích Trạch như chìm trong cái nắng ảm áp mà mê người, vẻ mặt anh ta cũng trở nên dịu dàng hơn.

Ngữ Kỳ thấy ánh mắt tập trung nghiên cứu của anh ta, cô xoay người đóng cửa lại.

Đến khi cô nhìn anh ta một lần nữa, một giọng nam trầm thấp đột ngột vang lên trong phòng: "Cô là y tá mới tới." Giọng anh ta như những nét mực trên giấy Tuyên Thành, mạnh mẽ mà sắc bén, làm cho người khác có cảm giác khó quên.

Câu đầu tiên anh ta nói với cô là câu trần thuật, không phải câu nghi vấn. Lúc nói chuyện vẫn nhìn chằm chằm cô không dời mắt. Điều đó cho thấy anh ta thích được làm chủ, khao khát nắm trong tay quyền kiểm soát mọi thứ.

Ngữ Kỳ đi đến bên giường anh ta, chỉ đơn giản tự giới thiệu một chút, nụ cười đúng mực, thể hiện thái độ thân thiện của một y tá đầy kinh nghiệm với anh ta: "Anh có thể gọi tôi là Tiểu Cô."

Tư liệu thực chính xác, Thích Trạch xác thực không phải một người am hiểu giao tiếp. Anh ta chỉ thờ ơ nhìn cô, không mỉm cười, không gật đầu, dường như hoàn toàn không biết trong trường hợp này nên đưa ra một phản ứng đáp lại đối phương.

Ngữ Kỳ có chút bất đắc dĩ, đành phải tùy tiện tìm một đề tài nói chuyện: "Sáng nay hình như anh không tham gia vào Ngu liệu". Ngu liệu ở đây chỉ đơn giản là liệu pháp giải trí, hạng mục chủ yếu là y tá và các bệnh nhân cùng nhau khiếu vũ, hoặc tiến hành đánh bóng bàn để giúp bệnh nhân sớm bình phục.

Thích Trạch vẫn không lên tiếng như trước, nhìn về phía cô, trong ánh mắt vẫn hàm chứa sự đề phòng và cảnh giác không dễ phát hiện.

Ngữ Kỳ vốn nghĩ rằng anh ta sẽ giải thích một chút nguyên nhân vì sao không đi. Chỉ cần anh ta nguyên ý mở miệng thì cô sẽ có biện pháp trò chuyện với anh ta. Song anh ta vẫn không nói một lời nào.

Im lặng một lát, Ngữ Kỳ thấy anh ta cầm một quyển tạp chí, cô giương mắt nhìn anh ta rồi thì bỗng nhiên thấp giọng nói: "Luận bình địa chất.". Dừng một chút, cô cười hỏi: "Tạp chí chuyên ngành?"

Không biết có phải vì liên quan tới phương diện học tập hay không mà ánh mắt Thích Trạch liền thay đổi. Ngữ Kỳ mới biết được "Làm người khác phản cảm bởi sự ưu tú" trong tư liệu là như thế nào. Rõ ràng anh ta đang nằm trên giường, ngẩng đầu nhìn cô, song vẫn có cảm giác như chính anh ta mới là người ở trên cao cao nhìn xuống cô.

Anh ta hiếm khi chủ động mở miệng, khi hỏi cũng hỏi một vấn đề cổ quái, "Làm thế nào để sử dụng đồng vị để xác định tuổi địa chất?"

Ngữ Kỳ nhìn anh ta trong chốc lát, tuy rằng không rõ vì sao có vấn đề này, nhưng vẫn thử đáp, "Là lợi dụng định luật tính phóng xạ chất đồng vị suy biến đến trạng thái ổn định sao?"

Khoé môi Thích Trạch nhếch lên một chút, lộ ra sự khinh miệt điển hình, "Chỉ cần là người đầu óc không có vấn đề đều biết, tôi cần một đáp án có công thức chính xác." Anh ta vạch ra điểm không đúng này rồi tiếp tục nói, " $t=1/\lambda \ln[1+d/n]$, đây mới là đáp án tiêu chuẩn."

Từ nhỏ đến lớn, anh ta định nghĩa rằng người khác có vấn đề về đầu óc, vì thế việc anh ta chưa từng có một người là bạn chuyện dễ lý giải. Ngừ Kỳ im lặng nhìn anh ta một lát, mặt không thay đổi gât đầu: "Cảm ơn, tôi biết rồi."

Thích Trạch không hiểu ý nghĩa câu ấy, vẫn như trước, dựa vào kiến thức của mình tiếp tục nói: "Đây chỉ là những kiến thức cơ bản nhất về địa chất, cô không thể trả lời một cách chính xác thì rõ ràng, cô không thể hiểu được Luận bình địa chất. Cho dù với tôi, nó vẫn là một tạp chí nông cạn."

Lúc này Ngừ kỳ mới ý thức được bằng cách nào đó anh ta đã khảo sát trình độ và tư cách cô khi cô hỏi về tạp chí. Trong khoảng thời gian ngắn ấy, cô có chút dờ khóc dở cười.

"Tôi đề nghị cô nên xem một số sách lý giải năng lượng chẳng hạn như [nham thạch học], [cấu tạo địa chất học], [thổ nhưỡng học], [lời giới thiệu khoa học địa cầu]...."

Lúc anh ta đang thao thao bất tuyệt về đầu sách thứ mười một thì Ngừ Kỳ đã ngắt lời: "Tôi không quan tâm về địa chất."

Tạm dừng một chút, giọng cô dịu lại một chút, "Nhưng dù sao cũng cảm ơn."

Thích Trạch ngừng lại, không thể hiểu được cô đang nghĩ gì, đôi lông mày nhăn lại: "Cô không hứng thú vậy hỏi tôi về Luận bình địa chất làm gì?"

Ngừ Kỳ đã có phần hiểu về những ý nghĩ khác người của anh ta. Cô nhìn anh ta, đáp: "Tôi chỉ muốn tìm một chủ đề thú vị để nói chuyện với anh."

"Tìm một chủ đề thú vị để nói chuyện?" Thích Trạch cau mày lặp lại câu nói của cô, đầy cảnh giác, con người đen lầy nhìn chăm chăm vào cô: "Cô làm vậy có mục đích gì?"

Bị ánh mắt anh ta nhìn chăm chăm như vậy, Ngừ Kỳ cũng không khăn trương. Nhưng trên thực tế, ở một mức độ nào đó, anh ta hỏi vậy cũng là kết quả do cô định trước. Đó gọi là phá trước xây sau, so với việc sau này bị anh ta nghi ngờ rồi bất hoà, thì chỉ bằng khiến cho anh ta hoài nghi trước, rồi mới bắt đầu làm cho anh ta tin.

Vì thế cô bắt đầu dĩ cười cười: "Tôi có mục đích gì được? Mỗi y tá sẽ tìm cách để trò chuyện với bệnh nhân, điều đó là có lợi cho sự phục hồi của anh."

Sự thật là vậy, trò chuyện với bệnh nhân là việc mà bác sĩ và y tá phải làm. Sự hoài nghi trong ánh mắt Thích Trạch dần phai nhạt, song vẫn khẳng khái cãi lại: "Tôi không có vấn đề về thần kinh, không cần phải tư vấn tâm lý".

Ngừ kỳ nhún mày: "Thật không? Vậy chứng minh đi."

Thích Trạch nhún mày, con người đen thể hiện sự bình tĩnh, lý trí: "Nếu cô muốn đánh giá một người có tội, thì cô cần phải đưa ra bằng chứng để chứng minh hấn là một tội phạm, chứ không phải đòi hỏi hấn chứng minh mình vô tội." Dừng một chút, anh ta hơi kích động hỏi: "Cô hiểu ý tôi chứ?"

"Anh nói nếu tôi cho rằng anh có vấn đề về tinh thần, tôi nên nghĩ ra biện pháp và chứng cứ chứng minh điểm này, chứ không phải đi yêu cầu anh chứng minh mình không có vấn đề."

Ngừ Kỳ cười nhìn anh ta, hơi nheo mắt, khen ngợi: "Dù sao ý nghĩ logic của anh còn tốt so với hầu hết những người bình thường."

Anh ta trầm tĩnh nhìn cô, trên mặt biểu hiện cái cảm giác "Làm người ta phản cảm vì sự ưu tú". "Không phải là tốt hơn đại đa số người bình thường." Anh ta thờ ơ nhếch môi, hơi khinh thường: "Mà là vượt xa tất cả."

Đúng vậy, tư liệu ghi rõ "Luôn luôn cảm thấy chỉ số thông minh của mình hơn người" rất chính xác. Ngừ Kỳ bắt đầu dĩ nói: "Được rồi, là vượt xa đại đa số người bình thường."

"Chờ một chút." Anh ta nhún mày, "Nói theo góc độ của ngôn ngữ học, cô tự cho là người bình thường đồng thời xếp tôi tương đương với nhóm người không bình thường."

Ngừ kỳ ngắt ra, nghe anh ta nói câu tiếp theo.

"Bởi vậy tôi cho rằng sự biểu đạt của cô là không xác thực, tôi có thể cho cô quyền thu hồi lời nói ấy." Giọng anh ta thật ra đáng bề trên, dường như cho phép Ngừ Kỳ sửa chữa lời nói sai, hoàn toàn không suy nghĩ đến khả năng đối phương thực sự xếp anh ta vào nhóm bất bình thường.

Ngừ Kỳ trầm mặc nhìn anh ta một lát, cuối cùng lựa chọn lảng tránh vấn đề này, "Đến giờ rồi, tôi phải đi kiểm tra hành lang."

Lúc cô xoay người phải rời khỏi, Thích Trạch lại gọi cô lại "Y tá Cố"

Ngừ kỳ dừng lại, xoay người, hơi kinh ngạc mà nhướn mày: "Có việc gì?"

Anh ta không lập tức nói ra ý đồ gọi cô lại mà chỉ dùng ánh mắt kỳ quái nhìn chăm chăm vào cô một lát, dường như đang cân nhắc gì đó. Một lát sau, anh ta hạ giọng, giọng nói biểu hiện thực sự nghiêm túc: "Tôi có thể tin tưởng cô không?"

Hết sừng sốt, Ngừ Kỳ gât gât đầu: "Đương nhiên có thể, làm sao vậy?"

Anh ta trầm mặc một lát, đánh giá cô từ trên xuống dưới một lần, sau đó nhăn mày: "Chờ một chút, để tôi nghĩ kỹ đã".

"....."

Ước chừng sau khoảng ba mươi giây, anh ta tự lẩm bảm nói gì đó. Bởi vì anh ta cứ lẩm bảm lâu bẫu nên Ngừ Kỳ không nghe thấy gì. Song nhìn nét mặt anh ta cũng đủ phán đoán nội dung đại khái là "Trong tình huống không có bánh ngọt đành tạm chấp nhận ăn bánh bao vậy."

Tự lẩm bầm xong, anh ta chậm rãi ngừng mắt nhìn cô: "Cho dù năng lực của cô có hạn, nhưng tôi hy vọng cô có thể giúp tôi làm một việc."

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 8 - Chương 68: Nhân vật phản diện tâm thần (3)

Sau khi nghe Thích Trạch thấp giọng thì thầm như thể đang báo cáo bí mật quan trọng cho quốc gia, Ngử Kỳ im lặng một lúc, nhú mồm: "Ý của anh là muốn tôi giúp anh đi giám sát bác sĩ Thích, khi nào bạn gái bác sĩ đến tìm anh ấy thì báo lại cho anh phải không?"

Mặc dù có vẻ như nếu cô chấp nhận yêu cầu của anh ta thì sẽ rất có lợi cho việc gia tăng độ hảo cảm, nhưng nếu đáp ứng chuyện này dễ dàng quá thì cũng không được bình thường, thậm chí còn có thể bị anh ta nghi ngờ. Dù sao cũng không có hệ lý bình thường nào lại tình nguyện nghe theo lời của bệnh nhân tâm thần đi giám sát bác sĩ cả.

Cho nên khi nhìn anh ta gật gật đầu, Ngử Kỳ mỉm cười nhẹ nhàng, nhưng không chút khách khí nói: "Việc này tôi sẽ không giúp anh."

Trong nháy mắt, biểu cảm trên khuôn mặt của Thích Trạch đông cứng lại, anh ta nhú mồm, im lặng nhìn cô một lát, ánh mắt hung tợn như đang nhìn kẻ phản bội: "Cô vừa mới nói, tôi có thể tin tưởng cô."

Ngử Kỳ nhin cười nói: "Tôi nói anh có thể tin tưởng tôi nghĩa là anh có thể tin tưởng tôi là một y tá có nghiệp vụ tốt. Tôi có thể cùng anh nói chuyện, cùng anh tàn bạo, làm cho tâm lý của anh thoải mái hơn, thậm chí còn có thể giúp anh làm những việc anh không tự làm được như đút com cho anh, cắt móng tay cho anh... Nhưng không bao gồm chuyện giúp anh đi giám sát bác sĩ."

Lúc nghe cô nói đến "đút com cắt móng tay", biểu cảm trên khuôn mặt Thích Trạch đông cứng lại, dường như anh ta đã bị đá kích rất nặng nề. Cô làm như không thấy, nhếch mép một cái rồi tiếp tục nói: "Cho dù trong lòng anh, việc làm này chỉ là muốn tốt cho bác sĩ Thích, nhưng nó cũng không thuộc trong phạm vi công việc của tôi." Dừng một chút, cô hơi nheo mắt lại: "Nói theo cách khác thì tôi không có nghĩa vụ phải đi làm việc này."

Sau một lúc im lặng, anh ta mặt không thay đổi, nhìn thẳng vào mắt cô: "Vậy cô muốn gì?"

Anh ta rõ ràng đang dùng loại thái độ và giọng điệu khi đối xử với những kẻ tiện nhân xảo trá hay vợ vét tài sản để nói chuyện với cô, Ngử Kỳ bắt đầu dĩ ngòi xuống, duy trì khuôn mặt bình tĩnh nhìn anh ta: "Tôi không phải loại người như vậy, tôi chỉ hi vọng anh có thể nói cho tôi biết nguyên nhân, nếu thật sự quan trọng như anh nói tôi nhất định sẽ đồng ý."

Sau khi giải thích xong, cô ngược mắt nhìn anh ta, đã thấy toàn thân anh ta cứng đờ nhìn cô, trong đôi mắt đen láy tràn đầy cảnh giác và bất an, giây phút đó cô cũng gật mình sững sờ, theo bản năng hỏi: "Tôi làm anh sợ sao?"

Anh ta như bị rần hồ mang uy hiếp, thân thể căng ra, tâm thần bất ổn ra lệnh: "Lập tức lùi lại, đồ lừa đảo."

Ngử Kỳ không biết chuyện gì xảy ra vội vàng đứng lên lùi ra sau hai bước, lúc này anh ta mới bình tĩnh lại như thể báo động của anh ta vừa mới được tắt đi. Sau này bác sĩ Thích có nói với cô, từ khi Thích Trạch ở nước ngoài trở về thì không thể chịu đựng được việc tiếp xúc thân mật gần gũi với bất cứ ai kể cả người nhà hay người ngoài, hai người cũng đã thảo luận ra nguyên nhân. Là do bệnh hoang tưởng phát tác khiến cho bệnh nhân cực kỳ thiếu cảm giác an toàn, nhưng đây là chuyện của sau này.

Giờ phút này, mọi hành động cũng như thái độ của anh ta đều ảnh hưởng đến cô. Ngử Kỳ gượng gạo đứng im tại chỗ, sợ lại làm gì kích thích đến anh ta, ngay cả khi hỏi cũng không dám hỏi lớn: "Anh vẫn ổn chứ?"

Anh ta cúi thấp đầu không lên tiếng, phần tóc mái hơi lộn xộn rủ xuống che đi khuôn mặt của anh ta. Một lúc sau, dường như đã ổn định được hô hấp, anh ta mới chậm rãi ngồi thẳng dậy, ngược đôi mắt đen thâm trầm nhìn cô, kiên định nói: "Tôi không thể nói cho cô biết nguyên nhân được." Dừng một lát anh ta nhú mồm nói tiếp: "Hơn nữa đối với cô mà nói biết quá nhiều cũng không phải là chuyện tốt."

Kỳ thật đối với sự việc vừa xảy ra, Ngử Kỳ vẫn còn có chút áy náy trong lòng, nhưng câu nói này của anh ta thật khiến cho người ta dờ khóc dờ cười. Nếu không biết trước nội dung câu chuyện, người khác nhìn vẻ mặt nghiêm túc trang trọng của anh ta còn tưởng rằng sau đó còn có âm mưu kinh thiên động địa gì đây.

Anh ta tưởng cô vẫn không đồng ý, có chút khó xử dời mắt đi chỗ khác, sau một lúc lại tiếp tục đưa mắt về nhìn cô, dường như đã hạ quyết tâm, nhìn thẳng vào mắt cô nói: "Vậy, chúng ta làm giao dịch đi."

Sáng hôm sau, Ngử Kỳ cầm thuốc và nước ấm đi vào phòng Thích Trạch, cô liếc mắt nhìn bóng lưng của anh ta, sau đó quay lại đóng cửa, ngăn những tiếng nói to ồn ào ngoài hành lang lọt vào trong phòng.

Thích Trạch nghe thấy tiếng động xoay người lại nhìn cô, một đôi mắt thâm trầm mạnh mẽ được gắn trên một khuôn mặt xanh xao ốm yếu. Cho dù lý trí của anh ta đã bình tĩnh nhưng đôi mắt của hắn không thể nào giấu được vẻ mệt mỏi, bóng mắt thâm quầng nghiêm trọng càng làm cho anh ta có vẻ đáng sợ hơn.

Ngử Kỳ lần này đã ghi nhớ bài học trước đó, nên đã dừng lại ở một khoảng cách vừa phải, cô cau mày nhìn hai con mắt thâm đen của anh ta hỏi: "Tôi hôm qua anh không ngủ sao?"

Anh ta dường như không nghe cô nói cái gì, lại hỏi ngược lại cô: "Phương pháp hôm qua tôi dạy cô, cô có dùng không?"

Nhắc tới chuyện này, Ngũ Kỳ nhin cười gật đầu: "Sau khi tôi nói những điều anh dạy với bệnh nhân gặp ai cũng cầu hôn kia, quả nhiên anh ta không còn làm phiền nữa." Vừa dứt lời cô đã bật cười thành tiếng, hình ảnh lúc nãy đi phát thuốc cho bệnh nhân kia chậm rãi hiện ra trong đầu—

"Y tá, cô mới tới đây phải không.... cô xem tôi đẹp trai thế này.....Cô lấy cho tôi đi, được không?"

"Được thôi, nhưng hiện tại tôi đang còn thiếu một khoản nợ.....Nếu cậu có thể trả giúp tôi, tôi sẽ đồng ý lấy cậu."

"..... Cô thiếu bao nhiêu tiền?"

"Không nhiều lắm, 30 vạn thôi."

Đừng tưởng rằng bệnh nhân tâm thần đều là kẻ ngốc, bọn họ mới thật là người thông minh. Bệnh nhân kia nghe vậy lập tức không nói gì thêm ngoan ngoãn uống thuốc, sau đó xoay người nằm lên giường nhắm mắt lại, miệng còn lẩm bẩm gì đó không ai hiểu được.

Đây là trường hợp cho thấy hiệu quả rõ rệt nhất, còn có mấy ca bệnh nhân trông có vẻ khó đối phó nhưng dựa theo lời anh ta nói đều có thể giải quyết nhẹ nhàng, anh ta đối với việc giải quyết những bệnh nhân này dường như đều nắm rõ trong lòng bàn tay.

Lấy lại tinh thần nhìn Thích Trạch, đã thấy anh ta khoanh hai tay lại, tư thế kia rõ ràng là đang chờ đợi, vênh khéo môi nhìn cô, vẻ đắc ý trên khuôn mặt hẳn khó có thể che dấu được.

Ngũ Kỳ im lặng một lát, nửa thật nửa đùa khen ngợi biện pháp tuyệt vời của anh ta. Không cần hoài nghi năng lực chuyên môn của một nữ phụ hạng nhất như cô, cho dù chỉ có một chút thật lòng thì cô cũng có thể làm cho người ta cảm nhận được thành mười phần mười thành ý.

Thích Trạch trung bộ mặt thờ ơ kiên nhẫn nghe cô quanh co khen ngợi anh ta, vẫn cho rằng không ai phát hiện ra khéo miệng anh ta cong lên. Sau đó ho một tiếng, đôi đồng tử đen lấy mang theo sự mãn nguyện cùng nụ cười như đã đạt được thành tựu to lớn nhìn cô, anh ta lại dùng vẻ mặt bình tĩnh cẩn thận, thân nhiên hỏi cô: "Cô còn gì muốn hỏi tôi không?" Sau đó phát hiện hỏi như vậy quá mức lộ liễu, anh ta nhanh chóng bổ sung: "Tâm trạng tôi hôm nay rất tốt, có thể bày cô giải quyết một số chuyện, tránh cô phạm sai lầm trong cuộc sống."

Giờ phút này, cặp mắt đen lấy kia ôn hòa nhìn cô, cực kỳ giống cặp mắt của một chú chó đang đòi ăn làm cho người ta có thể tưởng tượng ra phía sau anh ta mọc thêm một cái đuôi đang vẫy vẫy.

Cho dù không phải vì nhiệm vụ, thấy dáng vẻ của anh ta như vậy Ngũ Kỳ cũng không thể nhẫn tâm làm trái ý anh ta, cau mày suy nghĩ một lát, đối diện với ánh mắt ngăm ra hiệu của Thích Trạch, cô do dự hỏi: "Anh....làm sao mà nghĩ ra được những biện pháp đó?"

Dường như cô hỏi không đúng ý anh ta, Thích Trạch mất kiên nhẫn cau mày, nói nhanh: "Phân tích bệnh án của người bệnh, sau đó tìm ra nhược điểm của người đó, thế là ra thôi chuyện đơn giản như vậy mà cô cũng cần hỏi à?"

Tuy rằng Ngũ Kỳ hoàn toàn không thể lý giải được sự đơn giản anh ta nói, nhưng cô vẫn nhanh chóng bắt trúng trọng điểm: "Bệnh án? Anh làm sao mà thấy được bệnh án của bọn họ?" Cô giống như đã đụng đến vấn đề anh ta muốn, cô có thể nhìn thấy được đôi mắt đen lấy của Thích Trạch sáng bừng lên, giống như trong trò chơi vang lên tiếng đánh giá "Perfect!".

Thích Trạch héch cằm, tuy rằng ánh mắt rõ ràng đang đắc ý, nhưng mặt thì cứ làm vẻ nhẹ nhàng băng quơ, bình tĩnh nói: "Tôi xâm nhập hệ thống của chỗ này, bệnh án của tất cả bệnh nhân trong này tôi đều xem qua cả rồi." Thấy cô kinh ngạc trùng lớn hai mắt, anh ta xem điều đó như một loại tán thưởng, nhếch mép cười như thường lệ, thế nhưng chỉ chớp mắt sau, mặt anh ta lại tối sầm lại: "Bởi vì vậy nên sau lần đó, Thích Hân không cho tôi đụng vào máy tính nữa."

Ngũ Kỳ quay đầu vào vách tường cố nhin cười, một lúc sau mới quay đầu lại, vội ho một tiếng, cầm thuốc và nước trong tay cô đưa cho anh ta: "Anh uống thuốc đi, sau đó đi ngủ một giấc cho khỏe."

Thích Trạch nhẫn mặt, nhìn chằm chằm viên thuốc trong tay cô, chậm chậm ngược đôi mắt thâm trầm nhìn cô: "Tôi nhớ tôi đã nói rõ với cô rồi, thần kinh tôi không có vấn đề."

Ngũ Kỳ cười cười, nói dối không chớp mắt: "Đúng vậy, cho nên đây đều là thuốc giúp anh ngủ ngon thôi— anh xem anh thật sự là đang cần nghỉ ngơi đó."

Anh ta nhìn cô một lúc, sau đó thân nhiên chỉ ra: "Thuốc này thật sự là có tác dụng ổn định giấc ngủ, nhưng hai viên thuốc này là risperidone, thuốc chống rối loạn thần kinh."

"....."

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 8 - Chương 69: Nhân vật phản diện tâm thần (4)

Cánh môi duyên dáng của Thích Trạch vẽ lên một nụ cười lãnh đạm. Dưới ánh nắng vàng rực, khuôn mặt thanh tú tái nhợt của anh ta trong suốt như được khắc từ một miếng băng mỏng, tạo thành một vẻ đẹp lạnh lùng buốt giá.

Đôi mắt tối đen kia lóe lên những tia sáng lạnh lùng, ánh mắt ấy khiến anh ta không giống như một bệnh nhân trong trại an dưỡng mà lại giống một nhà nghệ thuật quái gở hay một nhà tư tưởng, một triết gia kỳ quặc.

"Khả năng phát hiện ra một lời nói dối của tôi không tốt. Nhưng điều này không có nghĩa là cô có thể tùy tiện lừa tôi."

Anh ta nhìn sang chỗ khác, thái độ lạnh lùng xa cách như một đứa trẻ đang giận dỗi: "Tôi chưa bao giờ thích bị lừa. Bất kể là lời nói dối đó thiện ý hay ác ý."

"Rất xin lỗi... Tôi chỉ là..."

"Muốn tốt cho tôi?" Anh ta lạnh lùng ngắt lời cô, vẫn không thèm liếc cô một cái. "Chính vì vậy tôi mới không thích đám người 'bình thường' các người, tự tiện áp đặt những điều mà mình cho là đúng lên đầu người khác, dâm dục, thô bạo!"

Ngữ Kỳ đặt cốc nước xuống bên cạnh, im lặng nhìn anh ta. Rõ ràng là anh ta đang rất tức giận.

Bốn chữ "mấy người các người" vừa thốt ra chẳng khác nào đã xếp cô vào hàng ngũ đối nghịch với anh ta. Cho dù những lời này không nhắm vào một mình cô, đối tượng bị anh ta châm chọc rất rộng, nếu không thì anh ta cũng không dùng từ "các người" đại biểu cho cả quần thể.

Bởi vậy, nếu nói anh ta bị hành vi của cô làm cho tức giận cũng không chính xác. Mà phải nói là do nhiều năm qua anh ta có đủ loại bất bình nên đến giờ mới giận cá chém thớt đổ hết lên đầu cô.

Có lẽ làm một thiên tài từ bé đã có chỉ số thông minh cao hơn người khác, không chỉ có vinh quang vĩ đại. Bọn họ còn không thể hiểu được thế giới của những người bình thường, nhưng sự thật luôn bị ai, người bình thường luôn chiếm số đông, bởi vậy thiên tài luôn luôn bị gắn mác "Quái dị" "Không hòa đồng",.....Những điều này tương đương với việc ép bọn họ thay đổi, ép bọn họ chấp nhận lối tư duy của người bình thường, chấp nhận quy tắc của người bình thường, chấp nhận hành vi của người bình thường.

Ngữ Kỳ có thể hiểu được cảm giác phẫn nộ bất bình trong lòng anh ta, có lẽ anh ta còn cảm thấy uất ức, vậy nên anh ta không nói thêm câu gì nữa, chỉ yên lặng dựa vào vách tường chờ đợi, chờ đợi cảm xúc của mình bình ổn lại.

Một lát sau, cảm xúc cuộn cuộn trong mắt anh ta dần dần lắng đọng lại, nhưng khuôn mặt vẫn lạnh lùng nghiêm túc, không thèm nhìn cô.

Thấy anh ta đã bình tĩnh hơn rất nhiều, Ngữ Kỳ mới miệng, giọng nói và vẻ mặt rất chân thành: "Tôi xin lỗi vì hành vi vừa rồi, anh nói đúng, dù thế nào cũng tôi cũng không nên dùng lời nói dối để đạt được mục đích, tôi cam đoan không có lần thứ hai."

Thành khẩn nhận lỗi và xin lỗi là việc đầu tiên phải làm, quả nhiên dù Thích Trạch vẫn không quay đầu lại, nhưng đường nét cứng rắn trên khuôn mặt anh ta cũng đã dịu hơn một chút.

"Thế nhưng, Thích Trạch, tôi cũng có cái khó của tôi...Làm bạn bè, ý tôi là nếu anh chịu coi tôi là bạn, tôi cũng không muốn ép anh, nhưng là một y tá ở đây, cho anh uống thuốc là chức trách của tôi, nếu như tôi không thể thực hiện việc đó vậy nghĩa là tôi không hoàn thành được trách nhiệm của một y tá, có thể bị cấp trên trách phạt hoặc bị trừ lương."

Có bị trách phạt hay trừ lương hay không, Ngữ Kỳ cũng không biết mà cô cũng không để ý đến vấn đề này. Mục đích của cô chỉ là mong sự đồng tình, tuy rằng Thích Trạch không phải là người dễ nói chuyện, nhưng như Thích Hân đã nói, miệng anh ta độc nhưng bản chất anh ta không xấu. Mà người như vậy thì thường thích mềm không thích rắn.

Mong được đồng tình có hiệu quả ngoài mong đợi. Thích Trạch im lặng một lát, rồi rừ rừ: "Vậy bảo bọn họ tiêm cho tôi đi."

Với anh ta mà nói, việc lui bước như vậy đã là rất khó khăn, Ngữ Kỳ có chút cảm động, đồng thời cũng hiểu được sự khác biệt trong cách tư duy giữa mình và anh ta. Anh ta rõ ràng đã đồng ý nhượng bộ, nhưng lại cố tình chọn phương pháp tiêm thuốc xấu hổ hơn, bị động hơn.

Cô không dám khuyên anh ta uống thuốc nữa, chỉ là khi anh ta quay sang nhìn cô, cô lại nhìn xuống viên thuốc trong tay sau đó mới ngẩng đầu ám chỉ cho anh ta.

Thích Trạch cau mày, nhìn chằm chằm cô lúc lâu mới hiểu ra ý của cô. Anh ta cúi xuống, chậm rãi nói: "Tôi sẽ không bao giờ uống thuốc. Việc đó tương đương với chuyện gián tiếp thừa nhận 'bệnh hoang tưởng' mà bọn họ nói. Mà việc tiêm thuốc chỉ có thể chứng minh bọn họ cho rằng tôi bị 'bệnh hoang tưởng'. Dứt lời, anh ta ngược đầu đồng tử tối đen quan sát vẻ mặt của cô, lại thất vọng dòi mắt: "Thôi bỏ đi, cô không hiểu đâu."

Thực tế do nhiều năm làm công việc này nói cho cô biết, mâu thuẫn lần này, thực ra lại là một cơ hội. Nếu như biểu hiện tốt, sau này có thể được anh ta xếp vào hàng ngũ những người hiếm hoi được anh ta thừa nhận, không tốt sẽ bị anh ta đẩy sang trận doanh đối lập. Hàng ngũ mà anh ta gọi là "Người bình thường". Cuộc giao dịch giữa bọn họ vẫn được tiếp tục, nhưng anh ta sẽ không mở rộng cửa lòng.

Vào những lúc như thế này, hành động thông minh nhất là khiến cho anh ta cảm thấy bạn cũng giống anh ta, hai người là đồng bệnh tương liên. Hai người giống nhau ở chỗ, không có ai thấu hiểu mình, hai người đứng chung một chiến tuyến. Sau đó, anh ta sẽ bất tri bất giác tự xếp bạn vào hàng ngũ "Người một nhà" cũng phải chịu hãm hại, uất ức.

Bởi vậy Ngữ Kỳ chuẩn bị một chút cảm xúc, bắt đầu bịa một câu chuyện bịa không có thật về bản thân mình, vì muốn anh ta thấu hiểu, cô còn chọn lĩnh vực học tập: "Thực ra tôi có thể hiểu... Trong một cuộc thi toán hồi trung học, tôi dùng một cách khác, nhanh hơn, đơn giản hơn để giải bài toán cuối cùng. Nhưng giáo viên lại phê tôi không làm theo phương pháp của ông ấy, gạch bài của tôi đi. Sau đó ông ta bắt chúng tôi sửa lại, tôi vẫn chép lại cách làm ấy rồi nộp bài." Cô cười khổ: "Tôi biết có lẽ bài của tôi sẽ lại bị gạch, nhưng tôi vẫn làm vậy... Bởi vì tôi biết đáp án của tôi đúng..."

Thích Trạch rất chăm chú nghe cô nói, sau đó cau mày: "Sau đó thì sao? Ông ta chấm đúng cho cô, hay vẫn gạch?"

Hiển nhiên anh ta đã tin câu chuyện của cô, ánh mắt anh ta chứa sự đồng tình khó phát hiện, điều này khiến Ngữ Kỳ cảm thấy chút áy náy. Nhưng cô vẫn nhìn thẳng vào mắt anh ta, tiếp tục hạ thuốc liều mạnh cho anh ta: "Ông ta không cho tôi thêm điểm, cũng không gạch câu ấy của tôi đi. Ông ta cho rằng tôi cố tình ngỗ nghịch với ông ấy. Vì vậy hôm đó ông ta gọi điện đến nhà tôi." Dứt lời, cô nở một nụ cười "kiên cường" với anh ta, sau đó từ từ dòi mắt.

Thích Trạch nhìn cô chằm chằm, dường như đã hoàn toàn quên mất hoàn cảnh khó xử lúc trước, anh ta do dự mở miệng: "Những lúc thế này...Người bình thường

đều sẽ nói vài lời an ủi phải không?"

Nghe câu hỏi như vậy, Ngữ Kỳ biết, kế hoạch của mình đã thành công. Cách này cũng chỉ có thể áp dụng với anh ta. Nếu là người khác chắc rằng người ta sẽ coi đây là một câu chuyện phiếm mà thôi, chỉ có anh ta sẽ nghiêm túc xem xét chuyện này, hơn nữa còn cảm thấy cô đã chịu tổn thương to lớn.

Cho dù là vì nhiệm vụ mà cô mới nói dối, thế nhưng giờ phút này Ngữ Kỳ cũng vẫn cảm thấy mình có chút quá đáng.

Theo cách nói của anh ta là bởi vì không hay giao tiếp với người khác, anh ta cũng không giỏi phát hiện một lời nói dối, nhưng điều này không có nghĩa là cô có thể tùy tiện lừa anh ta.

Mặc dù trong thâm tâm cô thật sự tôn trọng anh ta, cũng không có ý muốn lừa gạt anh ta, nhưng cô xác thực là đã lợi dụng điều này.

Im lặng một lát, cô thấp thỏm hạ giọng nói: "Tôi không biết."

Không biết có phải anh ta đã coi sự thất thần hiếm thấy của cô là do đau lòng nên tinh thần hoảng hốt hay không, sự động tình trong ánh mắt Thích Trạch càng sâu hơn, anh ta rũ mắt suy nghĩ một lát, dường như đang hạ một quyết định trọng đại, rồi ngồi dậy nói: "Tôi cũng không biết an ủi người khác...Nhưng Thích Hân từng nói, khi một người đang đau khổ thất vọng, một cái ôm sẽ là liều thuốc hữu hiệu nhất."

Lúc nghe thấy "Một cái ôm" Ngữ Kỳ đã hoàn toàn sững sốt, cô trừng mắt nhìn anh ta, mắt một lúc lâu mới có thể khụ một tiếng "...Cái gì?"

Ngay tại lúc cô đặt câu hỏi, Thích Trạch cũng đã đứng lên đi đến bên cạnh cô.

Bởi vì vô cùng gầy gò, anh ta trông có vẻ đặc biệt cao. Mái tóc đen nhánh đối lập hoàn toàn với làn da tái nhợt của anh ta. Do ánh sáng phản quang, bóng mắt đen vô cùng nghiêm trọng cùng nét mặt tiêu tụy của anh ta đã bị ánh nắng vàng ruộm giấu đi. Chỉ có thể nhận ra thân hình cao gầy cùng bộ mặt thanh tú của anh ta.

Ngữ Kỳ kinh ngạc đứng im tại chỗ, nhìn anh ta đi đến trước mặt mình, cách một mét thì dừng lại.

Thích Trạch có chút ngốc ngốc đang hai tay ra, cách một mét không khí vòng qua người cô.

Cô cũng sờ nhìn mười ngón tay thon dài khớp xương rõ ràng đang vươn về phía mình của anh ta, lại gần như có thể khoát lên vai mình. Không phải vì không đủ dài, mà là khoảng cách giữa bọn họ quá xa

Sự áy náy cùng buồn cười hòa quyện trong lòng Ngữ Kỳ khiến cô cảm thấy tâm trạng mình chưa bao giờ phức tạp đến vậy.

Nhìn chằm chằm đôi bàn tay đang đặt trên vai cô, khuôn mặt Thích Trạch hiện lên chút lúng túng. Anh ta im lặng một lát, như thể đang thử một điều gì đó rất khó khăn, anh ta chậm chạp dịch về phía cô một bước.

Ngữ Kỳ thấy đôi lông mày của anh ta lập tức cau lại, trong mắt anh ta hiện lên sự bất an, không thoải mái. Dường như khoảng cách quá gần khiến anh ta có cảm giác không an toàn, giống như đang phải chịu đựng một áp lực rất lớn.

Thấy dáng vẻ của anh ta như vậy, cô không đành lòng, mở miệng khuyên bảo "Thật ra..."

Cô còn chưa nói được ba chữ, anh ta đã không thể chịu đựng được khoảng cách giữa hai người. Rút lại tay, lui về phía sau hai bước giống như đã gặp phải điều gì rất tồi tệ. Đôi lông mày thanh tú nhăn lại, ánh mắt chán ghét nhắm lại, sau đó xoay người bước nhanh đến bên giường, ôm lấy tấm chăn đã được gấp cẩn thận.

Ngữ Kỳ nhìn anh ta ôm chăn, một lần nữa bước về phía mình, trừng mắt kinh ngạc.

Giây tiếp theo, chăn bông trắng như tuyết vừa nặng vừa dày bị nhét vào trong lòng cô. Thích Trạch dùng giọng điệu trầm thấp quyền uy như đang tuyên bố hội thảo nghiên cứu khoa học nói: "Trùm lên đầu, tự giấu mình đi, cô sẽ cảm thấy tốt hơn nhiều."

Dừng một chút, dường như sợ cô không tin, anh ta lại cúi đầu bổ sung: "Tôi đã từng thử."

"..."

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Nữ Phụ* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 8 - Chương 70: Nhân vật phản diện tâm thần (5)

Ngữ Kỳ trầm mặc một lát, rốt cục vẫn không thể chống đỡ cái nhìn mong mỏi của anh ta, đành nhận thua trùm chăn kín đầu, cuộn mình lại thành một hình cầu thật ngu ngốc.

Thích Trạch không biết lấy hứng thú từ đâu mà lại nhìn chằm chằm Ngữ Kỳ: "Cảm giác thế nào?" Giọng điệu như hỏi xem bộ đồ mới có hợp không.

Ngữ Kỳ có chút bất đắc dĩ, ngẩng lên nhìn anh ta "Hả?". Màu trắng của tấm chăn hòa vào làm một với màu trắng của bộ đồ y tá cô đang mặc, khuôn mặt tinh xảo của cô từ từ nâng lên, mang theo một vẻ mơ hồ, mờ mịt.

Thích Trạch như đang tiến hành nghiên cứu điều gì vậy, nên anh ta cẩn thận quan sát đến biểu cảm của cô: "Có phải có cảm giác tốt hơn nhiều không?"

Tuy rằng cảm thấy giọng anh ta có chút quái dị song Ngữ Kỳ vẫn gật đầu. Giấy tiếp theo, cô thấy khoé môi Thích Trạch nhếch lên một cái.

Dường như thấy bản thân đã thực nghiệm thành công, anh ta vừa lòng gật đầu, sau đó vô cùng thân nhiên vươn đôi tay thon dài về phía cô: "Giờ có thể trả lại chân cho tôi rồi."

"....." Tuy rằng cuốn chân đứng giữa phòng bệnh thực sự cũng chẳng vui vẻ gì, nhưng khi anh ta đòi chân như đòi nợ thì sẽ có một cảm giác khác.

Thích Trạch cầm lấy chân của mình từ cô, ôm nó đến bên giường, không quay đầu lại nói: "Cô không còn việc gì nữa, vậy ra ngoài đi, nói không chừng Hạ Mạch Mạch kia đang đi tìm Thích Hân rồi."

Sau khi gấp chân lại, anh ta quay đầu lại vẫn thấy cô ở đó, hơi hờn giận nhíu mày: "Sao cô vẫn chưa đi vậy?"

Trước sự thay đổi thái độ của anh ta, Ngữ Kỳ khó có thể phản ứng kịp. Hay nói cách khác, giờ khắc này, tâm tình của cô cũng trùng khớp hoàn hảo với một câu mà Thích Hân từng nói.

Đôi khi cô sẽ cảm thấy Thích Trạch quả thực tốt đến nỗi giống như một thiên sứ. Nhưng ngay trong giây tiếp theo, anh ta lại cho người khác có cảm giác muốn bóp chết anh ta. Anh ta luôn làm cho người ta vừa yêu, lại vừa hận.

Ngữ Kỳ yên lặng nhìn anh ta một lát, cuối cùng vẫn nghe lời quay người ra cửa. Chỉ là trong nháy mắt trước lúc đóng cửa, cô mang theo ý trả thù hướng về phía Thích Trạch, nói: "Tôi đi gọi người đến tiêm thuốc cho anh."

Trong một khắc nào đó, khi cánh cửa đã hoàn toàn khép lại, cô rõ ràng đã thấy khuôn mặt tuần tú gầy gò của Thích Trạch xuất hiện nét ảo não. Phát hiện này khiến cô không khỏi nhếch khoé môi.

Nếu không hiểu biết tình huống câu chuyện này, có lẽ Ngữ Kỳ sẽ cho rằng Thích Trạch yêu Hạ Mạch Mạch. Từ ngày bắt đầu, mỗi lần nhìn thấy cô, câu cửa miệng của anh ta sẽ là: "Hạ Mạch Mạch kia có tới không?". Sau mấy ngày đều nhận được đáp án là lời phủ định, ánh mắt Thích Trạch nhìn cô có gì đó không đúng.

Nếu phải dùng lời để miêu tả, ánh mắt ấy giống như chủ nhà nhìn trộm, nạn nhân nhìn kẻ lừa đảo.

Dưới ánh mắt cổ quái ấy, Ngữ Kỳ không sao biện hộ được cho mình: "Đây không phải là do tôi sai, mà do cô ta không đến tìm bác sĩ. Chẳng lẽ tôi phải buộc cô ta đến chặc?"

Thích Trạch nhìn chằm chằm mặt cô, như muốn thu mọi biểu cảm của cô vào đáy mắt: "Là cô ta thực sự chưa tới, hay là cô đang che giấu điều gì?"

Cô ngay lập tức hiểu được chứng vọng tưởng của anh ta lại quấy phá. Trầm mặc một lát, Ngữ Kỳ bắt đầu nói: "Cô ta thực sự không tới, nếu không tin tôi, anh có thể đi hỏi bất cứ bác sĩ nào. Việc này tôi lừa anh nhưng sao lừa được mọi người... Hơn nữa tôi chẳng có lý do gì để giấu giếm anh". Dừng một chút, cô thay đổi nét mặt cho đúng: "Hạ Mạch Mạch là người xa lạ với tôi, tôi sẽ không vì cô ta mà lừa gạt anh."

Chuyện ngày càng tồi tệ.

Yên lặng nhìn chằm chằm cô chốc lát, sự hoài nghi trong ánh mắt Thích Trạch dần tiêu tán. Anh ta hơi nheo mắt, hai tay ngã về phía sau, lẩm bẩm: "Như vậy... Cô ta đang muốn ép ừ quý kẻ mới gì?"

Trong khoảng thời gian ngắn, cả căn phòng rơi vào trạng thái trầm mặc, hai người không ai mở miệng nói chuyện.

Thích Trạch thì âm thầm suy tư, còn Ngữ Kỳ thì không biết vì sao mà trong lòng lại nổi lên một chút không đành lòng.

Nếu chưa từng mắc chứng hoang tưởng, anh ta sẽ không thành ra như vậy. Từ nhỏ đến lớn, ai cũng nghĩ thiên tài như anh ta hẳn sẽ là một học giả vĩ đại, không thì cũng là nhà khoa học, dùng trí tuệ siêu thường kia cống hiến, sau đó sẽ đứng ở đỉnh cao hưởng thụ những bó hoa chúc mừng, những tràng vỗ tay cùng với niềm kính nể từ người khác... Chứ không phải suốt ngày bị nhốt ở phòng bệnh nhỏ nhỏ như bây giờ, không di động, không máy tính, không tivi, thậm chí cả cửa sổ cũng không mở. Điều duy nhất có được là sự dè phòng, cảnh giác mọi thứ, ngày cũng như đêm, ánh mắt anh ta nhìn người khác không giấu nổi sự khác thường.

Ở đây, trừ Thích Hân ra thì không ai thấy được sự đáng giá, cần tôn trọng ở anh ta. Anh ta mắc chứng hoang tưởng... Thực chất giờ anh ta giống như kẻ điên lập dị hơn là một thiên tài xuất chúng.

Anh ta đương nhiên cũng không ngốc, anh ta hẳn biết rất rõ người khác có cái nhìn không tốt về mình. Tất cả mọi người đều thấy đầu óc anh ta có vấn đề. Ngay cả Thích Hân, em trai duy nhất của anh ta cũng nghĩ vậy. Loại cảm giác này giống như một bóng đen nguy hiểm đang từ từ tới gần, song toàn bộ thế giới đều không tin bạn thấy điều đó. Bạn họ nhìn bạn như thể nhìn một câu chuyện cười. Mà việc duy nhất bạn có thể làm là dùng ánh mắt lạnh lùng trào phúng, giương đao kiếm sắc bén trong tay và tiến hành một cuộc chiến đấu đầy xa vời với gã khổng lồ kia. Bởi chỉ có bạn mới xem đó là quái vật khổng lồ, bởi vô luận thế nào bạn cũng muốn chiến đấu, bởi bạn phải bảo vệ bản thân, không để người khác thương hại.

Đúng vậy, kỳ thật sự vọng tưởng của anh ta về những nguy hiểm, âm mưu là không tồn tại. Từ nhỏ đến lớn, anh ta rất ít khi sai, nhưng lần này lại sai hoàn toàn. Anh ta sai, bởi vì mọi người có lựa chọn sáng suốt là đứng an toàn ở bờ bên kia, nhìn anh ta một mình một người càng lún sâu giữa đầm lầy. Chỉ có Thích Hân muốn kéo anh ta lên. Nhưng cho dù là Thích Hân thì cũng chỉ có thể ngồi xồm bên bờ, vươn tay, một lần rồi lại một lần nữa, nói với anh ta: "Anh sai rồi, anh lên đi."

Có lẽ... Sẽ không có tình cảnh như hiện giờ nếu có người nguyện ý kéo anh ta ra khỏi bùn lầy. Nếu như vậy, tất cả đã khác... Cho dù không thay đổi, ít nhất anh ta cũng không phải phạm sai lầm một mình, ít nhất còn có người ở bên anh ta, để anh ta không có đơn...

Ngữ Kỳ quyết định phải hoàn thành nhiệm vụ, báo anh ta "Điên" một lần, coi như là báo đáp sự an ủi không hề giống an ủi lúc trước.

Cô từ từ nheo mắt lại, dựa vào ý nghĩ hoang tưởng của anh ta mà chậm rãi đứng lên phản kích: "Hạ Mạch Mạch không đến có thể là bởi vì cho dù có đến tìm bác sĩ Thích, cũng sẽ không có cơ hội xuống tay với anh. Đầu tiên cô ta không có chìa khóa, không có khả năng đi vào phòng này. Tiếp theo, bác sĩ Thích biết anh vẫn

không thích cô ta, đương nhiên cũng sẽ không đưa cô ta tới gặp anh"

Còn chưa nói xong, ánh mắt Thích Trạch đã sáng ngời lên, làm cho Ngữ Kỳ liên tưởng đến ánh mắt của người bị bỏ đói 3 ngày liền khi nhìn thấy miếng thịt.

Anh ta quay đầu nhìn cô, trong mắt mang theo ý tán thưởng không che giấu. Song sự tán thưởng kia lại đem đến cho người khác một cảm giác anh ta rất hơn người, rất không thoải mái. Giống như sự phụ thấy đồ đệ rốt cuộc cũng học xong nửa chiêu thức, hoặc cha mẹ thấy đứa con nhỏ vụng về cuối cùng cũng thông minh được một lần...

Dưới ánh mắt ấy, Ngữ Kỳ im lặng. Cô bỗng cảm thấy sự đồng tình của mình hoàn toàn vô dụng với anh ta. Bởi hiển nhiên trong mắt anh ta, anh ta mới là người có chỉ số thông minh cao cần được người khác đồng tình.

Thích Trạch hiển nhiên không biết cô suy nghĩ gì, ánh mắt sáng lên theo lời cô phân tích như sắp giải quyết được vấn đề nan giải: "Có lý, à Hạ Mạch Mạch giao hoạt kia sẽ không làm việc vô nghĩa." Dừng một chút, như đã quyết định xong một việc, anh ta cất giọng thâm trầm: "Nếu nói như vậy, tôi cần lấy mình làm mồi, dẫn rắn ra khỏi động..."

Ngữ Kỳ nghe thấy câu "Lấy mình làm mồi" đã cảm thấy không ổn, vội vàng hướng mặt nhìn anh ta, theo bản năng cãi lại quyết định này: "Như vậy quá qua loa quá đấy Thích Trạch. Thứ nhất, nếu anh dẫn cô ta ra khỏi hang ổ rồi anh sẽ giải quyết cô ta ra sao. Thứ hai, cho dù có giải quyết được cô ta, thì sau lưng cô ta vẫn còn một thế lực bí ẩn không tha cho anh. Thứ ba, cho dù có thu xếp xong hai việc trên, anh sẽ nói với Thích Hân như thế nào? Vì thế việc này nên bàn bạc kỹ hơn."

Anh ta lẳng lặng nghe từng câu từng chữ Ngữ Kỳ nói ra, nhìn cô như nhìn một điều kỳ diệu. Giọng nói mang theo cả sự kinh ngạc, câu nói cũng kỳ quái: "Chỉ trong ba ngày tôi nên nhìn cô bằng một cặp mắt khác... Y tá Cố, cô thật phi thường."

"....." Tuy rằng lời anh ta nói đều tích cực và mang theo sự khích lệ, song không biết vì sao lại làm cho người ta không hề phấn chấn. Ngữ Kỳ rất muốn biết, rốt cuộc lúc trước, mình trong mắt anh ta mình có hình tượng ngu xuẩn thế nào.

"Tôi cần đánh giá lại năng lực và chỉ số thông minh của cô một lần nữa." Thích Trạch nhìn cô, trong mắt mang theo sự coi trọng: "Ồ trong này, so ra thì cô còn kém xa tôi nhưng cũng gần với Thích Hân."

Những lời này có vẻ như đang khen cô, nhưng thực chất là anh ta đang khen chỉ số thông minh của chính anh ta. Dù sao ở trại an dưỡng này, người thông minh cũng không được đánh giá cao hơn.

Bởi vậy Ngữ Kỳ trầm mặc một lát, mặt không chút thay đổi, nói cho có lệ: "..... Thật không?"

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Quyển 8 - Chương 71: Nhân vật phản diện tâm thần (6)

Lúc Thích Trạch không mở miệng, bạn sẽ thấy anh ta là một thanh niên với mái tóc đen, cao gầy, trầm tĩnh, vô cùng anh tuấn, giống như ngọn đèn hải đăng giữa đêm khuya, trầm ổn và đáng tin cậy.

Cặp mắt đen kia ngời lên ánh sáng của sự bình tĩnh lý trí, cộng với đường nét thanh tú kia, toàn thân anh ta đều toát lên hơi thở của sự hiểu học.

Nhưng khi anh ta mở miệng, vẻ ngoài tốt đẹp mà bạn những tưởng sẽ nháy mắt tan biến. Bản chất của loại người này sẽ khiến bạn dờ khóc dờ cười, thậm chí không biết nên dùng thái độ gì để đối mặt với anh ta.

Kỳ thực không chỉ có những người có cốt cách cao thượng như hoa sen ta mới không thể đùa giỡn, mà những người có khí chất thiên tài kiêu ngạo, như Thích Trạch cũng không thể đùa giỡn.

Quen biết anh ta càng lâu, Ngữ Kỳ càng cảm thấy được điều này. Nhất là từ ngày anh ta tuyên bố ở trại tâm thần này, chỉ số thông minh của cô đứng thứ ba, cảm giác ấy càng ngày càng sâu sắc.

Nếu có thể, Ngữ Kỳ thật sự hy vọng anh ta giống như trước, vẫn nhìn mình như một y tá nhỏ bé. Ít nhất khi đó, trong mắt anh ta, cô là một hộ sĩ ngu xuẩn không được trọng dụng, bởi vậy cho dù anh ta có nghĩ ra kế sách đáng sợ thì cũng không liên quan đến cô.

Nhưng hiện tại, không biết đầu óc anh ta bị sao mà lại nghĩ ra hàng loạt ý tưởng cổ quái. Sau đó tổng hợp lại nói cho cô, rồi thì thúc giục cô mau mau thực hiện, ví dụ như hiện tại.

Mười ngón tay của Thích Trạch đan vào nhau, toàn thân tản ra khí chất của một vị chiến lược gia tài ba: "À Hạ Mạch Mạch không biết đang làm gì, chúng ta không thể cứ ngồi đợi chết như vậy được."

Ngữ Kỳ liếc anh một cái, bất đắc dĩ phụ họa, "Anh nói đúng."

Anh ta ngạo nghễ nhìn cô rồi thu hồi tầm mắt: "Bởi vì cô vô dụng, chúng ta tạm thời không thể biết được động thái của cô ta"

"Chờ một chút Thích Trạch. Việc này không phải là năng lực của tôi có vấn đề, mà là phương pháp của anh không khả thi." Mặt cô không chút thay đổi nhắc nhở anh ta, "Tôi còn muốn đi làm, cần bản không có thời gian đi mua kính viễn vọng để lúc nào cũng giám sát nhất cử nhất động của cô ta" Dừng một chút, cô nhin không được mà bổ sung nói, "Hơn nữa cho dù không bận, tôi cũng sẽ không đi làm cái chuyện ngu xuẩn này."

Thích Trạch híp mắt nhìn cô trong chốc lát, đồng tử tối đen hiện ra nét rõ ràng, "Xem ra cô cũng nói ra rồi."

"..... Cái gì?"

"Không phải cô không làm được, mà là cô không muốn làm." Anh ta hừ lạnh một tiếng, về mặt "Tôi đã sớm nhìn thấu cô" Anh ta giống như quản lý đã bắt được nhân viên trốn việc.

Ngữ Kỳ nhìn anh ta một lát, bất đắc dĩ thở dài, "Thích Trạch, tôi là bạn anh, bởi vậy tôi mong có thể giúp đỡ anh. Nhưng việc này thực sự khó xử với tôi —"

"Chúng ta từng có giao dịch."

Biết anh ta định nhắc đến chuyện gì, Ngữ Kỳ bình tĩnh đáp lại anh ta: "Trại tâm thần cũng có giới hạn của nó, ở đây tôi sẽ chú ý động thái của bác sĩ Thích giúp anh, Hạ Mạch Mạch đến cũng sẽ báo anh. Nhưng việc này vượt qua phạm trù công việc, tôi thực sự bất lực."

Cô vốn nghĩ rằng nghe xong thì ít nhiều anh ta cũng hiểu cho cô một chút, nhưng thật bất ngờ, Thích Trạch không thông cảm chút nào. Anh ta thậm chí còn nhếch môi cười: "Ý của cô là, giao dịch của chúng ta chỉ có hiệu lực trong trại an dưỡng này? Bởi vậy chỉ cần làm việc này ở đây?"

Trong lòng hiện lên một dự cảm không ổn, Ngữ Kỳ có chút chần chờ rồi gật đầu: "Phải....."

Thích Trạch lập tức vừa lòng nở nụ cười, ngoắc ngón tay gọi cô: "Lại đây."

Trầm mặc nhìn anh ta, Ngữ Kỳ vẫn thuận theo, chậm rãi đi đến, đề phòng nhìn anh ta, "Có chuyện gì?"

Vẫn vị trí ấy, một người ngồi, một người đứng, khoảng cách một mét vẫn không đổi. Chỉ là trong thời khắc này, sự đề phòng lại đổi từ Thích Trạch sang cô, thế sự quả thật là khó lường.

Nghe anh ta nói trong chốc lát sau, Ngữ Kỳ nhin không được phản đối anh ta, "Anh bảo tôi lắp thiết bị cảm ứng hồng ngoại, còn cả máy theo dõi gì đó nữa, ở đây sao?"

Thích Trạch như không hiểu ý cô, hoặc là nói thẳng ra anh ta làm bộ như không biết, vô luận như thế nào, anh ta vẫn vô tình bình tĩnh nói, "Máy giám sát động tác."

"..... Việc như thế mà không sao cả..... Tóm lại không khả thi." Ngữ kỳ cảm thấy đau đầu. "Không phải anh đã hiểu sai đấy chứ. Thích Trạch, tôi chỉ là một y tá, không phải viện trưởng ở đây. Hơn nữa, chuyện như vậy cho dù có là viện trưởng cũng khó."

"Nhưng cô đã hứa với tôi." Anh ta yên lặng nhìn cô, ánh mắt đen trầm phảng phất ý khiển trách: "Nếu không là như vậy, chúng ta sẽ luôn ở trong trạng thái bị động"

"Nếu anh thực sự làm vậy...Không cần nghi ngờ gì nữa, tôi sẽ lập tức từ một y tá thành bệnh nhân" Ngữ Kỳ bất đắc dĩ nói. "Anh cũng nói là tôi không bằng Thích Hân. Việc này dù Thích Hân cũng không làm được, anh cho rằng tôi có thể xoay sở được sao?"

Thích Trạch lại trầm mặc nhìn cô, cúi đầu nói: "Là tôi đã đánh giá cô quá cao."

"....."

Nếu đã khuyên nhủ thành công, Ngữ Kỳ cũng không ngại việc anh ta thỉnh thoảng chen vào lời cay độc vào. Lúc cô muốn đứng dậy thì chợt nghe thấy anh ta nói.

"Cô không được, vẫn chỉ có thể dựa vào tôi."

Ngữ kỳ ngẩn người, theo bản năng mở miệng hỏi, "Anh muốn làm gì?" Trên thực tế cô muốn hỏi là "Anh có khả năng làm gì".

Thích Trạch hừ lạnh một tiếng, có chút dỗi hờn, "Người vô dụng không có tư cách hỏi tôi"

"....."

Kỳ thật cho dù không hỏi, Ngữ Kỳ cũng biết. Từ ngày đó, anh ta bắt đầu mỗi ngày đều viết thư yêu cầu viện trưởng tăng cường hệ thống an toàn, nội dung như nhau, chỉ là từ ngữ mỗi lá ngày một nặng hơn, mỗi lần gieo giắt sự hoang mang to lớn hơn —

Ngữ Kỳ mặc kệ hành vi vô vị của anh ta, có chút việc cho anh ta làm còn hơn là cả ngày chỉ tập trung miên man suy nghĩ làm thế nào để tra tấn cô.

Nhưng cô mặc kệ không hỏi, Thích Trạch lại không chịu nổi, thường lấy thư ra đọc trước mặt cô, không nói đến biên độ động tác rộng hơn ngày trước rất nhiều, cứ viết được một chữ anh ta lại liếc nhìn cô một cái.

Không thể không nói, chiêu này của anh ta là cố ý nhưng cũng rất hữu hiệu. Sau hai ngày Ngữ Kỳ không nghĩ đến việc giả bộ nữa. Hành vi như vậy quá nhàm chán, nếu anh ta muốn cô mở miệng vậy thì tùy anh ta đi.

Theo dõi động tác của anh ta, cô mở miệng hỏi: "Anh định làm gì?"

Vừa dứt lời, khoé môi Thích Trạch đã nhếch lên. Song khi anh ta ý thức được điều này lại ngay lập tức trở về trạng thái ban đầu. Dường như anh ta đang làm bộ lãnh đạm nhưng hiển nhiên anh ta đã thất bại trong việc này.

Ho khan một tiếng, Thích Trạch quay đầu đi, có chút "Lãnh đạm" nhìn cô, "Cô muốn biết sao?"

Ngữ kỳ trầm mặc một lát, dù rất muốn xoay người bước đi, nhưng việc hành nghề nhiều năm buộc cô lựa chọn tiếp tục phối hợp với anh ta: "..... Phải."

"Thật sự rất muốn biết sao?" Ý cười trên khoe môi anh ta đã không nhận được nữa, như con hồ ly không giấu được sự vui mừng mà phải vẩy đuôi.

"..." Kỹ thuật tâm thường, diễn xuất nhằm chán. Cô không thêm đề ý, chỉ gấp đầu có lệ, "Tôi rất muốn biết"

Biểu cảm cố sức căng thẳng của Thích Trạch lập tức dịu xuống. Anh ta nhìn chăm chăm cô rồi cười, vẩy tay: "Lại đây."

Nhìn bộ dạng "Tôi có bí mật muốn nói cho cô" của anh ta. Ngừ Kỳ cảm thấy bất đắc dĩ. Trong một số trường hợp, anh ta là một người dễ dàng tha thứ.

Không làm anh ta mất hứng, Ngừ Kỳ giả vờ hứng thú: "Cái gì?"

"Tôi hỏi cô, cô cảm thấy tôi đang làm cái gì?" Đôi đồng tử đen của anh ta nhìn cô. Lại là loại ánh mắt đầy sự "gợi ý của Thích Trạch". Thế nhưng cô không thể nhìn ra ánh mắt đó đang ám chỉ cái gì.

"Anh..... Viết thư?" Khi câu hỏi bật ra khỏi miệng, Ngừ Kỳ cảm thấy thật sự là ở nơi này lâu quá, đầu óc của cô cũng trở nên không bình thường. Anh ta ngoài viết thư ra thì còn có thể làm gì nữa? Thiết kế bản vẽ sao?

Thích Trạch dùng vẻ mặt "chỉ tiếc rèn sắt không thành thép" nhìn cô "Không đúng... Tôi không chỉ viết thư thăm hỏi."

"..... Anh đang làm gì thế?"

Anh ta không nói lời nào, vẫn dùng ánh mắt ấy nhìn chăm chăm cô. Một lát sau, từ nhìn chăm chăm chuyển sang trừng mắt, như đang cố gắng chuyển tải thông tin từ ánh mắt sang não bộ cô.

Ngừ kỳ im lặng thật lâu sau, hứng thú nói, "..... Nguyễn rủa Hạ Mạch Mạch?"

Lời này vừa nói ra, sắc mặt Thích Trạch lập tức tối đen. Anh ta nhìn cô như thể đang nhìn một cái cây Kutsuki, "Đó là mê tín! Cô muốn học khoa học thì cần quan sát tất cả mọi thứ đã" Dùng một chút, anh ta đề thấp giọng, "Xem [The Shawshank Redemption] chưa?"

"Xem gì... Có liên quan sao?". Hỏi xong cô mới chợt nhận ra, chần chờ mở miệng, "Ý anh nói..... Anh ta cũng viết thư?"

Thích Trạch rõ ràng thở dài nhẹ nhõm một hơi, giống như là đã chỉ dạy được vấn đề toán học cho một tên thiếu năng. "Cuối cùng cô cũng nghĩ ra"

Ngừ kỳ nhú mày, "Ý của anh là anh ta viết thư xin hội nghị kiến thiết kinh phí làm thư viện, rồi kết quả thành công. Bởi vậy anh cảm thấy mình cũng sẽ thành công?"

Thích Trạch tán thưởng nhìn cô.

"..... Anh thật sự cảm thấy sẽ thành công..... Hơn nữa cho dù thời khắc cuối cùng có thành công, anh ta cũng chỉ được trả 200 đôla tiền sách báo. Anh là gì mà đòi viện trưởng lắp đặt thêm hệ thống an toàn" Ngừ kỳ nói ra điều bình thường để anh ta hiểu: "Bởi vậy việc này hoàn toàn là hai chuyện khác nhau, Thích Trạch ạ."

Ngoài dự đoán, anh ta đồng tình gật đầu, "Đương nhiên, hoàn toàn là hai chuyện khác nhau."

Ngừ Kỳ nhú mày, trầm mặc nhìn về phía anh ta. Cô bắt đầu hoài nghi "Hai chuyện khác nhau" của người bình thường phải chăng khác "Hai chuyện khác nhau" theo nghĩa của anh ta.

"Cô phải biết rằng, mỗi tuần Dufresne chỉ viết một bức thư."

"..... Bởi vậy nên?"

"Mà tôi --" Thích Trạch nhếch khoe môi, đắc ý quờ quơ ngón tay trước mặt cô: "Tôi mỗi ngày đều viết ba bức."

"?"

"Theo tần suất và độ mạnh yếu mà nói, tôi vượt xa anh ta."

"....."

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 8 - Chương 72: Nhân vật phản diện tâm thần (7)

"Anh phải phân biệt rõ sự khác biệt giữa phim ảnh và đời sống thực tế."

Ngừ Kỳ cố gắng giúp suy nghĩ vẩn vơ của anh ta đi theo hướng tích cực hơn. "Hơn nữa cho dù trên lý thuyết đúng là có thể thực hiện được, nhưng anh vẫn nên suy nghĩ đến một số yếu tố có thể ảnh hưởng đến việc có thể thành công hay không. Ví dụ như đó là Mỹ còn đây là Trung Quốc, bên đó là nhà tù bên này là viện điều dưỡng, hơn nữa vừa rồi tôi cũng đã nói, những gì anh ta muốn là những văn kiện rõ tiền mà những thứ anh muốn lại là một hệ thống bảo vệ đất đỏ."

"Tôi rất vui vì cái đầu nhỏ của cô cuối cùng cũng học được cách suy nghĩ vấn đề rồi, cô y tá." Thích Trạch dùng thái độ kiêu ngạo mỉm cười nhìn cô, tính tình của anh ta không phù hợp với vẻ khuôn mặt đẹp trai vẫn nhả kia chút nào. Loại tự cho mình vượt trội hơn người này làm người khác rất phản cảm. "Nhưng, cô vẫn phạm một sai lầm rất lớn, làm cho kết luận cuối cùng của cô không chính xác."

".....Sai lầm gì?" Tuy biết rằng đáp án mà mình nhận được không đáng tin, Ngũ Kỳ vẫn kiên nhẫn khiêm tốn nghe chỉ bảo.

Anh ta nhún mày, về mặt anh ta là lời giải thích hoàn hảo cho câu "Lạnh lùng quý phái". "Những điều cô vừa phân tích chỉ xảy ra trên cơ sở cô tự làm những việc này. Chỗ sai của cô là cô đã quên suy nghĩ đến năng lực và sự thông minh của tôi cao hơn cô nhiều."

"..."

"Bên cạnh đó, cô chẳng lẽ cho rằng tôi không suy nghĩ đến những yếu tố làm ảnh hưởng giống như cô nói sao?" Thích Trạch cười mỉa mai, đôi đồng tử đen láy tràn ngập đắc ý. "Tôi không chỉ sớm nghĩ đến những điều này mà còn nghĩ đến những phương án thay đổi khác. Ví dụ như tăng cường đưa cho anh ta 3 ngày 1 cái thay vì 1 tuần đưa 1 cái, ngoài ra tôi còn làm một thí nghiệm nhỏ nhỏ để phân tích tính khả thi, kết quả chính là, những kinh nghiệm từ phim ảnh cũng có thể vận dụng vào cuộc sống thực. Cho nên mới nói, người bình thường chỉ nhìn đến những khó khăn trước sau đó thì từ bỏ, còn thiên tài thật sự sẽ nhìn thấy sự hoàn hảo sau khi giải quyết khó khăn đó."

Ngũ Kỳ chưa kịp lên tiếng, anh ta hình như đã nhận ra điều gì đó, thu về mặt tự cao tự đại lại, không đành lòng an ủi: "Có điều cô cũng đừng vì vậy mà tổn thương, dù sao vốn dĩ chỉ số thông minh của tôi và cô cũng cách nhau một khoảng rất lớn, cô cũng đã làm hết mức có thể. Cho nên đừng vì vậy mà tự trách mình."

Nếu như hiện tại đang đứng đối diện anh ta là một người bình thường có sức chịu đựng thấp, sau khi nghe những lời "an ủi" mà thật ra lại là "đả kích" của anh ta chắc đã nhận không được đánh cho anh ta một trận rồi, may cho anh ta người nghe những lời này là Ngũ Kỳ. Kinh nghiệm dày dặn cộng thêm phẩm chất nghề nghiệp tốt đẹp được rèn luyện hàng ngày giúp Ngũ Kỳ vẫn giữ được vẻ tự nhiên bình tĩnh hoàn hảo. Về mặt không thay đổi cắt lấy đoạn mẫu chốt nhất để đặt câu hỏi: "Anh đã nghĩ đến việc làm thử rồi sao?"

Thích Trạch cau mày, nhìn cô trầm tư, lát sau mới như chợt nhớ ra điều gì đó nói: "Xin lỗi... Tôi quên mất việc với chỉ số thông minh của cô, tôi phải giải thích tường tận hơn cô mới hiểu ra được." Anh ta không hề ý thức được rằng điều mình vừa nói rất không lịch sự, bắt đầu hào hứng giới thiệu "Thí nghiệm" của mình "Với năng lực quan sát hạn hẹp của mình, cô dĩ nhiên không thể phát hiện ra một loạt hành vi vừa này của tôi là có ý đồ. Bao gồm cả việc sau khi cô bước vào đây tôi đã cố ý kéo dài thời gian lấy giấy bút cộng thêm khi viết về mặt tôi nghiêm túc khác hẳn với ngày thường, tất cả động tác của tôi đều cố gắng khiến cô tò mò."

"Đúng vậy" Ngũ Kỳ lạnh nhạt phụ họa: "Tôi thật sự không để ý đến điều đó." Dưới sự miệt thị của anh ta, cho dù là thánh nhân cũng phải tức giận, thế nhưng vì nhiệm vụ, cô không thể nổi giận với anh ta. Điều duy nhất cô có thể làm là dùng giọng điệu trào phúng mà anh ta không bao giờ có thể nhận ra để giải tỏa sự bức bối trong lòng.

Thích Trạch đương nhiên không nhận ra việc cô ngầm ngầm trào phúng anh ta, thậm chí còn cho rằng cô đang khen ngợi anh ta. Khẽ mỉm cười rồi tiếp tục nói "Kết quả là, cô thật sự vì sự tò mò mà hỏi tôi. Thí nghiệm này chứng tỏ phương pháp trong phim ảnh cũng có thể áp dụng ra ngoài thực tiễn."

Nói xong, anh ta đắc ý nhìn Ngũ Kỳ, lại thấy vẻ mặt của cô không hề thay đổi. Suy nghĩ một lát, anh ta đưa tay day day trán "Xin lỗi, tôi lại quên mất khả năng của cô không thể theo kịp tốc độ tư duy của tôi, miêu tả ngắn gọn như vậy với cô mà nói là quá mức nhảy vọt.."

Ngũ Kỳ kiên nhẫn nhìn anh ta, bày ra một nụ cười hoàn mỹ "Đúng, tôi rất rất ngu ngốc!"

"Cô có thể nhận ra điều này là được rồi, có điều cũng không nên coi thường bản thân mình, so với người khác, cô đã rất tốt rồi." Sau khi anh ta đơn giản an ủi cô, anh ta lại cau mày: "Nếu như cô đã từng xem Tom and Jerry, sẽ biết trong đó có một tập, Jerry đã dùng phương pháp vừa rồi để khiến cho Tom tò mò. Mà tôi đã vận dụng được phương pháp trong bộ phim kinh điển này áp dụng vào thực tiễn cuộc sống, thành công thu hút được sự chú ý của cô. Hiện tại, chắc cô đã hiểu được toàn bộ quá trình rồi chứ?"

Nói một cách đơn giản là, chiêu mà anh ta dùng để đùa giỡn cô chính là chiêu mà Jerry đã dùng để đùa giỡn Tom. Bởi vậy nên anh ta cho rằng, áp dụng phương pháp để xin thêm kinh phí cũng có thể xin được hệ thống bảo vệ mà anh ta muốn. Quà thiên tài đều theo chủ nghĩa lý tưởng, thật quá ngây thơ.

Ngũ Kỳ im lặng một lát, chán nản vỗ tay, khẩu thị tâm phi khen: "Tuyệt vời." Ngừng lại một lát, "...Thế nhưng tôi còn có chút việc, tôi đi trước." Vừa dứt lời đã quyết đoán quay lưng, nhưng vừa ra đến cửa đã bị anh ta gọi lại.

Không tình nguyện dừng bước, cô quay lại hỏi: "Còn việc gì nữa?"

Thích Trạch không lên tiếng, nhìn chằm chằm cổ tay phải cô, cau mày nói "Cô bị thương à?"

Ngũ Kỳ nhìn theo ánh mắt anh ta, lúc này mới phát hiện ra dưới tay áo mình lộ ra vết thương xanh tím. Đối với người làm công tác y tá thường xuyên phải không chế bệnh nhân tự nhiên phát điên mà nói, vết bầm tím như vậy thật sự rất bình thường. Trên thực tế, thường xuyên có hộ sĩ, bác sĩ bị cắn, bị cào. Những kinh nghiệm chiến đấu cô có được trong những nhiệm vụ trước đã giúp cô tránh được rất nhiều tình huống làm mình bị thương, có điều thể chất thân xác này không tốt lắm vậy nên khó mà không bị vài vết bầm tím.

Ngũ Kỳ không thêm đề ý, chỉ qua loa nói về chuyện xảy ra trong lúc tuần tra ban đêm, sau đó cúi đầu sửa lại tay áo, che vết thương bầm tím kia lại.

Đối với người đã trải qua các loại nhiệm vụ mưa bom bão đạn, thần tiên ma quái như cô, vết thương nhỏ này thật không đáng để tâm. Nhưng đối với người tự cho là văn minh, có giáo dục, có tố chất, không bao giờ đánh nhau như Thích Trạch thì việc trên cơ thể có vết thương như vậy là điều không thể chấp nhận nổi.

Anh ta cau mày căm phẫn: "Anh ta không xin lỗi cô sao? Là thằng đàn ông, làm sao có thể đánh phụ nữ chứ! Vô giáo dục! Tên dã man!"

Ngũ Kỳ nhìn anh ta một lát, không thể nhịn cười. Không thể không nói, tên Thích Trạch tuy rằng độc miệng, tính cách cũng tệ hại nhưng trong một số trường hợp, anh ta cũng thật khiến người ta thích.

Về mặt cô dụ đi, bắt đắc dĩ nói: "Thật ra cũng không thể trách người kia, lúc ấy anh ta đang phát bệnh, không hề ý thức được mình đang làm cái gì."

"Vậy anh ta cũng phải xin lỗi cô chứ, tôi thiếu cũng phải có một bức thư xin lỗi dài một ngàn từ." Dứt lời, anh ta nhìn cô, lại thấy vẻ bất đắc dĩ của cô, cau mày không dám tin: "Anh ta không xin lỗi cô sao?!"

Ngữ Kỳ cười khổ: "Ở đây, thường xuyên xảy ra chuyện như vậy..." Chưa dứt lời, cô đã thấy Thích Trạch đứng dậy, hùng hổ lại gần mình.

Cô còn chưa kịp hỏi, anh ta đã dùng cái giọng chỉ con nít mới dùng để nói chuyện với cô: "Tôi đi tính sổ với anh ta!"

"...Anh không muốn ra khỏi phòng cơ mà..." Trước khi anh ta gây náo loạn, Ngữ Kỳ phải kịp thời ngăn cản. "Có lẽ bọn họ đang chờ cơ hội để hại anh, tùy tiện đi ra ngoài như vậy, rất nguy hiểm."

Nghe câu cuối cùng của cô, Thích Trạch khựng lại như thể bị ấn nút tạm dừng.

Thấy anh ta do dự, Ngữ Kỳ khẽ thở phào, tiếp tục khuyên nhủ: "Anh ta ở trong căn phòng cuối cùng, anh phải đi qua hơn nửa cái hành lang này mới đến được chỗ anh ta. Anh ta cao trên một mét tám lăm, cho dù anh có gặp thì cũng không làm gì được anh ta đâu."

Nghe câu cuối cùng của cô, Thích Trạch cảm thấy lòng tự trọng như bị tổn thương rất lớn, anh ta quay đầu lại nhìn cô nhấn mạnh: "Tôi cao một mét tám bảy, cao hơn một mét tám lăm."

Ngữ Kỳ nhin cười, không thể bỏ qua cơ hội đã kích anh ta, liếc mắt đánh giá anh ta từ trên xuống dưới, "Nhưng anh ta có cơ bụng sáu múi...anh thì sao?" Dứt lời, cô đến gần anh ta: "Được rồi, có nhân viên nào ở đây chưa bị bệnh nhân đánh đâu, tôi không sao, anh lên giường nằm nghỉ đi."

Thích Trạch đột nhiên mim môi, nhìn chăm chăm cô, dường như đang quyết định một chuyện rất quan trọng, sau đó mở cửa ra, đi thẳng ra ngoài không quay đầu lại. Bỏ lại một câu nghe có vẻ rất khi phách thực ra lại vô cùng trẻ trâu: "..Chỉ số thông minh của tôi có giá trị hơn thể lực của anh ta."

Ngữ Kỳ ngăn ra, không thể tin được anh ta lại dám đi ra ngoài. Đến khi giật mình tỉnh ngộ đuổi theo, anh ta đã đi được vài mét.

Quanh hành lang đều là những bệnh nhân mang vẻ mặt dờ dẩn, có một số người đang đập đầu vào tường, một số đang nói chuyện với không khí, còn một số lại đang lăm bằm một bài hát không rõ nghĩa...Bọn họ đang sống trong thế giới của chính họ, không có chút hứng thú nào với tất cả những chuyện đang diễn ra xung quanh.

Còn vài bước nữa là Ngữ Kỳ sẽ đuổi kịp Thích Trạch, anh ta lại tràn đầy cảnh giác nhìn một tên bệnh nhân đang dựa vào bức tường đối diện. Hai người trừng mắt nhìn nhau, không chịu nao núng, thật giống như hai đứa con nít ngày nọ.

Ngữ Kỳ bất đắc dĩ hỏi: "Anh lại làm sao vậy?"

"...Anh ta có ý xấu với tôi." Thích Trạch cúi đầu thì thầm như gặp phải kẻ thù lớn "Tôi nghi ngờ, anh ta là đồng bọn của Hạ Mạch Mạch."

"Anh ta có ý xấu với tất cả mọi người..."

Cô còn chưa nói hết, anh ta lại giật mình như nhớ ra điều gì đó, dùng giọng điệu vương giả cao thượng nói: "À, đúng, tôi quên mất. Đầu óc của mấy người nơi này đều có vấn đề" Dứt lời, anh ta dờ mắt, hừ lạnh một tiếng, tiếp tục tiến về phía trước.

"..."

Hai người dừng lại trước cửa căn phòng cuối cùng của dãy hành lang, cách một cánh cửa sổ thủy tinh, Ngữ Kỳ chỉ tên bệnh nhân kia cho Thích Trạch: "Anh thấy tên đàn ông cao to kia không? Anh thật sự muốn nói lý lẽ với anh ta sao? Giao ước trước, nếu anh ta muốn đánh anh, tôi cũng không cứu được anh đâu."

Thích Trạch không quan tâm hừ lạnh một tiếng, nhìn theo hướng ngón tay cô chỉ, ánh mắt vốn đang tràn đầy khinh rẻ bỗng nhiên động lại, anh ta khẽ gằm gù với cô: "Anh ta mà một mét tám lăm sao? Ít nhất phải một mét chín!"

"...Tôi nói là cao hơn một mét tám lăm, một mét chín cao hơn một mét tám lăm đó."

Anh ta dường như không nghe thấy cô đang nói gì, nhìn chăm chăm tên đàn ông lưng hùm vai gấu kia. Đến khi cô cảm thấy anh ta sẽ không thềm quan tâm mọi thứ mà nhảy vào trong đó thì anh ta lại đột nhiên quay người lại, kéo cô đi mất, còn rất căng thẳng nói: "Anh ta đã nhìn thấy chúng ta!"

"..." Ngữ Kỳ nhìn cánh tay đang nắm chặt mình "Nói thật, tôi nghĩ anh sẽ cứng cỏi dũng cảm hơn thể này nhiều. Còn nữa, anh không cảm thấy chúng ta quá gần nhau sao?"

Thích Trạch khựng lại, chậm rãi cúi xuống, kinh dị trừng mắt: "Cô nhét tay cô vào tay tôi từ lúc nào thế?"

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 8 - Chương 73: Nhân vật phản diện tâm thần (8)

"Cô nhét tay cô vào tay tôi từ bao giờ thế?!"

Ngữ Kỳ im lặng, khóe môi cong lên thành một nụ cười như có như không "...chắc là lúc anh hoảng loạn rồi?"

Thích Trạch không nhận ra ý trào phúng trong giọng nói của cô, ngược lại giật mình tỉnh ngộ, anh ta vẫn cầm tay cô, lấy lại cái vẻ kiêu ngạo khiến người ta phát ghét nói "Y tá Cổ, có lẽ tôi quên chưa nói với cô, tôi không thích đụng chạm chân tay với người khác."

"...Ngữ Kỳ chăm chú nhìn anh ta, mặt không cảm xúc nói "Đúng, tôi không phát hiện ra điều này."

"Đương nhiên chuyện này cũng không phải lỗi của cô, dù sao tôi cũng không thể dùng tiêu chuẩn của mình để phán xét năng lực quan sát của cô..." anh ta nhú mày, dùng vẻ mặt mà anh ta cho là rất khoan dung thông cảm nhìn cô "Vậy nên tôi tha cho cô lần này."

"...Cảm ơn." Cô phải dùng sự kiên nhẫn đã được tích lũy rất nhiều năm mới có thể giữ được nụ cười bình tĩnh, còn phản kích một chút "...vậy sao anh không buông tay ra?"

Anh ta dường như đến tận lúc này mới ý thức được mình vẫn đang nắm lấy cánh tay cô, vội vàng rút tay lại như bị điện giật, liên tục lùi về phía sau. Thấy dáng vẻ này của anh ta, Ngữ Kỳ mỉm cười hài lòng, không thêm đề ý đến anh ta, tự động đi về phía trước.

Một lúc sau, Thích Trạch dựa vào ưu thế chân dài bước vài bước đã đuổi kịp cô. Hơn nữa dường như đã quên chút bối rối vừa xảy ra giữa hai người, lo lắng nhìn trộm bên mặt cô "Cô nói lần trước cô đi kiểm tra ban đêm đã không chế được hần ta, một mình cô?"

Gật đầu chào hỏi một y tá đi ngược hướng, Ngữ Kỳ tùy ý "Ừ" một tiếng.

Ánh mắt Thích Trạch nhìn cô lập tức thay đổi, tựa như đang nhìn một tên thần kinh không biết mình vừa phát bệnh xong: "Cô nói thật? Một mình cô làm sao không chế được một người đàn ông khỏe mạnh cao một mét chín?"

Ngữ Kỳ im lặng một lát, thành thật gật đầu. Chuyện này cũng không cần thiết phải giấu anh ta.

Thích Trạch lập tức dừng bước "Cô nên nói chuyện với Thích Hân." Ngừng lại một chút, dường như không muốn kích thích cô, anh ta lựa chọn một cách nói tự cho là uyển chuyển nhất để nói chuyện với cô "Tôi không muốn một buổi sáng nào đó vừa tỉnh dậy đã nhìn thấy cô nằm trên giường bên cạnh."

Tuy rằng cách biểu đạt của anh ta vô cùng quái lạ, nhưng vì mấy ngày nay cô tiếp xúc với anh ta rất nhiều, vậy nên cô rất dễ dàng hiểu được ý anh ta. Anh ta khuyên cô nên đến chỗ Thích Hân khám, đừng để đến một hôm nào đó, đầu óc cô trở nên có vấn đề, biến thành bạn chung phòng bệnh với anh ta.

Ngữ Kỳ bất đắc dĩ quay đầu nhìn anh ta, cắt câu lấy chữ đáp lại "Thích Trạch, anh ở phòng đơn. Vậy nên cho dù tôi có điên thật thì cũng không thể ở giường bên cạnh anh được."

"Đúng là như vậy." anh ta nghiêm túc gật đầu, đồng tình nhìn cô, trong đôi đồng tử tối đen ghi rõ bốn chữ "Cô thật đáng thương", giọng nói cũng mang theo an ủi: "Vậy cũng được, đến ngày đó, tôi sẽ nói chuyện với Thích Hân, để chuyển cô đến phòng của tôi."

Anh ta dùng cụm từ "đến ngày đó" để trần thuật việc chắc chắn sẽ xảy ra mà không phải là một câu mang ý dự đoán "Nếu như có ngày đó"

...Trong giây phút này, Ngữ Kỳ thật không biết phải nói gì.

Nhưng chính trong giây phút ngắn ngủi này, Thích Trạch chợt lại như chợt nhớ ra vấn đề ban đầu, mở miệng nói:

"Nếu như chỉ có một mình cô không chế hần ta, vậy khẳng định trên người cô không chỉ có một vết thương. Cô nên đi khám nội soi, xem xem có bị thương bên trong không." Khi nói những lời này, ánh mắt anh ta nhìn cô tràn ngập sự đồng tình, khiến cho cô có cảm giác hình như mình đang bị mắc bệnh nan y.

Im lặng một chút, cô hết cách liếc anh ta: "...Tôi sẽ suy xét đề nghị của anh."

Lúc này Thích Trạch mới gật đầu hài lòng, lại suy nghĩ một lát rồi ngược mắt nhìn cô "Có cần an ủi không?"

Tuy cách thức bày tỏ sự quan tâm của anh ta có chút đặc biệt, nhưng với anh ta điều này đã là rất hiếm có.

Nhớ đến lần "An ủi" của anh ta gần đây, Ngữ Kỳ cố gắng nhịn cười, nói: "...Ý anh là cái chần đó sao?"

Anh ta vẫn không thể hiểu ra ý nghĩa đích thực của câu nói ấy. Nhú nhú mày "Đương nhiên, nếu cô cần, tôi có thể cho cô mượn. Thế nhưng tôi cảm thấy cô không chỉ cần một cái chần."

Cô khẽ hắng giọng, nhìn anh ta, sắc mặt không hề thay đổi "Vậy anh cho tôi một cái ôm được không?"

Việc này với người khác là chuyện vô cùng đơn giản nhưng với anh ta lại là cố ý khó xử. Thích Trạch im lặng một lát, nghiêm túc nhìn cô "Để tôi suy nghĩ đã."

Ngữ Kỳ qua loa ừ một tiếng, ánh mắt lại đề ý đến sự việc đang diễn ra bên cạnh. Người bệnh vừa mới trừng mắt với Thích Trạch ở hành lang đối diện kia đang cầm một chiếc cốc đứng trước cửa phòng lấy nước. Đây vốn là việc hết sức bình thường, thế nhưng biểu cảm cương cứng trên mặt hần ta lại khiến cô có cảm giác bất an.

Sau khi lấy một cốc đầy nước sôi, hần ta từ từ xoay người lại, cầm cốc đi về phía cô.

Trực giác khiến cô cảm thấy không ổn, Ngữ Kỳ nhú mày, thì thầm nhắc nhở Thích Trạch "Có một người bệnh đang đến gần chúng ta, hần ta dường như không bình thường..."

Thích Trạch đang nghiêm túc suy nghĩ xem có nên ôm cô một cái hay không, nghe thấy lời cô nói lại giật mình sững sờ. Đến khi kịp phản ứng lại, toàn thân đã cứng đờ, cơ mặt cũng giật giật như đang làm xấu "...Là cái tên một mét chín kia?"

Ngữ Kỳ lắc đầu "Không phải, là tên bệnh nhân anh nghĩ là đồng bọn của Hạ Mạch Mạch. Bây giờ anh cứ bình tĩnh đi về phía trước, không được quay đầu lại, chỉ

cần không kích thích hấn ta thì sẽ không sao."

Thích Trạch căng thẳng nhìn cô "Vậy còn cô thì sao?"

Cô ngẩn ra. Tuy ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm bệnh nhân kia nhưng môi lại không nhin được mà cong lên thành một nụ cười chứa vài phần chán thành "Yên tâm đi, tôi sẽ không sao đâu."

"Vậy cô hãy cẩn thận..."

Còn chưa dứt lời, bệnh nhân cách hai người vài bước kia đột nhiên tăng tốc, giơ chiếc cốc lên, hất thẳng nước sôi nóng giãy về phía hai người.

Thích Trạch đứng đưa lưng về phía hấn ta, vì vậy không thấy chuyện đang xảy ra, Ngừ Kỳ cũng không đoán được hấn ta sẽ đột nhiên ra tay. Nước sôi đã được hất ra, cô không thể kịp thời nhắc nhở Thích Trạch.

Không kịp nghĩ nhiều, cô nắm chặt cánh tay của Thích Trạch, kéo mạnh anh ta về phía mình, đồng thời nhanh chóng nghiêng người lách qua hành lang chật hẹp. Đúng lúc Thích Trạch đã bị kéo sang bên cạnh, Ngừ Kỳ quyết đoán ẩn vai anh ta xuống, đẩy về phía sau...

Một chuỗi động tác được hoàn thành trong nháy mắt, đến khi tên bệnh nhân kia xông lên, Thích Trạch đã được cô che chở phía sau. Nhưng đổi lại, một phần nước sôi đã hất văng lên vai cô, từng ấy cũng đủ để khiến làn da truyền đến cảm giác đau đốn nóng rất như bị lửa châm.

Dựa vào kinh nghiệm trong mấy nhiệm vụ trước, cô cố gắng chịu đựng sự đau đốn nóng rất trên bả vai, nhanh chóng dứt khoát không chể tay chân của tên bệnh nhân kia, xoay người lại, ấn chặt hấn ta vào tường.

Mấy nhân viên y tá lập tức đến giúp, ngăn chặn tên bệnh nhân đang muốn giãy dụa kia lại.

Ngừ Kỳ thoát khỏi một đám người áo trắng, ôm vai chạy thẳng đến toilet. Âm thanh náo động của những bệnh nhân và bác sĩ kia dần bị bỏ lại phía sau. Cô vọt đến trước bồn rửa tay, vịn vôi đến mức mạnh nhất, không thêm cởi áo, trực tiếp đưa bả vai xuống dưới dòng nước lạnh.

Im lặng một lát, cô vẫn nhìn chăm chăm vôi nước, khẽ hỏi: "Đứng đó làm gì?"

Thích Trạch không biết đã đứng sau cô bao lâu, anh ta chậm chạp bước lên vài bước, về mặt có chút bối rối nhìn hình bóng cô trong gương, dường như không biết nên nói gì.

Ngừ Kỳ ngước mắt lên, nhìn thẳng vào hình ảnh phản chiếu trên tấm gương của anh ta, đang định mở miệng, lại nghe thấy tiếng nói khê khàng của người phía sau.

"...Đau không?"

Cô cau mày, tắt nước đi, đứng thẳng người dậy "Có một chút, nhưng đã đỡ hơn vừa rồi rất nhiều..." Chưa dứt lời, anh ta đã dang hai tay ra nhẹ nhàng ôm lấy cô, vỗ về lưng cô một cách cứng ngắc, động tác ấy vô cùng vụng về.

Nhưng lại khiến cho người ta cảm thấy, anh ta đang cố gắng an ủi cô, bằng cái cách vô cùng khó khăn với anh ta.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 8 - Chương 74: Nhân vật phản diện tâm thần (9)

Động tác bất thành lĩnh này của anh ta làm Ngừ Kỳ ngẩn ra một lát, nửa ngày sau mới giật mình tỉnh ra.

Tiếp xúc với anh ta một thời gian dài như vậy, cô đương nhiên biết, việc động chạm tay chân thân thiết với người khác là một việc vô cùng khó khăn với anh ta. Cô vừa có chút cảm động vừa có ảo giác "Đột nhiên được ân sủng."

Có điều cũng không thể bỏ qua việc cái ôm "kiểu Thích Trạch" thật sự rất cứng ngắc. Vòng tay anh ta hờ hờ bao quanh cô, ngoại trừ lòng bàn tay vỗ vỗ tấm lưng của cô, tất cả các bộ phận khác trên cơ thể đều cách cô khoảng 2,3 cm. Nếu Ngừ Kỳ không hiểu rõ về anh ta, có lẽ cô đã cho rằng mình đang bị bệnh Viêm gan B.

Anh ta dùng một tư thế cứng đờ như một con robot để vỗ vỗ lưng cô. Cô có thể cảm giác được rõ ràng từng dây thần kinh của anh ta đang căng ra như dây đàn, mỗi giây mỗi phút đều muốn thoát khỏi tình cảnh này, thế nhưng anh ta vẫn tự ép mình tiếp tục hành động đó.

Tuy có chút thương anh ta, nhưng Ngừ Kỳ cũng không muốn bỏ qua cơ hội hiếm có này. Cô bước lên một chút, rút ngắn khoảng cách giữa hai người đến mức gần như không tách rời, sau đó dang hai tay ra, ôm lấy lưng anh ta.

Trong khoảnh khắc đó, toàn thân Thích Trạch cứng đờ như thể đã bị biến thành một bức tượng điêu khắc. Không biết có phải do ảo giác hay không mà Ngừ Kỳ cảm thấy cánh tay anh ta còn hơi hơi run rẩy.

Nếu thay đổi bối cảnh thời gian và địa điểm, bọn họ có thể đóng vai lưu manh ăn chơi trác táng trên đầu con gái nhà lành, có điều vẫn phải hoán đổi lại hai vai diễn. Ngừ Kỳ có cảm giác cô đang dùng cái cách bắt nạt một hoàng hoa khuê nữ (1) then thùng để bắt nạt Thích Trạch. Cái cảm giác này khiến lòng cô chợt có chút tội lỗi, áy náy.

(1) Con gái nhà đứng đắn, hiền lành, ít trải sự đời.

Có điều lát sau, cô vẫn hạ quyết tâm từ ôm chặt anh ta, khiến thân thể anh ta dán sát lên người mình.

Động tác quá mức thân mật này hiển nhiên đã kích thích Thích Trạch. Anh ta như bị rần rần cắn một phát, vội vàng muốn tránh né. Nhưng lại bị Ngử Kỳ ôm chặt thắt lưng, không thể động đậy.

Ngử Kỳ ôm chặt anh ta, cổ gấn nhin cười, cổ tình nói: "Đừng cử động, vai của tôi rất đau."

Câu nói này lại như một câu thần chú, dễ dàng dẹp yên sự giãy dụa nhỏ bé của anh ta. Thích Trạch cứng đờ, đứng im không dám động đậy như thể đã bị ai đó điểm huyệt tạm dừng, để mặc cho cô ôm lấy mình.

Ngử Kỳ được nước lấn tới, nhẹ nhàng vùi đầu cọ cọ lồng ngực anh ta. Thân thể Thích Trạch run rẩy như bị điện giật, Ngử Kỳ gần như đã có thể đoán được biểu cảm trên mặt anh ta lúc này, khóe môi cô không khỏi cong lên.

Thích Trạch lại không hề hay biết suy nghĩ trong lòng cô, chỉ nghĩ đơn giản là cô đang phải chịu đau đớn do bị bỏng nên cần được an ủi, không dám đẩy cô ra. Chỉ đành rụt rè chạm vào lưng cô như thể đang chạm vào một thứ có độc.

Nếu miêu tả rõ ràng tình trạng hiện tại thì Thích Trạch giống như động vật ăn cỏ đang thấp thỏm sợ hãi vuốt lông cho một con hổ, một con sư tử hung dữ.

"Cô...sao rồi?" Anh ta thì thầm hỏi cô, giọng nói có chút lo lắng không dễ nhận ra.

Kỳ thật nước sôi trong phòng lấy nước cũng không phải nước sôi sùng sục, mà là nước có nhiệt độ cao hơn nước ấm một chút. Hơn nữa, cốc nước kia còn ở trên tay tên bệnh nhân đó một đoạn đường, vì vậy nhất định là đã nguội bớt, bởi vậy cô cũng không bị bỏng nặng. Nhưng vào lúc này, hiển nhiên là dùng mọi thủ đoạn tô vẽ thêm bệnh tình mới có lợi hơn.

Ngử Kỳ không lên tiếng, nhưng hai bàn tay lại bầu chặt lấy quần áo anh ta, như đang nhẫn nại sự đau đớn.

Thích Trạch ngây thơ không hiểu được tín hiệu trả lời của cô, theo bản năng phán đoán tình trạng vết thương của cô nghiêm trọng hơn mấy lần, vô cùng lo lắng nói "Đề tôi kêu Thích Hân lấy chút đá đến..."

Nếu anh ta thật sự kêu Thích Hân đến, vậy sẽ thật xấu hổ. Ngử Kỳ ho một cái, từ từ buông tay ra "Đã đỡ hơn nhiều rồi, chỉ còn chút cảm giác nóng rất thôi."

Vừa dứt lời, một y tá vội vàng cầm một túi chườm đá đến đây, bảo rằng vừa rồi thấy cô bị bỏng. Sau khi đưa túi chườm cho cô, y tá kia lại nghiêng đầu thoáng nhìn Thích Trạch, cúi đầu thì thầm dò hỏi gì đó vào tai Ngử Kỳ.

Sau khi y tá bỏ đi, Ngử Kỳ đặt túi chườm lên vai mình, giải thích "Cô ấy vừa nói với tôi, viện trưởng không cho phép tôi đưa giấy bút cho anh nữa."

Thích Trạch còn chưa kịp phản ứng, khó hiểu cau mày "Cái gì?"

Ngử Kỳ bắt đầu nhìn anh ta "Ý của ông ta là, không cho anh viết thư nữa."

Thích Trạch im lặng một lát, Ngử Kỳ còn đang đoán có phải anh ta lại nghĩ ra thêm mấy biện pháp kỳ quái gì nữa không, anh ta lại đột nhiên cau mày, giận dữ như một vị đại thần trung nghĩa bị tiểu nhân hãm hại: "Lão già gian xảo!"

Vụ việc nước sôi lần này được quy kết thành một sự kiện ngoài ý muốn. Thật ra nó cũng đích thực là một việc không may, dù sao nơi đây cũng là trại tâm thần. Bệnh nhân đột nhiên phát bệnh mà tấn công người khác cũng là chuyện hết sức bình thường, mỗi một bác sĩ hay y tá làm việc tại đây đều đã từng bị thương, thậm chí còn từng xảy ra việc nhân viên y tế bị bệnh nhân đánh chết.

Bởi vậy việc Ngử Kỳ bị bỏng cũng không phải chuyện lớn, cô chỉ được vài ngày nghỉ có lương. Nhưng nhiệm vụ còn chưa hoàn thành, cô cũng không cần mấy ngày nghỉ này, vẫn đi làm bình thường. Hành động này của cô làm đồng chí y tá trưởng cảm động vô cùng, cô ấy nói cô ấy chưa bao giờ gặp một y tá yêu thích công việc này đến vậy, còn kêu gọi đám y tá học tập tinh thần chuyên nghiệp của Ngử Kỳ.

Ngoài ý muốn là, Thích Trạch cũng tin sự việc lần này chỉ là vụ tai nạn. Và lý do của anh ta là. Thứ nhất, nếu tên bệnh nhân kia thực sự muốn hại mình, anh ta sẽ không chọn cái cách hắt nước sôi không thể dồn người ta vào chỗ chết này. Thứ hai, thân thủ của tên bệnh nhân kia quá kém, dễ dàng bị khống chế, bọn họ sẽ không ngu xuẩn đến mức phải những tên ngu ngốc như vậy đến để hại mình.

Ngử Kỳ tỏ vẻ đồng tình với suy nghĩ này của anh ta. Mà Thích Trạch lại tỏ vẻ rất sock khi biết tính chất nguy hiểm trong công việc của cô, còn đề nghị cô đổi nghề.

Ngử Kỳ im lặng nhìn anh ta một lát, bắt đầu dĩ mồm "Nếu như đổi nghề anh sẽ không bao giờ gặp được tôi ở nơi đây nữa."

Thích Trạch cau mày "Ý cô là gì..."

Ngử Kỳ cười cười, mặt không đỏ tím không run nói "Đúng vậy tôi cảm thấy anh sẽ luyến tiếc tôi."

"...Sao có thể..." Cãi được nửa câu, anh ta lại im lặng một lát, cau mày nhìn chăm chăm cô, sau đó ừ ừ dòi ánh mắt

"Có lẽ thực sự cũng có chút luyến tiếc."

Ngử Kỳ vốn chỉ định đùa một chút, nhưng lại bị câu này của anh ta làm hoảng sợ. Cô nhìn anh ta, tiến độ nhanh chóng không dự đoán được này khiến cô cũng cảm thấy giật mình.

Nhìn biểu cảm của cô, Thích Trạch lại hiểu rằng vai cô chắc lại đau, lo lắng nhìn cô "Cô không sao chứ?" Về mặt anh ta khiến Ngử Kỳ cảm thấy, mình như một

người đã gần đất xa trời.

Thấy cô im lặng không lên tiếng, anh ta cảm thấy cô đã thừa nhận, chần chờ một lát, sau đó sốt ruột nhìn cô

"Muốn ôm một cái không?". Vừa dứt lời, anh ta đã dang hai tay ra với cô. Tuy tư thế vẫn có chút cứng còng, nhưng đã đỡ hơn lần đầu tiên rất nhiều.

Một cái ôm đã đưa đến tận mặt, Ngũ Kỳ đương nhiên sẽ không cự tuyệt. Ngược lại với vẻ cứng nhắc rụt rè của Thích Trạch, cô lại rất thoải mái. Bình thân bước lên ôm lấy thất lưng anh ta, đặt cằm lên vai anh ta cọ cọ vài cái, vô cùng thân thiết.

Thích Trạch tiến bộ hơn lần trước rất nhiều, lần này anh ta chỉ cứng nhắc một chút, sau đó liền thử ôm lại cô mặc dù động tác của anh ta vẫn cứng còng hết như đám cương thi đến ngón tay cũng không thể co lại.

Nhân lúc anh ta không nhìn thấy, Ngũ Kỳ khẽ nở nụ cười, đang chuẩn bị buông tay ra, lại nghe thấy tiếng nói khàn khàn thì thầm bên tai..

"Xin lỗi."

Giọng nói của anh ta rất nghiêm túc rất chân thành, khiến Ngũ Kỳ sửng sốt. Nếu như anh ta nói cảm ơn, cô cũng có thể hiểu được. Nhưng sao anh ta lại phải nói xin lỗi?

Im lặng một lát, cô quay sang nhìn anh ta "Sao đột nhiên lại nói vậy?"

Thích Trạch dường như có chút ngượng ngùng, quay đầu né tránh ánh mắt của cô, vụng về chuyển chủ đề "Đã đến giờ cô phải đi giúp bọn họ làm "Ngu liệu"

Ngũ Kỳ cau mày, thấy anh ta không muốn giải thích, cũng không ép anh ta. Lại đặt cằm lên vai anh ta, nheo mắt nói

"Đi tham gia "Ngu liệu" với tôi đi."

"Tham gia vào cái việc nhảm chán vô bổ này sẽ làm chỉ số thông minh của tôi giảm sút..."

Chưa dứt lời, Ngũ Kỳ đã sử dụng đòn sát thủ mà mấy ngày nay, lần nào thử cũng thành công "Vai tôi lại đau..."

Quả nhiên, lời từ chối còn chưa nói hết lại bị nuốt gọn vào bụng. Im lặng một lát, mặc dù vẫn không quá tình nguyện, nhưng Thích Trạch vẫn nhìn vách tường bên cạnh, cúi đầu khẽ "Ừ" một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 8 - Chương 75: Nhân vật phản diện tâm thần (10)

Cho dù vẫn còn nghi ngờ trại an dưỡng có nguy hiểm nhưng Thích Trạch vẫn đi "Ngu liệu" với Ngũ Kỳ. Anh ta theo cô bước vào phòng sinh hoạt, vẻ mặt buồn bã ỉu xìu hết một chú cún lông vàng bị chủ nhân dắt đến một nơi mà mình rất ghét.

Trước khi mở cửa phòng sinh hoạt, Ngũ Kỳ quay đầu nhìn anh ta, đã biết còn có tình hỏi: "Không muốn vào sao?"

Thích Trạch cau mày, âm ức dòi mắt, buồn bực nói "Tôi đã bảo là ở với bọn họ sẽ làm chỉ số thông minh của tôi bị kéo xuống mà."

Không biết là do di chứng từ "sự kiện nước sôi" hay anh ta vẫn nhớ vết bỏng trên người cô vẫn chưa khỏi, hiện tại anh ta cũng không dùng cái bộ dạng kiêu ngạo như trước kia để nói chuyện với cô. Cả vẻ mặt hay giọng điệu của anh ta đều vô cùng mềm mỏng, nhẹ nhàng đến mức dường như có thể đẩy ngã được.

Chẳng hạn như lúc này, cho dù những lời nói này vẫn còn mang ý kiêu ngạo, nhưng giọng điệu gần như âm ỉ của anh ta lại khiến câu nói ấy không hề có lực sát thương. Chỉ khiến cho người ta cảm thấy anh ta như một con cún to xác đang âm ỉ ai oán.

Không biết vì sao, Ngũ Kỳ lại mềm lòng, theo bản năng nhẹ giọng nói "Không phải là tôi muốn ép anh, chỉ sợ anh suốt ngày trốn trong căn phòng đó sẽ buồn, nên mới kéo anh ra ngoài cho đỡ buồn. Nếu như anh không thích, vậy cứ về trước đi."

Cô vừa dứt lời, mắt Thích Trạch lập tức sáng lên, nhìn cô như thể đang nhìn Quan Thế m Bồ Tát cứu khổ cứu nạn. Thậm chí Ngũ Kỳ còn có ảo giác anh ta đang vẫy vẫy đuôi với mình.

"...Thật sự không muốn vào sao? Thật ra những người bệnh này đôi khi cũng rất đáng yêu." Ngũ Kỳ thử dùng phương pháp thuyết phục cuối cùng. "Chỉ cần bọn họ không phát bệnh, họ đều rất hòa đồng."

Khi nghe đến chữ "Đáng yêu", Thích Trạch không đồng ý dòi mắt, trong đôi đồng tử tối đen có sự cao ngạo và khinh thường đã được che dấu. Nhưng anh ta cũng không có nửa câu phản bác. Có thể thấy nếu như anh ta muốn, anh ta hoàn toàn có thể nhường nhịn, chẳng qua trước đây anh ta không muốn làm việc ấy mà thôi.

Cô nhìn anh ta một lát, có chút buồn cười, cong cong khóe môi " Dĩ nhiên bọn họ chỉ "có đôi khi" đáng yêu. Còn trong mắt tôi anh "Vẫn luôn luôn" rất đáng yêu."

Được khen là đáng yêu cũng chẳng làm cho Thích Trạch vui vẻ chút nào, anh ta tức giận quay đầu nhìn cô, đôi môi mấp máy muốn nói nhưng cuối cùng lại im lặng, chỉ có ánh mắt chứa đựng sự chống đối không tiếng động.

Một người lẩm miệng có thể thuyết giáo hết bài này sang bài khác không cho người khác kịp thở lại đột nhiên cứng họng. Ngữ kỳ đoán nh ta hẳn là muốn độc mồm độc miệng phản bác cô như trước đây, nhưng không biết vì sao lại im lặng.

Cô cau mày nghi hoặc nhìn anh ta "Tại sao không nói gì?"

Nếu như miêu tả về mặt anh ta lúc này thì anh ta giống như đang lên án một người vong ân bội nghĩa hoặc một tên bạc tình, trong mắt tràn đầy ai oán "Cô đã phụ bạc tấm lòng của tôi."

Ngữ Kỳ suýt nữa bật cười, khó khăn lắm mới có thể bình tĩnh, vội ho một tiếng mới có thể mở miệng "Rốt cuộc anh làm sao vậy?"

Thích Trạch trừng cô một cái, nói một tràng "Tôi sợ cảm xúc của cô sẽ ảnh hưởng đến vết thương, tôi đã định không nói, nhưng không còn cách nào khác, cô ép tôi phải nói. Cô dùng cái từ "đáng yêu" này một cách rất bừa bãi, khiến tôi không thể nhìn được nữa. Conrad Lorenz từng định nghĩa" Theo căn cứ khoa học, đáng yêu là từ để miêu tả những đặc điểm trên khuôn mặt và thân thể của trẻ con, hoặc cũng có thể miêu tả đặc điểm tâm lý tính cách của trẻ con, ví dụ như ham chơi, mong manh, vô hại, hiếu kỳ, ngây thơ, lảm nhảm...Người ta không dùng từ này để miêu tả bệnh nhân tâm thần, mà từ "Ngu xuẩn" lại có thể khái quát tất cả đặc điểm của bọn họ. Hơn nữa cô lại còn dùng "Đáng yêu" để miêu tả tôi?"

Ngữ Kỳ tròn mắt nhìn anh ta "Không được sao?"

"...Trong mắt cô, tôi rất giống một đứa trẻ?" Trên mặt anh ta rõ ràng đang viết mấy chữ "Cô si nhục tôi." rất to.

"Không...Những đặc điểm như ham chơi, mong manh, vô hại, hiếu kỳ, ngây thơ hay lảm nhảm...đường như không phù hợp với anh." Cô điếc không sợ súng đáp, đồng thời cũng vội vàng trấn an trước khi anh ta thực sự bùng nổ. "Có điều "đáng yêu" trong từ điển của tôi không định nghĩa như vậy."

Anh ta im lặng, dùng một ánh mắt vô cùng không tán đồng nhìn cô.

Ngữ Kỳ dôi mắt, nhẹ nhàng nói "Kỳ thật từ "đáng" này cũng có thể hiểu là "Đáng giá" hoặc đáng thương, hay đáng quý..."

Thích Trạch nhanh chóng nghe hiểu được ý nghĩa trung tâm hàm xúc trong câu nói vắn vơ của cô "Vậy đáng yêu là

"Đáng được yêu?" Dừng lại một chút, anh ta tức giận nói "Vậy nên ý cô là cô yêu mấy tên tâm thần đó?"

"...Theo một góc độ nào đó thì cũng có thể hiểu như vậy."

Ngữ Kỳ ấn tay nắm cửa, quay đầu nhìn anh ta, cười nói " Không chỉ có bọn họ...Cả anh nữa."

Về mặt Thích Trạch lập tức thay đổi, cái biểu cảm này thật kỳ quái, khó mà miêu tả, anh ta nhìn cô như thể đang nhìn một tên điên đang ăn nói luyên thuyên.

Ngữ Kỳ cũng không thêm đề ý, chỉ hỏi vấn đề mà mình quan tâm "Vậy nên, hiện tại anh muốn đổi ý mà trở về, hay là vẫn muốn ở đây với tôi?"

Anh ta im lặng một lát, cứng ngắt đáp lại "Tôi luôn giữ lời."

Ngữ Kỳ cười cười, một tay dứt túi, một tay kéo anh ta, thông dong bước vào phòng sinh hoạt, cánh cửa phía sau đồng thời khê khàng đóng lại. Có lẽ là gần đây tiếp xúc chân tay quá nhiều, khiến anh ta tự sản sinh ra "Khả năng miễn dịch." Khi cô túm lấy tay anh ta, anh ta chỉ cứng ngắt một cái chớp mắt, sau đó nhanh chóng thả lỏng.

Nghe thấy âm thanh, rất nhiều bệnh nhân đều quay qua nhìn hai người, những ánh mắt hoặc mờ mịt hoặc hưng phấn hoặc đại ra đều đổ dồn về phía này. Cũng may bọn họ chỉ nhìn một chút sau đó lại tự làm chuyện của mình, không khí chỉ im lặng được một giây, sau đó lại âm ỉ huyền ảo.

Thích Trạch như một con mèo xù lông, cảnh giác nhìn chằm chằm nhất cử nhất động của bọn họ, theo bản năng tiến sát gần Ngữ Kỳ. Giấy tiếp theo, Ngữ Kỳ nghe thấy tiếng nói của anh ta vang lên bên tai, giọng nói có chút căng thẳng "Cô phải ý thức được rằng, những người này rất có khả năng đột nhiên đứng dậy hất một bát nước sôi vào người cô hoặc cắn mất một miếng thịt của cô."

Cô không quay đầu nhìn anh ta, chỉ tùy ý nhìn quanh, tìm kiếm hoạt động bọn họ có thể tham gia "Bệnh tình của bọn họ rất ổn định, đột nhiên phát bệnh chỉ là tình huống đột xuất. Mà nếu như thật có tình huống đột xuất xảy ra, bác sĩ cùng y tá chúng tôi cũng có thể nhanh chóng khống chế được những bệnh nhân này, anh không cần lo lắng."

Thích Trạch cũng hành động quan sát xung quanh giống cô. Chỉ có điều toàn thân căng thẳng, vô cùng cảnh giác, cộng với thân hình cao to của anh ta thật giống như một con báo canh gác Châu Phi "Không cần lo lắng? Cái "tình huống đột xuất" cô nói mới xảy ra hôm trước..."

Ngữ Kỳ bắt đầu đi nhìn anh ta, đi đến một bàn bóng bàn không người, tùy ý lấy ra hai cái vợt cùng một quả bóng, giương mắt nhìn anh ta "Anh biết chơi không? Nếu không biết, tôi có thể dạy anh."

Anh ta nghe vậy nhếch nhếch khóe môi, về mặt khinh thường hỏi "Cô đang nghi ngờ năng lực của tôi?"

Giờ này khắc này, anh ta hiển nhiên đã quên mất rằng phải bảo trì cảnh giác, tiến lên nhận lấy bóng cùng vợt trong tay cô, vòng sang đứng đối diện cô. Anh ta dùng một loại khí thế quyền uy như thể quán quân bóng bàn giang hải "Một quả phát bóng hiệu quả cần phối hợp giữa tốc độ, góc xoay bóng, cùng với góc độ tiếp đất. Trong đó cần rất nhiều kỹ xảo, ví dụ như nếu muốn tạo ra sự chuyển hướng liên tục, cô cần để mặt vợt tiếp xúc với mặt bóng ở góc độ thích hợp nhất..."

Dưới sự trần thuật thao thao bất tuyệt vô cùng chuyên nghiệp của anh ta, Ngữ Kỳ không khỏi sửng sốt. Cô vốn nghĩ rằng người có chỉ số thông minh cao như anh ta chắc hẳn sẽ rất yếu kém trong lĩnh vực thể dục thể thao, nhưng hiện tại hình như không phải như vậy...

Có điều nếu như anh ta thích thể hiện, cô cũng không thể thờ ơ, ít nhất cũng phải tỏ vẻ tán thưởng.

Ngũ Kỳ nắm lấy cơ hội anh ta nghỉ lấy hơi, chen vào một câu "Thích Trạch anh có vẻ như rất hiểu về bóng bàn, thật là ngoài dự đoán của tôi..."

Thích Trạch đắc ý liếc cô một cái, tự cho là không ai thấy anh ta nâng cằm, chỉ tỏ ra khiêm tốn mỉm cười.

"..." Ngũ Kỳ nhìn tươi cười kỳ quái của anh ta, im lặng hai giây, ngay sau đó tự động coi như không có chuyện gì xảy ra thân nhiên nói "Vậy chúng ta bắt đầu?"

Anh ta cau mày "Ai phát bóng trước?"

Ánh mắt của cô nhìn về quả bóng màu cam trong tay anh ta, im lặng một lát "...Anh phát bóng trước đi."

"Được rồi, nếu cô đã muốn vậy..." Anh ta dùng một tư thế mà bản thân cho rằng vô cùng tao nhã- thực ra là hơi kỳ quái, dễ nâng cằm, giống như đang chào hỏi cô, Ngũ Kỳ không hiểu anh ta đang làm gì, vì vậy chỉ có thể im lặng.

Ai biết vừa mới dừng lại hai giây, anh ta lại nâng cằm với cô, đôi mắt tối đen đầy sự ám chỉ...Mang theo tâm trạng rất phức tạp, Ngũ Kỳ thử học theo anh ta, nhẹ nhàng nâng cằm...Kỳ thật hai người vẫn chưa chú ý tới, bọn họ đã trở thành tiêu điểm của toàn bộ phòng sinh hoạt, tất cả bệnh nhân đều nhìn bọn họ như thể đang nhìn khỉ trong vườn bách thú.

Mà thấy cô làm theo, ánh mắt Thích Trạch lập tức hiện lên ý tán thưởng. Dừng một chút, anh ta hơi nghiêng mình, điều chỉnh tư thế của mình giống như một tuyển thủ vô cùng chuyên nghiệp, còn không quên nhắc nhở cô "Tôi phát bóng, chú ý..."

Tuy thua cũng không sao, nhưng Ngũ Kỳ không hy vọng mình sẽ thua quá thảm, đành phải chăm chú theo dõi động tác của anh ta. Tay cầm bóng của anh ta lơ lửng...Sau đó đột nhiên dừng lại.

Cô nghi hoặc nhìn anh ta, đã thấy anh ta căng thẳng nghiêm túc nhìn cô "Hiện tại tôi phát bóng thật đó..."

"...Ừ."

Dưới sự tập trung tinh thần, chăm chú lần thứ hai của cô, Thích Trạch cắn môi dưới, sau đó tung cầu lên, vung vợt....

...Vợt cùng bóng nối tiếp nhau vẽ lên một đường cong giữa không trung.

Ngũ Kỳ: "..."

Thích Trạch cau mày, dường như không thể hiểu nổi sao mình có thể thất bại. Anh ta nhanh chóng liếc mắt nhìn Ngũ Kỳ, xoay người nhặt trái bóng đã lăn sang bên cạnh lên "Có chút sai sót...Làm lại."

Ngũ Kỳ vừa rồi bị một tràng diễn thuyết đầy tính chuyên nghiệp của anh ta lừa dối, hiện tại cũng đã hiểu ra vấn đề. Đại khái là anh ta đã từng đọc sách lý luận hoặc kỹ năng tổng hợp về lĩnh vực này, bằng chỉ số thông minh và khả năng ghi nhớ, anh ta dễ dàng nhớ được toàn bộ nội dung.

Nói một cách đơn giản nghĩa là, trong lĩnh vực bóng bàn, anh ta có lẽ là một lý luận gia vĩ đại, nhưng tuyệt đối không phải là một chuyên gia thực tiễn, có khi đưa trẻ ba tuổi cũng chơi tốt hơn anh ta. Ít nhất người ta cũng sẽ không đến bóng cũng đánh không trúng.

Nhưng cô vẫn phải nể mặt anh ta, Ngũ Kỳ im lặng đứng tại chỗ nhìn anh ta, không lên tiếng. Mà khoảng im lặng ngắn ngủi này lại khiến cô ý thức được gần như tất cả bệnh nhân đang nhìn về hướng này....

Mà Thích Trạch đang đứng đối diện không hề phát hiện mình đang là tiêu điểm của mọi ánh nhìn, chỉ đang tranh đấu gay gắt với bóng bàn, tung bóng, kiểm tra bóng, tung bóng, kiểm tra bóng...Không biết có phải tiêu nã của thiên tài đều bị teo lại hay không, động tác của anh ta nhìn qua rất không hài hòa, thế nên đến lần thứ sáu mới có thể chạm được vào bóng...Nhưng căn bản là không thể qua lưới.

...Thật sự vô cùng thê thảm.

Ngũ Kỳ vội ho một tiếng, thật không nỡ nhìn tiếp "...Vậy, hay là chúng ta đi đánh bài đi?"

Về mặt Thích Trạch đã đen như đáy nồi, anh ta lạnh lùng nhìn cô, bàn tay cầm vợt bóng bàn đã nắm chặt đến mức trắng bệch – như thể anh ta đang bóp cổ kẻ thù giết cha vậy.

Im lặng một lát, anh ta lạnh lùng gật đầu, đồng ý đề nghị của cô, hơn nữa khi trả vợt cho cô còn thì thầm nói "Cái vợt này có vấn đề."

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Nữ Phụ* được tải miễn phí tại Wwv.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 8 - Chương 76: Nhân vật phản diện tâm thần (11)

"Vợt bóng bàn này có vấn đề"

Ngũ Kỳ im lặng một lát, vẫn quyết định lảng tránh vấn đề xấu hổ này.

Vì thế, cô ra về như không có việc gì xảy ra, đành chuyển hướng sang vài bệnh nhân khác: "Mọi người có bài không?"

Lúc bắt đầu đánh bóng, vài bệnh nhân đã dùng ánh mắt để nhìn một tên thần kinh chú ý đến Thích Trạch.

Nhất là lúc anh ta phát hồng sáu quả, ánh mắt lúc ấy của bọn họ đã trở thành "Quả nhiên là bị bệnh tâm thần" Phải chăng họ đã quên rằng bản thân cũng có vấn đề.

Uy tín của Ngữ Kỳ trong đám bệnh nhân rất không tồi. Trừ lúc phát bệnh ra thì hầu như bệnh nhân đều rất ý thức, cho nên khi cô mới hỏi một câu thì mọi người đã có người đưa một đồng bài lộn xộn cho cô, thuận tiện thấp giọng hỏi: "Người đó mới tới hả?"

Nhìn theo ánh mắt anh ta cô thấy bóng dáng Thích Trạch. Anh ta đang bị một bệnh nhân khác quẩn lấy. Không biết họ đang nói gì.

Có thể do sau khi Thích Trạch đến đây đều chỉ ở trong phòng, không có cơ hội tiếp xúc với bên ngoài nên nhiều người không biết anh ta, nghĩ anh ta mới tới.

Tuỳ ý hàn huyên với bệnh nhân vài câu, Ngữ Kỳ đã cảm bài đi về phía Thích Trạch.

Xa xa liền nghe tiếng người kia hỏi anh ta, "Anh xem bức tranh này tôi vẽ thế nào?"

Trên thực tế, nhiều người tâm thần rất thú vị, ví dụ như người này. Anh ta thường xuyên cố làm hoạ sĩ trong lúc "Ngu liệu". Khi vẽ không cho ai, kể cả hộ sĩ làm phiền, thật là bệnh nhân khiến người ta yên tâm. Đến khi hoàn thành thì chuyện phiền toái cuối cùng cũng tới. Anh ta sẽ bắt mỗi người đi ngang qua bình luận về tranh, nói không vừa ý anh ta thì anh ta không cho đi.

Nếu anh ta cuốn lấy người khác, không cần nghi ngờ, khẳng định là họ kém may mắn. Nhưng nếu trường hợp là Thích Trạch, ai là người xui đúng là khó mà nói.

Thật ra Ngữ Kỳ đồng tình với người bệnh kia, không cần nghĩ cũng biết Thích Trạch sau khi thể hiện chỉ số thông minh thất bại, tâm tình của anh ta chắc chắn rất tồi tệ, tên này lại đi lên chặn họng pháo, được khen mới là lạ.

Quả nhiên, Thích Trạch phiền toái, cau mày, không kiên nhẫn nhìn anh ta một cái, "Cái gì thế nào?"

Người nọ còn không biết mình sắp bị lãnh đủ, vẫn đắc ý dào dạt nói, "Cậu hẳn là nhìn ra được, tôi là hoạ sĩ cực kỳ vĩ đại, vô luận là về sắc thái hay kết cấu, đều có thể nói hoàn mỹ. Mà bức tranh này thể hiện rõ điều ấy nhất. Đúng [toilet cuối hành lang] nhất định trở thành tác phẩm tiêu biểu của tôi"

"Chờ một chút --" Thích Trạch rất nhanh đáp lời, nở nụ cười khinh miệt: "Bức tranh?" Anh ta có chút mỉa mai "Anh gọi cái thể loại mà trẻ lên ba còn vẽ đẹp hơn này tác phẩm, là tranh à? Anh có hiểu định nghĩa bức tranh là gì không?"

"Tôi đương nhiên hiểu được! Tôi là thiên tài, sinh ra để là hoạ sĩ. Thế giới này không ai có thể hiểu về bức tranh hơn tôi."

Nhìn người bệnh kia rõ ràng đã rất kích động, vì đề phòng ngừa, Ngữ Kỳ lập tức tiến lên. Nhưng chưa kịp nói gì, Thích Trạch đã buông lời trào phúng:

"Vây anh nói xem, anh cầm cây bút màu mà trẻ lên ba hay dùng làm gì? Dùng để ngoáy mũi à? Đúng ra thì bức tranh cần có màu, dầu thông, bút vẽ, mực vẽ, vải vẽ tranh sơn dầu, nếu như chỉ dùng bút sáp vẽ lung tung nguệch ngoạc trên giấy trắng mà cũng có thể ra tranh, vậy thì tôi có thể nói cho anh biết. Anh chỉ cần ra bãi rác tìm chút tôm cá ươn thiu về quấy quấy vài nhát, anh đã có thể làm đầu bếp số một thế giới rồi."

Ngữ Kỳ cùng bệnh nhân kia đều im lặng. Sau một lát, cô thật sự nhìn không được tiến đến nói bên tai Thích Trạch: "..... không được, anh tể nhị một chút." Dứt lời cô vội ho một tiếng, chuyển hướng về phía bệnh nhân kia nói, "Đừng nghe anh ta, tôi thấy anh vẽ tốt mà....." Cô nhìn chăm chăm kia bức vẽ xấu xí [toilet cuối hành lang] ước chừng ba giây, mới nghĩ ra một ca ngợi không hề có tâm: "Có tính sáng tạo."

Sau khi nói xong cô có phần lảng tránh ánh mắt bệnh nhân kia, quay đầu đi nhìn Thích Trạch thấp giọng giải thích: "Tài về đơn sơ là do chúng ta tài chính không đủ, không thể trách được."

Có lẽ Thích Trạch quá có khả năng hút thù hận, ánh mắt nhìn Ngữ Kỳ của bệnh nhân kia quả thực như Bá Nha nhìn Chung Tử kỳ, giống như trời cao đã phái xuống cho anh ta một vị tri kỷ.

"Đây không phải là vấn đề về tài vẽ vời." Thích Trạch rõ ràng vẫn không buông tha anh ta, lạnh lùng thốt lên: "vấn đề là ở chỗ, anh ta rõ ràng không có trình độ, còn muốn si nhục nghệ thuật, quả thực buồn cười.[Toilet cuối hành lang]? Bức tranh phải tên là [bệnh nhân tâm thần trong viện ngu xuẩn]thì có. Không cần người khác làm mẫu, anh ta chỉ cần nhìn gương tự vẽ ra là đủ rồi."

Thấy anh ta càng nói càng quá đáng, Ngữ Kỳ đành bỏ qua chính sách mềm mỏng, chậm rãi đổi sắc mặt: "Thích Trạch, nghệ thuật không có tốt xấu đúng sai, chỉ có gu thưởng thức mỗi người khác nhau, có lẽ anh cho là nó không phải là một bức hoạ. Nhưng người khác biết đâu cho là nó là vật vô giá. Anh không thể dội nước lạnh như vậy."

Không biết từ khi nào mà bệnh nhân kia lại ôm tranh ngồi một bên, nhìn hai người tranh luận, như đứa con nhìn cha mẹ cãi nhau, trên mặt tràn đầy sự hoang mang khó hiểu.

"Tôi thừa nhận cô nói có chút đạo lý, "Nghệ thuật không có tốt xấu đúng sai, chỉ có sự thưởng thức là khác nhau"." Thích Trạch nhìn người bệnh kia, về mặt ngữ khí đều dịu đi rất nhiều, song vẫn mang theo sự khinh thường: "Nhưng nhìn anh ta và cái anh ta gọi là nghệ thuật xem, cho dù người bình thường không hề hiểu biết về nghệ thuật và hội họa, đều có thể nhìn ra được, đẳng cấp kia chỉ ở bậc học sinh tiểu học."

Kỳ thật trong lòng Ngữ Kỳ cũng là nghĩ như vậy, song cô lại càng muốn hỏi anh ta so đo với bệnh nhân tâm thần thì anh ta được cái gì. Thế nhưng vì nhiều lý do khác nhau cô rốt cuộc vẫn không mở miệng.

Im lặng một lát, cô chậm rãi nói: "Thích Trạch, anh còn có nhớ anh đã từng nói, đây là hành vi áp đặt ý nghĩ của bản thân lên người khác, hành vi thật đã mạn và thô bạo."

Anh ta hơi kinh ngạc nhìn cô, như phát hiện heo biết leo cây: "Tôi thật không ngờ, trí nhớ của cô thật không tệ."

"Cám ơn." Ngữ Kỳ liếc anh ta một cái, biểu tình trên mặt dịu đi: "Như vậy, có lẽ hiện tại anh nên thôi đánh giá, "giống như việc anh không đặt trình độ của anh để làm tiêu chuẩn cho tôi, đừng nên áp đặt suy nghĩ lên người khác. Anh thấy sao?"

Thích Trạch cau mày: "Cô đánh đồng tôi với anh ta? Bọn họ cảm thấy tôi kỳ quái vì chỉ số thông minh của họ vĩnh viễn không bằng tôi. Mà anh ta cùng lắm chỉ là một bệnh nhân tâm thần." Dừng một chút, anh ta vẫn nhíu mày, "Không, nếu anh ta đã ở trong này, như vậy hiển nhiên, anh ta chính là một bệnh nhân tâm thần."

Ngữ Kỳ im lặng nhìn anh ta, không biết nên nói gì.

Mà người kia vẫn không hề tự giác giờ bức họa trước mặt Ngữ Kỳ, hưng trí bừng bừng hỏi cô: "Cô cảm thấy bức tranh này của tôi trị giá bao nhiêu? Có thể bán được mười vạn tệ không?"

Thích Trạch đứng đối diện trào phúng: "Anh bán mười tệ cũng chẳng ai mua."

"Hai người, bớt tranh cãi." Ngữ Kỳ đau đầu ấn bệnh nhân kia ngồi xuống ghế, sau đó kéo Thích Trạch vào một cái bàn trong góc.

Cô biết trước giờ anh ta luôn là người miệng độc tâm không xấu, nhưng đôi khi lời lẽ anh ta nói ra thực sự rất khó nghe. Nếu tiếp tục như vậy, chắc chắn anh ta sẽ đắc tội mọi người, cho dù làm bạn bình thường, cũng có nghĩa vụ khuyên bảo anh ta.

Ngữ Kỳ châm chọc một lát, nhìn anh ta thấp giọng hỏi: "Từ lúc anh có nhận thức đến nay, đã có ai từng hình dung anh không tốt, tỷ như tên kỳ quái hoặc là..... Bệnh nhân tâm thần chưa?"

Thích Trạch im lặng nhìn cô rồi chậm rãi dời tầm mắt, ra vẻ không để tâm nhếch khóe môi: "Phải, bệnh thần kinh, quái thai, người điên, biến thái..... Từ nhỏ đến lớn chỉ có từng đó từ, không hề mới mẻ. Dù sao ở trong mắt bọn họ, tôi chính là tên quái gở đầu óc có vấn đề." Dừng một chút, anh ta lạnh lùng nói: "Con người là vậy đấy, trong trường hợp không thể hiểu được một sự việc hoặc một ai đó, họ không bao giờ nhìn lại bản thân, chỉ biết phủ định người khác."

Anh ta nói nhẹ nhàng bằng quơ, nhưng Ngữ Kỳ vẫn có chút mềm lòng. Giọng nói vốn còn mang theo chút nghiêm túc bất tri bất giác dịu lại: "Bất luận thế nào, nghe vậy anh cũng không dễ chịu đúng không? Anh ta cũng là bệnh nhân, nhưng nói thẳng trước mặt anh ta như vậy là bất lịch sự" Cô ôn hòa nói, "Nếu như những người từng nói quá về anh, cũng rất vô lễ."

Thích Trạch nhìn thẳng vào cô, đồng tử tối đen rất nặng nề, không có bao nhiêu cảm tình dao động. Song không biết vì sao Ngữ Kỳ vẫn cảm thấy ánh mắt này có chút giống như động vật bị thương, mang vẻ ảm đạm, oan ức không thể nói thành lời. Tựa như có một con cún to xác bị người vô cơ bắt nạt, ỉu xiu cụp tai, cái đuôi rũ xuống, cả người tản ra vẻ buồn bã, làm cho người ta muốn nhẹ nhàng xoa đầu.

Anh ta cũng không lên tiếng, nhìn chằm chằm cô hồi lâu mới chậm rãi nói: "Bọn họ oán hận tôi vì tôi thông minh hơn họ." Dừng một chút, lại khó chịu mở miệng, "Đương nhiên, tôi cũng oán hận bọn họ vì bọn họ tầm thường ngu xuẩn."

Ngữ Kỳ nhẹ giọng khuyên nhủ: "Có lẽ bọn họ không hiểu thế giới của anh, tựa như anh không thể lý giải nổi thế giới của người bệnh kia. Nhưng vô luận có hay không thế lý giải, ít nhất đều nên tôn trọng đối phương."

Thích Trạch nhìn cô một hồi lâu, mới chậm chạp nói, "Vây..... Cô nói nhiều như vậy, ý là muốn tôi tôn trọng anh ta?"

Cô không trực tiếp trả lời vấn đề này, mà nhìn anh ta nói: "Anh đã xem qua bệnh lý của anh ta nhưng hẳn là không biết hoàn cảnh cụ thể gia đình anh ta. Anh ta bị đưa tới khi mới mười tám tuổi, vừa nghe tin trúng tuyển, nhưng bởi vì mẹ bệnh nặng, trong nhà bao nhiêu tài sản đều thanh toán tiền thuốc men, cha thì lo chạy vạy tiền cho anh ta thi đại học, một ngày đi làm quần quật. Cứ như vậy, qua nửa tháng sau, cha anh ta quá sức mệt mỏi mà bệnh tim bộc phát qua đời, mẹ anh ta vốn bệnh đã nặng, vài ngày sau cũng mất. Thiếu niên 18 tuổi năm ấy không thể chịu nổi đả kích, phát điên sau một đêm. Nếu không phải bác anh ta coi như có tiền, đưa anh ta vào đây, có lẽ hiện tại anh ta đang ở trên đường ăn xin lưu lạc."

Cô nói xong, Thích Trạch im lặng hồi lâu, đôi mắt chứa đựng những cảm xúc rất phức tạp. Sau một lát, anh ta đứng dậy, không nói một lời đi, đến chỗ bệnh nhân kia, nói vài câu. Sau đó cảm xúc tranh kia, nhặt lên, cúi đầu sửa lại bức: "Toilet cuối hành lang ấy."

Ngữ Kỳ nhích lại gần, trông bóng dáng anh ta tự mỉm cười.

Ước chừng mười lăm phút sau, Thích Trạch trả tranh cho anh ta, chuyện lạ là còn dặn vài câu, mới đứng dậy trở về.

"Anh vừa nói gì với anh ta vậy?" Ánh mắt Ngữ Kỳ hướng về phía người bệnh kia: "Lúc anh đi, anh ta vẫn mờ mịt nhìn bóng dáng anh."

Thích Trạch không lên tiếng, vẻ mặt có chút xấu hổ đoạt lấy bộ bài trong tay cô, mặt không chút thay đổi nói: "Chúng ta chỉ có hai người, chơi cái gì? Hai mươi tư điểm?"

"Anh cũng biết hai mươi tư điểm cơ á?" Cô cười, không để anh ta đánh trống lảng: "Anh nói gì với anh ta thế?"

Thích Trạch giương mắt nhìn cô một lát, dời tầm mắt, có chút mất tự nhiên sờ mũi, "Tôi nói anh ta vẽ rất khá, nếu về sau mỗi ngày kiên trì nhất định sẽ có tiến bộ....."

Anh ta còn chưa có nói xong, Ngữ Kỳ phì một cái, bật cười, cười đủ rồi mới đưa điểm tâm cho anh ta, nhíu mày, "Làm không tồi, thưởng cho anh."

"....." Thích Trạch cúi đầu nhìn điểm tâm, ánh mắt nguy hiểm nheo lại: "Cô có ý gì?"

Cô nhin cười: "Không có ý gì, tôi chỉ cảm thấy anh càng ngày càng đáng yêu." Dừng một chút, cô nhíu mày, "Tôi nghĩ anh cùng lắm chỉ đi nói lời xin lỗi. Thì ra anh còn mềm lòng hơn tưởng tượng của tôi."

Anh ta nhìn chăm chăm cô, chậm rãi dời tầm mắt "Không phải mềm lòng, cảm thấy cô nói có lý. So với anh ta, tôi còn may mắn nhiều lắm."

Ngữ Kỳ nghe vậy không tiếng động ngồi thẳng dậy, nghĩ rằng câu tiếp theo của anh ta sẽ là "Ít nhất còn có cô hiểu tôi".

Ai ngờ câu sau lại không như cô dự đoán.

"Ít nhất, tôi còn gặp được một người thầy có thể hiểu tôi". Hiếm khi thấy anh ta nhắc đến ai mà không biểu hiện sự khinh miệt. Ngược lại, trong mắt còn mang theo sự kính trọng.

Đây là lần đầu tiên anh ta nhắc đến chuyện ở nước ngoài với cô. Ngữ Kỳ nghe tập trung vô cùng.

Lần đầu tiên cô nghe anh ta ca ngợi ai đó. Nghe nói vị này là nhà địa chất về thiên tai quyền uy hào phóng, bác ái, có học vấn, hơn nữa là người Mi nhưng được giáo dục ở Anh. Anh ta lại có thể khen người khác, không chút trào phúng, thật làm người ta kinh ngạc.

Ngữ Kỳ có chút hứng thú. Nếu có thể học hỏi ở vị giáo sư kia một chút, việc hoàn thành nhiệm vụ càng dễ dàng.

Nếu như Thích Trạch cũng có người đề sùng bái, thì người mà anh ta sùng bái khẳng định chính là vị giáo sư kia.

Thực tế, nghe anh ta miêu tả, Ngữ Kỳ cũng khó mà không sùng bái. Là một vị học giả quốc tế nổi danh, học thuật của ông ấy cực kỳ thâm hậu. Trừ chuyên môn ra, ông ấy cũng vô cùng bác học, trên thông thiên văn dưới tường địa lý, thậm chí một số phong tục các nơi cùng tín đồ thú vị khắp nơi ông cũng nắm rõ như lòng bàn tay. Thích Trạch hẳn là đệ tử yêu quý của người kia. Hai người đều thích tìm tòi tri thức tất cả các lĩnh vực.

Thế nhưng cũng có chút khác biệt, vị kia thì hài hước, khôi hài, dễ gần, cảm giác hiền hoà. Còn Thích Trạch dường như chỉ học được sự hài hước trong phương diện châm chọc người khác.

Thích Trạch không nói vị trí của học giả kia trong lòng anh ta. Nhưng Ngữ Kỳ biết vị kia rất quan trọng. Nếu lúc tất cả mọi người xa lánh lại có một vị trưởng bối bồi dưỡng, coi trọng, đào tạo anh ta thành đệ tử xuất sắc...Dù là Thích Trạch thì cũng sinh ra tâm lý "Sĩ vì tri kỷ giả tử"(1).

(1): Kẽ sĩ có thể chết vì tri kỷ.

Nghe anh ta nói xong, Ngữ Kỳ híp mắt, thử nói: "Anh đã lĩnh hội tốt như vậy, vì sao lại đột nhiên về nước?"

Thích Trạch cúi đầu, yên lặng nhìn bộ bài trong tay. Ngón tay thon dài trắng nõn vô thức vuốt phẳng cây bài, đồng tử đen kịt u ám như biển sâu, sâu không thấy đáy.

"Thích Trạch?"

Anh ta ừ một tiếng, nhưng không lên tiếng.

Cho dù là kẻ ngốc, lúc này cũng nhìn ra được anh ta không muốn trả lời. Ngữ Kỳ cũng thức thời không hỏi thêm nữa.

Nhưng trực giác mách bảo cô rằng, nguyên nhân Thích Trạch bị bệnh có liên quan đến việc về nước. Không biết vì sao cô cảm thấy trong đó nhất định có sự ảnh hưởng của vị giáo sư kia.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 8 - Chương 77: Nhân vật phản diện tâm thần (12)

Sau ngày đó, Ngữ Kỳ vẫn kéo anh ta đi "Ngu liệu", cô cảm thấy anh ta cảm thấy cả ngày ở trong phòng bệnh rất buồn chán. Về phương diện khác cô muốn anh ta tiếp xúc nhiều người hơn, coi như làm một phương pháp tiến hành tâm lý trị liệu theo cách xã giao.

Có điều Thích Trạch không hổ là Thích Trạch chỉ vài lần dùng miệng lưỡi cay độc, anh ta đã đắc tội một đồng người, khiến cho Ngữ Kỳ không dám dẫn anh ta đi phòng sinh hoạt. Cô sợ chỉ cần lơ là một chút anh ta sẽ bị đám bệnh nhân đó hội đồng đến chết. Không phải nói đùa, ánh mắt của họ nhìn anh ta như thể nhìn một tên vô liêm sỉ cường X vợ mình, hận không thể cho anh ta vào bao tải mà hung hăng đập một trận.

Có thể làm người cảm hận như thế, cô rất nể phục anh ta.

Thích Trạch lại khôi phục lại cuộc sống tù túng như trước của anh ta, Ngữ Kỳ ngoài việc tán gẫu với anh ta vài câu thì không có việc gì khác, đành đi theo Thích Hân khảo sát xung quanh.

Cô làm như vậy không phải vì mục đích cá nhân muốn tấn công, lại càng không phải vì muốn chia rẽ tình cảm nam nữ chính, mà là để tìm ra nguyên nhân vì sao bệnh của Thích Trạch lại xuất hiện khi ở Mi. Ở phương diện này, cô không có tin tức, đành phải đến chỗ Thích Hân, ngầm đi theo anh điều tra.

Ngữ Kỳ nói một chút ý nghĩ của mình với Thích Hân, bác sĩ ôn hoà trẻ tuổi này rất cảm động, ngưng ngưng, nói anh mong cô để ý Thích Trạch hơn. Không nghĩ rằng cô tốt bụng như vậy, rồi cảm ơn cô.

Ngữ Kỳ đành mỉm cười khách khí với anh. Hai người khác sáo xong thì Thích Hân mới vào vấn đề chính.

Thì ra năm đó. Anh cũng thắc mắc vấn đề này, nhiều lần hỏi thăm cũng biết Thích Trạch về nước thì gặp chuyện, nhưng không nặng đến mức mắc chứng hoang tưởng. Ngay cả như vậy, anh cũng nói những chuyện mình biết cho cô.

Một ít chuyện vụn vặt cô nghe được đều bỏ qua, song có một việc làm cho cô có ấn tượng sâu sắc vô cùng.

Việc này nói lên rằng: Thích Trạch sau khi tốt nghiệp đại học Brown, được giáo sư Anderson anh ta vẫn sùng bái nhận làm trợ thủ, phụ trách công tác nghiên cứu với ông. Bình thường, ngoại trừ tiến hành nghiên cứu hạng mục thì bọn họ ngẫu nhiên sẽ làm về tai họa địa chất, có khi chuyên gia cũng sẽ bị phái đi đến những nơi xảy ra động đất để bàn bạc phương án giải quyết.

Mà có một lần, bọn họ đến vùng Z đang liên tục xảy ra động đất nhẹ để phân tích. Những chuyên gia trên phương diện này thảo luận cùng anh ta. Kết luận là: động đất này không nguy hiểm, năng lượng hủy diệt đã bị giải phóng bởi những trận động đất nhẹ này, vậy nên mọi người không cần hoảng sợ.

Trên thực tế, khu Z bị vây bởi dải địa chấn thường xuyên hoạt động. Nếu mỗi lần động đất nhẹ đều phải cảnh báo vậy đương nhiên sẽ khiến người ta khủng hoảng. Như vậy bọn họ kết luận "Không nguy hiểm, không cần khủng hoảng" là một việc bình thường.

Nhưng không may, một tuần sau khi công bố kết luận, khu Z bị chấn động cấp 6.8

Bởi vì chuẩn đoán không chính xác mà làm cho nhiều nhân viên thương vong, tài sản tổn thất, lần đó cả nhóm chuyên gia đều bị tố cáo tội giết người, phải bồi thường tiền cho người sống sót. Tuy rằng phần đông học giả gửi thư chỉ trích việc này, việc tố cáo vẫn bị hủy bỏ.

Tuy rằng chuyện này thực sự mang đến cho nhóm chuyên gia áp lực rất lớn, nhưng Thích Hân vẫn cho rằng Thích Trạch không thể sinh ra tình thần có vấn đề. Dù sao lúc ấy làm trợ thủ cho Anderson, không cần gánh vác nhiều trách nhiệm.

Phân tích của Thích Hân có vẻ như chính xác, Ngũ Kỳ im lặng một lát rồi theo bản năng hỏi tình hình Anderson sau vụ kia.

Thích Hân nói ông ấy không lâu sau đó đã về hưu, sở nghiên cứu sau đó không lâu cũng giải tán. Bởi vậy, theo lý mà nói Thích Trạch về nước là hợp lý, không có gì khả nghi.

Xem ra việc này tạm thời không tìm ra chỗ bất thường, Ngũ Kỳ vừa định đứng dậy thì Thích Hân cười với cô, chân thành nói: "Y tá Cố, mấy ngày nay cảm ơn cô đã chăm sóc anh tôi. Nói ra thật xấu hổ, tôi làm em mà thời gian chăm anh không bằng cô..."

Nửa câu trước còn khác khí, nửa câu sau cô không biết trả lời ra sao, đành không lên tiếng, chỉ cười.

"Thực ra trước kia tình thần anh ấy không tốt, thường xuyên khó ngủ, cảm xúc nôn nóng, không muốn ăn, không phấn chấn. Tôi lo lắng cho anh, anh từ chối phối hợp trị liệu, uống thuốc không khả thi. Làm một thầy thuốc, nhưng không làm sao để giải quyết bệnh tình cho anh mình, thực sự là vô dụng."

Thích Hân cười bất đắc dĩ ôn hoà mà yếu ớt, con ngươi đen sau cặp kính nhợt nhạt đầy lo lắng. Tuy rằng nói về anh mình, song giọng nói của anh như một người cha.

Ngũ Kỳ im lặng một lát, không khỏi nhẹ giọng an ủi nói, "Anh ta hiện tại tốt hơn nhiều..... Ít nhất không mất ngủ."

Dừng một chút, cô mỉm cười trêu chọc nói, "Lần trước anh ta còn giấu đồ ăn vặt, xem ra cũng không như chán ăn."

So với Thích Trạch, Thích Hân quả nhiên dễ chọc cười hơn. Anh lắc đầu: "Tôi có chút ghen tị với cô, y tá Cố, từ khi yêu Hạ Mạch Mạch, tôi với anh bất hòa...Hiện tại nghe cô nói vậy, tôi thấy anh tôi có cảm tình tốt với cô"

Nói là nói như vậy, nhưng tốt thì có thể làm gì chứ?

Cô chỉ mới đến hai tháng, mà bọn họ là anh em, lớn lên với nhau, máu mủ tình thâm. Cho dù ở mặt ngoài, hiện tại Thích Trạch thân với cô hơn, nhưng hơn mười năm là anh em, tình nghĩa không phải chuyện đùa. Thái độ Thích Trạch lãnh đạm xuất phát từ việc nghi ngờ Hạ Mạch Mạch, có lẽ còn bao gồm sự không được tin nhiệm mà sinh ra căm ghét.

Nhưng dùng một ví dụ cụ thể để so sánh, nếu một ngày cô và Thích Hân đồng thời rơi xuống nước, Thích Trạch sẽ không do dự cứu Thích Hân, đưa em lên bờ. Nói không chừng còn do dự xem có nên mạo hiểm cứu cô không.

"Đúng rồi, tôi thấy đêm mai cô phải trực" Thích Hân bỗng nhiên nhớ ra gì đó " Không về nhà sao?"

Ngũ Kỳ còn nghi hoặc vì sao hỏi câu này, mãi mới nhớ ra mai là Trung thu, trong viện chỉ chưa lại một nửa số y tá.

Cô cười, dựa theo tư liệu về thân phận Cố Ngũ Kỳ, đáp " Ở nhà dù ngày nghỉ cũng không có gì làm " Dừng chút, cô cười láu lỉnh nói thêm một câu: "Tôi còn có thể lấy thêm chút tiền tặng ca."

Thích hân gật gật đầu, mỉm cười nói, "Ngày mai tôi không thể ở lại tặng ca, cô có thể giúp tôi chăm sóc Thích Trạch."

Ngày lễ nào cũng có ý nghĩa riêng. Ngày Trung thu là ngày người ta cần bữa cơm đoàn viên. Bởi vậy, cho dù là bệnh viện, người nhà đều có thể đưa họ về.

Nghe lời nói của Thích Hân như muốn Thích Trạch ở lại. Ngũ Kỳ có chút khó hiểu nhìn anh: "Anh không định đưa anh ta về nhà sao?"

Bác sĩ trẻ tuổi bất đắc dĩ nhún vai: "Anh ấy không muốn. Bởi vì chuyện Hạ Mạch Mạch, anh ấy dối tôi, cho dù tết âm lịch cũng không về. Vì vậy, nhiều năm rồi chúng tôi chưa từng tụ họp."

Xác thực việc mà cái tên ngây thơ kia có thể làm ra, cô gật đầu tỏ vẻ đã hiểu.

Dù từ chối về nhà với Thích Hân, nhưng anh ta ở đây trong cái ngày người người đoàn viên này, không thấy cô đơn sao?

Tuy rằng nghĩ như vậy, nhưng Ngừ Kỳ không mở miệng nói mấy lời ngu xuẩn kiểu như "Tôi giúp anh khuyên nhủ anh ấy". Cô rất rõ rằng bản thân đối với anh ta chưa đến mức ấy, thực hiện nhiên đây là thủ đoạn mà tên kia dùng để chia rẽ Thích Hân và Hạ Mạch Mạch. Cô có thể thành công khuyên anh ta tiến hành trị liệu, không khả năng khuyên anh ta dừng đối phó Hạ Mạch Mạch.

Nói đi cũng phải nói lại, người như Thích Trạch, tích cách như nhân vật trong tiểu thuyết giả tưởng. Với EQ của anh ta, chưa chắc đã hiểu ý nghĩa thật sự của tét đoàn viên, nói không chừng anh ta còn không thấy cô đơn lẻ loi. Dù sao cô cũng không tưởng tượng được Thích Trạch khi tâm tình lạnh lẽo như tuyết sẽ ra sao.

Vô luận như thế nào, Trung thu vẫn đến đúng hạn.

Di động không ngừng rung, tin nhắn chúc phúc dồn dập, giống như thiên quân vạn mã tiến vào. Nhưng mở ra thì nội dung tương tự nhau, một đám chữ nghĩa lạnh như băng, không có cảm giác ấm áp. Đương nhiên, cô không phải là Cổ Ngừ Kỳ chân chính, bởi vậy tin nhắn ấy không ảnh hưởng gì đến cô.

Dù sao cũng có thể áp dụng với Thích Trạch, cô có thể soạn tin nhắn chúc phúc.

Công tác đầu chấm dứt, ở hành lang, Ngừ Kỳ tuần tra một vòng, bệnh nhân đều đã nghỉ ngơi, liền mang bánh Thích Hân để lại đến cho Thích Trạch.

Cô vốn nghĩ rằng anh ta sẽ cao quý lãnh diễm mà đọc tạp chí khoa học địa chất của anh ta, dựa vào chỉ số thông minh vượt xa người bình thường của anh ta để đi du lịch trong biển cả tri thức mệnh mông không người biết đến của riêng anh ta. Nhưng hôm nay, khi cô mở cửa bước vào lại phát hiện cả người anh ta đã rúc trong lớp chăn bông dày cộm, chỉ mở mắt nhìn trần nhà, không biết là đang nghĩ đến cái gì.

Ngừ Kỳ đi qua, ngẩng đầu nhìn, lại cúi đầu nhìn về phía anh ta, cười mà như không, nói, "Trần nhà có gì à?"

Cô vốn tưởng rằng ít nhất anh ta sẽ bực bội một chút, nhưng anh ta lại cũng không thèm nhìn tới cô, bình tĩnh nói, "Cô có biết hiệu ứng trần nhà không?"

Hoàn toàn không ngờ sẽ được hỏi như vậy, Ngừ Kỳ sững sốt, theo bản năng hỏi lại: "Cái gì?"

Anh ta cười một tiếng, miễn cưỡng đưa mắt nhìn cô. Tuy rằng là tư thế ngựa đầu, nhưng vẻ mặt của anh ta lại cao cao tại thượng tựa như thần Phật nhìn xuống đám người thường ngu xuẩn.

Loại cảm giác quen thuộc này khiến Ngừ Kỳ biết anh ta lại bắt đầu giảng đạo lý, vì thế không đổi tư thái nhìn anh ta.

Qua nhiên, giây tiếp theo, anh ta nhanh chóng chỉ điểm: "Trong phạm trù lý học, hiệu ứng trần nhà thường gặp phải trong cuộc thử nghiệm do mức độ biến có xu hướng hiện tượng hoàn hảo, do phạm vi chỉ số phản ứng là không đủ lớn, nơi cư trú phản ứng kết quả ở đầu quy mô chỉ số, do đó, chỉ số giá trị bị tổn thất."

Ngừ Kỳ thấy khả năng lý giải cùng học tập của mình là dạng số một số hai. Nhưng giờ khắc này, cô cảm thấy mình đang ở trong sương mù. Im lặng một lát, cô mỉm cười một chút, giả bộ đã hiểu: "Thì ra là vậy."

"Cô đã hiểu?" Anh ta liếc nhìn cô, hoài nghi hỏi.

Cô dòm tầm mắt, chằm chằm trả lời, "Rất đơn giản....."

Anh ta dùng vẻ mặt "Tôi biết cô đang nói dối, cô không thể gạt được tôi" nhìn cô, biểu tình nghiêm túc như giáo viên chủ nhiệm đang nhìn học trò trốn học.

Cho dù là Ngừ Kỳ, dưới ánh mắt khiển trách cũng lúng túng, vội ho một tiếng, nhìn anh ta cười nói, "..... Tôi mang bánh trung thu đến."

Hành vi nịnh hót lấy lòng để nói sang chuyện khác này cũng không có hiệu quả. Anh ta không thèm bỏ thí cho chiếc bánh trung thu được đóng gói tươm tể trong tay cô một cái liếc mắt, chỉ nhìn chằm chằm cô: "Cô cho rằng rất đơn giản, vậy nói thử xem có cách nào có thể giải quyết vấn đề này?"

Khóe miệng cứng ngắc, nhưng rất nhanh, diễn viên Ngừ Kỳ liền khôi phục vẻ mặt sáng lạn mỉm cười, vô cùng khéo léo trả lời: "Tôi có một ít ý nghĩ, nhưng tạm thời không nghĩ tới phương án giải quyết đầy đủ." Dừng một chút, cô lại bổn cọt bỏ thêm một câu, "— như vậy Thích giáo sư dạy tôi được không?"

Kỳ thực, dựa theo kinh nghiệm tiếp xúc lâu ngày, khi anh ta muốn khoe chỉ số thông minh cô quyết không cò vũ như vậy...Không xoay người bước đi là tốt rồi, nhưng hôm nay Thích Trạch đáng thương ở đây, cô vẫn quyết định thuận theo ý anh ta, làm một chiếc là điểm tô cho bông hoa hồng, làm nền cho một thiên tài ngu ngốc.

Kỳ thật tới một mức độ nào đó mà nói, Thích Trạch là một người rất dễ lấy lòng. Dù câu cô nói nửa thật nửa giả, anh ta cũng như con mèo được vuốt lông, đắc ý cao ngạo nhìn cô, ra vẻ rụt rè, vuốt cằm, có chút kiên nhẫn nói: "Kể từ khi có hiệu lực trần cản trở các biến phụ thuộc vào các biến độc lập phản ánh chính xác hiệu quả, khi lựa chọn một chỉ số về các nỗ lực để tránh và phương pháp thông thường là. Cố gắng đầu tiên để tránh những phản ứng cực đoan bởi thiết kế thí nghiệm, và sau đó cố gắng để vượt qua các bài kiểm tra một số lượng nhỏ các đối tượng trước để kiểm tra phản ứng của họ để hoạt động nhiệm vụ. Nếu phạm vi phản ứng thử nghiệm gần đỉnh hoặc đáy của chỉ số, sau đó công việc thử nghiệm sẽ cần điều chỉnh."

Ngừ Kỳ đã cố gắng buộc mình im lặng, kiên nhẫn nghe anh ta nói đồng lý luận buồn ngủ này, thế nhưng thấy dường như anh ta sẽ hao thảo bất tuyệt, cô vội vàng ngắt lời anh ta: "Thích Trạch! Anh không thấy trắng hôm nay đặc biệt tròn sao?"

So với bánh trung thu vừa rồi, đề tài này thành công dẫn dắt sự chú ý của anh ta, chẳng qua cái giá phải trả là chỉ số thông minh của cô.

Lần này, người không biết thương thức như Thích Trạch cũng bình luận một câu: "Hôm nay là Trung thu, không cần nói với tôi là cô không biết."

"....." Cô im lặng một lát, áp dụng chiến lược mặt không cảm xúc nói, "Đúng vậy, tôi mới ý thức được điều này—"

Biểu tình Thích Trạch như ngưng lại, anh ta hơi kinh ngạc nhìn cô, như nhìn con tinh tinh trong vườn hay đại loại vậy: "Tôi nói giỡn với cô thôi. Thì ra cô thực sự đến giờ mới biết?"

Ngữ Kỳ nhìn anh ta hồi lâu, miễn cưỡng nói ra một câu, vì tinh thần mệt mỏi nên thanh âm cũng không rõ: "Thực ra tôi nói đùa anh." Dừng một chút, cô nhanh chóng mỉm cười.

Anh ta nhìn cô không thay đổi vẻ mặt, không có lẽ có, chỉ là ít vô cùng...Dùng ví dụ vừa rồi giải thích, về mặt anh ta như nhìn "tinh tinh trong vườn bách thú chạy ra" nay lại "rõ ràng là tinh tinh nhưng lại giả thành mèo"

Ngữ Kỳ cảm thấy mặt mình dường như đã biến đổi, hiện tại không còn gì, chỉ có thể hiện về vô cảm. Sau đó, dưới ánh mắt kiên trì của anh ta, cô nhận thua, nói: "Được rồi...Thực sự tôi không để ý." Dừng lại, cô nói thêm: "Cảm ơn anh nhắc nhở"

Thích giáo sư vừa lòng, bởi vậy anh ta buông tha cô, lựa chọn một đề tài khác: "Thích Hân đâu?"

Ngữ kỳ sững sốt, theo bản năng nói: "Anh ta về nhà rồi, làm sao vậy?"

Nói ra câu ấy, sắc mặt Thích Trạch trầm hẳn, cả hơi thở cũng vậy, giống như mây trắng bỗng chốc trở thành mưa rào có sấm chớp.

Lúc này cô mới ý thức được, vừa rồi anh ta không nhìn tập san, không nhìn cửa sổ, ngăn người nhìn trần nhà, có lẽ là chờ đợi ai đó. Anh ta đợi người kia đến, chờ người ấy nói một câu: "Chúng ta về nhà đi". Hoặc là cho dù anh ta không tha thứ vụ Hạ Mạch Mạch, song anh ta cũng mong chờ câu nói "Trung thu vui vẻ"

Tuy rằng việc mời về nhà đón Trung thu bị từ chối cũng có cùng kết quả với việc không được mời, nhưng đó là hai việc hoàn toàn khác nhau. Trường hợp thứ nhất có nghĩa là có người luôn chờ anh, còn trường hợp sau lại có nghĩa rằng anh không có chỗ nào để đi nữa.

Ngữ Kỳ chỉ biết há miệng thở dốc, chuẩn bị nói lời an ủi. Nhưng Thích Trạch lại nhanh chóng khôi phục về mặt không chút biểu cảm, thân nhiên quay mặt ra chỗ khác, dường như không để ý "ừ" một tiếng, ngữ điệu bình tĩnh, có chút lạnh lùng.

Ánh trắng trong trẻo nhưng lạnh lùng như nước, phủ lên sườn mặt anh ta, làm nổi bật khuôn mặt như miếng băng mỏng lạnh lùng thanh đạm, chỉ có cái nhếch mép kia là để lộ ra một ít cảm xúc chân thật.

Ngữ kỳ không biết vì sao có chút mềm lòng, cô nhìn anh ta một lát, chần chờ nói, "Cần một cái ôm sao?"

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 8 - Chương 78: Nhân vật phản diện tâm thần (13)

Thích Trạch nhìn sang, xoi mói nhìn cô từ trên xuống dưới cau mày hỏi: "Cô đang làm gì vậy? Đang đóng phim Titanic à?"

Lúc trước Ngữ Kỳ sợ anh ta ngại nên cô mới chủ động giang tay ra, ai biết được lòng tốt của cô bị anh ta coi thành lòng lang dạ thú, chỉ trong giây lát sự đồng cảm cùng bản năng người mẹ mới trời dậy của cô lập tức tan thành mây khói, cô tức giận nói: "Dịch vào bên trong chút đi, để cho tôi còn có chỗ đi ra."

Anh ta mờ mịt nhìn cô không hiểu gì cả, nhưng vẫn nghe lời ôm chắn dịch vào bên trong, còn không quên chọc tức cô: "Cô thừa dịp lãnh đạo không ở đây đã tìm cách để lười rồi, vậy mà lúc trước còn không ngại nhận mình là y tá chuyên nghiệp, đáng tin cậy. Tôi phải lập tức gửi thư tố cáo cho lãnh đạo của cô mới được."

"Tôi cần phải nhắc anh một chuyện, Thích Trạch, bởi vì anh đã nhiều lần gửi thư cho viện trưởng, ngài ấy phiền quá nên đã ra lệnh cho tất cả bác sĩ y tá ở đây không được đưa giấy bút cho anh nữa." Ngữ Kỳ nghiêng người ngồi xuống mép giường, dùng cách nói chuyện cay nghiệt của Thích Trạch vạch trần chuyện này.

Anh ta im lặng hồi lâu, rồi mới bực bội phun ra một câu: "Tôi không cho cô học theo cách nói chuyện của tôi."

Thấy anh ta phản kháng ngay thơ như vậy, Ngữ Kỳ cũng không muốn cãi lại anh ta làm gì, cô im lặng nhìn anh ta một lát, cuối cùng vẫn giang hai tay ôm anh ta, vươn tay vỗ nhẹ lên lưng anh ta hai cái coi như an ủi.

Nhưng mà Thích Trạch phản ứng như con gái nhà lành bị kẻ xấu trêu chọc, theo bản năng vùng vẫy, giắt bản mình vùng khỏi tay cô. Phản ứng hoảng sợ giống như chó con hay chó mèo bị kích thích.

Sau mấy lần tiếp xúc, Ngữ Kỳ vốn tưởng rằng anh ta sẽ không có phản ứng gì quá lớn, cho nên trong thời gian ngắn chưa phản ứng kịp, tro mắt nhìn anh ta bật ngửa ra sau, cứ như vậy từ trên giường té xuống. Cũng may giường vốn đã được cố định trên nền, độ cao chênh lệch coi như bằng không, cho nên anh ta cũng không bị thương gì..... chỉ có điều có chút mất mặt.

Ở chung lâu như vậy, có thể nhìn thấy anh ta rất coi trọng hình tượng của mình, cho nên rất ít khi xảy ra tình trạng hỗn loạn thế này. Mà nhìn thấy Thích Trạch ngồi dưới đất, đầu tóc bù xù quần áo lộn xộn, Ngữ Kỳ nhin không được, phì cười thành tiếng.

Cô lập tức quay mặt đi che miệng lại, cố hết sức làm như chưa có gì xảy ra, trong thời gian ngắn nhất bình tĩnh trở lại, nhưng khi cô quay đầu, Thích Trạch đã trở về vị trí cũ, ánh mắt nhìn cô có gì đó không thích hợp.

Nên miêu tả ánh mắt ấy như thế nào nhỉ.....Chính là ánh mắt u ám hòa cùng với ánh nhìn làm người khác cảm thấy khó chịu, cực kì tức giận kiểu như "Cô hại tôi mất mặt", "cô đã biết quá nhiều, cô nhất định phải chết".

Ho khan một tiếng, Ngữ Kỳ làm như không có việc gì cúi đầu giúp anh ta sửa lại cổ tay áo, anh ta lập tức rút tay về tránh né đầu ngón tay cô.

Ngay lúc cô đang giả bộ chưa phát sinh chuyện gì, Thích Trạch vẽ mặt tối đen lên tiếng, âm thanh trầm thấp như lòng tiếng phim kinh dị "Cô tốt nhất là tìm lời giải thích hợp lý, nếu không với việc làm của cô, tôi mãi mãi sẽ xếp cô vào danh sách cấm lui tới."

"Đây không phải là đánh lén..." Cô bất đắc dĩ còn cảm thấy vô tội, "Tôi nhớ rõ là có hỏi anh là có cần một cái ôm không."

Anh ta trừng mắt liếc cô một cái, "Tôi cũng nhớ rõ tôi không đồng ý lời thỉnh cầu của cô."

Ngữ Kỳ trầm mặc nhìn anh ta một lát, bất đắc dĩ mở miệng giải thích, "Tôi chỉ là vô ý, tôi chỉ muốn an ủi anh thôi." Dừng lại một chút, cô bổ sung nói "giống như trước kia anh cũng từng an ủi tôi như vậy."

"Có lẽ nhớ đến việc lúc trước, về mặt anh ta dịu đi, nhưng vẫn lạnh như băng, mặt không chút thay đổi nói "Tôi từng nói cần sự an ủi của cô sao?"

.... Tốt lắm, cô sớm đã biết sẽ như vậy, tên này đến chết cũng cứng miệng tuyệt đối sẽ không bao giờ thừa nhận anh ta cần an ủi.

Cô cười nhẹ, băng quơ nói "Có lẽ vì tôi thấy có người vì em trai không xuất hiện mà lộ ra vẻ mặt đáng thương của trẻ con không được uống sữa nên mới an ủi."

Thích Trạch cau mày nhìn chỗ khác "Tôi không có." Dừng một chút, như là cảm thấy không đủ bình thường liền bổ sung "Nó tới hay không đều không liên quan, tôi cần bản là không cần."

"Thực đáng tiếc... chắc hẳn sẽ có người cần sự an ủi của tôi." Cô làm ra vẻ mặt nghiền ngẫm. "So với anh, bọn họ càng cần cái ôm của tôi hơn."

Thích Trạch vẫn không nhìn cô, mà hướng ra cửa sổ lãnh đạm nói "Thật sao? Vậy cô đi đi."

Ngữ Kỳ nhìn không được mỉm cười, muốn nâng tay vỗ vỗ vai anh ta, nhưng ở một giây cuối cùng lại dừng lại, chần chừ nhìn anh ta "... Vậy, hiện tại có thể chạm vào anh chứ?"

Anh ta nhún mắt nhú mày, dần xê dịch ra xa, không nói gì nhưng tỏ vẻ cự tuyệt.

"...Được rồi." Cô thu tay lại, im lặng một lát rồi nói "Không biết như vậy có giúp anh đỡ được phần nào."

Anh ta hừ lạnh, mặt không chút thay đổi, quay mặt nhìn cô một cái liền dời tầm mắt "Cô có thể thử xem."

"..."

Ngữ Kỳ trong nháy mắt không biết phải làm gì với phản ứng của anh ta, im lặng một lát rốt cục tìm được chút cảm giác, vội ho một tiếng nói "Anh xem... Thời điểm tôi cảm thấy khó khăn, anh cũng chỉ nhường cho tôi cái giường cùng chăn bông."

"Đó là lần đầu tiên tôi cho người khác mượn chăn."

Anh ta âm ức nhấn mạnh, còn quay sang trừng mắt nhìn cô "Cô nên cảm thấy vinh hạnh mới đúng."

"..."

Thấy cô vẫn thờ ơ, anh ta tức giận, vội nói "Đáng lẽ ra trên chiếc chăn kia chỉ có mùi của tôi, sau khi cô dùng xong, trên đó còn trộn lẫn cả hương vị của cô." Anh ta nói như thể lãnh địa của mình đã bị kẻ khác xâm phạm "Cô biết không, đêm đó tôi phải phơi chăn hơn ba tiếng mới có thể khiến cho hương vị của cô bay hết đó!"

"...Tôi không biết."

"Đúng, cô chả biết cái gì cả..." Về mặt anh ta như thể đang lên án "Tôi hy sinh vì cô nhiều như vậy nhưng cô lại không hề hay biết."

Ngữ Kỳ không hiểu vì sao lại phải nhận lấy ánh mắt đó, xấu hổ sờ mũi "... Có lẽ chuyện ấy sẽ làm anh thoải mái hơn chút." Không đợi anh ta xen miệng, cô vội vàng nói tiếp "Anh biết đấy, khi đó tôi bị bông anh cũng chỉ cho tôi một cái ôm, nhưng bây giờ anh còn không kịp mở miệng, tôi đã chủ động ôm anh một cái." Lời này vừa ra khỏi miệng, cô đã cảm thấy nóng mặt.... Thật không hề có sức thuyết phục.

Nhưng thần kỳ là, loại logic không liên quan này lại được anh ta chấp nhận.

Thích Trạch giật mình nhìn cô, chần chừ mở miệng "...Hình như cũng có lý."

Ngữ Kỳ không biết nên nói gì, chỉ có thể cười gượng gạo.

Mà Thích Trạch lại cảm thấy như được lợi mà híp mắt lại, kiêu ngạo hếch cằm: "Được rồi, tôi quyết định tha thứ cô."

"...Cám ơn." Cô nhún mày, tiện tay lấy hộp bánh trung thu đến "Tôi mang bánh trung thu đến, anh muốn ăn không?"

Anh ta nhún mày, ánh mắt lơ đãng lướt qua chiếc hộp đóng gói tỷ mỉ, bắt đầu khoe chỉ số thông minh theo thói quen "Theo tư liệu lịch sử, từ thời n Chu Vùng Giang Chiết có một loại bánh có nhân không ngày gọi là "Bánh Thái Sư", đây chính là nguồn gốc của bánh Trung thu...Khi Hán Đại Trương đi dư Tây Vực về đã thêm hạt vừng, hồ đào, tăng thêm hương vị cho bánh Trung thu, lúc này xuất hiện nhân hồ đào nặn thành bánh hình tròn, tên gọi là "Hồ bình."

Ngữ Kỳ ngờ ngẩn nhìn anh ta "...Sao anh biết?"

Thích Trạch buồn bực liếc cô một cái "Cô có thiếu hiểu biết cũng không nên nghĩ người khác cũng thiếu hiểu biết như cô."

...Đây không phải vấn đề hiểu biết.

Cô cười mỉa mai, quen thuộc nốt nạt "...Tôi chỉ thấy bất ngờ với kiến thức lịch sử của anh...Tôi nghĩ anh chỉ am hiểu về lĩnh vực khoa học tự nhiên."

"Đương nhiên, cô có lý do để có nhận thức sai lầm như vậy..." Thích Trạch như một con mèo đã được vuốt lông, cao ngạo liếc cô một cái. Nhếch miệng tự cho là bí ẩn, bình thản nói "Phần lớn người đều bình thường phải mất cả đời mới có thể hiểu sâu về một lĩnh vực nhất định, mà có một số ít người..." Anh ta tạm dừng một chút, lại dùng một ánh mắt đầy tính ám chỉ nhìn cô, dài giọng nói "Bọn họ có thể không mất chút công sức nào cũng có thể tinh thông các môn, các lĩnh vực, cũng biết rất nhiều kiến thức..."

Trên mặt anh ta viết mấy chữ rất to "Tôi chính là loại người này", Ngữ Kỳ không thể không mở miệng "Vậy...anh nhất định là nằm trong số ít người kia."

Thích Trạch dè dặt mỉm cười, vẫn giữ dáng vẻ tự cho là hơn người mà đồng tình nhìn cô "Tuy khả năng của cô chỉ có thể trở thành loại người số đông kia, nhưng đáng mừng là..." Anh ta tạm dừng một lát, nài đến khi cô nhú mày nhìn anh ta mới nói tiếp nửa câu sau "Trong cuộc đời buồn tẻ bình thường của cô có thể quen biết một người mà cho dù đứng giữa số ít những thiên tài kia cũng vẫn rất xuất chúng..."

"...Không thể nghi ngờ, người mà anh ta nói đến khẳng định là chính anh ta, Ngữ Kỳ không muốn lại tiếp tục khen ngợi anh ta, vì thế cô cúi đầu bóc bánh Trung thu, cũng nói lảng sang chuyện khác "Anh muốn ăn bánh Trung thu không?"

Có lẽ là do hành vi khoe khoang bị cắt đứt, Thích Trạch có vẻ rất nôn nóng, nhú chặt mày, nghiêm khắc chỉ trích

"Cô không biết là, tự tiện ngắt lời người khác là rất không lịch sự sao?" Dừng lại một chút, anh ta nhú mày hỏi "Cha mẹ cô dạy cô kiểu gì vậy?"

"...Ai làm cha mẹ cũng không thể kém hơn cha mẹ anh..." Cô không nhìn được thâm than thở một câu, sau đó ngẩng đầu mỉm cười, đưa bánh Trung thu đến trước mặt anh ta.

Thích Trạch cúi đầu nhìn bánh đầy ghét bỏ, dài giọng điệu khó chịu nói "Tôi ghét bánh Trung thu."

"...Tại sao?"

Lần nói lảng sang chuyện khác lần này đã thành công, anh ta bắt đầu thao thao bất tuyệt "Đầu tiên, nó hình tròn, nhìn rất ngu xuẩn, thứ hai nó ngọt đến nỗi rụng răng, thứ ba, màu sắc của nó nhìn qua xấu như sản phẩm bài tiết vậy, thứ tư..."

Ngữ Kỳ bắt đầu nói "Nhưng có loại bánh Trung thu không ngọt."

"Hả, thật không?" Thích Trạch tròn mắt kinh ngạc.

Sớm đã quen với việc anh ta khuyết thiếu cảm thụ, cô kiên nhẫn gật đầu "Ví dụ bánh trung thu nắm vị không ngọt."

Anh ta gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, ngay lúc Ngữ Kỳ cảm thấy vui mừng lại bồi thêm một câu "...Điều đó cũng chỉ làm cho bánh Trung Thu càng thêm đáng ghét mà thôi."

"..."

"Đúng rồi, sao cô lại ở đây?" Anh ta như chợt nhớ ra điều gì đó mà nhú mày hỏi "Hôm nay không phải là ngày lễ Trung thu ngu xuẩn đó sao? Sao viện trưởng không cho cô nghỉ?"

Ngữ Kỳ nhẫn nại cười cười "Vẫn phải có vài người đi làm, cũng có vài y tá không nghỉ giống tôi."

"Vậy bọn họ ở đâu?"

"Ngoại trừ đi tuần tra trên hành lang, ba người khác đang xem chương trình Trung thu trên Cctv."

Thích Trạch gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, sau đó tò mò nhìn cô chăm chăm, "Vậy sao cô không đi xem với bọn họ?" Dừng một chút, anh ta suy bụng ta ra bụng người, giạt nhìn tính ngộ, "Cô ghét bọn họ? Bọn họ cũng ghét cô?"

"..."

"Cô gái đáng thương." Anh ta đồng tình vỗ vai cô "Tuy chỉ số thông minh của cô không phải rất cao nhưng đích xác là có đủ điều kiện uy hiếp bọn họ, bọn họ ghét cô cũng là rất bình thường."

"Kỳ thật..." Ngữ Kỳ cảm thấy bất lực: "Quan hệ của chúng tôi cũng không tệ lắm."

Thích Trạch nghe vậy kinh ngạc nhú mày: "Cô không phải là không hợp với mấy cô y tá đó sao?"

"...Không có." Cô khó hiểu nhìn anh ta "Anh nghe ai nói vậy?"

"Tôi trông giống như người rất dễ tin tưởng người khác sao? Tôi chỉ tin phán đoán của mình." Anh ta nhú mày

"Nhưng chỉ có điều này mới có thể giải thích việc cô không ở chung với đồng nghiệp mà là chạy tới đây...Chờ chút!"

"Hửm?"

Anh ta nghi ngờ nhìn cô, chậm rãi mở miệng nói "Cô sẽ không là..." Ngừng lại một chút, anh ta nhún mày "...thích tôi rồi đó chứ?"

Quyển 8 - Chương 79: Nhân vật phản diện tâm thần (14)

"Cô không phải là...thích tôi rồi chứ?"

Giờ phút này, Ngữ Kỳ không biết nên nói sao. Nếu như đáp lại là "không thích" vậy thì thà không mở miệng còn hơn.

Nhưng may là lúc này cô mới bóc xong một chiếc bánh Trung thu, vậy nên cũng không cần suy nghĩ nhiều, cô nhét cả miếng bánh vào miệng Thích Trạch.

Thấy anh ta ho khan thê thảm, cô không nhịn được cười, bình tĩnh sắp xếp lại hộp bánh "...Anh vừa bảo gì?"

Thích Trạch khó khăn lắm mới giải quyết hết bánh trong miệng, trừng mắt nhìn cô, há mồm muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng nuốt hết vào trong bụng, giận dỗi xoay người đi, trằm chằm lên, chỉ cho cô thấy một bóng lưng.

Cô suy nghĩ một lát, bình tĩnh vươn tay chọc chọc cái cổ lộ ra bên ngoài của anh ta "Anh vừa hỏi có phải tôi thích anh không đúng không?"

Anh ta gầy dựa lưng tránh ngón tay của cô, buồn bực dịch về phía trước, vươn tay kéo chăn trùm kín mít.

Ngữ Kỳ cười cười, bình tĩnh vươn tay gỡ gỡ thắt lưng sau tấm chăn của anh ta. Động tác này rõ ràng hiệu quả hơn nhiều, thân thể anh ta lập tức cứng ngắc, vội vàng lách mình tránh né như thể bị điện giật, đồng thời cũng chịu chui ra khỏi chăn.

Cô bình tĩnh nhìn thẳng vào ánh mắt phẫn nộ của anh ta, mỉm cười nói "Vậy anh mong tôi trả lời như thế nào?"

Đường như Thích Trạch đã bị cô làm cho tức giận, anh ta cao ngạo nâng cằm, dùng giọng điệu khó chịu dứt khoát đáp: "Tôi mong? Tôi mong cô, lập tức rời khỏi đây! Đừng bao giờ quay lại nữa!"

Thật ra những lúc như thế này là những lúc có thể kiểm tra sự giáo dục của một người. Có người bình thường rất phong độ nhưng đến khi tức giận thì lại như chó điên cắn cắn, mà quý ông, thực nữ có giáo dục thực sự thì dù có tức giận đến mức nào đi chăng nữa cũng không khiến người đối diện quá xấu hổ. Thích Trạch hiển nhiên là chưa đạt đến cấp bậc quý ông lịch thiệp, nhưng trong hoàn cảnh cãi nhau bình thường, giờ phút này người độc mồm như Thích Trạch cũng có thể coi như có chút phong độ, cho dù mắng người cũng không có nửa chữ thô tục, anh ta chỉ dùng "lập tức rời khỏi" chứ không phải là "cút"

Bởi vậy Ngữ Kỳ thật ra cũng không có cảm giác tổn thương lắm. Sau khi trải qua một loạt các loại nhiệm vụ, trình độ của Thích Trạch cũng lắm cũng chỉ được coi như lời nói giận dỗi của trẻ con mà thôi, cô hoàn toàn có thể cười trừ cho qua.

Nhưng dù có không thêm đề ý cũng không thể có biểu hiện qua loa sao cũng được. Những lúc thế này bạn có thể không chấp nhận với đối phương nhưng phải cho người ta biết bạn không thích bị đối xử như vậy. Lần đầu tiên có thể dễ dàng bỏ qua, nhưng nhiều lần sẽ khiến cho anh ta hình thành thói quen bực tức với bạn.

"Anh nói thật?" Ngữ Kỳ neho mắt lại, nhấn mạnh: "Nếu anh vẫn tiếp tục giữ im lặng, tôi có thể coi như chưa từng nghe thấy câu nói kia..." Ngừng một lát, cô nhìn thẳng vào mắt anh ta nói "Nếu không, tôi sẽ làm như anh muốn."

Thích Trạch lạnh lùng nhìn cô, khuôn mặt thanh tú trong suốt như thể được khắc từ một miếng băng "Lời tôi đã nói ra sẽ không rút lại."

Cô gật đầu, chậm rãi đứng dậy, nhìn anh ta một lát, tao nhã mỉm cười "Vậy thì tạm biệt." Dứt lời, cô đặt bánh Trung thu bên cạnh anh ta, xoay người đi ra ngoài.

Một giây trước khi mở cửa, Ngữ Kỳ dừng một chút, khẽ quay đầu lại, vừa lúc đối diện với ánh mắt anh ta.

"Quên nói với anh." Cô nhìn vào ánh mắt không chút cảm xúc của anh ta, bình tĩnh nói "Trung thu vui vẻ."

Sau ngày đó, Ngữ Kỳ thật sự không đến tìm anh ta nữa, cho dù công việc có yêu cầu cô phải vào phòng anh ta, cô cũng đòi hết cho đồng nghiệp, hoàn toàn "Làm như anh ta muốn."

Ba ngày sau, cô vẫn tuần tra hành lang như bình thường, đến khi đi ngang phòng anh ta, cửa phòng đang đóng chặt lại đột nhiên bị mở ra, một bóng dáng cao gầy bước ra, chặn trước mặt cô.

Dáng người cao gầy của anh ta khiến người ta có cảm giác anh ta rất vĩ đại. Lúc anh ta im lặng đứng trước mặt bạn, thật giống một cây gỗ lim đứng lẳng lẳng sừng sững giữa đêm khuya, vừa cao ngất vừa lạnh lùng khiến người ta có cảm giác đè nén rất mạnh, dù biết rõ bản chất thật sự của anh ta, dù anh ta có lẽ không đánh thẳng vào một cô y tá.

Nếu như chỉ nhìn vào hiệu quả lúc lên sàn, anh ta chắc chắn sẽ thành công dành được nhân vật nam chính đẹp trai và mị bả đạo lãnh khốc cool ngầu trong tiểu thuyết ngôn tình ba xu, nhưng nếu soi xét kỹ hơn thì lại có một kết luận khác.

Ví dụ như sao anh ta lại chọn đúng lúc cô đi qua để bước ra, ví dụ như loại phòng của anh ta chỉ có y tá là có chìa khóa, anh ta làm sao có thể mở được cửa, ví dụ như lý do anh ta đứng im lặng không lên tiếng có khi là vì anh ta chưa biết nên bắt đầu nói cái gì...

Ngữ Kỳ im lặng một lát, cau mày xòe tay "Giao chìa khóa anh lấy trộm trong túi y tá ra đây."

Đồng tử Thích Trạch trừng lớn "Sao cô biết?" Dứt lời anh ta mới giật mình nhận ra mình chưa khảo đã khai, vội ho một tiếng giả bộ không biết "Chìa khóa gì?"

"..." Cô lạnh lùng nhìn anh ta "Anh có thể lấy được đồ ăn vặt trong túi của tôi, vậy anh cũng có thể lấy được chìa khóa trong túi các cô ấy. Theo cách nói của anh thì là, đây là phép suy luận đơn giản mà thôi. Được rồi, đưa chìa khóa đây, đừng để tôi lục soát."

Anh ta cau mày, quay mặt qua một bên, mắng thầm một câu đại loại là "Mình quá sơ suất", sau đó lại bất mãn nhìn cô "Tôi phải nói với cô rằng, khoe chỉ số thông minh trước mặt người khác là một hành động khiến người ta rất phản cảm." Ngừng một lát, anh ta đặc ý bổ sung "Nhất là khi người trước mặt cô có chỉ số thông minh cao hơn cô rất nhiều."

Thích Trạch vẫn không làm rõ tình huống giữa hai người hiện giờ, nhưng Ngũ Kỳ vẫn phải giữ điệu bộ "Trong thời kì chiến tranh lạnh", vậy nên cô không đáp lại anh ta như bình thường, mà bình tĩnh nhìn anh ta, không nói gì.

Nhìn nhau một lát, anh ta rốt cục thỏa hiệp "Được rồi, tôi đưa cho cô. Có điều cô phải hiểu rằng đây là tôi nê mặt cô, chứ không phải tôi đã nhận thua." Dứt lời anh ta bất đắc dĩ ngồi xuống, rút một chuỗi chìa khóa ra từ chỗ gần gót chân..

"..." Ngũ Kỳ không thể không ghét bỏ chuỗi chìa khóa này, cô cau mày, lặng lẽ rút tay lại "..Lần sau gặp cô ấy, đừng quên trả lại."

Thích Trạch ngẩn ra, từ từ rút tay lại, đồng thời còn than thở phụ nữ thật khó hiểu.

Ngũ Kỳ không thèm để ý tới anh ta, chỉ cúi đầu lật bệnh án xoay "Có việc gì thì nói đi, tôi còn đang bận."

"...Là một y tá, cô lại có thái độ như vậy với bệnh nhân sao?" Anh ta cau mày bất mãn "Cô có biết là với thái độ của cô lúc này, tôi đã có thể phàn nàn với lãnh đạo cô rồi không?"

"..." Cô bất đắc dĩ ngừng đầu, nở một nụ cười hoàn hảo "Vậy Thích tiên sinh, ngài có ý kiến gì sao?"

"...Cất cái nụ cười giả dối của cô đi." Anh ta chán ghét cau mày "Nó khiến tôi rất khó chịu..."

Ngũ Kỳ nhú mày, lạnh mặt nhìn anh ta.

"Thôi bỏ đi, cô cười một cái đi, mỗi khi thấy cái vẻ mặt này của cô tôi lại nhớ đến giáo viên chủ nhiệm suốt ngày cau có thời trung học của tôi."

"...Thích Trạch, anh có thấy hôm nay anh rất lằng nhằng không?"

Anh ta kinh ngạc cau mày "Vậy sao? Ngày nào tôi cũng vậy mà..."

"..."

Thấy cô không biết nên nói gì, anh ta đặc ý nói "Cô xem, ba ngày không gặp tôi, khả năng nhẫn nại của cô đã tụt dốc không phanh rồi..."

Ngũ Kỳ như cười như không, khoanh tay nhìn anh ta, dùng giọng điệu "Quyền uy kiểu Thích Trạch" nói "Không, sự dong dài lằng nhằng trước kia của anh không khiến người ta có cảm giác anh đang muốn đánh trống lảng....Rốt cuộc là anh muốn nói gì?"

"Tôi đã bảo là tôi không cho phép cô học theo kiểu nói chuyện của tôi mà..."

"Nếu anh không có gì để nói thì tôi đi đây. Tôi còn có rất nhiều chuyện phải làm."

Cô vừa dứt lời, anh ta bắt đầu sốt ruột, đến nỗi luống cuống tay chân. Với anh ta, điều này thật sự rất hiếm thấy, cả Ngũ Kỳ cũng phải cau mày kinh ngạc. Giờ phút này, biểu hiện của anh ta thật giống như học sinh tiểu học bị giáo viên ép trả lời câu hỏi, giáo viên còn là loại giáo viên khó tính cổ tình bất bẻ.

"Ồm..." Anh ta rõ ràng là đang do dự, dường như đến cả chân tay cũng không biết nên để ở đâu thế nhưng lời nói của anh ta vẫn mang đậm phong cách ngạo mạn của Thích Trạch "Tôi muốn cho cô một cơ hội để hòa giải với tôi."

Ngũ Kỳ nghiêng đầu nhìn anh ta, dùng một giọng điệu đầy ý ám chỉ nói "Vậy... anh không phải đến để xin lỗi cho hành vi vô lễ lần trước sao?"

Anh ta cau mày, im lặng suy nghĩ một lát, sau đó nói như thể đã quyết tâm hạ một quyết định vô cùng gian nan

"Được rồi, nếu như điều này khiến cô cảm thấy khá hơn. Tôi thừa nhận, lời nói khi đó của tôi có thể đã làm cô tổn thương." Đúng lúc Ngũ Kỳ nghĩ rằng anh ta đã hiểu rõ hoặc EQ của anh ta đã tăng thêm 100 điểm thì anh ta lại bổ sung thêm một câu "về chân cho rần" "Dù sao dựa theo sự phân tích cẩn thận suốt ba ngày nay của tôi, cô đã thích tôi đến vậy."

"...Cái gì?"

Có lẽ là vì đề cập đến vấn đề anh ta đã "nghiên cứu cẩn thận", cảm giác chân tay luống cuống trên người anh ta đã bay biến sạch sẽ, chỉ trong chớp mắt Thích Trạch lại có thái độ như đang đứng trên bục giảng bài hoặc như đang ngồi ở vị trí chủ tịch của một hội thảo khoa học, cả người anh ta lại tản ra khí chất cao ngạo quyền lực như bình thường.

"Mấy ngày nay tôi đã tỉ mỉ nhớ lại các hành vi của cô, những lời nói của cô, ngôn ngữ cơ thể của cô, biểu cảm của cô,...từ lúc chúng ta quen nhau đến nay. Cuối cùng tôi đã rút ra một kết luận vô cùng xác thực..."

"Kết luận của anh là, tôi thích anh?" Ngũ Kỳ nhưn mày " Là cái loại thích rất thích đó?"

"Đúng vậy, tôi đã suy tính đến vấn đề năng lực phân tích của cô không thể biết được cô đã để lộ manh mối ở những chỗ nào, vậy nên tôi sẽ kể lại ý nghĩ của tôi cho

cô nghe." Anh ta dùng vẻ mặt "Cô thật may mắn" cao ngạo nâng cằm "Chúng ta bắt đầu phân tích từ một chuỗi những hành vi lúc cô lần đầu tiên đẩy cửa vào phòng tôi..."

"..."

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Nữ Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 8 - Chương 80: Nhân vật phản diện tâm thần (15)

Sau giờ trưa, những tia nắng vàng rực rỡ chiếu rọi xuống khu hành lang yên ắng, một người đàn ông tóc đen trẻ tuổi đang đứng ở đó, vẻ mặt có chút kiêu ngạo, chân mày khỏe mắt ẩn chứa sự đặc ý, trong đôi mắt đen láy yên tĩnh lại mang sự giảo hoạt, anh ta không nhúc nhích, cũng không nói lời nào, nhưng chính điều đó lại làm cho người ta liên tưởng đang một con mèo đang cuộn tròn trong chiếc thảm nhung đắt tiền, hắt cằm, kiêu ngạo liếm láp bộ móng vuốt bộ lông trắng muốt của mình.

Lúc anh ta im lặng không nói lời nào, thì dù khuôn mặt có gọi đòn thế nào cũng có thể khiến cho bọn con gái chết mê, bởi vì anh ta may mắn sinh ra đã mang những ưu điểm mà phái nữ yêu thích, đó là khuôn mặt vừa trầm tĩnh vừa nhã nhặn.

Nhưng không may là Ngừ Kỳ lại vô cùng hiểu rõ anh ta, cũng hiểu những điều anh ta sắp nói là điều gì, cho nên cô vô cùng quyết đoán cắt bệnh án đang cầm trước ngực lại, dùng tay còn lại đẩy anh ta về phòng bệnh không cho anh ta phản kháng, cô đi theo vào, đóng cửa rầm một cái.

"Tôi thật sự không hiểu về mặt của người bình thường có ý gì, bởi vì từ trước đến nay Thích Hân đều chỉ cúi đầu cảm tạ áo của mình không nói lời nào, tôi cũng không nhìn rõ khuôn mặt của nó." Giọng nói nam tính, trầm thấp mà dịu dàng quen thuộc vang lên, câu đầu tiên anh ta thốt ra lại không khiến người ta phát ghét như cô tưởng tượng, mà lại mang theo sự khiêm tốn.

Ngừ Kỳ có chút bất ngờ, thậm chí cô còn ngẩng đầu lên nhìn về mặt của anh ta, trong lòng không kìm nén sinh ra chút đồng cảm. Bởi vì tính cách kỳ lạ, nên từ nhỏ đến lớn anh ta dường như không có người bạn nào, cho nên đối tượng để học hỏi chẳng lẽ lại là em trai của anh ta sao? Cho nên thật ra không biết cách đối nhân xử thế, cũng không phải hoàn toàn là lỗi của anh ta, anh ta thật sự cũng không biết bản thân mình có đôi khi làm người khác không thể nào thích được, anh ta chỉ không biết một người bình thường nên làm như thế nào thôi.

Nhưng mà khi nhìn thấy vẻ mặt anh ta, suy nghĩ đó lập tức biến mất hoàn toàn, Thích Trạch vẫn Là Thích Trạch cay nghiệt, vô lễ, kiêu ngạo, làm người khác ghét vô cùng.....

Ngay giây tiếp theo, câu nói của anh ta đã chứng minh những nhận định lúc này của cô chính xác đến cỡ nào.

"Nhưng không vấn đề gì, nhìn qua nét mặt của cô, phân tích những gì cô nói cùng với hành động của cô là cũng có thể đưa ra được kết luận rồi." Anh ta đặc ý nói, vẫn tưởng rằng người ta không thấy khỏe miệng anh ta đang giương lên, vẻ mặt gọi đòn đến phát ghét "Lúc này chúng ta đang nói đến lần gặp mặt đầu tiên phải không? Cho dù lúc đó khả năng phân tích nét mặt của tôi chưa thành thạo lắm, nhưng mà cũng nhìn ra được, cô là người ba hoa không có chuyện cũng cố mà tìm chuyện để nói, tôi nói có đúng không?"

"....." Ngừ Kỳ muốn nói cho anh ta biết lúc đó chẳng qua là do anh ta không quen tiếp xúc với người khác thôi, nhưng nói ra chuyện đó cũng không có ý nghĩa gì, cho nên cuối cùng cô cũng không mở miệng.

"Hành động lúc đấy của cô cũng có thể hiểu được đó là trách nhiệm của y tá.....không cần nhũ mỳ, cô chỉ cần tin tưởng những gì tôi nói là đủ rồi, trí nhớ của tôi chưa bao giờ sai đâu." Anh ta ngừng một lát, đưa mắt nhìn cô từ trên xuống dưới, Ngừ Kỳ biết rõ anh ta dùng ý nghĩ đó để thể hiện sự thông minh của mình, nhưng không may ánh mắt ấy lại không có chừng mực, giống như ánh mắt quấy rối vùng về vậy.

Ngừ Kỳ mỉm cười, không thêm đề ý nói: "Tôi nhũ mỳ không phải là để cài lại anh, tôi thừa nhận lúc trước đúng là có chuyện đó..... chuyện đó cũng không có gì đáng để bác bỏ cả, nhưng mà chuyện đó thật ra cũng không đáng để cho anh đặc ý như vậy đâu."

"Là như thế này, tôi đưa ra chuyện này thật ra chỉ muốn nói cô lúc đó là người nói một đằng làm một nẻo thôi....."

"Cô lại cau mày, cô chỉ cần tin những gì tôi nói là đủ rồi... Tôi hỏi cô, nếu như chỉ là trách nhiệm của y tá, tại sao cô không cố gắng tìm chuyện để nói với những bệnh nhân khác? Nói rồi, cô không cần nhũ mỳ, cô không thể không thừa nhận mỗi ngày cô luôn ở lại phòng tôi lâu nhất sao? Tất cả những chuyện khó hiểu như vậy đều có lời giải thích hợp lý, mà tôi gần đây lại nghĩ đến một khả năng....A đúng rồi tôi còn nhớ có lần cô còn than vãn với tôi là có bệnh nhân rất thích quấy rối cô, hoàn toàn quên chính cô lúc trước còn nói tán dóc với bệnh nhân là chức trách của y tá....Cô xem có căn bản không thể phản đối lại đúng không, thật ra tôi lúc đầu cũng thấy cô rất kỳ lạ, theo kinh nghiệm của tôi, người không ganh tị với tôi lại có thể nói chuyện với tôi trên mười câu cũng không nhiều, mà chỉ số thông minh của cô cũng chưa đạt tới trình độ đó."

Anh ta dùng giọng điệu dùng để thảo luận những đề tài nghiên cứu cao siêu để chứng minh một cô gái thích anh ta, thật sự làm cho người khác dở khóc dở cười, nhất là câu cuối cùng, đúng là làm cho người ta muốn đắm vào bụng anh ta một cái.

Ngừ Kỳ ngồi im lặng nhìn anh ta một lúc, nửa thật nửa giả thờ dãi: "Được rồi, hình như chứng cứ khá đầy đủ."

Thật ra anh ta nghĩ như vậy cũng không sao, đỡ mất công cô phải tìm cách tỏ tình.

"Từng đó bằng chứng còn chưa hết, từ những điều trên còn có thể nhìn ra lúc cô ôm tôi đặc biệt tình cảm hơn bình thường." Lúc nói những lời này anh ta không có chút xấu hổ nào, không biết anh ta thật sự không hiểu nhân tình thế thái hay là tính cách quá mức kiêu ngạo: "Nhưng thứ để tôi khẳng định cô thích tôi là sự việc khác.....tôi nhớ rõ tổng cộng có bốn lần, lúc đến lượt cô trực vào buổi tối, cô vào phòng tôi đi lại vài vòng, trong đó có hai lần cô vô cùng nhiều chuyện kéo chân đắp

lại cho tôi. Lúc đầu tôi nghĩ cô đến đặt máy nghe lén, còn mắt công tìm nửa ngày.... Cô cười cái gì, cô còn hại tôi mất ngủ cả đêm."

"Đó là bởi vì anh đa nghi quá thôi." Ngữ Kỳ không khách khí vạch trần. "Còn nữa nếu sau này buổi tối có ai đó vén chăn giúp anh, anh nên nói cảm ơn chứ không phải đánh giá là nhiều chuyện."

Anh ta bắt mắt liếc cô: "Điều này cũng có thể áp dụng với người rất ghét cái cảm giác khó chịu khi bị đặt thứ gì đó lên cổ sao?"

"Đúng vậy, cũng phù hợp với anh. Với lại cái cảm giác đó cũng chỉ có mình anh có, sau này lúc anh hỏi đừng đem người khác kéo vào."

Thích Trạch không dám tin mở tròn hai mắt: "Chẳng lẽ bọn họ không cảm thấy làm vậy giống như đang bị người khác kẹp cổ sao?"

Ngữ Kỳ bắt đầu đi liếc anh ta một cái, cũng không trực tiếp trả lời vấn đề ngớ ngẩn này của anh ta: "Được rồi tôi sẽ nhớ kỹ, sau này sẽ không bao giờ làm chuyện dư thừa nữa."

"Vậy cô thừa nhận là cô thích tôi à?"

Làm nhiều nhiệm vụ rồi, nhưng đây là lần đầu tiên Ngữ Kỳ nghe có người không biết xấu hổ đi hỏi chuyện này, trong phút chốc cô thật sự không muốn trả lời anh ta.

Bởi vì cô im lặng không nói, căn phòng phút chốc rơi vào yên lặng.

Lúc này có nói qua, lúc Thích Trạch không nói lời nào là lúc anh ta làm cho người khác vừa mắt nhất, anh ta luôn bày ra khuôn mặt trầm tĩnh nhã nhặn, lại còn có một đôi mắt rất đẹp, vừa sâu vừa tinh tế, cặp đồng tử đen hơn so với người bình thường một chút, có vẻ như sự đen láy đó lại làm cho anh ta nhìn thuần khiết vô tội. Khi anh ta im lặng nhìn chăm chăm vào người khác, người ta rất khó mà nóng giận với anh ta được.

Ngữ Kỳ bắt đầu nhìn anh ta, đành thỏa hiệp mở miệng nói: ".....Tôi có thể hiểu như thế này không....Anh phân tích nhiều bằng chứng như vậy, rồi còn hỏi lại tôi nữa, là bởi vì anh hi vọng tôi thừa nhận là mình thích anh đúng không."

Thích Trạch không suy nghĩ nhiều, ngay thơ gật đầu: "Có thể nói như vậy."

Ngữ Kỳ nửa cười nửa không liếc anh ta một cái, chậm rãi cong khóe môi: "Như vậy tôi có thể dựa trên cơ sở đó mà suy đoán. Thái độ của anh cấp bách như vậy là vì...anh cũng thích tôi...anh đừng nhủi mảy, nghe tôi nói trước đã. Nếu anh không thích tôi, thì anh cũng không hi vọng tôi thích anh, bởi vì không có ai cho rằng người mình ghét thích mình là chuyện tốt cả."

"Nếu như đây chính là sự đáp trả của cô.....thì đây là một câu hỏi khá thông minh." Anh ta híp mắt, cảm giác một Thích Trạch kiêu ngạo quen thuộc lại xuất hiện trên người anh ta: "Chẳng qua trong logic của cô có một lỗ hổng rất lớn, bởi vì rất có khả năng có người sẽ hi vọng người họ ghét sẽ thích họ, như vậy họ có thể lợi dụng tình cảm đó để làm tổn thương đối phương."

.....Bệnh nhân tâm thần quả nhiên suy nghĩ thật rộng, khả năng này mà anh ta cũng nghĩ đến được, có thể thấy Thích Trạch hiển nhiên chính là loại bệnh nhân tâm thần có suy nghĩ sâu rộng này, hơn nữa lòng dạ của anh ta cũng không mấy tốt đẹp.

Anh ta như người thăng trận đắc ý liếc cô một cái, xoay người ngồi xuống giường, lười biếng dựa vào đầu giường: "Mà hình như phân tích của cô cũng đúng, việc cô thích tôi dễ chấp nhận hơn việc các y tá khác đến đây nhiều." Anh ta dừng lại, rất không vui cau mày: "Mấy cô kia thật sự rất vô duyên, tôi còn nhớ có một y tá không biết bị gì tự nhiên xoa đầu tôi, rất là tởm, ai biết được cô ta có vừa giúp bệnh nhân khác thu dọn chất thải không, nói tới chuyện này, tôi đột nhiên cảm thấy cô nửa đêm lén lút vào phòng đắp chăn cho tôi cũng không quá đáng lắm."

"....." Tốt bụng giúp anh ta chỉnh lại chăn lại bị coi là lòng lang dạ thú, khóe miệng Ngữ Kỳ khẽ run rẩy, cô nhếch miệng, gờ tay đặt trên đầu anh ta bóp nhẹ một cái để trả thù.

Thích Trạch đang bình thường đột nhiên như bị điện giật nhảy ra, tròn tròn mắt không dám tin nhìn cô, ánh mắt đầy cảnh giác cao giọng nói: "Cô làm gì vậy!"

Ngữ Kỳ mỉm cười như không có chuyện gì xảy ra, trưng ra khuôn mặt vô tội "Yên tâm đi... tôi mới rửa tay rồi."

"Cô mới rửa tay xong nên đến đụng chạm tôi sao! Đây là logic ở đâu vậy!"

"Logic của anh chứ ai, không phải anh nói tôi thích anh sao." Cô lười biếng cười, không để ý nói: "Có vấn đề gì không?"

Anh ta nhìn chăm chăm vào cô, giống như đang phỏng bị kẻ xấu vậy: "Cố Ngữ Kỳ, tôi nhắc cho cô biết, sau này tôi không đồng ý thì cô không được đụng vào người tôi.... Nếu không tôi sẽ lập tức loại cô ra khỏi danh sách những người tôi chấp nhận được.... Tôi nói bao nhiêu lần rồi không được nhủi mảy, cũng không được cười..... Tôi không nói đùa đâu."

Ngữ Kỳ nín cười nhìn anh ta, thích thú hỏi: "Vậy danh sách những người anh có thể chấp nhận được có bao nhiêu người?"

Anh ta im lặng nhìn cô một lúc lâu, đành chịu thua lên tiếng: "....Chỉ có một mình cô."

".....Tôi thật sự không dám nhận ưu ái đặc biệt này." Ngữ Kỳ phải cố gắng lắm mới kìm nén không bật cười, cố gắng bình tĩnh rồi mới hỏi: "Anh thật sự muốn loại bỏ người duy nhất trong danh sách này sao?"

"Cô đang uy hiếp tôi à?" Không biết là do chứng ảo tưởng của anh ta lại phát tác hay anh ta đang nghĩ đến điều gì, Thích Trạch đột nhiên nheo mắt lại, nhìn cô chăm chăm: "Tôi phát hiện cô càng ngày càng gian xảo....cẩn cứ vào bản tính có lòng tham không đáy của con người mà xem xét, cho dù bây giờ cô chỉ dùng chuyện này để uy hiếp tôi, nhưng không chừng trong tương lai cô sẽ bày một cái bẫy lớn hơn bắt tôi phải bán linh hồn mình." Ngừng lại một chút, anh ta mang về mặt kỳ lạ nói thêm một câu: "Nói không chừng còn bắt tôi bán cả thể xác."

"....." Cô sửng sốt một lúc lâu mới phản ứng lại: "Cho nên trong mắt anh, tôi không phải là một kẻ nhỏ mọn bỉ ổi thì cũng là một kẻ háo sắc phải không?"

Quyển 8 - Chương 81: Nhân vật phản diện tâm thần (16)

Ngữ Kỳ dứt khoát quyết định không nói chuyện tào lao với anh ta nữa, chớp mắt sau đã khôi phục về mặt bình tĩnh, dùng giọng nói nhẹ nhàng mà rõ ràng mở miệng nói: "Thích Trạch, tôi vẫn rất tôn trọng anh, vì thế bất kể anh nói cái gì, làm cái gì, tôi đều chưa từng thật sự giận anh, cho dù lần trước anh đã nói với tôi như vậy... Nhưng mà sự tôn trọng phải đến từ hai phía, tôi hi vọng anh cũng có thể tôn trọng lại tôi..... Tôi không phải là con chó cưng mà anh nuôi, anh tức giận thì đã bay tôi, hét giận lại vẫy tay muốn tôi vui vẻ chạy đến..... Nếu anh thực sự có thành ý như lời anh nói, ít nhất cũng phải nói một câu xin lỗi chứ?"

Thích Trạch dùng đôi mắt u ám để đặt liếc nhìn cô một cái, như thể một chú chó to hoặc loài động vật gì khác để chừng thăm dò tình huống hiện tại, hoặc nếu dùng hình ảnh để minh họa, anh ta giống như một con chuột đồng ốm mông vuốt đuôi trước miếng pho mát – vừa muốn có được miếng tam giác vàng nhỏ xiu ngon miệng này, vừa sợ chính mình sẽ rơi vào bẫy hoặc là thứ gì đó khác.

— Rõ ràng là anh ta muốn làm lành với cô, cũng muốn xoa dịu tâm tình của cô, thế nhưng dường như anh ta đang lưỡng lự xem có nên hạ mình để xin lỗi hay không.

Ngữ Kỳ nhìn dáng vẻ này của anh ta rất muốn cười, cũng muốn vươn tay chạm vào mái tóc mềm mại đen mượt của anh ta, nhưng lúc này cô đã không thể được biểu hiện trên khuôn mặt của mình, ánh mắt chăm chú mà kiên định, giấu đi nửa phần cảm xúc.

Nếu bạn muốn một người chân thành nhận lỗi với bạn, cả về mặt và giọng nói đều nghiêm túc vẫn không có tác dụng đâu, lạnh giọng uy hiếp càng không chiếm được ưu thế, làm như vậy đối phương sẽ mau chóng thỏa hiệp dưới áp lực của bạn, nhưng bên trong lại oán hận bạn, như vậy đối với cả hai bên đều không tốt. Giải pháp tối ưu nhất là để thâm tâm đối phương cảm thấy hổ thẹn, tự giác muốn bồi thường một chút gì đó cho bạn. Mà để làm được điều này thì còn dựa vào trình độ của bạn.

Tất nhiên, chuyện này cũng được xây dựng dựa trên cơ sở đối phương có cảm tình với bạn, nếu không thì tất cả tâm cơ đều trở thành công cốc. Mặc dù bình thường Thích Trạch là kiểu người có vẻ cao ngạo khó lấy lòng, nhưng tâm địa anh ta không hề xấu, vì thế Ngữ Kỳ xác định chắc chắn anh ta thật lòng coi cô là bạn bè – có một số người luôn ở trong trạng thái tràn ngập phòng bị với tất cả mọi người xung quanh, rất khó gần, thế nhưng một khi bạn thực sự được người đó tiếp nhận rồi, người đó sẽ coi bạn như người một nhà, sẽ cố gắng hết sức để có thể đối xử tốt với bạn.

Hiểu rõ được điều này nên Ngữ Kỳ giả vờ đáng thương theo kế hoạch đã định trước. Yên lặng trong chốc lát, cô nhìn vào mắt anh ta, trong ánh mắt cô mang theo một tia bi thương, "Làm y tá ở đây không phải là công việc nhàn hạ, anh nên biết..... Công việc này không chỉ mang ý nghĩa là chăm sóc người bệnh ăn uống ngủ nghỉ, viết vào bệnh án, phân phát thuốc, làm mấy việc vụn vặt nhưng phức tạp, thậm chí còn phải chịu đựng một vài người lúc phát bệnh lên liền đánh chửi; mỗi người đồng nghiệp của tôi hầu như đều đã từng chịu thương tích, có lúc nghiêm trọng đến mức bị một bạt tai thủng cả màng nhĩ, cũng có lúc bị đánh vào lưng vết thương hở dài đến 4,5cm; mỗi giờ mỗi phút chúng tôi đều phải cảnh giác đề phòng – tôi nói những lời này không phải để trách cứ anh, Thích Trạch, tôi chỉ muốn nói là công việc của tôi cũng không nhàn hạ gì, không có một ngày nào nhàn rồi, có lúc về đến nhà tôi mệt đến một câu cũng không buồn nói, thế nhưng mỗi ngày tôi đều tận lực hết sức hoàn thành công việc của tôi, đến đây tìm anh tán gẫu hoặc là ở lại với anh một lúc... Thế nhưng anh xem, trước giờ tôi chưa từng mang tâm trạng bực bội vì công việc đến gặp anh đúng không, cũng chưa từng nói một câu nặng lời với anh đúng không, cho dù bình thường bận rộn nhưng nếu có thể giúp anh, tôi vẫn cố hết sức giúp đúng không... Từ trước đến nay tôi chưa hề làm điều gì có lỗi với anh – còn nữa, hôm trung thu có bác sĩ mời tôi đi ăn cơm sau khi hết giờ làm việc, tôi cũng từ chối, chẳng phải là vì lúc đó tôi có trách nhiệm, tôi nghĩ đến anh ở đây một mình, mà Thích Hân lại chỉ để lại một hộp bánh trung thu rồi đi về nhà hay sao. Tôi nghĩ dù thế nào cũng nên giúp anh, vậy mà anh lại nói cái gì, anh nói tôi cút đi, nói tôi vĩnh viễn đừng bao giờ quay lại..... Thích Trạch, tôi thật sự rất khó xử".

Kết thúc một màn diễn xướng tuyệt đỉnh, chính Ngữ Kỳ cũng phải tự cảm động, thậm chí nói đến độ lay động cả bầu không khí, trong đôi mắt còn long lanh ánh nước, chỉ là mãi vẫn không chảy ra được giọt nào, vậy cũng tốt, làm quá lên ngược lại lại không thu được hiệu quả tốt.

Từ khi được sinh ra tới nay, chỉ số IQ cực cao của anh ta chính là mối họa khiến anh ta gây thù chuốc oán với người khác, hầu hết mọi trường hợp đều là anh ta nói, người khác nghe, có lẽ đây là lần đầu tiên anh ta nghe một người nói một tràng dài như vậy.... Mà hiếm thấy là trên mặt anh ta không có chút khó chịu nào, đôi mắt đen tĩnh lặng nhìn cô, ngoan ngoãn đến kỳ lạ, lại càng không giống cái tên Thích Trạch vừa cay nghiệt vừa cao ngạo còn xấu tính kia.

"Tôi không nói cô cút đi..... Tôi chưa từng có ý đó." Anh ta nói rất chậm, không giống khi phở cập kiến thức cơ bản cho cô lúc trước, tốc độ nhà chữ như như súng máy liên thanh nhả đạn, vì thế sắc thái đặc biệt trong giọng nói liền lộ ra, giọng nam trung sâu lắng mà sang sảng, dịu dàng trầm thấp, càng khiến người ta sinh ra một ảo giác người này dường như rất dễ gần.

Quen biết lâu như vậy nhưng đây là lần đầu tiên anh ta kiên nhẫn giải thích với cô, mặc dù vẫn còn đổ tội lên đầu người khác, "..... Là lỗi của Thích Hân, hôm đó nó không nói câu nào đã bỏ đi, trước đây nó chưa bao giờ như vậy, hẳn là ở chung với Hạ Mạch Mạch ngốc nghếch đã lâu nên cũng hư hỏng theo rồi..... Bởi vì nó mà ngày đó tâm trạng tôi không được tốt, thế nên.... Cô biết đấy, tôi không nhằm vào cô, nếu tôi thật sự không muốn gặp cô như lời cô nói, mỗi ngày tôi sẽ không nói nhiều chuyện với cô như vậy, Thích Hân có thể làm chứng, trước đây ở cùng với nó, tôi cũng chưa bao giờ như thế." Anh ta vừa nói vừa cẩn trọng đánh giá cô, trong đôi mắt đen kịt hiếm thấy xuất hiện nổi bất an, như là sợ mất đi thứ gì đó, ".....Tôi không hề có ý không tôn trọng cô, tôi biết cảm giác không được người khác tôn trọng khó chịu như thế nào.... Cô biết đấy, tôi không thích tiếp xúc thân thể với người khác, thế nhưng..... Thế nhưng tôi đã từng ôm cô—"

Hiển nhiên da mặt anh ta không dày như Ngữ Kỳ, lúc nói ra những lời này còn chưa buông bỏ được lòng tự tôn, ngập ngừng do dự, không được trôi chảy như khi thảo luận về học thuật, gương mặt cũng mang những biểu cảm rất đặc biệt.

Ngữ Kỳ và anh ta nhìn nhau trong chốc lát, nhẹ giọng hỏi, "Đó chính là những lời anh muốn nói sao?"

"....." Thích Trạch mắt tự nhiên quay mặt đi, giọng nói nhỏ như muỗi kêu, "Vậy cô còn muốn như thế nào.....".

".....Tôi chẳng muốn như thế nào cả.....Tôi chỉ là muốn nghe một câu giải thích vô cùng đơn giản từ anh, đòi hỏi này có quá đáng không?"

Thấy cô nói xong liền xoay người định đi, anh ta cuống cuống bật thốt lên, "Chờ một chút!"

Thấy cô dừng lại, anh ta mới thờ phào một cái, ".....Được rồi, nếu cô cứ khẳng khẳng như thế — tôi rất xin lỗi..."

Ngữ Kỳ nhìn anh ta một lát, chậm rãi cong khóe môi cười, "Tôi chấp nhận lời xin lỗi của anh.....Đúng rồi, còn một việc, anh có thể đáp ứng với tôi không?"

Gần như không do dự, anh ta liền gật đầu, gật đầu xong lại có chút chần chừ, nghi hoặc nhìn cô, Chuyện gì? Tôi sẽ không đáp ứng những chuyện quá đáng.. Cùng lắm là đồng ý cho cô hôn tôi một cái, có điều phải chờ sau khi tôi ngủ say đã, tuyệt đối đừng để cho tôi biết—"

"....." Ngữ Kỳ quả thực không biết anh ta lấy đâu ra lắm tự tin như thế, cực kì bất đắc dĩ nhìn anh ta nói,

"Không phải chuyện đó, tôi không có ham muốn như vậy.....Chỉ là muốn biết, vì sao lại có người muốn hãm hại anh? Anh gây ra chuyện gì sao?"

Khi cô nhắc đến vấn đề này, trong mắt anh ta vụt qua một tia hoài nghi, nhưng còn chưa chờ Ngữ Kỳ mở miệng giải thích, tia hoài nghi kia đã biến mất rồi — Thích Trạch cuối cùng lựa chọn tin tưởng cô.

Sau khi nghe anh ta thuật lại xong, Ngữ Kỳ nhất thời rơi vào trầm mặc. Thật ra đối với chứng bệnh hoang tưởng mà nói, ảo tưởng của Thích Trạch đúng là có vài chỗ rất ăn khớp..... Chỉ ít anh ta không hề tưởng tượng mấy tình tiết vô căn cứ về người ngoài hành tinh hủy diệt địa cầu..... Hay nguyên nhân là vì chính anh ta cũng không thông thạo chuyện đời nhân xử thế, sơ hở trong đó quá mức rõ ràng, cách rất xa cái gọi là hợp tình hợp lý, không trách được Thích Hân cũng không tin là thật sự có người muốn hại anh ta.

Tóm tắt sơ lược một lần, chính là khi anh ta đang ở trong ảo tưởng của mình, hạng mục mà cơ sở nghiên cứu của bọn họ đang tiến hành có tiến triển rất lớn, nếu như thành quả nghiên cứu này được công bố thì đủ để cả thế giới phải khiếp sợ, có thể lưu lại một trang nổi bật trong lịch sử của giới khoa học — nhưng đêm trước ngày bọn họ công bố thành quả nghiên cứu, một nghiên cứu viên bị mua chuộc bằng một số tiền lớn đã đem bán văn kiện mật cho một cơ sở nghiên cứu khác.

Khi đó bọn họ còn đang tiến hành kiểm tra lần cuối cùng không hề hay biết một chút vào về việc này, cơ sở nghiên cứu kia đã đi trước một bước đem thành quả vừa mua được công bố ra ngoài, giới khoa học bị chấn kinh, hoa tươi, tiêng vỗ tay, danh dự, địa vị cùng lợi ích cực lớn cuốn cuộn chảy đến như vũ bão, không phải là đến với bọn họ, mà là đến với những kẻ không chừa thủ đoạn nào kia.

Để che giấu chân tướng sự thật, những kẻ đẩy thủ đoạn đó làm đủ mọi cách để những người phát hiện ra sự thật không có cách nào mở miệng được, phải chết.

..... Nếu như coi đây là một câu chuyện kể thì câu chuyện này cũng chỉ được xếp vào đám tiểu thuyết ba xu, lỗ hổng trong đó nhiều lắm, tình tiết không hợp lý thì càng đếm không xuể, Ngữ Kỳ không muốn bình luận gì nhiều, chỉ gật gật đầu.

Ngày hôm sau, cô dựa vào thông tin trong trí nhớ, nhờ vả qua nhiều người mới xin được phương thức liên lạc của giáo sư Anderson nay đã về hưu, người mà theo Thích Trạch nói là "Vừa hài hước, vừa thú vị, vừa thân thiện, là người hiền hòa".

Hai ngày sau, cô đến phòng bệnh của Thích Trạch, đưa điện thoại di động cho anh ta, "Giáo sư của anh muốn nói chuyện với anh một lát —"

Thích Trạch nửa tin nửa ngờ nhận lấy, sau khi nghe được giọng nói từ đầu dây bên kia thì chột mồm to hai mắt, không dám tin nhìn về phía Ngữ Kỳ —

Cô nở nụ cười, rất biết điều rời khỏi phòng.

Trong hai ngày ở đây, Ngữ Kỳ biết được vài việc quan trọng, mà trong đó có một việc nằm trong dự liệu của cô — cơ sở nghiên cứu không có thành quả nghiên cứu nào đủ để khiến cả thế giới khiếp sợ, hết thảy âm mưu này cũng chỉ là sản phẩm mà Thích Trạch tưởng tượng ra thôi.

Cái chính là cô không muốn tự mình nói cho anh ta biết, nguyên nhân có rất nhiều, nói ra cũng vô nghĩa..... Nói chung cô lựa chọn cách thuận tiện nhất mà cũng hiệu quả nhất đó là để người mà Thích Trạch tin tưởng nhất, cũng là người có tiếng nói đối với Thích Trạch nhất, giáo sư Anderson nói cho anh ta biết đây không phải là sự thật, đó chỉ là ảo tưởng, tất cả những thứ này đều không giúp kéo dài sinh mệnh.

Nói thật, làm như vậy là rất tàn nhẫn — một người tin tưởng chắc chắn về một sự việc suốt mấy năm trời, một khi bị người khác phủ định, cảm giác đó giống như là bị cả thế giới lừa gạt.

Lấy một ví dụ, nếu có một ngày có người nói cho bạn biết, phim hoạt hình Doraemon mà bạn xem từ bé đến lớn chỉ là giấc mộng xuân thu của tên Nobita tâm thần, chưa từng có Doraemon nào cả, chưa từng có những chuyện phiêu lưu kỳ quái mạo hiểm, tất cả đều là giả..... Bạn sẽ có cảm giác gì?

Thật ra bạn cũng không phải Nobita, chuyện đó là một phần nhỏ bé trong cuộc sống của bạn mà thôi, dù bộ phim hoạt hình đó có thật hay không thì bạn vẫn cảm thấy sợ hãi, không dám tin vào cái gì nữa, mờ mịt, bi thương —

Mà Thích Trạch, dưới một góc độ nào đó thì cảnh ngộ của anh ta chính là tình lại từ trong giấc ngủ phát hiện tất cả đều là Nobita giả, như vậy khỏi cần nghi ngờ gì nữa, có lẽ anh ta đã phải chịu đựng kích động gấp mười lần, thậm chí gấp trăm lần rồi.

Ngay cả Ngữ Kỳ cũng thấy không yên tâm, biết được chân tướng liệu anh ta có sụp đổ không, hay là không thể nào tiếp nhận được sự thật mà bệnh càng thêm nặng.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 8 - Chương 82: Nhân vật phản diện tâm thần (17)

Đằng sau cánh cửa, Thích Trạch đang nói chuyện với giáo sư Anderson ở tận bên kia đại dương, không lâu sau, anh đã hiểu rõ mọi chuyện. Tất cả những âm mưu, ý xấu của người khác mà anh ta rất tin tưởng, chưa bao giờ nghi ngờ kỳ thật chưa từng tồn tại. Sự thật là anh ta mắc bệnh hoang tưởng. Mấy năm trời, anh ta tự mình lừa mình.

Đúng, anh ta tin tưởng, không chỉ bởi giáo sư Anderson mà còn có người phụ trách sở nghiên cứu đã ra mặt giải thích sáng tỏ. Giáo sư Anderson lại là người anh ta tin cậy nhất, sùng bái nhất. Thích Trạch nghi ngờ chính mình cũng sẽ không bao giờ hoài nghi ông ấy.

Bằng chỉ số thông minh của Thích Trạch, chỉ cần anh ta có thể hoài nghi tất cả những thứ này thì sẽ nhanh chóng phát hiện ra rất nhiều sơ hở, rất nhiều chỗ không hợp lý trong sự vọng tưởng ấy. Anh ta sẽ ý thức được, không hề có âm mưu, không có sát ý, chỉ có một ảo giác chân thật kéo dài.

Đương nhiên, ý thức được chuyện này không có nghĩa là anh ta sẽ khỏi hẳn. Rất nhiều người bị mắc chứng hoang tưởng có thể ý thức được mình bị hoang tưởng, nhưng bọn họ lại không thể khống chế bản thân, bọn họ vẫn hoài nghi tất cả. Thứ có thể khống chế loại cảm xúc lo âu này, chỉ có thuốc và ý chí của chính người bệnh. Có điều đây là chuyện có thể nghĩ sau.

Hiện tại, điều cần quan tâm là Thích Trạch có thể chịu đựng được cú sock khi mà tất cả những điều đã từng vô cùng tin tưởng bị phủ nhận trong nháy mắt hay không.

Đến khi thấy trong phòng đã hoàn toàn yên tĩnh, Ngữ Kỳ vẫn đứng ngồi một lát sau đó mới mở cửa bước vào.

Hôm nay trời nhiều mây không có nắng, phòng bệnh cũng u ám tối tăm, Thích Trạch vẫn nắm chặt điện thoại của cô, cuộc gọi vẫn chưa được kết thúc. Màn hình di động vẫn sáng, con số chỉ thời gian trên đó vẫn không ngừng tăng lên.

Ánh mắt bị tóc mái lộn xộn che khuất, người ta không thể nhìn rõ biểu cảm trên gương mặt anh ta. Ngữ Kỳ ngồi xuống bên cạnh anh ta, nhẹ nhàng lấy di động trong tay anh ta đưa lên tai nghe, dùng một ngữ điệu không thật chuẩn nhưng lại rất bình tĩnh nói một câu tiếng Anh " Cảm ơn ngài, ngài Anderson."

Nói xong cô đang định cúp điện thoại nhưng đột nhiên giáo sư Anderson bên đầu dây kia lại mở miệng, giọng nói ôn hòa khàn khàn.

"Quên mất không hỏi cô, cô là bạn gái của cậu ấy sao?"

Cô ngẩn ra "Không, tôi là hộ sĩ của anh ấy."

"Ồ, cô là một hộ sĩ rất có trách nhiệm, gặp được cô là may mắn của cậu ấy." Đầu dây bên kia im lặng một lát rồi nói "Thích Trạch là học sinh thông minh nhất mà tôi từng dẫn dắt, tôi vẫn luôn rất tự hào về cậu ấy...Mong cô chăm sóc tốt cho cậu ấy, cho cậu ấy thêm một chút thời gian. Mặt khác, mong cô đừng trách tôi nhiều lời. Biểu hiện của cậu ấy có chút ngu ngốc nhưng nếu cô đồng ý cho cậu ấy một cơ hội, cậu ấy nhất định sẽ là một người chồng tốt."

"...Tôi sẽ, ngài Anderson...Mong ngài yên tâm"

Ngữ Kỳ liếc mắt nhìn Thích Trạch, anh ta đang cúi đầu nhìn ngón tay của mình, gương mặt không có bất cứ biểu cảm gì.

Cô cảm thấy có chút lo lắng, khẽ gọi tên anh ta.

Không nhận được bất cứ tín hiệu nào đáp lại, Ngữ Kỳ dừng một lát, đưa tay vén mái tóc đen của anh ta lên, cẩn thận nhìn anh ta.

Đôi đồng tử đen láy kia giờ phút này bình tĩnh không chút gợn sóng tựa như biển đêm yên tĩnh, không một tiếng động, làm người ta cảm thấy vô cùng bất an.

Cô kéo tay anh ta, dò hỏi: "Thích Trạch?"

Một lúc sau, anh ta mới chậm chạp ngược mắt nhìn cô, động tác chần chờ chậm rãi, trong đôi mắt đen láy đã mất đi cái kiêu ngạo tự đắc bình thường, chỉ còn sự ảm đạm trầm lắng như thể có gì đó trong đôi mắt kia đã bị vô tình dập tắt.

Ngữ Kỳ giật mình cẩn thận nhìn vẻ mặt của anh ta "Anh vẫn ổn chứ?"

Anh kinh ngạc nhìn cô, đột nhiên mở miệng, giọng nói cũng chần chờ "Những việc đó chưa từng xảy ra, chưa từng có...Hạ Mạch Mạch không phải là người do sở nghiên cứu kia phái tới, không có ai muốn giết tôi...Giáo sư nói đúng...Tại sao trước giờ tôi không hề nhận ra, tôi căn bản không nhớ chút gì về hạng mục, không thể nhớ nổi một chút số liệu thí nghiệm nào...Thích Hân nói đúng..." Anh ta gục đầu xuống, vùi mặt vào lòng bàn tay, giọng nói dần dần nhỏ đi "...Tôi có vấn đề tinh thần, các người vẫn đứng, tôi không bình thường..."

"Anh vẫn luôn tự lừa anh mà thôi...Chúng ta ai cũng lừa gạt chính mình. Anh không biết sao? Kẻ lừa đảo lớn nhất trên đời chính là bản thân mình." Cô vươn tay xoa xoa mái tóc ngắn màu đen của anh ta, giọng nói mềm mòng như thể đang dỗ dành một đứa trẻ "Chúng ta vẫn luôn tự cho là chúng ta không thích đùa bạn lắm miệng ngồi cùng bàn, chúng ta luôn tự cho là chúng ta đủ kiên cường đến mức không cần ai bên cạnh...Kỳ thật đều là tự lừa mình dối người, việc này không phải là vấn đề to tát...Anh thấy đấy, không phải anh đã nhận ra rồi đó sao?"

Thích Trạch vẫn không ngẩng đầu lên, anh ta dường như không hề nghe thấy cô đang nói gì, chỉ khẽ lẩm bầm "...Tôi vẫn luôn cho rằng tôi sẽ không mắc sai lầm, nhưng không phải vậy...Bọn họ nhất định đang rất đắc ý...Bọn họ nói đúng, Thích Trạch là một kẻ điên..."

Tình huống lúc này có vẻ như đã rơi vào trường hợp xấu nhất. Thích Trạch kiêu ngạo đắc ý trong quá khứ đã không còn, anh ta đã đánh mất sự tự tin, bắt đầu không ngừng phủ định khả năng của bản thân.

Ngữ Kỳ nhíu mày, đến gần anh ta, anh ta không hề phát hiện ra. Cô vươn tay, thông thả nhưng kiên quyết kéo mặt anh ta ra khỏi lòng bàn tay, im lặng nhìn thẳng vào đôi mắt đen nặng nề kia "Thích Trạch, anh hãy nghe tôi nói, ai cũng đã từng mắc sai lầm, cho dù là thiên tài kiệt xuất cũng không thể vĩnh viễn không có sai lầm, điều quan trọng là có thể nhìn nhận rõ xem mình đã sai ở đâu sau đó tránh lặp lại..."

Còn những lời nói khiếm nhã của những người đó, anh không cần để ý, cả đời của bọn họ chỉ có thể tầm thường vô vị, vĩnh viễn không thể trở thành bậc học giả người người kính ngưỡng. Nhưng anh không giống bọn họ, Thích Trạch, không ai có thể nghi ngờ tài năng của anh, trong lòng tôi anh vẫn luôn là một thiên tài, quá khứ là thiên tài, hiện tại cũng là một thiên tài, tương lai vẫn là một thiên tài...

Hoang tưởng không phải là căn bệnh đáng xấu hổ, chỉ là một loại bệnh bình thường mà thôi, giống như cảm mạo, phát sốt, anh không phải xấu hổ vì nó, nó không thể thay đổi khả năng của anh... Vừa nãy, thầy giáo của anh, vị địa chất gia đứng đầu đầu thế giới kia đã nói với tôi, anh là học trò thông minh nhất của ông ấy, ông ấy tự hào vì anh... Thích Trạch, ông ấy vẫn luôn xem anh là đệ tử xuất sắc nhất của mình, ông ấy vẫn luôn tự hào vì anh...

Anh đừng làm ông ấy thất vọng, anh tỉnh lại đi, thắng thần đôi mắt với đánh giá và kỳ vọng của ông ấy... Anh làm được, anh biết Jonah Nahs chứ? Ông là người đã đạt giải Nobel kinh tế năm 199, nhưng ông còn mắc chứng tâm thần phân liệt vô cùng nghiêm trọng... Nhưng cuối cùng ông ấy cũng có thể vượt qua bệnh tật, tiếp tục tập trung nghiên cứu toán học... Nếu ông ấy có thể làm được, vậy anh cũng có thể làm được.

Bằng thiên phú của anh, tài năng của anh, anh nhất định sẽ trở thành một vị học giả không hề thua kém giáo sư Anderson, lý luận cùng phát kiến của anh sẽ được lưu lại trong tất cả các bộ sách giáo khoa, các luận văn, các tạp chí về địa chất. Người ta sẽ lấy tên của anh để đặt cho các danh từ địa chất, anh sẽ trở thành niềm tự hào của Thích Hân, niềm tự hào của giáo sư Anderson, niềm tự hào của đại học Brown."

Sau khi thao thao bất tuyệt không ngừng không nghỉ, Ngũ Kỳ từ từ buông tay anh ta ra, lại thấy anh ta cúi đầu, hàng mi dày lẳng lẳng rũ xuống, như một tấm rèm che đi tất cả cảm xúc trong đôi mắt anh ta, chỉ có đường môi hơi nhếch lên tiết lộ ra chút tâm tình của anh ta.

Một lúc lâu sau, khi cô bắt đầu nghĩ rằng một tràng của mình không hề có tác dụng thì bỗng nghe thấy một tiếng "Tỷ tách" vang lên giữa không gian yên tĩnh.

Có gì đó rơi xuống tấm chăn trắng như tuyết, cũng nhanh chóng lan ra, hóa thành một đóa bọt nước nhỏ.

Mảng trời ngoài cửa sổ nặng nề như thể bị người ta dùng loại chì sập rất đậm vẽ loạn lên, gương mặt Thích Trạch chìm trong bóng tối mờ mờ không thể nhìn rõ, cô chỉ nhìn thấy yết hầu anh ta động đập một chút, sau đó giọng nói khàn khàn trầm thấp của anh ta vang lên "...Cảm ơn."

Ngũ Kỳ cúi đầu, ánh mắt lướt qua hàng mi vẫn còn hơi nước nhìn xuống bàn tay anh ta đang cầm chân, có lẽ do dùng sức quá mức mà các đốt ngón tay đã trở nên trắng bệch.

Cô khẽ thở dài một tiếng, nâng tay áp lên hai má anh ta, nhẹ nhàng hôn lên trán, hôn lên ánh mắt của anh ta, dùng đầu ngón tay lau đi chất lỏng lạnh như băng nơi đuôi mắt của anh ta.

Không biết vì sao, anh ta đã không còn bài xích người khác tiếp xúc thân cận như trước nữa, nhắm mắt lại, vẫn không nhúc nhích, mặc kệ động tác của cô.

Một lúc sau, cô dang tay ôm lấy thắt lưng anh ta, nhẹ nhàng gác cảm lên vai anh ta, thì thầm "Anh có nhớ một vấn đề anh từng hỏi tôi hay không?... Bây giờ tôi sẽ trả lời anh, đáp án là... Suy đoán của anh là chính xác, tôi thật sự thích anh. Trước kia thích anh, hiện tại vẫn thích anh."

Cô cảm thấy thân thể anh ta cứng đờ một thoáng sau đó lại thả lỏng, bên tai vang lên giọng nói nghẹn ngào của anh ta, không còn một chút ngạo mạn của trước đây, thậm chí còn có chút yếu ớt không dễ phát hiện...

"Cảm ơn... Cảm ơn cô."

Anh ta trịnh trọng cảm ơn cô, chân thành tha thiết đến mức không còn giống cái tên Thích Trạch kiêu ngạo trước đây.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Nữ Phụ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 8 - Chương 83: Nhân vật phản diện tâm thần (end)

Thích Hân là một bác sĩ tâm thần vô cùng xuất sắc, nếu không phải mấy năm nay Thích Trạch vẫn luôn không tin tưởng mình có vấn đề tâm thần luôn luôn từ chối điều trị, bệnh tình của anh ta có lẽ đã được không chế, cũng không cần ở trong trại an dưỡng lâu như vậy.

Mặt khác, nếu lúc trước Thích Hân không dồn hết tâm sức vào việc thuyết phục Thích Trạch nhận trị liệu, mà để ý đến "âm mưu" trong miệng Thích Trạch, có lẽ sự việc cũng sẽ không kéo dài đến lúc này.

Có điều cho dù trước đây có như thế nào thì bây giờ Thích Trạch cũng coi như là một bệnh nhân chịu nghe lời bác sĩ, không còn khiến người ta lo lắng nữa.

Mà chuyện này đối với người không hề dự đoán được tình huống như Thích Hân mà nói, "Vận may" này đến quá mức đột ngột, khiến anh luống cuống tay chân. Mấy năm nay, để chữa bệnh hoang tưởng cho Thích Trạch, anh đã đọc rất nhiều các ca bệnh liên quan, cũng nắm được rất nhiều các loại liệu pháp điều trị, trong lúc này lại không biết nên dùng phương pháp nào mới thích hợp, đơn giản có thể dùng cái gì liền dùng cái đấy, trung y tây y cùng kết hợp, trị liệu bằng thuốc phối hợp với trị liệu tâm lý. Đương nhiên, làm một bác sĩ xuất sắc, anh đương nhiên là có thể loại bỏ những loại thuốc không hợp với nhau.

Không dừng ở đó, anh còn như một vị thầy giáo cho Thích Trạch rất nhiều các bài tập. Bao gồm, mỗi sáng đứng giờ đi tham gia "Ngu liệu", mỗi ngày nói chuyện nửa giờ với người lạ, rèn luyện thân thể,....

Nhưng khiến người ta ngạc nhiên nhất là, sau khi Thích Hân mời một người bạn dùng thời miễn để trị liệu cho Thích Trạch, nguyên nhân khiến anh ta mắc bệnh hoang tưởng đã được tìm ra...

Hai đoạn ký ức không mấy vui vẻ khiến anh ta mắc bệnh, một việc xảy ra trong thời thời thơ ấu của anh ta, một việc khác xảy ra trong lúc anh ta làm trợ thủ cho giáo sư Anderson.

Chuyện tuổi thơ cũng không dễ nhớ, tính cách khiến người ta căm ghét của Thích Trạch kia dẫn đến phần toái là chuyện hợp tình hợp lý, anh ta bị một bạn nhỏ họ Vương dẫn theo một đám nhóc con hung hăng uy hiếp dạy dỗ là việc không đáng ngạc nhiên. Việc này có lẽ ngay cả Thích Trạch cũng đã sớm quên. Nhưng bệnh này bình thường đều có liên quan đến ám ảnh thời thơ ấu, bởi vậy đoạn ký ức này hẳn là nguyên nhân chủ yếu dẫn đến bệnh hoang tưởng của anh ta.

Rồi đến lần dự đoán động đất kia cũng chỉ có thể xem như chất xúc tác.

Có điều chỉ cần tìm ra nguyên nhân là có thể bắt đúng bệnh, uống đúng thuốc. Thích Hân lập tức dựa vào điều này để thay đổi các loại bài tập của Thích Trạch, yêu cầu anh ta viết ra mười điều chứng minh hai việc này không còn có thể ảnh hưởng đến anh ta, cũng bắt anh ta mỗi ngày nộp lên một bài báo cáo, ghi lại trong một ngày anh ta đã tiếp xúc với bao nhiêu người, lại đã từng hoài nghi bao nhiêu người trong số đó. Dựa vào số lượng người bị anh ta hoài nghi có giảm xuống hay không là có thể phán đoán bệnh tình của anh ta đã được khống chế hay chưa...Ngoài ra, Thích Hân còn muốn Thích Trạch viết ba lý do khiến người anh ta hoài nghi không thể mưu hại anh ta ra bên cạnh.

Lúc Ngũ Kỳ nhìn thấy đồng bài tập ngập đầu này trong phòng Thích Hân cũng đã đoán được đại khái phản ứng của Thích Trạch. Một phần bài tập, anh ta đã đủ mâu thuẫn, mà đồng bài tập như sắp xếp cho trẻ mẫu giáo này chắc chắn sẽ khiến anh ta vô cùng phản cảm.

Nhưng ngoài dự kiến của cô, Thích Trạch không hề có ý phản bác những thứ này, tuy sắc mặt không mấy dễ nhìn, nhưng vẫn hoàn thành theo quy củ... Thái độ ngoan ngoãn vậy, thật không giống Thích Trạch.

Ngũ Kỳ bắt đầu ý thức được một vấn đề: Thích Trạch dường như đã thay đổi. Anh ta không còn cao ngạo xoi mói người khác, đối diện với người khác cũng không còn dùng cái thái độ tự cho hơn người khiến người khác phản cảm kiểu Thích Trạch nữa...Hiện tại anh ta rất ít cự từ chối yêu cầu của người khác, chỉ dờ dẫm nhận lấy tất cả.

Đương nhiên, ở một góc độ nào đó điều này khiến anh ta trở thành một người rất dễ gần, nhưng đồng thời một Thích Trạch chỉ biết nghe lời người khác như vậy cũng mất đi lòng cảnh giác cùng lập trường, giống như một viên bảo thạch thượng thừa quý giá đã bị thợ thủ công tệ hại mài đi góc cạnh lại mài mất vẻ đẹp long lánh nhất.

Không, tên thủ công tệ hại này không phải Thích Hân, vấn đề này không hề liên quan đến anh, anh chỉ làm hết trách nhiệm của một người em trai, cũng làm hết trách nhiệm của một bác sĩ...Thợ thủ công tệ hại này là cô, cô dùng biện pháp liều lĩnh như vậy, tự cho là "Dao sắc chặt đứt rồi" (1), lột trần hết tất cả sự thật bày ra trước mắt anh ta, phủ định tất cả những điều anh ta đã từng tin tưởng chắc chắn.

(1) Làm gọn, dứt khoát, một lần cho xong.

Lúc đó cô cảm thấy đau ngắn không bằng đau dài, giờ đây mới ý thức được sai lầm của mình. Khiến một thiên tài cao ngạo tự nhận không phạm phải bất cứ sai lầm nào thừa nhận tín niệm mình kiên trì theo đuổi bao năm là một sai lầm to lớn, bản thân việc này thôi cũng đã rất tàn nhẫn. Mà cô còn không cho anh ta bất cứ thời gian chuẩn bị nào, cứ đẩy Thích Trạch không chút phòng bị, tay không tác sát đi đối mặt với một sự thật đau thương.

Cuối cùng cô đã thành cô, thành công khiến anh ta cúi đầu, thành công khiến anh ta ý thức được mình đã sai bao năm nay. Nhưng đồng thời, cô cũng đã thất bại, Thích Trạch không hề kiêu ngạo của hiện tại bởi vì sai lầm trong quá khứ không dám tin tưởng chính mình, thậm chí còn có chút tự ti.

Có điều không sao, thương tổn do cô tạo thành, chính cô sẽ bù đắp.

...

Ngũ Kỳ đẩy cửa phòng sinh hoạt chung ra, nhìn thấy Thích Trạch ngồi bên một cái bàn trong góc. Chín giờ sáng, ánh nắng dịu dịu như mật ong bao phủ lên thân hình anh ta, cô ngồi xuống bên cạnh anh ta "Anh thấy tên bệnh nhân ngồi bên kia muốn hại anh không?"

Nghe thấy giọng nói của cô, anh ta không lập tức quay sang, mà là nhìn sang phía đối diện, im lặng một lát mới chậm rãi gật đầu, không nói một lời, gương mặt cũng không có bất cứ biểu tình nào, trầm lặng như một con rối không linh hồn.

"Cảm giác của anh nói cho anh biết người đó muốn hại anh, nhưng lý trí của anh lại nói cho anh biết đó chỉ là ảo giác, phải không?"

Thích Trạch nghe vậy, từ từ ngẩng đầu nhìn cô, đồng tử tối đen như loại mực nước không thể hòa tan, cũng không chút gợn sóng.

Tình cảnh lúc này, dường như đã trở về lúc bọn họ mới gặp nhau, cô tìm kiếm đề tài, anh ta không nói một lời.

Khác biệt là ánh mắt Thích Trạch giờ đây không có cao ngạo, chỉ có yên lặng.

Ngũ Kỳ đã sớm đoán được tình huống này, cô không nổi giận, cũng không buông tha, cô nở nụ cười, vươn tay đặt lên bàn tay đặt trên bàn của anh ta, đề nghị "Trời hôm nay đẹp lắm, anh muốn ra ngoài với tôi không?"

Dưới tình huống có nhân viên y tế đi cùng, bệnh nhân có chuyển biến tốt hơn có thể đến tản bộ trong vườn hoa trước tòa nhà.

Cái nóng nực của mùa hè đã rút đi, ánh nắng đầu thu trải dài trên mặt đất mang theo chút âm áp nhẹ nhàng. Ngũ Kỳ quay sang nhìn khuôn mặt nửa sáng nửa tối của Thích Trạch, lại quay đầu nhìn về phía trước, giọng nói đều đều nhưng dịu dàng "Đến khi anh xuất viện không biết là anh vẫn sẽ im lặng tốt tính như bây giờ, hay lại trở thành tên cao ngạo khó gần như trước kia...Tóm lại, về sau khi nói chuyện với con gái không cần quá bắt bẻ người ta, cất bớt cái tính tình tệ hại cùng cái sự độc miệng của anh lại, còn có, cười nhiều một chút, đừng dùng đuôi mắt nhìn người khác, thật không dễ Phelps..."

Thích Trạch vốn tưởng rằng cô sẽ khuyên mình tích cực phối hợp trị liệu lại sững sờ, dừng lại nhìn cô.

Hai cây hoa quế đứng lẳng lẳng trong một góc ít người chú ý đến, những khóm hoa màu vàng nhạt nở chen chúc trên đầu cành, chim sẻ lông xám nhảy qua nhảy lại

giữ các cành cây, xé tung những khóm hoa tươi tắn, rơi là tả xuống.

Cô vươn tay, vô tình phất đi những cánh hoa vàng nhạt li ti trên đầu vai anh ta, chậm rãi nói "Nếu rảnh rồi nhớ về thăm...Cho dù anh có đi đâu, tôi vẫn luôn ở đây."

Giọng nói của cô thật bình thản, vẻ mặt cũng rất thản nhiên, anh ta nhìn cô một lát, chậm rãi quay mặt qua chỗ khác, cúi đầu, nói ra một chuyện không hề liên quan "Bệnh tâm thần không thể khỏi hẳn."

"Nhưng có thể ức chế." Cô nói rất chắc chắn như chém đinh chặt sắt "Thích Hân là bác sĩ đứng đầu khoa thần kinh, anh phải tin tưởng anh ấy." Cô nói rất nghiêm túc, còn cười cười trừu chọc "Kỳ thật tôi còn hy vọng anh thỉnh thoảng phát tác, nếu không tôi sẽ rất nhàm chán."

Anh ta cúi đầu nhìn cô, thân hình cao gầy, tựa như một cái cây đang lặng lẽ lớn lên.

Hoa quế theo làn gió rơi là tả xuống, khi anh ta mở miệng, giọng nói cũng đã khàn khàn "Những điều cô nói hôm đó...Cô nói giáo sư tự hào vì tôi...Là thật sao?"

Ngữ Kỳ ngần ra, không đoán được anh ta sẽ hỏi cái này, bỗng nhiên cảm thấy có chút chua xót, nhưng vẫn nở nụ cười

"Đúng, anh là học trò thông minh nhất của ông ấy, ông ấy vẫn luôn tự hào vì anh." Dứt lời, cô nhẹ nhàng chậm rãi nói "Không chỉ có thầy Anderson, Thích Trạch...Tôi cũng vậy, Thích Hân cũng vậy...Anh vẫn luôn là niềm tự hào của chúng tôi."

Một câu đơn giản, lại khiến cho thanh niên tóc đen đã từng cao ngạo không ai bì nổi phải hốc mắt ửng đỏ, anh ta quay mặt đi, rũ mắt im lặng.

Ngữ Kỳ lặng lẽ đứng cùng anh ta một lát, chậm chạp, nhẹ nhàng nói "Cần một cái ôm sao?"

Anh ta nín thở, dùng âm lượng nhỏ bé đến nỗi dường như không thể nghe thấy "ừ" một tiếng, còn có chút nghẹn ngào.

Cô cười cười, tiến lên vài bước dang hai tay ra, tự nhiên, quen thuộc ôm lấy thắt lưng anh ta, vỗ về lưng anh ta an ủi.

Anh ta dường như vẫn không hề tự tin, thì thào hỏi "Tôi thật sự có thể làm được sao?"

"Chắc chắn." Cô cười rộ lên "Nữ thần trí tuệ rõ ràng là rất thiên vị anh."

Thích Trạch không nói gì, rúc mặt vào hõm vai cô. Nhắm mắt lại, mùi hương trên người cô bay vào xoang mũi, trong đầu anh ta bắt đầu lướt qua rất nhiều hình ảnh. Nụ cười của cô mỗi khi đẩy cửa bước vào, gương mặt tin xảo khi nâng chén bông tuyết trắng, đường cong xinh đẹp vẽ nên bằng vạt áo màu trắng mỗi khi cô xoay người, tư thái ôm cánh tay tựa vào tường của cô, cái cau mày khi bị nước nóng bắn lên bả vai, độ ấm trên người cô truyền qua vạt vóc mỗi khi ôm lấy mình...

Giữ tư thế này một lúc lâu, anh ta dường như mới tích góp đủ dũng khí mở miệng, giọng nói nhỏ như muỗi kêu "Nếu đúng như lời cô nói...Nếu có ngày phát kiến cùng lý luận của tôi có thể được in trong sách giáo trình về địa chất học...Cô...đồng ý làm bạn gái tôi chứ?"

Một trận gió thổi qua, những bông hoa quế tuôn rơi đậu lại trên vai, hương thơm ngọt ngào thanh mát quanh quẩn nơi chóp mũi, cô vươn tay đề vai anh ta lại, mượn lực kéo chân lên, nhìn chăm chăm vào đôi đồng tử tối đen kia một lát, mỉm cười "Không cần chờ đến ngày đó."

Hai tay cô ôm lấy mặt anh ta, một nụ hôn nhẹ nhàng rơi xuống trán anh ta "...Bây giờ, tôi liền đồng ý."

p/s: hết tg thứ 8 rồi~ tg tiếp theo sẽ là cổ đại nhé các ty!! *-*

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 9 - Chương 84: Nam phụ bị hủy dung (1)

Có hai vị đồng nghiệp phụ trách thế giới cổ đại vì một số lý do cá nhân mà không thể thực hiện được nhiệm vụ, Ngữ Kỳ không thể từ chối lời mời đi bổ sung vị trí của trường lão bên ấy.

Nói thật, tất cả các kinh nghiệm cô tích lũy được mấy năm nay đều là ở bối cảnh hiện đại, giờ phút này lại đột nhiên phải nhận nhiệm vụ ở thời cổ đại, cho dù là cô cũng có vài phần thấp thòm không yên. Cô tận dụng thời gian nghỉ ngơi giữa hai nhiệm vụ để tìm đọc vô số tài liệu cổ đại mới có thể yên tâm hơn một chút.

Thế nhưng điều làm người ta khó chịu nhất là, mỗi nhiệm vụ đều là ngẫu nhiên chọn phải, kể cả nhân vật lão làng như cô cũng không thể biết được bối cảnh của nhiệm vụ tiếp theo là gì, nếu là cung đình, hầu phũ vậy coi như xong, hiểu biết sơ sài của cô về thế giới cổ đại căn bản là không thể giải quyết được.

Một lần nữa mở mắt ra, cô chỉ thấy nền đỏ bập bùng, bức màn buông xuống, dưới ánh sáng le lói, chiếc giường to lớn mơ hồ như thể tan h lẫn vào trong màn đêm đen như mực. Có âm thanh nghe như tiếng vuốt ve vạt vóc cách đó không xa. Ngữ Kỳ ngần ra, vươn tay lấy áo ngủ bằng gấm mềm mại bên cạnh, chậm rãi đứng dậy.

Trong lúc đó, tư liệu cũng mạnh mẽ tràn vào óc cô, cô vừa nhìn chăm chăm vào góc tường tối đen, vừa sắp xếp lại cốt truyện của cuốn tiểu thuyết này.

May mắn là bộ tiểu thuyết này không đề cập đến chuyện đầu đá của thâm cung hào trạch (nhà giàu có). Đây là một bộ ngôn tình kiếm hiệp ngọt sủng. Nam chính là nhị công tử văn võ song toàn Tạ Điều của võ lâm minh chủ Tạ Dự. Nữ chính là một tiểu nha hoàn nhan sắc tâm lương – Lục Uyển Uyển. Nếu ở hiện đại đây chính là câu chuyện cổ mô tuýp Tổng tài – Cô bé Lọ Lem quen thuộc. Khó khăn lớn nhất giữa bọn họ đến từ nhân vật phản diện độc ác nhất của bộ tiểu thuyết này – Bùi Thiểu Uyển.

Ngay trong ngày đại hôn của Tạ Điều và Lục Uyển Uyển, Bùi Thiếu Uyên không mời mà tới, dùng thủ đoạn tàn độc, trong vòng một canh giờ, giết sạch toàn bộ sơn trang, chém thủ cấp (đầu) của võ lâm minh chủ Tạ Dự treo ngay trước cửa rồi nghênh ngang bỏ đi, cũng tiện tay bắt cóc tân nương Lục Uyển Uyển.

Không, hẳn ta không vì người con gái mình yêu thương gả cho người khác mà nhập ma, Lục Uyển Uyển không có mị lực lớn đến vậy...Hắn đến để đòi lại món nợ máu ba năm trước, tên kia vì đoạt bảo vật mà hãm hại cha mẹ hắn.

Vị boss phản diện này không chỉ có một cái tên mang khí phách quân tử, còn có một thân thể hoàn toàn không phù hợp với danh hiệu nhân vật phản diện của hắn. Hẳn vốn chính là Đại công tử danh môn chính phái Bùi gia Cô Tô, phụ thân Bùi Hoán nổi danh cùng Tạ Dự, là chữ Bùi trong "Bắc Tạ Nam Bùi". Gia thế hiển hách không phải sở trường duy nhất của hắn, khác với những vị công tử xuất thân từ võ học thế gia, cho dù bỏ qua uy danh của phụ thân, Bùi

Thiếu Uyên cũng là thanh niên tài giỏi số một số hai trên giang hồ.

Bùi Thiếu Uyên, tự Trường Khanh.

Thanh niên tuấn kiệt xuất thân võ học thế gia, công tử ngọc thụ lâm phong.

Trưởng tử của giang hồ đệ nhất kiếm khách cùng Cô Tô đệ nhất mỹ nhân, chẳng những võ nghệ kiệt xuất trong những người trẻ tuổi, còn có một gương mặt vô cùng tuấn tú đến cả nữ nhân cũng phải hâm mộ, nghe đồn khi hắn ngoai đầu lại cười còn đẹp hơn cả vị mẫu thân đệ nhất mỹ nhân kia của hắn.

Mùa xuân Giang Nam, rèm che mấy tầng, bao nhiêu nữ tử si ngốc tựa cửa Hồng lâu, chỉ mong hắn quay đầu nhìn mình một cái.

Thế nhưng hoa rơi có ý, nước chảy vô tình, Bùi thiếu gia khi còn trẻ tuổi say mê võ học, sao hiểu được tâm lòng nhưng nhớ của mỹ nhân? Đại khái là vậy mới có người nói hắn như thanh tùng giữa núi tuyết, cao ngạo trong sạch.

Thế nhưng chỉ trong một đêm, công tử Bùi gia như thanh tùng giữa núi tuyết ấy lại trở thành con của kẻ phản bội cầu kết với ma giáo.

Hai người Tạ Bùi cùng dẫn người của mấy đại môn phái đi bao vây tiêu diệt ma giáo, nhưng ở thời điểm cuối cùng, Tạ Dự – khi ấy còn chưa phải là võ lâm minh chủ – sử dụng thủ đoạn bất chính, vốn là bọn họ dẫn những đệ tử tinh anh nhất của các môn phái đến quyết một trận với giáo chủ ma giáo, nhưng cuối cùng lại ngay cả mặt của giáo chủ ma giáo cũng không được thấy, chỉ có thể giao thủ với mấy trưởng lão...

Nhưng ngay cả như vậy, cuối cùng chỉ còn Tạ Dự sống sót trở về, ông ta đổi trắng thay đen, đổ hết tội lỗi của lần thất bại này lên đầu Bùi Hoán, vu hãm Bùi Hoán cầu kết ma giáo hạ độc ám hại đồng đạo, ông ta cùng với những đệ tử tinh anh này phải toàn lực chém giết nhưng đã bị tổn hao thực lực, không là đối thủ của đám người ma giáo kia....Ông ta không chỉ hãm hại Bùi Hoán, còn kéo cả thế tử Bùi Hoán xuống, bôi đen Cô Tô đệ nhất mỹ nhân năm xưa thành yêu nữ Nam Cương. Mọi người lại không biết là đã uống nhầm thuốc gì, tin lời ông ta nói. Các đại môn phái bị tổn hao thực lực trong lần vây công ma giáo này, lập tức tìm được đối tượng trút giận, vì thế còn chưa diệt trừ ma giáo xong, nhân sĩ chính phái đã sôi nổi "Thanh trừng dư nghiệt" * diệt sạch Bùi gia. *Giết những đồng đảng còn sót lại.

Bùi Thiếu Uyên vì có việc xa nhà mà tránh được lần ấy, đến khi hắn về đến nhà, chỉ thấy ánh lửa rợp trời.

Thiếu niên mười sáu tuổi liều mạng xông vào ngôi nhà đã lung lay sắp đổ, ngọn lửa đốt lên vật áo, nhưng hắn vẫn không thèm quan tâm, chỉ phóng thẳng vào ánh lửa đang hùng hực cháy – hắn nhìn thấy thi thể của mẫu thân bị treo lên xà nhà, nhẹ nhàng đóng cửa.

Chỉ trong một đêm, cha mẹ bị người ta hại chết, bảo kiếm, kiếm quyết gia truyền rơi vào tay kẻ thù giết cha diệt mẹ, khuôn mặt của hắn cũng bị ngọn lửa hôm ấy hủy đi, còn rơi vào cảnh chuột chạy qua đường người người muốn giết...

Cho dù có là thiếu niên hiền lành thì lòng cũng đã mang hận thù ngập trời, huống chi Bùi Thiếu Uyên cũng không phải là người hiền lành. Lúc còn tại thế, Bùi Hoán từng nhận xét, đứa trẻ này nhìn qua có vẻ như lễ phép, biết trước biết sau, nhưng thật ra từ trong máu hắn đã có sự cố chấp cứng đầu của ông ngoại. Không động đến hắn thì thôi, nếu có người động vào giới hạn của hắn, người đó cũng khó mà đoán được hắn sẽ làm ra những chuyện tàn nhẫn đến mức nào.

Thực tế đúng là như vậy, thiếu niên cõng trên lưng mối thù sâu như biển này quỳ gối trước mộ mẫu thân thế, trong vòng ba năm sẽ tự tay đâm chết kẻ thù, dùng máu tươi của cả nhà Tạ gia để an ủi vong linh cha mẹ trên trời.

Nhưng không thể không thừa nhận, Tạ Dự mặc dù là một tên tiểu nhân mặt người dạ thú, thế nhưng võ công lại vô cùng cao cường, huống chi sau trận chiến với Ma giáo, ông ta đã được đề lên làm Minh chủ võ lâm, dưới tay có vô số cao thủ, muốn thực hiện lời thề cần phải có thực lực vô cùng mạnh mẽ. Mà ba năm ngắn ngủi, võ công của hắn sao có thể tiến gần gấp mấy lần hay thậm chí là mấy chục lần đây?

Đáp án rất rõ ràng, người trong giang hồ đều biết, những thủ đoạn bàng môn tả đạo của ma giáo tuy không có nhân tính nhưng lại có thể đề cao thực lực trong thời gian ngắn, nếu đầu nhập ma giáo, có lẽ trong ba năm, hắn có thể báo thù. Thiếu niên lòng đầy thù hận chỉ do dự chốc lát, cuối cùng cũng chấp nhận bước lên một con đường gai góc đầm máu.

Đọc xong phần này, Ngữ Kỳ lấy lại tinh thần, vừa định tìm hiểu nhân vật mình muốn đóng vai lần này, lại nghe thấy tiếng vài vốc bên kia đã ngừng lại.

Hương vị ngọt ngào quanh quẩn bên chóp mũi, không khí xung quanh đục ngầu mà dính dáp, cô theo bản năng nhìn sang, lại thấy một thân ảnh cao to đang chậm chạp bước ra từ sau tấm bình phong khắc hoa, là một thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi dung mạo vô cùng xinh đẹp, chỉ mặc một cái áo ngủ trắng mỏng manh. Y tiến gần hai bước, dừng lại bên giường, y ngẩng đầu lên nhìn cô nở nụ cười, nụ cười im lặng mà quyến rũ ái muội.

Ngữ Kỳ cau mày, đang định nói gì đó, lại chợt nghe thấy tiếng nói trầm thấp dịu dàng của thiếu niên vang lên...

"Giáo chủ, cho phép thuộc hạ hầu hạ ngài ngủ."

Giáo chủ, thuộc hạ, ngủ...Được rồi, Ngữ Kỳ đã đoán được đại khái mình muốn đóng vai gì.

Cô phát tay áo ý bảo thiếu niên ra ngoài, bắt lực ôm trán. Căn cứ vào tư liệu, nữ phụ ác độc mà cô phải đóng lần này chính là giáo chủ Ma giáo chưa từng xuất hiện

trong chính văn thể nhưng lại có cảm giác tồn tại vô cùng mãnh liệt. Có rất nhiều từ ngữ để miêu tả cô, tỷ như võ công cao cường, tinh thông cổ thuật, yêu thích nam sắc, sa đọa hưởng lạc, ác độc như rắn rết, tàn bạo vô tình...Cô chiếm hết tất cả những từ ngữ hình dung Tả giáo kiêu hùng, cũng chiếm hết tất cả các từ ngữ hình dung yêu nữ, thế nhưng lại không chiếm được một từ ngữ để hình dung những phẩm chất khiến đàn ông yêu thích.

... Công tử danh môn chính phái và yêu nữ ma đầu thanh danh tệ hại làm sao có thể nảy sinh tình cảm? Ngữ Kỳ chậm rãi ngẩng đầu nhìn xa xăm, cô có cảm giác nhiệm vụ này sẽ vô cùng khó khăn.

...

Ấn tượng đầu tiên giữa Ngữ Kỳ và Bùi Thiếu Uyên cũng không mấy tốt đẹp, từ dáng vẻ của nhà trai cho đến phương thức gặp mặt....đều vô cùng tệ hại. Thế nhưng không sao, dù sao cô cũng chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ lần này mà thôi, sau đó ra sao, không liên quan đến cô. Chỉ cần hình tượng của cô vẫn hoàn mỹ như lúc ban đầu là đủ.

Ngày đó chính là ngày tổ chức tế thần trong giáo, giáo chủ cần chủ trì cử hành hiến tế, dâng lên một đôi nam nữ làm tế phẩm cho thần thánh.

Cô đi giữa một đám thiếu niên quần áo sắc sỡ quý giá bước vào huyết động nuôi dưỡng vô số cổ trùng, hai thiếu niên gương mặt tinh xảo vô cùng kính cẩn theo sau, nâng đuôi áo tế phục trắng tuyết kia, mấy vạn độc trùng bò lôn nhón trong những cái rãnh sâu hun hút bên cạnh, mấy đôi nam nữ để cô chọn lựa bị nhốt trong nhà tù phía cuối huyết động.

Nhờ có tư liệu, Ngữ Kỳ đã biết trước rằng Bùi Thiếu Uyên đến đây cũng không đúng dịp, bị mấy vị trưởng lão bắt lấy giam ở nơi này làm tế phẩm. Bởi vậy khi cô nhìn thấy một người thiếu niên đeo mặt nạ bạc che nửa bên mặt, ngồi ngay ngắn trong góc nhà giam, cô không hề ngạc nhiên mà chậm rãi cong khóe miệng.

Cô sai người mở cửa ra, ra lệnh cho hai thiếu niên phía sau dừng lại, một mình cô bước vào trong nhà tù, dừng lại trước mặt Bùi Thiếu Uyên.

Sau vài ngày giam giữ, y phục thượng thừa của thiếu niên có vẻ lộn xộn, từ góc độ của cô chỉ có thể nhìn thấy mái tóc xõa tung đen như mực của hắn, trâm ngọc lỏng lẻo, cho dù không thấy vẻ mặt giấu sau mặt nạ của hắn, người ta cũng có thể cảm thấy hắn đang rất mệt mỏi. Mà trong hoàn cảnh đó, chiếc mặt nạ bạc kia vẫn nghiêm chỉnh che trên mặt hắn, dấu vết sẹo xù xì xấu xí vì bị lửa đốt đi.

Công bằng mà nói, cảnh hắn lên sàn cực kỳ không đẹp, hắn là tế phẩm bị bắt giữ, lại xuất hiện trong dáng vẻ quần áo xộc xệch chật vật không nở nhìn, vốn nên làm cho người ta không có chút hảo cảm nào. Thế nhưng khí chất xuất chúng tản ra từ con người hắn lại có thể hoàn toàn xoay chuyển hoàn cảnh bất lợi này.

Ngon được cháy lách tách phủ một lớp ánh sáng vàng óng lên chiếc mặt nạ bạc kia, thiếu niên vẫn bình thản ngồi đó, toàn thân tản ra khí chất trầm tĩnh cao quý. Hắn im lặng nhìn vật áo trắng như tuyết của cô, không ngẩng đầu cũng không hoảng sợ, thong dong tự tại như thể hắn là một vị công tử giàu có đang ngồi trên ghế gỗ lim khắc hoa thường trà chứ không phải là một tế phẩm ngồi trong nhà lao đợi bị chọn lựa.

Người lớn lên trong danh môn thế gia quả nhiên khác biệt, kiến thức, khí độ cùng giáo dưỡng nhiều năm lắng đọng tích lũy có thể giúp bọn họ giữ được tư thái bình tĩnh tào nhã ngay cả ở trong những hoàn cảnh khó khăn nhất.

Tỷ như vị công tử Bùi gia Cô Tô trẻ tuổi này, hắn không cần mở miệng thế nhưng khí chất của hắn đã hơn hẳn đám thiếu niên mặt mũi tinh xảo trang phục xa hoa, rực rỡ bên ngoài cửa lao.

Ngữ Kỳ không nhìn được mà mỉm cười, thậm chí cô còn có xúc động muốn vỗ tay tán thưởng biểu hiện của hắn lúc này, nhưng cô không làm như vậy, bởi vì một nữ ma đầu độc ác tàn nhẫn sẽ không có hành động như vậy. Cô cau mày, miễn cưỡng vron tay, dùng ngón cái cùng ngón giữa tạo thành chữ thập mà bá đạo nắm cầm hắn, ép hắn ngẩng đầu lên.

Nhưng dù cảm có bị nâng lên, tầm mắt của hắn vẫn nhìn xuống đất, không hề có ý muốn ngược lên nhìn cô.

Cô cũng không thèm để ý, cẩn thận đánh giá hắn. Đôi đồng tử của Bùi Thiếu Uyên khiến người ta có ấn tượng sâu sắc, nó không đen đặc như của người bình thường, dường như trong người hắn có chút huyết thống của người Hồ khiến đôi đồng tử kia mang màu hồ phách nhạt nhợt. Hắn chỉ hờ hững nhìn xuống đất, không thèm liếc cô một cái, thật giống như đốn, như thanh tùng giữa núi tuyết.

Ngữ Kỳ như cười như không nhìn hắn, ngón cái trượt đến bên làn môi mỏng, nhẹ nhàng mon trón đường môi xinh đẹp...Thần nhiên đùa giỡn, rất phù hợp với mệnh đề yêu thích nam sắc của nhân vật này.

"Bỏ tọa nghe nói, người có màu mắt nhạt môi lại mỏng thường là người lạnh nhạt, lãnh khốc vô tình." Cô chậm rãi cúi xuống, ghé sát vào hắn, ánh mắt nheo lại, hờ hững cười một tiếng, lại băng quơ hỏi: "Người tên gì?"

.....

Từ lúc cô sai người mở cửa, Bùi Thiếu Uyên cũng đoán được thân phận của cô, mà tự xưng của cô cũng khiến hắn càng thêm chắc chắn.

Người có thể dàng hoành bước vào trọng địa ma giáo, phô trương thanh thế, xung quanh lại có một đám thiếu niên trẻ tuổi xinh đẹp tuyệt trần như vậy, chỉ có thể là giáo chủ Ma giáo mà toàn thể vô lâm Trung nguyên ai nghe thấy cũng biến sắc kia. Giờ phút này gặp mặt, xem ra lời đồn vị giáo chủ này yêu thích nam sắc, xa hoa lãng phí là thật, hắn cau mày, không khỏi nhớ đến những gì người ta miêu tả về vị giáo chủ này...

Nham hiểm ác độc, tàn bạo ngoan truyệt...Nghe nói cô vừa lên làm giáo chủ đã giết chết mười tám trưởng lão Ma giáo không phục tùng mệnh lệnh, còn sai người lột da treo giữa đại điện thị chúng... Hai năm sau cô, lại mạnh mẽ trấn áp cuộc phản loạn của hai vị Tả Hữu hộ pháp, cũng bắt mấy tên đầu lĩnh chủ chốt tham gia kế hoạch lần ấy đi làm thức ăn cho mấy vạn độc trùng cô nuôi dưỡng....Nữ nhân có thể khiến toàn bộ giang hồ vừa nghe tên đã sợ mất mật, đương nhiên sẽ không là một người tốt.

Hắn cụp mắt xuống, cẩn thận trả lời "Bùi Thiếu Uyên." Ngừng một chút, hắn chợt nhớ tới mục đích đến đây của mình, không khỏi chậm rãi đứng dậy, lại cúi đầu nửa quỳ trên mặt đất lạnh lẽo, thấp giọng lại kiên định thỉnh cầu:

"Mong ngài nhận ta làm đồ đệ."

Sau đó là sự im lặng khiến người bất an, Bùi Thiếu Uyên không khỏi ngẩng đầu nhìn... Vì lúc trước hắn vẫn cup mắt không nhìn cô, đến khi thật sự nhìn rõ gương mặt của cô, hắn lại không khỏi ngẩn ra.

Hắn đương nhiên là không tin vị giáo chủ Ma giáo này ba đầu sáu tay như trong lời đồn, nhưng một nữ nhân tàn bạo ngoan độc, võ công lại cao tựa quái vật thì ít nhất cũng nên có hình tượng như một người đàn bà chanh chua chứ.

Nhưng giờ này khắc này, vị giáo chủ Ma giáo âm hiểm độc ác trong lời đồn lại mặc một bộ y phục trắng tinh như tuyết, vạt áo kéo dài ra phía sau gấp khúc như những dải mây xếp thành, thậm chí còn khiến chốn lao ngục bản thủ tối tăm này thêm phần thần thánh.

Ánh sáng mờ ảo từ cây đuốc bên cạnh hắt lên gương mặt quá mức xinh đẹp của cô, khiến cho vẻ mặt như cười như không của cô càng thêm phần bí hiểm, dường như đã nhận ra ánh mắt của hắn, ý cười khiến người ta bất an trong đôi mắt cô lại hiện lên càng rõ ràng, cô khẽ nhướn mày, ánh mắt sáng sủa tỏa ra thứ ánh sáng câu hồn đoạt phách – không thể nghi ngờ, vị giáo chủ ma giáo này là một nữ nhân vô cùng xinh đẹp, nhưng vẻ đẹp dường như đã đến tận cùng này lại quá mức rực rỡ, tạo ra một cảm giác ngọt ngào không lý do cho người đối diện, khiến người ta không rét mà run. Không chỉ thế, bản thân cô cũng tỏa ra khí thế uy hiếp khiến lòng người run sợ, đó là khí tràng mà chỉ có người đã ở cảnh giới cao nhất của võ học mới có thể có, khiến người ta thần phục.

Cô tao nhã cười một tiếng, nâng tay phù xuống đỉnh đầu hắn, giọng nói nhẹ nhàng nhưng vô cùng rõ ràng: "Xem ra ngươi không biết rằng, bốn tọa tối đây là để chọn tế phẩm, không phải nhận đồ đệ." Nụ cười khiến người rét lạnh, ngữ điệu lại bỗng dưng như thể đang nói "Nhóc con ngốc nghếch".

Bùi Thiếu Uyên còn muốn mở miệng nói thêm điều gì nữa, lại bị cô dùng một ngón tay đè lại lần nữa.

"Có điều...bất cứ lúc nào, bốn tọa cũng có thể nhận một loại người..." Cô nheo mắt lại, giọng nói khàn khàn mà quyến rũ "Thiếu niên có diện mạo đẹp mắt."

Bùi Thiếu Uyên như bị một con rắn độc xinh đẹp cắn một nhát, thân thể cứng ngắc, hắn kinh ngạc nhìn cô, đôi đồng tử tối tăm tràn đầy tức giận vì bị sỉ nhục.

"Không muốn sao....Không sao, bốn tọa luôn cho người ta quyền được lựa chọn....Lúc vào đây, có nhìn thấy hai cái rãnh sâu không? Thấy rồi phải không, vậy thì dễ hơn nhiều....Ở trong đó có mấy món đồ chơi bốn tọa nuôi, rất đáng yêu, người đi chơi với bọn họ đi."

Hắn nghe giọng điệu hờ hững của cô, cánh tay bên người siết chặt đến mức trắng bệch – sao có thể không thấy?

Rãnh sâu có ngàn vạn độc trùng chen chúc lúc nhúc, ghê tởm đáng sợ...Cô lại nói chúng rất đáng yêu....

Hắn kìm nén tức giận trong lòng, cố gắng giữ bình tĩnh đáp lại: "Dung mạo của ta đã bị hủy."

"Đúng, bốn tọa đã biết, bị thương không nhẹ." Đầu ngón tay cô chạm vào tâm mặt nạ lạnh như băng của hắn, xem xét xong lại nhanh chóng thu lại: "Thế như không sao, cả mặt của bọn họ cũng không nhìn được dung mạo của người." Dừng một lát, cô lại khẽ nói như thăm dò "Đáng tiếc, nhìn nửa bên mặt của ngươi, hẳn là dung mạo trước đây cũng rất đẹp, thế nhưng lại bị hủy mất."

Đúng lúc Bùi Thiếu Uyên cảm thấy hắn đang bị bình phẩm như một thứ hàng hóa, lòng tự trọng bị dày xéo nghiêm trọng, tay cô lại đặt xuống bên hông hắn, chậm rãi rút thanh bội kiếm hắn vẫn mang theo ra khỏi vỏ.

Kiểm quang như tuyết lóe lên rồi vụt tắt, Ngũ Kỳ hứng thú nhìn chằm chằm chữ viết cứng cáp trên thân kiếm một lát, mỉm cười "Kiếm này tên là Long Uyên?"

Hắn không lên tiếng, chỉ im lặng, môi mím chặt như đang âm thầm kháng cự. Cô không thêm để ý, ngón tay vuốt ve chữ "Long" trên thân kiếm "Long, Nhất ngộ phong vân tiện hóa long (1)...". Cô mỉm cười nhìn hắn "Bùi Thiếu Uyên, bốn tọa biết ngươi không phải cá trong chậu, chỉ cần thời gian ắt thành châu báu... Nhưng bốn tọa cũng không phải là người lương thiện, cũng không có tâm yêu thích nhân tài, nếu muốn bốn tọa bồi dưỡng ngươi, ngươi cũng phải lấy ra chút thành ý."

"Thiếu Uyên không phải người vong ân phụ nghĩa, nếu sau này..."

"Bốn tọa không quan tâm sau này ra sao, trên người ngươi cũng chỉ có mấy thứ này mới có thể khiến bốn tọa cảm thấy hứng thú...Ngươi muốn bốn tọa truyền thụ cho ngươi, dùng những thứ đó trao đổi..."

Ánh mắt cô lướt qua gương mặt hắn, trả lại Long Uyên cho hắn cũng phải giữ chút mặt mũi cho hắn, lại khoan thai đứng dậy, chấp tay sau lưng nói, "Đúng lúc hôm nay bốn tọa muốn chu tri tế lễ, cho ngươi một canh giờ suy xét việc này, thế nào?"

(1) Kim lân khởi thị tri trung vật, nhất ngộ phong vân tiện hóa long: cá vàng là vật trong hồ, gặp được phong vân ắt hóa rồng. Chữ "Uyên" trên thân kiếm cũng là chữ Uyên trong tên Bùi Thiếu Uyên có nghĩa là vực sâu, chỗ nước sâu. Ngũ Kỳ ý nói Thiếu Uyên không chỉ là một người tâm thường chịu trong ao tù nước đọng, chỉ cần gặp được thời cơ sẽ trở nên vô cùng xuất chúng. Đây là câu thơ trong tác phẩm "Phong Vân" của tác giả Ma Văn Thành và Đan Thanh.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 9 - Chương 85: Nam phụ bị hủy dung (2)

Bùi Thiếu Uyên không phải không biết, cái ý tưởng đầu nhập Ma Giáo để đạt được sức mạnh là vô cùng liều lĩnh, không khác nào cùng hồ dữ bản mưu, cùng ma quỷ giao dịch.... Nhưng nếu đã mất đi tất cả thì hắn cũng chẳng cần lý do để cân nhắc nữa, dù sao mạng cũng chỉ có một, nếu không thể báo thù thì sống tạm bợ

cũng có ích gì.

Nhưng hần ngàn vạn lần không nghĩ tới, ngay cả bản thân bị thương đến mức khuôn mặt biến dạng thành như vậy mà vẫn có thể lọt vào mắt cô – vị giáo chủ Ma giáo nhân giới cực cao trong đồn đại chính là nữ nhân mà hần gặp sao?..... Có điều nếu không có tấm mặt nạ kia, chắc nàng sẽ không thêm liếc mắt nhìn khuôn mặt bị hủy hoại của hần, dù sao ngay cả chính hần nhìn mình trong gương cũng không khỏi run sợ vì vết bóng xấu xí.

Bùi Thiếu Uyên hồi phục tinh thần, theo bản năng giơ tay đeo chiếc mặt nạ bằng bạc lên, trên môi không khỏi hiện lên một nụ cười khổ, nhưng mà không chờ hần bỏ xuống, từ đỉnh đầu truyền đến giọng nói lạnh lùng của một thiếu niên xa lạ.

"Giáo chủ đã đi từ lâu rồi, ngươi còn mê mẩn cái gì?" Về mặt và ngữ khí của đối phương đều mang theo lạnh lẽo và căm ghét, "Không biết Giáo chủ coi trọng cái gì ở ngươi, muốn tướng mạo không có tướng mạo, muốn đầu óc không có đầu óc..... Thắt thần làm gì, đứng lên theo ta đi tắm rửa thay quần áo, còn định chờ người đến khiêng ngươi hay sao?"

Công tử Bùi gia từ nhỏ đến lớn com ngon áo đẹp tới tở vòn quanh, cho dù trên người mang nợ máu, nhưng chưa bao giờ chịu đủ khuất nhục giống hôm nay. Dưới sự khiêu khích này, hần theo bản năng lôi cái khí thế lạnh lùng của Bùi thiếu chủ ra nhìn lại thiếu niên xa lạ kia, dưới ánh lửa chớp chớp, đôi đồng tử cực kỳ nhạt màu như hồ nước sâu thăm u lãnh, trong suốt mà lạnh giá, không giận mà uy. Nhất thời thiếu niên bị ánh mắt ác liệt của hần chèn ép, khó khăn lắm mới chống đỡ được trừng mắt lên nguyền lại hần một cái.

Bị thiếu niên trừng mắt, Bùi Thiếu Uyên mới ý thức được hành vi của mình thái quá cỡ nào..... Chuyện này gần như là cuộc chiến tranh giành sủng ái của Giáo chủ, giống như các phi tần trong hậu cung tranh giành sự sủng ái của Hoàng đế, quả thực là vừa hoang đường vừa buồn cười..... Hần nhắm mắt lại, lúc mở mắt ra, đôi đồng tử đã là một mảng thanh thuần, giọng nói nặng nề vang vang, "Giáo chủ của các ngươi đã nói, cho ta một canh giờ suy nghĩ".

Thiếu niên cười nhạt một tiếng, dùng đuôi mắt đầy khinh thường quét qua hần một cái, "Lại còn coi mình là nhân vật nào đây? Ngông cuồng đến mức dám to gan để Giáo chủ chờ ngươi suy nghĩ? Chẳng qua là Giáo chủ nhân từ cho ngươi cái thang mà leo xuống thôi..... Mau mau lên, sau khi tắm rửa thay y phục còn phải xông hương nữa, xong xuôi cũng hết hơn nửa canh giờ, nếu đến muộn cứ chờ xem trường lão phạt hai người chúng ta như thế nào!"

.....

Nửa canh giờ sau, sau khi bị người ta áp giải đi tắm rửa, Bùi Thiếu Uyên lại bị dẫn đến dưới tế đàn cao cao.

Bầu trời xanh bao la bát ngát, rừng núi nối đuôi nhau trải dài, tầng mây thấp đến mức dường như gió tay ra là có thể chạm tới, ánh sáng vàng ruộm nhẹ nhàng mà trang nghiêm rải rác xuống mặt đất như là sự âu yếm đến từ một vị thần tiên nhân từ.

Bùi Thiếu Uyên hơi sững sờ, hần cho rằng giáo chúng Ma Giáo nếu tiến hành hiến tế sẽ phải múa những điệu múa âm tà quỷ dị trong hang núi, không ngờ bọn họ lại lựa chọn địa điểm ẩn chứa hơi thở thần thánh như vậy.

Bởi vì đến muộn mà bọn họ chỉ có thể đứng trên bãi đất trống cách xa tế đàn. Mà đứng từ xa nhìn lại, chỉ thấy bên dưới tế đàn nghiêm trang hùng vĩ là mấy trăm, thậm chí hơn một nghìn giáo chúng thân mang áo bào trắng đang bò lổm ngổm, bọn họ phủ phục sát đất, quỳ lạy trong tư thế cung phụng thành kính.

Mười sáu thiếu niên mặc áo trắng chia thành hai hàng từ trong đám người chậm rãi bước đến tế đàn, đi đầu là hai thiếu niên cầm bó đuốc lớn, theo sau là sáu thiếu niên mỗi người lần lượt ôm một cành cây quắn vài trắng, một lư hương lượn lờ khói xanh,.....bình sứ bằng bạch ngọc, tiếp đó là bốn người nâng hai tấm gỗ bọc vải trắng, cuối cùng là hai thiếu niên tuổi khá lớn có vẻ là nhạc sĩ, ôm trong tay một loại nhạc cụ không biết tên là gì vừa đi vừa biểu diễn, một làn điệu có vẻ cổ xưa xa xôi thoát ra từ những ngón tay thon dài trắng nõn của bọn họ, vang vọng khắp thung lũng rộng lớn, nhuộm đắm bầu không khí một cảm giác thần bí mà cổ kính.

Đi phía trước đội ngũ đầu tiên là một bóng dáng thon dài mặc một thân tế bào(1) tuyết trắng, không giống những thiếu niên đi theo sau nàng, vạt áo, ống tay tế bào của nàng đều thêu những đường hoa văn màu vàng phức tạp, trong tay không cầm bất cứ vật gì mà thả lỏng hai tay đứng đưa bên trong lớp áo dài, mang theo tư thái lười biếng chậm rãi bước về phía trước, mái tóc đen láy dài đến thắt lưng cũng không được vắn lên mà được buông xõa xuống lưng như một dải lụa mềm mại, có vẻ rất ung dung cao quý.

(1) Áo bào dành cho buổi tế lễ

Ánh nắng rọi xuống khiến bạch y của bọn họ phủ một lớp vàng kim thần thánh, theo mỗi bước đi của đội ngũ, giáo chúng càng cúi thấp dần, thành kính đến gần như hôn lên vạt áo thần linh.

Từ xưa đến nay, sức cuốn hút của tôn giáo đều mạnh hơn bất cứ thứ gì khác, cho dù là Bùi Thiếu Uyên từ nhỏ được dạy dỗ Ma Giáo là tà môn ma đạo, nhưng khi tận mắt chứng kiến nghi thức tràn ngập tính thần thánh như vậy, trong lòng cũng không khỏi dâng lên một cảm giác nghiêm túc và kính trọng..... Đây là một cảm giác rất kỳ quái, một mặt lý trí nói cho ngươi biết những nghi thức này đều là tà ác, mỗi người ở đây đều tay nhuộm máu tươi, linh hồn của bọn họ dính đầy bụi bẩn, nhưng mặt khác nội tâm ngươi lại bị loại không khí trang nghiêm này cảm hóa.

Tuy nhiên có một nghi hoặc hiện tại đã có đáp án – hần vốn căn bản không thể nào lý giải vì sao những thiếu niên Ma Giáo này không coi việc bị một nữ nhân độc chiếm làm hồ thẹn, thậm chí còn cho rằng đó là một loại vinh quang và tượng trưng cho địa vị mà đem ra so đo lẫn nhau, bây giờ xem ra hần đã hiểu một, hai rồi – nhìn bọn họ từ dáng vẻ thành kính đến biểu hiện cung phụng, xem ra trong lòng giáo chúng, vị giáo chủ này cũng không phải là một kẻ thống trị hung hăng mà là hóa thân của phụng thần bọn họ vẫn tôn thờ. Có thể ở bên cạnh phụng dưỡng thần đương nhiên là vinh quang vô ngần, càng không kể đến tùy trường hợp mà có thể đạt được địa vị dưới một người trên vạn người, hoa y mỹ phục, lại được vinh sùng, vô cùng giàu có..... Thậm chí những bí tịch vô công mà thiên hạ phải tranh giành nhau đến chảy máu võ đầu cũng tiện tay là lấy được.

Bùi Thiếu Uyên khép hờ hai mắt, trong lòng không nhịn được trầm tư: Thật ra không thể trách bọn họ tự chìm đắm vào, mà là sự mê hoặc này thật sự khiến cho người ta không thể chống đỡ được. Cho dù là hần lúc đang nghĩ đến bí tịch võ công thượng thừa kia, cũng không thể nào tránh được động tâm – nếu thật sự có thể chiếm được một bộ bí tịch võ học từ tay Giáo chủ Ma Giáo thì chuyện báo thù đã nằm trong tầm tay..... Chỉ là, hần vì muốn báo thù mà hạ thấp lòng tự trọng đến mức ấy sao?

Từ trong suy nghĩ miên man mà hồi phục lại tinh thần, hần mở mắt nhìn về phía tế đàn, chỉ thấy mười sáu thiếu niên kia đã đứng thành vòng tròn xung quanh tế đàn, còn người mặc bộ tế bào tuyết trắng kia đứng trước tế đàn, vạt dài rủ xuống đất theo gió bay lên rồi hạ xuống, thân hình cao lớn được bao phủ bởi lớp ánh sáng

vàng nhạt có chút mơ hồ, xa xa nhìn lại thật sự hơi giống vị thần linh nào đó trên chín tầng trời.

Cho dù cách nhau khá xa, nhưng cô như thể cảm nhận được ánh mắt của hắn, miễn cưỡng liếc mắt trở lại. Ánh mắt hai người giằng co trong khoảng không, đã thấy vẻ mặt cô mặc dù vẫn bình tĩnh trầm ổn như hồ sâu ngàn thước, nhưng trên đuôi mắt cong lên lại mang ý cười nhàn nhạt, là đáng về thâm sâu không lường được, lười biếng mà ung dung.

Nhưng tầm mắt của cô lưu lại trên người hắn chẳng được lâu, sau khi tùy ý thoáng nhìn liền rời đi, nhàn nhạt rơi xuống chính hai tấm gỗ bọc vải trắng ở chính giữa tế đàn – phía dưới là hai con dê con bị trói chặt bốn chân, sắp trở thành tế phẩm dâng lên thần linh.

Vốn dĩ mỗi năm một lần tế Thần Nhật phải dâng lên một đôi xử nam xử nữ, chính là cái gọi là tế sống người, nhưng nếu không phải gặp lúc bất đắc dĩ, cô cũng không muốn giết người, liền sai người chuẩn bị đồ cúng đôi đôi nam nữ thành hai con dê mới lớn – đây cũng không phải việc gì khó, đối với những giáo chúng mà nói, mỗi mệnh lệnh của cô đều là thuật lại từ Thần Minh, đến từ ý chí của thần, không thể làm trái được.

Có điều tuy nói là như thế, nhưng cũng không thể làm quá phận.... Mà một người đứng đầu giáo phái, cần chịu trách nhiệm làm chủ, muốn đích thân chủ trì tế lễ, một bước đi cũng không thể tùy ý – nói cách khác, cô có thể ra lệnh cho bọn họ thay đồ cúng tế, nhưng lại không thể ra lệnh cho bọn họ không hiến tế phẩm, càng không thể ra lệnh cho bọn họ không tế thần nữa, đối với thần đó là bất kính, là hành vi xúc phạm thần linh, giáo chúng dù mù quáng như thế nào đi nữa cũng sẽ không nghe theo. Cho nên nói, vị trí Giáo chủ này nhìn vào thì phong quang vô hạn, thực ra chỗ nào cũng có những giới hạn không thể vượt qua.

Có điều chẳng sao cả, nếu mục đích của cô chỉ là khiến Bùi Thiếu Uyên thích mình, vậy thì lúc này chỉ cần đem mấy cái trò nghi thức này tiến hành đầy đủ đẹp đẽ là xong, may mà đối với vô số nhiệm vụ cô đã trải qua, đây cũng không phải việc khó.

Mà ở trong mắt Bùi Thiếu Uyên đứng từ xa, chính là bạch y Giáo chủ nhanh nhẹn giơ tay lên mà không mất đi vẻ ưu nhã, hai bên làn váy dài rộng rủ xuống nhất thời xẹt qua không trung một đường cong hoàn mỹ – tấm vải trắng che vật tế sống theo cái vung tay của nàng mà bị xốc lên, lộ ra hai con dê con da lông trắng như tuyết trên tấm ván gỗ. Hai thiếu niên phối hợp cực kỳ ăn ý đồng thời bung lên bình sứ bằng bạch ngọc, đổ hết nước thánh vào đôi tay lạnh ngắt như được chạm bằng ngọc.

Bạch y Giáo chủ hạ mi mắt, chụm hai bàn tay, hứng được một ít nước thánh từ từ tưới lên đỉnh đầu hai con dê con.

Hạt nước rơi tung tóe bên nước, đáy mắt cô như có như không lóe lên một tia thương xót nhàn nhạt, tiếp đó hai tay tạo thành chảo, tàn nhẫn quyết tuyệt vò xuống đầu hai con dê con, tốc độ cực nhanh khiến cho động tác của nàng kéo theo tàn ảnh lơ mơ.

"Phốc" một tiếng, là ngón tay đâm vào huyết nhục trầm đục, trong nháy mắt sau, hai dòng máu ấm áp mạnh mẽ phun ra.

Thời khắc đó, toàn bộ tế đàn đều ở trong cơn mưa máu, tất cả giáo chúng cùng nhau giơ hai tay lên trời, cao giọng hoan hô, tựa hồ như đang tổ chức thịnh yến chúc mừng cả thế gian.

Mặc dù ở Trung Nguyên vào ngày hiến tế cũng sẽ sát sinh, nhưng người tham gia lễ tế đều mang biểu hiện trang trọng nghiêm túc, không vì tế phẩm chết mà hoan hô nhây nhót, vì thế cũng sẽ không mang đến cho người ta một cảm giác tàn nhẫn.

Mà phản ứng khác thường của giáo chúng Ma Giáo rơi vào trong mắt Bùi Thiếu Uyên hiển nhiên làm hắn cảm thấy có chút không thích hợp, ở bên trên tế đàn, đứng là tồn tại thần thánh và tàn nhẫn, cái chết và sự sung sướng.....

Thật ra nếu như Ngũ Kỳ có cơ hội lựa chọn, cô không muốn ra về hung tàn như vậy, thế nhưng tất cả giáo chúng đều tin là đao kiếm bản thù, không thể đựng vào đồ tế thần sạch sẽ, thế nên lúc giết tế phẩm chỉ có thể dựa vào Giáo chủ là cô dùng tay thực hiện rồi, mà cô cũng cố hết sức để cho hai con dê con chết khi chưa kịp cảm thấy đau, chỉ là cô không thể giải thích hết những điều này cho hắn nghe mà thôi.

Song, giải thích hay không giải thích cũng được, dù sao cô là Giáo chủ Ma Giáo, ấn tượng trong mắt hắn chắc chắn là không tốt, người ta bảo là "Rận nhiều không ngứa, nợ nhiều không lo", không cần lo lắng nhiều. Cô hồ hững thi triển khinh công né qua màn mưa máu đầy trời, làn váy dài rộng bay phấp phật trong gió, giống như một con bạch điều tung cánh bay lên.

Mà khi Bùi Thiếu Uyên hồi phục lại tinh thần, đã thấy vật áo trắng như tuyết phát qua trước mắt, vị bạch y Giáo chủ kia nhẹ nhàng đáp xuống trước mặt hắn, váy dài tung lên chậm rãi hạ xuống.

Còn chưa đợi hắn phản ứng lại, cô đã dùng ngón tay nhẹ nhàng vạch lên má hắn một cái, mang theo dòng máu ấm nóng của con dê con, tức thì một mùi máu tanh nồng nặc chui vào khoang mũi, cùng với tiếng nói khàn khàn cầu dẫn của cô.

"Nhân danh thần linh, chúc phúc cho ngươi" – Giọng nói mềm nhẹ của Bạch y Giáo chủ xẹt qua màng nhĩ, mang theo một cảm giác kỳ dị, bờ môi cô nhếch môi mỉm cười, giơ tay trái lên dừng phía trước trán mình một lát, rồi xoay ngược cổ tay, nhẹ nhàng chạm mu bàn tay vào trán hắn, hẳn là một động tác tương tự như chúc phúc, cô làm nhuần nhuyễn như nước chảy mây trôi, lười biếng mà tao nhã.

Bùi Thiếu Uyên ngăn ra, trong lòng thoáng chốc dâng lên cảm giác kỳ quái không nói lên lời – bàn tay từ trước đến giờ dùng để giết chóc vào ngày này lại đang chúc phúc cho mình..... Hắn không biết nên lập tức thôi lui ba thước hay là nên cảm thấy thụ sủng nhược kinh. Bên dưới ngẩng ra, hắn không nhìn được làm một việc ngu xuẩn – theo bản năng dùng tay xoa xoa vết máu lưu lại trên mu bàn tay nàng, đợi đến khi hắn lau xong mới ý thức được rõ ràng hành vi mang theo ý bài xích đó rất có thể sẽ chọc giận vị Giáo chủ Ma Giáo vốn nghe đồn khá là âm tình bất định này, xuất phát từ thói quen phòng bị, hắn lập tức nhắc tay phải che bên hông, nắm chặt lấy Long Uyên.

Chuôi kiếm truyền tới cảm giác lạnh lẽo quen thuộc giúp hắn lập tức dẹp bỏ tâm tình bất an, lúc này mới chậm rãi ngược mắt lên nhìn cô đang đứng đối diện. Ngoài ý muốn, vị Giáo chủ ác độc tàn bạo này lại rộng lượng khiến người khác bất ngờ, có vẻ cô không để ý, chỉ cười mà như không cười nhếch khóe môi, tầm mắt chậm rãi quét một vòng trên tay phải của hắn, mới trở lại trên mặt hắn đầy thâm ý, mở miệng, "Không quen làm phải không?" Ngũ khí gần như là ôn hòa trêu đùa, không hề có chút hung tàn độc ác nào mà Giáo chủ Ma Giáo nên có.

Bùi Thiếu Uyên thận trọng nhìn cô, cũng không trả lời.

Bạch y Giáo chủ không tính toán, mà nở nụ cười, tầm mắt chuyển sang nhìn núi non trùng điệp phía xa xa, giọng nói nhẹ bằng mà ngân nga, "Không sao, một ngày

nào đó người sẽ quen thói, thời gian còn dài".

Nghe ý tứ trong lời nói của cô, cứ như cô cho là hẳn đương nhiên sẽ đồng ý đề nghị của cô vậy, ngữ khí chắc nịch, không may có chút bất định nào, không biết nên nói cô tự tin hay là tự phụ.

Chỉ là..... Hẳn thật sự có thể cự tuyệt sao? Cự tuyệt cơ hồ sẽ có cùng kết quả với chọn cái chết, hẳn không sợ chết, mà là sợ chưa kịp giết tên tiểu nhân Tạ Dữ kia để báo thù đã chết rồi..... So sánh một chút, nếu như nói mất đi tôn nghiêm có thể đổi được thực lực đủ để báo thù..... Hẳn cam tâm tình nguyện để tôn nghiêm và thể diện bị mất đi mãi mãi.

Trầm ngâm một lát, Bùi Thiếu Uyên chậm rãi ngược mắt, ánh mắt nhàn nhạt lạnh lạnh kiên định nhìn về phía cô. "Ta muốn giết Tạ Dữ — ba năm, có được không?"

Câu hỏi của hắn không đầu không cuối, nhưng cô khẽ mỉm cười, nụ cười hơi lạnh, mang theo một chút cao ngạo,

"Không cần lâu như vậy, một năm là đủ rồi..... Đã vậy, người còn lại hai năm, bốn tọa coi như là thù lao".

Tạ Dữ tuy là tiểu nhân, nhưng trình độ võ công trong chốn võ lâm Trung Nguyên cũng đứng số một, số hai, cô lại đồng ý dễ dàng như giẫm nát một con giun, con dế..... Hẳn nếu muốn có đủ khả năng để giết Tạ Dữ báo thù, tu vi võ học không biết phải tăng cao đến cảnh giới nào — mà cô lại đơn giản nói một năm là đủ, có thể tưởng tượng được thực lực thật sự của nữ nhân này đáng sợ đến mức nào..... Vị Giáo chủ Ma Giáo này khó có thể gọi là người, quả thực là.... Quái vật.

Bất luận thế nào, chỉ cần có thể báo thù là được..... Cho dù phải kết giao với ma quỷ.

Tay phải Bùi Thiếu Uyên từ từ buông chuỗi kiếm ra, xem như thuận theo mà cup mắt cúi đầu, ôm quyền hướng cô bái lễ vô cùng đúng tiêu chuẩn của một thuộc hạ bái kiến chủ thượng, cực kỳ cung kính.

Ngữ Kỳ cười mà như không cười liếc xéo hắn một cái, miễn cưỡng giơ tay đặt lên mu bàn tay hắn, nhìn có vẻ dịu dàng mà thật ra lại mạnh mẽ kéo tay hắn xuống, khẽ môi chậm rãi nói ra một câu, "Bốn tọa không thiếu thuộc hạ". Dứt lời liếc hắn một cái ra hiệu cho hắn đi theo, còn nâng vung ống tay áo không nhanh không chậm đi về ôn tuyền sau núi.

Mây mù vờn quanh thành hồ xây bằng ngọc bích, hơi nước nóng ẩm không ngừng bốc hơi trên mặt hồ, xa xa nhìn lại tựa như một biển mây sừng sững.

Mấy người hầu bạch y phụ trách Ôn Tuyền dưới ánh mắt ra hiệu của Ngữ Kỳ thức thời lui ra, Bùi Thiếu Uyên tựa hồ hiểu được điều gì, sắc mặt tái nhợt dừng bước, không chịu tiến lên trước nữa.

Việc này cũng không thể trách hắn, cho dù đã hạ quyết tâm vì báo thù, công tử Bùi gia mười mấy năm làm chính nhân quân tử cũng khó có thể lập tức bỏ đi rụt rè, hai tay hắn đặt bên sườn bởi vì dùng sức mà các khớp xương ngón tay trắng bệch, lông mày dài rậm nhíu lại, nhìn chăm chăm vào bóng lưng bạch y Giáo chủ, vẻ mặt đấu tranh dữ dội.

Ngữ Kỳ không quay đầu lại, thậm chí còn không dừng bước, cô vẫn chậm rãi đi đến bên cạnh hồ, giọng nói êm dịu nhưng đầy nguy hiểm, "Bùi Thiếu Uyên, bốn tọa khoan dung dường như lại khiến người hiểu lầm cái gì.... Tốt nhất người không nên hết lần này đến lần khác khiêu khích tính nhẫn nại của bốn tọa, thực là không sáng suốt".

Người thực sự có khí thế và uy lực, bọn họ không cần kẻ đao vào cổ bạn, cũng không cần cầm tay bạn lôi đi,

.....Chỉ cần có khí thế của bậc vương giả được bồi dưỡng lâu ngày là có thể khiến bạn không thể làm trái mệnh lệnh của họ.

Bùi Thiếu Uyên nắm chặt chuỗi kiếm bên sườn, nhưng cuối cùng vẫn nặng nề bước về phía trước, tuy rằng mặt nạ bằng bạc đã che phần lớn vẻ mặt của hắn, nhưng đôi đồng tử cực kì nhạt màu càng lúc càng lạnh như thể được ngâm trong hồ tuyết ngàn năm lạnh nhất vậy.

Bạch y Giáo chủ đứng bên bờ hồ, tao nhã lười biếng giơ hai tay lên, ra hiệu cho hắn tiến đến hầu hạ thay y phục.

Công tử Bùi gia trầm mặc một lát, chậm rãi, chần chừ, gần như tuyệt vọng thả lỏng tay cầm kiếm, cắn răng chạm vào vạt áo bên hông nàng —

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 9 - Chương 86: Nam phụ bị hủy dung (3)

Bàn tay của Bạch Thiếu Uyên nắm lấy vạt áo trắng của giáo chủ, vô tình chạm lên mái tóc đen dài đến thắt lưng của cô.

Cảm giác mềm mại lạnh lẽo lướt qua mu bàn tay, lại càng giống được chạm vào tơ lụa thượng đẳng. Ông trời thật không công bằng, không chỉ cho người con gái này quyền lực và võ công hơn người, mà còn ban cho cô vẻ ngoài có thể nói là hoàn hảo, soi mói đến từng chân tơ kẽ tóc cũng không tìm được chút khuyết điểm nào.

Quyền lực và chức vị, võ công và sắc đẹp, tất cả những thứ mà con người theo đuổi, cô đã có tất cả. Nếu như đổi lại là người khác chắc hẳn đã sớm vui mừng nhảy nhót rồi, nhưng nhìn khuôn mặt của vị giáo chủ này, hắn không nhìn thấy được nhiều sự vui vẻ phấn khởi, cô rất ung dung thản nhiên, cho dù cô có mỉm cười cũng làm cho người khác có cảm giác bí ẩn, giống như một hồ nước sâu yên tĩnh không một gợn sóng, căn bản là không có cách nào nhìn thấu được.

Sự mềm mại của vạt áo làm cho Bùi Thiếu Uyên phục hồi tinh thần, hắn nhắm hai mắt lại, nếu như đã thật sự quyết tâm rồi thì không thể vừa ra trận đã lùi bước được. Nếu ngay cả chuyện này cũng không làm được thì còn nói gì đến chuyện báo thù?

Bùi công tử chậm rãi mở mắt ra, đôi mắt vốn đã nhạt màu dường như lại càng nhạt thêm, có vẻ vô cùng lạnh lùng thần nhiên. Hắn lạnh lùng cúi đầu, dùng tư thế theo kính cần vòng hai tay qua eo của bạch y giáo chủ, hai tay đã vươn ra lại do dự, một lát sau mới chậm rãi đặt lên vạt áo, dùng động tác cực kỳ ngốc nghếch thử cời chiếc thất lung được làm từ bạch ngọc này ra.

Hắn vốn không phải là người hầu, tầm mắt lại bị che khuất không nhìn được tình hình phía trước, tháo mấy lần cũng không ra, sau mấy lần thất bại, đôi tay vô tình dùng thêm chút sức mạnh, nếu chiếc thất lung này không phải làm từ băng tởm tốt nhất thì đã sớm bị hắn xé nát.

Sau năm lần thất bại, bạch y giáo chủ thần nhiên đưa tay đặt lên trên tay hắn, vẫn chưa dùng chút sức nào, đã làm cho vị Bùi công tử này theo bản năng dừng tay lại.

Hắn nín thở chờ một lúc, cũng không nghe lời quát mắng hay trách phạt nào, nằng chỉ chậm rãi kéo tay hắn ra, tự mở khóa thất lung bằng bạch ngọc xuống, tiện tay đưa chiếc thất lung mới cời ra cho hắn.

Đại khái là đã hoàn toàn thất vọng với hắn, tiếp theo đều là bạch y giáo chủ tự mình làm, Bùi Thiếu Uyên chỉ sững sờ đứng một bên, thỉnh thoảng cảm lấy những món quần áo mà cô cời ra. Hắn cúi đầu, trong mắt không gọn chút sóng nào chỉ nhìn chằm chằm vào mũi của mình. Mãi đến khi tiếng nước chảy vang lên, hắn mới thảnh thơi phào nhẹ nhõm, lại chờ một lúc sau mới dám ngẩng đầu lên.

Trong lúc vô tình thoáng nhìn, hắn lại thấy tám lung trắng nõn mảnh khảnh, chẳng chịt vết thương của vị giáo chủ trên mặt nước trong vắt. Vết thương do kiếm, vết thương do đao, vết roi, ngoài những vết thương từ binh khí, dường như còn một số vết sẹo do bị ăn mòn, nhìn mà giật mình.

Thật ra nếu những vết sẹo này nằm trên người của người đàn ông luyện võ ngược lại sẽ không làm cho người khác sững sờ như vậy, nhưng làn da của nàng thật sự quá đẹp, tựa như một khối bạch ngọc bóng loáng mềm mại trong trẻo mà lạnh lùng, đối lập hoàn toàn với những vết thương xấu xí chẳng chịt kia khiến cho người khác giật mình.

Tất nhiên là do Ngũ Kỳ cố ý, cô mang hắn đến đây là để hắn "vô tình" biết trên thân thể này của cô chẳng chịt những sẹo. Là người của danh môn chính phái, trong lòng Bùi công tử khẳng định còn có mâu thuẫn với giáo chủ Ma giáo, nếu muốn hoàn thành nhiệm vụ, đầu tiên phải làm cho hắn mất đi cảm cảm giác này.

Mà thời điểm này, kinh nghiệm học tập được từ trong tiểu thuyết nói cho cô biết, việc dốc sức thay đổi từ tà sang chính thật ra cũng không phải là cách làm tốt nhất, dù sao giáo chủ Ma giáo để lại cho đối phương ấn tượng độc ác nham hiểm quá mức sâu sắc, cũng không thể một sớm một chiều có thể thay đổi được, hơn nữa cho dù làm đến mức hoàn hảo, khẳng định trong lòng đối phương cũng nghi ngờ. Không bằng cứ giữ nguyên ấn tượng trước kia của hắn đối với mình, như vậy dù cô cư xử nhẹ nhàng hơn một chút, cũng sẽ làm cho hắn vừa mừng vừa lo. Ví dụ như tục ngữ có câu gọi là "Nam nhân không xấu, nữ nhân không yêu", cũng không phải bởi vì phụ nữ trời sinh đã vui vẻ khi bị hành hạ, mà là bởi vì "vật lấy hi làm đất"(1), một người xấu làm việc tốt là rất hiếm thấy, cho nên khi đem so sánh với một người tốt luôn làm việc tốt thì càng thể hiện ra lòng tốt, làm người khác cảm thấy đáng quý hơn. Nói cách khác, đạo lý "Nữ nhân không xấu, nam nhân không yêu" cũng giống như vậy.

(1): Vật lấy hi làm đất: thứ gì hiếm, ít có mới là đáng quý

Có điều trên những ấn tượng ấn tượng xấu khó có thể xóa đi đó, cũng không có nghĩa là không thể xây dựng chút ấn tượng tốt. Tuy rằng "Người xấu" đột nhiên "Cải tà quy chính" sẽ làm người khác nghi ngờ, nhưng mọi người cũng dễ tin rằng những người đáng ghét chắc chắn sẽ có chỗ đáng thương, bình thường bọn họ sẽ tin "Người xấu" đều có quá khứ bi thảm, đều đã trải qua những cực khổ mà người thường khó có thể chịu được.

Nếu những tổn thương này ở trên cơ thể của đàn ông mặt mày hung ác, sẽ không làm cho mọi người đồng cảm, nhưng nếu xuất hiện trên cơ thể của một người con gái xinh đẹp, thì chuyện bất hạnh này sẽ được mọi người phóng đại lên mấy lần thậm chí cả mấy chục lần, tự nhiên sẽ sinh ra lòng thương cảm với người đó. Thứ nhất vì nữ giới vốn được coi là phái yếu làm cho người khác muốn bảo vệ, thứ hai là khuôn mặt đẹp đều tạo nhiều thiện cảm cho người khác hơn, từ xưa đến nay đều như vậy.

Sau khi rửa vết máu trên tay, Ngũ Kỳ từ từ múc một gáo nước dội lên vai, đồng thời nghiêng đầu nhìn qua bên kia, quả nhiên nhìn cặp lông mày đang nhíu lại và ánh mắt phức tạp của Bùi công tử.

Còn trong mắt Bùi Thiếu Uyên, chỉ thấy ánh mắt lạnh nhạt của cô liếc hắn một cái, ánh mắt dường như chỉ nhìn hắn một lát sau đó thì hững hờ xoay đi.

Chỉ một giây, dường như đã có thể thấu suy nghĩ của hắn, âm thanh trầm thấp của cô vang lên, giọng điệu bình thản như đang kể chuyện của người khác.

"Không có gì đáng ngạc nhiên đâu, vào Minh Nhân điện còn có thể đi ra là đã may mắn rồi". Câu nói của cô không chút cảm xúc, sau đó chậm rãi quay đầu lại nhìn hắn, nhưng từ khoe mắt chân mày đều lộ ra nét cười nhàn nhạt:

"Một trăm đệ tử đi vào, chỉ có một người còn sống đi ra..... Đây chính là lý do vì sao chỉ cần tùy tiện cử một Minh sứ từ Minh điện ra cũng đủ để khuấy lên một chiến trường đầm máu ở trung nguyên của các ngươi rồi".

Đuôi mắt của thân thể này vốn là hơi xếch lên, ánh mắt của cô còn mang cả nét cười, giống như hoa lê ngấm đầy gió xuân, Bùi công tử nhìn mà ngẩn ngơ, tiếp theo lại cau mày thật chặt. Cô nói không sai, Minh sứ mà ma giáo phái đến trung nguyên thật sự đều có võ công cao cường không lường được. Hắn suy nghĩ nửa thì quên, người con gái trước mặt không phải phải là loại con gái yếu đuối, cho dù đã trải qua rất nhiều loại khổ cực, nhưng bây giờ cô đã bước lên đỉnh cao võ học, tay đã nhuộm không biết bao nhiêu máu, cần bản không cần đến sự đồng cảm của mình.

Hắn im lặng một lát, ngược mắt nhìn về phía cô, giọng nói trầm xuống: "Ngài đã biết cách làm việc của mình điện hung ác tàn độc, vì sao lúc kể nhiệm chức giáo chủ không tiêu hủy nó đi?"

Ngũ Kỳ nhìn thẳng vào hắn một lát, nụ cười vụt tắt, ánh mắt trong nháy mắt trở nên cực kỳ lạnh lẽo, lạnh lẽo như băng ngàn năm, liếc hắn một cái: "Người vượt quá giới hạn rồi."

Bùi công tử lúc này mới phản ứng, đối phương không phải là bạn bè thân thiết hắn có thể thẳng thắn khuyên bảo, mà là giáo chủ Ma giáo người khác tên đã sợ mất mặt, hành động lúc này của hắn thật sự quá mức to gan.

Nhưng lúc hần đang tập trung tư tưởng đề phòng, thì biểu cảm trên mặt cô dần dần dịu lại, còn có chút bất đắc dĩ.

"Đây không phải là trung nguyên, Bùi công tử, người cảm thấy Minh điện là địa ngục tàn ác, nhưng đó là nơi mọi đứa trẻ dù bỏ mạng cũng muốn vào." Cô lạnh nhạt nói một câu, thấy trên mặt hần hiện lên vẻ mặt không dám tin, dò mắt, nhẹ nhàng giải thích: "Người trung nguyên các người đều đã quen với những ngày tháng sống trong trong nhung lụa, còn bọn ta thì không. Đối với chúng ta mà nói, một là sống vinh quang hơn bất cứ kẻ nào, hai là không bằng lập tức chết đi. Người có lẽ khó mà tin được, nhưng sự thật là vậy đó. Nếu không có Minh điện, thì đã không có bốn tọa hôm nay."

...

Mãi cho đến rất lâu sau này, Bùi thiếu Uyên vẫn luôn nhớ rõ, bên hồ ngọc bích lượn lờ sương khói, mà khuôn mặt tinh tế như được mài đũa của nàng ở phía sau tầng tầng lớp lớp sương kia lại như ẩn như hiện.

"Đối với chúng ta mà nói, một là sống vinh quang hơn bất cứ kẻ nào, hai là không bằng lập tức chết đi."

Cô nói như thể đang kể một câu chuyện, vừa bình tĩnh vừa lạnh lùng, nhưng lại làm cho lòng người cảm thấy đau thương.

...

Sau ngày hôm đó, Bùi công tử cũng sinh hoạt giống như những thiếu niên nơi đây..., buổi tối ngủ trong căn nhà nhỏ không tên ngay gần hậu điện, ban ngày thì đến hầu hạ cô.

Không giống như những đệ tử bình thường trong ma giáo, những thiếu niên ở đây cũng có người hầu để sai vặt, hằng ngày ngoại trừ lúc hầu hạ giáo chủ ra thì hầu như mười ngón tay đều không dính nước, tiền tiêu cho khoản ăn mặc ngang với các công tử nhà giàu quyền quý của Trung Nguyên.

Nếu không phải vì tập võ mà đầu ngón tay có hơi chai đi, người không biết nhìn khuôn mặt với quần áo của họ chắc sẽ đều tưởng công tử thiếu gia nhà nào suy tàn được nữ vương bao nuôi.

Mà một vài thiếu niên được sủng ái nhiều hơn, thì đều được ở lại trong viện của mình, không cần phải đến hầu hạ giáo chủ nữa, mỗi ngày ngoại trừ tập võ, thời gian còn lại có thể làm việc mình thích, ví dụ như có thời gian rảnh rỗi, nhân hạ thoải mái thì ngâm thơ, vẽ tranh, sẽ có những đệ tử trong giáo dưới tay mình đi thu thập các loại sách độc bản(chỉ có một quyển), tác phẩm của các danh gia, các tác phẩm thượng đẳng được truyền lại cho đời sau, cuộc sống trôi qua giống như các vương tôn quý tộc. Ngoài ra, bất kể là binh khí tốt, bí tịch võ công, hay các loại thảo dược quý hiếm, động vật quý hiếm, hễ mà thiên hạ có, thì những đệ tử ma giáo này đều có bản lĩnh trong thời gian ngắn nhất tìm ra để dâng lên cho bọn họ. Có thể nói, những vật báu vô giá mà cả người đang ngồi trên ngai vàng kia chưa chắc đã có được, ở trong tay những công tử này chỉ là món đồ chơi, mấy ngày sau đó có thể bị vứt qua một bên.

May mắn những người được sủng ái hình như rất ít, nếu không dù ma giáo có đầy đầy nhân tài đi chăng nữa cũng không nuôi nổi những công tử tiêu tiền như nước thế này.

Những vị công tử được sủng ái này còn có thêm quyền lợi nữa là được tự do ra vào tầm điện của giáo chủ, còn những thiếu niên khác thì phải theo chỉ thị vài ngày mới có thể có cơ hội hầu hạ giáo chủ.

Bùi Thiếu Uyên lúc trước còn lo lắng, không biết nên làm gì để từ chối cùng cô làm chuyện nam nữ kia, sau khi sống ở hậu viện mấy ngày mới phát hiện ra- đúng là lo bò trắng răng.

Mà mấy ngày ở hậu viện này, hần mặc dù cả ngày luyện võ, nhưng vẫn vô tình nghe mấy thiếu niên kia nói một số chuyện đến giáo chủ.

Lúc trước, nghe giang hồ đồn, hần cho rằng vị giáo chủ ma giáo này là đại ma đầu đầy dã tâm, thâm độc tàn nhẫn, tội ác tày trời. Mà bây giờ... hần không biết nên nhận xét vị giáo chủ này thế nào.

Cô từng tự tay giết chết nhiều vị trưởng lão ma giáo mà mặt không biến sắc, nếu là hần của trước đây, chắc chắn sẽ coi đó là tàn bạo vô tình, cứng đầu cố chấp, nhưng sau khi nghe những thiếu niên kia kể, trong tình huống cấp bách cô vẫn có thể hành động đáp trả một cách nhanh chóng dứt khoát, nếu không như vậy chỉ sợ người nằm xuống không chỉ có một mình cô. Mà càng tiếp xúc với vị giáo chủ này nhiều, thì những câu chuyện về cô càng chân thật hơn. Nếu cô thật sự cố chấp không cho phép bất kì ai chống đối, nếu tính tình của cô thật sự là trời sinh đã tàn bạo vô tình ác độc, thì hành động ngày đó của hần đủ để chết vô số lần, chứ không phải còn sống ở đây thế này.

Theo như những thiếu niên nói, vị giáo chủ "Tàn ác vô tình" này chỉ nhắm vào kẻ địch và kẻ phản bội thôi, còn đối với người của mình, cô thậm chí còn bao che khuyết điểm, cũng bởi vì vậy, nên bình thường người bên ngoài cũng không dám to gan bắt nạt các đệ tử trong giáo.

Bùi Thiếu Uyên cũng không phải là người cố chấp, nếu bỏ qua những ý kiến bất đồng, thì hần còn có chút khâm phục vị giáo chủ này. Thân là nữ nhi, có thể dùng thủ đoạn như thế cũng thật đúng là hiếm thấy – tuy tác phong của một đám mỹ nam vờ quanh của cô vẫn thật khó mà chấp nhận.

Sáu ngày sau, cuối cùng cũng đến lượt hần đến hậu điện hầu hạ, tuy rằng lần này hần cũng không mong chờ gì, nhưng cũng không chán ghét giống như lần trước.

Vốn đã không giỏi việc pha trà rót nước mà còn thả lỏng thần kinh, vậy hậu quả là.

"Choang" một tiếng, chén trà bằng sứ trắng rơi xuống đất, trà nóng và mảnh sứ văng tung tóe.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 9 - Chương 87: Nam phụ bị hủy dung (4)

Thấy cô dường như không có ý trách cứ, Bùi Thiếu Uyên trầm mặc một lúc sau nói một câu xin lỗi, nét mặt không hề thay đổi ngồi xuống thu dọn tàn cuộc mình gây ra.

Ngữ Kỳ đứng bên cạnh cũng sững sờ, nói thật, cô còn tưởng rằng vị công tử Bùi Gia sau khi phạm sai lầm hần hần là sẽ theo phản xạ mà nắm lấy bội kiếm bên hông... Ai ngờ lại bình thân như vậy, thật không giống hần.

Cô cũng không biết, mấy ngày qua cái nhìn về cô trong con mắt đối phương đã thay đổi, chỉ lặng lẽ nghĩ ngợi — Là do danh hiệu Giáo chủ Ma Giáo ngày xưa đã mất đi lực uy hiếp? Hay là về mặt vừa nãy của cô quá mức ôn nhu hòa ái? Vị Bùi công tử này đã từng vừa nhìn thấy mình là cả người căng thẳng đầy cảnh giác sao bây giờ lại yên tâm đối xử với mình như thế.

Ngữ kỳ bình tĩnh nhìn hần một lát, khóe môi cong lên như cười như không, "Ngươi có biết là ngươi đã đập vỡ...", "dừng một chút, cô nói một câu có vẻ băng quơ, lại mang đây tâm ý sâu xa, "... bộ đồ uống trà bồn tọa thích nhất—" cô cố ý nói thật chậm rãi, giọng nói hết sức nhẹ nhàng lại nguy hiểm, đồng thời ung dung quan sát biểu cảm trên mặt hần.

Chỉ thấy công tử Bùi gia nhíu mày một cái, dừng động tác trong tay lại— nếu như là trước kia, động tác kế tiếp chắc là nắm chặt bội kiếm bên hông, tập trung đề phòng — nhưng hần lần này chỉ là khựng lại một chút, liền tiếp tục nhặt những mảnh sứ vỡ bỏ vào trong khay, chiếc mặt nạ bằng bạc đã che dấu hết vẻ mặt của hần.

Bạch y giáo chủ thu hết phản ứng của hần vào trong mắt, miễn cưỡng ngả về phía sau, ngón trở thon dài mon trón góc bàn trà... Không đúng, sự đề phòng cùng cảnh giác như nhìn thấy bọ cạp hay sói cái của hần trước đây cũng biến mất.

Ngay khi Bùi Thiếu Uyên thu dọn xong, chuẩn bị đứng dậy, cô đập tay phải vào bên bàn trà, thản nhiên nâng cằm, băng quơ hỏi một câu: "Ngươi không sợ bồn tọa nữa sao?"

Công tử Bùi gia nghe vậy, đôi mắt nhạt màu lạnh nhạt liếc cô một cái lại chậm rãi cụp xuống, vẻ mặt cũng vô cảm, giọng nói trong trẻo trầm thấp như tiếng ngọc thạch va vào nhau vang lên, "Ngài sẽ không bị chút việc nhỏ này chọc giận."

Nghe ngữ điệu chắc chắn của hần, Ngữ Kỳ không khỏi sững sờ một chút, nhưng kinh nghiệm khi được rèn luyện thường xuyên khiến cô kịp phản ứng lại, khóe môi nhếch lên, nhìn hần cười, "Ah? Hiểu bồn tọa vậy sao?"

Lúc bạch y giáo chủ nói những lời này, giọng nói mang theo chút ý cười ái muội, nhưng vẻ mặt lạnh nhạt, đáng vẻ tựa như không thêm để ý, như đang đùa dai, lại như vô tình hỏi một câu.

Bùi thiếu Uyên cũng rất bình tĩnh, giọng điệu rõ ràng, không mấy dao động, "Ta cũng không hiểu, chỉ là nhìn ra được mặc dù ngài thủ đoạn tàn nhẫn, nhưng ngài không phải người lòng dạ hẹp hòi."

Ngữ kỳ im lặng một lúc, giọng nói đầy chán nản, "Bùi thiếu Uyên, lá gan của ngươi cũng to thật, lại dám ngông cuồng trước mặt bản tọa — bản tọa sẽ không vì việc nhỏ mà trách móc nặng nề các ngươi, cũng không có nghĩa là bản tọa dễ dàng tha thứ việc các ngươi không biết trên dưới."

"..." Bùi thiếu Uyên im lặng, cũng ý thức được lời nói và việc làm của mình vừa rồi không thận trọng, con mắt hần rũ xuống, vừa định nói một câu thuộc hạ biết sai rồi, lại cảm giác được có gì đó bay thẳng tới chỗ mình

Thói quen luyện võ nhiều năm khiến cho hần theo bản năng muốn tránh đi, nhưng lý trí lại ngăn hần lại, Vì vậy cuối cùng, công tử Bùi gia đứng nghiêm tại chỗ, gắng gượng chịu đựng bản sách cổ kia đập vào thái dương của mình.

Khác với người bình thường, hần phải dùng mặt nạ bạc để che đi vết bồng trên mặt, lúc này sách cổ lại đập mạnh vào thái dương, chạm vào mặt nạ về nên một đường máu mỏng manh trên mặt.

Sách rơi xuống bên chân hần, bìa mặt lại ngửa lên, trên đó chỉ có hai chữ: Kiếm phổ.

Một cái tên chẳng hề uy phong, chỉ có hai chữ đơn giản, vô cùng khiêm tốn nhưng cũng vô cùng kiêu ngạo.

"Ngươi hãy lấy về luyện, nếu có chỗ nào không hiểu được, một tháng sau hỏi lại bản tọa." Cô chậm rãi nói, quay đầu sang liếc hần một cái, khi ánh mắt lướt qua gương mặt hần lại khẽ giật mình, dờ khóc dờ cười. Vừa rồi cô ném sách chỉ là bởi vì lười đứng dậy, vị công tử Bùi gia hần là hiểu lầm, cho rằng cô đang tức giận, lại không tránh.

Ngữ Kỳ đành phải đứng dậy, chậm rãi bước đến bên tủ tìm kim sang dược (1) ra, lúc đi ngang qua tên ngọc này, tiện tay kéo hần đến bên giường—nếu như diễn các cô gái ngoan ngoãn như trước đây, cô sẽ cầm lấy vạt áo hoặc tay áo của mấy anh chàng phản diện này, nhưng lúc này không cần cẩn thận như vậy, nên cô chọn chỗ dễ tóm nhất, thò lỗ lỏi công tử Bùi gia đến bên giường.

(1): Loại thuốc bôi chữa vết thương ngoài da.

Không biết Bùi thiếu Uyên đang nghĩ gì, vẻ mặt bình thản lúc này lập tức biến mất, tay phải lại nắm lấy Long Uyên kiếm, cơ thể căng ra, nhìn cô cảnh giác như động vật ăn cỏ nhìn thấy sói dữ vậy.

Bạch y giáo chủ liếc mắt nhìn hần, như cười như không, lười biếng vươn tay vỗ vỗ vai hần, động tác có vẻ rất nhẹ nhàng không dùng chút sức lực nào nhưng thật ra đã dùng đến ba phần nội lực, công tử Bùi gia căn bản không thể chống cự, gần như nằm thẳng trên giường, bội kiếm bên hông đập vào bộ ấm trà, phát ra một tiếng "Choang".

Ngữ Kỳ cảm thấy buồn cười, nhưng nét mặt vẫn thản nhiên, cúi đầu bôi kim sang dược lên ngón tay, vươn tay giữ chặt cằm của hần, ra mệnh lệnh như thể không nhìn thấy vẻ mặt cảnh giác, chống cự của hần vậy, "...tháo cái mặt nạ vương vùi của ngươi xuống."

Bùi Thiều Uyên né tránh ánh mắt cô, nhìn kim sang được bên cạnh, "Ta tự bôi được."

"Bản tọa không cần thương lượng với ngươi – tháo mặt nạ ra, đừng để bản tọa nói tới lần thứ ba." Khuôn mặt Bạch y giáo chủ đành lại, giọng nói vốn khàn khàn như thể đã hóa thành băng tuyết, lạnh thấu xương.

Nếu là chuyện khác, Bùi Thiều Uyên cũng không cần cố chấp như vậy, nhưng việc này thì khác, hắn không thể không cố chấp – vết bỏng kia quả thực quá mức đáng sợ, chính hắn cũng thấy phân cảm, huống chi...

Hắn chậm rãi giương đôi mắt màu nhạt im lặng nhìn cô, nhưng ý cự tuyệt trong mắt lại rất kiên định.

Sự phản kháng của hắn quá mức rõ ràng, bạch y giáo chủ nheo mắt lại, đôi đồng tử đen như mực dần lạnh đi, tản ra khí thế bức người.

Trừ lúc đầu vì bối rối mà hiểu nhầm, Bùi Thiều Uyên lúc này đã rất rõ ràng cô muốn bôi thuốc cho mình. Với tính cách của vị giáo chủ này, cô lại có thể từ bỏ sự cao ngạo mà làm việc nhỏ nhặt như vậy, quả thực là khiến người ta kinh ngạc... Thế nhưng trước khi có đủ khả năng báo thù, hắn không thể làm cô ghét mình, vì vậy không thể tháo ra chiếc mặt kia.

Hai người im lặng nhìn nhau một lát, ngay khi Bùi Thiều Uyên nghĩ đến cô sẽ tức giận vì mình không biết tốt xấu, bạch y giáo chủ lại bất ngờ thỏa hiệp... Tuy hành vi tiếp theo không có tỷ liên quan nào đến chữ dịu dàng.

Cô cup mắt xuống, bá đạo nâng cằm hắn lên, tay kia thô lỗ bôi kim sang được lên miệng vết thương lộ bên ngoài mặt nạ của hắn, bôi xong dứt khoát buông tay, vút nguyên bình kim sang được vào lòng hắn, thấp giọng nói,

"Ngươi cút được rồi."

Tuy giọng nói của cô không mấy hòa nhã, nhưng không biết vì sao, Bùi Thiều Uyên lại thở phào nhẹ nhõm. Hắn im lặng, dường như muốn nói gì đó, nhưng không biết nên mở miệng thế nào.

Bạch y giáo chủ không thèm liếc mắt nhìn hắn, kéo một quyển sách khác trên bàn trà giờ soạn soạn. Bên mặt chìm trong ánh mặt trời cũng không chút quan tâm, cứng rắn như được điêu khắc từ băng tuyết, tản ra khí thế đuổi người ta đi thật xa.

Lặng lặng đứng đó một lúc lâu, Bùi Thiều Uyên khẽ nói một câu cảm ơn, liền xoay người nhạt quyền kiếm quyết kia lên, bước ra ngoài.

Nghe được tiếng bước chân của hắn dần dần đi xa, bạch y giáo chủ lại lạnh lùng mở miệng, "Đứng lại."

Bùi Thiều Uyên ngẩn người, dừng bước quay lại, lại nghe được tiếng nói yếu ớt của cô vang lên.

"Chăm sóc tốt cho vết thương trên mặt ngươi." Tuy nội dung mang ý tốt, nhưng giọng nói của cô lại khiến người ta không rét mà run, Dận dò xong, cô lại tiếp tục lật sách, không thèm để tâm, câu chuyện cũng đột nhiên chuyển biến, cô dùng giọng điệu không mấy tốt đẹp nói, "Nửa khuôn mặt kia đã không đẹp, đừng hành hạ nửa bên mặt còn lại."

Nếu cô chỉ nói nửa câu đầu, hắn vẫn ít nhiều có chút cảm động, nhưng tăng thêm nửa câu sau, hắn lại không biết phản ứng như thế nào rồi. Im lặng nửa ngày, hắn đánh ôm quyền, quay người rời đi.

Bùi Thiều Uyên trở lại hậu viện, chuyện đầu tiên đó là lấy quyển kiếm phổ móng ra nghiên cứu.

Thực ra việc vị giáo chủ ném cho mình quyển kiếm phổ này khiến cho người ta rất ngạc nhiên, hắn còn tưởng rằng cô sẽ ném cho mình một quyển võ công tà môn ngoại đạo, tỷ như Giáng cốt thuật hoặc Vu cô thuật,... Có điều đến khi hắn mở quyển sách này ra, hắn đã dần bình tĩnh lại.

Giáo chủ ma giáo quả nhiên là giáo chủ ma giáo, vĩnh viễn không có khả năng quang minh chính đại... Những chiêu kiếm này có vẻ vô cùng đơn giản nhưng khi cẩn thận nghiên cứu lại thấy không chiêu nào là không quý dị xảo diệu, khiến người khó lòng phòng bị.

Nếu là nửa tháng trước, khi hắn vẫn còn là công tử Bùi gia, nhìn thấy quyển kiếm phổ này có lẽ sẽ khinh thường nó là bằng môn tả đạo, nhưng tâm lý hiện tại đã khác. Quang minh chính đại lại không đạt được mục đích, vậy thì có ích gì? Hắn không từ thủ đoạn cũng phải khiến tên tiểu nhân kia không được chết từ từ!

Ngày hôm ấy, hắn luyện công gần ba canh giờ, sau khi rửa mặt dùng bữa tối, nằm trên giường mới nhớ đến bình kim sang được cộm lên trong lòng, mình vẫn còn cầm một bình thuốc của giáo chủ.

Hắn lặng lẽ đem bình sứ nhỏ kẹp giữa ngón tay nhìn chốc lát, mới bỏ vào trong gối, chỉ là ánh mắt có chút phức tạp.

Nếu như vị giáo chủ này thật sự tàn nhẫn lạnh lùng như lời đồn, thì cũng chỉ là ba năm mà thôi, có là địa ngục cũng chỉ cần nhẫn nhịn qua đi là xong. Sau ba năm lại không gặp lại, trở thành người lạ. Nhưng sự thật diễn ra lại không phải như vậy, như hôm nay, tuy rằng cô lạnh lùng, ăn nói cũng rất khó nghe, nhưng bất kể là việc mình làm vỡ ấm trà hay lời nói ngông cuồng của mình, thậm chí là hành vi chống đối của mình, cô đều không có ý tính toán.... Tuy rằng rất khó tin, nhưng vị giáo chủ này thật sự phù hợp với câu nói "Mạnh miệng mềm lòng."

Hắn từng cho rằng dùng hai năm để trả nợ, ba năm sau lại không ai còn nợ ai, nhưng hiện tại... Chỉ riêng ngày hôm nay, đã nhận lấy ba phần ân tình của cô, càng không nói đến quyển kiếm phổ trên bàn kia cả bình kim sang được bên người này nữa... đều là ân tình.

Mà càng lâu, hắn có lẽ sẽ nợ cô càng nhiều.

Những gì người khác nợ hắn, hắn nhớ rất rõ ràng, chẳng hạn như những việc Tả Dự đã làm với Bùi gia, hắn sẽ đòi lại gấp bội... Dùng máu tươi của cả nhà Tả gia an ủi vong linh cha mẹ trên trời! Nhưng những gì hắn nợ người khác, hắn cũng không thể giả bộ như không có.

Bùi Thiếu Uyên nện mỗi nhấm mắt lại...Nếu ba năm sau hắn báo thù thành công, lại làm sao có thể báo đáp ân tình này?

Cái gọi là có vay có trả, mà nợ ân tình lại khó mà trả hết....

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 9 - Chương 88: Nam phụ bị hủy dung (5)

Vết thương trên mặt Bùi Thiếu Uyên cũng không sâu, hơn nữa được dùng loại kim sang được tốt nhất, chỉ qua mấy ngày đã liền miệng, chỉ để lại chút dấu vết mờ nhạt, không nhìn kỹ thì không thể nhận ra. Bùi Thiếu Uyên cũng không để ý, so với vết bỏng trên mặt, chút vết xước này chả là cái gì cả, mặt khác, là nam nhi bảy thước, chút vết thương nhỏ ấy cũng chỉ làm hắn thêm phần khí phách, không đáng lo ngại, không cần lo lắng âu sầu như nữ nhi.

Bởi vậy mấy ngày sau, khi lại bước vào đại điện nguy nga kia, Bùi Thiếu Uyên đã quên mất chuyện đó, cúi đầu cụp mắt đi đến chỗ mình nên đứng, âm thầm suy ngẫm xem chiêu thức hôm qua mình nên luyện như thế nào để liền mạch hơn.

Hôm qua trời mới đổ một cơn mưa đầu thu, gió lạnh khẽ phất qua vạt áo trắng như tuyết của những thiếu niên đứng hầu không thể làm biểu cảm trên mặt họ biến hóa, thân là đệ tử Ma giáo, dù dung mạo có nữ tính tinh xảo đến mức nào đi chăng nữa thì cũng là tập võ mà lớn lên, ai cũng có thể ganh đua cao thấp với những cao thủ tầm tầm của Trung Nguyên, tất nhiên không ai sợ gió lạnh.

Lúc này, có hai đệ tử bình thường cầm sổ sách lặng lẽ bước vào đại điện, bóng dáng nhanh như cắt dừng lại trước mặt bốn vị thiếu niên đang im lặng đứng hầu.

Bùi Thiếu Uyên lấy lại tinh thần, cùng một người khác tiếp nhận sổ sách, xoay người đi vào trong điện phía sau.

Bạch y giáo chủ quay lưng về phía bọn họ, khoanh tay đứng trước một cái tủ khóa gỗ tinh xảo to lớn, dáng người cao gầy đứng thẳng trước vô số chai lọ, nhìn từ xa khiến người ta có cảm giác thông dong nhân từ. Hai người đệ tử cầm sổ sách xuống, không rời đi ngay lập tức, mà lặng lẽ đứng hai bên bàn sách.

Thấy người kia đã bắt đầu mài mực, Bùi Thiếu Uyên liền vươn tay lấy một cây bút trên giá xuống, bắt đầu rửa bút. Vị bạch y giáo chủ kia cũng chậm rãi quay đầu lại, từ xa liếc nhìn bọn họ một cái.

Một lát sau, hai người đang cúi đầu làm việc nghe thấy tiếng bước chân chậm rãi đến gần, Bùi Thiếu Uyên vừa rửa xong bút, lại thấy ống tay áo phất qua trước mắt, theo đó là cảm giác lạnh lẽo mềm mại lướt qua mu bàn tay, đến khi hắn ngước mắt lên, cây bút hắn đang cầm đã ở trong tay cô.

Dường như cảm nhận được ánh mắt của hắn, bạch y giáo chủ dừng động tác lật sách lại, bình tĩnh nhìn lại, vẻ mặt vẫn thản nhiên, như thể đầu ngón tay vừa lướt qua mu bàn tay hắn hoàn toàn không phải là của cô, hoặc nói cách khác, trong mắt cô chuyện nam nữ tiếp xúc như vậy cũng chẳng là gì.

Bùi Thiếu Uyên không lên tiếng, lòng mảy mòi cô lại nhún lên, ánh mắt trầm tĩnh như đầm nước lướt qua khuôn mặt hắn, lạnh nhạt hỏi: "Sao?"

Nếu dùng thái độ bình tĩnh để nhìn nhận, hắn có vẻ nghĩ quá nhiều...Bùi Thiếu Uyên tự giải thích với mình như vậy, nhưng hắn vừa cúi đầu, cầm lại bị cây bút trúc trong tay cô nâng lên, cán bút trúc chạm vào làn da hắn, mang đến cảm giác man mát.

Cô đã đến gần từ lúc nào, hắn theo bản năng lùi về phía sau muốn tránh đi, lại thấy đôi đồng tử tối đen kia không hề có ý trêu đùa, ngược lại rất chăm chú, hơn nữa trên mặt cô cũng không hề có nụ cười, có vẻ vô cùng trịnh trọng, hắn ngẩn người, nghĩ rằng có chuyện gì rất quan trọng, đành đứng im tại chỗ để mặc cô đánh giá.

Một lát sau, cô khẽ cau mày, ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm hắn, thấp giọng nói: "Tại sao vẫn để lại sẹo?" Giọng nói rõ ràng có chút bất mãn.

Bùi Thiếu Uyên mãi mới hiểu được cô đang nói đến vết thương mới liền lại mấy hôm trước, bỗng có cảm giác bối rối...Nếu câu này được nói ra bởi người thân thì cũng dễ hiểu thôi, thế nhưng cô và hắn cũng không được tính là thân quen lắm, quan hệ giữa hai người lại xấu hổ như vậy, trong giờ phút này, hắn không biết là nên cảm tạ hay nên né tránh.

Dường như nhìn thấu suy nghĩ trong lòng hắn, cô hạ tay xuống, miễn cưỡng nói: "Bốn tọa cũng lười quan tâm đến chuyện của người, thế nhưng người đi theo bốn tọa, ba năm người ở đây, khuôn mặt của người không được phép xấu đi một chút nào nữa..." Ngừng một chút, cô ra lệnh cho thiếu niên vẫn im lặng nãy giờ: "Tìm Kỳ công tử, lấy chút Thư ngắn cao (2) đến đây."

(2) Tên một loại thuốc bôi ngoài da làm mờ sẹo.

Đường đường là nam tử hán, làm sao có thể dùng đồ vật của nữ nhi như vậy...Bùi Thiếu Uyên ngẩng đầu nhìn thiếu niên kia, trầm giọng nói: "Không cần."

Đáng tiếc, thiếu niên kia không thèm liếc mắt nhìn hắn đã lui xuống rồi, Bùi Thiếu Uyên muốn nói tiếp, đã thấy bạch y giáo chủ đang múa bút phê duyệt sổ sách, đành nuốt lời nói từ chối lại trong bụng.

Chỉ một lát sau, thiếu niên kia đã trở lại, chẳng những cầm Thư ngắn cao, còn dẫn theo một vị công tử tuần tú. Nhìn từ xa, chỉ thấy người nọ mặc một bộ trường bào tối màu, mái tóc dài đen như mực buông xõa sau lưng, dáng người gầy yếu bọc trong áo choàng màu trắng thêu chỉ bạc, nhìn như một thư sinh Giang Nam thanh tú nhả nhận lại tuần tú, cho dù tướng mạo hay khí chất đều hơn xa đệ tử bình thường, y hẳn là Kỳ công tử mà cô nhắc đến.

Thiếu niên cầm Thư ngắn cao cung kính dâng thuốc lên sau đó đứng sang bên cạnh, mà dáng vẻ của Kỳ công tử kia cũng rất thông dong tự tại, rất tự nhiên cầm tay trái của Ngử Kỳ, khẽ nhu mày, giọng nói ôn hòa thân thiết:

"Sao tay lại lạnh như vậy?" Dứt lời liền muốn cởi áo choàng trên người mình ra choàng thêm cho cô.

Bùi Thiếu Uyên im lặng đứng bên cạnh, vẻ mặt không thay đổi nhưng trong lòng cũng có chút kinh ngạc...Mấy ngày nay hắn chỉ thấy những thiếu niên ở hậu viện kính sợ vị giáo chủ trước mặt này, trước mặt cô đều phải gọi dạ bảo vâng, chưa có ai có thể có tư thái thong dong khi gặp cô như vậy...Chắc vị Kỳ công tử này là một trong những vị công tử được sủng ái nhất.

Bạch y giáo chủ duyệt xong sổ sách mới chậm rãi ngược mắt lên, dùng ánh mắt ngăn lại hành động cởi áo choàng của y.

Cho dù bị từ chối, giọng nói của vị Kỳ công tử này vẫn ôn hòa bình thản như trước: "Sao giáo chủ lại muốn Thư ngắn cao? Bị thương chỗ nào vậy?"

Ngữ Kỳ vừa định bảo y không có việc gì thì trở về viện đi, lại vô tình thấy vẻ mặt phức tạp của Bùi Thiếu Uyên, chợt đổi ý, mỉm cười nói: "Không phải bồn tọa, là tên tiểu tử đối diện kia."

Kỳ công tử hơi nghiêng đầu, nhìn thoáng qua hai má Bùi Thiếu Uyên là đã hiểu, nhưng vẻ mặt lại không hề ghen tị, chỉ cười tao nhã như thể không hề thấy chiếc mặt nạ trên mặt Bùi Thiếu Uyên, nhẹ giọng nói: "Thấy giáo chủ lo lắng như vậy, vị công tử này hẳn là phải có dung mạo hơn người."

Nếu là trước khi Bùi Thiếu Uyên bị hủy dung, câu khen tặng cũng thật chuẩn xác, nhưng nay...Những lời này quả thật là nịnh nọt đối trá, thế nhưng giọng điệu của y lại nhu hòa chân thành như thật lòng ca ngợi vậy.

Ngữ Kỳ thăm bệch phục, quả nhiên nam nhân của nguyên chủ thân thể này đều không đơn giản, vẻ mặt lại không hề thay đổi, không phản đối cũng không phụ họa, chỉ ném Thư ngắn cao kia vào lòng Bùi Thiếu Uyên, trêu ghẹo nói:

"Nếu hôm nay cầm cái này mà không bồi cho cẩn thận, bồn tọa cũng chỉ còn cách để người đi theo bên người, ngày ngày nhắc nhở người."

Có thể leo lên đến địa vị như ngày hôm nay đương nhiên đều là người khôn khéo, vị Kỳ công tử kia nghe thấy những lời này của Ngữ Kỳ, không có vẻ gì là bất mãn, ngược lại cười trêu chọc: "Xem ra vị này được giáo chủ đề trong tim, sớm biết vậy ta đã mang Thư ngắn cao cực phẩm mới chế đến."

Giữ lại y vốn là để kích thích Bùi Thiếu Uyên, thế nhưng vừa nghe mấy câu nói, Ngữ Kỳ không khỏi nhìn vị Kỳ công tử này với cặp mắt khác xưa....Câu nói này khéo léo đưa đẩy, căn bản là không thể nhìn ra trong những lời này có chỗ nào ghen tị hay không tình nguyện, tâm thái cùng diễn xuất của vị này hoàn toàn đủ để làm đồng nghiệp của cô, vị này mà ra tay chắc hẳn sẽ là kim bài.

Nhưng khi bị hai vị thực lực thâm hậu trêu ghẹo, vẻ mặt của Bùi Thiếu Uyên cũng rất đáng giá suy ngẫm, hắn dường như muốn cau mày cãi lại, lại không biết nên cãi từ đâu, thế nhưng vẫn không muốn mang tiếng "Người được giáo chủ đặt trong tim", biểu cảm bối rối kỳ lạ, gương mặt dần ửng đỏ. Có điều không phải ngượng đỏ mà là tức giận mà không biết làm sao.

Thế nhưng dù Ngữ Kỳ quyết định tha cho vị Bùi gia công tử đáng thương này, vị Kỳ công tử có vẻ hiền lành kia lại cong môi cười nói: "Giận hả? Hay là xấu hổ?"

Giọng điệu giống hệt như đùa giỡn hoàng hoa khuê nữ, thế nhưng khi vị Kỳ công tử nói vậy lại không hề khiến người ta cảm thấy ngả nón, ngược lại lại có vẻ vô cùng thân thiết...Cho dù đây là lần đầu tiên hai người họ gặp mặt.

Ngữ Kỳ nghiêng đầu, khả năng trêu chọc người khác của Kỳ công tử này thật không hề thua cô, nếu để vị này công lược có lẽ còn dễ thành công hơn cô....Có điều sau khi bệch phục, cô vẫn hắng giọng một cái, giải vây cho Bùi Thiếu Uyên: "Được rồi, da mặt hắn mỏng, không chịu được kiểu trêu đùa như vậy." Dứt lời cô nhìn Bùi gia công tử, như cười như không nói: "Chỉ sợ lát nữa người rồi đi, hắn lại trút giận lên bản tọa."

Sự nhần nại của Bùi Thiếu Uyên dường như đã đến cực hạn, thái dương hắn giật giật, mặt không chút thay đổi, thấp giọng đáp: "Thuộc hạ không dám."

Ngữ Kỳ thật sự không nhịn được, bị phản ứng của hắn chọc đến bật cười, trong lòng biết thật sự không thể tiếp tục đùa giỡn nữa, nếu không vị công tử Bùi gia này sẽ giận thật. Cô gác bút lên, mỉm cười nhìn Bùi Thiếu Uyên, nói sang chuyện khác: "Luyện kiếm thế nào rồi?"

Công tử Bùi gia thăm thở phào, lúc này với bình tĩnh nói: "Tạm được."

"Có chỗ nào không hiểu không?"

"Có."

Ngữ Kỳ im lặng, tên này không phải là đã giận thật rồi chứ, sao lúc này không có câu nào nói nhiều hơn hai chữ....

Vị Kỳ công tử kia nghĩ y hết cô, khẽ cười nói: "Xem ra là giận thật...Giáo chủ quả nhiên liệu sự như thần."

Ngữ Kỳ đoán nếu Bùi công tử lại tiếp tục bị vị Kỳ công tử này trêu có lẽ sẽ thật sự bùng nổ, cô thu lại ý cười, vươn tay vỗ vai Bùi công tử một cái, khẽ cười nói: "Vậy bồn tọa sẽ dạy cho người một lần." Dứt lời chấp tay sau lưng bước ra ngoài.

Mãi đến khi hai người đứng lại bên ngoài, sắc mặt Bùi Thiếu Uyên vẫn đen sì, khuôn mặt đanh lại, có vẻ lạnh lùng nghiêm nghị.

Bạch y giáo chủ vừa quay đầu đã thấy dáng vẻ này của hắn, trong mắt vẫn còn ý trêu đùa: "Vẫn còn buồn rầu?"

Công tử Bùi gia cúi đầu không đáp, chỉ có đường môi nhếch lên có thể tiết lộ tâm tình không vui của hắn.

Cô bình tĩnh nhìn hắn một lát, cong môi cười: "Đùa một chút cũng không được sao?"

"..."

Thấy hắn vẫn im lặng không đáp, ý cười trên mặt bạch y giáo chủ dần tắt lịm. Hắn làm cô mất mặt nhiều lần như vậy, với thân phận này là không thể tiếp tục nhìn, thế

nhưng cho dù cô có tức giận cũng không thể quá mức vô lý...ra về một chút là được, bằng không lại dọa chạy vị Bùi công tử này thì cũng thật lỗ vốn.

"Bùi Thiếu Uyên, người kiêu ngạo cũng nên vậy thôi...Bồn tọa không so đo việc lần trước với người, người còn tỏ thái độ với bồn tọa, không biết bồn tọa là giáo chủ hay người mới là giáo chủ...Hôm nay vị Kỳ công tử kia trêu chọc người, bồn tọa không nói đỡ cho người, lại không thấy người cãi lại ư, mà bồn tọa tặng người Thư ngân cáo lại chỉ dạy kiếm pháp cho người, vậy mà người dám trút giận lên bồn tọa...Người cảm thấy tính tình của bồn tọa rất hiền lành? Hay là thấy bồn tọa đối với người quá tốt?" Cô nhủ mấy nhìn hần một cái: "Thật vô ơn."

Đợi cô nói xong, về mặt của Bùi Thiếu Uyên lại thêm phần bối rối...

Ngữ Kỳ thấy vậy thâm cảm thấy buồn cười, nhưng vẫn không nghĩ đến việc buông tha cho hần, mà bước đến gần hần, lạnh lùng nói: "Trước mặt người khác, chỉ có bồn tọa tức giận bọn họ chịu đựng, sao đến người lại thành bồn tọa dạy bảo mà người tỏ thái độ?...Người cảm thấy đôi trước bồn tọa nợ người sao?"

Từ nhỏ đến giờ, Bùi Thiếu Uyên chưa bao giờ bị châm chọc như vậy, khuôn mặt của hần đã đỏ bừng, nhưng cũng không thể cãi lại, chỉ có thể phun ra hai chữ: "...Không dám."

Sau đó là thời gian dài im lặng, hần cúi đầu để phòng, trong lòng cũng thâm nhủ không biết mình bị làm sao...Cho dù biết vị giáo chủ này không đối xử tệ bạc với người của mình cũng không nên thả lỏng cảnh giác như vậy.

Không cần biết thân phận của mình có được xem như "người của mình" hay không nhưng "Không tệ bạc" cũng không có nghĩa là người tốt, dù sao đối phương là người trong ma giáo, không phải hiền giả thánh nhân, nếu mình thật sự chọc giận cô, kết cục của mình thế nào cũng khó mà biết được...

Không biết là đã qua bao lâu, một giọng nói lạnh lùng thâm ý sâu xa vang lên bên tai hần giữa không gian vắng vẻ yên tĩnh, giọng nói ấy vô cùng rõ ràng:

"Bồn tọa không muốn so đo với người, thế nhưng nếu có lần sau, bồn tọa sẽ không bỏ qua nhẹ nhàng như vậy."

Kỳ thật Ngữ Kỳ nói vậy chỉ để hần tự thấy đuối lý, thấy đã đạt được mục đích liền chuẩn bị dừng lại chính sách dụ dỗ...Theo đuổi người ta cũng giống như trị Quốc vậy, vừa phạt vừa thưởng mới có thể có hiệu quả.

Bùi Thiếu Uyên vừa nghe vậy thở phào nhẹ nhõm, cẩn thận liếc mắt sang, tinh tế quan sát vẻ mặt bạch y giáo chủ, sau đó mới chần chờ mở miệng: "Vậy hôm nay..."

Cô dường như cũng hiểu được điều hần muốn hỏi gì, chậm rãi bước đến, khi gần sát hần mới bật cười: "Những điều mà bồn tọa đã hứa, liền sẽ không rút lại...rút kiếm ra đi."

Bùi công tử đặt tay lên chuôi kiếm, ngần ngại mãi mới từ từ rút kiếm Long Uyên ra.

Khác với vẻ chần chờ của hần, bạch y giáo chủ khoan thai đứng, vạt áo bay theo gió, thong dong tùy ý như thể không phải sắp đấu võ với người ta. Đợi một lát, cũng không thấy hần ra tay, cũng không biết có phải là bị Kỳ công tử kia lấy bệnh hay không, cô không thèm suy nghĩ nhiều, liếc mắt nhìn hần, như cười như không trêu đùa hần:

"Sao vậy? Sợ làm bồn tọa bị thương?"

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(chăm)Net**.

Quyển 9 - Chương 89: Nam phụ bị hủy dung (6)

Tuy nét mặt có vẻ như không thêm đề ý nhưng Ngữ Kỳ cũng rất nghiêm túc "Chỉ bảo" Bùi Thiếu Uyên, thậm chí còn có thể coi là khắc nghiệt, nụ cười đùa giỡn trên gương mặt đã bị dập tắt hoàn toàn, giọng nói và ánh mắt của cô đều rất thần nhiên, nhìn qua quả thực có vài phần khí chất của một vị tông sư võ học.

Một canh giờ nhanh chóng trôi qua, trong khoảng thời gian này, bạch y giáo chủ hiếm hoi không hề có hành vi đùa giỡn, thần thái nghiêm túc như thể một vị sự phụ nghiêm khắc thực thụ, không hề có chút tâm tư không đứng đắn nào. Có mấy lần hai người so chiêu dấn sát vào nhau, đến cả Bùi công tử chính nhân quân tử cũng có chút ngẩn ngơ nhưng bạch y giáo chủ lại không hề đề ý, thậm chí mở miệng nhắc nhở hần một câu "Tập trung vào" – về mặt chính trực này của cô rất có sức thuyết phục, như thể cái người ngầm mang ý xấu kia hoàn toàn không phải cô.

Sau lần ấy, Bùi Thiếu Uyên có chút áy náy với sự thiếu tập trung của mình, đồng thời cũng rất cảm kích sự truyền thụ nghiêm túc của cô.

Không phải cô đã thay đổi kế hoạch, mà là đùa giỡn người khác cũng phải có hạn độ, nói thẳng ra là cứ đùa giỡn mãi cũng vô ích, lúc làm việc bạn phải chính trực hơn tất cả mọi người, nếu nắm chắc điểm này độ hào cam sẽ tăng lên không ít, nếu không rất dễ khiến người ta chán chường. Nói một cách thông tục chính là cho dù bạn có là một tên cầm thú cũng phải tìm mọi cách để trở thành một người dạ thú.

Sau ngày ấy, cô vẫn thường trêu chọc hần vài câu, giọng điệu cũng rất ái muội, thỉnh thoảng còn giả vờ động chạm chân tay. Đương nhiên, những hành vi này đều được không chế trong phạm vi không làm vị công tử chính phái này sợ – nếu làm việc nóng vội, hiệu quả sẽ hoàn toàn ngược lại.

Để cứu vớt hình tượng đã bị phá hoại của hành vi "đùa giỡn", cách vài ngày, cô sẽ chủ động chỉ bảo hần một ít, mà thái độ của cô lúc này lại vô cùng đứng đắn, ánh mắt lạnh nhạt nghiêm túc, nhất cử nhất động đều y như những bậc tông sư lặn lội nhiều năm, diễn đến độ chính trực hơn cả chính nhân quân tử. Cứ như vậy một tháng, trong tiềm thức của Bùi Thiếu Uyên liên xuất hiện một khái niệm: Vị bạch y giáo chủ này tuy cử chỉ hành động có chút ngả ngon, nhưng cũng không phải người lỗ mãng, thậm chí có thể nói là cẩn thận bình tĩnh, hơn nữa mấy hành vi ngả ngon này là vì...bị ảnh hưởng bởi không khí trong ma giáo?

Mấy tháng sau, sự đề phòng của công tử Bùi gia với cô đã bị tiêu trừ không ít, thậm chí hẳn còn cảm áy náy vì đã từng đề phòng cô như sói như hổ.

Điều này rất bình thường, nếu như có một người dung mạo xinh đẹp khí chất tao nhã, mạnh đến nỗi có thể giúp bạn hoàn thành tâm nguyện cả đời, lại giữ lời hứa, trong lúc bạn bị cả thế giới quay lưng người ấy lại thu nhận bạn, tỏ ra quan tâm đến bạn, vậy bạn không thể không có chút hảo cảm nào với người đó được, cho dù người ấy có là giáo chủ Ma Giáo, cho dù người ta vẫn nói người ấy tâm địa độc ác, tàn nhẫn vô tình, cho dù...hành động của người ấy có khi ngả ngớn ai muội đến mức người ta không thể chịu đựng nổi.

Đương nhiên, hẳn cũng biết đằng sau nụ cười yếu ớt nhàn nhã bình thản của cô là vô số máu tanh tàn nhẫn, nhưng vị công tử Bùi gia này có tư chất trở thành nhân vật phản diện, đương nhiên trong máu cũng có chút tàn nhẫn, thật ra hẳn cũng có thể hiểu: Cô đầu tranh chém giết mới giành được địa vị như ngày hôm nay, không thể không có chút thủ đoạn tàn nhẫn cùng một tâm địa lạnh lùng, cứng rắn. Ma giáo không phải nơi người có thể dùng đức thu phục nhân tâm, cũng không phải nơi người chỉ cần dốc hết ruột gan đối tốt với người khác thì sẽ được đền đáp. Ngược lại, cho dù người ngu ngốc đỡ hộ người ta vài nhát dao, cũng không thể khiến người ta mềm lòng chút nào khi ra tay giết người.

Hôm nay, hẳn lại đưa sổ sách mà đệ tử ma giáo dâng lên vào trong điện như mọi ngày, thế nhưng lại thấy vị giáo chủ kia ngủ quên trên mặt bàn. Mái tóc đen bóng che khuất nửa khuôn mặt, chỉ có bàn tay phải trắng nõn thon dài, khớp xương rõ ràng, năm ngón tay dài nhỏ lộ ra ngoài, đặt trên một quyển sổ sách vẫn chưa phê xong.

Cũng sắp hết năm, giáo phái lớn như vậy, đương nhiên nhiều việc rắc rối, chỉ trong một ngày hôm nay đã có ba lượt sổ sách được đưa đến cho giáo chủ phê duyệt, bên cạnh bàn sách có một ngọn núi sổ sách nho nhỏ, được đến độ cao thế kia có lẽ cô cũng đã phê trong vài ngày.

Bùi Thiếu Uyên cùng một vị thiếu niên khác bê một chồng sổ sách, nhẹ tay nhẹ chân đặt xuống bàn, chỉ có điều sau khi vị thiếu niên kia quay đầu bỏ đi, hẳn lại nán lại.

Tiếp xúc nhiều ngày, không thể không có chút cảm tình, hơn nữa thành thật mà nói cô cũng coi như có ân với hẳn, giờ phút này thấy cô chỉ mặc một bộ quần áo mỏng manh, gục xuống bàn ngủ say giữa đại điện to lớn trống trải, đương nhiên không thể coi như không thấy – cho dù người đang mệt mỏi ngủ say kia chỉ là một cô gái bình thường, một cô gái hẳn hoàn toàn không quen biết, một người nam nhân như hẳn cũng nên chiếu cố một chút.

Bùi Thiếu Uyên cời áo choàng trên người mình xuống, chuẩn bị phủ thêm cho cô, lại bỗng nhiên bị một bàn tay trắng nõn như ngọc nắm chặt lấy cổ tay, ngăn lại động tác của hẳn. Công tử Bùi gia ngẩng ra, quay đầu lại, thấy Kỳ công tử đã đứng sau mình từ lúc nào, vẻ mặt ảm áp, môi nở nụ cười, nhưng lực nắm cổ tay hẳn lại vô cùng mạnh mẽ, không thể phản kháng.

"Ta làm là được, người lui xuống đi." Kỳ công tử cười với hẳn, vẻ mặt ôn hòa như trước, chỉ có điều lời nói ra cũng khiến người khác không thể phản bác.

Bùi Thiếu Uyên im lặng nhìn hẳn một lát, từ từ rút tay lại, không nói thêm gì nữa, xoay người đi ra ngoài.

Mấy vị công tử này đều có quyền tự do ra vào đại điện, bởi vậy việc Kỳ công tử xuất hiện ở đó cũng không quá ngạc nhiên, có điều bình thường lòng dạ y rất thoải mái, sao hôm nay lại có chút khác thường?

Nghĩ đến đây, hẳn theo bản năng dừng bước, quay đầu lại như thể có ma xui quỷ khiến, chỉ thấy Bạch y giáo chủ vẫn mặc một bộ quần áo mỏng manh nằm trên bàn, mà vị Kỳ công tử kia vội vàng rẽ ra sau tấm bình phong, đi thẳng vào sâu trong đại điện.

Dưới một loạt những tình huống bất thường, trong lòng hẳn thầm cảm thấy không ổn, thân là giáo chủ Ma giáo, có không ít người muốn ám sát cô, sự cảnh giác của cô đương nhiên rất mạnh, cho dù có một mối đến thế nào đi chăng nữa cô cũng không thể tiếp tục ngủ say khi có người nói chuyện ngay sau lưng mình. Mà bộ dạng hấp tấp vội vàng lúc này của Kỳ công tử cũng khác hẳn với dáng vẻ thông dong bình tĩnh hằng ngày của y, nếu nói y đi lấy áo khoác cũng có thể hiểu được, thế nhưng phương hướng này lại hoàn ngược lại.

Bùi Thiếu Uyên bắt đầu lo lắng, vội quay lại bàn, vươn tay đẩy đẩy vai giáo chủ, thế nhưng vẫn không thể đánh thức cô dậy. Sắc mặt hẳn tối tăm, không thèm quan tâm đến thứ khác nữa, nâng cô dậy mà lắc.

Động tác mạnh như vậy, nếu là trước kia, có lẽ chưa cần mở mắt cô cũng đã nắm lấy động mạch của người ta, nhưng hôm nay, mí mắt của vị giáo chủ này cũng phải khó khăn lắm mới hé ra được một chút, dường như phải cố hết sức cô mới khôi phục lại chút thần chí.

Có vẻ như cô muốn đứng dậy, nhưng lực bất tòng tâm, bàn tay phải lạnh lẽo bám chặt lấy tay hẳn, giọng nói thều thào yếu ớt: "Thiếu Uyên?"

Đây là lần đầu tiên cô gọi tên "Thiếu Uyên", lúc trước cô đều gọi cả họ lẫn tên đầy đủ, lúc trẻu chọc còn bốn cọt gọi "Tiểu tử nhà người." Lúc này, dường như cô vẫn chưa hoàn toàn khôi phục ý thức, vậy nên hai chữ "Thiếu Uyên" này mới vô tình bật ra.

Bùi Thiếu Uyên cau mày, nắm chặt lấy cánh tay cô giữ cô không bị ngã sấp xuống, thấp giọng hỏi: "Ngài không sao chứ?"

Lúc trước hẳn chỉ thấy dáng người cao gầy thon dài của cô, hôm nay vô tình chạm vào mới biết, dưới lớp áo bào trắng rộng thùng kia lại là thân hình mảnh khảnh đến vậy. Đàn ông, ai cũng có thiên tính muốn bảo vệ phụ nữ trẻ em yếu ớt. Người tập võ từ nhỏ như Bùi Thiếu Uyên cũng vậy, gần như theo bản năng, hẳn chợt cảm thấy lúc này hẳn hẳn là phải che chở cô, vì thế cũng không thêm suy nghĩ nhiều, thẳng thắn nói: "Ta hoài nghi Kỳ công tử có vấn đề, lúc này y đi thẳng vào sâu trong điện, không biết có mưu đồ gì."

Ngữ Kỳ không phải là một thiếu nữ ngây thơ, sau khi tỉnh táo lại, suy nghĩ cẩn thận chút cũng thấy vấn đề, lập tức biến sắc, khàn khàn nói: "Y vốn giỏi chế thuốc....Cũng coi như người thân cận bên cạnh bốn tọa."

Lời nói của cô không đầu không cuối, nhưng Bùi Thiếu Uyên cũng không phải kẻ ngốc, lập tức hiểu được ý cô....Người trong giáo nếu muốn hạ độc cô, thứ nhất cần có chút bản lĩnh thật sự, thứ hai là phải có được sự tin tưởng của cô mới có thể ra tay được, mà vị Kỳ công tử này....lại có được cả hai điều ấy.

Gần như không thêm suy nghĩ, hẳn liền sầm mặt lại, "Vậy hẳn là y làm, ta lập tức bắt y lại đây." Vừa dứt lời đã muốn xông vào bên trong, lại bị cô ngăn lại.

Ngữ Kỳ vất vả đứng dậy, cảm thấy sức lực toàn thân đã bị rút cạn, nhưng vẫn cố gắng nói: "Thời gian y theo ta cũng không ngắn, nếu muốn ra tay không cần phải

đợi đến tận hôm nay." Ngừng một lát, cô nhắm mắt lại, có vẻ như vô cùng mệt mỏi: "Hơn nữa, tất cả vô công bản lĩnh của y đều do ta dạy, trong giáo cũng không có mấy người có thể là đối thủ của y."

Lúc này, cô cũng không còn trung cái dáng vẻ giáo chủ lúc trước ra nữa, mà chỉ thản nhiên bình tĩnh xưng "ta", đại khái là đã coi hần như người một nhà.

Bùi Thiếu Uyên trầm ngâm, im lặng nhìn cô: "Ngài...đến nước này, ngài vẫn còn tin tưởng hần sao?"

Ngữ Kỳ khẽ cười, lật đặt đứng dậy, vươn tay ấn một cái chốt mở trên bàn. Một tiếng "cách" vang lên, theo đó là một cánh cửa ngầm từ từ mở ra.

Bạch y giáo chủ liêu xiêu bước vào, muốn cầm lấy cây đuốc trên vách đá, xoay người đưa cho hần, vẻ mặt bình tĩnh, hạ giọng nói: "Cứ đi thẳng vào sâu trong đường hầm, đi được tầm hai trăm mét sẽ có một mật thất, trong đó có lương khô và nước sạch."

Bùi Thiếu Uyên sững sờ nhận lấy cây đuốc, lúc đầu còn không hiểu cô có ý gì, sau đó tỉnh táo lại mới hiểu được hàm nghĩa trong lời nói của cô: Cô ấy đang dặn mình theo đường hầm mà trốn đi.

Hần vô thức hỏi: "Vậy người thì sao?"

Bạch y giáo chủ nhếch môi, ánh mắt thoáng hiện nét cười, đến lúc này vẻ mặt của cô vẫn rất thong dong, giọng nói trầm thấp, có chút khàn khàn, ngữ điệu như thể hai người mới vừa gặp lại: "Đây là việc nội bộ trong giáo, ta đây là giáo chủ, sao có thể trốn đi."

Lời nói này như bài trừ hần là người ngoài vậy, trong lòng Bùi Thiếu Uyên có chút không thoải mái, nhưng cũng biết rõ, mình đây cũng chỉ là một người ngoài đến xin chỉ bảo mà thôi, mà cô có thể thả cho mình một con đường trong lúc này, cũng coi như là đã tận tình giúp đỡ.

Nhưng cũng chính bởi sự quan tâm giúp đỡ này của cô, hần lại càng không thể thành kẻ vứt bỏ bằng hữu, chạy trốn một mình. Bùi Thiếu Uyên tự nhận mình không phải là người khoan dung như thánh nhân, đến độ tha thứ cho những hành động của Tạ Dự, nhưng cũng không phải kẻ vô liêm sỉ không biết trả ơn.

Vì thế hần liếc nhìn cô, đặt cây đuốc về lại đường hầm, hạ giọng nói: "Ta không đi." Ngừng một lát, lại có vẻ như phần uất: "Y là do người tự tay dạy dỗ, ta cũng vậy...ai hơn ai còn chưa biết đâu."

Dứt lời, hần còn tưởng rằng vị bạch y giáo chủ này thế nào cũng cảm động ít nhiều, nhưng lại không ngờ rằng cô chỉ quay đầu qua một bên, khẽ cười, cười xong mới quay lại nhìn hần, vươn tay ôm lấy mặt hần.

Động tác của cô vô cùng tự nhiên, tự nhiên đến mức hần không hề có ý nghĩ kháng cự.

Cô nở nụ cười, gương mặt tinh xảo nhẹ nhõm hơn, nét cười vẫn thản nhiên như vậy, dung mạo quá mức xinh đẹp kia giờ phút này có vẻ vô cùng chân thành tha thiết: "Người có lòng như vậy....Ta rất cảm kích...Nhưng Thiếu Uyên, việc này không liên quan đến người, người vốn trong sạch, không cần chen chân xuống vùng bùn bản thù này."

Bùi Thiếu Uyên cũng nở nụ cười, thế như nụ cười kia có vẻ lạnh như băng: "Trong sạch?...Khắp thiên hạ này có lẽ cũng chỉ còn một mình người cảm thấy Bùi Thiếu Uyên ta trong sạch."

Ý hần vốn là, người trong thiên hạ này đều tin những lời bịa đặt vu oan giá họa của Tạ Dự, nếu hần xuất hiện ở Trung nguyên, chỉ sợ cũng rơi vào tình cảnh người người đuổi giết, vốn có tiếng xấu...Nhưng lời vừa thốt ra, cũng không biết vì sao mà thay đổi ý nghĩa, đến cả hần cũng cảm thấy ái muội.

Quả nhiên, bạch y giáo chủ vừa nghe đã ngăn ra, sau khi giật mình nhận ra lại liếc nhìn hần, vẻ mặt vô cùng quái lạ, Bùi Thiếu Uyên bị cô nhìn như vậy, khuôn mặt vốn không có gì dần dần đỏ lên, màu đỏ từ mặt nạ bạc tràn ra, hần vội vàng quay đi, lướt qua người cô, bước đến sau điện như thể đang chạy trốn, bỏ lại một câu: "Ta đi bắt y."

Sau khi ngơ ngẩn, Ngữ Kỳ cũng không thể suy nghĩ thêm gì nữa, vội vàng lết thân hình vẫn còn yếu ớt đuổi theo – nếu Kỳ công tử kia bị vạch mặt, không muốn giết người thì không sao, nhưng nếu y đâm một kiếm giết chết công tử Bùi gia, vậy nhiệm vụ của cô coi như thất bại hoàn toàn.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 9 - Chương 90: Nam phụ bị hủy dung (7)

Những lời Ngữ Kỳ vừa nói cũng là lời thật, trong giáo, vô công của Kỳ công tử cũng không vừa, mình vẫn còn trùng độc không khống chế được y, mà vài người có thể chế trụ y thì lại không thể tin tưởng.

Trong Ma giáo, lòng trung thành chính là một trò đùa, về ngoài thuận theo không thể lấy làm cơ sở để suy xét. Những người này chỉ tỏ vẻ phục tùng, đứng trước vô công mạnh mẽ hơn hần, bọn họ không có khả năng phản kháng, nhưng nếu cô lộ ra bộ mặt yếu ớt trước mặt đám lang sói này, đừng nói tiến lên hộ giá, không hợp lại xé cô thành từng mảnh đã là nhân từ lắm rồi.

Mà vị trí giáo chủ này, tuy rằng đại diện cho thần linh được kính trọng, nhưng đệ tử từ trên xuống dưới Ma giáo đều tin rằng, chỉ có đệ tử mạnh mẽ nhất mới có tư cách ngồi lên vị trí đó, bởi vì chỉ có thân thể và năng lực như vậy mới chứa được sức mạnh của thần, nếu vị giáo chủ này mà trở nên gầy yếu, vậy chỉ cần có thể chiến thắng cô, là có thể chứng minh hần có tư cách đảm nhiệm vị trí tân giáo chủ.

Chính vì vậy, các đời giáo chủ của ma giáo leo tới vị trí này, cũng tuyệt đối không dám xao nhãng việc tu luyện, mà nếu xấu số luyện công bị tẩu hỏa nhập ma cũng

không dám gọi đệ tử đắc lực đến chữa thương cho mình, chỉ có thể trăm phương ngàn kế che giấu mọi người, chỉ sợ những đệ tử này nảy sinh dã tâm quay ngược cắn mình một cái.

Vì lẽ đó, dù có mấy tên thiếu niên đang đứng bên ngoài điện, Ngũ kỳ do dự một lát cũng không gọi vào, một là những người này sợ rằng cũng không tiếp nổi ba chiêu của Kỳ công tử, hai là sợ tin tức bị lộ ra ngoài dẫn đến phiền phức không cần thiết.

Vì chống lại tác dụng của thuốc, cô vừa vịn tường đi vào trong, vừa cố sức nắm chặt tay, móng tay được chăm sóc kĩ lưỡng giờ phút này bén nhọn găm vào da thịt lòng bàn tay, đau đớn đồng thời cũng làm cho đầu óc đang hỗn loạn tỉnh táo hơn một chút.

Cô thờ phào một hơi, muốn vận khinh công đuổi theo Bùi Thiếu Uyên, lại phát hiện bản thân mình lại không thể vận được chút nội công nào, thử lại lần nữa, không hiểu luồng khí lạnh từ chỗ nào xâm nhập vào trong xương cốt, từng đợt từng đợt bao phủ đến từng thớ thịt..

Thử mấy lần nhưng không thành công, mà luồng khí lạnh lẽo đã dần dần lan đến cả chân tay, cô không dám thử lại nữa, chỉ vội vã đi về phía hậu điện.

Chờ đến khi nàng theo tiếng đánh nhau chạy tới, Bùi Thiếu Uyên đã bị Kỳ công tử chế ngự. Trong hậu điện khắp nơi đều là cơ quan ngầm, hai người kia đang đánh nhau trong một con đường lớn, bên trong mật đạo u tối lấp ló vài tia sáng, ngọn lửa le lói chiếu lên gò má của bọn họ lúc sáng lúc tối, làm cho người khác không thể thấy rõ biểu cảm trên mặt của họ, nhưng thanh đao nhỏ của Kỳ công tử đặt ngang cổ của Bùi Thiếu Uyên lại vô cùng rõ ràng.

Lấy thực lực trước mắt của Bùi Thiếu Uyên, thật sự đánh không lại y, đây là chuyện trong dự đoán, thậm chí có thể nói, tình hình thực tế giờ khắc này giống như tốt hơn điều cô đã dự đoán nhiều, cho nên Ngũ Kỳ thấy vậy ngược lại lại cảm thấy nhẹ nhõm.

Nghe thấy tiếng bước chân của cô, phản ứng của hai người bên trong mật đạo hoàn toàn khác nhau. Bùi Thiếu Uyên đầu tiên là ngăn ra, sau đó không biết vì sao lại quay mặt đi, cũng không nhìn cô, dường như cảm thấy chuyện mình bị chế ngự có chút xấu hổ. Mà Kỳ công tử chỉ rũ mắt xuống, im lặng một lát, chậm rãi xoay đầu nhìn cô, ánh mắt yên tĩnh, không còn vẻ ôn hòa dịu dàng ngày xưa, cũng không vì bị cắt ngang lúc đang hành động mà cảm thấy hoảng loạn, thậm chí còn không xấu hổ chút nào, trên mặt chỉ có sự bình tĩnh như vậy.

Ngũ Kỳ vừa quan sát vẻ mặt của y, vừa chậm rãi tới gần hai người, mà lúc cô còn cách mật đạo khoảng bốn năm mét, Kỳ công tử kéo Bùi Thiếu Uyên lùi lại phía sau, y rũ mắt xuống, chỉ nhìn từ tầm trước ngực cô trở xuống, mở miệng nói: "Nếu giáo chủ còn lại gần một bước, thuộc hạ không đảm bảo tính mạng của vị Bùi công tử này được an toàn đâu."

Cô hiện tại không thể vận nội công, nếu không sẽ tẩu hỏa nhập ma rất nguy hiểm, cổ lăm cũng chỉ có thể vận được hai phần nội lực, mà y cũng chỉ dùng Bùi Thiếu Uyên để uy hiếp cô mà không phải trực tiếp động tay động chân, rõ ràng y vẫn có chút kiêng kỵ.

Còn kiêng kỵ là còn dễ đối phó, Ngũ Kỳ dừng lại, liếc mắt nhìn Bùi Thiếu Uyên, đưa mắt nhìn đến khuôn mặt đang cúi xuống của hắn, cố ép luồng khí lạnh thấu xương tủy lại, xóc lại khí thế của giáo chủ mà giáo lên, lạnh lùng nói: "Thả hắn, bốn tọa sẽ tha cho ngươi một con đường sống."

Kỳ công tử nghe vậy, ngược mắt lên nhìn, chỉ thấy sắc mặt của vị bạch y giáo chủ đứng cách đó mấy thước đã trắng bệch như tờ giấy, lưng vẫn thẳng tắp, môi mím lại, dung nhan lóa mắt giờ đây đã bị một tầng khí lạnh bao phủ, khí thế lạnh lẽo u ám tỏa ra từ cơ thể cô. Y nhắm mắt lại, thấp giọng nói: "Lúc quyết định làm điều này, thuộc hạ chưa từng nghĩ đến việc sống sót."

Im lặng một lát, y lại mở mắt ra, bình tĩnh ngẩng đầu, trong nháy mắt đối diện tầm mắt với nhau, cảm giác áp bách không tiếng động mà ép chặt lấy y, trong giây phút ấy y đã tưởng rằng thứ thuốc kia không hề có tác dụng với cô. Đờ lấy ánh mắt sắc bén như đao, y chậm rãi mở miệng: "Nếu giáo chủ chịu thả Hoàn Nhi ra, thuộc hạ cũng sẽ trả lại cho giáo chủ một Bùi công tử hoàn hảo không bị thương tổn, đồng thời sẽ tự tay dâng thuốc giải lên."

Ngũ Kỳ nhú mày, tra xét tư liệu trong óc một lúc mới biết Hoàn Nhi trong miệng y chính là em trai ruột Kỳ Hoàn của y. Năm đó, phụ thân bọn họ đi theo mấy vị đại trưởng lão âm mưu tạo phản mà bị chém đầu, huynh đệ Kỳ gia cũng khó mà trốn khỏi cái chết, thế nhưng nguyên chủ của thân thể này lại cảm thấy dung mạo của Kỳ công tử cũng thật đẹp, liền giữ lại y, còn đệ đệ Kỳ Hoàn thì bị giam vào địa lao, thứ nhất coi như bị trừng phạt, thứ hai là để nắm lấy nhược điểm của Kỳ công tử, khiến y không thể có ý làm phản.

Cô nhớ lại tất cả những điều này, lại cảm thấy lạnh người, thật phiền phức, neho mắt lại không mấy vui vẻ, đến cả giọng nói cũng lạnh lùng: "Trong lao có người bắt nạt tiểu tử Kỳ Hoàn kia sao?" Nếu không phải có chuyện gì đó đột xuất xảy ra, y sẽ không mạo hiểm như vậy – Không thì sao đã nhẫn nhịn được nhiều năm vậy rồi, lại bộc phát ra ngay lúc này?

Chưa nói đến Kỳ công tử, đến cả Bùi Thiếu Uyên cũng có chút giật mình, cô vậy mà không trách cứ, cũng không uy hiếp, vừa mở miệng ra đã hỏi thăm Kỳ Hoàn còn đang ngồi trong lao.

Kỳ công tử nhìn cô, thần nhiên trả lời: "Không có." Ngừng một lát, dường như câu hỏi của cô đã gọi lại chút tình nghĩa trong bao năm ở chung, có lẽ là vì nghĩ đến Kỳ Hoàn trong lao, ánh mắt y có vẻ âm trầm, thần sắc cảnh giác đề phòng cũng nhạt dần đi, thành thật đáp: "Chỗ đó ẩm ướt nặng nề, lúc trước nó bệnh rất nặng, nằm bệnh còn chưa dứt hẳn. Nếu vẫn còn tiếp tục ở, sợ rằng không còn sống được bao lâu nữa."

Ngũ kỳ nghe vậy, thật muốn dờ khóc dờ cười, chuyện chả có gì, y chỉ cần nói một câu, mình cũng gần như đồng ý thả Kỳ Hoàn ra nghỉ ngơi, sao y phải làm lớn chuyện đến vậy, khiến cho cả hai bên không có đường lui. Có điều suy xét lại, y cũng không biết thân thể này đã đổi chủ, nếu như là nguyên chủ không thể chấp nhận sự phản bội kia, nếu y nói ra, không chỉ không cứu được Kỳ Hoàn được ra ngoài, chính y cũng bị nhốt vào theo.

Cô lắc đầu, cũng nhẹ giọng nói: "Nếu ngươi nói rõ ràng với bốn tọa, chừa cho hắn ta một nơi an dưỡng cũng không sao." Dứt lời, cô lại bước đến gần hai người, thấy Kỳ công tử lui dần về phía sau, cô không khỏi nhú mày, bày uy thế của giáo chủ ra, quát khê: "Dừng lại!"

Khoảng cách giữa hai bên lúc này là hơn hai thước, ánh mắt của cô rơi vào bàn tay phải nắm đao của y, y đồ không cần nói cũng biết.

Kỳ công tử im lặng một lát, ánh mắt nhìn cô có chút phức tạp, một lát sau, cuối cùng y cũng chậm rãi cụp mắt xuống, quỳ một gối thỉnh tội: "Thuộc hạ tội đáng muôn chết." Tuy nói vậy, nhưng y vẫn nắm chủy thủy thật chặt, nếu lúc này cô đổi ý ra tay, y cũng có thể ứng phó được.

Ngũ Kỳ nhìn hành động này của y, cũng không giận, vươn tay kéo Bùi Thiếu Uyên lại bên mình, lúc này mới sờ lên vách đá, tìm một hộp, lấy một tấm lệnh bài ném

vào lòng Kỳ công tử, bâng quơ nói: "Từ nay về sau, đừng để bốn toạ thấy ngơ ngẩn nữa. Thiếu Uyên, mời Kỳ công tử ra ngoài." Câu sau là nói với Bùi Thiếu Uyên.

Kỳ công tử cảm tấm lệnh bài kia, sững sờ hồi lâu, không khỏi ngẩn đầu nhìn cô. Có điều bạch y giáo chủ lại không muốn nhìn y, quay lưng lại, tay áo trắng như tuyết lạnh lùng phát một cái, lạnh lùng như khi mới gặp.

Y đặt tuốc giải bên cạnh, không nói thêm gì nữa, đứng dậy đi ra ngoài, bước chân tùy chậm chạp, nhưng không hề hối hận.

Bùi Thiếu Uyên cũng im lặng theo sau y, cảnh giác nhìn chằm chằm nhất cử nhất động của y, mãi đến khi ra đến bên ngoài điện.

Đối mặt với chín chín tám tám thêm đá hùng vĩ rộng lớn trước cửa đại điện, vị công tử trẻ tuổi từng trên vạn người dưới một người này quay đầu lại nhìn đại điện tối tăm vắng lặng này một lần nữa, trong ánh mắt phức tạp hàm chứa điều gì đó mà người ta không thể nhận ra.

Sau đó, tầm mắt của y dừng lại trên gương mặt đầy cảnh giác của Bùi Thiếu Uyên một lát, lại khẽ lướt đi: "Đám công tử này cũng không mấy ai thành thật, ít nhiều đều có chút tâm tư ích kỉ, người hãy nhắc nhở giáo chủ, bảo cô ấy cẩn thận một chút."

Bùi Thiếu Uyên lạnh nhạt nhìn y, không nói chuyện.

Kỳ công tử khẽ cong môi nở nụ cười, vẻ mặt ấm áp như gió xuân. Y lại trở thành nam tử trẻ tuổi phóng khoáng bước vào đại điện ngày ấy. Thanh tú văn nhã như thể một vị thư sinh cách xa trần thế. Nhìn mấy ngọn núi xanh mát xa xa, y nhẹ giọng nói: "Ta cũng là bất đắc dĩ...Bùi công tử, nếu có thể, đừng phụ cô ấy." Dừng một chút, y thờ dãi nói: "Tuy giáo chủ tội ác tày trời, nhưng đối xử với chúng ta không tệ."

Bùi Thiếu Uyên rốt cuộc là vẫn bất bình cho sự tổn thương của cô, lạnh nhạt cười: "Dù cô ấy có mang lại lợi ích cho các người, các người vẫn nói phản bội là phản bội."

Kỳ công tử cười khỏ, ánh sáng trong mắt dần nhạt đi, không nói thêm gì nữa, im lặng bước xuống, không quay đầu lại.

Việc này không truyền ra ngoài, mọi người trong giáo chỉ biết Kỳ công tử vốn được sùng ái nhất nay không hiểu sao mà biến mất, giáo chủ cũng không hề đề cập đến việc này, ngược lại có một vị công tử đeo mặt nạ bạc kì quái được nâng lên, lúc nào cũng theo sát bên người, tự tay dạy dỗ, ăn ngon mặc đẹp đưa lên không dứt. Đến cả những vật quý hiếm đệ tử trình lên cũng để cho hắn chọn trước, còn được sùng ái hơn cả Kỳ công tử.

Có điều đó là chuyện sau này, bây giờ chúng ta sẽ trở lại buổi sáng sau hôm Kỳ công tử rời đi.

Bùi Thiếu Uyên thức dậy như mọi ngày, lại nhận ra áo khoác đặt trên ghế bên cạnh đã biến mất, hắn còn chưa kịp nhú mi, cửa đã bị mở ra, dường như chớp mắt sau, hắn đã đứng lên, rút Long Uyên ra chắn trước mặt.

Thế nhưng người bước vào cũng chỉ là hai thiếu niên thanh tú bụng đồ rửa mặt đẹp đẽ quý giá, người đi đầu tiến lên tìm tìm hành lễ: "Chúc mừng Bùi công tử, giáo chủ mời ngài chuyển đến trong viện." Dứt lời, hắn quay đầu lại, hừ một tiếng gọi hai người thiếu niên bụng nước ấm: "Đứng ngăn ra đó làm gì? Còn không mau hầu hạ Bùi công tử rửa mặt!"

Sau nửa canh giờ sửa soạn, mười vị thiếu niên này như đã hẹn nhau mà xếp hàng đi ra ngoài, căn phòng vừa mới còn đông đúc chật chội bỗng trở nên rộng rãi trống trải, chỉ còn Bùi Thiếu Uyên vẫn đứng nguyên đó, quần áo trên người đã thay bằng áo bào mỏng, lộ ra vạt áo trong màu lam nhạt, hông đeo đai lưng thêu chỉ bạc, còn thắt một miếng ngọc bội mượt mà, trong suốt.

Hắn cúi đầu nhìn mình, không khỏi cười khỏ: Đây đúng là cách ăn mặc mà vị giáo chủ kia thích nhất, là trang phục của mấy vị công tử được sùng ái nhất giáo.

Đúng lúc này, một tiếng cười trầm thấp vang lên ngoài phòng, theo ánh nắng nhân nhạt buổi sáng mà bay vào tai, vô cùng rõ ràng...

"Bồn tọa quả nhiên không nhìn nhầm người....Cái gọi là chi lan ngọc thụ, tùng trên núi tuyết là sao sánh bằng Thiếu Uyên?"

Giọng điệu bông đùa y như ngày trước, ngữ điệu thông dong vui vẻ như thể chuyện hôm qua không hề ảnh hưởng đến cô.

Tác giả có lời muốn nói: Mấy bạn nếu thích Kỳ công tử, đất diễn của y trong chương này được tăng thêm chút....Tuy rằng tôi rất không thích tên này.

Nói đến lại tức! Đám người tay ngoài dài hơn tay trong các bạn, tôi hao hết tâm tư đặt cho Kỳ công tử cái tội danh, các bạn vẫn cố chấp không chịu thay đổi! Hắn ta có chỗ nào tốt chứ? Các bạn hãy chết tâm đi!!!!

Đây là lần cuối cùng tôi thỏa hiệp!!! Lần sau lại có nam phụ nổi bật hơn nam chính, tôi nhất định sẽ ngược chết hắn, các bạn nói gì cũng vô dụng thôi!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 9 - Chương 91: Nam phụ bị hủy dung (8)

Bởi vì trời càng ngày càng lạnh, hơn nữa loại thuốc mà mấy ngày trước Kỳ công tử hạ có tính hàn, cho nên dù sau đó đã uống thuốc giải, nhưng dường như vẫn còn một luồng hàn khí ở trong cơ thể cô. Cô đã vài lần dùng nội lực ép ra, nhưng không ép ra hết, cô dứt khoát không quan tâm đến nó nữa, chỉ gọi đệ tử mở một cánh cửa ra, sau đó treo một tấm rèm thật dày lên, ngăn không cho gió lạnh thổi vào.

Lúc tay chân bị lạnh nên tắm nhiều hơn để làm thông mạch máu, có điều suối nước nóng ở hơi xa, trên đường tới đó gió lạnh luồn qua y phục rất khó chịu, nên không

cần phiền phức như vậy, chỉ cho người đem bồn tắm thích hợp mang đến dùng.

Lúc hai đệ tử mang bồn tắm cao hơn nửa người vào, Bùi Thiếu Uyên cũng theo bọn họ đi vào, thấy cảnh này có chút xấu hổ, đang định xoay người rồi đi thì bị Ngự Kỳ gọi lại.

Cô vẫy tay cho người lui ra, làm như không thấy vẻ mặt của hắn, vừa thoải mái đi ra sau tắm bình phong, vừa lạnh nhạt nói: "Trên giường có hai quyển chép tay của Nhân giáo chủ, ghi lại những tâm đắc của ngài, nếu người cảm thấy hứng thú có thể nhìn xem."

Vô học tâm đắc của giáo chủ trước đương nhiên là có sự hấp dẫn rất lớn đối với Bùi Thiếu Uyên, hắn chần chờ một lát cuối cùng vẫn ở lại.

Tiếng nước tí tách ngắt quãng truyền đến từ phía sau bình phong, mới đầu hắn cứ như đang ngồi trên bàn chông, nhưng sau khi bắt đầu xem hai cuốn sổ, cuối cùng cũng quên bản thân đang ở nơi nào, sau đó vô thức nằm lên giường, ngay cả tiếng nước dừng lúc nào cũng không biết.

Sau khi Ngự Kỳ lau khô cơ thể, tùy tiện choàng một lớp áo ngoài rồi vòng qua tắm bình phong đi ra, đã thấy Bùi Thiếu Uyên không gò bó đứng một bên, mà "vượt quy tắc" nằm trên giường, cầm quyển sổ chép tay đọc rất hăng say, ngay cả tiếng bước chân của cô cũng không nhận ra, dường như đã rơi vào trầm tư.

Cô cũng không tới làm phiền hắn, chỉ vòng qua một bên tiện tay rót một chén trà uống, suy nghĩ một lát, lại rót một chén khác đặt ở trên bàn con gần bên Bùi Thiếu Uyên.

m thanh này cuối cùng cũng làm Bùi Thiếu Uyên phục hồi lại tinh thần, hắn lập tức ý thức được mình còn chưa hỏi đã nằm trên giường người ta là chuyện vô cùng thất lễ, vội vàng định đứng lên, đã bị cánh tay của cô đặt lên vai.

Nhìn như nhàn nhạt một cái, nhưng bên trong lại mang theo ít nội lực, hắn gãy ra không được, chỉ có thể ngẩng đầu nhìn, ánh mắt hơi ngây ra.

Cô rất thích mặc áo choàng màu trắng, hôm nay lại hiếm thấy ngoại lệ cả mặc bộ áo choàng gấm đen tuyền còn là trang phục của nam tử, mái tóc đen như mực rối tung phủ trên bờ vai làm ướt một mảng, làm nổi bật khuôn mặt bình thường vốn đã trắng của cô lại càng giống ngọc thạch, rất có hương vị đẹp bất phân nam nữ.

Thấy hắn nhìn, cô lười biếng nở nụ cười, tức thì buông lỏng nội lực trong tay, đẩy vai hắn một chút: "Người nằm bên trong đi, để ta nằm chỗ này."

Bùi Thiếu Uyên im lặng một hồi, nhớ lại cô mấy ngày nay cũng không có hành động gì quá đáng, nếu phản ứng quá mức ngược lại có vẻ như mình hơi đen tối, vì thế cũng ngoan ngoãn nằm vào bên trong, chừa lại cho cô một chỗ rộng rãi.

Chỉ là vừa nằm xong hắn lập tức hối hận, lúc cô nằm xuống, trên người mang theo mùi hương thoang thoảng của thảo dược gội đầu, vị giáo chủ này không coi trọng lễ tiết chút nào, lúc lau tóc khuấy tay liên tục cọ xát qua lồng ngực của hắn, phía sau đã bị tường chắn, hắn muốn trốn cũng không có chỗ trốn, chỉ một lát sau khuôn mặt hắn đã hơi ửng hồng, cả người cứng ngắc giống như tảng đá.

Vốn nghĩ lần này khó có thể thoát ra được, ai ngờ cô lau tóc một hồi thì ngừng lại, đặt khăn qua một bên, bước xuống giường không biết làm gì. Bùi Thiếu Uyên cũng không nghĩ nhiều, thừa dịp cơ hội tốt lập tức nhảy xuống giường, lùi lại bốn năm bước mới thở phào nhẹ nhõm.

Ngự Kỳ phải đi mặc thêm ít quần áo, mặc dù lúc này đã tắm qua nước nóng, nhưng mặc một lớp áo vẫn có chút lạnh, chò cô tùy tiện mặc xong áo khoác lông chồn đen đi ra, đã thấy vị Bùi công tử kia giống như con thỏ bị hoảng sợ đứng cách xa rồi.

Cô hơi buồn cười liếc xéo hắn một cái, cũng không vạch trần hắn, cười khanh khách lại dùng tay che miệng nhìn hắn. Bình thường thì thôi, mà lúc này tóc cô còn ướt, khuôn mặt lại bị hơi nóng làm cho ửng hồng, nhìn thế nào cũng không ra thể thống gì, mà giờ phút này hai người cô nam quả nữ ở chung một phòng, thật sự quá mức ái muội.

Bùi Thiếu Uyên bị cô nhìn một lúc, cả khuôn mặt như đã bị đốt đỏ, mặt nạ cũng không giấu được. Hắn cảm thấy ngay cả tai của mình cũng bị đỏ, suýt nữa đã quay đầu bỏ chạy.

Ngự Kỳ thấy hắn như vậy, biết không thể chọc hắn thêm nữa, sau đó mỉm cười, xoay người ngồi lên giường, nói tránh đi: "Thời tiết đã dần trở lạnh rồi, mấy hôm trước có người mang đến mấy tấm da cáo da chồn tốt nhất, lát nữa ta cho người cầm qua đây, người dùng làm khăn choàng, hay may quần áo, áo khoác cũng đều được." Sau khi nói xong chính cô cũng có chút khó chịu, rõ ràng nội dung rất bình thường, nhưng nghe sao giống như lão gia nhà giàu đang ra oai với tiểu thiếp vậy. Đáng ra nên cho người im lặng mang qua, cần gì chính mình mở miệng, giống như cô đang cần một câu cảm ơn của hắn vậy.

Có điều cô đã luyện được da mặt dày rồi, cô xấu hổ một hồi rồi làm như không có chuyện gì, vuốt xe chiếc áo bằng lông chồn đen trên người, liếc mắt nhìn hắn một cái.

Bùi Thiếu Uyên dù sao cũng là công tử thế gia, lúc này sắc mặt bình thường đứng một chỗ, cũng không cảm thấy hoảng hốt. Ngự Kỳ thờ phào, người này ngoại trừ đôi khi quá chú trọng lễ tiết nam nữ ở bên ngoài, những lúc khác hầu như vẫn có phong cách đại gia, cũng đủ trầm ổn giữ được bình tĩnh, không giống một số người dễ dàng nổi nóng, người muốn coi trọng hắn đều hao công tốn sức.

Nếu đổi lại là một đệ tử thông thường, cho dù khuôn mặt có đẹp đi chăng nữa, cũng không thể mang khí thế của một thế gia công tử đến tận xương tủy được, nếu muốn tặng cho hắn một món đồ hiếm lạ gì đó trước hết còn phải nghĩ xem hắn có mắt nhìn đồ không đã, cho dù có mắt nhìn thì cũng bị hoảng sợ. Còn với vị Bùi công tử này thì không cần nghĩ nhiều, người ta từ nhỏ đến lớn đã dùng đồ tốt, nhìn cũng đã quen mắt, đưa cho hắn vật hiếm lạ gì hắn cũng chẳng ngạc nhiên, chỉ đúng quy củ tiếp nhận.

Có điều chuyện này cũng rất chán, những đệ tử khác dùng một ít đồ quý giá thôi đã cực kỳ vui vẻ rồi, còn vị này có thấy những đồ tốt, muốn tặng cho hắn để hắn đề tâm, cảm ơn gì đó cũng cần phải tốn công động não suy nghĩ.

Ngự Kỳ suy nghĩ một lúc, xoay người nhấn vào cơ quan khó nhìn thấy được ở bên giường, nghe "két" một tiếng, trên vách tường mở ra một ngăn tối, cô vươn tay cầm quyển công pháp Nguyên Dương ra, vẫy tay ra hiệu hắn lại đây.

Bùi Thiếu Uyên thấy cô không ngại mở cơ quan trước mặt mình, trong lòng phức tạp. Trong lúc bản thân mình còn khoảng cách, cô lại đối với hắn không trốn

tránh, không đối gạt, luôn tin tưởng hẳn, thực ra làm cho hẳn trong lòng rất hồ thẹn.

Hắn chần chờ một lát mới đi đến, còn chưa đứng lại đã bị nhét vào một quyển sách, hẳn vừa cúi đầu nhìn bìa sách ngỡ người một lát.

Nguyên Dương công pháp, do Hữu hộ pháp đòi thứ sáu ma giáo trong sáu ma giáo viết, được xem như là một trong những công pháp nổi trội nhất, vậy mà cứ vậy đưa cho hẳn. Cho dù là môn phái lớn của Trung Nguyên, đối với công pháp bậc thượng đẳng này cũng chỉ có truyền cho chương môn các đời, không tùy tiện truyền cho người khác.

Ngữ Kỳ nhìn nét mặt hẳn đã biết món quà này đã đưa đúng rồi, ánh mắt cũng vui vẻ, vuốt tay vỗ vỗ cánh tay hẳn: "Luyện cho tốt, đừng để cho người khác nói người bốn tọa tự mình dạy dỗ đến ngay cả tên mình chủ gà mờ cũng không giết được."

Bùi Thiếu Uyên im lặng chốc lát, nâng tay dứt khoát ôm quyền: " Vâng!"

Nụ cười nơi khóe miệng của Ngữ Kỳ càng sâu hơn, miễn cưỡng đưa ra phía sau, ra hiệu cho hẳn ngồi xuống bên cạnh cô.

Bùi Thiếu Uyên chần chờ một lát, dù sao cũng bị khó dễ, chỉ đành chậm rãi ngồi xuống, bởi vì hai người ngồi quá sát, lưng của hẳn ưỡn lên thẳng tắp, cơ thể cũng hơi cứng ngắc.

Cô có chút buồn cười, có lòng muốn hẳn thư giãn một chút, đành tùy tiện hỏi: "Còn chưa hỏi qua, người thích ăn gì?"

Vấn đề này nếu là trưởng bối trong nhà hay là bạn bè hỏi thì còn được tự nhiên, nhưng từ miệng cô hỏi, Bùi Thiếu Uyên lại không cảm thấy được sự thân thiết, mà ngạc nhiên nhiều hơn. Hắn định cứng rắn trả lời một câu "Không có gì đặc biệt" nhưng không hiểu sao lại nghĩ đến Kỳ công tử phản bội kia, trong lòng không khỏi có chút đồng cảm với cô, mà câu nói "Giáo chủ mặc dù tội ác tày trời, nhưng đối với chúng ta cũng không tệ" hiện ra trong đầu hẳn vô cùng rõ ràng, trong phút chốc lòng hẳn hơi phức tạp.

Đứng đầu một giáo phái, xung quanh lại có những thiếu niên xinh đẹp, nhìn có vẻ cực kỳ mỹ mãn, nhưng nói cho cùng... cô thật ra chỉ là một người cô đơn, cho dù có đối xử tốt với thuộc hạ thế nào đi chăng nữa, cuối cùng cũng khó tìm được một người thật lòng.

Im lặng một lúc sau, Bùi Thiếu có phần mềm lòng đồng thời cũng hơi buồn lòng đề phòng, khẽ nói: "Lúc trước cũng không có gì đặc biệt, chỉ là..." Hắn dừng một chút, nhắm mắt lại: " chỉ là bây giờ hơi nhớ canh cá của mẫu thân hầu." Chuyện như vậy không nhắc đến thì thôi, một khi nhắc đến, cảm thấy vô cùng xấu hổ.

Giang Nam nhiều sông, nước trong cá mập, canh cá óng bạc nóng hổi vừa tươi mới vừa ngọt, trước kia cứ hai ba ngày lại có trên bàn ăn, bây giờ xa xôi nhớ lại cứ ngỡ đã là kiếp trước...

Thấy hẳn như thế, Ngữ Kỳ đầu tiên là có chút đồng cảm, tiếp theo là vui vẻ. Bùi Thiếu Uyên này ngày thường giống như một khối sắt cứng rắn, cô không nghĩ tới thuận miệng hỏi một câu lại có thể hỏi ra được điểm đột phá này. Lúc trước cho dù cô có là Chu U Vương quyết đoán đốt lửa để giành chủ hầu, cũng không biết làm sao để có thể giành được nụ cười của Bao Tự mặt lạnh Bùi Thiếu Uyên, nay cơ hội tốt ngay trước mắt, cô tất nhiên phải bắt lấy.

Cô khẽ cười, đặt tay lên bàn tay hẳn: " Muốn ăn cá thì cứ nói sớm với bốn tọa là được, cũng không phải..." Vốn dĩ cô còn đang định ra vẻ ngang ngược nói "cũng không phải là chuyện to tát gì" nhưng đột nhiên cô nghĩ đến một chuyện.

Nơi này không phải là Giang Nam, không có nhiều sông lớn sông nhỏ, nguồn nước duy nhất chính là nguồn nước lạnh từ vực băng Cao Nguyên.

Nhưng nụ cười của cô chỉ cứng ngắc trong chớp mắt, sau đó lại trở lại vẻ ung dung: " Bốn tọa nhớ cá tuyết của Thiên Sơn cũng giống như vậy, thịt mềm vị lại tươi mới, chỉ có điều dưới nước băng lại khó sống. Thế nhưng cũng không phải là chuyện lớn gì, chuẩn bị một chút, ngày mai chúng ta khởi hành, chẳng qua đi khoảng một ngày mới đến được đỉnh Thiên Sơn. Đúng rồi, còn phải mang thêm hai đệ tử hầu hạ để nướng cá..."

Bùi Thiếu Uyên kinh ngạc nhìn cô: " Há?"

Hắn chẳng qua chỉ nói một câu vậy thôi, sao mà đã phát triển đến mức cần huy động lực lượng đến vậy?

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 9 - Chương 92: Nam phụ bị hủy dung (end)

Đám người lên Thiên Sơn khá vội vã, thời gian đi đường cũng chỉ mất có ba ngày, nhưng trong ba ngày ngắn ngủi này, dù cho Bùi Thiếu Uyên không muốn cũng phải thừa nhận rằng, có gì đó đã từ từ thay đổi.

Từ lúc cô tặng bí kíp võ công, hẳn nhận; lúc cô tự mình dạy bảo, hẳn học; lúc cô truyền công lực; hẳn lấy – khi đó, mặc dù rất cảm kích, nhưng hẳn có thể nói với mình rất chắc chắn rằng, những điều này chỉ là vì cô giữ lời hứa, chờ sau khi báo thù, tận tụy làm việc cho cô mười năm, nợ ân tình gì cũng có thể trả được.

Sau đó, cô lại cho hẳn chuyển vào tiểu viện, y phục đệ tử bình thường biến thành trang phục hoa lệ quý giá, vốn là cách mấy ngày mới được đến đại điện đứng hầu lại biến thành tự do ra vào đại điện không cần thông báo, đám thiếu niên ở cùng mình ngày trước nay nhìn thấy mình từ xa đã phải cúi đầu hành lễ lùi đi...Bùi Thiếu Uyên cảm thấy, mình nghiễm nhiên đã trở thành Kỳ công tử thứ hai.

Thế nhưng nếu chỉ như vậy, hẳn cũng vẫn có thể nói với chính mình, đó cũng chỉ là do cô bị sự phản bội của Kỳ công tử chọc giận, chọn bừa mình lên thay thế vị trí của Kỳ công tử.

Nhưng lần này thì khác.

Kỳ thật, theo lý mà nói, lúc này hắn còn chưa trả được thù, phải cầu cạnh cô, một câu nhớ nhà buột miệng nói ra kia, cô cũng không cần phải để ý, thế nhưng cô lại rất nghiêm túc suy xét.

Tuyết phủ trắng núi, gió rét quất vào mặt, ngược mắt nhìn lên, trời đất cũng hòa một màu trắng như tuyết, không còn bất cứ màu sắc nào khác.

Hồ tuyết rộng lớn mênh mông không một bóng người, yên tĩnh như thể một thế giới khác.

Hai người đứng cạnh nhau một lát, Ngừ Kỳ kéo kéo áo khoác lông chồn đen trên người, xoay người lên xe ngựa, Bùi Thiệu Uyên im lặng không nói, cũng đi lên theo.

Để lại hai tên đệ tử đã lạnh đến tái mét mặt mày, liếc nhìn nhau một lát, không hẹn mà cùng nhìn xuống mặt hồ, vừa vươn tay phóng toàn bộ tuyết học cả đời mình ra, một tiếng "ầm" vang lên, hai cột nước cao phồng vút lên, giống như hai con rồng tuyết đang lao thẳng lên trời, cảnh tượng vô cùng hùng vĩ tráng lệ, nhưng hai người lại không có tâm tình để ngắm, đáng thương mà quần vật áo lên, nhanh chóng bắt lấy mấy con cá đen béo mũm vừa đánh được ra kia, thế nhưng vừa cầm được cá, hai người đã thấy không ổn, eo uột quai dẹt như thể đã bị rút sạch xương, hiển nhiên là hai người họ đã quá mạnh tay, mấy con cá này đã không còn sống.

Hai tên đệ tử này đều xuất thân Minh điện, võ công đủ để khuấy đảo cả võ lâm Trung nguyên, giờ phút này lại bị sai đi bắt cá, nếu nói lòng không oán hận thì cũng không phải, nhưng hai người họ cũng không dám mở miệng oán trách nửa câu, im lặng vớt cá chết đi, mặt lạnh tiếp tục công việc dùng tuyết học "bắt cá".

Ở một chỗ khác, màn xe vừa hạ xuống, cả thế giới lạnh giá dường như đã bị nhốt ở bên ngoài, trong xe vô cùng ấm áp, chỗ ngồi phủ một lớp lông hồ ly rất dày, vô cùng mềm mại, lò than dưới chân cũng dùng loại than đá tốt nhất.

Vị giáo chủ quần áo lông chồn mướt mướt dựa vào ghế, tay ôm ấm lò bằng vàng, thoải mái thở dài, sau đó mới ngược mắt nhìn Bùi Thiệu Uyên đang ngồi cách mình rất xa kia mà nở nụ cười: "Đợi khoảng một canh giờ nữa, hai tiểu tử kia chắc cũng có thể mang cá lên." Dứt lời, cô lại vô vô chỗ ngồi bên cạnh: "Lại đây, ngồi gần cái lò chút."

Đến khi hắn cứng ngắc dịch về phía đó, Ngừ Kỳ cũng vươn tay phui tuyết rơi trên vật áo hắn xuống, ấm lò sưởi tay cũng đưa luôn cho hắn, còn mình thì xoay người rút một chén trà nóng, nhấp từng ngụm, từng ngụm.

Thấy cô không nói gì nữa, chỉ yên lặng uống trà, Bùi Thiệu Uyên cũng dần bình tĩnh, tựa vào vách thùng xe lẳng lặng nhìn ánh lửa đang bập bùng cháy.

Nơi đây cách xa Ma giáo, tựa như điểm tận cùng cõi đời, tất cả thù hận đứng trước mặt hồ rộng lớn dịu dàng kia dường như đều trở nên nhỏ bé không đáng nói, khiến người ta cảm thấy tâm tình bình lặng. Hơn nữa, không khí trong thùng xe không lớn lúc này cũng rất hài hòa thoải mái, ánh sáng màu cam khiến mọi vật dụng đều được nhuộm lên vẻ ửng đỏ ấm áp, giờ phút này, hắn cảm thấy thân kinh căng thẳng lúc ở trong Ma giáo đang từ từ được nơi lỏng, toàn thân bỗng thấy mệt mỏi, mệt mỏi đến độ chỉ muốn ngủ một giấc thật dài, không bao giờ muốn mở mắt ra nữa.

Trong lúc mơ mơ màng màng, vai bỗng nặng hơn, hắn mông lung mờ hé mắt ra, chỉ thấy trên người mình được phủ thêm một tấm chăn, bên tai có người thấp giọng nói, "Ngủ đi." Giọng nói ấm áp, dịu dàng.

Cảm thấy yên tâm, hắn lại thiếp đi.

Lúc tỉnh lại, chỉ nghe thấy bên tai có tiếng lật sách sột soạt, mùi vị đồ ăn ngon quanh quẩn bên chóp mũi, khiến người ta bỗng cảm thấy đói. Hắn mở mắt ra, thấy giáo chủ đang dựa vào thấp, nhằm chán lật sách, chiếc bàn trà bên cạnh cũng đã đặt một bát canh cá, một đĩa cá hấp cùng một đĩa cá nướng.

Ngừ Kỳ thấy hắn đã tỉnh, mỉm cười, đặt sách xuống, tự tay múc canh cho hắn: "Người tỉnh thật đúng lúc, bọn họ vừa mới bùng lên."

Canh nóng hầm hập, vừa vào miệng đã tan ra, vô cùng thơm ngon. Tuy tài nấu ăn của hai tên đệ tử kia cũng không tốt, nêm nếm cũng rất tùy tiện, nhưng bù lại cá tươi nước tốt, cho dù là người đã ăn Sơn hào hải vị khắp nơi như Ngừ Kỳ vừa uống một ngụm cũng không thể không gật gù.

Ngụm thứ nhất vừa vào miệng, Bùi Thiệu Uyên đã sững sờ, nhìn cái bát nửa ngày mới giật mình tỉnh lại, múc ngụm thứ hai...

Bữa tiệc cá này không hiểu sao khiến hắn cảm thấy hốt hoảng, hốt hoảng đến mức hắn không hề nhận ra mấy cái bàn đã bị bùng xuống từ lúc nào.

Đến lúc hoàn toàn tỉnh táo, đối diện với một đôi mắt ẩn chứa nét cười, hắn không khỏi sững sờ, đối phương thấy vậy, khẽ cười, cố gắng quay đầu đi nhìn nơi khác, thản nhiên nói: "Nếu người thấy ngon, lần sau chúng ta lại đến, dù sao cũng không phải việc khó khăn gì."

Không biết có phải vì trong xe quá ấm áp hay không, hắn chỉ cảm thấy đầu óc hỗn loạn, cũng không biết nên làm gì, chỉ vô thức nhếch môi cười.

Ngừ Kỳ tuy mang dáng vẻ lười nhác, nhưng thật ra đều ngầm chú ý về mặt của hắn, thấy hắn vậy mà lại nở nụ cười hiếm hoi, suýt nữa thì ném mất chén trà đang cầm.

Bùi Thiệu Uyên bình thường luôn có vẻ lạnh lùng thản nhiên, nụ cười giờ phút này khiến người ta có cảm giác như miếng băng mỏng chợt nứt ra, băng tan tuyết hòa, hơn nữa hắn còn vừa mới tỉnh lại, ánh mắt vẫn còn chút mơ màng, có vẻ biếng nhác, chiếc áo lông hồ ly lại càng tôn thêm khí chất công tử cao nhã thoát tục của hắn, làm cô bỗng thấy thảng thốt.

Thế nhưng hắn không ngược mắt nhìn cô, đầu vẫn gục xuống, bởi vậy không thấy được vẻ mặt kinh ngạc của cô, trầm ngâm nhìn tấm thảm lông dê trong xe một lát, không biết chợt nhớ đến điều gì, hắn lại cúi đầu sâu hơn, thì thầm nói cảm ơn.

Nếu tai cô không thính, còn luôn luôn chú ý đến hắn thì có lẽ cũng không biết hắn vừa mới mở miệng, câu cảm ơn kia rất nhẹ, nhẹ đến độ như đã bị tàn lửa tí tách che mất.

Ngữ Kỳ không nhìn được mà bật cười, bỗng có ý muốn đùa giỡn, cố ý đến gần trước mặt hắn, thấp giọng nói: "Vậy người muốn cảm ơn ta thế nào?"

Cô dùng "Ta" mà không phải "Bồn tọa", ngữ điệu mềm mỏng, có chút ý cười.

Tại mảnh đất xa xôi im lặng này, hai người dường như không hẹn mà cùng vứt bỏ tất cả nỗi buồn ngày vẫn đeo, khoảng cách như có như không dường như cũng hoàn toàn biến mất tại nơi này.

Cô đứng quá gần, hô hấp của Bùi Thiếu Uyên như bị nén lại, chỉ cảm thấy vành tai nóng rần, lại không thể lùi lại, khẽ quay đầu đi, im lặng không nói.

Nhưng Ngữ Kỳ không muốn buông tha cho hắn, vươn tay vén tóc hắn lên, quẩn quanh đầu ngón tay: "Ta đã kể với người, sư phụ ta – giáo chủ đời trước, cũng là người Trung nguyên chưa?... Khi ta vừa bước ra khỏi Minh điện, lần đầu tiên nhìn thấy sư phụ, khi đó, trên mặt ta, trên tay ta dính đầy máu, đến cả ánh mắt cũng nhuộm máu đỏ lẫm, còn sư phụ ta, vẫn mặc một bộ y phục trắng như tuyết, dù không cười, đôi mắt khỏe mắt cũng nhuốm vẻ ôn hòa.... Đó là lần đầu tiên ta thấy mình thật sợ hãi.... Mười năm vội vã qua đi, sư phụ đã không còn, ta đã trở thành giáo chủ, lại được gặp người Trung nguyên một lần nữa...." Cô ngừng một lát, không kể tiếp, mà chỉ nở nụ cười: "Sư phụ luôn nhớ đến "Nhất xuyên yên vũ, mãn thành phong như" (1), nhưng ta chưa bao giờ được nhìn thấy cảnh tượng ấy."

Hai câu thơ trong bài thơ Thanh Ngọc Án của Hạ Chú. Tạm dịch: Một sáng mưa khói, đầy thành gió giăng.

Bùi Thiếu Uyên cuối cùng cũng hiểu được sự "Đối xử khác biệt" mấy ngày nay là do đâu nhưng vẫn cảm thấy không thoải mái, chỉ cảm thấy có chút khó chịu khó hiểu.... Dù thế nào, bị người khác xem như vật thay thế.... tóm lại là không ai sẽ cảm thấy dễ chịu.

Ngữ Kỳ thấy sắc mặt hắn thay đổi liền biết hắn nghĩ nhiều, bật cười thành tiếng: "Ta chỉ ngưỡng mộ sư phụ mà thôi, sao có thể đến như người nghĩ chứ?"

Hắn sừng sốt, vàng tai cũng theo đó mà ửng đỏ, im lặng một lát, vẫn khó khăn mở miệng, "Kỳ thật....ta có thể dẫn người đi xem." Lời vừa thốt ra đã cảm thấy không ổn, nếu cô muốn xem thì có thể tự đi xem, mình xen vào làm gì?

Ai ngờ cô lại bật cười khanh khách, thu tay lại, lùi về phía sau: "Được, khi nào đi?"

Sau khi trở về từ Thiên Sơn, hai người nhớ lại những lúc ở chung trước đây, dường như có điều gì đó đã lặng lẽ xảy ra...

Bùi Thiếu Uyên trước đây vào trong điện nếu không đứng thẳng tắp thì cũng ngồi cứng đờ, lúc này mặc dù không đến mức có thể nằm tùy tiện trên tháp nhưng cũng đã có thể ngồi thả lỏng, những ánh mắt hai người vô tình gặp nhau, cũng ẩn ý hơn xưa rất nhiều, thỉnh thoảng Ngữ Kỳ còn có thể cười đùa một chút, sau đó lại rũ mắt, tiếp tục đọc sách.

Có khi cô tỉnh lại trên tháp, sẽ nhìn thấy hắn thoải mái tựa vào bên cạnh mà nghiên cứu kiếm pháp, cô cũng thuận theo tự nhiên mà dựa vào cạnh hắn, thấp giọng chỉ bảo vài câu sau đó lại nằm tiếp, lười biếng nhìn hắn: "Cũng không còn sớm nữa, người có đói không?"

Ở cùng nhau mấy ngày nay, công tử Bùi gia cũng hiểu được hàm ý trong câu nói của cô, nếu lúc này hắn đang đọc đến chỗ hay thì sẽ tùy tiện đẩy đĩa bánh trên bàn trà sang chỗ cô, nếu đọc chán rồi, sẽ đi xuống gọi người nấu cơm.

Sau khi ăn cơm xong, Ngữ Kỳ liền ôm một tách trà xanh, chậm rãi nhấp nháp, một cánh tay nhàn rỗi liền bắt đầu đùa chút cổ trùng.

Lúc đầu, Bùi Thiếu Uyên hoàn toàn không thể chịu đựng được việc vừa ăn xong đã phải nhìn thấy thứ đó, thường dùng vẻ mặt không tốt lui ra ngoài. Sau đó cũng quen dần, thậm chí còn có thể liếc mắt nhìn, những lúc như vậy, cô thường rất hào phóng mà cho hắn nhìn, còn giới thiệu tí mĩ đây là loại cổ gì, nuôi thế nào, làm thế nào mới có tác dụng... Nói đến lúc sắc mặt hắn đen sì mới chịu dừng lại.

Cứ vài ngày như vậy, hắn mới nhận ra cô đang cố ý trêu chọc mình, cũng liền trưng khuôn mặt bình tĩnh xem cô đùa trái nghịch phải.

Mấy tháng trời nhanh chóng trôi qua, chớp mắt đã đến mùa xuân, Ngữ Kỳ thấy độ thân mật cùng độ hào cảm đã dâng lên không ít, mà muốn tiến thêm một bước, phải giúp hắn chấm dứt tâm sự trong lòng – người này nếu không báo thù xong, thì cũng không có tâm tình phong hoa tuyết nguyệt.

Vì thế cô chọn thời cơ thích hợp, tỏ ý bằng tu vi võ học hiện giờ của hắn, lấy đầu của tên tặc Dư kia đã không còn là việc khó khăn, hắn có thể xuống núi. Không có việc gì có thể làm cho Bùi Thiếu Uyên hắn sốt ruột, chỉ có chuyện báo thù là hắn luôn để trong bụng, vừa nghe lời cô nói, cũng không lảng nhảng mà đi thu thập hành lý.

Đến khi hắn chào từ biệt, Ngữ Kỳ lặng lẽ nhìn hắn một lát, xoay người đến bên bàn trà, rót một chén trà cho hắn, nhìn hắn uống hết mới mỉm cười, tiến sát lại gần: "Đi sớm, về sớm."

Bùi Thiếu Uyên còn nghĩ cô sẽ dặn dò hắn một hai câu, ai ngờ cô không nói thêm gì nữa, khoan thai nhắc hắn đi sớm về sớm, không thấy chút lo lắng. Như thể cô chắc chắn rằng mình có thể thắng Tà Dư, cũng chắc chắn rằng sau khi báo thù, hắn nhất định sẽ trở về. Khoe mẽ hắn không khỏi nhếch lên, ừ một tiếng.

Đội Bùi Thiếu Uyên đi rồi, Ngữ Kỳ mới thu lại nụ cười bên môi, sai bảo đệ tử đứng bên cạnh: "Gọi Minh Thập Lục, Minh Thập Thất đến đây."

Thập Lục cùng Thập Thất là hai đệ tử cùng đi Thiên Sơn hôm ấy, đều đến từ Minh điện, bản lĩnh cao cường, qua ba ngày đồng hành kia, rốt cuộc cũng quen hơn chút so với đám đệ tử bình thường.

Hai người này vậy mà hợp nhau, lúc tới đều mặc một bộ y phục màu đen, kính cẩn quỳ gối nghe dặn dò.

Ngữ Kỳ phát tay cho bọn họ đứng lên, "Hai người các người theo sau Bùi công tử, không được kinh động đến hắn.... Nếu thấy hắn muốn ra tay với một nha hoàn Tà gia tên là Lục Uyển Uyển mới ra tay ngăn cản một chút, nếu hắn muốn làm gì khác, cũng đừng xen vào.... Đến khi tất cả chấm dứt, giúp bồn tọa chuyển một câu cho hắn..."

Thập Lục thông minh hơn Thập Thất một chút, hành trình ba ngày đi Thiên Sơn đã khiến hắn thăm dò được quan hệ giữa hai người, nghe xong câu đó mới lớn mật ngắt đầu hỏi: "Giáo chủ, ngài thật sự cam tâm thả Bùi công tử đi sao?"

Ngữ Kỳ liếc nhìn hắn, nhìn đến lúc hắc y thiếu niên cúi đầu xuống mới cười âm hiểm: "Nói có lệ mà thôi, hắn nếu cố tình muốn đi, hai người các ngươi cho dù có trời cũng phải lùi được hắn về đây cho bản tọa." Nếu sự việc đến mức ấy, Bùi Thiếu Uyên cũng thật không ra sao, cô cũng không cần phải tiếp tục ôn tồn, trực tiếp chơi trò giam cầm là được, nếu may mắn, hắn mắc phải chứng Stockholm (2) tổng hợp, liền coi như là hoàn thành nhiệm vụ.

(2) Hội chứng này sinh tình cảm với người ngược đãi, đối xử không tốt với mình.

Thập Lục, Thập Thất nhận lệnh lui ra.

Có lẽ do lúc này Bùi Thiếu Uyên được cô bảo vệ quá kỹ, hắn không có vì chịu nhục ở Ma giáo mà hắc hóa nghiêm trọng như trong nguyên tác, bởi vậy lần này hắn cũng không tàn nhẫn đến độ diệt cả nhà Tạ gia, mà chỉ lấy đầu Tạ Dự treo trên cửa thành, lại đi bái tế cha mẹ.

Sau khi tất cả đã chấm dứt, gánh nặng đè trên vai hắn coi như cũng được đặt xuống, hắn lại không rõ vì sao mà không cảm thấy sung sướng chút nào, trong lòng chỉ có mờ mịt, người thân đã mất, kẻ thù cũng đã chịu quá báo, hắn nên đi đâu đây?

Giang Nam đang mùa tơ liễu bay đầy thành, một sợi tơ trắng chạm nhẹ xuống đầu vai hắn, Bùi Thiếu Uyên không hiểu sao lại nhớ đến lúc mình gặp người ấy, bóng dáng trong bộ tể bào mềm mại trắng như tuyết.

"Bùi Thiếu Uyên, bản tọa biết ngươi không phải người tầm thường, chỉ cần có thời gian sẽ thành châu báu..."

"Không quen? Không sao, một ngày nào đó ngươi sẽ quen, còn nhiều thời gian."

"Hoặc là sống huy hoàng hơn tất thảy, hoặc là trực tiếp chết đi...Không có Minh điện, cũng sẽ không có bản tọa của ngày hôm nay."

"Lần này cảm lấy mà không bôi cẩn thận, bản tọa cũng chỉ có thể để ngươi theo bên người ngày ngày nhắc nhở."

"Bản tọa quả nhiên không nhìn lầm người...Cái gọi là chi lan ngọc thụ, tuyết sơn thanh tùng làm sao xứng với Thiếu Uyên?"

"Bản tọa nhớ tuyết ngư ở Thiên Sơn cũng không tệ, thịt mềm vị ngon, có điều rời nước tuyết liền khó mà sống nổi..."

"Sư phụ luôn nhớ đến "Nhất xuyên yên vũ, mãn thành phong như", ta lại chưa bao giờ được nhìn thấy cảnh tượng ấy."

Cuối cùng cô nói....

"Đi sớm, về sớm."

Hắn sững sờ nhìn soi tơ đã bông bành bay kia, khoe môi vẽ nên một đường cong dịu dàng.

Cõi đời này tuy bao la rộng lớn, cũng luôn có người chờ hắn quay về.

Công tử Bùi gia xoay người lên ngựa, phi thẳng về phía Tây.

Thập Lục, Thập Thất ẩn nấp gần đó liếc nhìn nhau, biết chút lời nói giáo chủ dặn dò kia không cần phải chuyển lại nữa.

Lại đến ngày tế thần mỗi năm một lần, núi xanh vẫn như trước, mờ mịt dịu dàng, ánh mặt trời màu vàng xuyên qua rặng mây, phủ xuống hàng trăm giáo chúng.

Bùi Thiếu Uyên phi ngựa chạy vội đến, cách tế đàn hơn trăm mét mới ghim ngựa lại, từ xa nhìn bóng dáng thon dài trong bộ tể bào trắng như tuyết kia.

Nhạc công áo trắng vẫn đang đàn bài ca dao viễn cổ, Bạch y giáo chủ thần nhiên điều chỉnh tay áo, dường như nhận thấy tầm mắt của hắn, ý cười nhàn nhạt giấu trong ánh mắt khẽ lướt qua hắn, đến khi chạm phải tầm mắt của hắn lại dày thêm ba phần, tao nhã như ngày đầu gặp mặt.

- - - - -

* kết cho những người thích OE - kết cho một thế giới nhẹ nhàng!!!

p/s: (có chút tiếc nuối)*nam phụ chưa được chữa khỏi mặt để anh tự tin hơn khi đứng cạnh nữ 9 (T. T)*

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 10 - Chương 93: Nhân vật phản diện là thành chủ Quỷ thành (1)

Đó là một chiếc kiệu hoa màu đỏ son nhìn qua có vẻ khá tinh xảo và rộng rãi. Do bước chân người phu khiêng kiệu rất vững vàng nên người ngồi trong kiệu không hề cảm thấy lắc lư chút nào. Xuyên qua tấm màn kiệu khẽ phất lên mỗi khi có gió thổi qua, chỉ thấy bên ngoài là một vùng đất hoang tàn đổ nát, thừa thớt bóng người.

Thật là kì lạ, nhà ai lại gả con gái vào ban đêm thế này? Chưa kể xung quanh không hề vang lên bất kì tiếng chiêng trống nào, không gian tĩnh lặng đến mức khiến lòng người hoảng sợ.

Ngữ Kỳ khẽ cúi đầu xuống, chỉ thấy trên người mình đang mặc giả y đỏ thẫm, trang điểm như một tân nương, nhưng chiếc khăn đỏ vốn nên trùm trên đầu nguyên chủ lại bị người này siết chặt trong tay. Nàng nhú nhú mày, lại khẽ liếc nhìn về phía cô bé mặc đồ nha hoàn đang ngồi cạnh mình, sau khi quan sát cô nhóc đó thật kỹ từ trên xuống dưới mới nghiêm mặt nhìn về phía trước.

Một lượng lớn dữ liệu và thông tin ập đến, nàng lại bắt đầu công việc tiếp nhận nội dung kịch bản sẵn có.

Đây là một quyển tiểu thuyết nói về những chuyện yêu ma quỷ quái, đại khái là câu chuyện viết về nam chủ Lý Tiêu Dao am hiểu thuật pháp và nữ chủ Hứa Linh Linh có gương mặt thanh tú vân du từ hải hàng phục yêu ma. Cho dù Ngữ Kỳ là một người cực kỳ chuyên nghiệp cũng không thể không bật cười trước cái tên của nam nữ chủ. Gì mà Lý Tiêu Dao, lại còn Hứa Tinh Tinh, không biết tác giả này thích Tiên Kiếm kỳ hiệp truyện đến mức nào?

Trở lại chuyện chính, mục tiêu công lược lần này của nàng chính là nhân vật phản diện được định trước là sẽ bị nam chủ tiêu diệt ngay mở đầu truyện – thành chủ Quý thành Phó Khinh Hàn. Người này trăm năm trước vốn là quốc vương trẻ tuổi của một tiểu quốc, sau khi bị nguyên rủa biến thành không ra người không ra quỷ, không già không chết, quốc gia dưới sự thống trị của hắn cũng biến thành Quý thành âm u.

Cứ mười năm một lần, Phó Khinh Hàn sẽ vì lời nguyên mà mất đi ý thức, biến thành yêu ma giết người điên loạn, chỉ khi nào ăn được trái tim của người con gái yêu hắn say đắm mới có thể tỉnh táo trở lại.

Để tránh việc Phó Khinh Hàn hóa thành yêu ma, cách mười năm Quý thành sẽ mở cửa một lần, dân chúng xung quanh khi Quý thành mở cửa phải đưa một tân nương vào thành để hiến tế.

Câu chuyện bắt đầu từ lúc này. Tân nương bị chọn lần này chính là Lâm Ngữ Kỳ. Lâm gia dĩ nhiên không đành lòng để nữ nhi đi chịu chết nên đã dùng trăm lượng bạc mua một nha đầu thanh tú từ thôn trang nhỏ cách đây mười dặm, cũng chính là nguyên nữ chủ Hứa Linh Linh làm nha hoàn gả theo. Người Lâm gia nhét nàng ta vào trong kiệu cùng với Lâm Ngữ Kỳ để hai người trên đường đi đôi ý phục cho nhau, cũng có thể nói là để Hứa Linh Linh thay thế Lâm Ngữ Kỳ trở thành tân nương chắc chắn phải chết của chủ nhân Quý thành. Còn Lâm Ngữ Kỳ chờ đến mười năm sau lúc cửa thành mở ra sẽ lặng lẽ trốn ra ngoài, mặc dù mất mười năm thanh xuân nhưng vẫn giữ được tính mạng.

Lâm gia làm như vậy tất nhiên cũng không phúc hậu gì, cũng may Phó Khinh Hàn không hiểu sao lại yêu Hứa Linh Linh, cho dù bị nổi thống khổ biến thành yêu ma đây vò chín ngày chín đêm cũng không muốn giết nàng ta, lại sợ khi mất lí trí sẽ làm tổn thương nàng ta, không thể làm gì khác hơn là tự tổn thương bản thân để giữ vững tinh táo. Cứ như vậy, khi sức mạnh bị suy yếu, hắn bất hạnh bị Lý Tiêu Dao trùng hợp đi ngang qua tiêu diệt, còn Hứa Linh Linh chỉ buồn bực mấy ngày đã cảm vũ khí đi theo Lý Tiêu Dao ngao du bốn bể rồi.

Tiếp nhận kịch bản xong, Ngữ Kỳ đã thấy Hứa Linh Linh bên cạnh đang rung rung bắt đầu cởi quần áo ra —— trong cốt truyện có nhắc tới, ngoài việc cho 100 lượng ra, Lâm gia còn dùng tính mạng người nhà để uy hiếp Hứa Linh Linh, lúc này mới khiến cô nhóc không thể không chấp nhận an bài tàn nhẫn này.

Ngữ Kỳ dè tay nàng lại, "Đừng cởi."

Hứa Linh Linh run rẩy, không dám cử động, nghi ngờ ngược mặt lên.

Ngữ Kỳ không có tâm tư dây dưa cùng nàng ta, chỉ sầm mặt lại nói rất nhanh "Ta không có thói quen để cho một cô nương vô tội thay ta đi chết, cho dù dùng thủ đoạn này để sống sót thì hàng đêm ta cũng sẽ gặp ác mộng không thể ngủ yên...Người cũng không cần phải lo lắng, mười năm sau người mang theo bức thư chính tay ta viết đi ra ngoài, cha mẹ ta nhìn thấy tất nhiên sẽ không tiếp tục làm khó một nhà các người."

Cô nhóc vốn còn đang cố nén hai hàng nước mắt nghe nói như thế nhất thời ngẩn ra, Ánh mắt bỗng dưng bùng sáng rực rỡ, hai tay siết chặt ống tay áo nàng, vẻ mặt giống như bé gái mồ côi gặp lại cha mẹ ruột.

Hứa cô nương này dễ lừa như vậy, Ngữ Kỳ cũng không có bao nhiêu cảm giác thành tựu. Thu lại ống tay áo, yên lặng nhìn qua màn kiệu quan sát tình huống bên ngoài.

Đội đưa hôn tiễn cách Quý thành càng lúc càng gần, sắc trời càng lúc càng tối, trong không khí mùi tanh phát ra càng nồng nặc, theo bản năng bước chân của đám kiệu phu cũng dần chậm lại và thật khê khàng, trên từng gương mặt không cảm xúc đều có vẻ thận trọng, sợ hãi.

Ngữ Kỳ thấy cỏ khô bên đường cũng dần dần biến mất, ruộng đất không hiểu sao cũng từ màu vàng đất chuyển thành màu đỏ nhạt, tựa như thấm đẫm vô số máu tươi con người.

Bùn đất dưới chân cũng biến thành màu rỉ sét, đội đưa dâu lặng lẽ dừng lại, khê khàng đặt cổ kiệu xuống. Ngữ Kỳ biết có lẽ cửa Quý thành cách đó không xa, mà ý của kiệu phu chính là nàng nên xuống kiệu tự mình vào thành —— ngoại trừ tân nương và nha hoàn hồi môn ra, những người sống khác đều không được phép vào thành.

Ngữ Kỳ liếc nhìn Hứa Linh Linh, tiểu cô nương cũng coi như nhanh trí, vội vã nhảy xuống, một tay vén màn kiệu lên, tay còn lại đưa đến trước mặt nàng. Nàng nhếch khóe môi, đưa tay cho tiểu cô nương đỡ xuống kiệu, chậm rãi nâng mi mắt nhìn phía trước.

Sắc trời mờ tối khác thường, Quý thành tựa như một con mãnh thú đang nằm rạp xuống đất, im lặng mở to miệng máu dữ tợn về phía mọi người —— cửa thành mở ra.

Âm thanh vang dội khiến cho hắc khí xung quanh gào thét cuộn lại, trong lúc nhất thời trời đất u ám, cát bay đá chạy, làm cho đội đưa hôn phía sau bị bao phủ trong bão cát, đưa tay cũng không thấy được năm ngón.

Kì lạ nhất là cho dù gió cát cuốn cao bao nhiêu cũng không có một chút cát bụi nào rơi xuống người Ngữ Kỳ và Hứa Linh Linh, phảng phất như có một lá chắn vô hình đang che chở các nàng. Cho dù là như vậy, tiểu cô nương kia cũng đã sợ đến mức trốn phía sau nàng, không dám ngẩng đầu nhìn phía trước.

Ngữ Kỳ không để ý đến nàng ta, nàng thẳng lưng lặng lẽ nhìn sương mù dày đặc đen như mực quanh quẩn bên trong Quý thành. Đội đám sương mù từ từ tản đi, cảnh tượng bên trong dần dần trở nên rõ ràng ——

Bên trong Quý thành âm u cổ quái trái đầy tơ lụa đỏ thắm, hai hàng người hầu áo đỏ trùng trùng điệp điệp yên lặng cúi đầu, cung kính đứng hai bên đường, ánh sáng mờ ảo tỏa ra từ những chiếc đèn lồng đỏ thắm trong tay họ. Khắp nơi đều mang một màu đỏ rực nhưng không hề mang đến cảm giác vui mừng háo hức, ngược lại còn khiến người ta nhớ đến cảnh tượng đầu rơi máu chảy.

Ngay trong bầu không khí trầm lặng đè ép đến ngạt thở này, bỗng có tiếng vó ngựa vang lên từ phía sâu trong thành.

"Cộp cộp cộp..." Tiếng vó ngựa không nhanh không chậm, trầm ổn và mang theo quy luật từ từ lại gần bên này. Một con tuấn mã màu đen xuất hiện phía cuối hai hàng người mặc áo đỏ, nam nhân phía trên tuấn mã tóc đen áo đỏ, dáng người cao lớn, sắc đỏ rực lửa như vậy khi mặc lên người hẳn lại có vẻ lạnh lẽo và tiêu điều.

Bộ giá y trên người hẳn có kiểu dáng phức tạp nhưng lại đẹp đẽ quý giá. Viên cổ áo là một lớp lông màu trắng bạc mang lại cảm giác nhàn nhã, tay áo và vạt áo rủ xuống từng lớp từng lớp, ngay cả con ngựa cao lớn cũng bị che mất một nửa..

Đây là người từng làm quốc vương của một nước, hiện tại lại là chủ nhân của Quý thành, là phu quân tương lai của nàng — Phó Khinh Hàn.

Ngữ Kỳ cho rằng cũng giống như mô-típ trong các cuốn tiểu thuyết khác, sự xuất hiện đầy vẻ phách lối này của Phó Khinh Hàn nên kết hợp với một màn kết thúc tương tự như thế. Đại loại như nhì ngựa như bay tới nhấc bổng nàng lên, sau đó vô cùng phóng khoáng kéo căng dây cương quay đầu rời đi.

Ai ngờ hẳn lại không hành xử theo lẽ thường, chỉ một mực chậm rãi thúc ngựa đi về phía nàng, cũng không biết hẳn siết dây cương thế nào, con hắc mã kia rất biết điều dừng lại, sau đó Phó thành chủ lập tức nhảy xuống khỏi lưng ngựa, tư thế phóng khoáng, im lặng đứng trước mặt nàng. Tóc đen như mực, giá y đỏ rực, hẳn giống như loài yêu ma quỷ quái vừa xông ra khỏi cõi U Minh, cho dù chưa nói lời nào, nhưng khí thế áp bức xung quanh đã khiến hẳn đáng sợ như Diêm Vương.

Hắn từ từ cúi đầu lộ ra nốt chu sa âm u giữa hai đầu chân mày, đôi mắt sáng như nước và trong veo đến không ngờ ấy liếc khẽ về phía này, chỉ là chệch dưới khóe mắt có hẳn một vết đỏ nhạt, yêu khí trùng trùng. Nhưng quả thật, hẳn rất tuấn tú, giống hệt như trong nguyên tác đã miêu tả, từ đuôi mày tới khuôn cằm không có chỗ nào là không đẹp, tất cả đều có thể vẽ thành một bức tranh. Cho dù có khiến người ta cảm thấy sợ hãi đến tột cùng, nhưng cũng không có một nữ nhân nào có thể chống lại nổi sự mê hoặc đến từ gương mặt này khi phải sớm chiều ở chung.

Ngữ Kỳ nhìn thẳng vào mắt hắn một lúc, nàng cũng không lấy gì là ngạc nhiên, chỉ luôn duy trì một sự yên lặng đúng mực.

Thấy nàng không sợ hãi không trốn tránh, còn vô cùng bình tĩnh nhìn thẳng vào mắt hắn, Phó Khinh Hàn vô thức nhìn lại nàng một lúc lâu, sau đó mới chậm rãi vươn tay với nàng.

Hứa Linh Linh bị dọa sợ phát khiếp, núm tay nàng rất chặt đến mức phát đau, Ngữ Kỳ chỉ âm thầm siết lấy tay nàng ta an ủi một chút rồi nhẹ nhàng tách ra dưới lớp tay áo rộng thùng thình, sau đó gior tay lên chậm rãi đặt vào lòng bàn tay hắn.

Bàn tay hai người đặt chung với nhau đều trắng muốt tựa như bạch ngọc, xương ngón tay thon dài, nhưng móng tay nàng đầy đặn mượt mà lại hơi hồng hồng, còn móng tay Phó Khinh Hàn lại như người trổng độc vậy, một màu đen đậm, cô cùng kì lạ, khiến người khác sợ hãi..

Ngữ Kỳ vờ như không nhìn thấy, Phó Khinh Hàn cũng không thêm để ý, chỉ nhẹ nhàng cầm tay nàng kéo tới trước hắc mã, dùng đuôi mắt đỏ nhạt yêu dị khẽ liếc nàng, dường như có ý muốn nói nàng hãy lên ngựa.

Cũng may hiện tại chủ nhân thân thể này là nàng, nếu đổi lại là những tiểu thư khuê các ngay cả cửa nhà cũng không ra trước kia, sợ là thấy tuấn mã cao lớn như vậy tránh cũng không kịp, sao có thể biết phải lên ngựa thế nào?

Có điều cho dù những tân nương trước muốn trốn cũng không còn kịp rồi, không thể lên ngựa cũng sẽ bị bắt ép đi lên, sợ rằng không có ai sẽ phối hợp giống nàng. Có lẽ đây cũng là lần đầu tiên hẳn thấy một tân nương như vậy, mới có thể nảy ra ý nghĩ để nàng tự mình leo.

Nhưng hiện tại nàng đang mặc giá y đỏ thắm vừa có thắt eo lại có đuôi dài, chỉ thích hợp để chậm rãi nhàn nhã đi bộ, còn nếu muốn xoay người lên ngựa...thực sự có chút khó khăn.

Quên đi, dù sao cũng không phải không được, nàng cũng không muốn giả vờ ngại ngần để chiếm lấy chút thương hại bằng những việc thế này.

Ngữ Kỳ hít sâu một hơi, cũng không quan tâm gì đến phong thái của một tiểu thư khuê các nữa, vén vạt váy lên, ngay khi giầy thêu gấm lên bàn đạp bèn vịn lấy tay hắn đẩy cả người lên, chỉ giây lát sau nàng đã yên vị trên lưng ngựa. Mặc dù động tác có hơi ngập ngừng do y phục không được phù hợp cho lắm, nhưng may là nền tảng trước đó vẫn còn, không làm ảnh hưởng quá nhiều đến sự phóng khoáng của từng động tác.

Sau khi thở phào nhẹ nhõm, nàng chậm rãi chỉnh trang lại y phục, lúc này mới cúi đầu nhìn hắn. Trùng hợp Phó Khinh Hàn cũng đang nhìn nàng, hai ánh mắt khẽ bắt gặp nhau. Ngữ Kỳ mỉm cười một cách vô thức, hoàn toàn là do thói quen nghề nghiệp.

Phó Khinh Hàn ngăn ra, trong đôi mắt phượng trong trẻo như nước xuất hiện một chút ý cười rất khó nhận thấy, chẳng qua ý cười kia chỉ thoáng qua, tựa như chưa từng xuất hiện. Hắn cúi đầu che giấu tất cả thần sắc, từ trong tay nàng nhẹ nhàng nhận lấy dây cương, quay người lên ngựa một cách phóng khoáng, im lặng ngồi sau lưng nàng.

Vào giờ phút này hai người tiếp xúc quá gần, Ngữ Kỳ có thể cảm giác được vòng tay của hắn chỉ cách hông mình một chút, nhưng không có cái gì mà khí tức phái nam nóng bỏng từ ngực phát ra, chỉ có lãnh ý âm tà xuyên qua những lớp y phục truyền tới, tựa như đem nàng nhét vào cái hầm băng.

Cho dù là ý chí nàng kiên định cũng không nhịn được rung mình một cái. Cánh tay bên hông nàng hơi cứng lại, sau đó một giọng nói trầm thấp vang lên từ sau lưng, tuy rằng trong giọng nói ấy vẫn mang theo chút lạnh lẽo trống rỗng, nhưng cũng không thể che lấp được chất giọng dễ nghe và ngữ khí dịu dàng kia, "Ta xin lỗi, nàng rất lạnh sao?"

Ngữ Kỳ hơi sững sốt, nàng khẽ cười, chẳng trách những nữ nhân kia biết rõ phía trước là vực sâu tử vong vậy mà cứ hết người này đến người khác lao đầu nhảy xuống. Không phải các nàng quá ngu xuẩn, mà là cạm bẫy này quá mê người.

Một con người được bao bọc bởi khí chất âm trầm u ám như hắc, lại thêm vào lớp vỏ bọc đẹp để khiến người ta không cách từ chối nổi, chỉ cần hắc thì thầm với người những lời dịu dàng ân cần như vậy, người đã cảm thấy sự che chở bao bọc ấy như là chỉ dành cho một mình người trên thế giới này. Nếu vậy thì, những tiểu cô nương ngây thơ không hiểu sự đời kia làm thế nào có thể cự tuyệt đây.

Ngữ Kỳ cũng không lên tiếng, chỉ khẽ lắc đầu một cái tỏ ý không sao, sau đó lại khẽ nhắm hai mắt lại... Nếu hắc tỏ ra thâm tình như vậy, nàng cũng không có gì phải che giấu.

Nàng yên lặng chốc lát, khẽ nghiêng đầu, hơi nâng cằm tạo thành một độ cong duyên dáng, nhìn về phía hắc khẽ gọi, "Phu quân." Nàng gọi vô cùng tự nhiên, giọng nói êm dịu và không hàm chứa bất kỳ cảm giác ngả ngớn nào.

Mặc dù nội dung lời nói có vẻ tàn nhẫn và gay gắt, nhưng giọng nàng vẫn êm dịu đến mức làm tim người ta mềm đi như vậy.

"Chờ ta thích chàng rồi, chàng sẽ ăn tim ta... đúng không?"

Hai tay Phó Khinh Hàn cứng đờ, nhưng rất nhanh đã thả lỏng trở lại, những tân nương trước kia có người nào không rõ chuyện này đâu? Chỉ là cho tới bây giờ cũng không có ai trực tiếp vạch trần giống nàng mà thôi.

Hắc vẫn nhìn về phía con đường còn chìm trong sương đen phía trước, phi ngựa rồi đi trong cái nhìn chăm chú của hai hàng người hậu mặc áo đỏ. Đôi mắt hắc phẳng lặng như mặt nước, giọng nói vô cảm nhưng lại dễ nghe đến kì lạ vang lên, "Đó là chuyện của sau này, giờ nàng là thành chủ phu nhân, là chủ nhân thứ hai của tòa thành. Nàng muốn thứ gì sẽ có thứ đó, chỉ cần nàng muốn, chỉ cần ta có."

Ngữ Kỳ cho là hắc sẽ không trả lời, hoặc cho dù trả lời cũng là phủ nhận, nhưng không ngờ rằng hắc lại thừa nhận thoải mái như vậy, còn kèm thêm chút cung chiêu, không thể không thầm khen một tiếng trong lòng——chấp hành nhiệm vụ nhiều năm như vậy, lần đầu tiên nàng thấy có người thể hiện "sự dịu dàng tàn nhẫn" này đến mức nhuần nhuyễn như thế.

Nàng cũng không xiêu lòng vì những lời ấy, chỉ khẽ cười, "Vậy nếu như cái ta mong muốn cũng chính là tim của chàng thì sao?" Nàng quay đầu lại nhìn hắc, nở một nụ cười thần nhiên, "Lấy tim đối tim, rất công bằng đúng không?"

Hành động này của nàng nhìn như đang chọc giận hắc, nhưng chẳng qua chỉ là chôn một tiềm thức trong lòng hắc: không giống những tân nương lúc trước, muốn nàng thích hắc cần phải phí một phen tâm tư. Mà khi hắc chân chính bắt đầu nghiêm túc, tâm tư của hắc cũng đã thoát khỏi kiềm chế... Cuối cùng là ai đánh mất tim trước cũng không nói trước được.

Phó Khinh Hàn kiềm chế rất tốt, cũng không tức giận, chỉ coi như đây là lời của một đứa trẻ, khóe môi hàm chứa ý cười, cũng không lên tiếng, tựa như đang dung túng nàng.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 10 - Chương 94: Nhân vật phản diện là thành chủ Quỷ thành (2)

Bàn đạp bị Phó Khinh Hàn sau lưng chiếm mất, Ngữ Kỳ không có chỗ để chống, chỉ có thể mượn lực thất lưng duy trì tư thế ngồi. Nếu là thân thể khác thì không nói, đằng này lại là một tiểu thư khuê các một bước cũng không ra khỏi cửa, yếu ớt đến mức không tưởng, chỉ ngồi một lát trên lưng ngựa thôi mà lưng mỏi eo đau. Mặc dù vẻ mặt nàng vẫn không thay đổi nhưng cả người lại không nhịn được giật giật, tìm một tư thế thoải mái.

Phó Khinh Hàn vẫn nhìn phía trước, ngay cả ánh mắt cũng không di chuyển, nhưng lại nắm rõ toàn bộ động tác của nàng, "Nếu nàng mệt mỏi, có thể dựa vào ta." Giọng nói trầm thấp và dịu dàng, lại ẩn chứa chút lạnh lẽo trống rỗng, trong trẻo mà lạnh lùng, có phần phù hợp với khung cảnh hoang vắng của nơi này.

Ngữ Kỳ nghe vậy không khỏi quay đầu lại nhìn hắc, tóc mai cũng lướt nhẹ qua cằm Phó Khinh Hàn, hắc cũng không để ý, chỉ hơi nhích cằm, cũng không có phản ứng khác. Có lẽ là đội một hồi vẫn không thấy nàng mở miệng, mi mắt Phó Khinh Hàn hơi buông xuống, con người tĩnh lặng như mặt nước phẳng lặng nhìn nàng.

Ngữ Kỳ xuyên qua bờ vai của hắc nhìn phía sau, có chút thất thần——

Nơi này cách cổng thành khá xa, chẳng biết từ lúc nào đã xuất hiện những đám sương dày đặc bao phủ hai hàng người hậu mặc hồng y, chỉ còn lại hình dáng mờ mờ, ngược lại càng làm nổi bật đèn lồng hồng sa trong tay bọn họ, nhìn giống như vô số đèn lồng màu đỏ giữa trời chiều mờ tối tự do đi chậm rãi về phía trước, khiến bầu không khí xung quanh thêm một tầng quỷ dị khó tả.

Nàng chợt nhớ tới Hứa Linh Linh, nếu cô bé kia nhanh trí đi phía sau, hiện tại có lẽ là đang ở trong đội ngũ hồng y.

Phó Khinh Hàn thấy nàng hơi thất thần liền cho rằng nàng đang sợ hãi khung cảnh vắng vẻ trước mặt và dẫn người yên lặng đi phía sau. Cho dù có là vậy, đối với vị thành chủ Quỷ thành này mà nói, nàng đã được xem là một người rất gan dạ. Những tân nương trước đây đều sợ đến mức phát khiếp, cho dù hắc có kiên nhẫn an ủi thì những người đó vẫn khiến hắc cảm thấy phiền chán.

Nhớ tới dáng vẻ đám tân nương khóc nháo tóc tai bù xù, Phó Khinh Hàn khẽ nhíu mày, hai hàng lông mi đen dày như cánh bướm thoáng rũ xuống, che giấu vẻ tàn nhẫn chán ghét xẹt qua đáy mắt. Nhưng rất nhanh ánh mắt liền tĩnh lặng như nước, nhắc lên mi mắt nhìn về phía nàng——mọi việc có so sánh thì sẽ có phân chia cao thấp, giờ phút này, gương mặt an tĩnh của nữ nhân mặc giá y trước mắt hiển nhiên so với đám tân nương kia thì tăng thêm vẻ thanh tao lịch sự, dịu dàng khéo léo hơn, đương nhiên cũng khiến người khác phải liếc mắt nhiều hơn.

Chỉ từ điểm này, ánh mắt bình tĩnh của hắc không khỏi lộ ra chút nhu hòa, "Nếu sợ thì đừng nhìn nữa." Lời vừa dứt liền đưa năm ngón tay thon dài lên nhẹ nhàng che

mắt nàng lại, che đi vạm vỡ trời đất trong mắt nàng, chỉ để lại một mảnh bông tối tĩnh lặng.

Trong nháy mắt khi ngón tay của hắn đặt lên mắt nàng một cảm giác lạnh lẽo như ngọc thạch vừa lấy ra từ trong hầm băng ập tới, khiến nàng theo bản năng hơi rụt người lại. Sau khi phản ứng lại, nàng mới nhận ra hắn đang hiểu lầm, nhưng nàng cũng không giải thích, giữ im tư thế này một lúc sau đó mới quay đầu đi.

Phó Kinh Hàn nhẹ thả tay xuống, cho là nàng bài xích tiếp xúc với hắn, nhưng cái ý nghĩ này vừa mới xuất hiện thì nữ nhân này lại làm theo đề nghị lúc trước của hắn, hai trong mắt khép lại nhích vào lồng ngực hắn, còn nhân tiện xê dịch cả người luôn, không hề khách khí tìm một vị trí thoải mái nhất trong ngực hắn. Từ trọng lực kia xem ra hoàn toàn không giống mấy loại tiểu thư khuê các luôn giữ lễ, rụt rè yêu kiều dựa vào, mà thực sự như người không còn sức lực tựa vào ngực hắn nghỉ ngơi.

Thành chủ Quý thành ngẩn người, ánh mắt rơi xuống mái tóc trên đầu nàng, mang theo vài phần suy nghĩ đen tối phức tạp. Lúc trước nàng cả gan hỏi thẳng khiến hắn cho rằng nàng sẽ cự tuyệt sự tiếp cận của hắn để bảo vệ tính mạng mình, nhưng nhìn dáng vẻ không coi hắn là người ngoài của nàng, tựa như không có chút mâu thuẫn hay đề phòng gì...thật khiến người ta khó hiểu.

Hắn nhìn chằm chằm đỉnh đầu nàng suy nghĩ trong giây lát, sau đó mới dời ánh mắt, nhìn về phía cung điện ẩn trong lớp sương mù dày đặc phía trước, cách nơi này mấy trượng.

Cung điện nguy nga lộng lẫy, ngói xanh tường đỏ đã được xây dựng từ trăm năm trước, ngày nay tuy rằng phần lớn các kiến trúc được bảo tồn nguyên trạng, nhưng vẫn thấp thoáng đâu đây dấu hiệu của sự mục nát, có điều so với dự đoán của Ngũ Kỳ thì tốt hơn nhiều. Một đường đi vào đều là đình đài lầu các, núi giả ao trì, cảnh vật tuy sắp xếp lộn xộn nhưng cũng thỏa đáng.

Thế nhưng màn hôn lễ này thật sự không nghiêm cẩn chút nào, ý nghĩa của nó dường như chỉ được thể hiện trên hi phục của hai người. Trần hay những nghi thức khác hoàn toàn bị bỏ qua. Mặc dù biết đây có lẽ là do lo lắng tân nương mới tới sẽ không phối hợp nên mới an bài như vậy, nhưng vẫn khiến người ta cảm thấy làm vậy là quá mức.

Loại thái độ này về sâu cang thể hiện rõ ràng hơn —— Phó Kinh Hàn chỉ nhìn sắc trời ngoài phòng, sau đó sắc mặt nghiêm túc kêu nàng nhanh đi ngủ, không hề có nửa điểm muốn động phòng hoa chúc với nàng, chỉ xoay người vung ống tay áo lên, liền dập tắt cặp nến đỏ đang cháy.

Hành động khác thường này của hắn cho thấy hình như sẽ có chuyện không bình thường xảy ra. Ngũ Kỳ thoáng suy tư, nàng vẫn để nguyên y phục nằm lên giường, nếu ban đêm xảy ra chuyện gì cũng không cần phải luống cuống tay chân thay quần áo.

Một ngày lẫn qua lẫn lại như vậy đúng là có chút mệt mỏi, mặc dù trong lòng nàng vẫn âm thầm cảnh giác nhưng chỉ nửa canh giờ sau đã không thể kiên trì nổi mà lăn ra ngủ.

Chỉ là một đêm này có lẽ đã được định sẵn là không thể trôi qua yên bình. Chẳng biết khi nào thì bắt đầu, toàn bộ mảnh đất yên ắng bên trong Quý thành nổi lên một tầng nổi lên một cô âm phong, tuyết trắng như lông ngỗng nhiều như tro bụi từ không trung rơi ào ào xuống. Chỉ một lát sau, trên từng con phố ngõ hẻm không người đã bị phủ lên một tầng tuyết thật dày. Mà gió lạnh gào thét, tro bụi bay đầy trời, sương mù dày đặc vốn là ở khắp các ngõ ngách trong thành tựa như cũng có sinh mạng vậy bắt đầu chậm rãi di chuyển, bay về phía giữa thành hội tụ lại, trên vách tường cung điện đều là một mảnh sương mù đen ngòm.

Mà ở bên trong cung điện, Phó Kinh Hàn mở ra hai mắt, năm ngón tay thon dài thống khổ nắm chặt đệm giường.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Nữ Phụ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 10 - Chương 95: Nhân vật phản diện là thành chủ Quý thành (3)

Cho dù còn đang chìm trong giấc ngủ, Ngũ Kỳ vẫn cảm nhận được cái lạnh thấu xương cắt da cắt thịt dần dần bủa vây mình, nàng vô thức ôm chặt chiếc chăn gấm đắp trên người nhưng vẫn không chịu nổi mà run rẩy một lúc, lát sau thì hoàn toàn bùng tỉnh.

Hai cánh cửa gỗ khắc hoa không biết từ khi nào đã bị gió thổi mở ra, gió lạnh lùa vào trong phòng mang đến một cảm giác giá rét đến tận xương tủy, đồng thời cũng khiến căn phòng không còn lại chút ấm áp nào. Ngũ Kỳ chậm rãi ngồi dậy, nàng muốn xuống giường đóng cửa sổ lại, nhưng bỗng phát hiện trong luồng gió lạnh thổi đến tới tấp này lại có những mảnh giấy vụn nho nhỏ màu xám tro. Nàng sờ lên chăn gấm, tại nơi ngón tay chạm qua, lớp bụi giấy mỏng manh lập tức biến thành bột phấn.

Nàng nhìn chằm chằm tro tàn trên đầu ngón tay một lát, sau đó quay đầu lại nhìn Phó Kinh Hàn nằm bên cạnh. Lúc này hắn đang nằm nghiêng người quay lưng về phía nàng, nàng chỉ có thể thấy mái tóc dài đen như mực kia trải dài trên gối tựa như một tấm lụa thượng đẳng, càng làm cho phần da thịt lộ ra nơi cổ áo trở nên nhợt nhạt.

Tuy rằng có vẻ như hắn còn đang say giấc, nhưng không biết vì sao trực giác lại mách bảo Ngũ Kỳ rằng, giờ phút này hắn vẫn còn tỉnh táo.

Nhưng nàng chỉ muốn đi đóng cửa sổ lại, cũng không có ý đồ làm hại hắn, hắn tỉnh hay không cũng không liên quan đến nàng. Ngũ Kỳ vén chăn lên, động tác nhẹ nhàng từ từ lướt qua người hắn đi xuống đất, đang lúc muốn tới chỗ cửa sổ thì bỗng nhiên lại dừng lại.

Nếu hắn đang ngủ thì thôi, nhưng nếu lúc này đúng là hắn vẫn còn thức, vậy thì không bằng nhân lúc này bồi đắp tình cảm một chút —— đoán trúng coi như nàng may mắn, nếu không may đoán sai cũng chỉ coi như nàng tiện tay làm một chuyện tốt mà thôi.

Nghĩ như vậy Ngũ Kỳ bèn giơ tay lên giúp hắn kéo chăn đến dưới cằm, sau đó tiện tay giúp hắn sửa lại góc chăn, làm xong xuôi hết thấy mới xoay người đi đóng cửa sổ.

Chẳng qua chân còn chưa kịp nhấc, cổ tay đã bị ai đó nắm chặt lấy. Những ngón tay lạnh lẽo siết chặt lấy làn da mềm mại ấm nóng của nàng, giống như một chiếc kìm vừa cứng rắn vừa buốt giá.

Phó Khanh Hàn chỉ thấy cái lạnh buốt miền man vô tận, nổi uất ức, sự hận thù và lòng oán giận miền man vô tận từ khắp nơi trong thành cuộn cuộn chúng vấy xung quanh hắn, lòn vòn không tan, sau đó nhanh như chớp chui sâu vào đầu hắn qua huyết Ấn Đường tại mi tâm và huyết Thái Dương, giống như vô số thạch nhũ nhỏ bé và nhọn hoắt không ngừng chen chúc đâm vào não hắn.

Hắn cố gắng kiềm chế nỗi đau, cổ họng thắt chặt miễn cưỡng duy trì giọng nói bình tĩnh, "Sau giờ Tý, nếu không muốn mất mạng thì đừng tùy tiện bước ra khỏi cửa." Vẫn là giọng nói dễ nghe ấy, nhưng lúc này đã mất vẻ thanh nhiên lạnh nhạt như trước. Trong bầu không khí âm u như thế này, giọng nói của hắn có vài phần cổ quái lạnh lẽo.

Ngữ Kỳ cúi đầu, yên lặng nhìn chằm chằm móng tay thâm đen của hắn, sau đó làm như không có chuyện gì nhìn sang chỗ khác, nói một cách dửng dưng: "Không phải là ta muốn ra mở cửa, chỉ là cửa sổ bị gió thổi bật chốt, hơi lạnh."

Đầu Phó Khanh Hàn đang đau đến muốn nứt, hắn còn đang kháng cự lại cái lạnh rét buốt trong đầu một cách khó khăn, giờ phút này vẫn phải miễn cưỡng giữ lại chút lý trí để đối phó với nàng. Giọng nói lạnh nhạt như nước lạnh để lộ sự mất kiên nhẫn và khắc nghiệt, "Lên giường, những chuyện khác không cần nàng phải bận tâm." Dứt lời bèn giận cá chém thớt vung tay áo lên, "Ầm" một tiếng, luồng gió cực mạnh quét vào hai cánh cửa sổ làm chúng khép chặt lại.

Con gió lạnh lẽo mang theo những mảnh giấy màu xám ngay lập tức bị nhốt ngoài cửa sổ, căn phòng lại một lần nữa khôi phục sự tĩnh mịch.

Thật ra Ngữ Kỳ đã sớm nhận ra có điều gì đó khác thường ở vị thành chủ Quý thành này. Vừa rồi khi nàng dịch chân cho hắn đã cảm giác được cơ thể hắn căng cứng lại. Mỗi đầu nàng còn cho rằng hắn không thích đụng chạm với người khác, nhưng đến lúc nàng thu tay về vô tình chạm vào phần cổ lộ ra bên ngoài của hắn, cảm xúc ớn lạnh từ đầu ngón tay truyền tới. Trong đêm tối rét lạnh này, hắn không thể nào nóng đến mức đỏ mặt hỏi, chỉ có một nguyên nhân là do cơ thể hắn đang rất khó chịu mà thôi.

Có điều, cơ thể hắn không khỏe chẳng đúng lúc chút nào. Dù sao hai người cũng chỉ mới quen, nói chuyện với nhau cũng chưa được mấy câu, đương nhiên cũng không có tình cảm gì nhiều. Nếu lúc này nàng vồn vã tới hỏi han, khó tránh khỏi có chút giả tạo, làm không khéo còn khiến người này nảy sinh nghi ngờ trong lòng. Nàng cũng không khỏi do dự.

Nhưng nếu bảo nàng phát hiện ra rồi lại phải giả vờ như không biết, nàng lại cảm thấy không cam lòng.

Ngữ Kỳ đứng lặng người một lát, cuối cùng không nhịn được nữa lên tiếng thăm dò "Phu quân, tay chàng hình như... hơi lạnh." Lời này là sự thật, tay hắn quả thật đã lạnh hơn rất nhiều so với lúc hắn phủ tay lên mặt nàng trước đó.

Đau đớn trong đầu khiến năng lực suy nghĩ của hắn yếu đi mấy phần, Phó Khanh Hàn vô thức buông lỏng tay nàng ra, cố gắng khiến giọng nói mình trở nên bình thường, hắn bình tĩnh đáp "Nàng đừng nghĩ nhiều, lên giường đi."

Che giấu lộ liễu như vậy khiến Ngữ Kỳ càng khẳng định suy nghĩ trong lòng. Nàng cũng không quay lại giường mà hơi cúi người xuống, yên lặng nhìn đôi mắt phượng đang khép chặt lại của hắn, ngay khi nhìn thấy Phó Khanh Hàn không chịu nổi nữa hé mắt ra nhìn thì nàng mới giơ tay lên lau mồ hôi thấm ướt trên trán hắn đi, hơi nhỏ nhưng đầy vẻ bình tĩnh: "...Khó chịu lắm sao?" Giả vờ như không nghe thấy câu phủ nhận vừa rồi của hắn.

Phó Khanh Hàn không phủ nhận cũng không phản bác, chỉ im lặng chống đỡ. Chuyện này cũng chẳng phải bí mật gì, chỉ là hắn không muốn tỏ ra yếu thế trước mặt người khác mà thôi. Nhưng nếu đã bị nàng phát hiện, hắn cũng lười che giấu. Phó Khanh Hàn trở mình quay mặt vào bên trong, đưa lưng về phía nàng uể oải nói, "Thôi cơ chưa tới, ta sẽ không làm gì nàng."

Ngữ Kỳ đoán ý của hắn là một khi nàng còn chưa thích hắn thì hắn ăn tim nàng cũng vô ích... Tuy hắn nói vậy có vẻ như đang an ủi nàng nhưng lo lắng, nhưng trực giác của nàng lại nhận ra ý tứ sâu xa của câu nói này chính là, "Không liên quan gì tới ngươi, đừng có xen vào việc của người khác."

Nhưng hiện giờ nàng đang làm nhiệm vụ, một khi đã kích hoạt nhiệm vụ rồi thì dù không muốn lo chuyện bao đồng cũng phải lo. Nếu lần này nàng mặc xác hắn, chẳng khác nào đã chặt đứt cơ hội để quan tâm người này. Nếu không chẳng phải là ki lạp quá sao, lần đầu tiên người phát hiện ra hắn gặp vấn đề gì đó nhưng vẫn giả vờ đi ngủ, vậy còn lần thứ hai ba tư năm thì sao, người còn có thể lấy lý do gì để quan tâm hắn nữa đây? Người có thấy giả tạo không hả? Rốt cuộc người có ý đồ gì?

Ngữ Kỳ trầm thờ dài trong lòng, sau đó chỉ đành kiên trì nghiêng người ngồi bên mép giường, lấy ra một chiếc khăn tay từ trong tay áo, chậm rãi lau mồ hôi lạnh trên trán cho hắn, còn muốn dịch dần xuống phía dưới giúp hắn lau cổ, nhưng lại bị hắn nắm chặt lấy cổ tay lần thứ hai.

Có người nào mà tâm trạng còn vui vẻ được khi đang bị ốm đây có lẽ lúc này Phó Khanh Hàn đang cảm thấy rất khó chịu, ngay cả một chút dịu dàng yêu thương cũng không thêm giả tạo, hoàn toàn không khách khí nói: "Nếu biết rõ đến gần ta sẽ không có kết cục gì tốt, còn sắp tới làm gì?" Giọng nói hiện tại của hắn không còn ra vẻ dịu dàng, trở lại vẻ lạnh lùng cứng cố, hoàn toàn lộ rõ sự mất kiên nhẫn.

Nếu người khác nói ra những lời này, có lẽ chỉ là muốn người đến người nhưng lại cảm thấy ngượng ngùng, nhưng nếu là do hắn nói thì chỉ có một hàm ý "Ngươi đừng giả vờ dịu dàng nữa, ta sẽ không tin ngươi."

Được lắm! Bây giờ nàng đã để mình rơi vào thế tiến thoái lưỡng nan rồi, có quan tâm nữa cũng chẳng được gì, nhưng nếu mặc kệ hắn thì chẳng khác nào đã chứng thực tội danh "giả vờ dịu dàng". Sớm biết vậy nàng nên vờ như chẳng biết gì hết rồi leo lên giường ngủ cho xong.

Nàng im lặng một lúc rồi chậm rãi rút tay mình ra. Chỉ trong phút chốc trầm tư lòng nàng đã có một ý tưởng, Ngữ Kỳ nhìn mái tóc đen dài xõa tung gần nửa giường của hắn, nói với vẻ chẳng còn gì để mất: "Bởi vì không muốn chết nên phu quân mới muốn lấy trái tim ta." Thấy trên trán hắn lại rịn ra chút mồ hôi, nàng liền lấy khăn tay thấm đi, sau đó hết sức bình tĩnh nói, "Nhưng sao ta có thể bằng lòng chết được chứ? Chỉ có thể buông tay đánh cược một lần mà thôi."

Phó Khanh Hàn ngẩn ra, dùng thanh âm trầm khàn hơi thô ráp hỏi: "...Cược thứ gì?"

Ngữ Kỳ nhếch khe khẽ miệng, thanh nhiên nói, "Đánh cược nếu ngày đó tới, chàng sẽ không đánh lòng."

Có lẽ hẳn cho rằng nàng nói vậy là không biết tự lượng sức, cũng có thể do hẳn rất tự tin về ý chí sắt đá của mình, Phó Khinh Hàn không nói gì nữa, để mặc nàng ngồi bên cạnh thỉnh thoảng dùng khăn tay giúp mình lau mồ hôi lạnh toát ra từ cái trán cùng phần cổ.

Không biết có phải do có người bên cạnh phân tán sự chú ý hay không, một đêm mà cứ mười lăm hàng tháng khi quý môn mở cửa hẳn đều phải chịu đựng này, hình như có phần dễ chịu hơn trước kia.

Đến khi bình minh ló rạng, sương đen bủa vây ngoài tường cung chậm rãi tan đi, bầu không khí âm u tràn ngập trong điện cũng tan biến sạch sẽ, chỉ còn lại một lớp tro bụi dày chứng minh cho sự không yên bình đêm qua.

Sau một đêm bị âm khí dày đặc dày vò thất khiếu, cuối cùng Phó Khinh Hàn cũng có thể thở dài nhẹ nhõm, tinh thần luôn hoảng hốt mệt mỏi không chịu nổi mớ mằng mằng lâm vào trạng thái ngủ say.

Bên ngoài cung điện, mặt trời cũng vừa mới mọc, nhưng Quý thành không hổ danh là Quý thành, cho dù mặt trời có mọc thì cũng chỉ sáng hơn ban đêm một chút thôi, sắc trời vẫn tối đen mịt mờ, giống như đã vào hoàng hôn.

Có điều cho dù thế nào thì điều này cũng thể hiện rằng: Một ngày mới của Quý thành đã bắt đầu rồi.

Thuộc hạ đặc lực nhất của Phó Khinh Hàn là Lương An mang theo tiểu cô nương Hứa Linh Linh cùng với hai hàng nha hoàn đang bưng bê đồ rửa mặt đa dạng đứng đợi bên ngoài điện. Chờ đến giờ thức dậy hàng ngày của Phó Khinh Hàn liền sai người mở cửa điện, sau đó rón rén đi vào nghe động tĩnh phía trong, sau thấy không có tiếng động gì đành lui ra. Thấy hai nha hoàn đang trước muốn vào điện liền khoác tay áo, thấp giọng trách mắng, "Người bên trong còn chưa thức dậy, kiên nhẫn đợi đi." Dậy dỗ người xong mình cũng cung kính khom người trước cửa điện như một khối đá, nhưng một mặt vừa vênh lỗ tai nghe ngóng, vừa nghe ngóng vừa nghĩ tới hình ảnh mình nhìn thấy lúc mới bước vào ——

Trong ngày thường thành chủ đại nhân chỉ cần một chút gió thổi cỏ lay thôi thì nhất định sẽ lập tức tỉnh giấc, nhưng lúc hẳn vào điện lại thấy ngài đang ngủ say, điều này cũng không có gì. Dù sao đêm qua quý môn mở cửa, một đêm mệt mỏi là đương nhiên. Điều thực sự khiến hẳn kinh ngạc suýt ngất chính là vị thành chủ phu nhân thứ 11 mới nhậm chức hôm qua.

Mười thành chủ phu nhân trước, đêm đầu tiên gả tới nếu không phải là trăm phương nghìn kế muốn tìm cách chạy trốn thì là hai mắt nhắm lệ trốn ở cuối giường, chỉ lộ ra mỗi cái đầu. Có thể nằm bình thường trên giường đã là rất hiếm thấy, vậy mà thành chủ phu nhân này không chỉ không khóc, không trốn mà còn có lá gan để tay bên cạnh mặt thành chủ, dựa vào cạnh giường ngủ say.

Rốt cuộc là to gan đến mức nào mới làm được điều này đây!

Hay là thành chủ chỉ dùng một đêm đã thu phục được vị phu nhân này?

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 10 - Chương 96: Nhân vật phản diện là thành chủ Quý thành (4)

Lúc Phó Khinh Hàn tỉnh lại, hẳn chỉ cảm thấy đầu óc vô cùng rối loạn, chông chênh như thể một tảng đá lớn bị buộc vào một sợi dây thừng mỏng manh rồi thả vụt xuống, chỉ cần hơi động dậy đã cảm thấy choáng váng và đau đớn.

Đến khi lấy lại tinh thần, hẳn mới cảm thấy có một vật mềm mại ấm áp đang dựa vào má phải của mình, vừa thoáng liếc nhìn, đã thấy một bàn tay đang khế núm lấy chiếc khăn thêu hình chim bạch quyên tùy ý đặt trên chân gấm.

Vừa nhìn đã nhận ra ngay đó là bàn tay của một cô gái, trắng nõn mềm mại, nhỏ dài cân xứng.

Ý thức chậm hơn ngày thường nửa nhịp, rốt cuộc hẳn cũng nhớ ra chuyện đêm qua, Thành chủ Quý Thành khẽ nhíu mày.

Bị người ta phát hiện ra tình cảnh đau đớn khó nhịn của mình, đối phương lại còn là tân nương mới cưới về.

Thành chủ Thành Quý kim nén hít sâu một hơi, đôi mắt phượng ẩn dấu dưới hàng mi cong dài, bỗng chốc nổi lên sắc thái tối tăm băng hàn, có vẻ vô cùng tức lệ lạnh lùng không gì sánh nổi.

Phó Khinh Hàn chậm rãi quay đầu đi, yên lặng nhìn chăm chăm vào bàn tay đang đặt cạnh mặt mình trong chốc lát, đôi mắt phượng cong dài cuối cùng vẫn chậm rãi khép lại, lát sau khi mở ra hẳn nữa, vẻ âm trầm đã biến mất, chỉ còn sót lại sự trong trẻo bình tĩnh ngày xưa.

Hắn chậm rãi ngồi dậy bước xuống giường, ngay khi định kêu Lương An bên ngoài điện vào hầu hạ đã phải đối mặt với đôi mắt mông lung mơ ngủ của ai đó.

Dù lúc hẳn đứng dậy chỉ tạo ra những tiếng động rất nhỏ, nhưng từ trước tới giờ Ngũ Kỳ thường ngủ không sâu nên nàng vẫn lập tức bừng tỉnh. Đợi hẳn ngồi dậy rồi nàng mới mơ màng tỉnh lại, nhìn thẳng vào mắt hẳn, khẽ nhíu mày lên "Chào buổi sáng." Dừng một chút, dường như vừa nhớ ra điều gì, nàng lại hỏi một câu, "Chàng còn thấy khó chịu không?"

Khuôn mặt Phó Khinh Hàn đan lại trong nháy mắt, dường như không ngờ nàng sẽ tỉnh dậy vào lúc này, nhưng rất nhanh hẳn đã lấy lại sự bình tĩnh như mặt hồ phẳng lặng, nhàn nhạt ừ một tiếng, giọng nói còn hơi khàn khàn, "Ta có chút việc phải ra ngoài giải quyết, nàng lên giường ngủ thêm lát nữa đi."

Lúc nói những lời này về mặt hắn rất bình tĩnh, thái độ ôn hòa, như thể cái người nói chuyện lạnh lùng, mắt kiên nhẫn đêm qua vốn không hề tồn tại, chỉ là do nàng tự tưởng tượng ra mà thôi. Ngừ Kỳ thấy hắn như vậy cũng biết ý không nhắc lại chuyện tối qua nữa, chỉ lười biếng cười một tiếng, dịch nửa người định về lại giường.

Chỉ là nàng đã duy trì tư thế ngồi dựa lên giường này cả đêm, máu trong người không được lưu thông, vừa rồi ngồi một chỗ thì không thấy gì, giờ vừa cử động đã cảm thấy lòng bàn chân tê dại. Ngừ Kỳ không kịp không chế hai chân, chỉ trong phút chốc đã ngã nhào về phía trước.

Phó Khinh Hàn nghiêng người cho nàng đi qua, hắn đang cúi đầu suy nghĩ gì đó, căn bản không ngờ chuyện này sẽ xảy ra, cả người lập tức rơi vào trạng thái phòng bị, sau khi nhìn thấy là nàng mới miễn cưỡng thu về, nhưng lại bị nàng va chạm làm mất cân bằng, trực tiếp ngã xuống chiếc giường phía sau.

Sau khi phút giây ngưng ngừng qua đi, cảm Ngừ Kỳ trùng hợp va vào hõm vai hắn. Nàng thật sự không nhịn nổi mà vùi đầu vào mái tóc đen dài lạnh lẽo của hắn khẽ cười, cười xong mới cố nhịn xuống, quay đầu đi, ho khan một tiếng giải thích, "Xin lỗi chàng, vừa rồi lúc đứng lên chân ta bị tê."

Phó Khinh Hàn lại không được thoải mái như nàng. Hàng mi dài của hắn khẽ nhúu chặt, ngón tay để bên người nắm chặt lấy đệm giường, cố gắng dằn ý muốn hét nàng ra ngoài xuống. Đối với người có tính cảnh giác và lòng đa nghi cực cao mà nói, để mỗi người khác tiếp xúc gần gũi với cổ mình không hề mang lại cảm giác ấm muội mà ngược lại đó chính là sự uy hiếp chí mạng.

Ngừ Kỳ chậm rãi chống tay đứng dậy, nàng vừa định kéo bàn chân tê dại của mình lên về một góc sâu trong giường thì lại thoáng liếc thấy nét mặt hắn.

Hàng mi đen dài rủ xuống như đang phủ lên mi mắt một vết đen âm trầm, làn môi mỏng mím chặt để lộ vẻ sắc bén như kiếm khí, ngay cả đuôi mắt đỏ sẫm ngày thường có vẻ tà mị âm nhu giờ đây cũng mang theo chút lạnh lẽo.

Hiển nhiên đây không phải là vẻ mặt câu nệ, ngưng ngưng hay không quen gì đó, cũng không giống như đang tức giận hay bức mình, mà nói một cách chính xác hơn thì chính là cảm giác bị mạo phạm. Nếu là về trước thì giờ nàng có thể biết đủ mà lui về, nhưng hiển nhiên tình hình lúc này thuộc về về sau.

Thế nên nàng không bỏ đi mà còn cố ý cúi đầu nhìn hắn.

Dường như cảm nhận được ánh mắt nàng, Phó Khinh Hàn yên lặng kìm nén lại cảm xúc của mình, chậm rãi ngược mắt lên nhìn nàng, đôi mắt phượng trong trẻo như nước đã trở lại vẻ bình lặng, vẻ tâm tối lạnh lùng vừa rồi biến mất không còn sót lại chút nào. Hắn đưa tay lên nắm lấy một bên vai nàng, dùng lực rất nhẹ nhưng cương quyết đẩy nàng sang một bên, còn mình thì xoay người xuống giường, vừa chỉnh lại tay áo vừa bình thản nói, "Nàng cứ nghỉ ngơi cho khỏe, đến giờ cơm trưa ta sẽ cho người đến gọi."

Hắn cũng mặc nguyên y phục tối qua đi ngủ nên lúc này trên người vẫn là bộ giả y đẹp đẽ quý giá kia. Từ góc nhìn này, nàng có thể trông thấy gò má tuấn tú âm nhu của hắn. Giả y đồ thẫm và mái tóc đen tuyền của hắn đã rất nổi bật, lại thêm đuôi mắt đỏ sẫm trông càng có vẻ yêu dị hơn, nhưng khi kết hợp với ánh mắt bình tĩnh thanh khiết ấy thì thứ cảm giác yêu dị này lại dịu đi không ít.

Cái gọi là tâm sinh tướng, chính là để chỉ dung mạo của một người được tạo thành từ khí chất và tính cách, vì vậy trên gương mặt một người không nên xuất hiện nhiều điểm mâu thuẫn đến thế, cách giải thích duy nhất có lẽ là, sự bình tĩnh và thanh nhuận kia chỉ là vỏ bọc nguy trang của hắn.

Nếu như đêm qua hắn không mất kiểm soát như vậy, có lẽ nàng sẽ không thể biết được tính cách thật sự của hắn ẩn giấu dưới lớp vẻ ngoài dịu dàng kia nhanh như vậy.

Ngừ Kỳ hơi nheo mắt nhìn hắn một lát sau đó xoay người ra chỗ khác ôm lấy chăn gấm nhắm hai mắt lại.

Phó Khinh Hàn vừa trầm giọng gọi Lương An vừa chậm rãi đi ra ngoài điện. Trong khoảnh khắc bước ra khỏi cửa điện, vẻ bình tĩnh của hắn thoáng cái đã lạnh xuống, như đầm lầy bị đóng băng, núi cao bị tuyết che phủ.

Lương An mang theo hai hàng người hầu dài dằng dặc nhanh chóng đi vào đại điện, vừa treo lên khuôn mặt tươi cười nghênh đón đã thấy khuôn mặt tuấn tú của chủ nhân lạnh lẽo đến phát sợ, hắn lập tức thu lại nụ cười của mình, mặt không đổi sắc vẫy tay với mấy người phía sau vốn đang định tiến lên hầu hạ Phó Khinh Hàn rồi rút lui. Hai nha hoàn đi đầu liền dừng bước, mắt nhìn mũi mũi nhìn tìm đứng im tại chỗ.

Đánh chết Lương An cũng không nghĩ ra được vì sao vừa rồi còn thấy được cảnh tượng ấm áp hài hòa như vậy mà chỉ trong chớp mắt chủ nhân đã có thể trưng ra khuôn mặt Diêm Vương có thể đóng băng người khác kia — vị phụ nhân thành chủ thứ mười một này không phải đã bị thu phục rồi sao, chẳng lẽ đã có chuyện gì đột nhiên xảy ra?

Phó Khinh Hàn dùng ngón tay thon dài một mồi nhéo nhéo ấn đường, đi thẳng một mạch ra ngoài điện. Lương An vừa nhận lấy khăn mặt đã vắt khô của nha hoàn sau lưng vừa đuổi theo, vụng vụng cầm khăn vải nóng phồng tay đuổi theo sau Phó Khinh Hàn, "Đại nhân, ngài có muốn lau mặt trước cho tỉnh táo không?"

Phó Khinh Hàn kiên nhẫn cầm lấy khăn lau qua loa rồi ném trả lại cho Lương An, giọng nói trầm thấp âm lãnh tựa như được truyền tới từ địa ngục, "Phái người theo dõi phụ nhân cho kỹ, sai người chọn chút vàng bạc châu báu, lẳng la tơ lụa đưa qua đó."

Lương An cơ trí đáp một tiếng, "Cũng theo phân lệ giống như mười vị phụ nhân trước sao?"

Bước chân của Phó Khinh Hàn bỗng nhiên dừng lại, sắc mặt hơi âm trầm, "Không, lần này...phiền phức hơn." Dừng một chút, hắn quay đầu nhìn cung điện phía sau, âm điệu trầm trầm, "Gấp ba lần đi."

Lương An nhanh chóng đáp lời, nhưng trong lòng lại đang không ngừng kêu khổ, là yêu ma quỷ quái từ đâu tới vậy, ngay cả chủ tử của hắn cũng cảm thấy phiền phức... Còn phải đưa thêm gấp ba lần, hơn nữa từ về mặt của chủ nhân xem ra cho dù lễ vật có nhiều hơn gấp ba lần cũng chưa chắc có hiệu quả.

Vì Phó Khinh Hàn miệng vàng lời ngọc nói "phiền phức hơn", nên Lương An không chỉ tăng thêm gấp ba lần tơ lụa châu báu mà còn phái người canh giữ điện nhiều hơn gấp ba lần. Hầu như cả đại điện đều bị bao vây, một con ruồi muốn bay ra ngoài cũng khó.

Ai ngờ cho dù cẩn thận phòng ngừa như vậy rồi mà vẫn xảy ra chuyện...

Sau khi Quỷ môn mở ra, âm khí trong thành rất nặng, cần phải tiến hành khai thông một phen, bên chỗ Phó Khinh Hàn phải xử lí cho đến khi nào xong mới thôi, còn phía đại điện lại truyền đến một tiếng "Ầm" rất lớn, toàn bộ cung điện đều chấn động. Mà âm khí vừa rồi mới bị phân tán ra dưới sự dẫn dắt của Phó Khinh Hàn, lại nhanh chóng tụ lại bay về phía đại điện bên trong hoàng cung.

Lương An quả thật muốn quý lạy bà cô kia luôn. Ngày đó không phải nâng một cô nương người phạm binh thường vào ư, sao bây giờ nàng ta còn có thể lăn lộn hơn cả âm hồn lệ quý vậy?

Chỉ là lúc này y đã oan uổng Ngử Kỳ, người gây chuyện không phải nàng, mà là tiểu cô nương Hứa Linh Linh này.

Tác giả có lời muốn nói: Chương này hình như không có nội dung gì... Chủ yếu là để các bạn nhìn rõ hai khuôn mặt của tên bại hoại Phó Khinh Hàn này khác nhau cỡ nào khi đối diện với người ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 10 - Chương 97: Nhân vật phản diện là thành chủ Quỷ thành (5)

Vì suốt đêm phải để tâm đến Phó Khinh Hàn, không thể ngủ ngon được, bởi vậy chờ sau khi tiếng bước chân của hắn vừa đi xa, Ngử Kỳ liền rơi vào trạng thái mơ hồ, bất cứ lúc nào cũng có thể ngủ mất.

Nhưng đúng vào lúc này, bỗng có một bóng dáng nhỏ gầy rón ra rón rén men theo vách tường đi vào bên trong, nha hoàn và thị vệ canh gác bên ngoài đều cúi gằm đầu xuống, giả bộ như không nhìn thấy gì. Chỉ cần người nào đó không chạy ra ngoài thì... cho dù có nhìn thấy Ngử Kỳ và Hứa Linh Linh ôm nhau nhảy múa, họ cũng sẽ không nói nhiều thêm một câu.

"Lâm tiểu thư" Hứa Linh Linh gần như ghé sát vào chán nói chuyện với nàng, giọng nói bị đè xuống cực thấp, có vẻ vô cùng thần bí, "Thành chủ đi rồi."

Ngử Kỳ còn tưởng nàng ta định nói gì, nghe vậy cũng không quay đầu lại, chỉ lười biếng ừ một tiếng.

Thấy nàng chẳng chút để tâm, tiểu cô nương nhất thời tức giận, khuôn mặt nhỏ nhắn nghẹn đến nổi đỏ bừng lên, "Nếu còn không chạy đi, người sẽ bị hắn ăn mất tim đấy."

Ngử Kỳ là ai cơ chứ? Nàng là loại người chỉ cần nhìn người khác nhướng mày một cái là có thể biết được người đó đang vui hay giận, buồn thương hay bi ai, vì thế tiểu cô nương kia vừa nói ra những lời này, nàng đã biết nàng ta thật sự lo lắng cho mình, không có nửa phần dối trá.

Không hổ là nguyên nữ chủ, tính cách thật trong sáng...Lúc đối mặt với mấy nhân vật phản diện vốn cũng không phải hạng người tốt đẹp gì kia, nàng có thể thoải mái ra tay một cách độc ác, nhưng một khi gặp phải cô nương vừa thẳng tính lại ngốc nghếch như Hứa Linh Linh thì...thì nàng quả thật không có cách nào để đối phó.

*Tâm vô trần cấu: trong lòng không có những tham vọng, dục vọng trần gian.

Thầm thở dài một hơi trong lòng, nàng chậm rãi xoay người về phía Hứa Linh Linh, phân tích một cách đơn giản cho tiểu cô nương hiểu một chút về tình hình hiện tại. Thành chủ kia đã sai người vây quanh nơi này chặt như nêm cối, hai người họ tay không tác sát muốn ra ngoài một bước cũng khó khăn, muốn chạy trốn thì đúng là chỉ làm trò cười cho người khác.

Đây chỉ là cái cớ để nàng đuổi Hứa Linh Linh đi, nhưng ai ngờ tiểu cô nương bướng bỉnh này lại không biết thấy khó mà lui, đôi mắt đen to tròn như hòn bi ve, nói rất quyết đoán: "Ta có cách rồi"

Ngử Kỳ giương mắt nhìn nàng ta theo bản năng, "Cách gì?"

Tiểu cô nương cúi đầu tìm kiếm gì đó trong ngực mình, cuối cùng cẩn thận lấy ra ba bọc giấy màu vàng được buộc lại bằng một sợi tơ hồng, "Có một người rất lợi hại cho ta, hắn nói nếu ta gặp nguy hiểm, thì hãy mở bọc giấy thứ nhất, cho dù hắn ở xa ngàn dặm cũng có thể tới cứu ta; hai bọc giấy còn lại kia lúc nào nguy cấp mới được lấy ra dùng."

Dù sao nàng ta vẫn là tiểu cô nương không chút tâm cơ, không biết thế nào là giữ bí mật cho mình, cứ vô tư nói cho người ta biết như vậy.

Ngử Kỳ còn đang cảm thán thì tiểu cô nương ngây thơ kia đột nhiên ngẩng đầu lên, mắt sáng trưng nhìn nàng, "Cho nên chúng ta hãy chạy đi! Có thể dùng một bọc giấy đánh ngã người đứng gác bên ngoài, và một bọc khác để phá vỡ cửa thành, sau đó chúng ta có thể chạy đi." Dáng vẻ đầy tự tin.

.. Không rõ lòng tin của nàng ta ở đâu ra, quả thực ngu xuẩn đến nỗi khiến người khác đau lòng.

Ngử Kỳ lười nói thêm nữa, ngửa đầu nằm về giường, tùy ý phát phát tay, "Không thể chạy thoát được đâu... Hãy bảo hắn tới cứu ngươi ra."

Căn cứ vào nguyên tác, người cho nữ chính gói giấy vàng chính là sư phụ của nam chính, ông ta đã sớm đoán được vận mệnh của Hứa Linh Linh sẽ không tránh khỏi một kiếp nạn, lại thấy tiểu cô nương này tâm địa lương thiện nên mới ra tay cứu giúp một lần, ai ngờ không những cứu được người, mà còn góp phần thúc đẩy khiến nam nữ chính trở thành một đôi kim ngọc lương duyên*.

*Mối nhân duyên tốt đẹp, hòa hợp.

Thực ra nếu bây giờ gọi sư phụ của nam chính đến cũng không tới, ít nhất có thể thúc đẩy nam nữ chính cũng coi như là hoàn thành được một phần nhiệm vụ, nhưng

quan trọng hơn cả là, lúc này thực lực của Phó Khinh Hàn chưa bị suy yếu, nam chính muốn cứu Hứa Linh Linh ra cũng được, nhưng nếu định tiêu diệt tận gốc Phó Khinh Hàn, thì tuyệt đối không thể.

Chỉ là Ngừ Kỳ đã tính toán tốt mọi thứ, nhưng lại phạm phải một sai lầm nghiêm trọng...đó là đánh giá thấp năng lực gây họa của Hứa Linh Linh.

Tiểu cô nương này tuy rằng có chút ngu xuẩn nhưng quả thực rất nghe lời, cũng chính vì điểm này mà nam chính mới thích nàng, cho nên tuy rằng có chút uể oải, nhưng nàng vẫn chuẩn bị làm theo lời Ngừ Kỳ. Chỉ là chẳng biết tại sao, nàng lại mở bọc giấy thứ ba ra thay vì bọc giấy thứ nhất. Vì vậy...

"... ầm "

Bọc giấy tuy nhỏ, nhưng uy lực lại lớn kinh người, tiếng động đình tai nhức óc xuất hiện, dường như cả đại điện đều rung chuyển, lấy Hứa Linh Linh làm trung tâm vô số vết nứt đáng sợ xuất hiện trên nền đá cẩm thạch, sóng nhiệt mạnh mẽ đánh bay đám người đang canh giữ ngoài điện, trong khoảng thời gian ngắn, nội điện, ngoại điện chỉ còn Hứa Linh Linh đứng vững với vẻ mặt ngo ngác.

Ngay từ đầu Ngừ Kỳ đã cảm thấy không đúng, nàng lấy chân găm bọc mình lại dính sát vào góc giường, cũng may không bị thương. Đợi sau khi tất cả yên tĩnh lại, nàng mới xốc chiếc chân dính đầy tro bụi lên ngồi dậy, nhìn đại điện vô cùng lộn xộn, im lặng trong chốc lát, trong đầu chỉ còn ba chữ...

Xong đời rồi.

Phó Khinh Hàn tuyệt đối không phải loại người hiền lành dễ ở chung như lúc bình thường thể hiện ra ngoài, nên nếu hắn thực sự tức giận, thì hậu quả tuyệt đối không thể tưởng tượng nổi.

Nàng còn chưa kịp giơ tay lên che trán, đã cảm nhận được luồng âm khí quen thuộc đêm qua xuất hiện...

Ngừ Kỳ thoáng rung mình, quyết định xuống giường thật nhanh, kéo theo Hứa Linh Linh chạy ra ngoài điện, trực giác nói cho nàng biết, nếu ở lại sẽ gặp rắc rối lớn.

Lúc này bầu trời bên ngoài đã âm u hơn nhiều so với hồi nãy, âm khí cuộn cuộn không ngừng từ bốn phương tám hướng cấp tốc vọt tới, nhiệt độ xung quanh giảm xuống với tốc độ nhanh nhất, chỉ chốc lát sau trên bậc thang trống rỗng đã xuất hiện một luồng gió lốc lạnh lẽo, thổi đồng tro tàn đêm qua rơi xuống bay tán loạn khắp bầu trời.

Càng quý dị hơn nữa là, cái khe trên mặt đất vẫn đang chậm rãi nứt ra, âm thanh "Lách cách" vụn vặt cứ vang lên liên tiếp, Ngừ Kỳ tất nhiên đã chú ý tới việc này, lúc đầu nàng cũng không hiểu vậy là sao, nhưng đợi đến lúc ý thức được có gì đó không đúng, thì mất cả chân của Hứa Linh Linh đã bị một bàn tay xương khô từ trong khe vươn ra nắm chặt lấy.

Tiểu cô nương hoảng sợ "ầm" một tiếng ngã sấp xuống, quay đầu nhìn lại sợ đến nổi mặt mũi trắng bệch, còn chưa chờ nàng thoát ra, đã có vô số bàn tay trắng bệch, cứng đờ vươn ra từ trong khe, chậm rãi duỗi về phía nàng.

Ngừ Kỳ vốn định cứu nàng ra, nhưng chính nàng cũng đang gặp phải phiền toái, cũng may nàng hành sự dứt khoát, nhấc chân đạp mạnh vào cánh tay kia, cánh tay bằng xương trắng đang giữ chặt chân nàng lập tức "Rắc" một tiếng bị cắt thành hai đoạn.

Nhưng đây hiển nhiên cũng không phải kế lâu dài, theo thời gian càng ngày càng có nhiều bộ xương vươn lên từ dưới đất, chính nàng cũng sắp không chống đỡ được nữa, chứ đừng nói gì đến việc mang theo một cô nương ngốc rồi khỏi đây.

...

Thế nhưng chỉ sau một lát, những bộ xương kia đã sinh sôi nhanh như cỏ dại nắm lấy mắt cá chân hai người, cẳng chân, vạt áo, tóc... Những tảng đá trắng bệch lờ mờ như mê cung gắt gao khóa chặt họ lại, ngay cả nhúc nhích một chút cũng khó khăn.

Khớp xương trắng bệch nắm lấy chân hai người như muốn kéo luôn họ vào trong khe nứt, theo tốc độ mở rộng không ngừng của cái khe, tiếng khóc của Hứa Linh Linh cũng càng lúc càng tuyệt vọng hơn.

Ngừ Kỳ bỗng nhiên nhìn thấy hai gói giấy vàng bị đánh rơi xuống đất kia, ánh mắt vốn đã âm ảm của nàng đột nhiên sáng ngời lên, nàng cố gắng vươn tay, nhưng đầu ngón tay còn chưa chạm vào, thì hai gói giấy đó đã lọt xuống một cái khe đang từ từ mở rộng ra.

Nàng tro mắt nhìn vật cứu mạng biến mất ngay trước mặt mình, nhưng còn chưa kịp uể oải tuyệt vọng, thì đã thấy một loại cảm giác quen thuộc ập vào lòng, theo bản năng nàng dời mắt đi, khó khăn nhìn về phía cửa đại điện...

Trong bầu trời đầy tro bụi bay tán loạn ngoài điện, giờ phút này có một thân ảnh cao gầy in trên đó, gió lạnh thổi phất phật, hắn đứng ngược sáng, hồng y cuộn cuộn bay lên, khuôn mặt vốn tuấn mỹ âm nhu lúc này chỉ còn sự lạnh lẽo nghiêm nghị, vết chu sa đỏ như máu giữa chân mày làm cho đôi mắt phượng càng thêm tối tăm âm trầm hơn.

Hắn trầm mặt từng bước từng bước đi tới, như thể hoàn toàn không trông thấy những mảnh xương trần ngập điện, bước đi không loạn chút nào, có thể nói lúc đó khuôn mặt đẹp đẽ kia như lưu chuyển hào quang khiến người khác lóa mắt, vết đỏ sậm yêu dị dưới khóe mắt hắn làm cho người ta càng thêm sợ hãi.

... Những nơi hắn đi qua, xương trắng đều im lặng hóa thành bụi phấn, tro tàn bay khắp bầu trời dường như cũng không rơi được vào đầu vai hắn.

Ngừ Kỳ như đứa trẻ tự biết mình sai gặp phải trưởng bối nghiêm khắc, chậm rãi thu hồi ánh mắt, rũ hàng mi, lẳng lặng nhìn đôi giày của hắn càng lúc càng tới gần mình hơn, cho đến khi nó ngừng hẳn lại trước mặt nàng.

Phó Khinh Hàn mặt không cảm xúc cúi đầu liếc nhìn nàng một cái, trầm mặc giơ tay đặt lên bả vai của nàng. Ngừ Kỳ bị bàn tay lạnh lẽo của hắn làm cho khẽ run lên, sau đó nàng đột nhiên cảm thấy khí tức âm lãnh tỏa ra từ những bộ xương trắng kia như có sinh mệnh mà theo huyết quản và mạch máu vọt về phía vai phải của nàng, nhưng lại bị hắn hút thẳng vào lòng bàn tay.

Xương trắng đang nắm chặt lấy nàng dần dần hóa thành tro bụi, Ngử Kỳ giật giật khoe miệng, nói với giọng khàn khàn, "... Xin lỗi."

Nàng vừa dứt lời thì Hứa Linh Linh bên cạnh bỗng gào khóc, "Người muốn giết thì giết ta đây này! Đều là lỗi của ta, không liên quan gì đến nàng cả!"

Phó Khanh Hàn đến một ánh mắt cũng không bỏ thí cho nàng ta, chỉ nghiêm mặt thu tay về ấn xuống đất... Đồng xương xung quanh lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được mà sụp xuống thành tro, ngay cả khe nứt thẳm thẳm trên mặt đất cũng bị hấn một mình dùng lực khiến cho nó bắt đầu im lặng chậm rãi khép lại!

Tuy rằng khí thế như có thể nghịch chuyển Càn Khôn này khiến Hứa Linh Linh kinh ngạc đến mức không dám khóc nữa, nhưng Ngử Kỳ cũng biết tuy ngoài mặt hấn ung dung trấn định nhưng thật ra trong lòng lại không được nhẹ nhàng như vậy.

... Hấn hình như không thể hóa giải được âm khí, nên mới bắt đầu đi hút hết chúng vào cơ thể mình để ngăn chặn sự hỗn loạn này.

Quả nhiên đúng như nàng suy đoán, theo số lượng xương khô không lồ đã hóa thành bột phấn, sắc mặt của hấn cũng trở nên cực kỳ khó coi, ấn đường vốn có màu chu sa đỏ bừng lúc này đã phiếm đen, ngay cả vết hồng nhợt ở đuôi mắt cũng hơi nhiễm màu đen, nhìn sơ qua như một giếng nước tối tăm và lạnh lẽo.

Ngử Kỳ không khỏi lo lắng nhìn về phía hấn, lại thấy sắc mặt hấn tuy đã trắng bệch như tờ giấy, nhưng sống lưng vẫn thẳng như đao, bàn tay ấn xuống đất cũng không chút sụt mẻ.

Khe nứt cuối cùng từ từ khép lại, bàn tay Phó Khanh Hàn hơi run rẩy, hàng mi dài sâu và đen cũng theo đó rũ xuống, như đang thờ dài nhẹ nhõm. Nhưng cùng lúc đó, sắc mặt của hấn cũng nhanh chóng xám đen lại, như là đầu thu biến thành mùa đông, cảnh non hóa thành cảnh khô, chỉ trong vài phút ngắn ngủi mặt hấn đã phiếm màu xanh đen, ngay cả bạc môi màu hồng phấn bình thường cũng hóa thành màu tím đen bệnh tật.

Ngử Kỳ ngẩn ra, vội vã duỗi tay diu hấn, lúc này là thành tâm thành ý mà lo lắng cho hấn, "Phu quân, chàng..."

Nhưng đầu ngón tay mới chỉ chạm được vào ống tay áo của hấn, đã bị hấn im lặng nghiêng người né tránh.

Phó Khanh Hàn quay mặt đi, lúc nhẩn mảy để lại một nếp uốn tinh tế, "Nơi này không thể ở lâu, thu dọn đi, ta sẽ bảo Lương An đưa nàng đến Tây cung."

Đối với những chuyện vừa xảy ra ở đây, hấn không nhắc lại nửa câu, cũng không hề trách cứ bất kỳ điều gì, ngay cả Ngử Kỳ cũng không khỏi sững sờ đôi chút.

... Nếu như dụng ý của hấn là khiến nàng cảm thấy áy náy, thì chiều này thật sự rất cao minh, cao minh đến nỗi nàng tuy rằng đã biết nhưng cũng không thể tránh khỏi.

Hấn đã thắng hoàn toàn, giờ phút này nàng quả thực... vô cùng hổ thẹn.

Phó Khanh Hàn nhìn về mặt nàng là biết mình đã đạt được mục đích, hấn thoáng buông lỏng, nhưng đột nhiên lại phun ra một ngụm máu đen đặc, rơi vào vạt áo để lộ ra cổ áo trắng như tuyết không khỏi có chút gai mắt.

Ngử Kỳ không tìm được khăn tay, chỉ đành lấy tay lau vết máu trên khoeo môi hấn, không hề ý thức được trong giọng nói của mình lộ ra chút lo lắng mơ hồ, "Chàng không sao chứ?"

Phó Khanh Hàn lắc đầu, giờ tay lên cầm tay nàng, muốn nói gì đó thế nhưng chỉ thấy trước mắt tối sầm lại, cảm giác choáng váng che trời lấp đất vọt tới, cả người hơi lung lay một chút.

Lương An trốn ở một góc tối tăm quan sát động tĩnh cũng đang âm thầm căng thẳng trong lòng, nhưng lại ngại mệnh lệnh của chủ nhân mà không thể tiến lên, chỉ có thể kiềm chế tâm trạng, tiếp tục nhìn... Chỉ cần Thập Nhất phu nhân có một hành động khác thường, hấn sẽ lập tức lao ra chế trụ nàng, ngược lại, nếu như tất cả mọi việc diễn ra như lời chủ nhân hấn, thì việc duy nhất hấn phải làm đó là trốn trong góc phòng làm không khí.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Ta đang trẻ... Xin lỗi... Nợ bài đã trở thành một loại bệnh mãn tính, trị không hết.

Phó Khanh Hàn, người tuyệt đối là cùng cấp bậc với anh đế!!! Một bụng phúc hắc, đầu óc đầy âm mưu, đối với người ngoan độc hấn liền ác hơn—— dưới tình huống như vậy hấn có thể chơi Ngử Kỳ một ván.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 10 - Chương 98: Nhân vật phản diện là thành chủ Quỷ thành (6)

Thấy thân hình Phó Khanh Hàn hơi lung lay, Ngử Kỳ không chút nghĩ ngợi mà vươn tay ra đỡ lấy hấn, hơi sững sờ khi cảm thấy làn da trên cánh tay hấn không khác gì mình, nhưng rất nhanh nàng đã bình thường trở lại.

Y phục càng nhiều tượng trưng cho địa vị càng cao, hôm nay Phó Khanh Hàn mặc một bộ hi phục màu son rất phức tạp, khiến người khác chỉ thấy tầng tầng lớp lớp y phục, đặc biệt là lớp áo trong xếp chồng lên nhau trên cổ hấn, càng tạo dáng vẻ ung dung sang trọng. Không chỉ thế, mà bộ y phục này còn được may rất rộng, đặc biệt ở chỗ ống tay áo chỉ cần một làn gió thổi qua sẽ nhẹ nhàng bay lên suốt buổi sáng, lúc đi đường thì như mây trắng nhẹ trôi, làm cho khí chất phong nhã của hấn càng thêm nổi bật.

Cũng chỉ có Phó Khanh Hàn mới có thể mặc được bộ y phục nặng nề này, chỉ có hấn mới có thể tạo nên khí chất phong hoa tuyệt đại khi khoác lên mình bộ lễ phục với ống tay áo kỳ lạ đó. Nếu là người khác, không bị bộ hoa phục này biến thành quả cầu đỏ mập mạp thì lại là vốc người không đủ cao, chẳng những không đang

được cánh tay ra khỏi ống tay áo rộng kinh người kia mà còn khiến mình lùn đi một đoạn, không chỉ mất đi sự phong nhã mà còn có vẻ vừa lùn vừa thất bại.

Cho nên đối với người có thân hình cao gầy như Phó Khinh Hàn mà nói, thì giá y nặng nề như vậy thật ra rất thích hợp, vừa trông không quá gầy, vừa có thể tạo ra một loại khí thế ung dung tự tại.

Đến giờ này rồi vẫn còn nhớ tới việc bình luận vài câu về y phục, vóc người và khí chất của người khác chính là căn bệnh nghề nghiệp khó sửa đổi của nàng, nhưng Phó Khinh Hàn lại không biết nàng đang thầm khen ngợi mình, hẳn chỉ suy đoán theo chiều hướng xấu nhất, hẳn cho rằng nàng đang do dự xem có nên nhân lúc hắn yếu ớt nhất mà xuống tay hay không... Thành chủ Quý thành rất thông minh mà tự mình suy xét, trong mắt hắn, vị phu nhân thứ mười một này nhất định đang muốn chạy đi, bây giờ là lúc hắn không thể ngăn cản, cũng là cơ hội tốt nhất cho nàng, nếu vị phu nhân này có thể tàn nhẫn hơn một chút, thì nói không chừng nàng ta sẽ bỏ qua ơn cứu mạng vừa rồi mà đâm hẳn một đao để tăng thêm cơ hội thành công khi chạy trốn của mình.

Quả thật là lấy lòng tiểu nhân, đo dạ quân tử. Đừng nói Ngũ Kỳ hiện tại đang có nhiệm vụ trong người, mà cho dù không có nhiệm vụ, Ngũ Kỳ cũng thà chết chứ không đụng tới một đầu ngón tay của ân nhân cứu mạng mình... Dù vị ân nhân kia có âm mưu gì khác hay không, đây là vấn đề về nguyên tắc.

Mà tên tiểu nhân Phó Khinh Hàn kia lại càng nghĩ càng cảm thấy kể sách mình nghĩ ra trong lúc vội vàng này quá mạo hiểm, hẳn chậm rãi rũ mắt xuống, đôi mắt phượng ẩn dấu dưới hàng mi dài bóng mượt ánh lên tia sáng độc ác, bàn tay phải dẫu sau lưng ra thủ thế với Lương An đang núp trong bóng tối, để hắn sẵn sàng ra tay khi vị phu nhân thứ mười một này đột nhiên hành động.

,

...Đây cũng là căn bệnh chung của những người có tâm tư nặng nề, thích lấy cái bụng đen sì của mình ghép vào lòng người khác, chỉ cần có chút khác thường, họ sẽ đặt đối phương vào hướng suy nghĩ tiêu cực nhất, thậm chí còn nghĩ sẵn kế sách trong đầu, sau đó không nhanh không chậm trả lại đòn đánh mạnh mẽ như sấm sét mà hắn đã chuẩn bị từ lâu.

Đáng tiếc hiện tại Ngũ Kỳ không hề nghĩ đến chuyện lợi dụng lúc hắn mệt mỏi mà bỏ đá xuống giếng, lấy oán báo ân, nàng chỉ âm thầm ghi nhớ trong lòng, quyết định sau này nếu có được một thân thể cao gầy, thì sẽ ăn mặc như Phó Khinh Hàn. Vừa nghĩ vậy, nàng vừa ngẩng đầu nhìn quanh, muốn tìm một người hỗ trợ, đỡ Phó Khinh Hàn về nghỉ ngơi, nhưng nhìn một vòng rồi mà đến nửa bóng người cũng không thấy, sinh vật sống duy nhất là Hứa Linh Linh đang khom lưng tìm một cái giá nền dưới bàn để cầm trên tay(?).

Ngũ Kỳ nhường mày, không thêm đề ý tới hành vi kỳ quái của nàng ta, chỉ quăng cho nàng một ánh mắt "Mau tới giúp ta."

Hứa Linh Linh được nàng ném cho một ánh mắt ám chỉ, biểu hiện ăn ý hiếm thấy, không tìm đông tìm tây nữa mà trực tiếp mang theo giá nền chạy tới, chỉ là Ngũ Kỳ còn chưa kịp vui mừng thì đã thấy Hứa Linh Linh giờ cao giá nền trong tay nhắm vào gáy Phó Khinh Hàn...

Ngũ Kỳ hơi kinh ngạc, theo bản năng lấy tay phải che đầu Phó Khinh Hàn lại, ấn gáy hắn về phía mình để bảo vệ, làm xong nàng mới ngẩng đầu lên, liếc mắt nhìn Hứa Linh Linh, ánh mắt mang theo vài phần trách cứ: "...Người làm cái gì đó?!"

Chưa nói đến chuyện nàng khần trương tới nỗi đầu đầy mồ hôi, Lương An suýt chút nữa đã nhảy ra, mà ngay cả Phó Khinh Hàn, vừa thấy có người đang nhanh chóng chạy ra sau lưng mình, cũng không khỏi lặng lẽ cầm lấy con dao găm giấu trong tay áo, chỉ chờ người nọ ra tay là sẽ một đao đâm chết.

Đáng tiếc sự việc lại không diễn ra như suy đoán của Phó Khinh Hàn và Lương An, cũng không tiến hành theo sở liệu của Hứa Linh Linh, trong giây phút ngắn ngủi cả ba người đều không khỏi kinh ngạc, cánh tay của Phó Khinh Hàn đang cứng đờ, chuẩn bị xoay người ứng phó thì lại bị Ngũ Kỳ ôm chặt, mặt vui vào xương quai xanh ấm áp của nàng, ngạc nhiên đến nỗi suýt chút nữa làm rơi dao găm từ trong tay áo ra. Lương An còn kinh khủng hơn, hẳn đã chuẩn bị sẵn bội kiếm coi như trường thương mà đâm thủng ngực Hứa Linh Linh, kết quả đột nhiên có biến, hẳn chỉ có thể cứng rắn thu lại mười phần lực đạo, kết quả là trực tiếp động vào thất lưng, đau chết đi được mà không dám kêu tiếng nào. Hứa Linh Linh thì còn may, vừa thấy Ngũ Kỳ bày ra tư thế bảo hộ đó đã thu tay về. Sau khi bình tĩnh lại, nàng ta liền im lặng dùng khẩu hình nói chuyện với nàng: "Chúng ta hãy đánh hắn bất tỉnh đi, rồi nhân cơ hội đó mà chạy trốn."

...Hứa Linh Linh này không phải là giới tính có vấn đề đấy chứ, sao bao nhiêu đơn thuần và thiện lương đều dùng hết lên người nàng, không để lại cho người khác chút nào thế? Tàn nhẫn đánh ân nhân cứu mạng bất tỉnh, không giống bà mẹ ngu xuẩn quật cường, mà lại như là sói mẹ.

Ngũ Kỳ ngẩng đầu liếc nàng một cái, cũng chỉ có thể giải thích là vì nàng ta xem nàng như đồng bạn loài người mà đối đãi, cho nên mới có tính có nghĩa như thế, còn về phía Phó Khinh Hàn, tuy hẳn đã gián tiếp cứu nàng một lần nhưng suy cho cùng hẳn ta vẫn là yêu quái. Cái gọi là không phải người cùng tộc, ắt có mưu đồ, trong mắt tiểu cô nương này, chỉ đánh nát yêu quái mà không giết hẳn đã là có lòng tốt rồi.

Cũng không thể nói tiểu cô nương vô lương tâm được, chỉ là sự lương thiện của nàng đều giành cho người cùng tộc.

Suy tư trong chốc lát, Ngũ Kỳ dùng khẩu hình nói chuyện với nàng ta: "Nếu người muốn chạy, thì hãy nhân lúc này xuất cung đi, ở đây còn có ta, có thể giúp người kéo dài thời gian một chút. Nếu may mắn người kia có thể sẽ cảm nhận được động tĩnh mà tới cứu người; còn nếu như đen đủi, người sẽ phải trốn trong thành này mười năm, chờ tới khi cửa thành mở lần nữa mới tìm cơ hội thoát ra."

Hứa Linh Linh nghe nàng nói như vậy, nhất thời nóng nảy, không còn tâm trạng dùng khẩu hình, trực tiếp hỏi ra tiếng, "Vẫn còn người? Người không đi cùng ta sao?" Dừng một chút, như vừa nghĩ đến điều gì, sắc mặt nhất thời biến đổi, "Không phải người đã thật sự thích hắn rồi đấy chứ?!"

Ngũ Kỳ quả thực bị cô nương thẳng tính này làm cho tức chết, bà cô này cũng thật biết cách hỏi, Phó Khinh Hàn bây giờ tuy rằng suy yếu nhưng còn chưa bất tỉnh, nàng ta tùy tiện hỏi ra miệng như vậy, hẳn tất nhiên cũng nghe vào trong tai.

... Bảo nàng phải trả lời thế nào bây giờ?

Bây giờ không giống lúc trước, nếu nàng dám đáp một chữ phải, thì không chừng giây kế tiếp Phó Khinh Hàn sẽ móc tìm nàng ra ăn mất.

Suy nghĩ tác giả: ta chuẩn bị sẽ không đăng số lượng từ nhiều nhưng lâu mới đăng mà chuyển qua số lượng từ ít nhưng sẽ đăng thường xuyên, các người cảm thấy thế nào?

Quyển 10 - Chương 99: Nhân vật phản diện là thành chủ Quỷ thành (7)

"Người thật sự thích hấn sao?"

Giọng nói của Hứa Linh Linh vang vọng bên tai, Ngử Kỳ cup mắt trầm tư trong chốc lát, rồi thoáng ngẩng đầu lên, vừa định bịa ra vài lý do qua loa lấy lệ không đau không ngứa, thì bỗng nhiên bầu trời tối sầm lại, luồng gió lạnh lẽo vốn đang dần dần tan biến kia nháy mắt đã thổi mạnh trở lại, trong khoảng thời gian ngắn cát bay đá chạy, thiên hôn địa ám*

*thiên hôn địa ám: long trời lở đất nhưng bản gốc nghe hay hơn nên em xin giữ lại. ^-^

Lương An đang trốn trong góc thấy tình thế không ổn, nên lập tức chạy tới, vội vàng đỡ lấy Phó Khinh Hàn trong tay Ngử Kỳ, "Phu nhân, nơi này không thể ở lại lâu, chúng ta phải nhanh chóng rời khỏi đây..."

Hấn còn chưa dứt lời, một đạo thiên lôi đã ầm ầm đánh xuống, cả thành lập tức rung lên một cái. Phức duyên đám mây màu xám phía chân trời như bị bỏ ra một cái khe, ánh sáng vàng chói lọi đột nhiên phát ra từ đó, nó chiếu đến đâu, đất đai từng tấc từng tấc cháy đen lại, người đi trên phố vốn đang bình thường chỉ trong giây lát đã hóa thành bộ xương khô chậm rãi di chuyển, cung điện huy hoàng rực rỡ cũng nhanh chóng trở nên rách nát u ám.

Thời gian như thể đã ngừng trôi, tòa thành kiên cố hàng trăm năm, thế nhưng bị ánh sáng vàng này bao phủ liền sụp đổ.

Đột lúc ánh sáng vàng tới gần đại điện, Hứa Linh Linh mờ mịt không biết làm sao chỉ có thể trông chờ vào Ngử Kỳ đang im lặng nhìn ra ngoài điện, người vốn không nói tiếng nào, Lương An im lặng nhìn về phía Phó Khinh Hàn.

Hàng mi mòng của Phó Khinh Hàn hơi rung động, hấn chậm rãi mở mắt, trong mắt chỉ có sự lạnh lùng độc ác, giọng nói trầm thấp tối tăm như mực, "Có người đang cố phá thành."

Ngử Kỳ liếc hấn một cái, vừa định nói gì đó, thì Hứa Linh Linh sau lưng đã lại gần, lặng lẽ nói bên tai nàng, "Có lẽ người kia tới cứu chúng ta đó." Chắc hấn động tĩnh vừa rồi quá lớn, khiến nam chính và sư phụ hấn đề ý đến, nên mới dẫn tới tình trạng này.

Mặc dù nàng ta cố gắng nói thật nhỏ nhưng vẫn không thoát khỏi lỗ tai của Phó Khinh Hàn và Lương An. Tuy rằng là do Hứa Linh Linh nói, thế nhưng Ngử Kỳ biết rất rõ, hai người ở phía đối diện luôn coi Hứa Linh Linh là người của nàng, thế nên do nàng ta nói hay do mình nói thì cũng không khác nhau là mấy. Tình huống như vậy làm nàng không biết nói gì, không thể làm gì khác ngoại trừ im lặng chống lại ánh mắt của Phó Khinh Hàn.

Cái nhìn đó hờ hững vô cùng, âm trầm như bầu trời sau cơn bão, mang theo hơi thở trầm mặc mà áp lực, và dường như còn có vẻ hơi thất vọng.

Ngử Kỳ không biết sự thất vọng đó là thật hay giả, nàng chỉ có thể quay đầu ngoái Hứa Linh Linh một tiếng, "Đừng nói vớ vẩn."

Phó Khinh Hàn nghe thấy vậy thì khẽ cười một tiếng, nhưng trong đôi mắt phượng tại không hề có nửa điểm ý cười, như gió bắc bừa bãi tàn sát qua cánh đồng bát ngát, có vẻ vô cùng cô đơn và lạnh lùng. Hấn nhàn nhạt dời tầm mắt đi nơi khác, giọng nói vô cùng bình tĩnh nhưng lại làm cho người khác lạnh sống lưng, "Nếu đã vào thành này thì đừng nghĩ đến chuyện ra ngoài được nữa." Dừng lại một chút, hấn lại khôi phục vẻ ung dung tự tại, chậm rãi cong khoé miệng, nhìn nàng mỉm cười, "Hơn nữa, nếu hấn muốn vào đây thì còn phải hỏi xem ta có đồng ý hay không đã."

Ngử Kỳ cảm thấy Hứa Linh Linh ở phía sau khẽ rụt lại một cái, nàng không khỏi bất đắc dĩ, chỉ có thể căng da đầu nhẹ nhàng mở miệng trong ánh nhìn chăm chú và nụ cười mỉm của hấn, "Ta không muốn chết, nhưng ta đã là thể tử của chàng, thì tuyệt đối sẽ không bỏ rơi chàng."

Phó Khinh Hàn yên lặng nhìn nàng chăm chăm trong chốc lát, như có thể thông qua ánh mắt mà nhìn thấu nội tâm của nàng. Ngử Kỳ không vội hoảng hốt, trấn định mặc kệ hấn quan sát, vẻ bình tĩnh thong dong trên mặt không kém hơn nửa phần. Một lát sau, hấn nở nụ cười, thu hồi ánh mắt, giọng nói khẽ khàng như mặt hồ phẳng lặng, "Vậy thì tốt."

Vậy thì tốt là sao? Rốt cuộc là hấn tin hay không tin, hài lòng hay không hài lòng?

Ngử Kỳ im lặng cẩn thận quan sát hấn, thế nhưng vẫn không nhìn ra được điều gì nên đành bỏ qua.

Thân hình hơi lung lay của Phó Khinh Hàn cố gắng đứng lên, chậm rãi khép hai mắt lại. Lúc trước hấn kiệt sức sáu phần là thật bốn phần là giả, hiện tại tuy còn hơi suy yếu nhưng vẫn còn sức đánh một trận nữa.

Ông tay áo vừa to rộng vừa phiền phức nặng nề, hấn lật hai tay lại, hơi nâng lên một chút.

Trong nháy mắt, như có một lực vô hình ép cát đá đang bay loạn phải bình ổn lại, trời đất khôi phục sự yên lặng sáng tỏ. Phó Khinh Hàn hơi nhếch khóe môi, vẽ ra một nụ cười lạnh lùng có vẻ châm chọc, âm khí vừa bị hấn thu vào lòng bàn tay chỉ trong chốc lát đã sôi trào rồi tuôn ra như sông Trường Giang và Hoàng Hà, lấy khí thế ngập trời đón nhận kim quang vạn trượng.

Một tiếng "ầm", đá bay tung tóe, mây trời cuộn cuộn.

Đột nhiên thân mình Phó Khinh Hàn chấn động mạnh, một luồng máu đen nháy mắt chảy ra từ khóe miệng, nhưng khuôn mặt hấn lại bình tĩnh không gợn sóng, như thể không hề cảm thấy gì, khí thế sắc bén lật hai tay lại, vững vàng đứng trên mặt đất.

Ánh sáng vàng dường như dần bị sức mạnh áp chế lại, như khi thủy triều xuống sóng biển chậm rãi thoát ra ngoài, mắt thấy những cái khe kia sắp khép lại, Ngũ Kỳ và Lương An đều thoáng nhẹ nhàng thở ra nhưng khi nhìn sắc mặt của Phó Kinh Hàn không biết tại sao lại cảm giác rùng mình.

Trong nháy mắt khi cái khe sắp hoàn toàn khép lại, ánh sáng vàng tản mạn không còn đường lui bỗng nhiên khép lại thành một cột sáng cực nhỏ, như có sinh mệnh mang theo cảm giác áp bách che trời lấp đất nhanh chóng lao về phía mọi người.

Phó Kinh Hàn nửa híp đôi mắt phượng hẹp dài, bình tĩnh lật ống tay áo, đẩy ba người dư thừa ra, đột nhiên không quay đầu lại mà tiêu sái lao về phía sau, nháy mắt đã nhảy được mấy chục trượng*.

*Trượng: bằng 0.333 mét.

Thế nhưng ánh sáng vàng kia như nhìn thấy hành động của hắn, thay đổi phương hướng trong không trung, lao thẳng về hướng hắn mang theo khí thế đủ để phá hủy hết thảy như vạn quân cùng kéo đến.

Ngũ Kỳ không khỏi đổ mồ hôi lạnh vì hắn, ngay cả Hứa Linh Linh cũng có chút sững sờ, còn Lương An càng không màng đến tính mạng mà điểm mũi chân chạm đất lao về phía chủ tử hân.

Phó Kinh Hàn đang xoay người giữa không trung, thấy Lương An đang từ đằng xa lao tới, không khỏi cắn răng, đáy lòng oán hận thầm mắng một tiếng ngu xuẩn

Một tiếng "Ầm" rất lớn vang lên, ánh sáng vàng lại bắn ra, đâm vào mắt người khiến mắt cực gì đau nhức.

Một lát sau, Ngũ Kỳ buông ống tay che trước mắt xuống, lau đi giọt nước mắt vừa chảy ra, lúc này mới nhìn thấy trên khoảng đất cách đó không xa đột nhiên xuất hiện một cái rãnh cực sâu, lan về phía những cái khe ở khắp mọi nơi, tạo thành một mạng nhện chằng chịt.

Thoáng sững sờ trong chớp lát, Ngũ Kỳ bình tĩnh lại, nhấc váy lên chạy về phía Phó Kinh Hàn, thế nhưng lại bị Hứa Linh Linh kéo tay lại.

Bị tiểu cô nương này quấy rối vài lần, cho dù tốt tính đến đâu cũng sẽ sinh ra vài phần tức giận, nàng hít sâu một hơi, lạnh mặt quay đầu đi, thấp giọng nói, "Nghe đây, ta không tốt đẹp như người nghĩ, nếu người còn dám lỗ mãng gây chuyện làm hại chàng, thì ta sẽ không tha cho người đâu. Còn nữa, ta làm gì người cũng không được ngăn cản, nếu người thông minh, thì nên lợi dụng cơ hội này rồi đi, đừng có ở đây dây dưa với ta nữa."

Nếu nàng đoán không sai, nam chủ sẽ rất nhanh phá thành đi vào, giữ Hứa Linh Linh bên người, rất có thể sẽ mang đến tai họa cho Phó Kinh Hàn, về mặt lúc này của nàng rất lạnh có bảy phần thật ba phần giả.

Hứa Linh Linh làm sao phân biệt ra được, thấy nàng đang rất lạnh lùng và không kiên nhẫn thế nên bị dọa đến lui lại hai bước. Ngũ Kỳ nhú nhú mày, không để ý đến nàng ta, không quay đầu lại mà trực tiếp dõng dạc.

Phó Kinh Hàn tỉnh lại sau thời gian hôn mê ngất ngùi, kí ức còn sót lại hành động ngu xuẩn của Lương An... Nếu lúc đó Lương An không nhiều chuyện mà nhào tới, thì hắn sẽ không rơi vào tình trạng không còn chút sức lực để dựa vào như bây giờ, càng đừng nói đến chuyện bắt vị phu nhân thứ mười một kia về, thật sự là uổng phí lúc đó hắn khổ tâm dây dưa ba người ra.

Hắn nhắm mắt lại rồi lại mở ra, lệ khí nặng nề trong đôi mắt phượng hoàn toàn biến mất, chỉ còn lại sự hồ hờn bình tĩnh...Chỉ cần nàng chưa chạy ra khỏi tòa thành này thì hắn vẫn còn biện pháp bắt nàng lại, chỉ còn vấn đề thời gian mà thôi.

"... Phu quân?"

Từ phía sau truyền đến giọng nói vừa bình tĩnh lại hơi lo lắng của nữ tử, khiến Phó Kinh Hàn trong nháy mắt chưa thể lấy lại tinh thần ngay được.

Hắn thử chống mặt đất ngồi xuống thì chỉ thấy khí lực toàn thân đều bị móc rỗng, bàn tay để trên mặt đất như là đặt tay trên bông cho dù cố gắng thế nào vẫn không có chút lực nào.

Chỉ là do thiên tính của mỗi người, dù Thành chủ Quý thành có thể vì tính kế mà giả vờ suy yếu, nhưng vào lúc hắn chết vật nhất, hắn sẽ không bao giờ để lộ sự yếu đuối của mình trước mặt người khác, cho nên hắn để cánh tay đang run rẩy xuống, ổn định lại thân thể hơi lay động, chống nứa người ngồi dậy, ngoại trừ động tác hơi chậm, còn lại không nhìn ra bất luận manh mối gì.

Hắn hơi quay đầu đi, vệt đen xám ở đuôi mắt đầy vẻ băng lãnh âm lệ, đối lập hoàn toàn với nét yêu dị tú lẫm đầu họ gặp nhau.

Một lát sau, hắn khẽ cười lạnh một cái, đôi mắt phượng dài hẹp mang theo sự bình tĩnh và lãnh đạm nhìn qua nàng, mang theo sự đề phòng không dễ nhận ra, "Phu nhân, nàng không nhân cơ hội này trốn đi thật sự làm người khác kinh ngạc."

Ngũ Kỳ ngoảnh mặt làm ngơ, chậm rãi đi đến trước mặt hắn, ngồi xổm xuống, giọng nói rất bình tĩnh, "Tình huống của chàng nhìn rất xấu." Dừng một chút, nàng nhẹ nhàng mở miệng, "Ta có thể giúp gì cho chàng không?"

Phó Kinh Hàn nhìn chằm chằm bàn tay của nàng ở trước mặt mình hồi lâu, nhân nhật cười một tiếng, khuôn mặt trong mơ hồ có chút ý tứ lạnh lùng. Tản nương thứ mười một của hắn, nhất định trở thành tể phẩm sống thể mà lúc này lại có thể phở ra về cao cao tại thượng bố thí cho hắn chút tình thương, buồn cười biết bao.

Ngũ Kỳ híp nửa con mắt quan sát hắn một hồi, biết sự lạnh lùng trào phúng giữa khóe mắt đuôi mày của hắn lúc này đến từ đâu. Nàng trầm mặc trong chớp lát, thu tay lại, nhân nhật đối diện với cái nhìn của hắn nói, "Ta lựa chọn ở lại cũng không phải để chàng chê cười, càng không phải do thương hại chàng mà chỉ muốn trả lại hai lần cứu mạng...Cùng với thực hiện nghĩa vụ của thê tử." Dừng lại một chút, nàng nhìn cánh tay của hắn đã có chút run lên, "Chỉ ít giờ phút này chàng cần ta."

Lãnh ý trong mắt Phó Kinh Hàn vẫn còn, "Ta phải nhắc nhở nàng, phu nhân của ta. Nếu nàng không gết ta, thì sớm muộn gì có một ngày ta sẽ xé tan lòng ngực của nàng... để xem trái tim của nàng nặng hai tay có khác nhau hay không. " Nàng muốn ta tin rằng nàng rất ngu xuẩn? Hay nàng nghĩ ta dễ lừa đến thế?"

Đối với câu hỏi hùng hổ dọa người của hắn, Ngũ Kỳ chỉ cười cười. Những nhân vật chính phản diện luôn là vậy, rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt.

Nàng giơ tay lên, từ trên người lấy ra một thanh chùy thủ, nhắm ngay tim của hắn, "Chàng nghĩ ta sẽ đối xử với chàng như vậy sao, phu quân?" Nàng cười rất ôn hòa, cũng rất rộng lượng, "Nếu như vậy, chàng có thể đánh trả không? Chàng còn sức đánh trả không?...Không có, ngay cả việc ngồi đối với chàng bây giờ cũng rất khó khăn."

Chu dù bị nàng cầm dao uy hiếp nhưng nét mặt của Phó Kinh Hàn vẫn không xuất hiện nửa phần hoảng sợ, chỉ là sự lạnh lẽo trong mắt hắn càng nặng thêm vài phần, nhưng hắn còn chưa kịp tính xong kế sách, thì nữ tử mặc giá y đỏ thắm kia đã thu lại ý cười cùng thanh đoản đao sắc bén.

"Ta không độc ác như chàng được, phu quân, ta không hạ thủ với chàng được." Ngũ Kỳ rũ mắt xuống, giọng nói rất nhẹ, "Tuy chàng lấy ta là có dụng ý nhưng chàng đã cứu ta hai lần. Ôn cứu mạng không thể hoàn trả bằng đao kiếm được."

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 10 - Chương 100: Nhân vật phản diện là thành chủ Quỷ thành (8)

Ngũ Kỳ đứng bất động quan sát phản ứng của Phó Kinh Hàn, một lần nữa vươn tay, "Đề ta giúp chàng dậy."

Phó Kinh Hàn khẽ nâng đôi mắt phượng nhỏ đen và sâu nhìn nàng chăm chăm, chẳng hiểu tại sao lại nhớ đến hai câu trước kia nàng nói.

—— "Ta không muốn chết, nên chỉ có thể buông tay ra đánh cược một lần mà thôi."

—— "Đợi ngày đó đến rồi, chàng sẽ không nỡ làm vậy đâu."

Bỗng nhiên vào lúc đó, Phó Kinh Hàn cảm thấy mình đã hiểu vì sao vị tân nương này lại có những cử chỉ khác thường như vậy, hắn khẽ nhíu khóe môi, lộ ra một nụ cười lạnh lùng quý dị, "Được." Dứt lời, hắn chậm rãi nâng tay phải lên, ống tay áo màu son to rộng và phiền phức trượt xuống cổ tay theo động tác đó, để lộ bàn tay phải lúc trước vẫn luôn giấu trong ống tay áo.

Ngũ Kỳ vốn cho rằng đối phương đã bị mình thuyết phục, nên không chút phòng bị mà đỡ lấy bàn tay phải đang vươn ra của hắn. Đột nhiên, trong lúc mất cảnh giác, nàng không ngờ mình lại đụng phải xương cốt lạnh lẽo và cứng rắn.

Vừa rồi đã bị vô số bộ xương khô nắm lấy mắt cá chân, cẳng chân và đùi, nên lúc này đây nàng rất hiểu cảm giác khi chạm vào xương cốt. Nhưng cho dù tâm trí có kiên định đến đâu chăng nữa, thì Ngũ Kỳ cũng không thể tránh khỏi sự sợ hãi buốt giá từ sâu trong tâm hồn mình khi nàng chạm vào bàn tay đã hoàn toàn hóa thành xương trắng của hắn.

Nhưng người đàn ông tuổi trẻ yêu dị đến quá phận này, lại chậm rãi xoắn hàng mi dài và mỏng như cánh ve của mình lên, hơi mỉm cười nhìn sang. Dưới sự phụ trợ của nốt chu sa đã điểm đen trên ấn đường hắn, nụ cười này trong mắt nàng lại có vẻ càng thêm âm tà yêu dị.

Trong khoảng thời ngắn, Ngũ Kỳ có cảm giác như sinh lực của mình như được hút theo đầu ngón tay ra ngoài, căn bản không thể nhúc nhích, theo bản năng né tránh ánh mắt, cúi đầu, nhìn thấy năm xương ngón tay nhỏ dài trắng bệch cùng với xương bàn tay trắng hếu.

Trong khoảng thời gian ngắn, Ngũ Kỳ cảm thấy từ đầu ngón tay đến cánh tay mình giống hệt sắt thép bị rỉ sét, nàng không thể nhúc nhích, chỉ có thể cúi đầu tránh ánh mắt hắn theo bản năng, sững sờ nhìn chăm chăm vào năm đốt xương ngón tay trắng bệch thon dài cùng một phần xương bàn tay trắng hếu của hắn.

Thấy nàng phản ứng nàng như thế, Phó Kinh Hàn lại làm như tâm tình của mình rất tốt, hắn thậm chí còn nở nụ cười. "Phu nhân lá gan thật lớn, sao còn không buông tay."

Bị giọng nói của hắn đánh thức, Ngũ Kỳ dần dần trấn định lại, sau một lát, nàng nâng mi lên liếc nhìn hắn một cái, tiện đà mỉm cười, mặt không đổi sắc mà khép chặt năm ngón tay lại, nắm chặt bàn tay phải chỉ còn là xương trắng của hắn, chân tay cứng hợp sức, kéo hắn lên từ trên mặt đất, sau đó thông dong mà bình tĩnh hỏi, "Tay chàng, sao lại bị như vậy?"

Phó Kinh Hàn vẫn không có thêm chút sức lực nào cả, dường như hắn đã đặt hơn phân nửa trọng lượng cơ thể vào người nàng. Nhưng tình trạng chật vật như vậy, cũng không hề gây trở ngại cho hắn khi hắn chuyển ánh mắt phức tạp đang quan sát bàn tay nắm lấy nhau của hai người sang khuôn mặt đậm mặc của nàng, sau một lát, hắn dời mắt đi, nhẹ nhàng băng quơ hơi hột, "Không như vậy, thì sao có thể chống lại một kích toàn lực cuối cùng của người đó."

Ngũ Kỳ gật gật đầu, suy tư trong chốc lát, chống lại tầm mắt hắn, "Vậy bây giờ người đó sao rồi? Hắn còn dư sức phá thành không?"

Phó Kinh Hàn không trả lời vấn đề này ngay lập tức, hắn hơi nghiêng đầu, mái tóc đen dài trơn bóng như tơ lụa theo theo động tác này mà trượt xuống bả vai, phất qua gương mặt nàng, cũng che khuất thần sắc của hắn.

Trầm mặc nửa ngày, giọng nói thanh nhuận trầm thấp của hắn mới vang lên bên tai nàng, "Vấn đề này hắn nên hỏi nàng mới đúng, dù sao hắn cũng là người do nàng dẫn tới đây." Dừng một chút, hắn bỗng nhiên nâng lên cánh tay trái còn lành lặn, vuốt những sợi tóc rối bên mái lại giúp nàng, ba phần ái muội, bảy phần nguy hiểm, dưới giọng nói tao nhã bình tĩnh che giấu bằng giá không dễ phát hiện ra, "Còn nữa, ta vẫn luôn muốn hỏi nàng một vấn đề. Nàng rốt cuộc hy vọng hắn có thể nhân lúc ta bị thương mà phá thành tiến vào, hay nàng mong ta có thể..." Hắn bỗng nhiên ngừng lại, tiện đà trên mặt hiện lên một mặt tự giễu cười, "Phải rồi, nàng đã dùng hành động của mình để nói cho ta đáp án, không phải sao?"

Trong khoảng thời gian ngắn, Ngũ Kỳ không biết nên đáp lại thế nào, chỉ có thể ngẩng đầu vờ quan sát tình huống xung quanh. Đại diện bọn họ vừa đúng lúc này đã sụp xuống một nửa, nếu không phải lúc trước Phó Khinh Hàn đẩy ba người ra ngoài điện, thì có lẽ lúc này nàng chỉ còn là một đồng máu thịt lẫn lộn. Chỉ là một nửa điện vẫn chưa sụp xuống kia dường như cũng đang lung lay sắp đổ, bất cứ lúc nào cũng có thể đổ xuống.

Đang lúc nàng cảm thấy đau đầu, không biết làm thế nào cho phải, hần bỗng nhiên nói, "Đến Tây cung đi, nơi đó hần vẫn chưa bị lan đến."

Ngũ Kỳ liếc mắt nhìn hần, cúi đầu đáp lời, vừa đỡ hần về Tây cung, vừa coi như không có chuyện gì xảy ra mà nói, "Nếu ta nói, người kia là do Hứa Linh Linh dẫn tới, kỳ thật ta chỉ hy vọng chàng bình an, chàng... có tin ta không?"

Phó Khinh Hàn không lên tiếng, hần chỉ nhẹ nhàng mỉm cười, nụ cười nhẹ nhàng khiến người khác hoảng hốt.

...

Màn đêm rất nhanh đã buông xuống Thành Quý, Ngũ Kỳ vội vàng đỡ Phó Khinh Hàn vào Tây cung, để hần ngồi lên ghế xong lại vội vã chạy đi đóng cửa điện nặng nề.

Vì chưa kịp đốt đèn, nên trong khoảng thời gian ngắn cả tòa cung điện lâm vào bóng đêm sâu thẳm, Ngũ Kỳ mò mẫm đi về phía Phó Khinh Hàn, nhẹ nhàng cầm lấy bàn tay hần, "Cửa đóng lại rồi, để ta đỡ chàng vào nghỉ ngơi." Dừng một chút, bỗng nhiên lại nhớ tới điều gì, mới chần chờ hỏi, "Đêm nay, cũng giống đêm qua sao?"

Phó Khinh Hàn biết nàng đang nói đến sự khác thường của hần đêm qua lúc Quý môn mở ra, vì thế cũng không để ý lắm, "Không đâu, hôm nay không phải mừng Một cũng không phải Mười lăm —— trên chiếc bàn bên phải nàng có giả cắm nến."

Mất một lúc sau Ngũ Kỳ mới đốt được nến lên, nàng bung giả nến trở về, cẩn thận quan sát hần, nhưng ngoại trừ sắc mặt hần quá mức tái nhợt ra, còn lại không thấy tình trạng dị thường đêm qua, nên cũng yên tâm hơn, tùy ý ngồi xuống chiếc ghế dựa bên bàn gỗ nhỏ, lấy hai miếng bánh lót dạ, sau đó một lần nữa nâng Phó Khinh Hàn dậy đi về hậu điện.

Chờ đến lúc thu xếp xong mọi việc, Ngũ Kỳ mới thả lỏng người, cởi áo khoác dính đầy tro bụi ra, rồi đến gian ngoài chọn bữa một chiếc khác để thay. Lúc nàng trở về, Phó Khinh Hàn đang khoanh hai chân lại, sống lưng thẳng tắp ngồi giữa giường. Hàng mi dài như cánh bướm khẽ sụp xuống, bao trùm lên đôi mắt cùng khuôn mặt, khiến vệt đen sẫm ở đuôi mắt hần được phác họa càng thêm thâm thúy, càng thêm âm tà.

Ngũ Kỳ nhìn chằm chằm vào hần trong chốc lát, cũng không phát hiện ra manh mối gì, nên cũng đành từ bỏ, cẩn thận vòng qua hần lên giường, cố gắng không đụng vào hần, nghiêng người nằm xuống. Hôm nay thật sự quá mệt mỏi, hơn nữa tối hôm qua ngủ cũng không ngon, nên đầu vừa đặt lên gối không bao lâu nàng đã ngủ rồi.

Chờ đến lúc hơi thở của nàng trở nên đều đặn, đôi mắt phượng đang khép hờ của Phó Khinh Hàn bỗng dung mở ra. Mặt hần không cảm xúc mà chậm rãi nghiêng thân về phía đó, một nửa khuôn mặt tuấn mỹ hờ hững ẩn trong bóng tối, lạnh lẽo mà quý quyết.

Không biết qua bao lâu, hần bỗng nhiên vươn bàn tay phải đã hóa thành xương trắng, chậm rãi vạch chần gắm trên người Ngũ Kỳ ra.

Xương ngón tay thon dài trắng bệch chậm rãi phủ lên ngực nàng, ánh mắt Phó Khinh Hàn bỗng nhiên trở nên cực kỳ phức tạp, như một đám mực tối đen không tan ra được, không ai có thể thấy rõ cảm xúc cuộn cuộn trong đó.

Thời gian chậm rãi trôi đi, xương ngón tay quá thon dài của hần vẫn luôn gất gao đặt lên ngực nàng, giống như cách đây không lâu, nàng đặt chủy thủ trong tay mình lên ngực hần.

"...Cảm giác rất khó chịu phải không?"

"Đợi ngày đó đến rồi, chàng sẽ không nhớ làm vậy đâu."

"Chàng không sao chứ?"

"Ta không thể nhẫn tâm như chàng được, phu quân, ta không ra tay với chàng được."

"Dù chàng cưới ta là vì dụng tâm kín đáo, chàng vẫn cứu ta hai lần. Ôn cứu mạng, không nên lấy đao kiếm hoàn lại."

"Tay chàng, sao lại bị như vậy?"

"Nếu ta nói, người kia thật ra là do Hứa Linh Linh dẫn đến, ta chỉ hi vọng chàng bình an, chàng... có tin ta không?"

...

Chỉ cách một tầng da thịt mỏng manh và máu thịt yếu ớt, là trái tim đỏ tươi đang đập mạnh. Đầu ngón tay sắc nhọn trắng bệch của hần đặt trên vùng ngực mềm mại và yếu ớt của nàng, chỉ cần tiến về phía trước thêm một chút, là có thể nắm chặt trái tim ấm áp đang nhảy lên kia trong lòng bàn tay... Chỉ cần tiến lên phía trước một chút nữa thôi.

Nhưng Phó Khinh Hàn lại duy trì động tác này rất lâu, lâu đến nỗi ngọn nến đỏ đã cháy hơn phân nửa, cũng không tiến thêm một bước. Cuối cùng, hàng mi dài mỏng như cánh bướm kia mệt mỏi, mờ mịt chậm rãi buông xuống, che khuất tất cả âm ngoan và do dự trong đôi mắt phượng sâu thẳm ấy.

Không ai biết lý do hần buông tha cho nàng vào buổi tối hôm đó.

Có lẽ hần nghĩ thời cơ chưa tới, có lẽ là...Hần không hạ thủ được.

Nhắm mắt lại, Phó Khinh Hàn vừa muốn thu ta về, song cửa gỗ cách đó không xa bị thổi bay "Phanh" một tiếng, mang theo gió lạnh trong nháy mắt gào thét tràn vào.

Ngữ Kỳ vẫn đang ngủ say dường như vẫn cảm thấy bất an mà nhú nhú mảy, thân thể nhẹ nhàng giật giật.

Như bị giật mình tỉnh lại, đầu ngón tay của Phó Khinh Hàn bỗng run lên, tiện thể đem chăn của nàng đã bị xóc một lần nữa đắp lên người nàng.

Ngữ Kỳ thật ra đã tỉnh lại từ lâu, đến lúc này mới hoàn toàn thờ dài nhẹ nhõm, nhưng nàng vẫn không mở mắt ra, mà lấy một bộ dáng không tỉnh táo thừa cơ nhắm mắt cầm tay phải của hắn, diễn rất nhập vai, khẽ lẩm bẩm một tiếng, "Lạnh."

Ngay lúc tay phải bị nàng nắm lấy, nửa thân mình Phó Khinh Hàn cứng đờ trong chớp mắt, hắn nhú hàng mi dài, không nhúc nhích chờ một lát, nàng vẫn nắm chặt tay hắn không chịu buông ra.

Thật ra Ngữ Kỳ cầm tay hắn chỉ vì lòng còn sợ hãi, sợ hắn nổi lên sát ý, nhưng dần dần bình tĩnh lại, lại thấy hắn chậm chạp không có hành động gì, trong lòng cũng nổi lên một...tính toán.

Vì thế bên này thân thể Phó Khinh Hàn còn đang cứng đờ chưa kịp thả lỏng, đã thấy tân nương thứ mười một mới nhậm chức của hắn dường như sợ lạnh mà run rẩy một cái, sau đó mơ mơ màng màng chui vào lòng hắn như một con thú nhỏ, cho đến khi toàn bộ cơ thể đều dựa vào mới dừng lại.

Chỉ là hắn đã không còn là người sống nữa, thân thể lạnh hơn người thường rất nhiều, lúc này đây sau khi nàng dán lên, lòng mảy lại càng nhú chặt hơn.

Phó Khinh Hàn im lặng nhìn chăm chăm vào nàng trong chốc lát, mới phục hồi tinh thần lại, phẩy tay áo đóng cửa sổ lại, sau đó lùi sang một bên, thoát khỏi nàng.

Ngữ Kỳ đang tiếc nuối vì hắn bứt ra, bỗng nhiên lại cảm thấy... một cái chân khác bị người ta trùm lên người mình.

Tác giả có lời muốn nói: Hôm nay đổi mới muộn... Tôi thật sự xin lỗi các bạn T T

Thoạt nhìn số phiếu của quốc sư càng ngày càng cao hơn ~~~ vậy tiếp theo sẽ là sẽ viết về quốc sư đại nhân

Chẳng qua các bạn thích quốc sư đại nhân như thế nào? Quốc sư theo loại hình truyền thống hay là ánh trắng sáng dịu dàng như nước, hoặc mẫu đơn đen tằm kẻ thâm trầm, các bạn thích loại nào?

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 10 - Chương 101: Nhân vật phản diện là thành chủ Quỷ thành (9)

Đêm dài đằng đẵng cuối cùng cũng kết thúc, sắc trời từ từ sáng lên một chút.

Ngữ Kỳ chậm rãi mở hai mắt, thấy Phó Khinh Hàn đưa lưng về phía mình, vẫn là tư thế khoanh chân ngồi giữa giường như cũ. Ánh sáng phía bên ngoài chỉ chiếu vào một ít, trong phòng vẫn tối đen nặng nề như cũ, khiến bóng lưng hắn vừa đẹp vừa lạnh lẽo, không hiểu sao lại mang theo chút cô đơn.

Ngữ Kỳ yên lặng nhìn một lúc, rồi xóc tấm chăn vẫn đang đắp trên người lên, nửa quỳ dịch đến bên cạnh hắn.

Mí mắt hơi mòng của Phó Khinh Hàn khẽ nhúc nhích một chút, hắn là đã nhận ra động tĩnh của nàng, nhưng không biết vì sao lại không mở mắt ra.

Ngữ Kỳ cũng không thêm để ý, dù sao cũng không có việc gì để làm, nên liền nâng tay phải vẫn đang đặt trên đầu gối của hắn lên, hiếu kỳ quan sát.

Ngón tay Phó Khinh Hàn vốn cực kỳ thon dài, giờ đây không còn chút máu thịt, chỉ còn lại xương ngón tay trắng thê thảm, càng làm tăng thêm vẻ thon dài, nhất là đầu ngón tay, tưởng chừng như mũi kim khiến lòng người phát lạnh.

Đó là một bàn tay không còn sức sống, nhưng chủ nhân của nó vẫn dung nhan lóa mắt, thật sự rất kỳ quái.

Tầm mắt của Ngữ Kỳ chỉ dừng lại chốc lát trên tay hắn rồi chậm rãi dời hướng lên trên, lúc ánh mắt chạm đến cổ tay thì hơi ngừng lại.

Không biết có phải do ảo giác của nàng hay không, hôm qua lúc nàng nhìn thấy, bộ phận hóa thành xương trắng mới chỉ lan tới phần xương bán nguyệt ở cổ tay, dường như vẫn chưa kéo dài đến xương cổ tay đang trước.

Nếu như đó không phải là ảo giác của nàng... Lòng Ngữ Kỳ hơi trầm xuống, còn chưa đợi nàng nói gì, xương trắng vốn đang lẳng lẳng nằm trong lòng bàn tay nàng lại đột nhiên di chuyển, năm ngón tay xương xẩu thon dài đến quá phận "Cách lạp cách lạp" thu lại, giấy giụa thoát ra khỏi tay nàng.

Ngữ Kỳ ngẩn ra, theo bàn nâng ngẩng đầu lên, đối diện với đôi mắt phượng tối đen sâu thẳm của Phó Khinh Hàn.

Chẳng biết từ khi nào, đôi mắt xinh đẹp ấy không còn trong veo như lần đầu gặp mặt nữa, mà lại trở thành một mảng hồ sâu rét lạnh, tối đen, không thấy rõ được.

Ngữ Kỳ trầm mặc một lúc lâu, tầm mắt hơi dờn đi, "... *Chàng đã khỏe lên chút nào chưa?*"

Phó Khinh Hàn không lên tiếng, chỉ là ánh mắt hơi di chuyển, dừng lại một chút trên khuôn mặt, rồi lại hơi di chuyển xuống dưới, thần thiên nhìn về ngực trái của nàng, ánh mắt vô cùng bình thản, nhưng không hiểu sao lại khiến lòng người phát lạnh.

Ngữ Kỳ theo bản năng cúi đầu cup mắt, chỉ là đầu vừa mới cúi xuống, cằm đã bị hất nâng lên.

Hắn dùng tay phải, khiến xương trắng lạnh băng chạm vào làn da ấm áp mềm mại của nàng, thật sự rất hợp với câu hồng nhan bạch cốt.

Không biết Phó Khinh Hàn đang suy tư về vấn đề gì, nhưng hắn cứ duy trì tư thế này một lúc, rồi mới nhàn nhạt mở miệng, "*Phụ nhân, phải làm thế nào thì nàng mới có thể yêu ta?*" Ngữ khí của hắn bình tĩnh đến mức dường như không mang theo chút cảm xúc nào, rồi lại giống như chỉ đang lăm bằm tự nói một mình mà thôi.

Ngữ Kỳ ngẩn ra, tiện đà mỉm cười, chậm rãi mở to mắt nhìn về phía hắn, "*Chàng hỏi như vậy, tức là đang khẳng định ta không yêu chàng sao?*"

Phó thành chủ nghe vậy, sau một hồi trầm mặc bỗng nhiên nhẹ nhàng cười một tiếng, khí tức lạnh lẽo độc ác trên người rút bớt đi một ít, không khí vốn có chút căng thẳng giữa hai người cũng hơi dịu xuống.

Ngữ Kỳ bị nụ cười này của hắn làm cho khó hiểu, căn bản không rõ câu nói nào của mình có vấn đề.

Phó Khinh Hàn thấy nàng như vậy, trong đôi mắt phượng thon dài hiện ra ý cười nhỏ vun, giọng nói thậm chí mang theo hơi thở ôn hòa, "*Trước nàng, ta từng có mười phụ nhân. Thời gian ở cùng họ đủ để ta phân biệt được trái tim chân thật của một người phụ nữ.*"

Ngữ Kỳ nghe hắn nói như vậy, cũng không hề để lộ thần sắc hoảng loạn, chỉ mặt không đổi sắc gật gật đầu, nhưng trái tim lại hơi trầm xuống.

Nhưng Phó Khinh Hàn lại không thêm đề ý đến suy nghĩ của nàng lúc này, chỉ tiếp tục nói, "*Lâm Ngữ Kỳ, nàng là người duy nhất làm ta cảm thấy đau đầu mấy năm gần đây.*" Hắn vừa nói thế, vừa mỉm cười chỉnh lại vài sợi tóc lòa xòa bên tai giúp nàng, động tác rất nhẹ, dường như làm cho người ta cảm thấy sự dịu dàng không có thật, "*Mỗi người bọn họ đều có thứ để yêu thích, có người yêu châu báu, có người thích y phục đẹp, lại có kẻ mê huyền quyền lực... Chỉ cần được thỏa mãn, cuối cùng họ sẽ ngoan ngoãn dâng trái tim mình cho ta. Còn nàng thì khác, nàng dường như không có bất kỳ ước mong gì, thậm chí cả một thứ vui nhỏ cũng không có.*"

Ngữ Kỳ chậm rãi ngẩng đầu lên, mặt không biểu cảm đối diện với hắn, trong đôi mắt đen kịt chỉ là một mảnh hồ hững.

Ý cười bên môi Phó Khinh Hàn sâu thêm ba phần, hắn hơi nghiêng người về phía trước, đôi môi mỏng xinh đẹp dường như chạm tới vành tai nàng, hơi thở có chút lạnh lẽo phát lên cổ nàng, "*Phụ nhân, nàng có biết điểm khác nhau lớn nhất giữa nàng và bọn họ là gì không?*"

"*Dù đối trả hay chân thành, dù lạnh băng hay ấm áp, thì ít nhất trong lồng ngực họ vẫn còn có một trái tim đang đập mạnh, nhưng nàng lại không có... Phụ nhân, nàng không có trái tim.*"

"*So với ta mà nói, thật ra nàng còn giống một con quái vật hơn.*"

Ngữ khí của hắn rất dịu dàng, dịu dàng đến nỗi nó giống như lời thì thầm của một cặp tình nhân, nhưng mỗi câu từ hắn nói ra đều không hề liên quan gì đến hai chữ dịu dàng, chúng giống như một thanh đoản đao sắc nhọn, từng chút từng chút một, thông thả mà tàn nhẫn đâm vào ngực nàng.

Mấy năm gần đây, nàng đã từng nghe những câu nói khó nghe hơn cả trăm lần, nghe rất nhiều, đến nỗi lâu ngày trở nên đao thương bất nhập, nhưng chính lúc này đây, chỉ duy nhất giờ phút này, có người vạch trần lớp nguy trang của nàng, lột ra trái tim đã sớm chết lạng với tất cả, khiến nó chảy máu đầm đìa thêm lần nữa, đến một thứ để che đậy cũng không cho.

Hắn nói đúng, nàng thật ra chỉ là một con quái vật, một con quái vật không tim.

Ngữ Kỳ chậm rãi gục đầu xuống, bỗng nhiên cảm thấy nỗi trống trải lạnh băng vây quanh mình, nàng khó khăn gạt gạt môi, "*Không phải vậy đâu, hai lần phải đối mặt với sống chết, đều là chàng cứu ta, ta thật sự... rất cảm kích.*"

Phó Khinh Hàn nghiêng nghiêng đầu, hơi ngả ngón lại thêm vài phần tà khí, hắn giơ tay, nhẹ nhàng vén mái tóc đen dài như mực đang buông thõng xuống vai của nàng, "*Phụ nhân, ta cảm thấy, thái độ của nàng khi đối mặt với cái chết còn坦然 hơn ta... Một người đến cái chết cũng không sợ, thì sao có thể thấy cảm kích được?*"

Ngữ Kỳ trầm mặc, nàng không biết nên phản bác thế nào.

Thấy dáng vẻ này của nàng, Phó Khinh Hàn ngoài dự đoán mất hứng thú, hắn nhàn nhạt liếc nàng một cái, tự mình xuống giường, vừa sửa sang lại ống tay áo bị nhăn thành nếp, vừa không chút để ý mà nói, "*Giữ nàng lại bên cạnh cũng không còn ý nghĩa gì nữa, nếu nàng muốn đi, thì có thể đi luôn bây giờ, ta sẽ không ngăn lại nữa.*"

Ngữ Kỳ gạt mình, chậm rãi nâng mắt lên nhìn hắn.

Phó Khinh Hàn mặc kệ nàng đánh giá, có lẽ vì hắn lười giấu diếm cảm xúc của mình, nên nàng có thể nhìn ra chút mỗi một và chán ghét trên mặt hắn.

Đến giờ này khắc này nàng mới nhận ra, vị thành chủ vừa trẻ tuổi lại tuấn mỹ đến quá phận này, thật sự đã trải qua mấy trăm năm dài đằng đẵng.

Thời gian không hề để lại bất cứ dấu vết gì trên khuôn mặt hoàn mỹ của hắn, nhưng nó cũng không thể xóa sạch vết thương đã đóng vảy trong lòng hắn được.

Thật ra bọn họ rất giống nhau, đều không thể tự chủ được, cũng không thể biểu lộ cảm xúc thật của mình, chỉ có thể không ngừng giả vờ ôn hòa trước mặt người khác, cho nên... Giờ phút này thật ra họ đều mỗi một, và chán ghét tất cả mọi thứ.

Ngữ Kỳ không khỏi cười khổ một cái, nhưng cũng không đứng dậy bỏ đi.

Hắn mệt rồi có thể từ bỏ, nhưng nàng thì không thể.

Nhiệm vụ chưa hoàn thành, nàng không thể thả lỏng, đây đã không còn là đạo đức nghề nghiệp đơn giản nữa rồi, có thể nói loại thói quen này đã khắc vào da thịt, đi sâu vào xương tủy, trở thành một loại nguyên tắc tồn tại khắc sâu vào linh hồn.

Phó Khinh Hàn thấy nàng không định rời đi, chỉ là nhếch khóe môi, tạo ra một nụ cười tỏ vẻ không sao cả, sau đó đi thẳng ra ngoài điện.

Ngữ Kỳ ngồi ngay ngắn trên giường, nhìn bóng dáng hắn không hề lưu luyến mà sải bước mà rời đi, đột nhiên thấy được một loại cảm giác lạnh lẽo cô đơn.

Cảm giác đó vừa quẩn lấy hắn, lại cũng không buông tha cho nàng.

Bọn họ giống nhau, những người bên cạnh tuy rằng luôn biến hóa như đèn kéo quân, nhưng tới cuối cùng, thứ duy nhất còn lại thật ra chỉ có chính mình.

Giờ này khắc này, Ngữ Kỳ bỗng nhiên thật sự toát lên từ nội tâm sinh ra một loại cảm giác đồng bệnh tương liên với Phó Khinh Hàn.

Nhưng là, nàng sớm đã trải qua giai đoạn vì cảm xúc biến hóa nhất thời mà xúc động hành sự... Loại cảm tình này sẽ mãi mãi không làm ảnh hưởng đến quyết định của nàng, sẽ chỉ khiến nàng nguy trang càng thêm chân thật mà thôi.

...Đáng buồn biết bao, nàng lợi dụng tình cảm chân thành của người khác để hoàn thành nhiệm vụ, nhưng đồng thời, cũng không thể không lợi dụng tình cảm thật của chính mình.

Hắn nói đúng, nàng thật sự là một con quái vật, quái vật không có tim.

Khi màn đêm buông xuống lần thứ hai, Phó Khinh Hàn về tới Tây cung.

Ngữ Kỳ nửa ngồi trước bàn nghe thấy động tĩnh, liền hơi quay đầu, lười nhác cười một cái với hắn, "*Chàng đã trở về?*"

Suốt mặt nàng thấp thoáng dưới ánh nến lay động, vẫn bình tĩnh thong dong như trước, nhưng lại nhiều thêm một phần lười biếng, tuy rằng đánh mất khí chất mỹ nhân lạnh lùng trước đây, nhưng lại nhiều thêm vài phần chân thật.

Bước chân Phó Khinh Hàn thoáng dừng lại một chút, ánh mắt hơi kinh ngạc lướt qua khuôn mặt nàng.

Cuối cùng, hắn cũng không hỏi nàng vì sao không rời đi, chỉ tự mình cời áo khoác lên giường.

Ngữ Kỳ thấy hắn như thế, không khỏi nhướn mày.

Sau một lát, nàng nhịn không được cười một cái, sau đó đứng dậy đi đến trước giường, hơi đẩy vai hắn, "*Cho ta dựa một chút, phu quân.*"

Phó Khinh Hàn bỗng dừng xoay người lại, nửa chống thân mình ngồi dậy, mặt mày lãnh lệ nhìn nàng một cái, "*Ta phải nhắc nàng điều này, phu nhân, nàng đối với ta không hề có bất luận giá trị lợi dụng gì. Thả cho nàng một con ngựa, cũng không có nghĩa là ta sẽ không giết nàng.*"

"*Chàng cũng nói rồi mà, ta không sợ chết.*" Ngữ Kỳ ngồi xuống mép giường, không hề để ý mà cười một cái, dời tầm mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, ngữ khí nhẹ nhàng nói bằng quơ, "*Quý thành này hơn phân nửa đã là phế tích, trên đường phố đều là xương khô đi lại. So với vật vờ bên ngoài, không bằng chết trong tay chàng.*"

Không chờ Phó Khinh Hàn nói thêm điều gì, Ngữ Kỳ đã giơ tay đè môi hắn lại, "*Huống chi chàng cũng sẽ không xuống tay, phu quân. Nếu đêm qua chàng không hạ thủ được, thì đêm nay cũng sẽ không vì chút việc nhỏ như vậy mà ra tay.*"

Phó Khinh Hàn nhú đôi mi dài, kéo tay nàng ra, ánh mắt trong phút chốc đã trở nên sắc bén âm trầm, "*Tối hôm qua nàng còn thức?*"

Ngữ Kỳ cũng không trả lời hắn, mà là phủ định, nhìn vào mắt hắn gần từng chữ, "*Chàng nói ta là con quái vật không có tim. Nhưng ta cũng nói cho chàng biết, Phó Khinh Hàn, chàng cũng không lạnh nhạt vô tình như chàng nghĩ đâu.*"

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 10 - Chương 102: Nhân vật phản diện là thành chủ Quỷ thành (10)

"Nhưng ta cũng nói cho chàng biết, Phó Khinh Hàn, chàng không lạnh nhạt vô tình như chàng vẫn tưởng đâu."

Phó thành chủ dời tầm mắt, đôi môi mỏng xinh đẹp cong lên mang theo vài phần ý tứ châm chọc, lơ đãng cười lạnh một tiếng, "*Vậy sao, nhưng đó chỉ là do nàng nghĩ vậy mà thôi*"

Ngữ Kỳ thoáng nâng người dậy, hơi kéo gần khoảng cách giữa họ ra một chút, sau đó nhẹ nhàng băng quơ trả lời, *"Một người có thể hiểu người khác, nhưng lại rất khó thấy rõ lòng mình. Phó thành chủ, chàng không thể tự đánh giá bản thân rõ ràng như khi quan sát ta được."* Dứt lời, nàng hơi mỉm cười, tư thế này khiến cơ thể nàng lướt qua hần lần tới mép giường phía bên trong, nằm nghiêng mặt đối mặt.

Phó Khinh Hàn trầm mặc một lát, bình tĩnh nói, *"Tây cung này có nhiều giường như vậy, nàng tội gì nhất quyết phải chen chúc cùng ta trên một chiếc giường."*

Ngữ Kỳ lười biếng cười một tiếng, gác cằm lên cánh tay mình rồi nhìn về phía hắn, *"Ta lười đổi phòng, hơn nữa ta cũng không ghét chàng, vậy thì tốn sức đổi chỗ làm gì."* Dừng một chút, nàng chậm rãi nheo mắt lại, *"Huống chi, chàng có vẻ cũng không ghét ta, Tây cung quanh quẽ trống trải như thế, có người làm bạn không phải vẫn tốt hơn sao?"*

Phó Khinh Hàn nghe vậy liền nghiêng đầu nhìn nàng, vừa lúc đối diện với một đôi mắt tràn đầy ý cười dạt dào, khiến hắn không khỏi ngẩn người.

Vì vậy ý cười trong mắt Ngữ Kỳ càng sâu thêm, Phó Khinh Hàn thấy vậy, liền thu lại mọi cảm xúc trên mặt, kéo chăn mỏng đắp lên người mình rồi quay đầu đi, chỉ chừa cho nàng một bóng lưng vô cùng lạnh nhạt.

Sáng sớm hôm sau, lúc Phó Khinh Hàn vừa thức dậy, sự mộng lung trong mắt hắn còn chưa hoàn toàn rút đi, đã thấy một đôi mắt đen kịt vô cùng thanh tĩnh tràn ngập ý cười, nhất thời con buồn ngủ tiêu tán hết, hần ngồi dậy từ trên cao nhìn xuống quan sát nàng thật kỹ, vết xám đen chỗ đuôi mắt trầm xuống khiến sắc mặt hắn có vẻ vô cùng lạnh lùng độc ác.

Nhưng Ngữ Kỳ căn bản cũng không thèm để ý tới khuôn mặt bỗng nhiên trầm xuống của hắn, nàng chỉ giơ tay chống cằm, hứng thú nhìn hắn mỉm cười, *"Chào buổi sáng, Phó thành chủ, đêm qua ngủ ngon không?"*

Không đợi đối phương trả lời, nàng đã hơi nheo mắt lại, cười đến vô cùng xảo trá, *"Trừ ta ra, chàng đã từng ngủ cùng ai khác chưa?"*

Phó Khinh Hàn nghe vậy, ánh mắt vốn đang nhìn chăm chú vào nàng bỗng hơi sững lại một chút, tiện đà như suy tư điều gì mà đánh giá nàng một phen, sau đó lãnh đạm nói, *"Có liên quan gì sao? Chẳng qua chỉ là đã nhiều ngày mệt mỏi quá mức mà thôi."*

"Một mệt quá mức ư? Nhưng chàng đâu phải loại người vì mệt mỏi mà buông lỏng cảnh giác." Ngữ Kỳ nhướn mày, thoáng vờn người về phía trước, *"Cho nên ta nói này, Phó thành chủ, chàng thật ra cũng chưa hiểu hết bản thân mình đâu, ví dụ như lúc này, chàng căn bản không ý thức được, trong tiềm thức chàng vẫn luôn tin tưởng ta."*

Phó Khinh Hàn ngẩn người, theo bản năng muốn nói gì đó để phản bác, nhưng lại phát hiện ra mình không còn lời nào để nói.

Từ sau ngày đó, Phó Khinh Hàn càng ngày càng về muộn, lúc đầu Ngữ Kỳ còn chờ hắn, nhưng sau này, đến rạng sáng hắn mới trở về, nên nàng hoàn toàn từ bỏ.

Sau bảy tám ngày như vậy, Ngữ Kỳ phát hiện sắc mặt hắn dần dần trở nên tái nhợt hơn, đồng thời nốt chu sa giữa chân mày và vết xám đen ở đuôi mắt lại khôi phục màu đỏ ửng như lần đầu gặp gỡ.

Lúc đầu nàng còn tưởng rằng đây là tiêu chí để thân thể hắn khôi phục lại như lúc đầu, nên cũng không để ý lắm, nhưng mấy ngày sau, lúc sáng sớm tỉnh lại, nàng mới phát hiện ra ống tay áo bên phải của Phó Khinh Hàn đang nằm cạnh mình đã trở nên trống vắng hơn rất nhiều.

Sững sờ trong thoáng chốc, nàng không đành lòng xem hắn đang ngủ hay thức, chỉ vờn tay theo bản năng, cuốn ống tay áo bên cánh tay phải của hắn lên.

Giờ phút này trên người hắn chỉ có một chiếc áo đơn trắng như tuyết, cho nên rất nhanh tay áo đã bị cuốn lên, lúc Ngữ Kỳ nhìn thấy cánh tay hắn, dù đã có sự chuẩn bị về tâm lý, nhưng trái tim vẫn lạnh xuống, nặng trĩu như thể bị một tảng đá lớn đè nặng.

Còn nhớ nhiều ngày trước, phần xương cổ tay trên cánh tay hắn vẫn còn được máu thịt bao trùm, chỉ có phía dưới xương bán nguyệt biến thành bạch cốt.

Nhưng mà hiện tại, từ khuỷu tay trở xuống cánh tay và bàn tay, đều biến thành bạch cốt, xương cổ tay thon dài chỗ cánh tay và xương trụ giữa cẳng tay, để lộ một khoảng cách không hề nhỏ, nàng còn có thể xuyên qua khe hở giữa hai chiếc xương để nhìn xuống chân đòn phía dưới, thật sự khiến trái tim người ta phát lạnh.

Không còn nghi ngờ gì nữa, mấy ngày nay vết thương của hắn chẳng những không khôi phục, mà ngược lại còn càng ngày càng chuyển biến xấu hơn.

Còn chưa nghĩ ra điều gì, bên cạnh đã vang lên giọng nói trầm thấp khàn khàn của Phó Khinh Hàn, *"Sợ à?"*

Ngữ Kỳ ngẩn ra, cúi đầu nhìn hắn, sau khi đối diện với cặp mắt phượng bình tĩnh đạm mạc kia, nàng chỉ hơi lắc đầu, *"Ta vẫn ổn, tình hình trước mắt này còn chưa dọa được ta đâu... Sao lại trở thành như vậy?"*

Phó Khinh Hàn nghe vậy cong cong khóe môi, vết đỏ bùng ở đuôi mắt kia càng thêm nổi bật, khiến nụ cười mỉm này có vài phần tùy ý yêu tà, *"Đôi khi ta thật sự hoài nghi, nàng rốt cuộc có phải con người hay không."*

Ngữ Kỳ liếc xéo hắn một cái, *"Không phải con người thì thế nào, chẳng phải vừa lúc xứng đôi với chàng đấy sao?"* Dừng một chút, thu lại thần sắc không đứng đắn trên mặt, nhìn vào mắt hắn mà nói, *"Ta hỏi thật đấy, tay chàng sao lại trở thành như vậy, còn có thể khôi phục được không?"*

Phó Khinh Hàn liếc nàng một cái, nhưng cũng không lên tiếng, chỉ rút bàn tay phải đã hóa thành bạch cốt đang nằm trong tay nàng trở về, nắm chiếc xương ngón tay thon dài thoáng giật giật.

Lúc hoạt động, khớp xương đã hóa thành bạch cốt không ngừng phát ra tiếng "Lách cách lách cách" giòn vang, quanh quẩn trong Tây cung thanh tĩnh rất lâu, thật sự khiến người nghe thấm khiếp đảm.

Ngữ Kỳ nhìn động tác của hắn trong chốc lát, rồi dời mắt sang khuôn mặt, chỉ là lúc trông thấy thần sắc trên mặt hắn, lòng nàng không khỏi nao nao.

Về mặt Phó Khinh Hàn lúc này bình tĩnh hơn bất kỳ thời khắc nào trong quá khứ, đôi mắt phượng thon dài hoàn toàn không hề mang theo cảm xúc, bình tĩnh trấn định như thể cánh tay kia không phải là của hắn.

Thật sự nhìn không nổi nữa, Ngũ Kỳ nâng tay lên nắm lấy tay hắn, ngăn hắn lại, nhưng năm chiếc xương thon dài lạnh băng kia vẫn động đậy vài cái trong lòng bàn tay nàng rồi mới ngừng lại được.

Như người đang xuất thần bị đánh thức, hàng mi dài và mỏng như cánh bướm kia thoáng run lên một chút sau đó mới chậm rãi nhấc lên, yên lặng nhìn về phía nàng.

Sau khi hai người nhìn nhau một lát, vẫn là Phó Khinh Hàn dời tầm mắt đi trước, nhưng không biết vì sao hắn lại không thu tay lại, mà duy trì tư thế bị nàng cầm tay này, không chút để ý mà nói, *"Tối nay sau giờ Tý, quý môn sẽ mở ra, nếu nàng còn muốn sống, thì tốt nhất hãy chạy càng xa càng tốt."* Dừng một chút, hắn nhẹ nhàng cười cười, lấy một loại thái độ như thể thờ ơ mà nói, *"Cách ta càng xa, khả năng sống sót của nàng càng lớn."*

Lúc hắn nói lời này, ngữ điệu thật bình đạm, nhưng Ngũ Kỳ vẫn nghe ra ý xấu trong đó, nàng nhú nhú mày, theo bản năng nắm chặt lấy cánh tay chỉ còn là xương trắng của hắn, *"Chàng... Có ý gì?"*

Phó Khinh Hàn nhìn bàn tay nắm chặt lấy nhau của hai người, không thể hiểu nổi mà cười một cái, độ cong trên khóe môi mang theo chút ý vị trào phúng, *"Ý ta là, đêm nay sau giờ Tý, ta sẽ biến thành một con quỷ chỉ biết giết chóc, nếu nàng không muốn chết dưới tay ta, thì tốt nhất nên chạy đến chân trời góc biển."*

Sau khi dứt lời, hắn vẫn luôn duy trì nụ cười mỉm trên khóe môi, chờ nữ nhân này thức thời tự mình rời đi, nhưng hắn đợi hồi lâu, nhưng nàng vẫn không nhúc nhích ngồi ngay ngắn trên giường, một chút ý tứ rời đi cũng không có.

Phó Khinh Hàn quay đầu, có chút nghi hoặc nói, *"Còn không chạy đi?"*

Ngũ Kỳ nhìn hắn, nhìn không được nhẹ nhàng nở nụ cười, *"Phó Khinh Hàn, chàng có biết đôi khi chàng rất dịu dàng, cũng rất lương thiện không?"*

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 10 - Chương 103: Nhân vật phản diện là thành chủ Quỷ thành (11)

Phó Khinh Hàn sống đến giờ, đã từng nghe người ta mắng mình "tàn nhẫn độc ác", "lạnh nhạt vô tình" không biết bao nhiêu lần, nhưng chỉ riêng hai chữ "dịu dàng" và "lương thiện" này là lần đầu tiên. Vì thế khi nghe thấy lời nàng Phó thành chủ chỉ cười lạnh, hàng mi dài xinh đẹp hơi nhướng lên, mang chút lạnh lùng, yêu dị và lơ đãng.

Ngũ Kỳ hoàn toàn không thèm để ý đến phản ứng của hắn, chỉ tùy ý cười cười bỏ qua đề tài này, trực tiếp mở miệng hỏi, *"Mấy ngày này chàng đi sớm về trễ như vậy, chắc đang chuẩn bị gì đó, chàng đã có kế sách gì để đối phó trong đêm nay chưa?"*

Ánh mắt Phó thành chủ dừng lại trên khuôn mặt nàng một lát rồi rời đi, đôi mắt đậm mạc, ngữ khí tùy ý hỏi ngược lại, *"Nàng nghĩ sao?"*

"... Có phải chàng đã tìm được cách ức chế lời nguyền rồi không?" Thấy hắn trấn định như thế, trong lòng Ngũ Kỳ nổi lên chút hy vọng, hơi chau chừ nhìn về phía hắn, nhưng lại thấy hắn cười lạnh lần nữa.

"Cách phá giải lời nguyền thì có, nhưng ta vĩnh viễn không làm được."

Nàng hỏi cách ức chế, hắn lại trả lời cách phá giải, tốt hơn rất nhiều so với những gì nàng mong muốn... Thế nhưng không hiểu vì sao ngữ khí của hắn lại bất lực đến thế. Ngũ Kỳ nhú nhú mày, bình tĩnh nhìn hắn, *"Cách gì?"*

Phó Khinh Hàn hơi mỉm cười, ánh mắt lạnh lẽo, vô tình và lãnh đạm, *"Chờ đến lúc ta thực sự yêu một người, lời nguyền sẽ được hóa giải."*

Chân mày đang nhíu chặt lại của Ngũ Kỳ lập tức giãn ra, nàng thậm chí còn hơi buông lỏng tâm trạng mà nói, *"Cách này cũng không quá khó..."* Nhưng lời còn chưa nói xong nàng đã ngừng lại.

Đối với người thường việc này có lẽ không quá khó khăn, nhưng với một kẻ có tính cách như Phó Khinh Hàn mà nói, điều đó còn gian nan hơn là muốn hắn thống nhất thiên hạ. Dù sao suốt một trăm năm nay, tình yêu của mười tám vị tiên nương trẻ trung xinh đẹp cũng chưa từng khiến hắn mấy may rung động lấy một lần.

Ngũ Kỳ hơi rũ mắt xuống, đôi mắt khẽ nhúc nhích qua lại rồi nhanh chóng khôi phục sự bình tĩnh. Dù khó khăn đến mấy, đây cũng là nhiệm vụ mà nàng cần phải hoàn thành, nếu vừa có thể hoàn thành nhiệm vụ vừa có thể giúp hắn giải trừ lời nguyền trong người, vậy cũng coi như không uổng phí giao tình sống chung mấy ngày nay.

Nhưng trong lúc hoàn toàn không phòng bị, cảm nàng đột nhiên bị người ta nắm lấy, Ngũ Kỳ nhanh chóng lấy lại tinh thần, hơi nghi hoặc nhìn thẳng vào mắt Phó Khinh Hàn.

Ánh mắt hắn thật phức tạp, mang theo vài phần trầm tư và do dự, đôi mắt đen lấy bên dưới hàng mi dài dường như bao hàm ánh lửa không ngừng lay động, giọng nói êm dịu trầm thấp, *"Lâm Ngũ Kỳ, ta bỗng nhiên cảm thấy nếu là lời nàng nói, có lẽ... Tất cả đều có thể."*

Từ khi Ngũ Kỳ chấp hành nhiệm vụ tới nay, đã từng được nghe vô số lời khen ngợi, nhưng khi nghe thấy những lời này nàng chỉ cảm thấy một loại cảm giác ngạc

nhien và tự hào mơ hồ. Mặc dù xét từ một góc độ nào đó, câu này của hắn có lẽ chỉ là vô tình nói ra, nhưng vẫn đánh trúng một phần sự thật.

Nhưng nàng vừa định nói gì đó, đã bị Phó Khinh Hàn dùng ngón trỏ đè môi lại.

Hàng mi dài và mỏng như cánh ve của hắn chậm rãi buông xuống, giấu cặp mắt đen láy kia đi, mày hơi nhíu lại, "Đừng nói gì cả, để ta thử xem."

"..." Thử cái gì? Có thể yêu nàng hay không ư? Tuy rằng Ngữ Kỳ không lên tiếng, nhưng ánh mắt lại dần dần trở nên vô cùng bất đắc dĩ, nếu tình yêu có thể được sản sinh ra một cách đơn giản như vậy thì nàng cũng đâu cần phải hao tâm tốn sức hoàn thành nhiệm vụ đến thế kia chứ.

Không biết đã trôi qua bao lâu, cuối cùng Phó Khinh Hàn cũng mở mắt ra, Ngữ Kỳ thấy thế, lại gần nhìn chăm chăm quan sát hắn một vòng, chần chờ mở miệng hỏi, "Có hiệu quả không?"

Ngón tay lạnh băng của Phó thành chủ nhẹ nhàng vuốt ve một chút cằm nàng, ánh mắt hơi sững lại, "Hình như có... Nàng thuận mắt hơn một chút."

Ngữ Kỳ trầm mặc một lát, sau đó nhẹ nhàng lắc đầu cười cười, kéo tay hắn ra, nghiêm túc mà nhìn vào mắt hắn mà nói, "Nghe ta nói này, chúng ta bây giờ chỉ còn mấy canh giờ, không có thời gian thử nghiệm mùi quảng, nhất định phải có một hướng đi chính xác để cố gắng. Đầu tiên, chàng cần nghĩ xem một cô gái như thế nào mới có thể đã động được mình."

Hàng mi dài của Phó Khinh Hàn nhíu lại chặt hơn, "Như vậy cũng được sao?"

Ngữ Kỳ rất muốn chém đinh chặt sắt mà nói có, nhưng những gì đã trải qua trong quá khứ lại đều đang nói với nàng rằng, tình yêu là thứ khó nắm bắt nhất trên đời, nó đến một cách đột ngột, không theo kế hoạch, cũng không thể cưỡng cầu.

Thấy nàng không trả lời, Phó Khinh Hàn lại nở nụ cười, đôi mắt phượng xinh đẹp kia hơi nheo lên, ý cười trong mắt chân thật hơn so với bất kỳ khoảnh khắc nào trong quá khứ, "Được rồi, so với việc suy xét mấy việc không thể làm được này, thì không bằng chấm dứt những việc có thể chấm dứt thì hơn." Dừng một chút, dường như để suy xét xem nên sắp xếp lại từ ngữ thế nào, rồi mới tiếp tục nói, "Lâm Ngữ Kỳ, tâm lòng nàng ta chấp nhận. Tuy rằng đời này có lẽ ta sẽ không yêu bất kỳ ai khác, nhưng ít nhất, ta cũng phát hiện ra nàng là một người bạn tốt."

Ngữ Kỳ sững sờ, không cần có ý thể hiện, mà sống mũi đã cay cay, nàng hơi nghiêng mặt đi, không nói gì nữa.

Phó Khinh Hàn hơi mỉm cười, giờ tay đặt lên đỉnh đầu nàng. Xương ngón tay trắng bệch phủ lên mái tóc dài đen nhánh, nhìn có vẻ vừa quý dị vừa hài hòa một cách khó hiểu, "Nếu đã là bạn, lát nữa ta sẽ nghĩ cách khiến cửa thành mở ra một chút, nàng phải nắm chắc thời cơ rời khỏi, sau đó tùy tiện thuê một chiếc xe ngựa, tìm một người đánh xe giỏi, chạy trốn càng xa càng tốt, đừng bao giờ quay về nữa." Dừng một chút, hắn hơi bất đắc dĩ nhàn nhạt nói, "Đây đại khái là việc cuối cùng ta có thể làm vì nàng."

"..." Ngữ Kỳ hơi hé miệng, nhưng lại phát hiện ra mình không biết nên nói gì, chỉ có thể trầm mặc cúi người về phía trước, nhẹ nhàng vờn hai tay vòng lấy eo hắn, im lặng an ủi.

Phó Khinh Hàn bị động tác này của nàng làm cho giật mình, nhưng cuối cùng vẫn thả lỏng, vỗ nhẹ lên vai nàng, hơi mỉm cười, "Kỳ thật trong mười một tân nương, nàng có lẽ là người thông minh nhất. Bọn họ, có người lấy vàng bạc, có kẻ cần địa vị, có người yêu y phục đẹp... Nhưng nàng lại không cần gì cả, cho nên trái tim nàng ta sẽ không lấy đi, chỉ có thể thả cho nàng được tự do."

Ngữ Kỳ bị hắn nói không nhận được nở nụ cười, ngữ khí tùy ý, "Thật ra ta cũng không sợ chết, cũng không quá khát vọng tự do, so với việc chặt vật sống sót bốn ba, thì không bằng yên lặng đối mặt với tử vong... Chàng vẫn nên để dành sức lực cho tối nay đi." Dừng một chút, nàng rời khỏi ngực hắn, hứng thú nhìn hắn, "Nếu dựa theo cách nói của chàng, ta không cần sự tự do chàng cho ta, vậy thì chàng sẽ trả cho ta thứ gì đây?"

Phó Khinh Hàn thờ ơ cong cong khóe miệng, "Còn nhớ ngày nàng gả cho ta, ta đã nói gì không?"

..."Nàng muốn gì cũng được... Chỉ cần nàng muốn, chỉ cần ta có."

Ngữ Kỳ cười cười, học theo ngữ khí của hắn nói, "Vậy chàng còn nhớ ngày đó ta đã trả lời thế nào không?"

..."Vậy nếu thứ ta muốn, là trái tim chàng thì sao?"

Hai người nhìn nhau một lát, không hẹn mà cùng cười khẽ.

Ngày đó lúc hai người nói lời này, thật ra đều là có tâm tư khác, nhưng tới giờ này khắc này rồi, những tính toán trong đó lại bỗng nhạt đi không ít. Giờ phút này hắn muốn cho đi không phải vì để sau này đòi lại, giờ phút này nàng muốn nhận được nhiều hơn đến là vì hóa giải lời nguyện trên người đối phương.

Cuộc sống quả nhiên luôn kỳ diệu như vậy.

Rất nhanh, màn đêm đã buông xuống Quý Thành, trong Tây cung trống rỗng yên tĩnh quá phận, khiến âm thanh ánh nến ngẫu nhiên tuôn ra "Lách tách" cực kỳ rõ ràng.

Không biết có phải vì ảnh hưởng của lời nguyện không, mà hai mắt Phó Khinh Hàn giờ phút này đã hơi phấp phỏng, thoạt nhìn có chút bệnh trạng, nhưng thần trí hắn vẫn rất thanh tỉnh, giọng nói thậm chí mang theo chút ý cười dịu dàng, "Ở đây với ta đi, sau khi ta đánh mất thần trí, nàng sẽ là người đầu tiên phải chết, có hối hận không?"

Ngữ Kỳ ôm đầu gối dựa vào đầu giường, lười biếng mà tùy ý nói, "Hối hận chứ, ta sắp hiến mạng cho chàng, nhưng chàng vẫn không muốn giao trái tim cho ta, thật là bất công."

Phó Khinh Hàn chỉ cho rằng nàng đang trêu ghẹo, cho nên hắn cười cười, giờ tay xoa nhẹ lên tóc nàng, không chút để ý nói, "Cứ cho là ta nợ nàng, vậy thì để kiếp sau trả lại."

Ngữ Kỳ lơ đãng liếc nhìn đoạn cánh tay lộ ra dưới ống tay áo to rộng, lập tức sững sốt, cầm lấy cổ tay hắn, kéo đến gần cẩn thận vén tay áo lên cẩn thận quan sát.

Như thể có một sức mạnh vô hình đang thúc dục, mạch máu, gân mạch và làn da đều lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được quấn quanh xương cổ tay hắn, bao trùm trở lại đây sức sống, chẳng qua chỉ trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, những bộ phận lộ ra xương trắng đã hồi phục được một chút.

Ngữ Kỳ mở to mắt nhìn, không thể tưởng tượng nổi quay đầu nhìn hắn.

Phó Khinh Hàn nhàn nhạt nhìn thoáng qua cánh tay mình, ngữ khí mang theo chút chua xót ẩn sau sự bình tĩnh, "*Nàng không nhìn làm đâu, nó đang khôi phục lại... Nhưng ta thà rằng cả cái thân thể này đều biến thành xương khô còn hơn.*" Hắn thấy vẻ mặt nàng khó hiểu, nên liền giải thích, "*Cánh tay của ta sở dĩ dần dần hóa thành xương trắng, là vì sức mạnh của người kia bám vào đó, như một con tằm cắn nuốt sức mạnh của ta.*"

"Vậy điều này nghĩa là sao? Sức mạnh của chàng đang tăng lên? Như vậy không tốt sao?"

Hàng mi dài của Phó Khinh Hàn hơi rũ xuống một chút, giấu đi bóng tối trong đáy mắt, "*Toàn bộ sức mạnh ẩn chứa trong tòa thành này bây giờ đều sẽ nhập vào người ta. Nhưng đợi đến giờ Tý, ta sẽ không thể khống chế được sức mạnh bạo phát trong cơ thể, từ đó dẫn đến việc đánh mất lý trí, chỉ còn biết phá hủy và giết chóc.*"

Ngữ Kỳ nhìn hắn, nhẹ giọng hỏi, "*Ý chàng là, tất cả mọi chuyện đều đã bắt đầu? Chỉ cần chờ đến giờ Tý, chàng sẽ...*"

"Chắc... Ta cũng chẳng chờ được đến giờ Tý." Phó Khinh Hàn cắt lời nàng, năm chiếc xương ngón tay thon dài trắng bệch chậm rãi khép lại, tạo thành một nắm tay trống rỗng.

Trong khoảng thời gian ngắn, không ai nói gì nữa, nhưng ánh mắt của hai người đều tập trung trên cánh tay đang khép lại của hắn.

Không biết trôi qua bao lâu, cánh tay phải của Phó Khinh Hàn đã được máu thịt bao phủ lần nữa, chỉ còn duy nhất bàn tay phải vẫn là xương trắng.

Ngữ Kỳ chậm rãi quay đầu đi, bình tĩnh nhìn chằm chằm vào vầng trán đã bị mồ hôi lạnh thấm ướt cùng đôi mắt phỉm hồng của hắn trong chốc lát, rồi ngồi thẳng người dậy, dùng tay áo giúp hắn lau mồ hôi trên trán.

Nàng còn chưa kịp nói lời an ủi, hắn đã tự nhích lại gần, vô cùng mệt mỏi dựa đầu vào bả vai nàng, chỉ chốc lát sau, y phục mỏng manh trên vai đã bị mồ hôi lạnh không ngừng chảy ra từ trán hắn thấm ướt, lạnh lạnh dán chặt vào da thịt, rất khó chịu.

Nhưng Ngữ Kỳ không nói gì cả, nàng chỉ nâng tay lên, ôm lấy bờ vai hắn như dỗ dành một đứa trẻ, còn bàn tay kia lại từng chút từng chút một vỗ lên lưng hắn.

Bên ngoài Tây cung, trên đất bằng cuộn cuộn gió xoáy giống hệt đêm đó, làn sương đen dày đặc vô biên mang theo khí tức lạnh lẽo như hồng thủy cuộn trào mãnh liệt dùng mãnh lao vào điện.

Nàng có thể cảm nhận được rõ ràng, nhiệt độ xung quanh cấp tốc giảm xuống theo hơi lạnh đó, cơ bắp trên người hắn cũng càng lúc càng căng chặt, có thể thấy cánh tay trái bên cạnh của hắn vì quá đau đớn mà dùng sức đến nỗi khớp xương nổi gân xanh, năm ngón tay thon dài thậm chí đã đâm sâu vào tấm ván gỗ trên giường.

Trong hơi lạnh thấu xương, Ngữ Kỳ cắn cắn môi, nàng đột nhiên lật tay lại, lưu loát xoắn một bên chấn lên đắp cho cả hai người, sau đó chậm rãi đưa năm ngón tay nhẹ nhàng xen vào mái tóc đen đã ướt hơn phân nửa phía sau hắn. Nàng áp mặt lên gò má lạnh lẽo ướt át của hắn, từng chút từng chút một dùng ngón tay chải vuốt mái tóc đen dài đã hoàn toàn ướt đầm của hắn, ở bên tai hắn khinh thanh té ngữ* trò chuyện, dòi đi lực chú ý của hắn.

****Lời nói nhẹ nhàng, dịu dàng, tình tế.***

Nhưng tình trạng của Phó Khinh Hàn lại hoàn toàn không có chuyển biến tốt, hắn thống khổ đến mức cả người cuộn tròn lại, thỉnh thoảng lại hơi run rẩy.

Không còn nghi ngờ gì nữa, giờ khắc này hắn đang phải chịu đựng nỗi đau đớn vô cùng lớn, nhưng từ đầu tới cuối lại không hề kêu lấy một tiếng, an tĩnh khiến người ta lo lắng.

Vừa vô tình ngẩng đầu lên, Ngữ Kỳ đã trông thấy tro tàn ngoài cửa sổ bay lên dày đặc che trời lấp đất, từ từ trôi vào phòng qua chiếc cửa sổ bị gió lạnh thổi bật ra lúc này.

Phó Khinh Hàn chỉ cảm thấy trong đầu mình như thể đang có vô số cây chùy lớn làm bằng băng lạnh, từng chút một đâm vào dây thần kinh yếu ớt, mỗi lần hít thở đều như thể có hàng trăm ngàn cây ngân châm đồng thời cắm vào tim phổi. Khí lạnh gấp gáp dùng mãnh lao vào cơ thể dường như muốn chèn vỡ gân mạch toàn thân hắn, hắn gất gao cắn chặt môi dưới, biết mình sẽ không chống chọi được bao lâu nữa.

Dồn dập thờ dốc vài cái, hắn gượng tay, hung hăng vỗ vào tấm ván gỗ khắc hoa trên giường.

Sức mạnh vô hình mãnh liệt mệnh mông từ lòng bàn tay hắn lao nhanh ra ngoài, khiến tấm ván giường vốn vô cùng rắn chắc kia dường như chỉ vừa mới bị hắn chạm vào đã hóa thành bột phấn.

Hai người té mạnh xuống đất cùng với chân, Ngữ Kỳ đau đến nỗi nhú chặt chân mày, sau đó nàng nửa quỳ ngồi dậy trên mặt đất, lo lắng sờ sờ mặt hắn.

Phó Khinh Hàn quay mặt sang chỗ khác né tránh bàn tay nàng, thái dương căng chặt nổi gân xanh, hắn cắn răng gặm nhẹ, "*Tránh xa ta ra!"*

Bàn tay Ngữ Kỳ dừng lại giữa không trung.

Đương nhiên là nàng biết, hắn sắp không chịu nổi nữa, có lẽ giây tiếp theo sẽ đánh mất lý trí, biến thành một con quái vật chỉ biết giết chóc, hoặc là ma quỷ. Nhưng đến lúc này rồi, nàng cũng không thể rời đi.

Vì thế, tay nàng chỉ tạm dừng một lát, rồi lại đặt lên đầu hắn, bắt hắn ấn lên bụng mình, *"Ta không đi, ta sẽ luôn ở tại đây."* Giọng nói vô cùng bình tĩnh.

Thân thể Phó Kinh Hàn hơi cứng lại, tiện đà bắt đầu kịch liệt giãy giụa, Ngũ Kỳ chỉ có thể dùng hết toàn lực đè hắn lại. Nàng cảm thấy trong thân thể hắn dường như ẩn chứa một sức mạnh khổng lồ sắp nổ tung, chỉ cần một sơ sẩy nhỏ là có thể sẽ kích nổ nó, nhưng nàng không còn lựa chọn nào khác, chỉ có thể gắt gao dùng hai tay ôm chặt hắn.

Ngũ Kỳ có thể cảm giác được, từng cơn gió lạnh thấu xương phát qua bờ vai, cánh tay, xẹt qua đùi, từng âm thanh đồ vỡ theo nhau mà đến khiến da đầu người ta tê dại, nàng biết đó là tiếng bức tường hoặc là cái gì đó sập xuống, nghe đĩnh tai nhức óc.

Dưới sức phá hoại lớn như vậy, cả tòa Tây cung to lớn đã bắt đầu lung lay sụp đổ. Từng khối đá, gỗ, bùn không ngừng rơi xuống, khiến cho khung cảnh vô cùng hỗn loạn.

Cuối cùng, sau khi Phó Kinh Hàn một tay chụp một tảng đá rơi về phía hai người, tay kia lại đột nhiên hung hăng đẩy nàng ra, trừng lớn đôi mắt điên cuồng đỏ sạm gào lên với nàng, *"Nơi này sắp đổ rồi nàng không thấy sao! Nàng muốn chết à! Đi mau!"*

Lúc này mái tóc Phó thành chủ ướt đẫm, quần áo hỗn độn, đôi môi mỏng vốn tròn bóng lúc này bị cắn lên hai dấu răng rất sâu, đang ào ạt chảy máu, vô cùng chật vật.

Ngũ Kỳ im lặng nhìn hắn, thân hình không hề nhúc nhích, nhưng khóe môi lại nở một nụ cười mỉm, *"Không đi được, chàng bảo ta phải đi đâu bây giờ?"* Giọng nói tuy không ngẹn ngào, nhưng trong hốc mắt đã là một mảnh ướt lạnh.

Vừa dứt lời, lại là một cơn cuồng phong cuộn xoáy lên từ dưới mặt đất, thổi bay một tầng tro tàn thật dày.

Giờ Tý sắp tới, mà cũng có thể là đã tới rồi.

Nàng quay đầu lại theo bản năng, muốn nhìn xem tình hình ngoài cửa sổ một chút, ai ngờ vừa mới nghiêng đầu, đã cảm thấy một cơn gió mạnh cuộn cuộn sau lưng, ngay sau đó một đôi tay lạnh băng như kim sắt đã gắt gao nắm lấy eo nàng, ôm nàng lên khỏi mặt đất, lao thẳng ra ngoài qua cửa sổ đang mở.

Trong nháy mắt hai người nặng nề rơi xuống, cung điện to lớn phía sau cũng sụp đổ ầm ầm.

Ngũ Kỳ bị tiếng vang này làm cho giật mình, phản ứng đầu tiên là nhìn sang Phó Kinh Hàn, ai ngờ lại đối diện với hai tròng mắt vừa đỏ đỏ đậm của hắn, chỉ thấy hắn nâng bàn tay phải ẩn chứa sức mạnh vô cùng lớn kia, tàn nhẫn đập thẳng vào ngực mình.

Trong ánh mắt khiếp sợ của nàng, năm ngón tay thon dài đã hóa thành móng vuốt kia "Phụt" một tiếng hoàn toàn cắm vào da thịt trước ngực hắn, không chút do dự mà xuyên qua tim.

Lúc Phó Kinh Hàn ở làm những việc này, tầm mắt hắn chưa từng rời khỏi khuôn mặt nàng. Ngực bị xuyên thủng một lỗ máu lớn bằng miệng cái chén, khóe môi hắn hơi hơi cong lên, đôi mắt đỏ đậm hiện lên ý cười như có như không.

Phảng phất như ngày đầu mới gặp, hắn mặc hi phục màu đỏ to rộng phức tạp, cười tuấn mã cao lớn, bên môi dương lên một nụ cười mỉm dung túng.

Ngày nàng gả cho hắn, hắn nói:

"Nàng muốn gì cũng được... Chỉ cần nàng muốn, chỉ cần ta có."

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 10 - Chương 103-2: Nhân vật phản diện là thành chủ Quỷ thành (PN)

...

Ngay lúc ngực Phó Kinh Hàn bị xuyên thủng đó...

Lời nguyên được hóa giải.

Bầu trời đầy tro tàn tan biến trong nháy mắt, âm khí lạnh lẽo phảng phất cũng rút đi như thủy triều, Tây cung vốn đã sụp đổ thành phế tích yên lặng mà đột ngột ngoi lên từ mặt đất, khôi phục dáng vẻ huy hoàng chói lọi vốn có.

Dòng máu tươi ào ạt chảy ra trước ngực Phó Kinh Hàn, cũng chậm rãi quay ngược trở về.

Cùng lúc đó, Ngũ Kỳ cũng đã hoàn thành phần lớn việc phục chế số liệu, nên liền chậm rãi mở mắt ra.

Lúc Phó Kinh Hàn tỉnh lại lần nữa, đã thấy mình nằm trên chiếc giường gỗ khắc hoa trong Tây cung kia.

Hắn mở mắt ra, chỉ cảm thấy ánh nắng mùa thu từ từ chiếu vào mặt, ấm áp đến mức khiến cho người ta kinh ngạc. Mà trong không gian ấm áp đó, trong những tia

sáng vàng chói lọi ấy, có một cô gái mặt mày thanh lệ ngồi ở mép giường, nghiêng đầu mỉm cười với hắn.

Ngữ Kỳ hơi cúi xuống, dịu dàng nói bên tai hắn, *"Trên đời này mãi mãi không có việc gì là không thể đâu, phu quân."*

** Hắn từng cho rằng đời này hắn không thể yêu bất kỳ ai, nhưng sự xuất hiện của nàng lại...*

*... Lại khiến tất cả đều trở nên có thể **

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 11 - Chương 104: Nam chủ là quốc sư đại nhân (1)

Trên quan đạo vắng vẻ ở phía Tây kinh thành, chỉ nghe thấy tiếng bánh xe cọt kẹt, vó ngựa lộc cộc, một đội nghi trượng trùng trùng điệp điệp vây quanh một chiếc xe ngựa bằng vàng xa hoa lộng lẫy, không nhanh không chậm chạp tiến về phía trước.

Trong buồng xe, Ngữ Kỳ đặt tách trà sứ men xanh trong tay xuống bàn gỗ nhỏ, nhận lấy khăn trắng thị nữ dâng lên để lau hai tay, lười biếng nheo mắt lại, "Giờ đi đến nơi nào?"

"Bẩm công chúa, lộ trình nửa ngày nữa là đến Thanh Ngọc sơn trang."

Bình Dương công chúa tiêu tiền như nước, ngang ngược trắng trợn nhất triều Ngụy, đây là nhân vật lần này nàng phải sấm vai. Nhưng mà, cho dù là công chúa với thân phận cao cao tại thượng, cũng không tránh được cảnh thoái vị trước nữ chính Mục Thanh Thanh, con nhà quan nhỏ lục phẩm.

Trong nguyên tác, vị Bình Dương công chúa này vẫn luôn ôm lòng quý mến nhân vật nam chính Cố Cận, mười tám tuổi hắn đã đề tên trên bảng vàng, hai mươi bảy tuổi đã leo lên chức Thừa Tướng. Nhưng trong mắt Cố Cận chỉ có thanh mai trúc mã Mục Thanh Thanh, bất luận công chúa có cố gắng lấy lòng cỡ nào, cố gắng thân thiết bao nhiêu thì hắn vẫn lì lù bất động. Thực ra hoàng nữ vốn được sủng ái như Bình Dương công chúa, bình thường không bị hy sinh đi hòa thân, cho nên nếu nàng nhìn trúng hạ thần nào, chỉ cần ra ám hiệu với hoàng đế là có thể trực tiếp chuẩn bị xuất giá. Dù sao trong thiên hạ này, ai dám ăn gan hùm mật bọ dám kháng chỉ không tuân theo.

Nhưng xui xẻo thay, Bình Dương công chúa này lại coi trọng tướng quốc một nước "Chưong thừa thiên tử, trợ lý vạn cơ" (1), hắn còn tỏ thái độ kiên quyết tỏ ý trong lòng đã có người khác, không thể để dành vị trí chính thể. Hơn nữa hoàng đế vẫn rất coi trọng Cố Cận, với lại cũng không thể để cho thân muội muội cùng một mẫu thân với mình đi làm tiểu thiếp cho thần tử, vì thế đối với hành vi làm náo loạn âm ỉ đòi gả cho Cố tướng của Bình Dương công chúa, đương kim Thánh thượng chỉ đưa ra ba chữ: "Ngoan, đừng nháo."

(1) Nắm giữ quyền lực phụ tá thiên tử, giúp thiên tử xử lý muôn việc trong thiên hạ. (Trích: Hán thư – Bách quan công khanh biểu)

Bình Dương công chúa ương bướng, trong cơn giận dữ nàng đi tìm Cố tướng tranh luận sau buổi lâm triều ngày thứ hai. Không hề nghi ngờ, hành động đại náo triều đình, không tuân theo quy củ đã chọc giận hoàng huynh anh minh thần võ của nàng. Vì thế, khi mặt rồng nổi cơn thịnh nộ, Bình Dương công chúa bị trực tiếp sung quân đến chỗ của quốc sư đương triều "Tĩnh tâm dưỡng tính", lại còn "không có lệnh điều động không thể hồi cung". Hành động này có phần giống việc tiền triều đưa công chúa làm mất mặt hoàng thất đến am tu hành, nhưng điểm khác biệt là Bình Dương công chúa còn có thể đợi sau khi hoàng huynh của nàng hết giận được hồi cung, đa phần nửa đời sau của công chúa tiền triều làm bạn với cỏ Phật xanh đèn.

Nguyên do vì quốc sư qua các triều đều phải ở nơi thanh tịnh để tu hành, Cơ Mộc Phong không xây phủ ở kinh đô, mà tọa ra một tòa thôn trang tại vùng ngoại ô phong thủy đẹp đẽ, đề tên Thanh Ngọc. Mà tòa Thanh Ngọc sơn trang này chính là đích đến cuối cùng của Bình Dương công chúa mang theo đội nghi trượng trùng trùng điệp điệp.

Nếu nói đến Thanh Ngọc sơn trang, nhất định phải kể đến chủ nhân của sơn trang, nhân vật BOSS phản diện Cơ Mộc Phong.

Từ nguyên tác cho hay, gia tộc họ Cơ đời đời kiếp kiếp thần phục vương triều Đại Ngụy, con cháu dòng chính hề sinh ra nữ tử tất vào cung làm phi, hề sinh ra con cháu sẽ lựa chọn cả đời không cưới hỏi làm cái giá đánh đổi phép thần thông nhìn lên Thiên Đạo, để bảo vệ hạnh phúc cho dân chúng vương triều Đại Ngụy, quốc gia thịnh vượng. Không có ngoại lệ, mỗi đại tộc trưởng của Cơ gia đều kể tục vị trí quốc sư, cũng lựa chọn một người có tư chất thiên phú tốt nhất trong đám con cháu dòng thứ đến làm con thừa tự dưới gối, bồi dưỡng như một quốc sư đời kế tiếp.

Mà mặc dù bị tàn tật từ khi sinh ra, không thể đi lại, nhưng Cơ Mộc Phong may mắn được tộc trưởng đời trước coi trọng, thuở nhỏ đã được bồi dưỡng để trở thành quốc sư tiếp theo, chẳng những tinh thông mọi thứ cầm kỳ thư họa, còn trên thông thiên văn, dưới tường địa lý, ngay cả âm dương phong thủy, việc bát quái ngũ hành cũng từng đọc lướt qua. Có thể nói, bối cảnh gia thế cùng với học thức, tu dưỡng như thế, nếu đặt trong tiểu thuyết hiện đại tuyệt đối ngồi chắc ở cấp bậc nam thần, về cơ bản không phải nam chính thì cũng vót vát được nam phụ. Nhưng ở bộ tiểu thuyết này, mục đích hắn xuất hiện dưới ngòi bút tác giả chỉ có hai điểm: Một là chỉ ra thân phận của nữ chủ là xuyên qua, tức "dị thể chi nữ" (người con gái ở thể giới khác); Hai là trở thành người che chở cho nam thứ Yến vương sau khi mưu nghịch thất bại, khiến cho Yến vương, danh tiếng rất lớn, giữ được một mạng.

Nhưng mà vốn vẹn hai lần xuất hiện, lần đầu tiên vạch trần thân phận của nữ chính, đẩy nàng vào cuộc tranh đấu, lần sau là che chở Yến vương mắc phải tội tày trời, cả hai lần đều không phải chuyện tốt đẹp nên hắn bị xếp vào hàng ngũ nhân vật phản diện cũng là lẽ thường.

Những điểm này đều không phải là tin tức thật sự mà Ngữ Kỳ quan tâm, nàng cảm thấy đau đầu là tác giả nguyên tác miêu tả tương đối ít về vị quốc sư đại nhân tuổi còn trẻ mà vị trí đã rất cao này, còn lại toàn miêu tả sơ lược gián tiếp mấy điều vặt vãnh, từ đầu đến cuối không thể từ đó phân tích ra tính cách của hắn.

Trong tình huống gần như không biết tí gì về nhân vật mục tiêu, Ngữ Kỳ đành hỏi hai thị nữ thiếp thân.

Thi Mặc chín chắn thận trọng, đầu tiên phân tích với nàng một hồi về phương thức bồi dưỡng đệ tử độc đáo của nhà họ Cơ, lại liệt kê tác phong làm việc của mấy quốc sư đời trước, chỉ nói cho nàng một sự kiện: mặc dù tiếng gió về con người Cơ Mộc Phong người ở dân gian hay trong triều đều tốt, thoát nhìn về bề ngoài cũng là quý công tử ôn hòa, nhưng trong khung vẩy chảy dòng máu sát phạt quyết đoán của Cơ gia. Tổng kết lại bằng một câu ý tứ xấp xỉ là: "Vị này không dễ chọc, có cái gọi là cường long không áp nổi địa đầu xà (2), công chúa ngài đừng quá can rờ trên địa bàn của người ta, an phận một chút cho thỏa đáng".

(2) rồng cũng khó thắng được rắn địa phương, tương đương câu phép vua thua lệ làng.

Dựa trên tính cách của Bình Dương công chúa trước đây, có thể là nàng ghét nhất nghe Thi Mặc khuyên nhủ, cho nên mặc dù có phần vừa lòng với tin tức nàng ấy cung cấp, trên gương mặt Ngũ Kỳ vẫn để lộ vẻ không kiên nhẫn.

Thi Họa thấy Thi Mặc hít vào một mũi đầy bụi, nóng lòng muốn thử tiến đến thì thầm bên tai Ngũ Kỳ một hồi, đại ý như sau: Công chúa ngài không biết, vị quốc sư đại nhân này là mỹ nam tử nổi danh chốn kinh đô, tuy rằng từ nhỏ gắn chặt với xe lăn, nhưng khi mười lăm tuổi người ta đã có danh hiệu "Trích tiên", về bề ngoài còn đẹp hơn cả Cổ Thừa tướng, ngài có muốn cân nhắc chuyện di tình biệt luyện hay không?

Thi Mặc nghe vậy, cả khuôn mặt đờ đẫn, "Quốc sư mấy triều đại không cưới vợ, công chúa cần phải cân nhắc."

Ngũ Kỳ cố đè xuống khóe môi hơi nhếch lên, mặt không biểu cảm thể hiện ra khí thế hoàng nữ, "Được rồi, bản cung tự có chừng mực."

Lúc đoàn xe nghỉ thức tới Thanh Ngọc sơn trang đã là thời gian bế mạc.

Đội nghi trượng của Bình Dương công chúa có cùng phong cách với chủ nhân, đều là loại hình hung hăng hống hách, một đám nâng cảm lầy lổ mũi gặp người, hoàn toàn đã quên việc Bình Dương công chúa tới đây để ăn năn hối lỗi, "Tình tâm dưỡng tính", chỉ hận người ta không thể xếp thành hàng dài mười dặm đón chào. Cho nên thời điểm trông thấy trước cửa Thanh Ngọc sơn trang chỉ có một quần gia hai hạ nhân và vài bà tử năng khiếu mềm mại mà không có người khác, không khí toàn bộ đội danh dự đều thay đổi, gần như trên mặt mỗi người đều là vẻ mặt giận dữ khi bị người ta sỉ nhục.

Nếu là Bình Dương công chúa ban đầu, có lẽ sẽ vì mất mặt mũi mà không muốn bước vào sơn trang, ắt phải đến khi Cơ Mộc Phong tự mình đi ra nghênh giá và đền bù bằng khuôn mặt tươi rói mới bằng lòng làm bộ làm tịch xuống xe.

Nhưng dù sao Ngũ Kỳ còn muốn hoàn thành nhiệm vụ, Bình Dương công chúa có thể tùy ý nổi giận, nhưng nàng không có thể đắc tội Cơ Mộc Phong, cho nên khi quần gia đến trước xa giá thỉnh tội vì chủ nhân của hần bởi vì thân thể ốm bệnh nhẹ mà không thể tự mình ra nghênh đón, nàng cũng thuận thể xuống xe, trầm mặt ngồi vào kiệu mềm đã chuẩn bị sẵn.

Sau khi dàn xếp xong xuôi ở Thanh Ngọc sơn trang, hằng ngày Ngũ Kỳ đều đang chờ Cơ Mộc Phong đến bày tỏ vị thế chủ nhà, ví dụ như ân cần thăm hỏi cách bình phong bữa ăn hàng ngày có hợp khẩu vị không, nơi nghỉ ngơi có điểm nào cần thay đổi, nha hoàn gã sai vật dùng thuận tay không vân vân. Nhưng đã năm ngày trôi qua, ngoại trừ quần gia đến thỉnh an, hỏi thăm sức khỏe mỗi ngày, Cơ đại nhân chưa từng lộ mặt.

Đôi thành nguyên chủ bị thờ ơ như vậy, có khả năng đã ra lệnh cho thuộc hạ trời Cơ Mộc Phong đến mắng cho một trận. Song, giờ phút này nắm quyền điều khiển cơ thể này trong tay là Ngũ Kỳ, mà nguyên tắc của nàng luôn luôn là: Núi không đến chỗ ta, tự ta đi lên núi.

Vì thế sáng sớm ngày thứ sáu, nàng bỏ lại Thi Mặc, mang theo đội ngũ hùng hậu mười mấy người hùng hùng hổ hổ hướng về phía biệt viện tổ khanh của Cơ Mộc Phong, nhưng chưa vào đến sân đã bị hai gã sai vật dụng mạo thanh tú ngăn cản.

Thi Họa lập tức tiến lên một bước, mũi không phải mũi, mắt không phải mắt hừ lạnh một tiếng, "Lớn mặt, ngay cả Bình Dương công chúa cũng dám ngăn cản! Còn không mau lui ra! Dám phạm thượng há?"

Hai gã sai vật bịch một tiếng quỳ xuống, dập đầu vang cộp cộp, "Mấy ngày gần đây đại nhân thân thể ốm bệnh nhẹ, thật sự rất khó đứng dậy, không tiện gặp khách, xin công chúa thứ tội!"

Nếu trước đây Ngũ Kỳ còn có một tia nghi ngờ và không xác định, như vậy hiện tại nàng có thể khẳng định trăm phần trăm một sự kiện: Bình Dương công chúa không được ưa thích ở Thanh Ngọc sơn trang, Cơ Mộc Phong kia chậm chạp chưa từng tới thăm hỏi một tiếng, không phải là thân thể không tốt không gặp được khách, mà là căn bản không muốn gặp. Hai gã sai vật cố tình ngăn cản là bằng chứng tốt nhất.

Vì thế nàng cười lạnh một tiếng rất có phong phạm của nguyên chủ, lười bỏ thí ngay cả một cái liếc mắt cho hai người đang quỳ trên mặt đất dập đầu, trực tiếp dẫn người sai bước vào sân. Đáng vẻ kiêu ngạo phách lối như thế, nhất thời không ai dám can trở.

Một đường vượt ngũ quan trăm lục tướng xông qua phía trước nhà chính, không biết từ góc nào nhảy ra một thiếu niên thư đồng ăn mặc choai choai, lớn mặt ngăn cản Ngũ Kỳ đang muốn xông vào phòng.

Đôi mắt tiểu thư đồng tròn tròn, cả người gắt gao chặn trước cửa, khí thế ghé con mới sinh không sợ hổ, một kẻ làm quan cả họ được nhờ, "Đại nhân nhà ta triệu mien trên giường bệnh đã nhiều ngày –"

"Lời này bản cung đã nghe hơn mười lần." Ngũ Kỳ không khách khí cắt ngang cậu, khóe môi kéo lên một nụ cười dối trá, "Thân thể Cơ đại nhân liên quan đến giang sơn xã tắc của Đại Ngụy ta, đương nhiên bản cung phân ưu vì hoàng huynh, đến thăm hỏi." Dứt lời mặt không đổi sắc gọi, "Thi Họa!"

Thi Họa lập tức nhảy mắt với phía sau, lập tức có hai thị vệ tập võ mạnh mẽ bước ra khỏi hàng, một trái một phải kéo thư đồng kia xuống.

Thi Họa vội vàng tiến lên ân cần kéo rèm, Ngũ Kỳ hơi cúi đầu rồi bước vào.

Đập vào mặt là mùi thảo dược làm cho bước chân của nàng hơi ngừng lại một chút, Ngũ Kỳ bỗng nhiên có phần tin tưởng lời đám hạ nhân "Thân thể ốm bệnh nhẹ", "Triệu mien trên giường bệnh", "Bệnh nằm không dậy nổi", nhưng nàng gần như do dự trong khoảnh khắc, rồi lại giờ cao cảm, lưng thẳng tắp vững vàng đi vào trong phòng.

Càng tới gần nội thất, mùi đặc biệt của canh thảo được càng thêm nồng đậm, cũng không khó ngửi, thậm chí còn có từng sợi từng sợi mùi thơm thoang thoang đan cài.

Ngay khi Ngừ Kỳ muốn vòng qua bình phong, ngoài cửa truyền đến tiếng xô xao. Nàng quay đầu lại theo bản năng, đã thấy một nam tử điềm tĩnh mặc trang phục thị vệ thân hình rắn rỏi oai hùng, nhanh nhẹn vòng qua đám người của nàng chắn trước cửa, giống như quý mị im hơi lặng tiếng vút qua đứng trước người nàng, ôm quyền, "Nam nữ thụ thụ bất thân, nếu vượt qua bình phong này, chỉ sợ tổn hại danh dự cho công chủ*, thỉnh ngài cân nhắc."

*Từ "Chủ" (主), sang tiếng Việt, còn được phiên âm thành "Chúa", vì vậy từ Công chủ cũng được biến âm thành Công chúa.

Ngừ Kỳ đầy hứng thú đánh giá hần một hồi, khóe môi vênh lên, "Thiên hạ đều biết, mấy thời quốc sư cả đời không cưới, toàn tâm toàn ý tu hành thiên đạo, nếu bản cung lo nghĩ đến danh dự, chẳng lẽ không phải làm nhục quốc sư cao quý?"

Thị vệ kia không đáp, nhưng vẫn đứng im lặng tại chỗ, không hề lùi bước.

Tiểu thư đồng phía trước không có lực đánh trả, cho nên nàng mới có thể ra lệnh kéo cậu xuống, nhưng đổi thành thị vệ này, Ngừ Kỳ không thể hành động thiếu suy nghĩ như bình thường. Nếu người của mình đánh nhau với hắn, mục đích của nàng chỉ là thấy mặt vị Cơ đại nhân này một lần, không phải đến phá quán, gây sự với người ta.

Trong lúc hai người giằng co, một giọng nói trầm thấp thanh nhã khoan thai bay bổng từ trong nội thất truyền ra, mang theo sự thanh khiết, lười biếng, không tập trung, giống như không hề phát giác đến không khí căng thẳng đằng sau bình phong. "Vệ Kiên, mời công chúa vào."

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Đây là lần đầu tiên ta ném thử cho nhiều người như vậy cùng lên sân trong một chương... Có phải rất hỗn loạn không?

Thật không yên lòng.....

Được rồi, tính cách của quốc sư đại nhân ta áp dụng cái thứ ba trong số các bạn khóc lên khóc xuống đưa ra lựa chọn, khoác lớp da ánh trắng sáng bên trong là nẫu đen đen.

Ta cam đoan chương sau phần diễn của hắn sẽ nhiều hơn... Chương này chỉ để hắn lộ giọng nói thật sự là có lỗi với quốc sư đại nhân phong hoa tuyệt đại của chúng ta.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Nữ Phụ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 11 - Chương 105: Nam chủ là quốc sư đại nhân (2)

Trong khoảng thời gian sống chung sau này, Ngừ Kỳ luôn lo lắng một vấn đề, Cơ Mộc Phong, đến cùng là một người như thế nào, quốc sư của Đại Ngụy, tộc trưởng của Cơ gia, bất luận là trọng trách nào, phải gánh vác trên vai cũng không dễ dàng. Trong tình cảnh người bị khiếm khuyết lại trẻ tuổi như vậy, bằng cách nào hắn chấn nhiếp gia tộc họ Cơ to lớn, bằng cách nào hắn giành được tín nhiệm, được Hoàng đế đối xử chân thành.

Có lẽ theo như lời Thi Mặc, trong xương cốt hắn tất nhiên chảy dòng máu sát phạt quyết đoán, quả cảm sắc bén của Cơ gia, chẳng sợ mỹ danh nổi tiếng khắp thiên hạ, hắn cũng không phải hạng người dễ sống chung.

Nhưng mà, lúc ban đầu, thời điểm lần đầu tiên nàng nhìn thấy vị quốc sư đại nhân này, không hề cảm giác được một tia khí thế sát phạt trên người hắn. Hắn có gương mặt ôn hòa vô hại đủ để lừa gạt mọi người trong thiên hạ.

Ánh nắng ban mai rực rỡ đầu mùa xuân từ từ rơi xuống chiếc xe lăn chế từ gỗ Kim Tơ Nam (1), cũng chiếu lên con người nọ đẹp đẽ quý phái, khoan thai trong chiếc áo lông chuột màu trắng, phản chiếu một đoạn cổ trắng như tuyết hiện lên qua lớp cổ lông sáng bóng bạc như trắng.

(1) Trong lịch sử, loại gỗ Kim Tơ Nam là biểu tượng của tầng lớp cao quý trong xã hội, chuyên được dùng để xây dựng những cung điện của hoàng gia, số ít được dùng trong chùa miếu hoặc làm các dụng cụ cao cấp.

Khi được đưa ra ngoài ánh nắng, gỗ Kim Tơ Nam tỏa ra ánh vàng lấp lánh, tơ vàng hiện rõ. Loại gỗ này còn có mùi hương thanh nhã, nước không thấm, không bị mối mọt, càng không mục ruỗng.

Gương mặt thanh tú đẹp đẽ trắng nõn, mái tóc đen như mực sáng bóng, nhìn bề ngoài không giống quốc sư Đại Ngụy quyền cao chức trọng, ngược lại như thiên kim xinh đẹp tuyệt trần được các luyện đồng (2) nhà thế gia quý tộc nâng niu trong lòng bàn tay.

(2) Luyện đồng là từ chuyên dùng để chỉ bé trai hoặc thiếu niên phát sinh quan hệ làm tình với nam giới. Từ "Luyện" ý nghĩa là đẹp, từ "đồng" ý chỉ phụ nữ, tức là "cô gái xinh đẹp". Bắt đầu từ Nam Bắc triều, luyện đồng ám chỉ mỹ thiếu niên bị quan to coi như nữ giới để đùa bỡn.

Thanh niên có mái tóc đen ngồi trên xe lăn cúi thấp đầu, miễn cưỡng vỗ về chơi đùa với một con mèo con lông trắng như tuyết trên đầu gối, khóe môi hơi cong treo ý cười nhẹ nhàng, tận mạn, ngón tay trắng ngần ấm áp sáng bóng như ngọc chôn sâu trong bộ lông mèo con như tuyết trắng, màu sắc na ná nhau tuy hai mà như một.

Ngừ Kỳ tự nhận là thường thấy nam sắc, nhưng khi ánh mắt chạm phải Cơ Mộc Phong cũng sưng sờ trong tích tắc.

Nhan sắc như thế đã là đủ để như Đát Kỷ, Bao Tự làm thiên hạ đại loạn, may mà đương kim Thánh thượng coi như thánh minh, nếu không sau vài lần triệu kiến sau rất khó cam đoan không nảy sinh tâm tư không đúng đắn. Con người Cơ Mộc Phong này, may mà sinh ra ở Cơ gia quyền thế ngập trời, hẳn là gia thế hơi yếu một ít

thì không thể giúp hắn ngăn lại ánh mắt ngấp nghé mình.

Sau khi hoàn hồn, Ngũ Kỳ nửa cười nửa không nhìn chăm chăm thần sắc Cơ Mộc Phong vẫn tỉnh là tốt đẹp, giọng điệu cân nhắc kĩ thì có phần ngả ngón, "Bản cung nghe nói, gần đây thân thể đại nhân ôm bệnh nhẹ, vẫn triển mien trên giường bệnh?"

Tay Cơ Mộc Phong hơi dừng một chút, tiếp theo mí mắt rất mỏng kia miễn cưỡng nâng lên, như có điều suy ngẫm nhìn thoáng qua Vệ Kiến, dừng lại một chút, lại bay nhẹ trên người tiểu thư đồng không biết đi vào nội thất từ khi nào.

Vệ Kiến và tiểu thư đồng kia không còn khí thế cứng cỏi bay nẩy ngăn cản trước mặt nàng, như thể hai mầm rau héo, đầu người nọ còn cúi thấp hơn người kia, giống như cậu nhóc choai choai tự biết mình mắc sai lầm.

Sau một lúc, Cơ Mộc Phong cười khẽ một tiếng, chăm chú nhìn về phía Ngũ Kỳ, vẻ mỹ lệ xa hoa mà loáng thoáng nét xinh đẹp trên người hắn phai sạch sẽ, giờ phút này bên trong cặp mắt phượng kia trong vắt, nét mặt lạnh nhạt như ánh trắng sáng vằng vặc, thản nhiên như núi cao sừng sững, "Nếu bọn họ nói thân thể vi thần ôm bệnh nhẹ, như vậy, thân thể vi thần đúng là ôm bệnh nhẹ."

Nếu như thay đổi người khác nói ra lời này, đó là triệt triệt để để "Không biết hỏi cái!", "Lợn chết không sợ bỏng nước sôi", nhưng khi hắn nói ra bằng vẻ mặt và giọng điệu đó lại làm cho người ta không hề sinh ra ý nghĩ phản bác.

Vẫn đi theo bên người Ngũ Kỳ, Thi Họa vốn cũng coi như là nhân vật đánh đá, ngang ngược. Nếu người khác dám can đảm "Trợn mắt nói nói dối!", nàng đã sớm chống nạnh nhảy ra bắt bẻ, nhưng không biết vì sao, lúc này nàng hiếm khi biết điều lui về phía sau Ngũ Kỳ, đáng vẻ mặt nhìn mũi, mũi nhìn tim.

Con người Cơ Mộc Phong này, vẻ mặt cũng như ngữ điệu chưa hề để lộ một chút bất mãn nào đã làm mọi người trong phòng cúi đầu cup mắt không dám thờ mặt một tiếng, đúng là không đánh mà thắng, có phong thái tao nhã không giận tự uy nghiêm.

Ngũ Kỳ nhìn chăm chăm hắn, trầm mặt lạnh lùng lên tiếng, "Vậy mà bản cung lại không biết, cái đại nhân gọi là bị bệnh nhẹ, nằm ở nơi nào?"

Trước thái độ đối chọi gay gắt của nàng, vẻ mặt Cơ Mộc Phong vẫn ung dung nhả nhện như cũ, hồ hững thanh nhã (thanh tịch + tao nhã), giống như đợt tuyết đầu mùa ngày đông, lại tựa như đám mây cao nơi chân trời tùy ý thư giãn.

Căn bản không để sắc mặt nàng trầm xuống như băng và tức giận đặt trong lòng, hắn cười, ánh mắt thản nhiên hồ hững không nhanh không chậm dời khỏi khuôn mặt nàng, dừng cảnh xuân đẹp đẽ bên ngoài cửa sổ, "Nếu công chúa có ý muốn nhìn, vi thần cũng không dám chối từ." Dừng một lúc, hắn hơi rũ mắt xuống, "Chính là thần đã lâu không đi lại, hai chân sớm héo rút, xấu xí không chịu nổi, chỉ sợ làm bẩn mắt công chúa."

Ngũ Kỳ nghĩ tới vô số khả năng trả lời, lại không ngờ hắn trả lời về mình như vậy, chẳng những nhẹ bằng đồ việc "ôm bệnh nhẹ" đổ lên hai chân hắn mắc bệnh tật, còn có thể nói bằng giọng điệu không chút để ý, bình tĩnh thản nhiên, bình tĩnh vạch trần vết sẹo của mình như thể đàm luận chuyện của người khác.

Cảnh xuân tươi đẹp từ từ rơi xuống nửa bên mặt với đường cong đẹp đẽ của hắn, tỏ vẻ lên một mảng phát sáng ấm áp, nhưng mà không biết có phải ảo giác của nàng hay không, Ngũ Kỳ lại cảm thấy bên trong ánh mắt hắn trầm tĩnh, loáng thoáng xen lẫn một tia buồn bã không dễ phát hiện.

Sự trầm lặng có phần làm người ta hít thở không thông qua đi, cuối cùng Ngũ Kỳ vẫn không thể tiếp tục làm náo loạn theo tính nết Bình Dương công chúa. Có thể nói, thân thể Cơ Mộc Phong chôn vùi trên xe lăn nhưng chưa hồi hận oán trời trách đất, đã làm nàng nảy sinh tâm ý kính trọng, nếu không phải cần sắm vai Bình Dương công chúa, nàng tuyệt đối sẽ không suồng sã trước mặt người này.

Cuối cùng, nàng không cách nào nhẫn tâm nổi, đành phải thu liễm khí thế cao ngạo trong người, thấp giọng, "Bản cung nói lỡ." Dừng một chút, nàng lại trầm giọng nói, "Đại nhân tính đường cho tốt, ngày khác bản cung lại đến thăm."

Cơ Mộc Phong nghe vậy vẻ mặt không thay đổi, ánh mắt ôn hòa nhìn qua, giọng nói trầm thấp êm dịu, "Công chúa đi thông thả."

Bất luận thái độ của nàng như thế nào, từ đầu đến cuối, con người này đều nói chuyện không nhanh không chậm, giọng trầm thấp lời nói nhỏ nhẹ, cho dù trên mặt không cười, cũng làm cho người ta có cảm giác dịu dàng và chậm rãi, vĩnh viễn như là rặng mây nơi chân trời khi cuộn lại lúc thả mình, trong trẻo thanh tao lịch sự.

Sau khi Ngũ Kỳ quan sát hắn một lúc, khẽ gật đầu, tiếp theo dứt khoát dẫn dắt Thi Họa xoay người đi ra ngoài.

Khi ra khỏi biệt viện tổ khanh, trong lòng nàng bỗng nhiên dâng lên một suy nghĩ mơ hồ: Có lẽ ban nãy một câu nói "bốn lạng địch ngàn cân" (3) ấy của Cơ Mộc Phong xem như một loại khổ nhục kế. Không biết là hắn hiểu rõ Bình Dương công chúa chính gốc, hay nhìn thấu nàng của hiện tại nên dùng cách này đối phó với loại người thích ăn mềm không ăn cứng.

(3) "Tứ lạng bạt thiên cân" (bốn lạng địch ngàn cân) là một trong những nguyên lý căn bản của Thái Cực Quyền, đặc trưng là động tác nhỏ biến hóa lớn, lấy nhu khắc cương (dĩ nhu chế cương), mượn sức dùng sức để đạt được hiệu quả cao nhất.

Có điều chiêu khổ nhục kế này của hắn thật sự không hề nương tay với bản thân mình.

Thật ra trên đời này, nhân vật thực sự không dễ chọc không phải là thủ đoạn độc ác đối với người khác mà là cũng có thể quyết tâm ngoan độc cả với bản thân.

Thế nhưng đây không phải là toàn bộ, thật sự sau này xảy ra rất nhiều chuyện, Ngũ Kỳ mới hiểu được Cơ Mộc Phong ngày ấy nàng đánh giá chỉ là một góc của tảng băng để lộ ra bên ngoài. Hắn thực sự sát phạt, quyết đoán, tư thế hào hùng kia chảy xuôi trong mỗi mạch máu của hắn, còn ẩn nấp bên dưới mặt biển rộng mênh mông, sâu không đo đếm được, không ai hiểu biết.

Ngày ấy trở về Chu Lam các, khi ra chào đón, câu đầu tiên Thi Mặc hỏi là, "Công chúa, Cơ đại nhân như thế nào?"

Bước chân Ngũ Kỳ hơi dừng một chút, cố ý cong khóe môi, hiếm khi nhỏ giọng nói nhỏ nhẹ, "Cổ ngữ có vân: Núi cao ngưỡng chỉ, cảnh hành hành chỉ. Mặc dù không thể tới, nhưng trong lòng hướng về." Dứt lời, như không hề hay biết, trong mắt nàng nổi lên một thứ tình cảm bí ẩn, sau khi tạm dừng tại chỗ một lúc, không quay đầu lại mà vội vàng đi vào nội thất, không giải thích thêm nữa câu.

Thị Họa quan sát bóng lưng nàng, lại nhìn Thị Mặc đứng cạnh có phần đăm chiêu, đề thấp tiếng nói hỏi, "Công chúa nói có ý gì? Làm sao vừa khó đọc vừa tỏ vẻ nhỏ nhen thế?"

Thị Mặc thản nhiên liếc nàng ấy một cái, câu tiếp theo để lại lời bình không hề khách sáo, "Ngực to không nào." Dừng một chút, nàng ta lại thờ dài một tiếng, "Muội không cần biết điều đó, chỉ cần hiểu một điều."

"Cái gì?"

"Công chúa động tâm."

Ngày ấy sau khi biểu hiện có cảm tình với Cơ Mộc Phong, nàng thu được hiệu quả chính là ánh mắt thờ thờ khác khác không đồng ý của Thị Mặc, cùng với Thị Họa hứng thú bùng bùng đưa ra lời đề xuất cổ vấn.

"Công chúa, lần này ngài đến đây, có mang theo rất nhiều nhân sâm tổ yến để chuẩn bị trong mọi tình huống, ngài có muốn nô tỳ chọn vài món tốt nhất đưa cho Cơ đại nhân không?"

"Công chúa, nô tỳ phải người hỏi thăm, trà Cơ đại nhân uống nhiều nhất là Quân Sơn Ngân Châm (4)..... Không thích thức ăn mặn, quanh năm mặc đồ trắng..... Ngày thường thích cất chứa ít đồ cổ kỳ lạ..... Thích chơi cờ với chính mình..... Chăm sóc hoa cỏ..... Sắp xếp quẻ bầy trận....."

(3) Một trong mười đại danh trà của Trung Quốc, xuất xứ từ vùng Quân Sơn, tỉnh Hồ Nam

"Công chúa, hôm qua Cơ đại nhân vừa chủ trì một buổi hiến tế cầu mưa, hôm nay trời mưa thật, ngài ấy đúng là thần....."

"Công chúa, nếu ngài cứ ngốc trong phòng như thế, đến ngày tháng năm nào, ngài với Cơ đại nhân mới gộp thành một đôi."

Nghe câu này, Ngừ Kỳ mạnh mẽ quay đầu, lạnh lùng liếc nàng một cái.

Thị Họa lập tức biết mình lỡ lời, co rụt đầu, chờ Ngừ Kỳ quay đi, mới rón ra rón rén lui ra ngoài, túm ống tay áo Thị Mặc, "Công chúa thực sự thích Cơ đại nhân sao? Ngày đó tỳ tỳ không hiểu sai ý chứ? Sao muội thấy hình như công chúa vẫn nhớ tới Cố tướng, bằng không sao mấy ngày nay công chúa không ra ngoài một lần nào."

Thị Mặc nhìn thoáng qua nội thất, thản nhiên hỏi, "Khi muội nói với công chúa về chuyện Cơ đại nhân, phản ứng công chúa như thế nào?"

Thị Họa suy nghĩ một lúc, "Cũng không có phản ứng gì đặc biệt."

"Không có phản ứng chính là phản ứng lớn nhất, tính nết công chúa như thế, nếu muội nói chuyện về người ngài không để ý, ngài đã sớm không còn kiên nhẫn, còn có thể tiếp tục nghe không?"

Thị Họa như được thể hồ quán đỉnh (4), vẻ mặt hiểu rõ.

(4) Thể hồ là bơ được tinh luyện từ sữa bò, ở dạng đặc sánh. Thể Hồ Quán Đỉnh thường dùng để ví von việc "truyền thụ trí tuệ" hoặc "tâm trí yên tĩnh". Đây là lý do vì sao người tu luyện thường ngồi thiền dưới thác nước. Nguồn: Vườn trẻ thiên đình – Chương 9.

Thị Mặc trầm ngâm hồi lâu, "Thật ra, tỳ cảm thấy công chúa không có cảm tình sâu đậm với Cố tướng, nhiều nhất chỉ là ngưỡng mộ danh tiếng mà nảy sinh hào cảm..... Khi bị Cố tướng từ chối, sở dĩ công chúa có phản ứng như vậy, có lẽ vì từ nhỏ sống ở chốn thâm cung, tạo thành thói quen bị người xung quanh a dua nịnh hót, thổi phồng, cho nên ngài không thể chịu được Cố tướng cự tuyệt thẳng thừng."

Thị Họa liếc nàng một cái, có phần tò mò, "Vậy vì sao công chúa lại thích Cơ đại nhân?" Còn chưa đợi Thị Mặc trả lời, nàng đã lắc lắc đầu, lẩm bẩm, "Cơ đại nhân phong thái như thần tiên, công chúa không thích cũng khó."

Ở trong nội thất, nghe rõ mồn một lời các nàng nói, Ngừ Kỳ bắt đầu dĩ cười, chậm rãi đứng dậy, "Thị Họa, chuẩn bị kiệu mềm, đi biệt viện tố khanh."

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

[Muội Giấy phổ cập tri thức khoa học]:

Núi cao ngưỡng chi, cảnh hành hành chi. Núi cao, ám chỉ đức hạnh cao thượng. Cảnh đi, đường lớn, so sánh với hành vi quang minh chính đại, có ý nói đến "phẩm hạnh cao quý". Sau lấy "đức cao hạnh sáng" ám chỉ đức hạnh lớn lao. Nguyên gốc xuất phát từ bài "Xa hạt" của phần thơ "Tang hộ" trong thơ "Tiểu nhĩ" của Kinh thi. Sau Từ Mã Thiên [sử ký thế gia Khổng Tử] chuyên môn trích dẫn để ca ngợi Khổng Tử: "[thơ] có câu: "Cao sơn ngưỡng chi, cảnh hành hành chi. "Tuy bất năng chí, nhiên tâm hướng vãng chi. (Núi cao cúi phục, thiên nhiên cũng kính nể ngừng khoe sắc đẹp.)"

Trong chương này, Ngừ Kỳ nói câu nói kia, thật ra đã xảy ra biến hóa theo ý tiến thêm một bước, hướng về phong thái, lực hấp dẫn giữa nam nữ kéo lại gần một chút.

Con người Cơ Mộc Phong kia..... Hắn ép khô vốn từ dùng cả đời của ta, có lẽ các nam chính về sau cũng không còn thừa lại từ nào tốt đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 11 - Chương 106: Nam chủ là quốc sư đại nhân (3)

Lá trúc xanh biếc đan cài vào nhau, cơn gió nhẹ còn mang theo một chút se lạnh thông thả thổi qua rừng trúc yên tĩnh.

Một cái lá trúc xanh biếc bay đặng đặng rơi xuống chiếc áo lông hồ ly trắng muốt không pha trộn với màu khác, tạm dừng một lúc, lại chày xuống cái mền rất dày đập lên hai chân người nọ.

Cơ Mộc Phong vươn bàn tay phải với khung xương tinh tế, tao nhã bung lên tách trà sứ men xanh, nhưng không có ý định uống một ngụm. Hắn hơi nghiêng đầu, ánh mắt nhìn chăm chăm bã trà bên trong tách, nó thẳng đứng, có hình dáng giống một mầm cây, sau khi quan sát thay đổi vị trí rất nhỏ của chúng, hắn nhếch môi, "Có khách đến. Mân Kỳ, rót thêm một tách trà."

Bị gọi là Mân Kỳ chính là tiểu thư đồng ngân căn trước mặt Ngừ Kỳ ngày đó, dường như sớm quen với việc đại nhân nhà mình đoán trước, Mân Kỳ tiến lên từng bước, thuần thục rót một tách trà, tò mò hỏi, "Vị khách nào?"

Cơ Mộc Phong nhấp một ngụm nước trà, mỉm cười bình thản, "Trong sơn trang, còn có người khách thứ hai à?"

Khuôn mặt thanh tú nhỏ nhắn của Mân Kỳ lập tức hiện lên vẻ chán ghét, "Bình Dương công chúa."

Lần này Ngừ Kỳ thật không cần trải qua tình cảnh [vượt ngũ quan, trăm lục tướng] như trước, hạ nhân ở biệt viện tổ khanh hình như đã được dặn dò, nhìn thấy nàng không ngăn cản nửa câu, một đám im lặng quỳ xuống hành lễ, nghiêng người để lộ một lối đi.

Vốn dĩ nàng nghĩ rằng trải qua trận gây lộn lần trước, hạ nhân trong viện này cho dù không ném mặt mũi cho nàng xem, thì ít nhất cũng không có sắc mặt hòa nhã, nhưng hiển nhiên tình huống khác biệt rất lớn so với dự tính của nàng. Cứ thế thông suốt một đường, không cần thông báo đã thả nàng đi thẳng vào, quả thật là kiểu dung túng không hề để phòng.

Nếu nói lần trước là dẫn dắt người mạnh mẽ xông vào doanh trại của chủ tướng, thì lần này chính là như vào chỗ không người, làm cho người ta không thể không cảm thấy thụ sủng nhược kinh (1).

(1) được sủng ái mà lo sợ; được nhiều người yêu thương vừa mừng lại vừa lo.

Khi Ngừ Kỳ ngồi kiệu mềm đi thẳng đến nhà chính, nàng không khỏi thấy lưỡng lự.

Tôn trọng phải có qua có lại, trong tình cảnh đối phương cho đặc quyền như thế, ngược lại nàng không thể kiêu ngạo, chưa được cho phép đã xông thẳng vào giống như lần trước. Hành vi được đà làm tới, cho thể diện mà không cần như thế, nàng thật sự không làm được.

Đúng lúc này, cách đó không xa truyền đến tiếng xé gió, nàng ngẩn ra, đã thấy là thị vệ tên Vệ Kiến lần trước đang luyện kiếm.

Từ chỗ Vệ Kiến biết được Cơ Mộc Phong không ở trong phòng mà ở Hi Trúc uyển bên cạnh biệt viện tổ khanh, Ngừ Kỳ sai người hạ kiệu mềm, chờ tại chỗ, bên người chỉ dẫn theo Thi Họa đi về hướng Hi Trúc uyển.

Thi Họa cực kỳ hưng phấn, "Công chúa, Cơ đại nhân hình như cũng có ý với ngài đấy."

Ngừ Kỳ dật theo làn váy lộng lẫy phức tạp, im lặng đi trước trong rừng trúc xanh tốt.

Không nhận được bất kỳ lời đáp lại nào, Thi Họa vẫn phấn khởi, "Ngài có cảm giác hay không, bây giờ giống như thoại bản viết ấy, thiên kim tiểu thư mang theo nha hoàn bên người đi trong rừng, đến hẹn hò với chàng thư sinh nghèo khó."

Ngừ Kỳ lúc này đã trông thấy bóng dáng gầy yếu trong chiếc áo lông hồ ly trắng muốt kia, theo bản năng dừng bước chân, thấp giọng lạnh lùng nói, "Bản cung không phải là thiên kim tiểu thư, quốc sư cũng không phải thư sinh nghèo khó. Người quá coi thường hắn, ít nhất giờ này phút này, hắn chưa hẳn đã đề ý đến bản cung."

Trông thấy Thi Họa sợ tới mức im bật, Ngừ Kỳ mới thả làn váy xuống, tùy ý để đuôi váy với chất liệu đắt đỏ kia lướt qua mặt cỏ xanh mượt trên mặt đất. Nàng chậm rãi đi đến bàn đá tròn bên cạnh Cơ Mộc Phong, cũng không khách sáo, trực tiếp ngồi xuống ghế đá tròn trước mặt hắn.

"Công chúa, công chúa!" Phục hồi tinh thần lại Thi Họa vui vẻ đuổi theo, "Ai, sao ngài cứ thế ngồi thẳng xuống, mặt đá kia không sạch sẽ, không sạch sẽ đâu, còn chưa lau qua, hôm nay ngài mặc —"

"Thi Họa, cầm miệng."

Sau khi bật lên về uy phong của hoàng nữ, Ngừ Kỳ nhìn tách trà còn bốc hơi nóng trước mặt mình, hơi hơi nhíu mày, "Đại nhân đang chờ ai sao?"

Ánh mắt Cơ Mộc Phong cũng từ từ rơi xuống tách trà trước mặt mình, giọng nói rất ôn nhã ấm áp, "Tay nghề Mân Kỳ pha trà khá tốt, công chúa có thể thử một lần."

Ngừ Kỳ nghe vậy, có phần ngạc nhiên liếc hắn một cái, "Đại nhân đang chờ bản cung?"

Cơ Mộc Phong không nói đúng cũng nói không phải, chỉ ngược mắt lên nhìn nàng, cười mà không nói. Hắn trời sinh có một đôi mắt mà đồng tử sắc đen ít hơn người thường, trong đôi mắt như có song nước dập dờn, khi chăm chú nhìn bạn sẽ làm cho người ta có cảm giác mềm mại sâu thẳm, dịu dàng chân thành.

Ngừ Kỳ im lặng một lúc, cuối cùng bung tách trà Quân Sơn Ngân Châm lên nhấp một ngụm, giọng điệu nặng nề nói, "Bản cung còn tưởng rằng, tự đáy lòng đại nhân vô cùng chán ghét bản cung."

Nói trắng ra như thế, Mân Kỳ, Thi Họa đều sững sờ, tầm mắt đồng loạt nhìn về phía mặt nàng.

Nhưng mà ý cười nơi khóe môi Cơ Mộc Phong không thay đổi chút nào, thần sắc trong đôi mắt cũng không dao động, chỉ dùng ánh mắt ôn hòa, bao dung nhìn nàng một cái, tiện đà hơi quay đầu đi phân phó, "Mân Kỳ, mang bàn cờ tướng tới đây."

Ngữ Kỳ hiểu được, đối phương đuổi Mân Kỳ đi là một cách thức quan tâm, nhưng kiểu quan tâm này lại làm cho nàng hơi cảm thấy bất an. Từ khi mới gặp đến bây giờ, biểu hiện của hạ nhân trong biệt viện tổ khanh cùng với Cơ Mộc Phong hình như đều chỉ hướng đến một khả năng — Ngữ Kỳ tự hỏi bản thân không phải một người tự mình đa tình, nhưng vào giây phút này, nàng xác xác thật thật cảm giác được dường như Cơ Mộc Phong rất có ấn tượng tốt với nàng.

Chỉ là loại ấn tượng tốt này cuối cùng là thật hay giả, là thật là trống rỗng, nàng chưa thể phân biệt rõ.

Chờ Mân Kỳ nhận lệnh đi khỏi, Cơ Mộc Phong mới một lần nữa nhìn về phía nàng, điềm đạm kiên nhẫn hỏi, "Công chúa sao nói ra lời này?"

Ngữ Kỳ thường thức tách trà trong tay, không chút để ý nói, "Bình Dương công chúa là một nữ nhân sau khi bị nam nhân cự tuyệt còn da mặt dày đuổi theo, không biết xấu hổ. Hơn nữa ngang ngược trắng trợn, không coi ai ra gì..... Trong mắt người trong thiên hạ, bản cung chính là một con cạp mẹ không ai dám thú."

Lúc này gió mát hiu hiu lưu luyến, mây ẩm mềm mại, vẻ mặt Cơ Mộc Phong cũng yên tĩnh êm dịu, hần nhìn nàng nở nụ cười, tựa như tri âm tri kỷ, trắng sáng gió mát, tao nhã siêu thoát không nói nên lời, "Công chúa tội gì bị trói buộc bởi lời bình thể nhân?"

Nàng trả lời gần như khiêu khích, "Người sống trên đời, có bao nhiêu người có thể không bị ánh mắt người khác trói buộc?"

Giữa rừng trúc xanh tốt, đôi mắt Cơ Mộc Phong mỉm cười hiện lên gọn sóng ôn hòa như trước, "Lời bình và ánh mắt của người khác thật ra không quan trọng. Chỉ cần công chúa không xem nhẹ bản thân, không ai trong thiên hạ có thể trói buộc công chúa dù chỉ nửa phần."

Mặc dù thân ngồi trên xe lăn, nhưng giờ phút này nói nói cười cười, ánh mắt dịu dàng, trên người Cơ Mộc Phong lại có tình có một loại phong thái khí độ bề ngỗ thiên hạ, giống như giang sơn như họa, nước non cẩm tú đều nằm trong lòng bàn tay hần, chỉ cần lật tay có thể hô gió gọi mưa.

Ngữ Kỳ nhìn hần một lúc, thấp giọng nói, "Bỏ người trong thiên hạ qua một bên không nói chuyện nữa, chẳng lẽ đại nhân không biết là hành động của bản cung quá đáng lắm sao?"

"Muốn đuổi theo cứ đuổi theo, có gì nói quá đáng, chính là tiêu sái." Cơ Mộc Phong mỉm cười, đôi mắt vẫn chăm chú nhìn vào mắt nàng, như là một kiểu vỗ về và khích lệ bí ẩn, "Theo vi thần thấy, công chúa có thể không bị ràng buộc bởi thế tục, đúng là độ lượng hiếm có, thần chỉ biết vô cùng hâm mộ."

Có người vẫn đeo lên tấm mặt nạ dịu dàng, nhưng dịu dàng được mặt nạ đắp nặn nên không thể cho người ta ám áp trong lòng. Trước đây Ngữ Kỳ vẫn căn cứ vào ấn tượng chủ quan, nghĩ rằng Cơ Mộc Phong cũng là loại người như vậy. Nhưng vào giây phút này, khi hần dùng ngôn ngữ thành khẩn, nét mặt chăm chú mềm mòng khuyên bảo, Ngữ Kỳ bỗng nhiên cảm thấy, có lẽ sự dịu dàng trên người hần không phải là một cái mặt nạ, hoặc là không chỉ có một cái mặt nạ.

Mộc Phong, như mộc như gió xuân, lúc này Cơ Mộc Phong thực sự tạo cho người ta cảm giác mưa thuận gió hoà, gió nhẹ thổi vào mặt, làm cho người ta vô ý thức nảy sinh sự tin cậy và thân thiết. Nàng nắm rất rõ, hiệu quả này không chỉ xuất phát từ hành động, chẳng sợ tất cả lời này không phải toàn bộ là lời tâm huyết, ít nhất cũng có một nửa xuất phát từ thực lòng.

Ngữ Kỳ yên lặng nhìn hần một lúc, cuối cùng không nhịn được bật cười, "Đại nhân tu dưỡng phong độ, thật là làm bản cung khâm phục."

Cơ Mộc Phong cũng không vì lời ca ngợi của nàng mà khiêm tốn tự hạ mình một hồi, chỉ nhẹ nhàng cười ôn hòa, có vẻ chân thật mà không làm bộ làm tịch.

Trên đời này đại đa số mọi người không phải quá mức tự mãn thì là khiêm tốn quá mức, Cơ Mộc Phong là ngoại lệ ít ỏi trong số đó. Ngữ Kỳ không thể không thừa nhận, lúc này nàng thật lòng có chút khâm phục đối phương.

Nhưng mà còn chưa đợi nàng nói lời kế tiếp, đối phương lại lộ vẻ lưỡng lự, ngập ngừng.

Quan sát sắc mặt luôn là bản năng của nàng, Ngữ Kỳ gần như hỏi ra theo bản năng, "Đại nhân có chuyện gì khó xử?"

Cơ Mộc Phong vươn bàn tay trắng nõn nắm chặt phần cổ của áo lông hồ ly, có phần xấu hổ cười, "Đi ra lâu một chút, từ trước đến giờ thân thể này đã không dùng được, sợ là không thể bồi công chúa ngồi thêm một lúc." Dừng một chút, hần lại ôn hòa nói, "Không biết công chúa có thể để cô nương Thi Họa thay thân gọi Vệ Kiến hoặc Mân Kỳ tới không?"

Thi Họa nghe vậy, quên bống cả việc xin phép Ngữ Kỳ, nhắc chân vội vàng chạy về phía biệt viện tổ khanh, trong chốc lát đã đi rất xa.

Ngữ Kỳ không có tâm tư truy cứu chuyện này, buông tách trà đứng dậy, "Nơi này gió lớn, thật sự là hơi lạnh. Nhưng nếu muốn đợi đến khi Thi Họa đi gọi người tới sợ rằng còn cần một đoạn thời gian, hay để bản cung đưa đại nhân về trước thì hơn."

Cơ Mộc Phong che miệng ho khan một tiếng, cúi đầu nói, "Vậy thì làm phiền công chúa."

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Dịu dàng là bản tính trời sinh đã có, sát phạt là thủ đoạn để sống sót. Thật ra hai mặt này đồng thời tồn tại trên người Cơ Mộc Phong.

Có điều hình như cảm giác tiết tấu không đúng, không giống Ngữ Kỳ công lược hần, mà là hần đang công lược Ngữ Kỳ.

Có điều hình như cảm giác tiết tấu không đúng, không giống Ngữ Kỳ công lược hần, mà là hần đang công lược Ngữ Kỳ.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 11 - Chương 107: Nam chủ là quốc sư đại nhân (4)

Ngữ Kỳ liếc hẩn một cái, có phần không muốn đáp lại lời nói khách sáo quá mức này. Buổi nói chuyện miễn cưỡng có thể coi là thổ lộ tâm tình kia vắt và lăm mới kéo gần khoảng cách lại một chút, nếu nói khách sáo vài câu chưa biết chừng sẽ trở lại điểm xuất phát.

Đương lúc cảnh xuân tươi đẹp, hoàng nữ kiều ngao nhú nhú hàng mi dài thanh tú, gương mặt bị đồ nữ trang lộng lẫy làm tôn lên vô cùng xinh đẹp, trên khuôn mặt để lộ ý cười rõ ràng, giọng nói hoặc ít hoặc nhiều vẫn chứa đựng nét buồn bình, nhưng nàng nắm chắc cảm giác đúng mực vô cùng tốt, lúc này không thể hiện vẻ cáu vù lấp miệng em, ngược lại biểu lộ ý tứ gần gũi, "Từ nhỏ đến lớn bản cung chưa bao giờ hầu hạ người khác, đến cả hoàng huynh, bản cung cũng chưa từng rót nửa tách trà cho huynh ấy." Dừng một chút, đôi môi mỏng đỏ tươi nhếch lên thành độ cong xinh đẹp, "Hôm nay là lần đầu tiên bản cung ngoại lệ, đại nhân thật có phúc khí sâu đậm."

Gió thổi nhẹ nhẹ, vì vu qua tán lá, nàng vòng qua phía bên kia của bàn đá tròn, tự nhiên cầm lên bắt tay, giúp xe lăn thay đổi phương hướng.

Thanh niên tóc đen thân hình mảnh khảnh ngồi trên xe lăn dung mạo ôn hòa, dưới ánh mặt trời tàn mạn gương mặt thanh nhã sáng bừng lên như ngọc thạch. Hẩn im lặng mỉm cười một cái, từ tốn nói, "Người bên cạnh công chúa đều có thân thể khỏe mạnh, hành động thoải mái, tất nhiên là không cần công chúa tốn nhiều tâm tư. Nhưng mà vì thân vô dụng từ nhỏ, vĩnh viễn liên lụy đến người khác."

Ngữ Kỳ không biết nên đáp lại những lời này như thế nào, đành phải tiếp tục bùng ra đáng về độc đáo kiểu hoàng tộc của Bình Dương công chúa, đương nhiên kiều căng phách lối, giọng điệu ngang ngược trắng trợn, "Làm cho bản cung hao tâm tổn trí lo lắng, bọn họ cũng xứng?" Không để cập nửa lời đến câu sau của hẩn, như là không nghe thấy vậy.

Cơ Mộc Phong khẽ ho khan một chút, từ trước đến nay gương mặt chỉ có biểu cảm lạnh nhạt, ung dung chuyển sang sắc thái có phần dờ khóc dờ cười.

Hàng năm ngồi lâu trên xe lăn, chẳng những bắp thịt không được rèn luyện cần thiết, đến cả thân thể cũng trở nên suy yếu hơn người thường rất nhiều. Ngày ấy Cơ Mộc Phong chẳng qua chỉ ngồi trong rừng trúc nhiều thêm một lúc, sau khi trở về đêm đó đã lên cơn sốt nhẹ, cả người lạnh run, không ngừng ho khan.

Ngày thứ hai Ngữ Kỳ biết được tin này, theo tin tức Thị Họa nghe được, Cơ Mộc Phong sốt cả một đêm, thẳng đến rạng sáng mới tạm lui.

Nàng nhìn chằm chằm quyển sách trên tay hồi lâu, sau đó nâng tay khép sách lại, nhú nhú mày, "Đi mở rương lấy lộc nhưng và cô linh chi hoàng huynh ban cho đến đây, đúng rồi, lấy cả nhân sâm ngàn năm kia nữa."

Nếu không cần xông vào biệt viện tổ khanh, Ngữ Kỳ định chỉ mang theo một mình Thị Họa, kết quả khi Thị Họa mang hết đồ đồng được liệu quý giá mà phiên bang tiến công ra, nàng mới phát hiện muốn khiếm tốn cũng khó.

Vì thế, nhóm tỷ nữ xinh đẹp đồng đào tay nâng mười hộp gấm phủ khăn màu vàng, đi theo sau kiệu mềm của Bình Dương công chúa, làn váy uốn lượn đi về phía biệt viện tổ khanh.

.....

Trong căn phòng đóng kín cửa nồng nặc mùi nước thuốc, Ngữ Kỳ nhìn thoáng qua Mân Kỳ đang dẫn đường, "Đại nhân nhà cậu hôm nay tốt hơn không?"

Khuôn mặt Mân Kỳ nhỏ nhắn thanh tú xị xuống, không hề nề tình, "Nhờ phúc của công chúa, đại nhân vẫn ôm bệnh nằm trên giường."

Ngữ Kỳ liếc hẩn một cái, không có tâm tư so đo với cậu, hạ thấp giọng dặn dò Thị Họa vài câu, sai nàng ta đi trông coi được liệu.

Mân Kỳ đưa nàng đến trước tấm bình phong rồi lui xuống đi trông chừng hạ nhân nấu thuốc, Ngữ Kỳ thả nhẹ bước chân, vòng qua bình phong đi đến trước giường.

Cơ Mộc Phong nằm trên giường, mí mắt rất mỏng một môi nhắm chặt. Lúc này, cả người hẩn được bao bọc trong lớp chăn lông chồn đen, càng lộ vẻ gầy gò quá mức. Qua một đêm ngắn ngủi chịu dày vò, hình như mặt lại gầy đi một chút, sắc mặt tái nhợt lộ mờ ánh lên vết bầm đen, trông thật một môi hắc hắc.

Dường như nhận ra có tiếng động người đi vào phòng, hẩn chậm rãi xốc lên mi mắt, có lẽ nguyên nhân là chưa tỉnh táo, trong đôi mắt đen láy kia mang theo vài phần tối tăm vì mang bệnh được phủ lên một lớp màng mỏng manh, "Công chúa?"

Ngữ Kỳ lên tiếng, hỏi một câu dạo đầu mà khi thăm bệnh thường dùng nhất, "Thân thể ngài vẫn khỏe chứ, cảm giác như thế nào?"

Cơ Mộc Phong một môi nâng tay miết vùng giữa chân mày, hơi lắc đầu, thật thà ngoài dự đoán người khác, "Không tốt lắm."

"....." Trong chốc lát Ngữ Kỳ không biết nên phản ứng như thế nào, chỉ có thể tròn tròn mắt đứng tại chỗ ngắm nhìn hẩn. Sau một phút im lặng, nàng dời tầm mắt, tế ngắt nói, "Thật có lỗi, nếu không phải tại bản cung, đại nhân sẽ không bị cảm lạnh ở Hi Trúc uyển."

Hẩn nghe vậy chậm rãi nâng mắt lên, gương mặt xinh đẹp nho nhã không biến hóa bao nhiêu, nhưng mà ý cười lại từng giọt từng giọt từ cặp mắt phương ôn hòa, đen như mực kia trào ra, "Vi thần chỉ đùa một chút, công chúa không cần để ý." Dừng một lúc, hẩn nở nụ cười, lại khôi phục vẻ thông dong thân nhiên trước kia, trong giọng nói có một sức mạnh khiến người ta an tâm, "Thân thể này vốn vô dụng, ba ngày đã ốm hai, ba bữa là chuyện thường, liên quan gì đến công chúa đâu?"

Vốn là đến thăm, an ủi bệnh nhân, lại bị bệnh nhân động viên, mấy năm qua Ngữ Kỳ thực hiện nhiệm vụ, đây là lần đầu xảy ra chuyện này. Nàng có phần ngại ngùng sờ cái mũi, thấy đối phương có vẻ định ngồi dậy, nàng giúp đỡ theo bản năng, hàng năm làm nhiệm vụ tạo thành thói quen làm cho nàng khi chưa động não kịp đã lấy cái gối đầu đệm dưới thắt lưng đối phương.

Làm xong tất cả, chẳng những Cơ Mộc Phong hơi trở mặt, đến bản thân Ngữ Kỳ cũng ngẩn người, trong lòng lộp bộp — Bình Dương công chúa y phục đến thì

vuon tay, com đến thì há miệng, tuyệt đối không thành thạo đến thế khi làm mấy chuyện này, có thể nói trong lúc vô tình nàng đã để lộ một lỗ hổng. Nếu là người khác thì thôi, nhưng nếu đối phương là Cơ Mộc Phong, khó đảm bảo không bị hấn nhìn ra điểm gì.

Ngữ Kỳ tình bơ nhìn về phía Cơ Mộc Phong, đã thấy hấn mỉm cười, sắc mặt tự nhiên nói, "Công chúa thật ra rất có thiên phú ở phương diện này, lần thứ hai đã làm thuần thực như thế."

Hấn nói tùy ý, nhìn qua như thể không thèm để ý, Ngữ Kỳ theo dõi hấn trong chốc lát, lại không nhìn ra sơ hở từ nét mặt tao nhã của đối phương, có điều trước thần sắc lạnh nhạt, bình thản của hấn, trong lòng nàng dần bình tĩnh lại. Trên người hấn dường như có sức lôi cuốn kì lạ khiến không khí xung quanh lắng dịu xuống, làm cho cảm xúc người bên cạnh dao động đến mấy cũng bình thản lại trong thời gian ngắn nhất.

Sau khi khôi phục sự bình tĩnh, Ngữ Kỳ tùy ý nở nụ cười, thuần thực nói bằng giọng điệu kiêu ngạo của Bình Dương công chúa, "Bản cung chỉ cần có thiên phú ở phương diện hưởng thụ cảm y ngọc thực, thay hoàng huynh tiêu xài vàng bạc là đủ rồi." Dứt lời nàng ngồi xuống chiếc ghế ở trước giường, tùy ý liếc mắt đến gương đồng trong phòng, có ý nói, "Nếu như chỉ vì chăm sóc người khác, vậy thì bản cung chỉ cần dài ra khuôn mặt xinh đẹp đã đủ."

Ngữ Kỳ ngần ra, tiếp theo không khỏi cảm thấy có phần buồn cười, "Hay là đại nhân sợ đáng?... Bản cung vốn dĩ còn tưởng rằng trên đời này không có gì có thể làm khó đến đại nhân, hôm nay thật sự đã được mở mang tầm mắt." Dừng một chút, nàng không chút khách sáo lại chém một dao, "Từ khi có cung điện riêng của mình, bản cung đã không sợ thuốc đắng."

Có lẽ bầu không khí giữa hai người từ khách sáo, xa lạ lúc mới gặp nay đã hòa hợp hơn nhiều, lại có thể là trên người Cơ Mộc Phong có khí chất ôn hòa, lạnh nhạt làm cho người ta cảm thấy hấn vĩnh viễn không nổi giận nên lúc này Ngữ Kỳ mới không cần cố kỵ nói ra lời trêu đùa, nét mặt vô cùng tự nhiên.

Quả nhiên, Cơ Mộc Phong nghe vậy chỉ cười, trên mặt thậm chí không hề có vẻ lúng túng, tựa như ánh trăng tràn qua bóng cây, nhàn nhả mà yên tĩnh, "Là người thì đều có nhược điểm, có việc sợ hãi. Vì thân cũng là người, tự nhiên cũng có việc e ngại, điểm này thật ra không đáng làm công chúa để ý như thế."

Tuy rằng nói độ lượng phóng khoáng như thế, nhưng sự thật là con người từ trước đến nay luôn bình tĩnh giờ phút này nhìn chằm chằm chén thuốc trong tay Mân Kỳ một hồi lâu thì mới từ từ nhận lấy, lại do dự nửa ngày, mới dùng thần tình đau khổ phân vân không giống hình tượng mọi khi nhàn nhạt nhấp một ngụm, hai hàng lông mày vốn đã nhũn lại càng nhũn chặt vài phần, càng lộ vẻ sầu não, thần sắc mệt mỏi.

Ngữ Kỳ tận mắt thấy toàn bộ quá trình "Cơ trích tiên" từ thần đàn không nhiễm khói lửa trần thế cao cao tại thượng rơi xuống như thế nào, khóe môi không kiềm chế nổi cong lên, rất không phúc hậu cười nói, "Đối với nhược điểm của người khác, bản cung đương nhiên không thèm để ý. Nhưng nếu đối thành đại nhân, bản cung thật sự rất khó không chú ý đến." Thoảng tạm dừng một chút, nàng nhún mày, không có ý tốt nói, "Đại nhân có cần dùng thêm ít mứt hoa quả không? Cháu gái nhỏ năm tuổi của bản cung cũng sợ đắng giống đại nhân, nếu không có mứt hoa quả nó không nuốt trôi một hợp thuốc."

Có thể nói, vào giây phút này, Bình Dương công chúa thật sự chưa chắc thâm sâu bằng Ngữ Kỳ.

Bàn tay Cơ Mộc Phong bẻ bát thuốc tạm dừng một lát, rất bất đắc dĩ nâng mắt lên nhìn về hướng nàng. Ngữ Kỳ không biết có phải mình trông nhầm hay không, hình như nàng nhìn ra sự oán trách và lên án trong ánh mắt đó, phối hợp với sắc mặt Cơ Mộc Phong lúc này có phần hốc hác, dễ dàng làm cho trong lòng nàng cọ trào dâng cảm giác tội lỗi ngập tràn.

Ngữ Kỳ xấu hổ nở nụ cười, tầm mắt đảo qua căn phòng một vòng, rất có cảm giác hoàng tộc như vạn vật trong thiên hạ đều là của mình, không khách sáo cảm lấy một quyển sách đang đọc dở lên nhìn, giả vờ không nhìn thấy ánh mắt Cơ Mộc Phong.

Sau một lúc yên tĩnh, giọng Cơ Mộc Phong trầm thấp, mềm mại vang lên trong phòng, mang theo nét ngưng ngững hiếm thấy, "Mân Kỳ, đi lấy ít mứt." Dứt lời, tầm mắt vừa có ý lại như vô tình dời đến mặt Ngữ Kỳ.

Nghe câu nói ra lệnh kia, cuốn sách cầm ngược trong tay nàng nâng cao, che khuất hơn nửa khuôn mặt, lại không che được hai vai nàng rung rung vì cười.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Ta viết mà bản thân cũng cười té ghế, quả nhiên so với lối văn phong nghiêm túc lại còn thâm ảo tối nghĩa, ta thích hợp viết văn kiểu này hơn ~

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 11 - Chương 108: Nam chủ là quốc sư đại nhân (5)

Chỉ chốc lát sau, Mân Kỳ bung một đĩa mứt hoa quả trở lại, Ngữ Kỳ vốn dĩ đã ổn định tâm tình, thấy hình ảnh như vậy lại không nhịn được nở nụ cười.

Cơ Mộc Phong tựa như không nghe được tiếng cười hề nển của nàng, nhìn không chớp mắt, thần sắc bình thản lấy một miếng mứt nhỏ từ đĩa sứ nhỏ ngậm vào trong miệng, hai hàng lông mày khẽ cau lại, chậm rãi cảm chén thuốc để sát lên môi.

Cổ tay Ngữ Kỳ đang cầm cuốn sách di chuyển, hơi di chuyển cuốn sách đang che mặt mình, để lộ ra một đôi mắt đang cười, khoái chí nhìn động tác của hấn.

Tựa như cảm nhận được chuyện gì đấy, cổ tay của Cơ Mộc Phong dừng lại một chút, đôi mắt đen như mực sâu thăm hơi chuyển lên, ánh mắt trầm tĩnh nhẹ nhàng rơi lên mặt nàng.

Tuy là không làm gì có lỗi với lương tâm nhưng dưới ánh mắt bình thản của đối phương, Ngữ Kỳ vẫn có chút mất tự nhiên, một lần nữa nâng cuốn sách lên che mặt.

Khóe môi Cơ Mộc Phong hơi nhếch lên, mùi thuốc đông y nồng nặc quanh quần nơi chớp mũi khiến hai hàng lông mày nhũn lại. Hấn thờ một hơi dài, tựa như phải

chuẩn bị tâm lý gì đó, chậm chậm cúi đầu, gian nan nuốt từng ngụm thuốc nước đen sì sì vào

Âm thanh nuốt xuống nhẹ nhàng nhưng lại nghe rất rõ trong gian phòng tĩnh lặng, Ngũ Kỳ vẫn giữ nguyên tư thế lấy sách che mặt, đợi đến khi tiếng nuốt xuống ngừng lại, trong phòng một lần nữa trở nên yên lặng.

Nàng vừa định để cuốn sách chẳng đọc được chữ nào xuống, thì cuốn sách đã bị một ngón tay trắng nõn thon dài cầm lấy.

Ngón tay cái đặt ngoài bìa sách còn bốn ngón còn lại giữ ở bên trong. Ở trên trang giấy hơi ngả vàng, bốn ngón tay nhợt nhạt giống như được khắc từ băng tuyết, vô cùng đẹp mắt.

Ngũ Kỳ ngẩn người, theo bản năng siết chặt cuốn sách trong tay rồi thả ra. Vì vậy Cơ Mộc Phong dễ dàng rút cuốn sách từ tay nàng ra, ưu nhã đảo cổ tay một vòng, hơi nghiêng cổ tay thả cuốn sách lại vào tay nàng.

Nổi nghi ngờ khi thấy hành động khó hiểu này của hắn đã biến mất toàn bộ khi nàng nhìn vào tranh sách. Ngũ Kỳ khó tránh khỏi có phần ngại ngùng...lúc này vì không để ý nên nàng đã cầm ngược cuốn sách.

Thế nhưng so với những xấu hổ gặp phải khi mới làm nhiệm vụ thì trình độ này không là gì cả, Ngũ Kỳ khôi phục lại tinh thần rồi lập tức khôi phục vẻ trấn tĩnh, giả vờ như không có chuyện gì xảy ra khép sách lại, để bừa vào một chỗ, sau đó nâng mặt lên nhìn Cơ Mộc Phong nhíu mày.

Đối phương vẫn bình thản như trước, không nói gì chỉ nhìn nàng khẽ cười, đôi mắt đen như mực ôn hòa thậm chí còn khiến người ta có cảm giác vô tội tình khiết

...Lúc vừa mới gặp nàng nghĩ người này thật sự xinh đẹp nho nhã như nữ tử, ôn hòa, điềm đạm, không có cá tính; lần thứ hai gặp mặt nàng lại nghĩ người này có khí chất như trăng thanh gió mát, khiến người ta xiêu lòng. Thế nhưng lúc này nàng lại phát hiện một con người điềm đạm, lạnh nhạt, khí chất ngát trời mà lại có vẻ mặt như trẻ con đau khổ uống thuốc, còn treo nụ cười âm áp vô tội, phục thù người khác bằng gương mặt không biến sắc.

Như lúc này, hắn phát hiện nàng cầm ngược sách thì có thể làm như không thấy, thế nhưng hắn lại lựa chọn lật sách lại cho nàng, dùng một hành vi nhìn tưởng rất thân thiết và điềm đạm lại lật tẩy hành động giả vờ của nàng, rõ ràng trả thù việc nàng cười nhạo lúc trước.

Tuy là biết hết nhưng lại không thể nổi nóng, cảm giác này không dễ chịu nha.

Ngũ Kỳ hơi nghiêng đầu, hai tay ôm vai tựa vào lưng ghế, tư thế vừa đủ để thấy gò má của hắn, khóe môi khẽ cong, cười mà như không cười. Có thể nói, đối với công chúa mà nói thì động tác này vô cùng bất nhã nhưng ánh mắt của nàng tỏa ra khí độ thẳng thắn chính trực, ngược lại khiến tư thế này có phần phóng khoáng tự nhiên.

Đối với nụ cười nửa cười nửa không của nàng, Cơ Mộc Phong lại giống như không có cảm giác, hắn quay đầu sang, nở một nụ cười với nàng. Dung mạo của hắn trời sinh nhã nhặn tuấn tú, mặt mày lại xinh đẹp tuyệt trần, khi cười khuôn mặt giãn ra, trong khoảnh khắc đó như hoa sen nở rộ, vô cùng dịu dàng mềm mại, hiện ra một loại xinh đẹp khác thường.

Ngũ Kỳ không tránh khỏi sững sờ trong chớp mắt, đợi đến khi phục hồi tinh thần thì phát hiện đối phương đã làm như không có chuyện gì xảy ra tạo dựng nên khu vực làm việc trên giường.

Một chồng công văn rất cao trên mặt bàn gỗ, từ góc độ này nhìn sang Ngũ Kỳ có thể trông thấy mặt trên đóng con dấu dòng họ Cơ gia.

Vì còn chưa hoàn toàn khỏi bệnh nên tay phải đang cầm bút của Cơ Mộc Phong hình như không có sức lực nhưng nét mặt hắn thông dong thân nhiên không có chút miễn cưỡng nào, thậm chí môi mỏng còn lộ ra một nụ cười như có như không.

Nhìn một lúc, Ngũ Kỳ đứng dậy, nhíu mày nói: "Nhìn đại nhân siêng năng quá mức như thế này, bản cung cũng nên thay mặt hoàng huynh cảm ơn đại nhân một phen."

Cơ Mộc Phong nghe trong giọng điệu nàng có phần trào phúng, không thêm để ý nói, "Tận lực vì nước chính là bổn phận của vi thần."

"..." Ngũ Kỳ trừng hắn nửa ngày, quay đầu nhìn chồng công văn cao gần bằng một cánh tay, chậm chậm nói, "Chuyện xử lý công văn này không cấp bách ngay lập tức, bản cung bảo đảm, đất nước ta thiếu vắng đại nhân một, hai ngày tuyệt đối không bị tiêu diệt."

Đối phương nghe vậy cũng ôn nhu cười, không ngẩng đầu lên, "Thiên hạ này có thánh thượng cùng với bá quan văn võ chung tay cai quản đã đầy đủ, không cần đến vi thần. Chỉ là việc trên dưới của Cơ gia không thể không có thần được." Vừa dứt lời, hắn bỗng dừng gờ tay che miệng, cúi đầu ho khan.

Do nhiều lần khuyên nhủ mà không được, Ngũ Kỳ cũng không muốn dong dài nữa, đơn giản bộc lộ uy phong của hoàng nữ, đứng lên không nói một lời, trực tiếp khép cuốn công văn trước mặt hắn lại, sau đó rút bút lông trên tay hắn, đặt qua một bên, liếc mắt nhìn hắn, khí thế mười phần, "Bản cung bảo đảm cho đến khi đại nhân lành bệnh, Cơ gia sẽ không ngừng xuống."

Cơ Mộc Phong nhìn động tác không chút khách sáo nào của nàng, cũng không ngăn cản, chỉ hồi phục hô hấp rồi cười khổ: "Công chúa cũng không phải thánh thượng, sao có thể đảm bảo được?"

Ngũ Kỳ nhíu mày, khí thế không nẩy nẩy suy giảm, nở một nụ cười đường hoàng mà kiêu ngạo, "Bản cung quả thật không phải thánh thượng nhưng bản cung là muội muội ruột thịt được sủng ái nhất, thánh thượng hiểu rõ nhất, bảo hộ một Cơ gia vẫn còn dư sức."

Những năm qua làm nhiệm vụ, kỹ năng Ngũ Kỳ thuần thục, trôi chảy nhất ngoại trừ đồ ngon đồ ngọt thì chính là viết ngân phiếu khống, không cần biết sau này có thực hiện được hay không, cứ tỏ thái độ trước thì trăm lợi vô hại.

Cơ Mộc Phong nghe vậy hiềm thấy sững sờ một lúc, rồi chậm rãi nở nụ cười, trong đôi mắt trong trẻo đen láy giống như có mang ý cười, tao nhã, "Công chúa thật tốt, thần xin nhận tấm lòng."

Ngũ Kỳ cũng nở nụ cười, trực tiếp cầm lông gà mà cứ tưởng lệnh tiễn (1), quay đầu ra lệnh cho Mân Kỳ đứng ở một bên, "Chỉnh đốn đồng công văn của gia đi."

Lệnh tiễn/ thẻ lệnh: Còn gọi là cờ lệnh/ cờ chỉ huy. Ngày xưa cờ nhỏ, với đầu cán có gắn thêm mũi tên bằng kim loại được dùng để phát lệnh trong quân đội. Cho nên nó được gọi là lệnh tiễn (Tiễn: mũi tên). Ý nghĩa của nó suy rộng ra là hiệu lệnh, chỉ thị của cấp trên. Hiểu nôm na là thấy lệnh tiễn như thấy cấp trên.

Mặt khác, thời xưa khi truyền lệnh người ta thường cầm vào giấy viết thư lông vũ của một loài động vật nào đó coi như là dấu hiệu, số lượng lông vũ càng nhiều chứng tỏ sự kiện càng cấp bách.

"Lông gà" là thứ vô dụng, trong khi lệnh tiễn là thứ mà ta có thể dựa vào nó để ra lệnh, là thứ vô cùng quan trọng. Về sau người ta dùng câu tục ngữ "Cầm lông gà làm lệnh tiễn" này để mô tả một người dựa vào thủ trường (hoặc là một người nào đó), lợi dụng quyền uy để sai khiến việc này, điều khiển việc kia.

Một số trường hợp về "Cầm lông gà làm lệnh tiễn": giả truyền quân lệnh, chuyện bé xé ra to, chuyện không quan trọng nhưng lại báo là quan trọng,... Nguồn: Thú phi – Chương 161.

Tiểu thư đồng nghe vậy, lần đầu không biểu đạt sự phản cảm của hấn đối với công chúa Bình Dương, phối hợp với Ngũ Kỳ, động tác dứt khoát thu dọn lại công văn rồi đem cả ki án đi.

Cơ Mộc Phong bất đắc dĩ nhìn cảnh này, tuy rất muốn ngăn cản nhưng có lòng mà không có lực, không thể làm gì khác bên dựa vào gối, thử cố gắng một lần cuối cùng, "Bệnh của vi thần gần như khỏi hẳn rồi, và lại nằm trên giường không có việc gì rất lãng phí thời gian, không bằng xem vài cuốn công văn.

Ngũ Kỳ nhú mày, ngồi xuống ghé một lần nữa, không hề động lòng, thân nhiên nói, "Nếu không có chuyện gì thì ngủ đi, có thể nhanh chóng khỏe lại."

Cơ Mộc Phong không hổ là Cơ Mộc Phong, nghe nàng nói vậy, nét mặt cũng không hiện ra một tia giận dữ, trái lại mỉm cười, lắc đầu, có vẻ đã bỏ cuộc, "Công chúa quả thật là có phong phạm của hoàng huynh người."

"Bốn cung tử nhỏ gắn bó với hoàng huynh nên cực kỳ giống nhau." Ngũ Kỳ không hề khiêm tốn nói, "Mẫu hậu và nội thị trong cung đều nói vậy."

Đối phương im lặng không nói.

Vì vậy gian phòng rơi vào yên lặng, lư hương chạm khắc đầu thú ở bốn chân nhẹ nhàng phả ra làn khói lượn lờ, nhuộm đắm bầu không khí bình thản này, khiến người khác buồn ngủ.

Đánh vỡ không khí im lặng trong căn phòng chính là Cơ Mộc Phong, hấn kéo chặt vạt áo ngủ bằng gấm trên người, tinh thần có chút uể oải, "Vi thần hơi mệt mỏi."

Thật ra đây là một biện pháp hay, Cơ Mộc Phong phỏng đoán rằng ngoài mặt thuận ý nàng thì nàng sẽ không ở lại nữa. Đợi sau khi nàng đi rồi hấn có thể phúc đáp công văn tùy theo ý mình.

Có điều, cho dù hấn tính toán kỹ đến thế nào cũng không ngờ đạo cao một thước, mà cao một trượng

Ngũ Kỳ nhú mày, thờ ơ lên tiếng, "Đại nhân nếu mệt mỏi thì ngủ đi, bốn cung ở đây đọc sách." Dứt lời, nàng thông thả dựa gần hơn vào lưng ghế, nhắm mắt quyền sách lúc này.

Đối phương rõ ràng ngăn người một lúc, sau đó nhanh chóng hồi phục lại tinh thần, hơi quay đầu sang nhìn nàng.

Ngũ Kỳ mặc kệ hấn quan sát, không chút để ý hỏi, "Đại nhân ý là không ngủ được sao?"

Cơ Mộc Phong ngược lại quay sườn mặt xinh đẹp của hấn, nhỏ nhẹ nói, "Con buồn ngủ đã qua, giờ không ngủ được."

Ngũ Kỳ không nhịn được cười một tiếng, ngón tay thon dài lật một trang sách, không ngẩng đầu lên, "Nếu ngủ không được thì đại nhân nhìn Bốn cung đi."

Cơ Mộc Phong tính toán đủ đường cũng không đoán ra nàng sẽ nói vậy, theo bản năng hỏi, "Nhìn công chúa?"

Tâm mắt của Ngũ Kỳ vẫn đặt trên trang sách, hơi hột nói, "Đúng vậy, nếu nhìn những thứ xinh đẹp thì tâm trạng sẽ thay đổi, coi như có lợi với bệnh tình của đại nhân."

Cơ Mộc Phong: "..."

Từ trước đến nay, Cơ đại nhân, phong độ bình tĩnh, lần đầu tiên trong đời bị người ta chặn họng, không đáp lại nổi, thậm chí không biết nên biểu hiện nét mặt như thế nào.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Câu nói cuối cùng của Ngũ kỳ có ý tứ là đáng đáp bản công chúa đẹp như thế, huynh xem mỹ nhân như bản công chúa tâm tình chắc chắn sẽ tốt → → qua thực điểm kỹ năng không biết xấu hổ đã đây, da mặt Cơ đại nhân mỏng như vậy đương nhiên không phải là đối thủ của nàng da mặt dày.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full.Net.

Quyển 11 - Chương 109: Nam chủ là quốc sư đại nhân (6)

Kẻ hèn mọn kiêu ngạo thì không thức thời, kẻ yếu mà tự đại là không biết lượng sức mình.

Thế nhưng Bình Dương công chúa lại khác biệt, hồi nhỏ nàng là con gái được sủng ái nhất của tiên đế, khi lớn lên là muội muội được thương yêu nhất của hoàng đế... Cho dù hiện nay có hoàng thái hậu và hoàng hậu, thì trước kia khi hai người gả cho hoàng thất cũng chỉ là nô tài của hoàng tộc, cho nên lấy thân phận ra xem thì toàn bộ Đại Ngụy người có tư cách kiêu ngạo nhất chính là nàng.

Lần này nhân vật sấm vai có chỗ dựa như vậy thì đường hoàng tương ngạnh cũng là lẽ thường tình, nếu Ngũ Kỳ còn muốn dùng cách mai phục, tấn công chiếm đóng mục tiêu, đó là một loại si nhục.

Thay đổi một góc nhìn khác, thân phận và tính cách của Bình Dương công chúa quả là thích hợp với Cơ Mộc Phong. Cho dù có là con gái trọng thân thì cũng cần ngưỡng mộ nhìn lên hai thân phận quốc sư Đại Ngụy và tộc trưởng Cơ gia, còn không dễ tiếp cận, cho dù có chung một phòng cũng phải nom nớp lo sợ sao có thể tùy ý nói chuyện phiếm với hần được, muốn tiến công chiếm đóng thành công thực sự quá khó khăn.

Nhưng mà con người của Cơ Mộc Phong, nhìn thoáng qua có vẻ ôn nhu bình tĩnh, thấy ai cũng mỉm cười, thực tế trong xương cốt hần kiêu ngạo hơn tất cả, có thể làm hần đối xử thật lòng, đầu tiên phải đứng ở vị trí ngang hàng với hần. Nếu không thì cho dù có ở chung lâu dài thì hần cũng chỉ hành xử như lần đầu gặp mặt, khách sáo và dịu dàng cười khê với bạn, còn bạn vĩnh viễn không thể đi vào lòng hần.

Thân phận cảnh vàng lá ngọc của Bình Dương công chúa quả thật thích hợp. Điều mà Ngũ Kỳ phải làm là nắm chắc điểm này, biểu hiện ra một phần ba đến một nửa tính cách khoe khoang và bướng bỉnh của nàng. Thực ra nắm giữ cảm giác đúng mực này không hề dễ... nếu tính cách quá tốt sẽ bị Cơ Mộc Phong tứ lạng địch ngàn cân, còn nếu tính khí quá xấu sẽ dễ bị người khác phiền chán (chán ghét phiền phức).

Nói tóm lại, hiện nay hiệu quả nàng muốn thể hiện là cao ngạo mà không phải người gây sự, tự đại mà không làm người khác chán ghét.

Những ngày thăm bệnh về sau, Ngũ Kỳ vẫn duy trì thái độ như thế để sống chung với Cơ Mộc Phong. Nếu nói lúc trước Cơ Mộc Phong giả làm một người không buồn không vui, vân đạm phong khinh, thì hiện tại chỉ ít hần đã bộc lộ một ít tính cách thật trước mặt nàng, nên có dính chút khói lửa của trần thế, càng sinh động giống người thật hơn.

Thế nhưng so với cảm tình tiến triển rất tốt, thân thể của Cơ Mộc Phong quả làm người khác lo lắng. Người bình thường bị cảm lạnh lâu nhất là sáu bảy ngày liền khỏi bệnh, còn bệnh tình của hần không ngừng lặp lại, vừa mới khá hơn một chút đã lên cơn sốt, cơn bệnh gián đoạn hơn mười ngày mới thấy chút chuyển biến tốt.

Một ngày, Ngũ Kỳ như bình thường dẫn theo Thi Họa vào nhà chính, đang tính đi vòng qua bình phong bước vào phòng trong thì nghe thấy ho khan của Cơ Mộc Phong truyền từ trong ra cùng với giọng lo lắng của thư đồng Mân Kỳ.

Tựa như theo bản năng, nàng dừng bước, cả người trốn sau bức bình phong rộng rãi.

Trước mặt nàng, Cơ Mộc Phong chưa từng ho khan như vậy, mấy ngày nay ở trước mặt nàng, cho dù sắc mặt người này tái nhợt và đôi mắt thâm quầng của người bệnh, hành động vẫn rất bình tĩnh và phong độ. Bởi vậy có thể thấy được tuy rằng nhìn qua tính tình ôn nhu bình thân nhưng con người Cơ Mộc Phong này không muốn để người khác thấy vẻ yếu ớt của mình.

Nếu lúc này nàng tiến vào thì cả hai bên đều xấu hổ.

Đợi ở bình phong một lúc, nghe thấy tiếng ho khan ở nội thất dần bớt lại, giọng nói tao nhã của Cơ Mộc Phong nhàn nhạt vang lên, "Không sao, lui xuống đi."

Chắc là nói với Mân Kỳ.

Lúc này Ngũ Kỳ mới vòng qua bình phong giả vờ mình vừa đến, không có việc gì đi vào phòng trong, đi ngang qua Mân Kỳ đang lui ra bên ngoài. Cơ Mộc Phong không nhanh không chậm buông tay đang để ở môi mòng xuống, nhắc mí mắt mòng hướng về phía nàng, mặt mày ôn nhuận mỉm cười như cũ, không thể nhìn ra chút sơ hở nào.

Kỳ thực người giống như hần, mặc dù thời thời khắc khắc đều mỉm cười, nhưng hần sống mệt mỏi hơn bất cứ kẻ nào.

Ngũ Kỳ khe khẽ thở dài, nét mặt tỉnh bơ, vừa định lên tiếng hỏi thăm thân thể đối phương, đã thấy ánh mắt hần nhìn mình có phần vi diệu, tựa như nhìn ra nàng vừa dừng lại ở sau bình phong. Thế nhưng, đây cũng không phải chuyện gì khó mở miệng, cho dù bị nhìn thấu cũng không cần để ý, Ngũ Kỳ không lên tiếng giải thích, ngược lại còn nửa cười nửa không liếc hần một cái, hỏi ngược lại, "Đại nhân đang nhìn cái gì?"

Nếu như hành xử bình thường của Cơ Mộc Phong, thì lúc này hần sẽ cười nhưng không đáp, song khi nhìn thấy khóe môi đang mỉm cười của nàng, hần không khỏi nghĩ đến câu nói hời hợt ngày hôm ấy của nàng, "Nếu nhìn thấy sự vật tốt đẹp thì tâm trạng cũng sẽ thay đổi tốt đẹp." Nhớ đến biểu cảm và giọng nói của nàng lúc ấy, hần không khỏi mỉm cười, lộ ra một tia ý tứ pha trò, "Đang nhìn sự vật tốt đẹp."

Khuôn mặt của Cơ Mộc Phong quá mức xinh đẹp, thế cho nên khi gặp tình huống đặc biệt trên người không tự chủ tỏa ra một loại khí tức xa hoa biếng nhác. Câu nói này ban đầu chỉ xem là lời trêu đùa giữa đám bạn tốt, nhưng do hần nhẹ nhàng nói ra như vậy, cảm giác pha trò bị giọng nói nhỏ nhẹ thủ tiêu không còn bóng dáng, nghe vào lại tràn ngập ái muội.

Đây là lần đầu tiên đối phương dùng ngôn ngữ không đúng đắn như vậy, đầu tiên Ngũ Kỳ dờ dẩn chớp mắt một cái, rồi rất nhanh lấy lại được phản ứng, nhú mày, mặt không đỏ thờ không mạnh cười nói, "Đẹp mắt không? Tâm tình tốt hơn chút ít sao?"

Ngũ Kỳ hiểu biết rất nhiều về Cơ Mộc Phong mới có thể bình tĩnh như thế, nhưng Thi Họa thì không. Trước đây, nàng đều ở gian ngoài, hôm nay vì một chung cháo tổ yến đường phèn, nàng cũng theo vào nội thất, lúc này nghe được cuộc đối thoại giữa hai người, nàng sợ hãi suýt nữa vút luôn hộp thức ăn trong tay.

Ngũ Kỳ quay đầu liếc nàng một cái, trực tiếp cầm lấy hộp thức ăn trên tay nàng, thân nhiên nói, "Đi ra ngoài đi."

Nhìn thấy Thi Họa cúi đầu bước đi bất ổn lui ra ngoài, Ngũ Kỳ như thường lệ tới chiếc ghế sát mép giường ngồi xuống, đang muốn nói gì đó thì nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp nho nhã tái nhợt của Cơ Mộc Phong hơi hồng lên.

Người vĩnh viễn làm cho người ta có ấn tượng "băng thanh ngọc khiết", "có thể nhìn nhưng không thể tiếp cận", Cơ Mộc Phong khi thốt ra đã không chú ý tới Thi Họa bước ra từ sau tấm bình phong, nếu như biết trong phòng còn người thứ ba, vị chủ nhân Cơ gia da mặt mỏng này có chết cũng không nói ra lời như vậy.

Ngữ Kỳ không khỏi cười khẽ một tiếng, quay đầu lại nhìn phương hướng rời đi của Thi Họa, rồi hăng hái quay đầu lại nhìn hắn, "Nha đầu Thi Họa kia mặc dù tính cách có phần hoạt bát quá mức nhưng không đến mức nói lung tung, đại nhân cứ an tâm"

Vừa dứt lời, vành tai của Cơ Mộc Phong nổi lên lớp màng hồng nhạt, hắn bắt đầu quay đầu nhìn nàng, ánh mắt vĩnh viễn ôn nhu hàm chứa vẻ oán giận mơ hồ.

Ngữ Kỳ không nhịn được, phì một tiếng bật cười, dựa người vào lưng ghế sau, về mặt vô tội đón nhận ánh mắt của hắn, "Đại nhân nói đạo lý, lần này cũng không phải bản cung khai mào trước." Dừng lại một chút, nàng vô cùng không phúc hậu bổ thêm một đao, "Hon nữa, bản cung vô cùng ngạc nhiên khi đại nhân trả lời như vậy."

Cơ Mộc Phong không còn lời gì để phản bác lại, chỉ có thể mặt mũi đưa tay xoa xoa mi tâm, đợi lúc hắn bỏ tay xuống, một mùi hương trong veo đập vào mặt, hắn theo bản năng nhìn sang thì thấy Ngữ Kỳ lấy từ trong hộp đựng thức ăn tinh xảo một chung cháo nóng còn bốc hơi ra.

"Cháo đường phèn tổ yến." Ngữ Kỳ vừa giới thiệu vừa thể hiện dáng dấp cao ngạo của tiểu công chúa Bình Dương ra, cường điệu nói, "Đây là thứ bản cung đã cố ý bảo các nàng chuẩn bị, có người nói nó có thể nhuận phổi, chữa ho tiêu đàm."

Con người Cơ Mộc Phong này, nhìn từ xa là người chu đáo không có cá tính. Bất luận bạn xấu xa với hắn cỡ nào, hắn có thể cười không chút phật lòng còn hàm chứa sự ôn hòa nhìn lại bạn, nhưng chỉ khi bạn thật sự thân quen hắn, lúc đó bạn mới phát hiện hắn còn có một bộ mặt bụng dạ hẹp hòi.

Cũng như lúc này, nét mặt hắn mỉm cười tiếp lấy chén sứ trắng tinh, tao nhã mức một muỗng cháo tổ yến nhưng không đưa ngay vào miệng mà thần nhiên cong...khóe môi, giọng nói êm ái đầy chế nhạo nói, "Công chúa dụng tâm như vậy thế nhưng lại gây rối trong trang, như vậy là hối lộ thần?"

Ngữ Kỳ nghe vậy cũng cong khóe môi, không chút khiêm tốn nói, "Bản cung nếu muốn hối lộ thật, chỉ cần gương mặt này là đủ, cần gì phải lao lực như vậy?" Dừng một chút, liếc chén cháo tổ yến một cái, "Đại nhân nên nhân lúc còn nóng hãy uống đi."

Thời gian dài nằm trên giường, không rèn luyện thân thể, lượng năng lượng tiêu hao của thân thể cũng duy trì ở mức thấp nhất, Cơ Mộc Phong vốn sức ăn không nhiều, mức được mấy muỗng liền buông bát.

Có bệnh trong người ăn uống không tốt là chuyện rất bình thường, Ngữ Kỳ cũng không bắt hắn uống nhiều hơn một chút, tùy ý liếc mắt nhìn về một ván cờ đang dở bày trên bàn, "Đại nhân lại chơi cờ một mình?"

Cơ Mộc Phong nghe vậy, hơi kinh ngạc liếc nhìn nàng một cái, lập tức tao nhã mỉm cười, "Trong lúc rảnh rỗi liền chơi một ván tiêu khiển, sao công chúa biết thần có thói quen này?"

Ngữ Kỳ vói tay ra nhặt một quân đen lên, không nhanh không chậm giương mắt nhìn hắn, chậm rãi cong khóe môi nở nụ cười, mang vài phần hàm xúc bí hiểm, "Điều bản cung muốn biết tự nhiên sẽ biết." Dừng một chút, nàng hơi nhíu mày, "Đại nhân có thể không biết, mạng lưới thông tin của bản cung không thể khinh thường."

Cơ Mộc Phong bắt đầu đi lắc đầu, mỉm cười đến là thanh nhã ôn hòa, "Vi thần còn tưởng rằng, công chúa sẽ nói bởi vì khuôn mặt xinh đẹp của ngài."

Hôm nay nhiều lần bị trêu đùa ngược lại, Ngữ Kỳ cũng sờ một chút, rồi không nhịn được cười lên, "Đại nhân đang cười nhạo bản cung sao?"

Cơ Mộc Phong cười nhưng không đáp.

Thấy hắn không đáp lại, Ngữ Kỳ không khiêm tốn chút nào nhíu mày, từ lông mày đến đuôi mắt hiện rõ vẻ huyền hoang, "Bản cung là một mỹ nhân từ nhỏ, đại nhân có gì phản đối điều này sao?"

Đối phương vẫn không lên tiếng, ý cười trên mặt đã đậm hơn mấy phần, thần sắc mang theo một sự dịu dàng đến kì lạ, khiến người khác cảm thấy khuôn mặt hắn như ẩn như hiện một thứ ánh sáng long lanh êm dịu như ngọc thạch.

Hắn chưa đáp lại, nàng cũng không có cách nào buộc hắn mở miệng. Ngữ Kỳ chỉ có thể lờ hắn một cái, không chút khách khí ngồi xuống mép giường. "Cạch" một tiếng đặt quân đen trong tay xuống.

Mấy ngày hôm nay ở chung, họ đã hình thành một sự ăn ý không cần nói. Không cần Ngữ Kỳ nói thêm điều gì, Cơ Mộc Phong đã đặt một quân trắng lên, ung dung nhìn vào bàn cờ.

Ngữ Kỳ nhíu nhíu mày, suy tư một chút rồi đặt một con cờ xuống, không chút để ý nói, "Chơi cờ một mình không phải rất nhàm chán sao?"

Cơ Mộc Phong ôn nhu cười, hơi hột nói, "Chỉ có người từng trải qua cảm giác thú vị thì mới buồn rầu vì chuyện không thú vị."

Tay của Ngữ Kỳ dừng lại trên không trung một chút rồi mới chậm rãi đưa về phía hộp cờ, giọng nói thần nhiên, không nghe ra tâm trạng, "Xem ra, thời gian qua đại nhân thật nhạ nhẽo."

Cơ Mộc Phong lơ đãng cười, không nhanh không chậm hạ một nước cờ, nhẹ giọng nói, "Phải, quả thật rất nhàm chán."

Ngữ Kỳ nghe vậy, giương mắt nhìn về phía hắn, trực tiếp hỏi hắn, "Nếu hoàng huynh cho vui bản cung hỏi cung thì sao? Đại nhân sẽ lại chơi cờ một mình một cách vô vị à?"

Giây phút im lặng qua đi, giọng nói lạnh nhạt thanh nhã của Cơ Mộc Phong thong dong thần nhiên vang lên, "Như vậy, công chúa muốn hỏi cung sao?"

Ngữ Kỳ yên lặng chăm chú nhìn hắn một lúc, nhẹ nhàng mở miệng, "Nếu như bản cung không muốn thì sao?"

Cơ Mộc Phong đặt quân trắng xuống, lười biếng ngược mắt lên, đón nhận ánh mắt của nàng, giọng nói mềm mại mà lại kiên định, "Như vậy vì thần sẽ có phương pháp thuyết phục thánh thượng lưu công chúa lại."

Trong khoảng thời gian ngắn, không khí trong phòng dường như trở nên cực kì chậm chạp, Ngừ Kỳ gần như nghe thấy tiếng hít thở của bản thân, chậm chạp nhẹ nhàng ngân nga.

Chỉ yên lặng chốc lát, nàng cong khoe môi, khuôn mặt đẹp dễ mang theo ý cười hàm xúc không rõ, giống như đóa sen đỏ xinh đẹp nở rộ dưới ánh nắng, khiến người tựa như mù mắt, "Vì bốn cung làm đến mức này, Đại nhân thích bốn cung sao?"

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Tiết lộ một chút, thật ra Cơ đại nhân nhất định bảo đảm Ngừ Kỳ ở lại Thanh Ngọc sơn tranh có dụng tâm kín đáo, xem như là lợi dụng.

→ → Cho nên đừng nhìn thấy hân thân thể yếu đuối, dễ bắt nạt thì khinh thường nha, người ta da mặt mỏng không có nghĩa là người ta ngốc, hân tính kẻ các bạn thì chắc chắn các bạn chịu không nổi.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 11 - Chương 110: Nam chủ là quốc sư đại nhân (7)

Đào mất cái đã là giữa mùa xuân, rừng đào đằng sau Chu Lam các trở nên xanh tốt, cảnh non cây bích đào đua nhau xả xuống chen chúc trên trạc cây, vẻ đẹp vừa xinh đẹp vừa quyền rũ.

Trước đó vài ngày, hoàng thượng đã hạ chỉ vời Bình Dương công chúa hồi cung thì bị Cơ Mộc Phong lấy lý do "Trong vòng ba tháng công chúa sẽ gặp họa, chỉ có ở lại trong trang mớ có thể hóa giải, nếu tùy tiện hồi cung sẽ gặp chuyện" từ chối. Vì vậy Ngừ Kỳ ở lại Chu Lam Các, cũng có đi sang biệt viện Tổ Khanh vài lần.

Cơ Mộc Phong không chỉ tinh thông các chòm sao, hiện tượng thiên văn, ngũ hành bát quái, hoàn thiện âm luật, đến cả thư pháp và kỳ nghệ đều cao siêu, ở phương diện đánh giá thi họa cũng có thành tựu. Hoàng đế để Bình dương công chúa ở lại sơn trang thanh ngọc của hân "tu tâm dưỡng tính" quả thực nhìn xa trông rộng, mấy ngày hôm nay Ngừ Kỳ gặp mặt hân cũng có cảm giác những phiền muộn, nóng nảy khi phải không ngừng xuyên qua các không gian khác nhau, vội vàng hoàn thành nhiệm vụ từ từ lắng xuống, yên bình trở lại, cũng không biết từ lúc nào ngôn ngữ và cử chỉ của nàng đã nhiễm chút khí chất thuộc về Cơ Mộc Phong.

Thực ra rất bình thường, cái gọi là tướng phu thê chính là hiện tượng hai người ở chung năm dài tháng rộng từ từ bị lây nhiễm khí chất của nhau.

Bởi vậy hiện tại ở bên Cơ Mộc Phong, không thể thiếu mấy việc chơi cờ phẩm trà, viết chữ vẽ tranh phong nhã, dần dần Ngừ Kỳ cũng tích lũy được chút phong độ tri thức của giới văn nhân. Cho dù có nói là đầy Phúc hữu thi thư khí tự hoa (1) cũng không phải là nói khoác, hiện tại nàng cười ôn nhu hiệu quả tốt gấp mấy lần so với quá khứ.

Phúc hữu thi thư khí tự hoa: trong lòng có sách vở tất mặt mũi sáng sủa.

Trước đây hành động của nàng rất tốt, tuy người ngoài gần như nhìn không ra chút sơ hở nhưng vẹn vẹn chỉ là biểu hiện bề ngoài, nàng không làm được mỉm cười như gió xuân giống những người khác. Mà bây giờ, không cần quá nhiều công tác chuẩn bị, sự dịu dàng xuất phát từ bên trong tự động xuất ra ngoài, giờ tay nhắc chân đều có sự thông dong thân nhiên mà quá khứ không có.

Thời gian chung đụng với Cơ Mộc Phong càng lâu, nàng càng sinh lòng kính trọng đối với phẩm giá và tính cách của hân.

Từ nhỏ đã mắc đủ loại bệnh tật, thể lực suy yếu, chẳng những không thể đi lại tự do mà còn đau ốm quần thân nên cơ hội để hân xuất phủ rất nhỏ. Hân chưa từng thấy những cảnh vật thủy tú sơn minh như tranh vẽ, thể nhưng hân giống những người khác điên cuồng oán trách số phận, trút nỗi hận ấy lên những người thân cận bên cạnh. Ngược lại, hân đều một mình lặng lẽ gánh lấy những đau khổ dày vò, để lộ cho người khác thấy luôn là một nụ cười vẫn đậm phong khinh cùng với phong độ bình tĩnh, cho dù là nói với hạ nhân cũng nhẹ nhàng không vội vã, thần sắc nghiêm nghị.

Từ nhỏ bị xác định là gia chủ của Cơ gia là một may mắn cũng là một bất hạnh, từ cái ngày bị gọi là "thiếu chủ" hân phải sống vì nhà Cơ, đến khi trở thành "Quốc sư" hân sống vì thiên hạ này. Từ trên xuống dưới Cơ gia đều ngưỡng vọng hân, muốn hân phủ hộ, bách tính dân chúng sùng kính hân vì muốn hân trở thành người bảo vệ và thần hộ mệnh quốc gia. Người người đều muốn hân phủ hộ, nhưng không ai nghĩ đến hai chân hân bất tiện cũng không ai cân nhắc qua thân thể hân có thể chịu được áp lực lớn như vậy không.

Nếu như gia chủ đời trước không huấn luyện bồi dưỡng hân thì có lẽ Cơ Mộc Phong sẽ trở thành một người ôn hòa an tĩnh, thể nhưng trên đời này không có nếu như. Hân phải học cách bày mưu tính kế, vì phải che chở Cơ gia mà một thân dính máu. Tuy số phận chỉ cho hân đau khổ nhưng hân vẫn nâng đỡ toàn bộ Cơ gia, bảo vệ sông núi như cầm thú, thiên hạ như tranh vẽ.

Cũng chính vì nhìn thấu điều này, cho dù Ngừ Kỳ mơ hồ cảm nhận được trong sự ôn nhu bao dung hân thể hiện ra với mình có xen lẫn lợi dụng tính toán cũng không có cách nào nổi giận. Đời này Cơ Mộc Phong chẳng bao giờ sống vì bản thân, sở dĩ hân tính toán, âm mưu và thủ đoạn không phải là vì chính mình, bởi vì không yêu nên nàng không thể sinh hận.

Ngày đó đã đến sớm hơn tưởng tượng, không có một dấu hiệu báo mưa máu gió tanh.

Đó là một buổi chiều an bình tràn ngập chim hót hoa nở, mây trắng ở chân trời trôi bồng bềnh, ánh dương ấm áp từ từ rơi xuống mặt đất, Chu Lam các đều chìm trong mùi xông hương, con buồn ngủ tràn ngập không khí. Nhưng mà tin tức Yến vương mưu phản rồi bị nhanh chóng dẹp yên lại đến, lại còn đến từ gia chủ Cơ gia,

khiến người không thể trở tay kịp.

Hộ vệ tay cầm vũ khí sắc bén giống như ma quỷ tạo thành đội ngũ, im hơi lặng tiếng vây chặt xung quanh Chu Lam các. Nơi cách hơn mười bước, cung tiễn thủ được huấn luyện nghiêm chỉnh cũng bày trận sẵn sàng nghênh đón quân địch. Những gương mặt xa lạ với biểu cảm thờ ơ và lạnh lùng, đao kiếm cùng với cung tiễn trong tay canh gác để khiến người khác phát lạnh.

Đội quân danh dự hẳn là đã bị chế ngự từ sớm, bên người Ngừ Kỳ chỉ còn hơn mười tỷ nữ và gã sai vặt không biết võ công. Thi Họa đã sợ đến mức ngăn người từ lâu, chỉ có Thi Mặc còn giữ được vẻ tỉnh táo điềm tĩnh thường ngày, không hoảng loạn chút nào mà tụ tập các tỷ nữ và gã sai vặt lại an ủi một chút, không để họ vì hoảng sợ mà làm việc lỗ mãng.

Ngừ Kỳ đường hoàng ngồi ở phòng trên, trên tay còn đặt một tách trà Quân Sơn ngân châm đã lạnh ngắt từ lâu, nét mặt không có một tia hoảng loạn luống cuống. Lúc này, nàng là chỗ dựa duy nhất cho mười mấy người đứng sau, nếu nàng rối loạn, không biết bên dưới còn hoảng loạn ra sao nữa.

Huống chỉ căn cứ theo tình hình hiện tại, Cơ Mộc Phong quá đáng lắm thì cũng chỉ giam lỏng nàng, sẽ không thật sự làm gì nàng. Dù sao sau khi Yến vương bại trận bị bắt, hẳn cần nàng còn lành lặn để trao đổi lấy Yến vương với hoàng đế.

Về phần vì sao Cơ Mộc Phong tại sao lại cứu Yến vương nàng có thể đoán được đại khái. Một phần vì trong người Yến vương đang chảy nửa dòng máu thuộc về Cơ gia, hẳn là gia chủ Cơ gia ắt phải có nghĩa vụ bảo vệ hắn, mà nguyên nhân lớn nhất chắc là xuất phát từ sự cảm kích với mẫu thân của Yến vương, nay đã là thái phi. Có thể nói, người thừa kế của Cơ gia từ nhỏ đã tiếp nhận một sự bồi dưỡng rất tàn khốc... Bên cạnh việc học phức tạp và hà khắc, hẳn không thể khóc, không thể ỷ lại bất cứ kẻ nào, bởi vì không có nhược điểm, con người mới có sức mạnh vô địch để bảo đảm trọng trách thủ hộ thiên hạ ngày sau. Mà mẫu thân của Yến vương, khi Cơ Mộc Phong lớn lên trong yêu cầu nghiêm khắc và bức bách, bà là người duy nhất đối xử dịu dàng với hắn.

Luông suy nghĩ bị Thi Mặc cắt đứt, nàng ta không biết từ khi nào đã đem Quân Sơn ngân châm đổi thành một ly trà xanh Lục An Qua Phiến (2) còn nghi ngút khói.

(2) Lục An Qua Phiến là loại trà xanh(lục trà), là một trong những "Thập Đại Danh Trà" nổi tiếng của Trung Hoa. Trà được trồng trên đỉnh núi Đại Sơn vùng Lục An, An Huy. Từng được xưng là Lư châu Lục An Trà vào đời Đường nhưng từ đời Minh đến nay trà có tên gọi "Lục An Qua Phiến". Lục An Qua Phiến xếp trong nhóm thượng phẩm trà, cực phẩm trà cung tiến trong triều đình, trở thành "Ngự Trà".

Ngừ Kỳ nhìn động tác của nàng không khỏi thờ dài một hơi trong lòng. Cô nương có tấm lòng tinh tế, chừng chạc này có lẽ cảm thấy nàng bị tổn thương quá lớn. Vì vậy Quân Sơn ngân châm liên quan đến Cơ Mộc Phong này cũng không dám để nó xuất hiện trước mặt nàng.

Vừa định phân phó vài câu, bên ngoài liên liên truyền đến một âm thanh rối loạn, tiếng giáp mỏng bị vuốt thẳng cùng với tiếng tỷ nữ nhẹ giọng nức nở rất hỗn tạp, nhưng Ngừ Kỳ có thể miễn cảm nghe thấy một tiếng động rất nhẹ để bị bỏ sót, tiếng xe đẩy ma sát với mặt đất.

Hôm qua bọn họ vẫn có thể là tri kỷ tùy ý đàm tiếu, nhưng mà qua một đêm máu tanh, về ôn nhu ở bên ngoài liền bị xé rách, lộ ra chân diện mục không chịu nổi này.

Trong khoảng thời gian ngắn Ngừ Kỳ có chút không biết phải đối mặt với hắn thế nào, nên đơn giản khép đôi mắt lại. Khi nhắm mắt tất cả các động tĩnh ở xung quanh càng trở nên rõ ràng hơn, nàng nghe được tiếng người kia đẩy xe chậm rãi lướt trên mặt đất, ngừng lại ở trước mặt nàng.

Sau đó thật lâu, một sự tĩnh mịch khiến kẻ khác khó chịu.

Nàng đã sớm biết sẽ có một ngày này nên thực ra lúc này không có bao nhiêu tức giận, cũng không bao nhiêu cảm giác bị phản bội, chẳng qua là có phần xấu hổ, không biết trong tình huống này sẽ nói cái gì, thể hiện biểu cảm gì.

Chén trà xanh Lục An Qua Phiến còn nóng hổi trên tay nàng dần lạnh thấu, tiếp tục trốn tránh cũng không có nghĩa lý gì, cuối cùng Ngừ Kỳ chậm rãi mở mắt ra, mặt không thay đổi chống lại cặp mắt sâu thẳm của người kia.

Đôi mắt hai người giao nhau trong chớp lát, Cơ Mộc Phong liền di dời ánh mắt trước, hiếm hoi mới thấy hắn không cười, đầu mi cuối mắt đều mang đậm vẻ mệt mỏi, lông mi đen như mực rũ xuống thấp, chặn các tâm tình trong mắt, "Công chúa không cần lo lắng, trong vòng năm ngày, tất cả sẽ khôi phục lại như cũ, công chúa sẽ lại quay lại bên cạnh thánh thượng." Hắn nhẹ giọng nói, không có chút đặc ý hay uy phong của người nắm trong tay thế cục, ngược lại, giọng điệu của hắn giờ khắc này lại mang theo chút suy yếu không hề phấn khích. Bởi vì còn chưa hoàn toàn khỏi bệnh, giọng nói của hắn có vẻ khàn khàn vô lực, khí thế thấp hơn tựa như hắn mới là người bị giam lỏng, bị vấp vào thế yếu.

Ngừ Kỳ không mang theo tâm trạng gì "ừ" một tiếng, yên lặng nhìn hắn không nói.

Rõ ràng đã quả quyết đưa ra quyết định sai người giam lỏng nàng, căn bản không cho nàng cơ hội phản ứng lại, cả cung tiễn thủ cũng phái đi, hiển nhiên là định đem người đang định mang cái gì từ Chu Lam các ra bán thành cái sàng, có thể nói là bất luận tình cảm. Thế nhưng giây phút thật sự đối mặt với nàng, người này không chỉ tránh ánh mắt nàng mà thậm chí gần như là ăn nói khép nép, tựa như một Cơ Mộc Phong quá cảm bén nhọn chưa từng tồn tại qua.

Rốt cuộc... Giữa quyết đoán sát phạt và ôn nhu thanh nhã, người nào mới thật sự là hắn?

Sau giây phút im lặng qua đi, tay của Cơ Mộc Phong đang để trên tay ghế xe lăn nhẹ nhàng giơ lên, phẩy nhẹ, "Các người lui ra trước đi."

Trước mắt thuộc hạ, hắn vô cùng uy nghiêm, mấy hộ vệ ở phía sau hắn không chần chờ một chút nào, cấp tốc rời khỏi phòng.

Ngừ Kỳ liếc hắn một cái, rồi cho Thi Mặc đứng hầu bên cạnh một ánh mắt. Thi Mặc lo âu nhìn nàng một cái nhưng vẫn vâng theo mệnh lệnh lui ra ngoài.

Trong khoảng thời gian ngắn, khoảng không trong đại sảnh chỉ còn hai người bọn họ.

Ngừ Kỳ không lên tiếng, chỉ là sắc mặt hờ hững nhìn hắn.

Cơ Mộc Phong trầm ngâm trong chớp lát, đôi môi mỏng giật giật định nói gì đó, bỗng nhiên mày nhíu chặt, cúi đầu ho khan.

Bệnh của hắn vẫn còn, nơi đây gió lùa cũng không nhỏ, hắn ngồi đây lâu như vậy, bệnh tình khẳng định nặng hơn. Ngừ Kỳ rất rõ ràng, ngồi yên bất động chỉ là mặt không thay đổi nhìn bà vai hắn run nhẹ vì ho khan. Không phải vì trong lòng không cam lòng mà vì theo tính cách Bình Dương công chúa, tuyệt đối sẽ không mềm lòng với người đã nhốt mình.

Hắn ho nửa ngày rồi bình phục lại, thanh âm vẫn ôn nhuận như trước, nhưng có lẽ vì khí lực không đủ nên mỗi từ hắn nói đều thật chậm, cứ nói xong một câu lại phải dừng một chút, "Ngày hôm ấy công chúa hỏi thần, có phải thần...thích công chúa hay không, thần không trả lời. Thật ra..."

Ngừ Kỳ nhàn nhạt ngắt lời hắn, "Hiện tại bồn cung đã có đáp án." Dừng lại một chút, "Đó chỉ là bồn cung tự mình đa tình mà thôi."

Những năm nay làm nhiệm vụ, không phải là không có bị mục tiêu phản bội, nàng rất rõ thời khắc này nên làm gì. Đó không phải là giả vờ khoan dung, cũng không phải là thể hiện thái độ không có việc gì, mà phải biểu hiện ra mình bị tổn thương vì đối phương phản bội, chỉ có vậy mới có thể làm sự hồ thẹn của đối phương bị phóng đại, nhờ đó mà đạt được mục đích hoàn thành nhiệm vụ.

Cơ Mộc Phong nghe vậy hơi gục đầu xuống, ho khan một tiếng, chần chờ chốc lát rồi mở miệng, "Không phải, chỉ là thần không thể...nhìn Yến vương bị xử tử."

Ngừ Kỳ liếc hắn một cái, lạnh lùng giễu cợt nói, "Yến vương không thể chết nhưng lại có thể đao kiếm tứ phương giam lỏng đối với bồn cung. Cơ đại nhân quả là trọng tình trọng nghĩa, lấy đại cục làm trọng." Dứt lời nàng bỗng đứng đứng lên, vừa định phát tay áo đi, lại bị hắn nắm chặt lấy tay áo.

Nếu đổi lại thành người khác nàng sẽ không chút do dự tránh ra thế nhưng Cơ Mộc Phong lại không giống vậy. Hai chân hắn bất tiện, chỉ có thể ngồi xe lăn nếu nàng dùng quá nhiều sức, đối phương rất có thể do cơ thể không vững mà té xuống đất.

Trầm mặc một lát, nàng chỉ có thể thỏa hiệp, chậm rãi xoay người lại, lạnh mặt nói, "Đại nhân còn có chuyện gì?"

Lúc trước đối phương cố gắng tránh ánh mắt của nàng thế nhưng lúc này, hắn lại chậm rãi ngẩng đầu lên, mặt mày thanh nhã xinh đẹp tuyệt trần ẩn ẩn vẻ khổ sở, "Như lời của công chúa, từ nhỏ thần đã được giáo dục...phải lấy đại cục làm trọng."

Ngừ Kỳ nhíu mày.

Cơ Mộc Phong cúi đầu ho khan một tiếng, trong đôi mắt sâu thẳm nhìn chằm chằm vào nàng hàm chứa tình cảm cực kỳ phức tạp, thanh âm mặc dù hơi khàn khàn, giọng nói vẫn mềm mại như lúc ban đầu mới gặp, "Nhưng thần đã lấy đại cục làm trọng hơn hai mươi năm..Công chúa cũng phải cho thần tùy hứng làm bậy một lần."

Gió cuốn cánh hoa màu trắng trút vào phòng, thổi vào ống tay áo hai người dựa quá gần hơi bay bay.

Nhiệm vụ còn chưa hoàn thành, đối phương còn chưa thật sự thích mình, thế nhưng nghe câu nói đó, Ngừ Kỳ cũng sờ một chút còn chưa đợi nàng nói gì, đối phương đã cúi đầu ho khan.

Thân hình gầy gò được bao bọc trong áo khoác từ lông tuyết hồ của hắn, vì lồng ngực rung động mà run nhẹ, không muốn nàng nhìn thấy vẻ chật vật của mình, hắn cúi đầu quay mặt đi nơi khác, lấy tay che chặt miệng. Mặc dù như thế tiếng ho khan nặng trĩu cổ kiềm chế vẫn đứt quãng truyền ra.

Chung sống mấy ngày đương nhiên là có cảm tình, Ngừ Kỳ nhìn hắn quả thật đang ho rất kịch liệt bèn không nhịn được muốn vỗ vỗ giúp hắn nhưng tay còn đưa đến nửa đường liền đã ngừng lại, do dự một lát cuối cùng từ từ thu tay về, cố gắng ổn định giọng nói, "Đại nhân nói muốn tùy hứng làm bậy, là có ý gì?"

Cơ Mộc Phong đang móc một bình sứ từ trong lòng ra chuẩn bị mở, nghe được câu hỏi của nàng, theo bản năng muốn trả lời nhưng vừa mở miệng phát ra lại là tiếng ho khan tê tâm liệt phế.

"Cạch" một tiếng, bình sứ trong tay hắn kia rơi xuống đất, theo quán tính lăn tới đụng vào chân Ngừ Kỳ.

Nàng nhìn chằm chằm vào bình sứ nho nhỏ dưới chân hồi lâu, cuối cùng thờ dãi một tiếng, không đủ nhẫn tâm để mặc kệ.

Cho có thể nào, trong lòng nàng vẫn nhận định hắn là tri kỷ, khi nhìn thấy đối phương chật vật như vậy, nàng thực sự không thể làm theo Bình Dương công chúa mặt lạnh giả vờ không thấy nhìn hắn ho khan thành ra như vậy. Không dám đụng vào tay hắn, Ngừ Kỳ chỉ có cách ngồi chồm hổm, đưa cánh tay dài nhét bình sứ vào trong tay hắn.

Cơ Mộc Phong cầm lấy bình sứ nhưng không lập tức uống mà giương mắt nhìn nàng, đôi mắt tuấn tú xinh đẹp tuyệt trần lộ vẻ tinh khiết ngần ngại.

Ngừ Kỳ vừa bực mình vừa buồn cười, trực tiếp đoạt lấy bình sứ, lắc lắc lọ lấy một viên thuốc đặt lên tay, mặt lạnh đưa viên thuốc đến bên môi hắn.

Đối phương chỉ ngần người trong khoảnh khắc rồi mới chậm rãi cúi đầu. Thanh ngọc trầm vốn lỏng lẻo ở trên đỉnh đầu trùng hợp rơi ra, tóc đen như mực của hắn trong nháy mắt xỏa xuống, rơi tung ở đầu vai gò má.

Cơ Mộc Phong không có thừa lực để ý chuyện này, hắn vừa cúi đầu ho khan, vừa lấy viên thuốc trên tay nàng nuốt vào trong miệng.

Ngừ Kỳ vẫn duy trì tư thế ngồi xổm trước mặt hắn, bình tĩnh quan sát, thấy hắn ăn viên được hoàn rồi từ từ khôi phục lại hô hấp bình thường, nàng an tâm, định đứng lên thì cổ tay bị hắn lôi lại.

Bởi vì phải đứng dậy, trọng tâm của nàng vốn không có ổn định, bị hắn kéo một cái mà không hề phòng bị trực tiếp quỵ rạp xuống đất, phải lấy hai tay chống ở hai bên tay vịn xe lăn mới không ngã xuống đất.

Ngừ Kỳ còn chưa kịp tức giận thì cảm nhận được một cái hôn nhẹ nhàng rơi lên trán, tựa cánh hoa phát qua da thịt, lạnh lẽo, mềm mại, mềm nhũn, mang theo sự thăm dò thận trọng và hồ thẹn không thể nói thành lời.

Cơ Mộc Phong chậm rãi cúi đầu, thanh âm khàn khàn đầy chua xót, "Thần tùy hứng làm bậy...chính là như thế này."

(Cơ đại nhân còn chưa thực sự thích Ngữ Kỳ nha!!! Hấn chỉ cho là mình đã thích thôi → → dù sao từ nhỏ đến lớn chỉ có hai nữ nhân đối xử tốt với hấn, một người là trường bối nên không thể yêu, một người tuổi còn trẻ lại có khuôn mặt đẹp, nếu như không có cảm tình gì thì quá kỳ lạ.

Mặt khác, câu nói của hấn "Nhưng thần đã lấy đại cục làm trọng hơn hai mươi năm...Công chúa cũng phải cho thần tùy hứng làm bậy một lần." có ý là làm một quốc sư thì phải đoạn tuyệt ái tình, lấy thiên hạ làm trọng, mà việc hấn "thích" Ngữ Kỳ là lần tùy hứng duy nhất trong cuộc đời này..)

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 11 - Chương 111: Nam chủ là quốc sư đại nhân (8)

Ngữ Kỳ nghe vậy không khỏi có chút sững sờ, duy trì tư thế như cũ, quên cả đứng lên.

Cơ Mộc Phong dán cái trán ở bên gáy ấm áp của nàng, lại sợ nàng cảm thấy được mà không dám động dậy. Cuối cùng Ngữ Kỳ khôi phục lại tinh thần, mặt lạnh chậm chậm đứng lên, môi mím chặt không có lấy một chút ấm áp, "Tốt nhất ngài nhân lúc bổn cung còn giữ được bình tĩnh hãy đem người của ngài đi, chớ ép bổn cung không khách sáo với ngài."

Hấn không phản bác một câu, con mắt an tĩnh sâu u nhìn nàng, mái tóc đen sáng bóng mềm mại hơi rối loạn thả xuống áo khoác bằng lông tuyết lở, mang một vẻ âm nhu xinh đẹp tuyệt trần, không giống như một quốc sư quyền cao chức trọng, lại giống như một hải tử bị oan ức, không có biện pháp kêu khổ, cố chấp không muốn dời đi.

Nếu là Bình Dương công chúa thật, sợ rằng từ lúc gặp mặt đã cho hấn một cái bạt tai, lúc này thấy hấn ăn vạ không đi, phỏng chừng đã nói mấy lời độc ác. Nhưng Ngữ Kỳ không phải nàng ta, đợi sự sốt ruột này qua đi, nàng còn phải tiếp tục nhiệm vụ, vì vậy thái độ phải ác liệt một chút nhưng không thể quá ác. Nhưng mà thời khắc này, nàng quả thực rất đau đầu, chẳng những cần dọa dẫm mà còn muốn cho đối phương mặt mũi, cho chính mình một đường sống, dù sao lời nói không dấu vết, thế nhưng lại dễ dàng cửa một vết vào lòng người.

Nhưng hiển nhiên hấn không biết nỗi khổ tâm của nàng cũng không có khả năng hiểu rõ nó.

Ngữ Kỳ đương nhiên biết rõ, nếu muốn ép Cơ Mộc Phong rời khỏi, hữu hiệu nhất là lấy hai chân của hấn để nói, thế nhưng bất luận thế nào nàng cũng không làm được điều này. Như vậy quá độc ác, chẳng khác nào đâm một dao vào ngực hấn, cho dù là vì nhiệm vụ nàng cũng không làm được như vậy.

Ngoài cửa sổ, cây bích đào điểm lệ và xinh đẹp, như nhiều đám lửa trắng nở ra từ trạc cây mảnh khảnh.

Ngữ Kỳ chậm rãi giơ tay lên nhưng bất luận thế nào cũng không xuống tay được.

Cơ Mộc Phong nhìn bàn tay đang dừng lại trên không của nàng, không tránh né cũng không tách ra, khuôn mặt trắng bệch cô đơn như tuyết nhưng theo thời gian mất đi từng chút một, giống như nhìn ra nàng không đành lòng hạ thủ. Sự ai oán mơ hồ trong con ngươi của hấn chậm rãi rút đi, từ từ có thấp thoáng tình cảm ấm áp, vẻ xinh đẹp tao nhã từ từ hiện ra trên mặt, môi mỏng không có chút huyết sắc nào cuối cùng gọi lên một độ cong ấm áp.

Nhìn trong tình huống này hấn còn cười được, Ngữ Kỳ cảm thấy rất bất lực, đơn giản mạnh mẽ tiến lên, bàn tay chuẩn xác đặt trên cổ hấn, ngón cái ấn sâu vào cần cổ mềm mại lạnh lẽo, "Mọi người đều biết, bổn cung cũng không phải là hạng người khoan dung rộng lượng, ngài không nên khiêu chiến sự nhẫn nại của bổn cung."

Động mạch chủ trên cổ chậm rãi nhảy lên một cái ở dưới tay nàng, hấn ho khan vài tiếng, độ cong của khóe môi sâu hơn vài phần.

Ngữ Kỳ nhíu nhíu mày, thì thấy nét mặt hấn ôn hòa rút ra từ trong tay áo một cây chùy thủ.

Chùy thủ sáng như tuyết hiện lên ánh sáng lạnh lùng dưới ánh mặt trời, hấn ưu nhã đảo cổ tay, nhắm chùy thủ vào bản thân, đưa phần chuôi tới trước mặt nàng, mặt mày an tĩnh, đôi mắt vẫn ôn nhu, vẫn giống hệt một Cơ Mộc Phong thanh nhã bình hòa mà nàng quen thuộc.

"Thần không đánh cược được, không thể bỏ đám vệ binh canh giữ bên ngoài." Chùy thủ trong tay phản chiếu thứ ánh sáng lạnh như băng, thanh âm hấn lại khàn khàn, giống như tơ liễu vào ngày xuân, hàm chứa nhẹ nhàng từng đợt từng đợt triển miên, "Nhưng nếu công chúa muốn xả giận, cho dù có hạ thủ, thần cũng sẽ không phản kháng."

Không hổ là nhân tài Cơ gia dốc hết thủ đoạn bồi dưỡng, Ngữ Kỳ phải khen hấn một tiếng tốt. Bình tĩnh mà xem xét, nếu nàng ở trong vị trí của Cơ Mộc Phong, phỏng chừng quá lắm nàng cũng chỉ làm được đến thế này.

Thật ra điện ảnh và tiểu thuyết không phải toàn bộ đều là lừa người, muốn bù đắp tình cảm cho một cô nương, tự tay đưa chuôi kiếm vào trong tay đối phương, dùng tư thế hoàn toàn không chống cự quả thật có thể tiêu trừ oán khí của đối phương, là một thủ đoạn làm đối phương mềm lòng.

Ngữ Kỳ thấy hấn nói như vậy liền thờ dài. Nàng vốn cũng không muốn làm khó hấn, thấy hấn đã lấy ra thủ đoạn khiến người ta khó chống lại thì thuận theo bạc thang mà hấn đưa ra đi xuống, hừ lạnh một tiếng liền đẩy tay hấn ra.

Bị đẩy ra trong nháy mắt, hấn cong khóa môi, trong đôi mắt hiện lên ý cười sâu xa, giống như bọt sóng trắng được tạo nên từ biển sâu, sạch sẽ xinh đẹp tuyệt trần.

Một cơn gió nhẹ tự nhiên từ ngoài cửa đột nhiên thổi vào, mang theo mùi hoa trong veo, vài cánh hoa màu phấn trắng tung bay vào bên trong phòng, thông thả mềm mại.

Giữa đại sảnh trống rỗng, một thân áo lông tuyết hồ, chàng trai tóc đen xoắn trên vai, mặc áo choàng lông cừu, bên môi mang theo ý cười nhu hòa, nhẹ nhàng run cổ

tay, thành thạo chuẩn xác cầm lấy chuỗi chùy thủ, con người sâu u xẹt qua một tia khó lường.

Ngữ Kỳ vốn đã xoay người rồi đi nhưng trực giác lại dự liệu cho nàng sắp có chuyện gì đó phát sinh, cuối cùng do dự mà dừng lại. Nhưng nàng vừa quay đầu lại thì thấy cảnh hấn lắc cổ tay, ngoan độc dứt khoát đâm chùy thủ vào bụng mình.

Không nương tay chút nào, ngoan tuyệt tựa như đó là thân thể của người khác.

"Phốc xuy" một tiếng, chùy thủ sắc bén băng lãnh xuyên qua áo tuyết hồ và da thịt, đâm thật sâu vào trong cơ thể.

Ngữ Kỳ thấy tóc hấn bị gió thổi bay lên rồi hạ xuống, chứng kiến độ cong nơi khoe môi hấn chưa từng thay đổi, thấy máu đỏ sậm trào ra, trên nền áo lông tuyết hồ trắng lộ vẻ gai mắt lạ thường.

Tựa như một bản năng, Ngữ Kỳ nhào tới che lấy vết thương của hấn, cao giọng quát, "Người đâu..."

Cơ Mộc Phong tăng hắng một cái, đón lấy ánh mắt "Huynh điên rồi?!" đầy vẻ không dám tin của nàng, mặt lại mỉm cười yếu ớt, "Nếu không làm như vậy... muội sẽ không... Tha thứ cho ta."

Đây là lần đầu tiên hấn không xưng là thần.

Người đầu tiên bước vào chính là Thi Mặc, ngay sau đó là hộ vệ, chỉ là Ngữ Kỳ không có tâm tư để chú ý điều này. Đầu tiên phải rút con dao ra nếu không sẽ chảy rất nhiều máu, trước khi đại phu tới nàng phải cầm máu được cho hấn. Nhưng mà cho dù nàng dùng cả khí lực hai tay nàng đặt ở vết thương của hấn, máu ầm ập vẫn tự chảy ra qua kẽ tay.

Ngữ Kỳ thực sự nhịn không được, cắn răng cắn lợi oán hận mắng, "Đồ điên!" Dứt lời bỗng nhiên lên giọng, cũng không quay đầu lại mà gào lên ra lệnh với đám hộ vệ chạy vào trong, "Nhanh đi tìm đại phu!"

Cảnh tượng hỗn loạn.

Cơ Mộc Phong ho khan rồi cười khẽ, nhỏ giọng như đuổi muỗi, "Đau."

"Đáng đời!" Không chút nghĩ ngợi, Ngữ Kỳ liền trừng mắt rống lên với hấn, "Câm miệng! Đừng nói chuyện!"

Cùng lúc đó, một thanh trường kiếm lạnh như băng đặt lên cần cổ nàng, ánh mắt Vệ Kiến lạnh lẽo nhìn nàng, trên người một mảnh xơ xác tiêu điều, "Ngài đã làm gì đại nhân?"

Ngữ Kỳ không ngẩng đầu lên, giống như không nghe thấy được lời hấn nói, hai hàng lông mày vẫn nhíu lại một chỗ như cũ, còn hai tay bịt lấy vết đâm thật chặt.

Cơ Mộc Phong ho nhẹ rồi lắc đầu, Vệ Kiến chần chờ nửa ngày rồi mới chậm rãi thu trường kiếm về.

Ngữ Kỳ nhíu mày, chăm chú nhìn thẳng vào mắt hấn, giọng giận dữ, "Trước khi đại phu đến ngài mà dám bắt tỉnh, ngài chết chắc!"

Cơ Mộc Phong tăng hắng một cái, có lẽ là không có sức lực, hấn chậm rãi giật giật môi, làm ra một khẩu hình với nàng, "...Xin lỗi."

Tựa như trong chớp mắt ngẩn ngời lại tựa như đã trôi qua rất lâu, Cơ Mộc Phong chậm rãi xốc lên mí mắt nặng nề, đầu óc chưa kịp kết nối với ký ức trước khi hôn mê nên ngỡ ngàng trong phút chốc.

Trong phòng ảm áp tràn ngập mùi hương ngào ngạt thanh nhã, gần như xua tan mùi thuốc trong quá khứ, hấn khó khăn định chống người dậy, nhưng cơn đau từ vết thương ở bụng khiến hai tay hấn mềm nhũn, vô lực đổ xuống giường.

"Bây giờ ngài biết đau chưa?"

Cơ Mộc Phong từ từ xoay đầu lại, thanh âm khàn khàn của người vừa tỉnh lại từ hôn mê, "Công chúa? Sao người còn..."

Ngữ Kỳ nhíu mày không khách khí cắt ngang lời hấn, "Ngài cho rằng đây là phòng của ai?" Tầm mắt của nàng miễn cưỡng chuyển lên người Vệ Kiến đứng trong bóng tối, giọng nói trào phúng, "Nhờ thuốc hạ ngài tự ý quyết định, hôm nay chỗ ở của bốn cung đã bị ngài chiếm."

Vệ Kiến nhắm mắt làm ngơ từ trong góc đi ra, trầm mặc đi đến trước giường nâng Cơ Mộc Phong dậy.

Ngữ Kỳ rất có phong phạm của Bình Dương công chúa hừ lạnh một tiếng, dứt khoát xoay người đi ra ngoài.

Cơ Mộc Phong ho khan một cái, nhìn bóng lưng của nàng cất giọng khàn khàn, "...Người đi đâu vậy?"

Ngữ Kỳ dừng bước chân, không quay đầu lạnh lùng nói, "Bốn cung có khả năng đi đâu? Từ trong ra ngoài Chu Lam các đều là người của ngài."

Hấn suy yếu nở nụ cười, lại dùng một giọng bá đạo hiếm thấy nói, "Vậy ở lại đây." Giọng khàn khàn như lớp vải khô khốc ma sát với nhau.

"Ngài đang ra lệnh cho bốn cung?" Ngữ Kỳ xoay mạnh người, giận tái mặt, "Ngài giam lỏng bốn cung còn chưa đủ còn muốn ra oai trước mặt bốn cung?"

Hấn ôn nhu cười, hơi nghiêng đầu nhìn nàng, "Đầu ta đau."

Ngữ Kỳ không phản ứng kịp, mở to hai mắt nhìn, "Cái gì?"

Mí mắt dày lẳng lẳng rủ xuống, thanh âm thật thấp, "Đầu rất đau, vết thương cũng rất đau...Mở miệng lâu cổ họng cũng đau." Dừng lại một chút, hấn chậm rãi ngược

nhìn nàng, ánh mắt vô tội, "...Ta rất khó chịu."

Trầm mặc một lát, Ngử Kỳ rời mắt, "...Tự ngài đảm, liên quan gì đến bốn cung?" Mặc dù nói không chút khách khí nhưng dưới chân vẫn do dự vòng lại, rồi làm như rất bất đắc dĩ đi đến bên giường.

Hắn không phản bác nửa câu, chỉ cười tủm tỉm nhìn nàng.

Đứng vững ở bên giường, Ngử Kỳ liếc nhìn Vệ Kiến đang đứng một bên, "Người lui xuống, bốn cung không muốn nhìn thấy người."

Vệ Kiến vẫn không nhúc nhích cho đến khi Cơ Mộc Phong gật đầu mới mặt không thay đổi lui ra ngoài.

Ngử Kỳ lúc này mới cúi đầu nhìn hắn, "Đau đầu, vết thương đau, cổ họng cũng đau?"

Hắn vẫn cười tủm tỉm như cũ, có lẽ vì vừa mới tỉnh lại nên có pha chút giọng mũi mơ hồ.

Ngử Kỳ tức giận ngồi xuống bên giường, lườm hắn một cái, "Nếu bị thương ngài còn cười làm gì?"

Hắn vẫn cười, lại còn cười vô cùng thỏa mãn, cánh tay do mất máu quá nhiều mà lộ vẻ trắng xanh từ trong tay áo bằng gấm chạm rải nâng lên đưa về phía nàng.

Ngử Kỳ theo dõi tay hắn trong chốc lát tuy gương mặt vẫn lạnh lùng nhưng vẫn cảm tay hắn, cố ý dùng giọng điệu chê bai, "...Sự việc thật sự đúng là nhiều."

Hắn nhẹ nhàng kéo tay nàng, dán lên gò má lạnh lẽo của mình, bên môi mang theo ý cười, "Như vậy liền hết đau."

"..." Ngử Kỳ im lặng nhìn hắn nửa ngày, thực sự không nhịn được nói, "Huynh có cảm thấy huynh rất buồn nôn hay không?"

Hắn không nói gì chỉ nhìn nàng rồi cười.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Cơ đại nhân theo đuổi muội tử quả thật khiến ta bội phục!

Ngử Kỳ cũng bày tỏ sự đồng tình, đồng thời chuẩn bị đem kỹ năng mới học được này áp dụng lên các nhân vật phản diện sau!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 11 - Chương 112: Nam chủ là quốc sư đại nhân (9)

Không khí bên trong an hòa yên tĩnh, hàng mi đen trầm của Cơ Mộc Phong bình yên khép lại, như một chú bướm đen đã bay lượn mệt mỏi.

Tiếng thở dài của hắn, nhẹ nhàng mà chậm chạp, yếu ớt mà bình thản, Ngử Kỳ thử mở miệng, "Đang ngủ sao?"

Đôi mắt hắn nhắm lại, nhưng vẫn cúi đầu ừ một tiếng, khóe môi cong lên một nụ cười mỉm nhạt nhẽo.

Ngử Kỳ lười vạch trần, chỉ cười như không cười nhìn hắn, "Đại phu nói lúc ngài tự đảm mình đã tránh đi những chỗ yếu hại, vậy mà bốn cung còn tưởng ngài căn bản không sợ chết."

"Chết cũng không sao," Đôi mắt hắn chậm rãi hàm chứa ý cười, "Nhưng ta sợ sau khi ta chết, người sẽ khổ sở."

Ngử Kỳ nhú mày, "Chỉ sợ ngài chết rồi còn để lại một cục diện rối rắm không ai xử lý được... Giam lỏng công chúa, uy hiếp thánh thượng, mưu đồ cứu kẻ tạo phản, sao trước kia bốn cung không phát hiện ra ngài to gan như vậy nhỉ... Dù hoàng huynh chịu thả cho Yến vương một con ngựa, nhưng ngài cho rằng sau khi làm việc này, hoàng huynh còn có thể để Cơ gia sống tốt hay sao?"

Hắn khẽ cười một tiếng, nhưng đuôi mắt lại nhuộm vẻ mệt mỏi, "Lòng dạ Thánh thượng rộng lớn, không phải người bụng dạ hẹp hòi, sau khi tất cả mọi chuyện kết thúc, thánh thượng sẽ chỉ đối phó với thần, chứ không phải Cơ gia... Yến vương mưu phản, trên dưới Cơ gia không một người tham dự, mấy đệ tử chỉ thứ còn vì dẹp quân phản loạn mà lập được công lớn, thánh thượng là minh quân, đương nhiên sẽ không giận chó đánh mèo."

Ngử Kỳ nghe vậy, lòng không khỏi hơi trầm xuống, "Cơ Mộc Phong, không phải ngài đang chuẩn bị dùng mạng mình đổi lấy mạng Yến vương đấy chứ?"

Hắn chỉ im lặng mỉm cười, nụ cười rất an tĩnh, như thể không còn gì vướng bận, rốt cục cũng được giải thoát, như một đóa hoa sen xanh ngọc lẳng lặng nở rộ trong màn đêm, ôn nhuận mà bình thản.

Ngử Kỳ nhìn hắn một lát, khuôn mặt không hề thay đổi buông tay hắn ra, ngồi thẳng người lên, từ trên cao nhìn xuống dưới quan sát hắn, "Yến vương, Cơ gia... Ngài an bài xong đường lui cho tất cả mọi người, ngài thậm chí không tiếc dùng mạng của mình đổi lấy sự bình an cho họ, nhưng còn bốn cung thì sao? Ngài có bao giờ nghĩ tới chuyện sau khi ngài chết rồi, Bốn cung sẽ làm gì không?... Lần duy nhất tùy hứng làm bậy gì chứ —— từ một khắc bước vào Thanh Ngọc sơn trang tới nay, Bốn cung cũng chỉ là quân cờ trong mắt ngài mà thôi, ngoại trừ có chút giá trị lợi dụng ra, trong lòng ngài bốn cung có lúc nào chiếm lấy được một vị trí nhỏ nhoi?"

Hắn đã thu lại ý cười trên mặt từ lâu, lẳng lặng nhìn nàng, không nói lời nào, cũng không phản bác lại, im lặng như một gốc cây an tĩnh to lớn, chỉ có cặp mắt là phức tạp. Ánh mắt thể lương tịch liêu như vậy, phẳng phất như một người đang chìm vào biển sâu, đã từ bỏ giây dựa, rõ ràng là ánh mắt chỉ có người sắp chết mới có.

Ngữ Kỳ đối diện với hắn trong chốc lát, bên môi chậm rãi nở một nụ cười lạnh lẽo, "Trong mắt ngài, chắc hẳn cung rất mực cười. Rõ ràng chỉ là con mồi, vậy mà vẫn tự cho rằng mình là bạn tri kỉ của thợ săn, vừa ngu xuẩn lại ngây thơ... Từ ngày đầu gặp gỡ, ngài hẳn đã bắt đầu tính kế... Cơ đại nhân thực sự là tâm cơ cao siêu, lòng dạ rộng lớn, khiến bản cung thấy mặc cảm."

Mây trắng lửng lơ cuối chân trời, trong phòng lại là một sự im lặng đến khó chịu.

Ngay lúc nàng chuẩn bị cất bước rời đi, Cơ Mộc Phong lại nhẹ giọng mở miệng, "Ta cũng chưa từng xem người là tri kỷ."

Ngữ Kỳ vốn cho là hắn sẽ nói gì an ủi làm nàng thoải mái, không ngờ lại nghe được một câu như vậy, nhất thời hơi sững sờ.

Hắn lại phảng phất như chưa phát hiện ra sự ngạc nhiên của nàng, vẫn nhẹ giọng nói, "Trong lòng ta, công chúa Bình Dương không phải là tri kỷ, mà là nữ tử ít thấy trên thế gian... Ta không thích tri kỷ, nhưng lại không thể nào không thích một nữ tử vừa mỹ lệ vừa thông tuệ." Hắn cúi đầu, hàng mi dài tựa bướm đen rủ cánh, giọng nói trầm thấp dịu dàng hơi khàn như gió ni non, "... Thế nhân chỉ nhìn thấy nàng giương nanh múa vuốt, mà không thấy được sự mềm mại ẩn giấu trong lòng nàng. Tất cả mọi người đều cho rằng nàng đường hoàng ương ngạnh không coi ai ra gì, nhưng chỉ có số ít người biết, nàng kỳ thực rất dễ mềm lòng, cho tới giờ không nhìn nổi người khác gặp khó khăn... Ta chưa từng xem nàng như một quân cờ, giữ nàng lại không chỉ để bảo vệ cái mạng của Yên vương, mà còn là ý muốn riêng khiến nàng ở bên ta nhiều hơn một chút." Dừng một lát, hắn chậm rãi khép mắt lại, "Suốt đời này ta không thể cưới vợ, không được động tình, cũng chẳng thể yêu ai... Cho nên ta rất rõ ràng, muốn nắm tay nàng cả đời chỉ là hy vọng xa xôi... Ta chỉ muốn nàng ở bên ta nhiều hơn một chút, nhưng nàng lại vừa buông tay ta ra mất rồi."

Cây bích đào ngoài cửa sổ đung đưa theo gió, Ngữ Kỳ đứng thẳng người bên giường, không biết nên nói gì cho phải. Ngay cả người đã trải qua nhiều nhiệm vụ như nàng, sau khi nghe thấy lời này cũng không khỏi có chút cảm động, nếu là công chúa Bình Dương thật, có lẽ trái tim đã bay đi mất rồi.

Nếu hắn là đồng nghiệp của nàng, vậy thì không còn nghi ngờ gì nữa, hắn sẽ là người ưu tú nhất trong tất cả mọi người, trên đời này không có cô gái nào có thể cứng rắn cự tuyệt được hắn.

Sau sự im lặng ngắn ngủi, Ngữ Kỳ nghiêng người ngồi xuống mép giường, nhẹ nhàng nắm tay hắn.

Cơ Mộc Phong cảm giác được độ ấm từ lòng bàn tay truyền tới, hơi chần chừ mở mắt ra, về mặt mơ màng nhìn nàng, "Người không tức giận?"

Mọi việc đều phải một vừa hai phải, Ngữ Kỳ rất am hiểu đạo lý này. Dù là ngạo kiều, nhưng kiều ngạo quá lâu cũng thật không đáng yêu.

Cho nên nàng liếc mắt nhìn hắn một cái, rồi nhún mày nói, "Sinh ra ở hoàng thất thì phải có giác ngộ đến một ngày sẽ bị người khác lợi dụng. Bản cung cũng không phải người bụng dạ hẹp hòi như ngài vậy." Dừng một chút, nàng lại chậm rãi dời mắt đi, hạ giọng nói, "Huống chi ta có thể làm thế nào được chứ? Không chịu tha thứ cho ngài, sau đó nhìn ngài lại tự đâm mình một dao hay sao?... Nếu ngài chết thật, ta nhất định sẽ hối hận cả đời."

Lần đầu tiên nàng không tự xưng bản cung, đối với một công chúa luôn kiêu ngạo, ý vào thân phận của mình mà nói, ý tứ hàm xúc ẩn chứa trong đó không cần nói cũng biết.

Chỉ là nàng đợi hồi lâu vẫn không thấy đối phương nói gì, chần chờ quay đầu lại, đã thấy hắn ngơ ngác nhìn mình, đáng vẻ như không dám tin.

Ngữ Kỳ vừa bực mình vừa buồn cười, "Nhìn ta làm gì? Ngài cũng không có gì muốn nói sao?"

"Ừm?" Hắn chậm rãi trừng mắt nhìn, vẫn chưa phản ứng kịp, chỉ ngơ ngác nói, "... Ta muốn uống nước."

Ngữ Kỳ trầm mặc trong chốc lát, cho hắn một ánh mắt "Ngài thắng", nhưng vẫn đứng dậy đi rót nước.

"Sai bảo bản cung như chuyện đương nhiên vậy, cũng không biết ai cho ngài lá gan đó." Đưa ly nước tới bên môi hắn, nàng tức giận trừng mắt nhìn hắn một cái.

Cơ Mộc Phong hơi nờ nộ cười, mặt mày tuấn tú mà nhu hòa, giọng nói mặc dù còn có chút khàn khàn cũng vẫn rất ôn nhu, "Người cho."

Ngữ Kỳ nhin rồi lại nhìn, nhưng cuối cùng vẫn không nhìn được cười, "Uống nước của ngài đi, cẩn thận đừng để bị sặc chết."

Cũng không biết có phải do hôn mê lâu quá hay không, nhưng một chén nước rất nhanh đã thấy đáy, Ngữ Kỳ nhìn hắn một cái, "Còn khát không?"

Hắn mỉm cười lắc đầu.

Nàng cố tình chần chờ một lát, "... Cô còn đau phải không?"

Lúc này đối phương đáp rất nhanh, "Ừ, rất đau, uống nước cũng đau." Không biết có phải ảo giác của nàng hay không, nhưng lúc hắn nói lời này, giọng nói dường như mang theo chút ủy khuất, đôi mắt giống như một chú cún bị vứt bỏ, cho dù là Ngữ Kỳ, trong lòng cũng không khỏi sinh ra chút tình thương của mẹ.

Nàng phải phí hết sức mới không chế được tay mình không xoa đầu hắn, vội ho một tiếng dời mắt đi, nói sang chuyện khác, "Cũng không biết có phải ngài cố ý hay không... Trước mặt người khác luôn nói không sao, đến phiên ta thì nào là đau đầu, đau cổ, vết thương đau, nói tóm lại toàn thân không có chỗ nào là khỏe... Ngài rốt cuộc lừa bọn họ hay lừa ta?"

Hắn nghe vậy không nhìn được cười, kéo tay nàng qua đặt bên môi hôn một chút, "Nói với bọn họ ta không sao là để bọn họ an tâm."

Ngữ Kỳ không khỏi nhún mày, quay đầu, "Ngài rốt cuộc thích bọn họ hay là thích ta? Để bọn họ yên tâm, còn để ta sốt ruột hay sao?"

Đôi mắt trong vắt của hắn phảng phất như có dòng sông soi chiếu ánh trăng chảy xuôi, giọng nói êm dịu mà ôn nhu, "Thân ở vị trí này, không thể kêu khổ cũng không thể kêu mệt, bằng không sẽ không thể khiến người dưới tin tưởng dựa vào... Cho nên, chỉ có thể nói thật với người mà thôi."

Ngữ Kỳ nhìn hắn nửa ngày, bất đắc dĩ duỗi tay sờ sờ mặt hắn, thầm nghĩ thực sự là tạo hóa khéo tay nhào nặn.

"Còn có chuyện gì không thể nói với người khác được?" Nàng nở nụ cười, "Hôm nay nói hết ra đi."

Hắn ngẩn người xong, cũng cười một cái, "Chuyện thì có rất nhiều... Kỳ thực ta không thích xem tình tượng trên trời, cũng không thích ngũ hành bát quái, chơi cò cũng không phải vì thích, mà là vì không có việc gì để làm... Còn nữa, rất muốn nếm thử xem mùi vị thứ rượu cấm kia như thế nào, muốn nhìn ngắm Giang Nam nước biếc hay đại mạc đầy cát vàng, muốn lúc trên mặt có nếp nhăn sẽ luôn có một người ở bên..." Hắn nói, giọng nói dần nhẹ xuống, cuối cùng nhìn thần sắc dần dần ngưng trọng của nàng, nở nụ cười, "Có phải là yêu cầu quá nhiều rồi không?"

"... Không phải." Trong lòng Ngũ Kỳ bất đắc dĩ thờ dài, nhưng khuôn mặt vẫn chậm rãi nở nụ cười, "Muốn uống rượu gì?"

Cơ Mộc Phong hơi sững sờ, nghiêng đầu suy nghĩ một hồi mới cười nói, "Rượu hoa lê."

Ngũ Kỳ ừ một tiếng tỏ vẻ đã hiểu, lại nhún nhún mày, "Sao ta lại cảm thấy như mình giống nữ yêu ma đang dụ dỗ thánh nhân sa đọa?"

"Ta không phải thánh nhân, người lại càng không phải yêu ma." Hắn hơi nở nụ cười, ôn nhu nhìn nàng, "Dù rằng, thánh nhân sa đọa không phải vì không chống cự nổi sự mê hoặc, mà là bởi vì thích yêu ma."

"Ngài một vừa hai phải thôi." Ngũ Kỳ sờ sờ đám da gà vừa nổi lên trên cánh tay, nghiêng người tròn mắt nhìn hắn một cái, "Nếu quả thật thích một người, thì sẽ không từ thủ đoạn để được ở cùng nàng, nhìn người để dàng bỏ cuộc như vậy, thì coi là gì? Nếu đã lợi dụng ta, thì hãy lợi dụng triệt để một chút, không nên bỏ dở nửa chừng, chỉ đổi lấy một Yến vương thì quả thực quá lỗ, giá trị của ta đối với hoàng huynh cũng không chỉ có một chút như thế."

Cơ Mộc Phong vốn chưa từng nghe thấy người nào nói chuyện như vậy, căn bản không phản ứng kịp, "Cái gì?"

"Ý của ta là, nếu như ta nguyện ý phối hợp với ngài cùng áp chế hoàng huynh mà nói... Không chỉ có thể bảo vệ cho cái mạng của Yến vương, mà chí ít cũng có thể lấy được một vị trí Phò mã."

Hắn đại khái còn chưa kịp lấy lại tinh thần, chỉ chần chờ hỏi, "Vị trí Phò mã? Cho ai?"

"Cho ai?" Ngũ Kỳ dờ khóc dờ cười, "Chẳng lẽ cho Yến vương hay sao?" Dứt lời nhìn hắn một cái, oán hận cúi đầu hờn lên môi hắn một cái, "Bây giờ mới nghĩ ra sao?"

Cơ Mộc Phong ngơ ngẩn nhìn nàng, đưa tay sờ lên khóe môi mình, sau đó... Bên tai nổi lên một màu hồng nhạt.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Nữ Phụ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 11 - Chương 113: Nam chủ là quốc sư đại nhân (10)

Ngũ Kỳ tìm cơ hội gọi Thi Mặc đến, thấp giọng phân phó nàng đi lấy bầu rượu hoa lê ngon nhất.

Thi Mặc cúi đầu lộ vẻ khó xử, vừa định mở miệng, đã bị ánh mắt uy hiếp của nàng ép xuống, lộp bộp cúi đầu, đáp một câu dạ.

Từ trước đến nay chỉ có nha đầu Thi Họa kia mới luôn để lộ dáng vẻ đơn thuần như thế, nhưng hiện tại người xưa nay vốn trầm ổn đáng tin như Thi Mặc cũng cúi đầu rụt vai, có thể thấy mệnh lệnh này của nàng thật sự có chút khó khăn. Trong ngoài Chu Lam các đều là người của Cơ Mộc Phong, một con ruồi muốn bay ra ngoài cũng khó, như vậy có thể thấy việc mang một bình rượu hoa lê về còn khó hơn lên trời.

Nhưng những ngày gần đây Ngũ Kỳ cũng đã nắm được đại khái tính cách của Bình Dương công chúa, dù biết việc này có chút khó khăn, nhưng vẫn thờ ơ vô vỏ cánh tay nàng ta, "Trước khi mặt trời lặn, nhớ đưa đến phòng ta."

Thi Mặc không nói gì, chỉ ngẩng đầu nhìn nàng một cái, vẫn không quên khuyên can, "Công chúa, lấy rượu giải sầu không phải kế sách lâu dài."

Ngũ Kỳ sững sờ, cười như không cười liếc nàng một cái, "Bỏ cung trông giống loại người vô dụng lắm sao?" Dứt lời cũng không giải thích, xoay người đi thẳng.

Một canh giờ sau, Thi Mặc không chỉ mang tới một bầu rượu lê hoa ngon nhất, mà còn đưa thêm một chiếc ly phi thủy, cuối cùng còn không quên khuyên can một câu, "Rượu này dễ say, công chúa chớ uống nhiều."

Ngũ Kỳ đương nhiên biết, cái tên rượu hoa lê này quả thật êm tai, nhưng nó lại cùng loại với rượu trắng, tác dụng phụ thật không nhỏ. Nàng tiếp nhận bầu rượu, nhún mày, "Lấy được từ đâu?"

Thi Mặc cẩn thận liếc nhìn nàng một cái, "Trong Chu Lam các thực sự không có loại rượu này, nên nô tỳ đành đi hỏi Mân Kỳ."

Thật sự làm khó nàng rồi, Ngũ Kỳ vỗ vỗ bả vai nàng ta, "Được rồi, cũng không phải chuyện gì cần phải tránh tai mắt ngài khác, có thể lấy được rượu từ chỗ tiêu tử đó cũng coi như là bản lĩnh của người rồi, lui xuống đi."

Ngũ Kỳ dùng ngón giữa và ngón áp út kẹp lấy bầu rượu, ngón cái và ngón trỏ nắm lấy chiếc ly phi thủy kia, giấu hai tay sau lưng bước vào phòng, cười tủm tỉm đứng trước giường, "Nhìn xem ta mang đến thứ tốt gì cho ngài đây?"

Cơ Mộc Phong nghe thấy giọng nàng liền chậm rãi xốc lên mí mắt, khóe môi ngậm cười nói, "Cái gì thế?"

Ngũ Kỳ nghiêng ngái ngồi xuống mép giường, lấy bầu rượu hoa lê từ sau lưng ra, cẩn thận nhìn thần sắc trên mặt hắn, nhũn mày nói, "Ngài cũng đoán được mà, nhìn một chút cũng không ngạc nhiên."

Hắn tốt tính cười cười, sóng nước trong đáy mắt gọn lén tẩn, giọng nói vẫn thấp và nhẹ, làm cho người ta có một loại cảm giác rất nhẹ nhàng, "Hôm qua ngài hỏi ta muốn uống rượu gì, hơn nửa mới vừa rồi cũng nghĩ được mùi rượu, nên mới đoán ra." Dừng một chút, hắn cong môi dưới, hơi mỉm cười nhìn nàng, "Ta tưởng người vốn không để ý đến những lời đó."

"Ít khi thấy ngài nói muốn dùng gì đó, ta sao có thể không thêm đề ý chứ." Ngũ Kỳ chậm rãi rót một ly rượu nhỏ, gương mặt nhìn sang, trêu đùa, "Đây là về mặt gì thế, chẳng lẽ bị ta làm cho cảm động rồi sao?"

Hắn khẽ cười nhẹ một tiếng, "Ừ." Dứt lời, hắn vươn tay cầm lấy bàn tay trái đang chấp nhất với bầu rượu của nàng, cười nói: "Từ nhỏ đến giờ, đây là lần đầu tiên nguyện vọng của ta được thực hiện."

Ngũ Kỳ từng người, "Cơ gia có quyền có thế, tuy rằng không thể sánh với hoàng thất nhưng chắc chắn phải hơn các thế gia vọng tộc khác, còn có thứ gì không thể cho ngài được?"

Hắn chậm rãi thu lại ý cười, rũ mắt xuống, "Cơ gia cho ta quyền thế và danh lợi, nhưng những thứ ta mong muốn lại đồng thời mất đi khi có được chúng."

Ngũ Kỳ im lặng một lát, đặt bầu rượu xuống, cầm lấy tay hắn, mỉm cười nhìn hắn, "Những thứ Cơ gia không thể cho ngài, ta có thể cho ngài. Vừa khéo, phò mã của công chúa Đại Ngụy ta chỉ có thể làm một Đô Úy hữu danh vô thực, cho dù ngài có muốn quyền thế danh lợi cũng khó."

Cơ Mộc Phong nghe vậy không nhịn được cười khẽ, "Đúng vậy, so với việc cầu trời cầu đất cầu quý thần, thì không bằng đi hỏi công chúa."

Ngũ Kỳ nghe ra ý giễu cợt trong lời nói của hắn, không khỏi nhướn mày tròng mắt nhìn hắn một cái, "Ta có ý tốt muốn an ủi ngài, vậy mà ngài lại cười nhạo ta?"

Đối phương hơi mỉm cười, nói gần nói xa, "Rượu hoa lê quả nhiên rất thơm."

"Ngài chắc chắn ta sẽ không tính toán với ngài có phải không?" Ngũ Kỳ oán hận liếc hắn một cái, nhưng vẫn đưa ly rượu ngọc trên tay phải cho hắn, "Vết thương của ngài còn chưa lành lại, nên chỉ có thể nhấp miệng một chút mà thôi."

Hắn cong cong môi, khuôn mặt thanh tú đẹp đẽ chảy xuôi ý vị bình thản ung dung, mắt phượng sâu thẳm yên lặng nhìn ly rượu ngọc còn đang tỏa ra mùi hương nhàn nhạt trên tay nàng, "Nếu còn tiếp tục như vậy, công chúa sẽ chiều hư ta mất... Hiện tại chỉ là một ly rượu hoa lê mà thôi, nếu là về sau ta càng ngày càng muốn nhiều thứ hơn, yêu cầu cũng càng ngày càng quá phận hơn... Thì phải làm sao bây giờ?"

Ngũ Kỳ nhét ly ngọc phi thúy vào tay hắn, cười tủm tỉm để sát vào hắn, "Với tính cách của ngài, ta cũng không tin ngài có thể quá phận đến đâu... Lại nói hoàng huynh chỉ có một mình ta là muội ruột thịt, ta muốn thứ gì mà hắn không cho được? Chỉ cần ngài không cảm thấy hứng thú với giang sơn thiên hạ này, còn lại ta đều có thể hỏi xin hoàng huynh." Dứt lời dương tay sờ sờ khuôn mặt tái nhợt của hắn, "Thật là, chút ân huệ nhỏ như vậy đã thu mua được ngài rồi, trước kia không biết ngài đã phải trải qua cuộc sống bi thảm cỡ nào nữa... Tính tình như vậy quả thật làm cho người khác không yên tâm, luôn cảm thấy một ngày nào đó sẽ bị kẻ khác dễ dàng bắt cóc."

Hắn xoay chuyển ly ngọc trong tay, ngón tay thon dài phảng phất như được điêu khắc ra từ băng tuyết dưới nền ngọc phi thúy có vẻ càng thêm trắng nõn. Ít phút trầm mặc qua đi, hắn ngẩng đầu nhìn nàng một cái.

Ngũ Kỳ bắt đầu đi nhìn nhìn hắn, lại cúi đầu liếc ly ngọc trong tay hắn một cái, "Mau uống đi, ta thật vất vả mới bảo Thi Mặc đưa vào được, nếu lát nữa Vệ Kiến vào đây nhìn thấy như vậy, hắn chắc chắn sẽ một kiếm đâm chết ta."

Hắn thấp giọng ừ một tiếng, ừm nhả nhấp nhẹ một ngụm, chỉ là có lẽ do chưa bao giờ uống rượu, một ngụm nhỏ như vậy còn chưa nuốt xuống đã bị sặc ho ra tiếng. Hắn là động đến vết thương còn chưa khép miệng, bàn tay cầm ly ngọc của hắn lập tức nắm chặt, đốt ngón tay dùng sức đến trắng bệch, chỉ là vẫn không ngăn được cơn ho khan.

Ngũ Kỳ trước kia cũng từng trúng vết thương đao kiếm, nên hoàn toàn có thể hiểu được cảm giác của hắn. Mỗi lần ho khan, vết thương chẳng khác nào lại đau thêm một lần, từng cơn đau đón bén nhọn ập tới, như thể vô số ngàn châm dày đặc, không chút lưu tình đâm vào miệng vết thương.

Chỉ trong một thời gian ngắn, vàng trán tròn bóng thanh tú của hắn đã thấm ra một tầng mồ hôi mỏng, cảm và môi đều mím chặt, dường như đang phải chịu đựng cơn đau lớn vô cùng.

Ngũ Kỳ vội đoạt lấy chén ngọc, một tay cầm chặt tay hắn, một tay nhẹ nhàng đặt sau lưng hắn vỗ vỗ, "Điều khí theo lời ta nào, hít vào —— thở ra —— hít vào —— thở ra ——, đứng rồi... Tốt hơn chưa?"

Hắn không cho nàng chút mặt mũi nào, lắc lắc đầu, giọng nói dường như vì quá đau đớn mà căng chặt lại, "Không ổn... Vết thương rất đau."

Bàn tay đang vỗ lưng hắn của Ngũ Kỳ tạm dừng một lát, sau đó nâng lên giúp hắn lau mồ hôi lạnh trên trán, giọng điệu bất giác mang ý xin lỗi, "Đều tại ta không tốt... Ta không nên cho ngài uống... Ta chỉ là cảm thấy đã có quá nhiều người nói ngài không nên làm gì, muốn ngài có thể thỉnh thoảng phóng túng một chút..."

Hắn vẫn đau đến mức mồ hôi trán, tựa đầu vào vai nàng, thấp giọng nở nụ cười, "Không phải tại người..." Hắn ho khan một cái, "Người không cần tự trách, là do ta... không biết uống rượu."

Ngũ Kỳ vội vàng ngăn hắn lại, "Thôi... Đừng nói nữa, tránh động đến vết thương." Dứt lời vội vã vuốt nhẹ lưng hắn, giúp hắn điều hòa lại hơi thở.

Một lúc sau, rốt cục hắn cũng chậm rãi bình thường trở lại, vô lực rời khỏi người nàng, mềm mại tựa vào gối.

Ngũ Kỳ lo lắng quan sát hắn, lại thấy vành mắt hắn không biết là do đau đớn hay vì say rượu mà hơi ửng hồng lên, ánh mắt ung dung thản nhiên từ trước đến nay cũng có chút mê ly, trong lòng không khỏi lộ bộ một tiếng.

Nàng sờ dĩ dám cho hấn uống, là bởi vì suy xét đến việc nồng độ cồn ở cổ đại không cao, hàm lượng cồn ít đến đáng thương, nếu chỉ nhấp một ngụm nhỏ mà nói, so với nước ngọt hiện đại hấn cũng không có gì khác biệt, nhưng không ngờ, Cơ Mộc Phong chẳng những hoàn toàn không biết uống rượu, mà dường như thể chất còn là "một ngụm đã say".

Nếu uống hết chỗ rượu đó, hấn say thật, vậy thì thảm rồi. Phần lớn người say rượu thường rất hay làm ầm ĩ, mà với tình trạng thân thể của hấn bây giờ nếu va chạm vài cái, miệng vết thương nhất định sẽ nứt ra, Ngũ Kỳ cảm thấy trong nháy mắt suy nghĩ đầu mình đã to ra gấp mấy lần.

Nàng muốn đi rót một chén trà cho hấn uống giải rượu, nhưng lại bị hấn nắm cổ tay kéo lại. Nàng không dám cứng đối cứng, chỉ có thể quay đầu lại, "Sao vậy?"

Hấn choáng váng cười một cái, nghiêng đầu nhìn nàng, ánh mắt vô tội, "Ta muốn ôm người một chút."

"..." Ngũ Kỳ trầm mặc trong chốc lát, bất đắc dĩ nói, "Không phải mới ôm xong sao?"

"Vết thương đau quá." Hấn nhìn chằm chằm vào mắt nàng không thôi, nhẹ nhàng nói, "...Không cảm thấy gì cả."

Ngũ Kỳ kiên nhẫn nhìn hấn, "Bây giờ thế nào? Không đau nữa sao?"

"Vẫn còn đau.."

"Được rồi...Ta phục ngài rồi." Ngũ Kỳ chịu thua xoa người về phía hấn, nửa quỳ trên giường vô cùng cẩn thận ôm lấy hấn một cái, "Như vậy đã được chưa?"

Hấn thừa cơ ôm lấy eo nàng không buông, trán đặt lên cổ nàng, cọ nhẹ một cái, giọng điệu trẻ con, "Không được...Để ta ôm một lát nữa."

Ngũ Kỳ bất đắc dĩ để mặc hấn ôm, thấp giọng tự thì thào, "Ngài đúng là rất hiểu bản thân mình...Mong muốn quả nhiên càng ngày càng nhiều hơn..."

Đối phương cười khế, xấu xa cọ cọ cổ nàng, hơi thở mơ hồ mang theo mùi rượu, "Là người đánh thức tâm ma của ta...Người thả nó ra, thì người phải có trách nhiệm...Cho nó ăn no."

"..." Ngũ Kỳ bất đắc dĩ di chuyển, chú ý không để vào vết thương của hấn, "Nói như ngài thật dễ dàng khiến cho người khác hiểu lầm... Quên đi, ta nói mấy lời này với một kẻ thần trí không rõ ràng làm gì chứ."

Vừa dứt lời, bàn tay đối phương đã buông eo nàng ra, bắt đầu nhẹ nhàng di chuyển lên trên, vuốt ve cổ nàng, gương mặt, đôi tai, mái tóc đen dài, một đường vuốt ve xoa nắn, không có chút quy luật nào.

Ngũ Kỳ chỉ có thể thảm máng cái miệng quạ đen của mình, nắm lấy hai tay hấn kéo xuống.

Đối phương lại không dừng lại theo ý nàng, mà nương theo cơn say tiếp tục quần lên, như một chú cún con rụt rè đến gần chủ nhân, mang theo tình cảm thân mật thuần khiết.

Ngũ Kỳ sợ động đến vết thương, không dám mạnh bạo với hấn, vô cùng kiên nhẫn một lần lại một lần kéo tay hấn ra.

Trong một khoảng khắc bị hấn kéo một cái, Ngũ Kỳ theo bản năng chống tay để giữ cho mình không bị ngã không ngờ lại lại chạm phải vết thương của hấn, năng sợ hãi vội dời tay, mắt lực chống nàng liền phịch một cái ngã xuống.

Nhưng chỉ hơi nhoáng lên một cái, nàng bỗng nhiên bị hấn túm lấy, Ngũ Kỳ theo bản năng muốn chống tay xuống mượn lực ổn định lại cơ thể, ai ngờ ần lung tung một cái lại chạm phải vết thương của hấn, làm nàng sợ tới mức lập tức dời tay, vì thế phịch một tiếng ngã xuống giường.

Lúc đầu, hấn đau đớn kêu một tiếng, sau đó lại nhin không được cười khế, nhân cơ hội xông lên, đôi tay ôm lấy eo nàng, áp mặt vào má nàng, thỏa mãn cọ cọ một cái.

Ngũ Kỳ:

"..."

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Nữ Phụ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 11 - Chương 114: Nam chủ là quốc sư đại nhân (11)

Ở chung với nhân vật mục tiêu lâu rồi, luôn không tránh khỏi việc sinh ra tình cảm. Đây là chuyện rất phổ biến, bọn họ vốn cũng không phải người thường, cách xử sự tuy không giống nhau, nhưng đều có chỗ đáng để kính nể.

Làm nhiệm vụ lâu rồi, cảm thấy mệt mỏi cô đơn cũng là chuyện bình thường. Nhưng lúc này nhận được cái ôm từ đối phương, kẻ sát da thịt vuốt ve không chỉ vì hoàn thành nhiệm vụ, thật ra chính Ngũ Kỳ cũng rất cần điều này, thậm chí còn cần hơn cả hấn nữa.

Lúc bị hấn kéo lên giường, Ngũ Kỳ đầu tiên cảm thấy vừa tức giận vừa buồn cười, sau đó thấy hấn dần dần yên tĩnh lại, hàng mi dài như cánh bướm bình yên rũ xuống, nàng không hiểu vì sao bỗng nhiên cảm thấy cực kỳ mệt mỏi, sự cô đơn ngày thường bị chôn sâu dưới đáy lòng đột nhiên trút xuống, không thể kiềm chế

được.

Bên tai là tiếng thờ yếu ớt mà bình thản, cách một lớp vải mỏng manh là cơ thể ấm áp của hắn. Ngừ Kỳ trầm mặc một lát, cuối cùng vẫn không nhin nổi nghiêng người, chủ động dựa vào ngực hắn, mở rộng hai tay vòng lấy eo hắn, nhẹ nhàng áp mặt mình vào xương quai xanh của hắn.

Cơ Mộc Phong trời sinh có một loại khí chất bình thản, bên cạnh hắn luôn là một bầu không khí trầm tĩnh, cho dù hắn không nói một lời, cũng có thể khiến trái tim người khác dần dần lắng xuống, bình tĩnh lại.

Chẳng qua dường như hành động của nàng đã đánh thức người vốn sắp đi vào giấc ngủ kia, hắn mơ mơ màng màng cúi đầu in lên trán nàng một nụ hôn lạnh lẽo mà mềm mại.

Ngừ Kỳ cười thầm một tiếng, vừa định nhắm mắt lại thì bỗng phát hiện ra đối phương không hề có ý định đắp chăn bông ôm ấp đơn thuần, và nụ hôn lên trán kia cũng không phải kết thúc, mà là khởi đầu.

"Miệng vết thương của ngài còn chưa khép lại... Ừm ——" lời khuyên chưa ra khỏi miệng đã bị đôi môi còn mang theo mùi rượu của đối phương lấp chặt lại, khiến Ngừ Kỳ trợn trừng mắt.

Khoảng cách cực gần khiến nàng có thể quan sát đối phương một cách rõ ràng, đuôi mắt hắn nhuộm một vệt ửng hồng, vẻ mặt say sưa, đáng vẻ không được tỉnh táo cho lắm. Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, chỉ sợ không ai dám tin vị quốc sư đại nhân vốn toàn thân đều bị bao phủ bởi hơi thở cấm dục, thanh lãnh ôn nhả sẽ không đầu không đuôi mà duỗi đầu lưỡi vào miệng nàng như vậy.

Dưới kỹ thuật hôn kém cỏi như vậy, Ngừ Kỳ không những không cảm thấy tức giận vì bị "cưỡng hôn", mà còn có một loại cảm giác ưu việt của đại tông sư tiêu chuẩn đã tôi luyện kỹ thuật hôn đến độ hoàn hảo đứng trên đỉnh núi cúi đầu nhìn tay mơ dưới chân núi mà cười.

Hắn giống như một con chó nhỏ hành động hoàn toàn bằng bản năng, không có kết cấu nhưng vẫn cố gắng định dùng phương thức này để cách nàng gần thêm một chút.

Hoàn toàn không cần đẩy hắn ra, theo tình trạng hiện tại của hắn mà nói, đây đã là hành động mạnh nhất mà hắn có thể làm được lúc này. Ngừ Kỳ mỉm cười nhìn hắn, chờ hắn thối lui vì động đến vết thương.

Nhưng tuy rằng kết quả giống hệt dự đoán của nàng, nhưng quá trình lại có chút khác biệt.

Chẳng qua chỉ trong chốc lát, Ngừ Kỳ – "người bị hôn" vẫn khí định thần nhàn nằm nghiêng bất động như cũ, đuôi mắt nhiễm ý cười như có như không, còn "người cưỡng hôn" lại từ xương quai xanh đến tai đều nhuộm một màu hồng nhạt, có chút không thờ nổi.

Ngồi trên xe lăn thời gian dài, khiến cơ bắp và tim phổi đều không có được sự rèn luyện cần thiết, rất nhanh hắn đã ngừng lại vì hụt hơi, vô lực dựa cằm vào vai nàng, cổ hết sức thờ hờn hên một cách khó khăn..

Ngừ Kỳ thấy đáng vẻ này của hắn, suýt nữa cười ra tiếng, không có ý tốt thò lại gần, cổ ý thổi hơi nóng bên tai hắn, "Thế lực đại nhân vô dụng như thế, tương lai phải làm thế nào cho phải đây?"

Vừa dứt lời, chính nàng cũng không khống chế được mà tưởng tượng ra cảnh mình mặc đồ cưới vào ngày đại hôn với hắn, quần áo hai người còn chưa cởi hết hắn đã thờ hồng học đồ mặt tự trách áy náy nói "Công chúa, thần không được", không khỏi xùy một tiếng bật cười.

Đáng vẻ khéo léo ngày thường của hắn nay đã bị cơn chiếm lĩnh, hơi mờ mịt nhìn về phía nàng, mắt đen ướt dầm dề mềm mại mà ôn hòa, khuôn ngực đơn bạc vì thờ dốc mà hơi phập phồng.

Ngừ Kỳ thật sự không nhin nổi, thừa dịp hắn say rượu thần trí không rõ, vươn tay nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc đen dài mềm mại kia của hắn một phen, cảm giác lạnh lẽo mượt mà như tơ lụa thượng đẳng, khiến người ta yêu thích không nỡ buông tay.

Nàng không khỏi cười cười, lúc này mới chậm rãi chống thân mình bò dậy khỏi chiếc giường, cảm giác mệt mỏi không thể hiểu nổi vừa rồi bỗng trở thành hư không, mi mắt đều mang theo ý cười.

...

Cây bích đào ngoài cửa sổ đã yên lặng nở rộ đầy kiều diễm, thời gian mấy ngày rất nhanh đã vội vàng héo tàn rồi biến mất.

Tuy rằng sớm đã có sự chuẩn bị về tâm lý, nhưng khi vị hoàng huynh anh minh thần võ kia của công chúa Bình Dương phái người tới bao vây trong ngoài Thanh Ngọc sơn trang, Ngừ Kỳ vẫn không tránh khỏi sửng sốt.

Thi Họa bỏ đi đáng vẻ khiêm tốn thường ngày, một lần nữa khôi phục khí thế kiều ngạo khi vừa tới sơn trang, Thi Mặc tuy vẫn là vẻ mặt trầm ổn, nhưng khoe môi cũng cong lên mỉm cười nhàn nhạt. Trái lại là những thuộc hạ của Cơ Mộc Phong, nét mặt bọn họ đều lộ vẻ lo lắng âm trầm.

Trong mắt bá tánh, Yến Vương – kẻ có ý đồ phản nghịch vẫn đang bị giam trong thiên lao, nhưng trên thực tế lại là một tù nhân khác thay thế hắn, còn Yến Vương thật thì bị đưa tới Thanh Ngọc sơn trang, áp giải đến trước mặt Cơ Mộc Phong.

Ngoài dự kiến của Ngừ Kỳ, lúc hai người bọn họ gặp nhau cũng không hề giả vờ ôm nhau cái nào, thậm chí một ánh mắt nhìn nhau cũng không có. Cơ Mộc Phong vẫn luôn ngồi trên xe lăn, ôm lấy vết thương chưa lành đưa lưng về phía hắn, lạnh giọng phản phó vài câu, sai người đưa tới y phục bình dân nhằm tránh tai mắt kẻ khác cho hắn thay, rồi để Mân Kỳ dẫn hắn rời đi từ mật đạo.

Từ đầu đến cuối, hai người đều không hề nói với nhau câu nào.

Chỉ là trước khi Yến Vương theo Mân Kỳ rời đi, hắn quay đầu lại nhìn Cơ Mộc Phong một cái, thấp giọng nói một câu cảm ơn.

Sau nửa canh giờ, thánh chỉ được ban xuống, đại ý là Cơ Mộc Phong "bệnh chết", vị trí quốc sư sẽ do con thừa tự nhận nuôi dưới gối hần – Cơ Từ Khiêm kế thừa.

Lúc lão thái giám tuyên đọc thánh chỉ, Cơ Mộc Phong cũng ở đây, Ngử Kỳ không khỏi quay đầu nhìn sắc mặt hần, nhưng lại thấy trên khuôn mặt ấy vẫn là thần sắc thông dong thần nhiên, không có một chút cảm xúc dao động nào, trái lại bất giác ánh mắt lo lắng của nàng, hần còn đáp trả một nụ cười mỉm nhàn nhạt.

Cơ Từ Khiêm vẫn chỉ là một thiếu niên choai choai mặt mày thanh tú mà thôi, sau khi quỳ xuống tiếp chỉ liền lập tức bị người của hoàng đế mang ra ngoài, chỉ trong chốc lát trong phòng trừ Ngử Kỳ và Cơ Mộc Phong ra, còn lại chính là người của hoàng đế.

Lúc này lão thái giám không dong dài lằng nhằng tuyên đọc thánh chỉ nữa, mà chỉ lạnh lùng nói, "Ba thuốc lựa trắng hay rượu độc, người có thể chọn một."

Đến lúc này rồi, trên khuôn mặt đẹp đẽ nho nhã dịu dàng của Cơ Mộc Phong vẫn là vẻ thông dong ưu nhã, hần nhàn nhạt cong môi, thậm chí còn ôn hòa nói, "Bệ hạ nhân từ." Dứt lời duỗi tay lấy chén rượu bạch ngọc từ tay tiểu thái giám đứng bên, không nhanh không chậm đưa lên môi.

Ngử Kỳ lập tức nhanh tay lẹ mắt đoạt lấy ly rượu độc trong tay hần, ném xuống đất, sau đó hung tợn trừng mắt nhìn Cơ Mộc Phong một cái, lạnh giọng nói với lão thái giám kia, "Hần sẽ không chọn cái nào hết." Dứt lời bỗng dưng rút ra một thanh chủy thủ từ tay áo, kề lên cổ mình, ánh mắt lạnh băng nhìn quanh một vòng, "Bôn cung muốn hần sống, các người nếu dám động đến hần dù chỉ một chút, thì cứ chờ mang thi thể của bôn cung hồi cung phục mệnh đi."

Lời này vừa ra, căn phòng lập tức yên tĩnh lại, lấy lão thái giám cầm đầu, đám người của hoàng đế đều là vẻ mặt kinh ngạc không dám tin. Cơ Mộc Phong sững sốt, nhưng cũng cười ngâm ngâm đón ánh mắt nàng, đôi mắt bình thản mà ôn nhu.

...

Hết thời gian một nén nhang, lão thái giám rút cuộc cũng từ bỏ, đôi mắt vẫn đục giả nua bất đắc dĩ tỏ vẻ."Bà nội à ngài sao có thể lẫn lộn như vậy được". Cuối cùng, hần vươn thẳng lưng nghiêm mặt nhìn Ngử Kỳ, khuôn mặt đầy nếp nhăn hiện lên một nụ cười lấy lòng, nói việc này hần không làm chủ được, muốn nàng đi gặp "một người".

Ngử Kỳ lúc ấy nghe vậy đáy lòng trầm xuống, bỗng nhiên trực giác nói cho nàng, có lẽ vị hoàng huynh kia cũng tới.

Hơi ngừng lại một lát, nàng nhìn Cơ Mộc Phong liếc mắt một cái, đề thấp giọng nói bên tai hần, "Ta lập tức quay lại. Nếu người của lão thái giám này muốn muốn nhân lúc ta không ở đây mà xuống tay, thì bảo Vệ Kiến ngăn bọn họ lại, đừng ngốc nghếch để bị bắt nạt."

Vừa dứt lời, hần đã thấp giọng nở nụ cười, Ngử Kỳ không thể hiểu nổi liếc nhìn hần một cái, "Cười cái gì?"

Cơ Mộc Phong cong môi nhìn nàng, nhẹ nhàng nói, "Không có, chỉ là cảm thấy công chúa hôm nay mùi phấn phong thái, rất có phong phạm của nữ thổ phi."

Lại bị giễu cợt lần nữa, Ngử Kỳ sớm đã thấy nhiều không trách, chỉ không đau không ngứa mà trừng mắt nhìn hần một cái, "Chờ ta trở về rồi thu thập ngài." Dứt lời xoay người đi theo lão thái giám đi ra ngoài.

Chỉ là còn chưa đi được vài bước, nàng đã không cam lòng đứng lại, đột nhiên quay đầu, không có ý tốt nhìn hần cười tủm tỉm nói, "Nếu bôn cung là nữ thổ phi, vậy chắc đại nhân ngài chính là vị thư sinh mặt trắng bị bắt lên núi làm áp trại tướng công kia rồi."

Khác với vừa rồi hai người thấp giọng thì thầm với nhau, lời này nàng quang minh chính đại nói ra, mọi người ở đây đều nghe được vào tai, Cơ đại nhân từ trước đến nay da mặt mỏng như tờ giấy lập tức cúi đầu xuống, khuôn mặt vốn còn tái nhợt lập tức đỏ bừng lên, từ cổ thẳng tắp hồng tới lỗ tai, như một con tôm lớn vừa bị nấu chín.

Ngử Kỳ cảm thấy mỹ mãn, nhưng cảm lão thái giám lại sắp rút xuống rồi.

...

Lão thái giám kia dẫn nàng ra khỏi son trang, đưa nàng đến trước mặt một chiếc xe ngựa thoạt nhìn cực kỳ điệu, xóc lên màn xe màu vàng sáng mời nàng vào.

Ngử Kỳ nhắm mắt, hít sâu một hơi, lúc mở mắt ra, trên mặt đã là biểu cảm Cơ Mộc Phong vẫn thường sử dụng hàng ngày.

Đối phương là vua một nước, là sự tồn tại đứng trên vạn người, muốn đánh bậy đánh bạ liều lĩnh với hần để cứu Cơ Mộc Phong một mạng thì quả thực chính là trò cười. Mà nếu cứng rắn không được, nàng chỉ có thể mềm xuống, lợi dụng tình huynh muội giữa công chúa Bình Dương với hoàng đế, để đạt được mục đích của chính mình.

Lên xe dưới sự trợ giúp của tiểu thái giám, Ngử Kỳ cúi người bước vào thùng xe, đến việc người ngồi trong xe béo hay gầy, tròn hay bẹp cũng không thấy rõ, chỉ trung lên cái loại ngữ điệu mơ hồ mang vẻ vô tội khổ sở lấp lấp này mà gọi một tiếng "Hoàng huynh".

Bàn tay đang bưng chén trà của Hoàng đế bệ hạ anh minh thần võ run lên một cái, ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn lại, thấy hoàng muội xưa nay vốn ương ngạnh lúc này vẻ mặt lại giống như một con chó nhỏ bị bỏ rơi tội nghiệp nhìn mình.

Ngử Kỳ không quan tâm hần có kinh ngạc hay không, chỉ trực tiếp tiến lên một bước ngồi xổm xuống trước đầu gối hần, to gan túm chặt tay áo hần, ngẩng mặt lên mềm giọng nói, "Hoàng huynh, Cơ đại nhân hần chỉ là nhất thời hồ đồ, thả cho hần một con ngựa được không?"

Hoàng đế hơi sững sốt, tiện đà có chút dờ khóc dờ cười. Đã bao nhiêu năm rồi, hoàng muội chưa từng làm nũng với mình như vậy, mặc dù lần trước nàng muốn gả cho Cố Tương, cũng chỉ dùng thủ đoạn một khóc hai nháo ba thất cổ. Nhưng có ai ngờ được hôm nay vì một kẻ cầm tù mình, nàng lại có thể buông khí thế kiêu ngạo, ăn nói khép nép cầu xin hần như vậy.

Trong khoảng thời gian ngắn, hoàng đế thân là huynh trưởng có chút ghen tị, hần lạnh lùng hất tay nàng ra, đặt chung trà trong tay sang một bên, "Nhất thời hồ đồ? Hần dám dùng muội để uy hiếp trẫm, đây là to gan lớn mật, chứ không phải nhất thời hồ đồ." Dứt lời lạnh lùng nhìn về phía nàng, vốn tưởng rằng chờ đợi mình sẽ là

sự phản bác gay gắt, nhưng không ngờ lại thấy nàng vẫn ngồi xồm dưới chân mình, cúi đầu che lại mu bàn tay không nói lời nào.

Hoàng đế kinh ngạc nhướn mày, duỗi tay kéo tay nàng, đưa tới trước mặt, chỉ thấy mu bàn tay mềm mại kia hơi đỏ lên một chút, "Sao lại bị như vậy?"

Nếu Cơ Mộc Phong ở đây, chắc chắn sẽ cảm thấy hắn có một đồ đệ rất có thiên phú. Lúc này Ngừ Kỳ cúi đầu, hàng mi đen nhánh lẳng lẳng rũ xuống, giọng nói đè tới mức thấp thấp, đáng vẻ ngậm chịu thiệt này, thật sự là rất có phong phạm của hắn, "Vừa rồi lúc hoàng huynh hất tay ra, bị đụng vào vách xe." Dứt lời nhẹ nhàng quay mặt đi, tiếp tục không nói lời nào.

Thân là ca ca lại khiến tay muội muội bị đau đến mức đỏ lên, thật sự có hơi ý lớn hiệp nhỏ. Hoàng đế xấu hổ nhìn nàng, nhưng cũng không thể kéo xuống mặt mũi đi xin lỗi, đành phải khô khan hỏi, "Không sao chứ?"

Ngừ Kỳ lúc này đã bị Cơ Mộc Phong nhập vào, phát huy kỹ thuật diễn vốn đã tuyệt hảo đến độ vô cùng nhuần nhuyễn, "... Có." Nàng chậm rãi thu tay lại, đôi mắt lẳng lẳng rũ xuống, giọng nói cũng nhỏ lại, "... Mu bàn tay rất đau."

Một lát trầm mặc qua đi, hoàng đế đã hoàn toàn quên mất việc truy cứu Cơ Mộc Phong:

"... Để trầm sai người lấy chút thuốc đến nhé?"

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 11 - Chương 115: Nam chủ là quốc sư đại nhân (12 - End)

Trải qua sự nỗ lực gần như đột phá giới hạn cuối cùng của mình, cuối cùng Ngừ Kỳ cũng thành công xin xỏ được hoàng đế bệ hạ, khiến hắn bắt Cơ Mộc Phong về hoàng cung rồi mới xử lý.

Qua chuyện này, cũng đủ để chứng minh một chân lý: Người đề tiện coi sự đề tiện của mình như một tờ giấy thông hành, chỉ cần mặt đủ dày, trên đời này không có việc gì không làm được.

Chẳng qua dù thế nào, vị hoàng huynh vẫn luôn cố gắng nén giận trước mặt hoàng muội, khi nhìn thấy Cơ Mộc Phong cũng phải lập tức nổi giận. Hắn không thể sai người trói hai tay hắn lại cho ngựa kéo lê về hoàng cung ngay tại chỗ. Nếu trên đường rải nhiều đinh sắt đá vụn thì càng hay, có thể trực tiếp đâm chết kẻ dám can đảm uy hiếp hắn, giam lỏng Bình Dương, để tên Yên vương khốn nạn kia chạy mất.

Nhưng trên đời này làm gì có chuyện mọi thứ đều được như ý, dù là bậc đế vương, nhưng cũng có những việc không thể làm được.

Mà nguyên nhân ở đây, lại nằm trên người vị hoàng muội đang ngồi trong xe ôm bụng kêu đau kia của hắn.

Nửa canh giờ trước, hắn vừa cứng rắn ra lệnh mang tên tội thần Cơ Mộc Phong đến thì đột nhiên hoàng muội bắt đầu ôm bụng lăn lộn kêu đau.

"Kính nguyệt tới à?"

Ngừ Kỳ cau mày lắc đầu, giọng rất thấp, nghe cực kỳ suy yếu, "... Vừa trúng gió, dạ dày đau quá."

Hoàng đế nhíu mày, bán tín bán nghi, "Thật sao?"

"Nếu ngay cả hoàng huynh cũng không tin ta, Bình Dương sống trên đời này còn có ý nghĩa gì nữa?" Ngừ Kỳ quay mặt sang hướng khác, tỏ vẻ "Ta rất khó chịu, hoàng huynh không cần ta".

Dù nhìn ra trong này có chuyện mờ ám, nhưng hoàng đế cũng không thể không lựa chọn tin tưởng, hắn thở dài một tiếng, hạ giọng, "Lần này xuất cung có hơi vội vàng, không dẫn theo thái y đi cùng, muội qua đây, hoàng huynh xoa cho."

Ngừ Kỳ ngăn người, dù dùng cách này, nhưng nàng cũng không ngờ hiệu quả lại tốt như vậy... Trong thời gian ngắn, nàng chỉ có thể nghĩ đến việc dùng loại phương pháp vụng về như vậy. Nguyên nhân đối phương chấp nhận chuyện này, thật ra không phải vì hoàng đế không nhìn ra mục đích của nàng, mà chẳng qua chỉ là không nỗ lực mà thôi.

Ngay người trong giây lát, nàng nhanh chóng bình tĩnh lại, chậm rãi nhích người đến gần hoàng đế, buông hai bàn tay đang che bụng ra.

Một bàn tay dày rộng ấm áp đặt lên bụng nàng, dịu dàng mà có lực nhẹ nhàng xoa bóp.

Ngừ Kỳ lay lay tay hắn, cố nén ngượng ngùng và chột dạ, bỏ qua mặt mũi nhẹ giọng gọi "Hoàng huynh"

"Sao?"

"Muội rất khó chịu."

"... Trăm biết"

"Nếu như vì hoàng huynh mà Cơ đại nhân chưa hồi cung đã gặp phải bất trắc, thì Bình Dương nhất định sẽ rất khó chịu, còn khó chịu hơn cả cơn đau dạ dày bây

giờ."

"Ừ, trăm biết"

Có thể hẳn biết hết, nhưng vẫn sẽ lựa chọn thỏa hiệp. Giống như đứa bé đánh nhau với cha mẹ, cha mẹ dù thông minh mạnh mẽ hơn con bao nhiêu lần, nhưng cuối người chịu thua vẫn là họ. Không phải vì không thắng được, mà là bởi vì không đành lòng thắng.

"... Hoàng huynh?"

"Còn có chuyện gì?"

Ngũ Kỳ trầm mặc một lát, tựa trán vào ngực hẳn nhẹ giọng nói, "Xin lỗi, còn nữa... Cảm ơn huynh."

Hoàng đế hơi sững sờ, hàng lông mày đang nhúu bỗng giãn ra, đưa tay gõ trán nàng một cái, "Quý nha đầu."

Cuối cùng, Cơ Mộc Phong không những không bị trời tay lên xe ngựa kéo lê về hoàng cung, mà còn thư thái nằm trong cỗ xe rộng rãi thoáng mát vốn là đồ hoàng đế chuẩn bị cho công chúa Bình Dương, bình an lên đường vào cung.

Thế nhưng... Sự nhân từ của Đế vương chỉ dừng lại ở đây.

Vừa vào hoàng cung, hoàng đế đã sai người dọn ra một chỗ trống ở thiên điện, sau đó lập tức sắp xếp Cơ Mộc Phong vào ở. Hẳn lệnh cho trọng binh canh gác nghiêm ngặt, không cho bất kỳ ai đến thăm. Có thể nói là biến tướng giam lỏng.

Lần này dù Ngũ Kỳ giả bệnh cầu xin thế nào cũng không được.

Nhưng vẫn là câu nói kia, người đề tiện coi đề tiện là giấy thông hành cho mình.

Sau khi tuyệt thực ba ngày, Ngũ Kỳ rốt cục cũng chờ được hoàng đế tức giận đuổi đến cửa.

"Người làm vậy là muốn chống đối lại trăm có phải không? Hay người đang thị uy?" Hoàng đế dường như vừa thiết triều về còn chưa kịp thay y phục đã vội vã chạy tới.

Ngũ Kỳ nghe vậy cũng không ngẩng đầu, chỉ là hơi mấp máy đôi môi khô nứt, thần sắc tái nhợt, "Bình Dương chỉ cầu xin hoàng huynh một cơ hội... cơ hội có thể ở bên người mình thích cả đời."

Hoàng đế trầm mặc nhìn nàng một lát, "... Hẳn thì có gì tốt? Bị tàn phế cũng thôi đi, nhưng để đạt được mục đích hẳn không tiếc lợi dụng người... Đàn ông tốt trong thiên hạ này nhiều như vậy, có ai không mạnh hơn hẳn?"

Ngũ Kỳ suy yếu cười một cái, "Thừa tướng phu nhân cũng có gì hay đâu? Dù bỏ qua gia thế hèn mọn thì nàng ta cũng đã tái giá làm vợ người khác rồi, hà có gì hoàng huynh vẫn cứ thích nàng?"

"Nói bậy!"

"Bình Dương có nói bậy hay không, hoàng huynh hẳn là rõ ràng nhất." Không gì sánh bằng độ chính xác của tư liệu trong đầu nàng. Ngũ Kỳ phần khích mòi phần châm rầy nói, "Thích một người vốn không cần lý do. Loại cảm giác đau khổ, cầu mà không được đó, hoàng huynh cũng từng trải qua, không lẽ huynh nhẫn tâm để Bình Dương phải chịu đựng một lần?... Đời này, người Bình Dương thích nhất là Cơ đại nhân, nhưng người thân thiết nhất lại là hoàng huynh... Mà việc Bình Dương trăm triệu lần không muốn nhìn thấy nhất chính là chứng kiến người gần gũi nhất cố gắng tách mình ra khỏi người mình thích nhất, đối với Bình Dương điều đó tàn nhẫn hơn gấp bội phần."

Lời nói vừa kết thúc, nhưng chờ đón nó lại là một khoảng không im lặng.

Hoàng đế yên lặng nhìn chằm chằm vào nàng một hồi lâu, nhắm mắt, nhẫn nhịn nói, "... Nếu trăm vẫn không đồng ý, người sẽ còn tiếp tục tuyệt thực?"

Tuy rằng giọng hoàng đế vẫn lạnh lùng, không chút khách khí, thế nhưng Ngũ Kỳ đã nhanh chóng nhận ra, đối phương hỏi như vậy, là dấu hiệu thỏa hiệp.

"Đúng vậy."

Hoàng đế gạt đầu, phát tay áo rồi đi.

Ngũ Kỳ nhìn bóng lưng hoàng đế bệ hạ rời đi, chậm rãi mỉm cười.

Người của hoàng thất hình như đều mang thuộc tính ngạo kiều, công chúa Bình Dương muốn đối tốt với người khác cũng phải giả bộ hung dữ, còn vị bệ hạ này rõ ràng đã mềm lòng nhưng vẫn làm ra vẻ lạnh lùng cứng rắn... Đúng là không thẳng thắn đến cực điểm.

Ngũ Kỳ nghi ngại dường sức một lát, rồi mới để Thi Mặc đỡ xuống giường, đến cung điện nơi Cơ Mộc Phong bị giam lỏng.

Đôi bụng suốt ba ngày, lăn lộn bản thân thành dáng vẻ quỷ quái này, chẳng qua cũng chỉ để lấy thêm chút ấn tượng tốt và lòng đồng tình từ Cơ Mộc Phong mà thôi, quả là có lỗi với chính mình.

...

Hoàng đế lúc đó tuy phát tay áo bỏ đi, nhưng cũng đã cắt giảm một nửa số người canh giữ Cơ Mộc Phong, chỉ để lại bốn năm người trông coi cửa điện. Cho nên dù Ngũ Kỳ có vào thăm cũng không bị cản trở.

Trong thiên điện nồng nặc mùi thuốc, một tiếng ho khan vang vọng trong cung điện trống rỗng, chẳng hiểu sao lại khiến người khác cảm thấy có chút cô đơn.

Buồng tay Thi Mặc ra, Ngũ Kỳ tự mình đi vào phòng trong.

Trong bóng tối ẩm ướt, chỉ có mấy ngọn nến đang im lặng cháy, tiếng ho khan đè nén lúc này càng rõ ràng hơn.

Cơ Mộc Phong tựa nửa người trên giường đắp chăn gấm thật dày, hần đang cúi đầu, vừa nhẹ giọng ho khan vừa nuốt từng ngụm nước thuốc đen đặc.

Dường như nghe thấy tiếng động, động tác của hần ngừng lại, chậm rãi ngược mắt lên, không dám tin nhìn qua.

Ngũ Kỳ đỡ tường, nở nụ cười suy yếu mà rực rỡ với hần, "Ta đã nói sẽ trở lại rồi không phải sao... Vì sao chàng lại kinh ngạc như vậy?"

Lúc này đây, đối phương không tiếp tục mỉm cười nữa, mà hiếm khi chăm chú nhíu mày, giọng nói phảng phất lo âu, "Sắc mặt nàng thật không tốt... Sao lại trở thành như vậy?"

Đôi bụng tròn ba ngày, lượng đường trong cơ thể tiêu hao rất nhiều, chỉ cần động tác hơi mạnh một chút là sẽ cảm thấy choáng váng, Ngũ Kỳ chỉ có thể chậm rãi tiến lại gần, ngồi xuống mép giường xong mới có sức mở miệng cười, "Hoàng huynh muốn gả ta cho người khác."

Hần nghe vậy, nở nụ cười hơi gượng gạo nói, "Ta đã đoán được từ lâu, dựa theo tính tình của thánh thượng, giữ lại cho ta một mạng đã là sự nhượng bộ lớn, không có khả năng gả nàng cho ta." Dừng một chút, hần vừa sừng sốt, phảng phất mới hiểu được cái gì giống nhau, "Vậy là nàng..."

Ngũ Kỳ nở nụ cười một chút, cầm tay hần, "Ta không hề muốn... dùng tuyệt thực uy hiếp hoàng huynh." Dứt lời thở dài một tiếng, "Tuy rằng ta không phải là một muội muội tốt, nhưng ta lại có một vị ca ca thật tốt."

Cơ Mộc Phong yên lặng nhìn nàng, một hồi lâu định nói, rồi lại ngưng lại không biết phải nói gì, chỉ chậm rãi giơ tay lên, một lần lại một lần vuốt gương mặt tái nhợt của nàng, nhẹ nhàng chạm vào đôi môi nhợt nhạt nứt nẻ, cùng với hai lúm đồng tiền trên gò má, cuối cùng chạm lên mái tóc nàng thì ngưng lại. Hần khẽ thở dài một tiếng, "Sao nàng lại có thể bướng bỉnh như thế..."

Ngũ Kỳ giơ tay lên, cảm ngược ở tay hần, chậm rãi mở ra từng ngón tay và nắm lấy tay hần, "Nếu như ta không bướng bỉnh một chút, có phải chàng sẽ từ bỏ ta?"

Hần mỉm cười, chỉ là trên gương mặt nhỏ nhả tuần tú kia lần đầu xuất hiện vẻ thê lương "Kỳ thực, từ bỏ đối với nàng mới là sự lựa chọn tốt nhất... Nàng không cần phải tiếp tục cùng với tên phế nhân như ta đến hết quãng đời còn lại..."

Ngũ Kỳ quay đầu đi, cố ý nói, "Sao ta lại thấy phía dưới có con chuột?"

Cơ Mộc Phong đang nói, đột nhiên bị nàng cắt đứt, sững sờ một chút, mới chậm rãi quay đầu nhìn lại, "Đâu —— Ừm"

Thừa dịp hần quay đầu, Ngũ Kỳ giơ tay ôm mặt của hần, nhẹ hôn hần môi mỏng, ngăn chặn câu hỏi của hần.

Sau một lát, nàng chậm rãi buông ra, khẽ mỉm cười nói, "Phải bật miệng như vậy mới chịu nghe lời sao... Ta mất nhiều tâm lực mới thuyết phục được hoàng huynh chàng có biết không. Tình lớn như vậy, chàng phải dùng thân của chàng báo đáp mới tính đủ."

Phải mất hồi lâu Cơ Mộc Phong mới hoàn hồn, tai hần hơi đỏ, nhìn nàng với vẻ dờ khóc dờ cười.

Ngũ Kỳ lại không hề ngưng ngừng, thoải mái dựa má lên đùi hần, liên tục căn nhắc nhẹ giọng nói, "Khoảng thời gian tới, hoàng huynh có thể sẽ tùy tiện cho chàng một thân phận, sau đó tùy ý cử hành hôn lễ của chúng ta... Ta ở Bình Dương quận có một mảnh đất phong, thích hợp dưỡng bệnh hơn là đất kinh thành..."

Hần hơi sững sờ, chậm rãi đưa tay vuốt mái tóc dài đen mượt của nàng.

Ngũ Kỳ nở nụ cười một chút, vẫn nằm trên đùi hần nói, "Chàng không cần nhìn sao xem ngũ hành bát quái, cũng không cần tìm thêm người chơi cờ... Chờ thân thể chàng đỡ, chúng ta sẽ cùng nhau xem cả thành Giang Nam, nhìn cát vàng khắp đại mạc... Yên tâm, vài thập niên sau, mặt của người tràn đầy nếp nhăn, khi đó ta cũng sẽ vẫn ở bên cạnh chàng..."

Căn phòng kỳ thực có chút âm lạnh, thế nhưng chẳng biết tại sao, trong tim của hần bắt đầu cảm thấy ấm áp, dần dần lan toả đến toàn thân, sau đó hần nghe được chính mình hơi lộ ra khô khốc thanh âm, "... Được."

"Chỉ có một chữ được?" Ngũ Kỳ khẽ cười một tiếng, "Đúng là hết đồ ngon ngọt thì biến thành đầu gỗ, chịu không nổi chàng... Nhưng mà đừng có uống rượu nữa đấy, lần trước mới uống có một ngụm thôi mà đã say như thế rồi... Ừm"

Cơ Mộc Phong đúng là một đồ đệ có thiên phú cao, môi hần bao trùm toàn bộ lời tiếp theo nàng định nói, chỉ còn lại là một căn phòng tối ngập tràn tình cảm ấm áp.

.....

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 12 - Chương 116: Công lược nam phụ ảnh vệ (1)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chờ lâu quá nên tui quyết định thử edit coi sao ~ ~!!!

Đây là một gian tiểu thư khuê phòng, trong nhà bài trí phức tạp, cao nhã, kia thú đầu lư hương an tĩnh mà chậm, sâu kín mà phun lượn lò khói nhẹ. Giờ đang là tiết hạ oi bức, nhưng mà gian này phòng ngủ lại đóng chặt cửa sổ, Khí nóng không thể thoát ra, gió lạnh thấu chẳng thể tiến vào, buồn đến người thực phát ngốc.

Ngũ Kỳ nghiêng người, ngửa đầu, nhìn chăm chăm ở xà ngang nửa ngày, cũng chưa thấy được nửa bóng người, đừng nói gì đến ảnh vệ.

Đúng vậy, lúc này đây mục tiêu công lược của nàng, chính là cái loại này thường xuyên xuất hiện ở nữ tôn văn hoặc là NP văn trung vạn năm pháo hôi nhất tộc —— ảnh vệ.

Nàng hiện tại thân thể này họ Trần, là đương triều kia quyền thế ngập trời, quyền cao chức trọng Trần Tương ái nữ, hoặc là trắng ra một ít mà nói, phụ thân nàng chính là một cái chủ mưu, mưu quyền soán vị đã lâu gian tướng, thỏa thỏa vai ác giả thiết. Hãm hại trung lương, tham ô hối lộ, trung gian kiếm lời túi tiền riêng, kéo bè kết cánh, ý đồ chuẩn bị tạo phản, Cho dù hấn chưa đi tới bước soán vị thì cũng đủ để bị kẻ lên pháp trường chém đầu.

Mà ở Trần Tương phe phái đám người bất trung, duy nhất dám cùng Trần Tương vai ác này BOSS có ý đối nghịch, cũng chính là nguyên tác nam chủ, Trần Bắc tướng quân Tiêu Thanh. Tiêu Thanh tuyệt đối là dựa theo trung thần, lương tướng tiêu chuẩn khuôn mẫu tạo nên, chỉ hiểu được trung quân báo quốc, căn bản không có một chút tham vọng kia hướng quyền quý cúi đầu.

Trần Tương tuy rằng khoác trên mình cái vai ác, lại thật sự không phải cái gì kiêu hùng gian hùng, đầu óc cũng không thể nào linh quang. Tiêu Thanh không phục hấn, tổng cộng hấn đối nghịch, hấn sinh khí tức giận mấy năm rồi cuộc nghĩ ra cái mưu tính hết sức ngu muội —— đó chính là đem nữ nhi duy nhất của mình gả cho hấn, khiến Tiêu Thanh biến thành chính mình con rể, sau đó là có thể áp chế mà đem cái này kẻ tay cầm phương bắc quân quyền gia hỏa kéo về chính mình dưới trướng.

Nam chủ Tiêu Thanh không vui a, hấn sớm đã yêu nữ giả nam trang tông quân nữ chủ, như thế nào chịu cưới một cái gian thần chi nữ? Nhưng là cho dù như thế nào không vui cũng không thắng nổi Trần Tương thỉnh xuống một đạo thánh chỉ, vì vậy đôi đảng thương uyên ương liền miễn cưỡng mà bị chia rẽ, thẳng đến sau này khi Trần Tương mưu nghịch, Tiêu Thanh mang binh vào kinh chính tay đâm chết gian tướng, lúc này mới thuận lý thành chương mà hưu rồi "nhìn nhau mà sinh ghét" mấy năm thế tử, cưới nữ chủ làm vợ thuận lợi HE.

Đến nỗi vì sao một cái thừa tướng chi nữ sẽ có bên người ảnh vệ bảo hộ, chính là Trần Tương cái người phụ thân thiếu đảng hoàng gia một phen đắn đo đưa ra quyết định.

Thân là đương triều nhất chiêu cừu hận gian thần, Trần Tương thường xuyên bị các trung thần hay phe phái phản nghịch ám sát, chịu hấn liên lụy, mà ở Trần phủ một vài chủ tử quan trọng cũng có nguy cơ bị bắt cóc, ám sát nguy hiểm. Trần Tương bị những kẻ bám riết không tha rồi cuộc không thể nhìn được nữa. Hấn tiêu phí thời gian mấy năm, rồi cuộc bồi dưỡng đồng dao ảnh vệ, sau đó chính thể, tiểu thiếp, con vợ cả, con vợ lẽ, đích nữ, thứ nữ mỗi người phải đến một tên, thực hiện một ngày mười hai cái canh giờ bên người bảo hộ.

Mà hiện tại cốt truyện, chính là tới hồi Trần Tương bức Tiêu Thanh cưới nữ nhi của mình, mà chẳng những Tiêu Thanh không đồng ý, ngay cả Trần đại tiểu thư cũng liều chết không muốn gả cho một cái kẻ đầy tử khí, hung hãn chỉ hiểu được đánh đánh giết giết tướng quân làm thế tử. Bất quá Trần Tương tuy rằng đầu óc không lớn dù dùng, nhưng giáo huấn nữ nhi thủ đoạn vẫn phải có, lại còn thập phần thô bạo —— người không muốn, vậy bỏ thiếu người cho đến khi người nguyện ý.

Bên người nha hoàn toàn bộ rút khỏi, món ngon mỹ thực liền dừng cung ứng, mỗi ngày chỉ có cháo màn thầu, cửa môn đóng chặt không nói, mà ở trước cửa còn nẩy tên thị vệ cường tráng đứng canh, làm người muốn chạy, muốn trốn hôn sự cũng không thể bước ra khỏi, như vậy đối với một cái danh môn khuê nữ được nuông chiều từ nhỏ rồi cuộc có bao nhiêu dáy vò.

Nếu không phải Ngũ Kỳ vừa lúc tiếp quản thân thể này, có lẽ Trần đại tiểu thư kia kiên trì không được mấy ngày liền phải đầu hàng. Chi là nàng đi vào cái thế giới này đã được hai canh giờ, lại thật sự không có nhìn thấy Trần tiểu thư vị kia trong truyền thuyết ảnh vệ, Trần Mộ Bạch.

Mộ Bạch tên này vẫn là nguyên lai tên chính, một cái không hề ý nghĩa danh hiệu. Căn cứ vào nguyên tác, Trần Mộ Bạch không hồ là Trần Tương bồi dưỡng ra tới ảnh vệ, giống nhau thuộc về thô man phái, vũ lực cùng sức lực cao đến có thể ở Tiêu Thanh thủ hạ toàn thân mà lui, nhưng là đầu óc lại cùng Trần Tương giống nhau một chút cũng không dùng được, mỗi lần chỉ biết tuân theo một bụng ý nghĩ xấu Trần tiểu thư mệnh lệnh hành sự, trung thành và tận tâm vẫn luôn không thay đổi.

Mà Ngũ Kỳ chính là không có việc gì sẽ không rảnh đi tìm việc mà đến phương bắc tìm nam nữ chủ chuốc lấy phiền toái, thay vào đó thuận tiện nắm lấy cơ hội khiến ảnh vệ yêu thích chính mình.

Nghĩ đến đây, nàng thanh thanh giọng nói, thấp giọng kêu, "*Trần Mộ Bạch.*"

Vừa dứt lời, trước mắt đó là một đạo hắc ảnh xẹt qua, lại mở mắt ra nhìn lên, đã có một thiếu niên trầm mặc mà cúi đầu, quỳ một gối trước mặt mình.

Đây là một cái thiếu niên ước chừng mười bảy tám tuổi, làn da hơi hạt, tuy không thể nói là tuấn mỹ, cũng coi như là thanh tú, chỉ có một đôi con ngươi sinh đến làm người ấn tượng khắc sâu. đồng tử bộ phận tựa hồ trời sinh so người thường nhiều chút, liếc mắt một cái xem qua đi đến kẹt, như là một cái đầm đày đến không hòa tan được màu mực, hơn nữa lông mi hấn vừa sẫm màu lại mang chút tự nhiên cong vút, càng có vẻ đôi mắt thâm thúy.

Ngũ Kỳ nghiêng nghiêng đầu, ngồi ở trên giường bất động thanh sắc mà đánh giá hấn. Hấn trên người là một bộ kiểu dáng đơn giản hắc y, đai lưng thắt thật sự khắn, hiện ra thiếu niên đặc có tính té vòng eo; màu đen tóc dài cùng sắc dây cột tóc cao cao thắt ở sau đầu, có vẻ sạch sẽ lưu loát vừa anh tuấn đỉnh bật, như là một thanh ra khỏi vỏ lợi kiếm.

Có lẽ là bị nàng nhìn chăm chăm không chớp mắt rong thời gian có chút dài quá, mà Trần Mộ Bạch vốn là hơi cúi đầu, lại cơ hồ muốn mau chôn đến trước ngực.

Ngũ Kỳ không khỏi buồn cười, "*Lại không phải đầu một hồi mới thấy ta, người như vậy khắn trương làm cái gì?*"

Nàng nói chưa dứt lời, như vậy một trêu đùa, chưa bao giờ bị người giễu cợt quá như Trần Mộ Bạch càng là đem đầu ép tới thấp thấp, chỉ chứa cho nàng một cái đen nhánh cái ót.

Nguyên bản Trần tiểu thư cũng coi như là cái đầy mình ý nghĩ xấu chủ tử, tuy nói không tính tuyệt đỉnh thông minh, vẫn là có chút tiểu phúc hắc, chỉ là trong nguyên tác, nàng những cái đó phúc hắc đều tự chuốc phiền toái dùng ở trên người Tiểu tướng quân, căn bản không rảnh mà để ý tới trăm mặc ít lời lại không thú vị bên người ảnh vệ.

Ngữ Kỳ nhìn hấn trong chốc lát, bỗng nhiên cong cong môi, "*Còn đừng thất thần, đi giúp ta đào chén nước tới.*"

Được câu này mệnh lệnh, Trần Mộ Bạch như là thờ phào nhẹ nhõm giống nhau, lập tức đứng dậy đi đổ một ly trà đoan đã lạnh thấu, sau đó cùng cái dáng đã chết tám trăm năm giống như cương thi, cánh tay cứng còng đem chén trà thẳng tắp mà chọc đến trước mặt nàng, thanh âm nặng nề, không hề một tia sinh khí, "*Tiểu thư.*"

Trách không được ban đầu Trần đại tiểu thư không thích vị này đâu, nội hương trăm mặc sẽ không nói cùng liền thôi, đưa chén nước lại đứng cách vài trượng*, nếu hấn có thể được sủng ái liền đúng là kì quái.

**một trượng Trung Hoa dài ≈ 3,33 mét*

Ngữ Kỳ trong lòng âm thầm lắc đầu, trên mặt lại vẫn là cười ngâm ngâm mà nhìn hấn, "*Người đứng xa như vậy, là muốn ta đứng dậy tiếp?*"

Trần Mộ Bạch lúc này mới thoáng giật mình, thật cẩn thận mà đối phía trước dịch một bước, đem chén trà đưa tới trước mặt nàng, lẳng đầu lẳng não mà lại lập lại một lần, "*Nước, tiểu thư.*"

Ngữ Kỳ giờ phút này da mặt đã tới luyện đến thật dày, một chút cũng không ngượng ngùng mà đi phía trước khẽ cúi đầu, chuẩn bị liền hấn tay nhấp một miệng trà.

Nhưng nàng đã tựa hồ đánh giá quá cao da mặt đối phương, còn chưa chờ nàng môi đụng tới ly trà, Trần Mộ Bạch giống như là thấy quý giật mình mà bỗng dừng lại ra phía sau một bước, chén trà cũng theo đó thu trở về.

Ngữ Kỳ bị hấn lớn như vậy động tĩnh làm cho thiếu chút nữa té ngã, ngồi dậy tức giận mà liếc hấn một cái, "*Người trốn xa như vậy làm cái gì? Ta sẽ ăn người sao?*"

Trần Mộ Bạch nhưng thật ra lại thành thật, cúi đầu trăm mặc mà lắc lắc đầu, giống như nàng vừa rồi thật là đang hỏi lời nói giống nhau.

Ngữ Kỳ dở khóc dở cười, thật sự không biết nên như thế nào nói hấn, đành phải hạ thấp thanh âm, bày ra cái bộ dạng đại tiểu thư, "*Lại đây.*"

Đối phương không dám làm trái, chỉ có thể một bước một dịch mà đi tới, mặt không biểu tình mà đứng ở trước mặt nàng, chỉ là cả người cơ bắp căng đến cực khản, như lâm đại địch giống nhau.

"..... *Cũng không gặp người chắn đao chắn kiếm thời điểm như vậy khản trương.*" Ngữ Kỳ yên lặng nhìn hấn trong chốc lát, bắt đắc dĩ mà lắc lắc đầu, từ trên tay hấn tiếp nhận kia ly trà ưu nhã mà nhấp một ngụm, giống như tùy ý nói, "*Những năm gần đây, ta đối với người như thế nào?*"

Dựa theo giống nhau cốt truyện phát triển, lúc này vô luận là thật hay giả, hỏi như vậy người đều sẽ được đến cùng cái trả lời, "*tiểu thư dài thuộc hạ ân trọng như núi, thuộc hạ nguyện vì tiểu thư lên núi đao xuống biển lửa*".

Nhưng là Trần Mộ Bạch cái này đầu đá căn bản không hiểu thế nào nói trường hợp lời nói, trăm mặc trong chốc lát sau thế nhưng khô cần, chân thật nói, "*..... Tạm được.*"

Ngữ Kỳ rất sùng sốt, hít sâu một hơi, tài lược có chút gian nan mà nuốt xuống trà lạnh. Tuy rằng đối phương lâm thời sửa lại lời kịch, nàng cũng đến tiếp tục căng da đầu diễn đi xuống, "*.... tạm được. Không coi là tốt, nhưng ít ra cũng không hà khắc đúng hay không?..... Hiện giờ ta bị phụ thân bỏ chết đói, liền tính xem trong mấy năm nay người ta chút tình chủ tử, người cũng nên giúp ta một phen.*"

Nàng hàm ý là muốn thuyết phục hấn mang theo bản thân chạy ra đi, nhưng ai biết đối phương căn bản không có cảm nhận được trong đó thâm ý, chỉ nghe được lời này nhất thiên tăng hàm nghĩa.

"*Tiểu thư sẽ không đói chết.*" Hấn có nề nếp thành thật, "*Cháo cùng mìn thầu thực mau liền sẽ được đưa tới.*"

"....." Ngữ Kỳ cắn răng, nhìn chằm chằm hấn nhìn một hồi lâu mới từ kẽ răng trung bài trừ một câu, "*Cháo cùng mìn thầu ta nuốt không đi xuống, có thể sao? Ta hiện tại người được cháo hương vị liền tường phun —— người đang làm gì?*"

Nàng còn chưa có nói xong, liền thấy đối phương đem tay phải vói vào trong lòng ngực, tựa hồ là đang tìm cái gì đồ vật giống nhau.

Ngữ Kỳ bắt thấy hấn từ trong lòng móc ra một khối bị giấy dầu bao nắm tay lớn nhỏ đồ vật, sau đó chân tay vụng về mà mở ra, lộ ra một khối đã bị ép tới bẹp sụp sụp trái thơm tồ*.

Ngơ ngẩn nhìn một lát, Ngữ Kỳ tiếp nhận kia khối trái thơm tồ, không dám tin tưởng mà đánh giá hấn, "*Cho ta?*"

Trần Mộ Bạch trăm mặc không lên tiếng gật gật đầu, mặt vô biểu cảm mà nhìn nàng trong tay thăm không nỡ nhìn khối điểm tâm, một bộ đạm nhiên bộ dáng, bên tai lại là không để phát hiện mà nhiệm một mảnh hồng nhạt.

"*Ách.....*" Ngữ Kỳ có chút phản ứng không kịp, theo bản năng mà liền nói một câu, "*Cảm ơn.*"

Vừa dứt lời, vốn là đồ bên tai Trần Mộ Bạch càng là liền cổ đều đỏ một tầng lớn, chân tay luống cuống mà lại lui một bước, giống như đối mặt chính là cái gì hồng thủy mãnh thú giống nhau.

Ngữ Kỳ bắt đầu đi mà về một khối trái thơm tồ để vào trong miệng, nâng lên mắt thấy xem hán, thử hỏi, "Đây là cố ý cho ta mua?"

Ngoài dự đoán, đôi phương gât gât đầu.

Ngữ Kỳ sững sờ, tiện đà nhìn không được cười. Này liền giống có người nguyên bản chờ mong có cái màn thầu, nhưng tới tay mới biết được là cái bánh bao thịt.

Nàng cười đến mi mắt cong cong, "Vậy người vừa rồi như thế nào không cho ta?"

Trần Mộ Bạch cúi đầu, thanh âm như cũ nặng nề nghe không ra hi vọng, "Ngài chưa nói dối."

"....." Ngữ Kỳ trầm mặc một lát, không cảm nhận không được mở miệng hỏi, "Kia nếu ta vẫn luôn không có nói dối? Người làm sao bây giờ? Chờ đến nó mọc meo sao?"

Trần Mộ Bạch lắc đầu, "Thuộc hạ sẽ ăn luôn nó."

"....."

Trần Mộ Bạch, người thẳng, thẳng được xinh đẹp!!!

*một loại bánh dứa có nguồn gốc Đài Loan

* Lần đầu tiên tự edit!!! nếu có sai sót mong các hạ bỏ qua:v!!!~ ~

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 12 - Chương 117: Công lược nam phụ ảnh vệ (2)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Đường đường một thiên kim tiểu thư lớn lên trong cảm y ngọc thực, qua hai ngày này cháo loãng màn thầu khô sở, thật là đói đến thảm, tuy rằng khối trái thơm tồ này rõ ràng ngọt nị chút, nhưng Ngữ Kỳ vẫn là thực mau liền liền đem nó ăn đến vụn đều không còn.

Giống tên đầu gối đứng như tượng ở một bên Trần Mộ Bạch thấy nàng ăn xong rồi, mặt vô biểu tình mà tự trong lòng ngực lại mọc ra một khối vài dầu bao tiểu điểm tâm, chân tay vụng về mở ra rồi đưa tới trước mặt nàng.

Tên ngọc tiểu tử này không biết là quá khản trương hay vẫn là luyện kiếm luyện nhiều quá mà hòa nhập ma, bắt quá chỉ đưa khối điểm tâm, hán lại như là nắm một thanh kiếm hướng kẻ địch công kích, vừa mau vừa tàn nhẫn, cũng may mà Ngữ Kỳ so người thường trấn định hơn nhiều, lúc này mới có thể miễn cưỡng chế trụ xúc động mà bình ổn ngồi ở tại chỗ.

Là một khối bánh phước linh*, như cũ là giống giống khối trái thơm tồ bẹp bẹp sụp sụp, xung quanh vỡ ra vài cái vụn bánh.

* **Bánh phước linh**: một loại bánh có cách làm khá đơn giản với nguyên liệu gồm bột bính tinh, đường vàng, nước cốt dừa, lá dứa - được kết hợp khéo léo theo từng công đoạn.Khi thường thức, phảng phất mùi lá dứa kết hợp nước cốt dừa, nếu sấy vàng sẽ có mùi thơm tương tự bánh men.

Ngũ Kỳ thần sắc cổ quái mà liếc nhìn hắn một cái, lúc sau mới gọt tay tiếp nhận, *"Nếu vẫn còn..... Vì sao người không đem ra ngay từ sớm?"*

Hắn cúi đầu, thanh âm mộc mạc, *"Nếu ăn không hết, sẽ lãng phí."*

Ngũ Kỳ sững sốt một chút, mới hiểu được lời hắn nói chính là có ý tứ gì. Nếu vạn nhất một khối trái thơm to nàng đều ăn không hết nói chi đến hai khối, nếu cùng nhau lấy ra liên nhất định sẽ lãng phí.

Thật là, Trần phủ cất xén tiền tiêu vật của người sao..... Như thế nào lại có cái suy nghĩ tiết kiệm tới mức này cơ chứ!.

Ngũ Kỳ cắn một ngụm bánh phục linh, bỗng nhiên nghĩ tới cái gì, híp mắt nhìn về phía hắn, *"Nếu ta cũng ăn xong khối bánh này. Người sẽ lại móc ra khối điểm tâm thứ ba, thứ tư sao?"*

Trần Mộ Bạch sững sốt, theo bản năng mà ngẩng đầu nhìn về phía nàng, thon dài mắt đen trùng trùng đến so ngày thường lớn một ít, nhìn qua chính là như chú cún con đang lén trộm xương gặm ăn lại bị chủ nhân phát hiện.

Nàng đoán quả thật không sai, đứa nhỏ này thật sự là thành thật, trong lòng nghĩ cái gì toàn bộ đều viết hết ở trên mặt.

Ngũ Kỳ ho khan một tiếng, nhin cười nói, *"Người trong ngực rút cuộc dấu mấy khối a?..... Rõ ràng bụng nhỏ nhìn qua còn rất bình thường, người như thế nào làm được?"*

Tựa hồ là biết mình bị xem thấu, hắn trầm mặc trong chốc lát, thành thành thật thật mà mở ra thon dài hữu lực năm cái ngón tay, thấy nàng minh bạch, lại chậm rãi thu lại.

"Năm khối? Người thật giỏi..... Ai?!"

Ngũ Kỳ khóe mắt ý cười còn chưa hoàn toàn tan biến, mấy khối điểm tâm bọc vài dầu trong tay liền bị hắn mặc danh kì diệu* mà một phen cướp đi. Chỉ thấy một đạo tàn ảnh ở trước mặt hiện lên, thân hình đã biến mất trước mắt.

*** Mặc danh kì diệu [莫名其妙]:** Không hiểu tại sao cả, không sao nói rõ được, quái lạ.

Trần Mộ Bạch chân trước mới vừa đi, liền có người vô thanh vô tức* mà từ gian ngoài đi vào, như là căn bản giống như không nhìn thấy nàng, không hành lễ cũng không giao đãi, chỉ mặt vô biểu tình mà đem khay đựng một chén thanh cháo cùng hai khối bạch màn thầu đặt cái "cạch" lên bàn nhỏ cạnh nàng, rồi liền không tiếng động xoay người rời đi.

*** Vô thanh vô tức [无声无息]:** Không có âm thanh, không có hơi thở. Cũng có khi chỉ một người không có tiếng tăm, không được người khác biết, ở đây là nghĩa thứ nhất. (Theo Tra tuần công cụ đại toàn)

Sững sốt một lúc, Ngũ Kỳ mới hiểu được vừa rồi Trần Mộ Bạch lấy đi điểm tâm trong tay nàng dụng ý là muốn giúp nàng dấu điểm chuyện ăn vụng Nhìn không ra, tiểu tử này nhìn ngây ngây ngốc ngốc, thật đến thời khắc mấu chốt thế nhưng lại còn rất nhanh trí.

Nàng "xuy" một tiếng bật cười, *"Hắn đi rồi, người ra đi."*

Vừa dứt lời, liền có làn gió nhẹ tựa mây trôi qua, khẽ lay động vài sợi tóc trên vai nàng. Lại tập trung nhìn vào cũng là lúc, Trần Mộ Bạch đã đứng ở bên cạnh, mở ra lòng bàn tay hướng trước mặt nàng đưa tới, vầng vàng mà nâng nửa khối bạch bạch phục linh bánh.

Ngữ Kỳ giơ tay tiếp nhận, cười ngâm ngâm mà nhìn về phía hắn, *"Bọn họ đưa cháo cùng mìn thẩu ta đều không muốn ăn, bỏ đi cũng sẽ lãng phí, không bằng người thay ta ăn luôn?"* Dừng một chút, nàng nửa híp mắt mà sờ sờ cảm, *"Như vậy cũng có thể tính làm là một loại lễ thượng vàng lai.*"*

***Lễ Thượng Vãng Lai (禮尚往來):** Lễ nghĩa được xem trọng, phải có qua có lại. Câu nói này có xuất xứ từ thời Tây Hán: *Đời Thánh.*

Nghe được ba chữ "sẽ lãng phí", hắn cơ hồ không có nửa điểm do dự, mặt vô biểu tình mà liền duỗi tay cầm lên chén thanh cháo.

Mắt thấy hắn bùng lên cháo liền lại muốn ra chiêu "ân thân", Ngữ Kỳ vội vàng ngăn lại, *"Liền tại đây ăn đi, mặc kệ là ngồi ở trên xà ngang hay là giấu ở ngăn tủ sau đều không tiện..... Dù sao nơi này chỉ có người ta hai người, cũng không cần quá câu lệ."*

Trần Mộ Bạch là một cái thuộc hạ cực kỳ nghe lời, hắn cơ hồ đem "trung thành" và "tận tâm" bốn chữ này khắc đến tận xương tủy, chủ tử nói một, hắn tuyệt đối không dám nói hai.

Vì thế hắn cùng cái đáng cộc gỗ chết giống nhau thẳng tắp mà đứng, bụng kia chén cháo liền hướng trong miệng đổ.

"Người chậm một chút!..... Ta lại không cảm roi dọa người, người gấp gấp cái gì?"

Hắn nghe vậy, động tác tạm dừng một chút, cầm trong tay chén giữ thẳng bằng, uống một hơi, dừng trong chốc lát, lại tiếp tục muốn uống cạn.

"....." Ngữ Kỳ trầm mặc mà bất đắc dĩ mà nhìn hắn trong chốc lát, bỗng nhiên nhớ tới cái gì, không có hảo ý mà hơi hơi mỉm cười, *"Xem người uống đến như vậy có tư có vị (ý là rất ngon), ta cũng muốn nếm thử."*

Đối phương ngăn ra, chén sứ che hơn phân nửa khuôn mặt hắn, chỉ lộ ra cặp kia đen nhánh thon dài hai tròng mắt. Hắn yên lặng nhìn nàng, tựa hồ là ở phán đoán nàng rốt cuộc là ở nói giỡn hay là nói thật.

Ngữ Kỳ lập tức bày ra chân thành mặt, *"Thật sự, nhìn người ta quả thực rất muốn nếm thử xem cháo này rốt cuộc có cái tư vị gì?."*

Trước đó đã nói, Trần Mộ Bạch là cái cực kỳ nghe lời thuộc hạ, cho nên sau khi nàng mở miệng lên tiếng, hắn thoáng chần chờ một lát, liền cầm chén chậm rãi đưa tới trước mặt nàng, chỉ là thoạt nhìn vẫn là có chút do dự, *"..... Thuộc hạ đã uống qua."*

"Án, ta thấy." Ngữ Kỳ buồn cười, nhắc tay cầm điểm tâm, *"Ta không còn tay cầm chén, người mau dứt ta uống một ngụm."*

Hắn ngăn người, làm cái mặt gỗ cuối cùng nỗ lực, *"Thủ hạ đi giúp ngài lại đem một chén khác tới ——"*

Thử một lần muốn uống một ngụm trà trên tay hắn đã thất bại, Ngữ Kỳ hoàn toàn không nghĩ lại nghênh đón lần thứ hai thất bại, lập tức chém đinh chặt sắt địa đạo, kiên trì: *"Chờ người đem lại đây thì ta đã không còn hứng thú muốn nếm thử. Ta lại không cho phép người đi thay ta chán kiểm, người nháo cái gì?"* Dứt lời cũng dứt khoát không đợi hắn phục vụ, chính mình tiến một bước đi lên, một cúi đầu, liền từ trên tay hắn muốn nếm một ngụm cháo.

Còn không có cơ hội tới kịp để thành công vui mừng, đối phương tay chính là lại theo phản xạ co rút lại, rồi lại ngại với mệnh lệnh của nàng mà đột nhiên dừng lại. Cháo trong chén vốn không còn nhiều lại bị hắn đột nhiên giật mạnh một phen này làm cho cháo bị trào ra, Ngữ Kỳ còn chưa hết giật mình thì lại phát hiện rằng hơn nửa chén cháo đã đổ hết xuống cổ áo chính mình.

Ngữ Kỳ còn cái gì cũng chưa nói, đối phương đã huych một tiếng quỳ một gối xuống dưới chân nàng, trầm mặc mà thẳng thắn sống lưng, đầu lại chôn đến thật thấp, một bộ dáng chờ đợi sự trách phạt.

Trần Mộ Bạch tuy chân tay vụng về, nhưng hắn có cái ưu điểm thật sự khiến người ta thích: Ít nói.

Trầm mặc, kiệm lời, người cho dù ngẫu nhiên phạm vào chút sai, cũng sẽ không khiến người khác cảm thấy chán ghét hay phiền toái, càng không nói đến nàng vốn dĩ liền không chỉ vì vậy mà sinh khí (tức giận), chỉ là cảm thấy có chút bất đắc dĩ. Thấy hắn như thế, Ngữ Kỳ không khỏi cảm thấy có vài phần buồn cười, một bên xách theo cổ áo nún lên, một bên vậy vậy tay nói, *"Không có việc gì, tự ta chính mình chuốc phiền toái, cùng người không quan hệ..... Đi, mau giúp ta lấy kiện quần áo tới, ta đổi một chút."*

Hắn ngừng đầu nhìn nàng một cái, thấp thấp lên tiếng, lời còn chưa dứt, thân ảnh đã biến mất ở trước mặt nàng.

Ngữ Kỳ dùng khăn lau qua một chút hạt cháo cùng chút nước dính trên cổ áo, chờ một lúc sau, Trần Mộ Bạch còn chưa có trở về.

Nàng có chút kinh ngạc nhưng mảy, dựa theo tốc độ của hắn, liền tính nháy mắt sau khi biến mất rồi lại nháy mắt xuất hiện đều xem như bình thường, đi lâu như vậy, cho dù là người thường không biết võ công cũng phải đã quay lại.

Lại đợi một lát, Ngữ Kỳ dứt khoát đứng dậy đi tìm hắn.

Mơ hồ có tát tát tác tác thanh âm truyền đến, nàng không nhanh không chậm dựa theo phương hướng phát ra thanh âm mà đi tìm, liếc mắt một cái liền thấy được nấy cái nửa người cao cùng nhau khiêng cái rương gỗ, mà bên cạnh là một cái cao cao gầy gầy thân ảnh.

Một cái rương đã mở ra, bên trong xếp chỉnh tề mà ngăn nắp mấy bộ xiêm y cùng thường phục, hắn đưa lưng về phía nàng, trong tay chính cầm một kiện ngoại thường màu xanh ngọc có vạt đính hoa được thêu tinh xảo, không nhúc nhích không biết đang ngăn người nghĩ gì.

Ngữ Kỳ tò mò mà nhìn hắn một lát, lúc này mới chậm rãi hướng hắn đi đến, *"Người đang làm gì?"*

Như là bị tiếng của nàng gọi bừng tỉnh, hần bỗng đứng xoay người lại, hoảng loạn mà đem kiện ngoại thường kia búi đầu tóisau lưng, đầu rũ đến thấp thấp, không nói một lời.

Theo bước chân của nàng đến càng lúc càng gần, hần cũng càng ngày càng gấp, thân thể cứng đờ có thể so với ở trong quan tài nằm ngàn năm cương thi.

Ngữ Kỳ cuối cùng ở trước mặt hần đứng yên, nhìn hần trong chốc lát, cũng không có vòng đến sau lưng hần xem, mà là chậm rãi nhón chân, vịn bờ vai của hần.

Trần Mộ Bạch đột nhiên chấn động, như là tự biết phạm vào sai đại tội giống nhau đem đầu hướng trước ngực lại chôn càng thấp, khăn trương như là đang bị kẻ địch lấy đao kẻ cổ.

Ngữ Kỳ quả thực muốn cười ra tiếng, thật vất vả nhìn xuống, trên tay hơi hơi dùng chút lực, làm hần xoay người sang chỗ khác.

Lấy hai người thể lực chênh lệch vô cùng lớn mà nói, nếu hần muốn kiên trì đứng yên, thì cho dù nàng có cố gắng dùng lực gấp trăm ngàn lần đi nữa cũng vô ích, nhưng là nàng chỉ là nhẹ nhàng mà đẩy, hần lại không có chút nào chống cự mà theo nàng lực đạo chậm rãi xoay người sang chỗ khác, chỉ là ánh mắt tràn ngập "ta chết chắc rồi" mấy cái chữ to đứng đúng.

Đây hần hoàn toàn xoay người sang chỗ khác, Ngữ Kỳ mới phát hiện trong tay hần nhéo kia kiện ngoại thường không biết vì sao lại rách một đường lớn, vừa thấy liền biết là bị tên đại ngọc tiểu vũ công cao lại hoàn toàn không biết không chế lực bất cần xé hư.

Trên tay kiện ngoại thường, Ngữ Kỳ khẽ mỉm cười mà ngẩng đầu vừa định giễu cợt hần vài câu, lại chỉ thấy một đạo tàn ảnh xẹt qua, cái rương bên đã không còn một bóng người.

"....." Dè nén buồn cười, nàng cố ý xụ mặt nói, "*Trần Mộ Bạch, mau đi ra.*"

Vô thanh vô tức, hần buông xuống đầu xuất hiện ở mấy khẩu cái rương trước.

Ngữ Kỳ xách theo kiện ngoại thường kia cười ngâm ngâm mà nhìn hần, "*Giỏi lắm a, Trần Mộ Bạch, võ công của ngươi càng thêm tinh tiến, chưa đầy một nén nhang, ngươi lại có thể huỷ đi hai kiện ngoại thường của bản tiểu thư, tiến bộ a.*"

Hần trầm mặc, bên tai lại chậm rãi nhiễm một mảnh hồng nhật, vẻ mặt hận không thể chui vào khe đất.

Bất xà cần bất bảy tác, bất người cần bất nhược điểm.

Ngữ Kỳ cười như không cười mà đem kia kiện ngoại thường tùy ý mà ném trở về cái rương, "*Nói đi, xử lý như thế nào?*"

Trần Mộ Bạch trầm mặc một lát, thật thà nói, "*Thuộc hạ sẽ bồi thường cho ngươi.*"

Thật đúng là thành thật đến không được..... Ngữ Kỳ cười cười, "*Không cần bồi, ngươi chỉ cần giúp ta làm một chuyện.*"

Hần ngán người, ngẩng đầu lên nhìn nàng.

Ngữ Kỳ hơi hơi mỉm cười, "*Mang ta tư bốn*.*"

* **Tư bốn [私奔]** : Bỏ trốn. Gái bỏ theo trai không đúng lễ giáo (ngày xưa).

p/s: chị gian quá rồi đấy!!~

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 12 - Chương 118: Công lược nam phụ ảnh vệ (3)

Tư bốn, chính là chỉ những nữ tử cùng nam tử không màng đến sự ngăn cản của gia đình, cùng nhau chạy trốn tới một nơi thật xa để sống cuộc sống hạnh phúc của riêng họ. Trong mấy cuốn tiểu thuyết, kịch bản nàng từng đọc qua, ở cổ đại việc nam nữ chính cùng nhau bỏ trốn không phải ít, mà phổ biến nhất chính là cặp đôi thiên kim tiểu thư và cái thư sinh nghèo, đương nhiên, đôi khi cũng sẽ có những cặp đôi kì quái hơn, ví dụ như trong cái kế hoạch hiện tại của nàng.

Trước hết nếu muốn cùng nhau bỏ trốn, người cần phải có đủ điều kiện: Một là đủ lộ phí - ngân lượng, cái này trực tiếp quyết định cuộc sống no đủ nửa đời sau của các người, hai là cần có một kế hoạch trốn thoát cẩn thận chi tiết, tỉ mỉ, quyết định cơ hội bỏ trốn thành công của các người, đối với những tiểu thư đài các bình thường mà nói kế sách hoàn hảo nhất có lẽ chính cùng mẫu thân đi chùa dâng hương, cầu phúc rồi thừa cơ trốn đi, nhưng đối với người đang ở bị giam lỏng chuẩn bị gả tới bắc cương làm tướng quân thê tử, một cái "thừa tướng chỉ nữ" như nàng mà nói, tựa hồ.....ừm.. Có chút khó khăn, bất quá cũng không phải là không thể làm được.

Liên tính lướt qua hết thấy, chưa bàn đến những điều trên, điều kiện quan trọng quyết định mọi việc trước mắt chính là: Một đối tượng nguyện ý muốn cùng người tư bốn.

Đối với Ngữ Kỳ mà nói, lộ phí cùng kế hoạch đều không phải vấn đề, khó nhất là "thuyết phục Trần Mộ Bạch cùng nàng bỏ trốn".

Sở dĩ khó khăn, không phải bởi vì hần sợ chết hay sợ cùng Trần Tương đối địch, trong một thời gian dài huấn luyện, điều đầu tiên mà một ảnh vệ cần học đó chính là

khắc phục nỗi sợ hãi, bởi vì chỉ có như vậy mới có thể trong thời khắc nguy hiểm nhất cũng không có một chút do dự nào mà tiến lên bảo vệ, chắn ở trước người chủ nhân. Cho nên có thể thông qua khảo hạch cuối cùng để trở thành ảnh vệ, tất cả họ đều không hề biết sợ là gì, chỉ cần một tiếng mệnh lệnh của chủ nhân, vô luận là "lên Núi Đao Xuống Biển Lửa", bọn họ đều có thể mất cũng không chớp mà thẳng tiến không lùi.

Là một ảnh vệ chân chính, mỗi người đều phải khắc cốt ghi tâm: Chủ nhân vĩnh viễn là chủ nhân, không thể khinh nhờn, không thể leo lên, quan trọng nhất là không thể phản bội.

Vô luận là trước đây, hay là hiện tại, Trần Mộ Bạch đều là một cái ảnh vệ cực kỳ ưu tú, hẳn tuy rằng có đôi khi chân tay vụng về một chút, nhưng là đối với một ít việc lại xem đến rất rõ ràng, tỷ như việc hắn cùng trần đại tiểu thư vượt qua ranh giới, tỷ như địa vị cùng thân phận.

Hắn không thông minh, nhưng có thể tự mình hiểu. Hắn minh bạch, cho dù chính mình ưu tú nhưng cũng chỉ là một kẻ hành khất [ăn mày] từng ở đầu đường xó chợ, nếu may mắn một ít, có lẽ cả đời chỉ mắc phải sai lầm nhỏ, không có tội lớn, như vậy sau này khi tuổi già liền có thể được lãnh một số tiền nho nhỏ, an dưỡng tới lúc tuổi già.

Có một cái nguyện vọng đơn giản như vậy, cũng không có cái vọng tưởng cùng nữ chủ nhân "hoa tiền nguyệt hạ* ". Trần đại tiểu thư trong mắt hắn chính là chủ tử, trong thời khắc mấu chốt phải dùng tánh mạng để bảo hộ, dùng cả đời nguyện trung thành, lại không phải đối tượng mà hắn có thể tùy tiện mà nảy sinh tình cảm.

***Hoa tiền nguyệt hạ** [花前月下] huā qián yuè xià: Trước hoa dưới trăng, chỉ những nơi nam nữ tỏ tình, nói chuyện tình yêu. Xuất xứ từ thơ của Bạch cư Dị hẳn hỏi: Tận thích sanh ca dạ tụy miên, Nhược phi nguyệt hạ tức hoa tiền; nhớ trong truyện ngôn tình viết thế này: cũng muốn cùng chàng hoa tiền nguyệt hạ một phen....

Đối với một ảnh vệ dùng cả đời chỉ sống vì một chủ nhân mà nói, chuyện tình cảm là một thứ quá xa xỉ, thứ duy nhất bọn họ có được chỉ có sự trung thành.

Cho nên, khi nghe nàng nói "Mang ta tư bốn", hắn chỉ có cảm giác thấp thòm lo âu. Đèn kịt thon dài hai tròng mắt lập tức bị trừng đến cực đại, nhưng trong đó lại không hề có một chút ít kinh hi, mà chỉ có kinh hách.

Ngữ Kỳ tự nhiên nhìn ra hắn bất an, cũng biết việc này không thể quá gấp gáp. Nàng thấy được rõ ràng, lúc này cảm tình của nàng với đối phương chỉ được xây dựng trên cơ sở một mối quan hệ chủ tớ bình thường, độ hào cảm còn chưa tới mức mà có thể nói đến chuyện yêu đương, cho nên việc duy nhất trước mắt nàng có thể làm chỉ là trước tiên hướng đối phương gieo một chút ái muội mờ nhạt. Ở trong lòng thầm than một hồi, yên lặng nhìn một bên bình phong nhẹ giọng nói, "Không cần khẩn trương đến như vậy, ta chỉ nói giỡn thôi. Ý ta là..... Mang ta chạy trốn đi."

Trần Mộ Bạch ngăn ra, tiện đà căng thẳng cả vai lập tức thả lỏng xuống dưới, giống như là có người đem thanh kiếm đang kê trên cổ hắn lại đột nhiên bỏ xuống.

Ngữ Kỳ mới vừa quay đầu lại, liền nhìn thấy hắn một bộ nhẹ nhàng thờ ra, không khỏi nhượng nầy, "Người là đang có cái ý tứ gì? Ta không xứng với người sao? Là ta xấu hay là béo quá nên người mới không thích ta đến như vậy?" Mỗi hỏi một câu, nàng liền hướng hắn tới gần một bước, khí thế một lần so một lần càng thêm bức người.

Hắn há miệng thở dốc, lại ăn nói vụng về đến không biết nên nói cái gì, chỉ biết ngậm miệng, không tự chủ được mà bị buộc đến không tự chủ mà lui lại hai bước, phía sau lưng đột nhiên đụng phải mấy cái rung.

Giờ này khắc này, Ngữ Kỳ lại tới gần một bước, khoảng cách giữa hai người bị nàng kéo gần tới độ chỉ cần gió tay liền có thể ôm lấy đối phương, nhưng nàng lại cái gì cũng chưa làm, chỉ là hơi hơi thiên đầu, ngược mắt xem hắn. Rõ ràng hắn cao hơn nàng gần một đầu, bộ dáng lại giống như nàng đang nhìn xuống hắn.

Ngữ Kỳ túm vai hắn, cười như không cười, "Nói a, ở trong mắt người, ta lớn lên rất xấu sao?"

Hắn hoảng loạn mà cúi đầu, hơi không thể thấy mà lắc lắc đầu, bên tai bỗng dưng đổ một mảnh.

Nhìn không được cười một chút, nàng hơi hơi khuynh khuynh thượng thân, mà xích càng gần một ít, tiếp tục không có ý tốt mà đánh giá hắn nói, " Vây... ý người...ta là một mỹ nhân sao?" Cũng không biết có phải do những nhiệm vụ trước đây ảnh hưởng tới, mà Ngữ Kỳ lại cảm thấy da mặt nàng dày nên rất nhiều, hỏi ra một vấn đề tự nhiên như thế cũng không có cảm thấy một chút xấu hổ.

Trần Mộ Bạch chần chờ một lát, cuối cùng là thống khổ mà gian nan gật gật cái đầu, vành tai hồng đến cơ hồ có thể nhỏ ra máu a.

Nàng cong cong môi, ý xấu mà dùng ngón trỏ chọc chọc ngực hắn, "Nếu không xấu, lại là mỹ nhân..... Vì cái gì người lại tránh ta như tránh rắn rết? Cùng ta tư bốn so với mang ta chạy trốn đáng sợ hơn rất nhiều sao?"

Có lẽ là bị ép tới cực hạn, hắn nhắm mắt lúc sau, lại lần nữa dùng chiêu "ăn thần", nháy mắt liền vô thanh vô tức mà biến mất trước mặt nàng, chỉ để lại một khoảng trống.

Ngữ Kỳ nhìn không được cúi đầu cười khẽ một tiếng, cũng không có lại bắt hắn đi ra.

Một chặt một lỏng, mới là kẻ sáng suốt. Trần Mộ Bạch đứa nhỏ này da mặt quá mỏng, càng cố đuổi theo, hắn sẽ chạy trốn xa hơn.

Tùy ý chọn một kiện ngoại thường thay ra, Ngữ Kỳ cúi đầu thất đại lung, phảng phất là làm bầm lầy bầy, lại phảng phất là đối với cái tên không biết ăn thân nơi nào nên tiêng, "Bắt đầu từ năm tuổi năm ấy, người liền đi theo ta." Dùng một chút, lại có ý cảm khái giống nhau mà nhẹ giọng nói, "Như vậy tưởng tượng, từ khi ta bắt đầu có ý thức tới nay, bởi ở bên người ta đều là người..... Nhưng hiện tại phụ thân muốn cho ta gả chồng, tân lang lại không phải người, ta còn mặc danh[không hiểu tại sao] cảm thấy có chút vì người mà tiếc hận đâu....."

Vừa dứt lời, liền nghe được "Bang" một tiếng, phía sau tựa hồ có cái gì rớt trên mặt đất.

Ngữ Kỳ ngăn ra, tiện đà xoay người lại, thấy trên mặt đất rớt xuống một cái hộp gấm, không tự chủ cong cong môi, khom lưng nhặt lên, đặt tới một bên ngăn tủ, cố ý dùng lời nói thăm thía mà nói với không khí trước mặt, "Phụ thân từng nói với ta, người là ảnh vệ ưu tú nhất do hắn bồi dưỡng ra, tại sao tới bây giờ lại còn bất cần chạm vào làm rơi đồ vật?" Dứt lời khẽ lắc đầu, xoay người hướng nội thất đi đến.

Đứng yên cạnh giường, Ngữ Kỳ không chút để ý mà nhìn xung quanh một vòng, cười như không cười mà nhướn mày, "*Còn không ra?..... Người lại không phải nhị bát niên hoa* hoàng hoa khuê nữ*, thậm thùng cái gì, làm nũng với ta chính là vô dụng.*"

***Nhị bát niên hoa:** [二八年华], 16 tuổi----->[Thời cổ thường dùng một loại cách nói, nhị bát niên hoa chính là chỉ mười sáu(2 x 8 = 16) tuổi ý tứ]

***Hoàng hoa khuê nữ:** chỉ những thiếu nữ trẻ tuổi chưa xuất giá.

Giọng nói rơi xuống đất, nàng ở trong lòng mặc số: Một, hai, ba.....

Lại là vô thanh vô tức, mà Trần Mộ Bạch không rên một tiếng mà xuất hiện ở phía sau nàng, vẫn lạnh mặt song trên mặt lại một mảng đỏ ửng, nhìn qua xấu hổ lại bất đắc dĩ, "..... *Tiểu thư.*"

Ngữ Kỳ cười xoay người, "*Án? Rốt cuộc cũng chịu xuất hiện?*"

Đối phương cúi đầu, thanh âm bị ép tới thấp thấp lại vô cùng rõ ràng, "*Tiểu thư, về sau xin người đừng trêu đùa thuộc hạ như vậy, sẽ tổn hại tới khuê danh của người.*"

Nàng khước môi mỉm cười đồng lại một cái chớp mắt, tiện đà chậm rãi thu hồi. Xấu hổ tình mịch bên trong, nàng sắc mặt đậm nhạt mà yên lặng nhìn hấn trong chốc lát, bỗng nhiên dừng tên mặt, rừ con ngươi nhẹ nhàng băng quơ hồi, "*Ồ trong mắt người, bất luận ta nói cái gì, đều là nói giỡn sao?*"

Hắn trầm mặc mà lắc lắc đầu, trên mặt vẫn mang theo còn chưa tới kịp rút đi hồng nhật, ánh mắt lại đã là kiên định, "*Trong lòng thuộc hạ, tiểu thư vĩnh viễn là chủ tử.*"

Trần Mộ Bạch có đôi khi thoát nhìn thực ngốc, nhưng so với bất kì ai khác lý trí nội tâm của hắn lại hoàn toàn thanh tỉnh.

Ngữ Kỳ trong lòng thâm than một hơi, trên mặt lại là hơi hơi mỉm cười, thanh âm mềm nhẹ lại cũng đồng dạng kiên định, "*Không cần tùy tiện ở giữa chúng ta vẽ ra một cái ranh giới không thể vượt qua, đó chính là thiếu sáng suốt.*" Dừng một chút, nàng ý cười trên khóe môi gia tăng ba phần, "Bởi vì ta đây..... Thích nhất là đập đổ mấy cái loại ranh giới này!."

Dứt lời, nàng liền mất mạng ý cười mà khẽ nghiêng thân thể, vạn phần thông dong mà quay người bước, đột nhiên nàng hơi ngả về phía sau như có cái điểm tựa, chao đảo rồi thả mình vào hư không.

Qua nhiều năm huấn luyện khắc vào cốt tủy, bất luận nàng có phải hay không có ý tứ ngã, Trần Mộ Bạch đều theo bản năng mà ở trước tiên vươn cánh tay, ngăn ở trên eo nàng, giữ nàng lại.

Cảm giác được áp lực mà hữu lực cánh tay ở trên eo, Ngữ Kỳ nhin không được cười một chút, khóe môi tươi cười thoát nhìn gian xảo, như là một con tiểu hồ ly vừa mới thực hiện thành công trò đùa dai của mình.

Trước khi đối phương buông tay, nàng động tác linh hoạt mà trở mình, dính sát vào lồng ngực hắn, hơn nữa dào dạt đắc ý mà cong cong môi, chơi xấu giống nhau ngẩng đầu xem hắn, "*Ôn hương nhuyễn ngọc* trong ngực, có cái khác cảm giác gì a?*"

Trần Mộ Bạch ánh mắt thực sạch sẽ, không nhiễm một chút tạp niệm, hắn không có nói bất luận cái gì, chỉ là ở trầm mặc mà đem nàng vững vàng nâng dậy, buông ra tay thối lui một bước, quy củ mà hành lễ, sau đó lại lẩn nữa biến mất trước mắt nàng.

***Ôn hương nhuyễn ngọc** hay **Nhuyễn ngọc ôn hương** [软玉温香]: "*Nhuyễn*" [软]: Dịu dàng ; "*Ngọc*" [玉], "*Hương*" [香]: cách gọi khác dành cho con gái. *Miêu tả người con gái trẻ tuổi thân thể trắng nõn mềm mại, toát ra hơi thở thanh xuân ấm áp. (Theo Tra tuân công cụ đại toàn)*

.....

Thực mau, màn đêm liền buông xuống, toàn bộ phủ Thừa tướng so với ban ngày thanh tỉnh hơn rất nhiều. Mà ngày xưa trong phòng đại tiểu thư nhất định sẽ đèn đuốc sáng trưng,nhưng lúc này lại là một mảnh tối đen, trống trải bên trong phòng chỉ có tiếng hít thở nhẹ nhàng mà chậm chạp bình thản của Ngữ Kỳ.

Trần Mộ Bạch từ sau chuyện đó liền vẫn luôn không có xuất hiện nữa, điều này Ngữ Kỳ cũng không kinh ngạc, nàng tình tường minh bạch, quả thật nàng làm có chút quá mức, có lẽ còn có chút dọa tới hắn. Bất quá ở dưới cái loại tình huống này, nếu không hành động tàn nhẫn, có lẽ hắn sẽ thật sự cho rằng nàng chỉ là đang cùng hắn nói giỡn.

Đối với Trần Mộ Bạch cái tên đại ngọc này, nếu không làm như vậy, sau này cho dù nàng có nói bất cứ điều gì thì nhất định hắn sẽ lại mặc định mà ngầm cho rằng nàng " chỉ là vui đùa " bốn chữ này liền đủ để đem mọi khả năng sẽ nảy sinh tình cảm ở trong quá khứ, hiện tại,hay cả trong tương lai toàn bộ liền bị phá hủy. So với điều này, nàng tình nguyện bị hắn tạm thời tránh né.

Nhưng mà, vào lúc nàng đang mơ mơ màng màng đi vào giấc ngủ, lại mơ hồ cảm giác được có người cảm chân móng trên bụng nàng, đem nó kéo dịch lên, một lần nữa đắp lại cho nàng.

Từ trước đến nay Ngữ Kỳ vẫn luôn ngủ không sâu nên lập tức liền thanh tỉnh, giờ tay liền vững vàng mà cầm lấy cổ tay của hắn, "Trần Mộ Bạch?"

- Có ai như tui không?? Ôn thi sắp mặt ~~~~ T _ T

!!!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Quyển 12 - Chương 119: Công lược nam phụ ảnh vệ (4)

Làn da ẩm áp mà trơn nhẵn, nàng hơi hơi dùng sức, giữ chặt lấy cổ tay hắn, không để cho hắn có cơ hội chạy thoát.

Ngữ Kỳ chậm rãi ngồi dậy, trầm ngâm nhìn hắn. Nàng không có châm nển, cho nên trong phòng chỉ có một màn đen dày đặc, mà thân ảnh cao cao gầy gầy lúc này đang đứng ở mép giường cũng chỉ có thể thấy một cái bóng đen mờ mờ, nhìn không rõ ngũ quan, thấy không rõ biểu tình.

Hắn không nói gì, chỉ là im lặng mà đứng ở tại chỗ, bị nàng bắt được cánh tay hắn có chút cứng đờ. Tuy rằng nhìn không thấy mặt, nhưng giờ khắc này Ngữ Kỳ có thể tưởng tượng ra gương mặt hắn vì khăn trương, xấu hổ mà đang đỏ mặt.

Nàng có chút muốn cười.

Một thoáng trầm mặc qua đi, Ngữ Kỳ nhìn khoảng đen trước mặt nhẹ giọng nói, *"Nếu thật sự quá khó xử, thì chuyện buổi chiều ngươi hãy quên hết đi."* Màn đêm thật thích hợp để nói về loại đề tài này, không ai thấy rõ biểu cảm trên mặt đối phương, có thể tránh đi rất nhiều xấu hổ, hơn nữa giữa đêm khuya khẽ vang lên vài cái thanh âm ái muội, so ban ngày lại nhiều hơn vài phần mỉa mai.

"đem sự việc quên đi" quả thật chính là lời nói vô nghĩa nhất trên đời, nếu thực sự có thể quên đi thì đã sớm quên, sao còn cần người khác phải mở miệng nhắc nhở. Nhưng cái gì nên nói vẫn phải nói, ít nhất sau khi nói xong, có thể cho đối phương một cái bậc thang để xuống, lại có thể cho hai bên một cái cớ, coi như không có việc gì để tiếp tục ở chung.

Trần Mộ Bạch vẫn luôn giữ im lặng, khi nghe nàng nói, cơ thể cứng đờ, rõ ràng thả lỏng rất nhiều, thấp thấp lên tiếng, trong giọng nói bộc lộ cảm xúc vô cùng may mắn, coi như tên ngốc từ này rốt cục cũng có thể hiểu ra vấn đề.

Nói trắng ra, hắn giống như một nữ nhân hạ lưu luôn bị người ta coi thường lại may mắn được một lão gia "có tiền" nhìn trúng muốn nâng làm "hà hoàn thông phòng", đang muốn chuẩn bị thất cổ để bảo toàn một thân trong sạch, liền nghe được tin lão gia đột nhiên hết hứng thú, toàn thân hắn như trút được gánh nặng, vui vẻ muốn phát điên, không cười ra tiếng xem như đã để lại cho nàng chút mặt mũi.

Bởi vậy, Ngữ Kỳ cho dù đã đạt được mục đích cũng không khỏi cảm thấy có chút buồn bực.

Nàng liền nói ý xấu mà hạ người nghiêng đầu trên gối, túm lấy tay đặt trên lưng mình, da mặt đầy mồ hôi mỉm cười gian xảo, *"Vốn dĩ ta đang ngủ lại bị ngươi đánh thức, phải bồi thường, ngươi mau đến dỗ cho ta ngủ."*

Trong bóng tối, Trần Mộ Bạch vẫn đang im lặng, cơ bắp vừa thả lỏng lại trở thành cục đá cứng đờ, Ngữ Kỳ thiếu chút nữa bật cười thành tiếng, nhưng nàng lại không thể buông tha hắn, ho khan một tiếng, giọng mô giống dạng mà trưng lên cái bộ dạng đại tiểu thư, *"Ngươi đây là đang muốn kháng lệnh?"*

Tay hắn đang cứng đờ liền chỉ trong một cái chớp mắt, chậm rãi động, vô cùng vụng về mà vô nhẹ. Nếu cả thiên hạ này ai làm mẫu thân mà muốn dỗ hài tử ngủ đều như hắn, chỉ sợ tỉ lệ trẻ em tử vong do khóc quá lâu ở cổ đại sẽ tăng vùn vụt mắt.

Mặc hắn vỗ trong chốc lát, Ngữ Kỳ thật sự nhịn không được cười khê ra tiếng, *"Ngươi đây là đang gãi ngứa cho ta sao?"*

Đối phương trên tay động tác tạm dừng một chút, lại tiếp tục vỗ, giọng khàn khàn, *"Ngươi mau ngủ đi, tiểu thư."*

Âm thanh trầm thấp, hữu lực vang lên giữa đêm khuya, phá lệ mà khiến lòng người an tâm, Ngữ Kỳ sùng sốt một chút, cũng không biết vì sao, ban đầu còn nghĩ sẽ trêu ghẹo hắn thêm một lúc, nhưng con buồn ngủ lại ập tới. Nàng có chút mệt mỏi mà khép lại đôi mắt.

Vốn nghĩ sẽ chúc hắn một tiếng ngủ ngon, nhưng lại không ngờ rằng, Ngữ Kỳ mắt mới vừa khép lại, hắn liền không tiếng động mà nhanh chóng mà điểm hai huyệt ở gáy nàng. Thế là nàng liền nhẹ nhàng mà rơi vào hôn mê.

Cuối cùng ở trong đầu ngừng chợt lóe qua dòng suy nghĩ: Hào tiểu tử..... Ngày thường thoát nhìn ngây ngây ngốc ngốc, không nghĩ tới sẽ chơi xấu như vậy, chẳng lẽ bấy lâu nay là hắn dấu nghề?

Ngày hôm sau, khi mặt trời lên cao, Ngữ Kỳ mới chậm rãi tỉnh lại, ngủ khá lâu, toàn thân đều eo đau lưng đau, nàng ôm chặt cò một hồi lâu mới dừng lại, chậm rãi ngồi dậy. Nhìn xung quanh một vòng, không thấy Trần Mộ Bạch, lại mắt sắc phát hiện trên bàn bày hai khối điểm tâm còn tỏa hơi nóng.

Nhìn không được cười một chút, nàng đứng dậy tự thay đổi một thân xiêm y, tùy tay véo khối điểm tâm bỏ vào trong miệng, sau đó bắt đầu thu thập đồ vật, đem tất cả những đồ trang sức đáng giá đều thu lại, lại đi nhặt hai kiện xiêm y thoát nhìn hơi chút mộc mạc, giặt dãi để vào trong tay nải.

Quay người lại, lại thấy Trần Mộ Bạch vô thanh vô tức mà đứng ở phía sau, không khỏi có chút giật mình.

Hắn trầm mặc mà từ trong ngực lấy ra một cây chùy thủ cùng một bình nhỏ kim sang được* không lớn hơn tay hắn bao nhiêu, vòng qua nàng bỏ vào trong tay nải kia, *"Còn phải chuẩn bị thêm một ít lương khô cùng nước uống."*

***Kim sang được** : Thuốc trị thương.

Ngữ Kỳ với tay cầm hai cái bánh bao trên bàn, tùy tiện dùng vải dầu bao lại rồi bỏ vào, cũng không ngẩng đầu lên, "Tôi hôm qua người dám điểm huyết ngũ ta?"

Trần Mộ Bạch thân hình một đồng, hơi có chút chột dạ mà khẽ nhìn nàng một cái, giữ im lặng.

Nàng lại liếc nhìn hắn một cái, "Có thể a, tiền trăm hậu tấu*." Dùng một chút, nàng hướng bên cạnh bàn ngồi xuống, cười như không cười mà ngẩng đầu liếc hắn một cái, "Có phải hay không gần đây ta quá "hòa ái quá hiền lành", cho nên người mới không sợ ta?"

***Tiền trăm hậu tấu:** Chém trước tấu sau (tiền: trước, trăm: chém, hậu: sau, tấu: tấu, thưa). Thường dùng để chỉ những việc làm không chờ đợi cấp trên, cứ làm, cứ hành động trước, xong xuôi mọi chuyện rồi mới báo cáo, thưa gửi.

Trần Mộ Bạch nghe vậy nhìn nhìn nàng, như thế nào cũng không nhìn ra trên mặt chủ tử hắn còn có một chút "hiền lành hòa ái", nhìn không được mím môi, trầm giọng nói, "Không có."

Vừa dứt lời, nàng lại bỗng dừng đứng thẳng thân, thẳng tắp mà tiến đến trước mặt hắn, không dám tin tưởng mà nhìn hắn, "Người cười?"

Hắn ngăn ra, vội vàng dời mắt, hoảng loạn đến như là con thỏ bị chó dữ bức không có chỗ trốn.

Ngữ Kỳ nhìn hắn trong chốc lát, nhìn không được cười rộ lên, "Cũng không quá mệt, bị điểm huyết thì tính cái gì, cây vạn tuế hôm nay chính là khó được nở hoa một lần*." Dùng một chút, nàng không có háo ý mà cong cong môi, nghiêng đầu nhìn hắn, "Mộ Bạch, có người nào đã từng nói với người rằng, người cười lên trông khá đẹp?"

***Vạn tuế nở hoa** (vạn tuế: là cây có thân hình trụ thẳng, không có gai, màu vàng nhạt. Cây cao khoảng từ 1.5 - 3m, ít chia nhánh, là một loại cây rất hiếm, hoặc rất lâu mới ra hoa.) **Ý nói một việc may mắn hoặc rất hiếm gặp.**

Lời này coi như là đùa giỡn, trong chốc lát, thái dương hắn bị phôi thành màu mặt hồng chốc liền phủ lên một tầng hơi mỏng hồng, theo bản năng mà lui ra phía sau một bước, theo thói quen muốn sử dụng thuật "ân thân", lại bị nàng đứng lúc ngăn trở.

"Được rồi, người cũng đừng vội trốn ta, chúng ta đem kế hoạch định ra một chút." Nàng thu lại biểu tình trên đùa, nhanh chóng nghiêm mặt nói chuyện chính sự, quay người tới trước bàn ngồi xuống, "Ta đối mấy cái thị vệ bên ngoài kia võ công cao thấp không nắm rõ, nói xem, người có khả năng đem ta trốn ra được không?"

Hắn nhìn nàng một cái, cúi đầu nói, "Cho dù nhiều thêm mấy chục tên, thuộc hạ cũng có mười phần nắm chắc đem tiểu thư không mất một sợi tóc rời khỏi nơi này." Tuy rằng hắn vẫn là một bộ mặt lạnh vô cảm, nhưng từ trong giọng nói của hắn ta có thể dễ dàng cảm nhận được, không tự chủ khiến nàng tin tưởng.

Ngữ Kỳ hơi mang chút kinh ngạc liếc hắn một cái, không bình thường khích lệ một câu, "Mộ Bạch, rất lợi hại a."

Trần Mộ Bạch đưa nhò này da mặt thật sự là rất mỏng, nàng bắt quả chỉ khen một câu, hắn mặt lại đỏ thêm một mảnh, thoát nhìn không khác con tôm bị luộc chín chút nào.

Ngữ Kỳ sờ một chút quần áo cùng đồ vật bên trong tay nải, nhìn hắn dò hỏi, "Một khi đã như vậy, đêm nay chúng ta có thể ra khỏi phủ sao?"

Trần tiểu ca hoặc là trầm mặc ít lời, hoặc là một ngữ khí kinh người, "Chỉ cần tiểu thư chuẩn bị tốt, tùy thời đều có thể."

Ngữ Kỳ im lặng mà nhìn hắn, tên tiểu tử này thoát nhìn rất trầm ổn, là người đáng tin cậy, không nghĩ tới cũng có lúc tràn trề sinh lực như vậy. So với nàng còn nhiều hơn một chút khẩn trương nga~.....

Nàng trong lòng thầm cười, "Không vội, đêm nay đợi trời tối hãy lại đi, như vậy ít nhất là sau hơn một đêm, bọn họ mới có thể phát hiện..... Nhưng nếu hiện tại liền rời đi, đợi chút nữa có người tới đưa cơm tới liền lập tức bị phát hiện."

Hắn gật gật đầu, nhìn nhìn kia hai cái màn thầu bị nàng ném vào trong tay nải, "Tiểu thư, ngài lương khô mang có chút thiếu."

Ngữ Kỳ nhướn mày, "Thiếu sao? Màn thầu này ta nuốt không trôi, gặm một ngày đều không hết ~"

Dùng một chút, nàng như nghĩ ra điều gì mà quay sang nhìn hắn, "Người một bữa ăn hết nhiều hay ít?"

Đối phương trầm mặc một lát, có chút chột dạ mà nhìn nàng một cái, chậm rãi nâng lên tay, hướng nàng dơ lên bốn ngón tay thon dài.

"Một bữa bốn cái màn thầu?!"

Hắn gật gật đầu, vốn dĩ một khuôn mặt vốn dĩ đã nhiễm hồng lại càng đỏ, từ cổ mãi cho đến bên tai, đều là một mảng hồng phấn đáng yêu.

Ngữ Kỳ quay đầu đi, ngữ khí đau xót, "Như thế nào lại giống như cái thùng cơm a? Cứ như vậy có một ngày ta sẽ bị người ăn đến nghèo mất." Dứt lời giờ tay vỗ trán, giống mô giống dạng mà cảm khái nói, "Người đúng là choai choai tiểu tử, thật muốn ăn chết lão tử~."

Trần Mộ Bạch nhìn rồi lại nhìn, vẫn là không nhìn xuống, ngữ điệu đều đều, "Tiểu thư, "lão tử" ý tứ là phụ thân."

"Là ta sai rồi, đợi chút người lại từ phòng bếp lấy thêm mấy cái màn thầu gì đó mang theo." Ngữ Kỳ dứt lời, cảm lấy chửi thù hắn đưa tùy ý thương thức, không chút để ý, thành thật hỏi, "Mộ Bạch, người mấy tuổi đã trở thành ảnh vệ?"

"Thuộc hạ năm tuổi nhập phủ tiếp thu huấn luyện, tám tuổi trở thành ảnh vệ của ngài, đến nay đã được mười năm."

Ngữ Kỳ gật gật đầu, "Nói cách khác người hiện tại mới mười tám tuổi đúng không?"

Hắn nhìn nàng một cái, không có biểu tình gì mà đậm thanh nói, "*So ngài lớn hơn ba tuổi.*"

"..... *Được rồi, biết người so với ta lớn hơn, đừng có hẹp hòi như vậy chứ như vậy lòng dạ hẹp hòi làm sa?*" Ngử Kỳ bắt đắc dĩ mà cười một chút, thuận thực mà nói lảng sang chuyện khác, "*Phụ thân từng nói với ta, muốn bồi dưỡng một ảnh vệ ít nhất phải trải qua 5 năm, người như thế nào lại chỉ huấn luyện trong ba năm?*"

Trần Mộ Bạch biểu tình vẫn là không có gì biến hóa, chỉ có trong mắt nhiều hơn chút ý cười khó phát hiện, "Thiên phú "

"....." Ngử Kỳ trầm mặc mà nhìn hắn trong chốc lát, một hồi lâu mới tiêu hóa sự thật rằng Trần Mộ Bạch cũng có một mặt tự đại này, tiện đà nở một nụ cười rạng rỡ, lộ ra hàm răng trắng, dào dạt đắc ý nói, "Giống như ta trời sinh mỹ mạo sao?"

Trần Mộ Bạch: "....."

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.